ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

ЖОВТЕНЬ
1968
OCTOBER

REDEEMERS

VOICE

ANOTHER BIAFRA?

Not long ago the Biafra tragedy shocked the world. Almost overnight millions of people were deprived of food. In a matter of days innocent people were dying of starvation. The United Nations condemned the atrocious act of genocide. Fellow humans sympathized. Very few, however, did anything really concrete to put an end to this shameful catastrophe. Too many remained indifferent. It was a contradiction of our times. We are living in times of commitment and involvement. Yet so many remained uncommited and uninvolved.

Today, our Ukrainian Catholic Church may be heading towards an analogous, spiritual Biafra—if our people remain indifferent and uncommited. Because of the alarming shortage of priests the Ukrainian Catholic Church is beginning to feel the pinch of spiritual starvation. The situation may even get worse and eventually our people may be completely cut off from their "daily bread"—if they choose to remain indifferent.

In this hour of ensuing crisis St. Vladimir's College has once again committed itself to do its part in preventing the threatening spiritual starvation in our Church. It will continue to help young men realize their priestly vocation so that they may one day become your priests and the priests of your children.

But St. Vladimir's cannot cope with this crisis alone. Your help is needed! The crisis is a common one and there must be concerted effort in combatting it. Our people can no longer merely sympathize. They can no LONGER REMAIN INDIFFERENT.

We are asking you in the name of our Church to respond to her most urgent need by becoming a co-educator of our future Ukrainian Catholic priests and missionaries. Most importantly, you can help by praying daily "that the Lord send workers into His harvest." Then, you can also help financially by joining the St. Vladimir's DOLLAR-A-MONTH CLUB. For most people in today's affluent society to give a dollar a month is not much. To receive a dollar a month from them is very much for us. WON'T YOU HELP? If you are willing to help please write to:

Father Director
St. Vladimir's College
Roblin, Manitoba, Canada.

"The priest you help educate will be your own."

ХРИСТОС — ЦАР ВСЕЛЕННОЇ

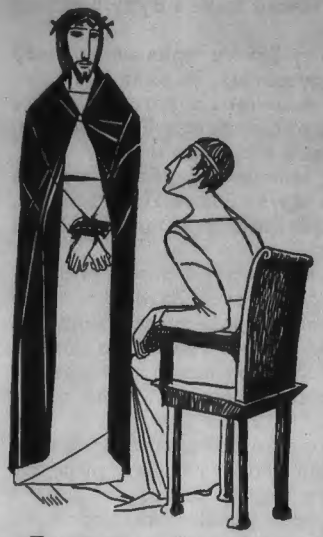

Спаситель в Одкровенні каже про Себе: "Я—Альфа й Омега, початок і кінець, перший і останній" (Одкровення 22, 13).

Христос це Боже Слово, що сталося з волі Отця Чоловіком. Бог Отець усе сотворив через Слово, що є Його Сином. Ось тому Христос, що є втіленим Божим Сином, є водночас Царем вселенної, анголів і людей. Покищо Він царює тільки в душах, що люблять Його і сумлінно зберігають Його Заповіді. По закінченні світу Він буде панувати над цілою вселенною як непереможний Володар, і Його царюванню не буде кінця.

Душа це найкраще сотворіння, яке Бог сотворив на землі, бо вона є живим образом Пресвятої Трійці: **Бог сотворив чоловіка на Свій образ,** (Буття 1, 27). Душа подібна до Бога, бо вона духовна, безсмертна, обдарена розумом і свобідою волею. Якщо ж вона прикрашена освятною ласкою, то в ній мешкає Христос Цар. Тоді душа стає найменшою, але найважнішою частинкою Христового Царства на землі: **Хто має Мої Заповіді та зберігає їх, той любить Мене. А хто любить Мене, того полюбить Мій Отець, і Я полюблю його і Сам обявлюся Йому.** (Іван 14, 21).

Освятна ласка, яка нищить у душі первородний і інші гріхи, є підвалиною Христового Царства. Без неї Христос не може проживати і царювати в душах людей. Без освятної ласки душа залишається в гріху, зіпсутті та духовній смерті. Внутрішнє життя людини це Божа ласка, знання Бога і любов до Нього. Це внутріші речі, тому Христос слушно каже: **Боже Царство всередині вас** (Лука

17, 21). Освятна ласка, оправдуючи грішну людину, не прикриває, але нищить її гріхи та водночас чинить її дійсно святою і чистою в Божих очах: **Очисти мене з гріха іссопом, і буду чистий; обмий мене і буду біліший ніж сніг** (Псалом 50, 7).

Освятна ласка чинить людину Божим приятелем, тому мусить одночасно знищити в душі гріх, бо інакше людина була б **водночас** Божим приятелем і ворогом, а це не можливе. Ніхто не годен бути праведником і грішником, вибранцем неба та рабом Сатани в тім самім часі.

Освятна ласка чинить душу милою Богу, бо така душа це не тільки Божа слуга, але й улюблена Його дитина, бо ласка чинить нас **учасниками Божої природи,** (2 Петро 1, 4).

Освятна ласка не може існувати в душі разом із смертельним гріхом, бо одне виключає друге. Зате вона може існувати з повседневними гріхами. Проте зчасом вона зовсім нищить їх у душі, як вогонь палить усе те, що попаде в нього. Через освятну ласку Христос повертає людей у Божі діти: **"Всім тим, що прийняли Його, дав силу стати Божими дітьми,** (Іван 1, 12).

Через освятну ласку людина стає повновартісним членом Христового Царства. Її діла набувають надприродну вартість і здобувають заслугу перед Богом, бо вона є дійсною Божою дитиною не через **уродження,** але через **прибрання,** яке вибиває в душі надприрону подібність до Бога .

Через освятну ласку людина участвує в Божім житті цебто Бог живе в ній. В небі ця ласка розвинеться в блаженне видіння, яким вповні будемо знати, любити і жити життям самого Бога. **Улюблені, кличе** до переслідуваних християн Азії Св. Іван, **ми тепер Божі діти, але ще не виявилося, що ми будемо по смерті. Але знаємо, що як зявиться, то будемо подібні до Нього, бо будемо бачити Його як Він є** (Іван 3, 2).

Освятна ласка, джерело Божого життя в людині, це найкращий дар, що Бог подає душі. Це одна з найкращих і найбільших потішаючих правд нашої віри. Це та правда, що ободрює людину в часі земських страждань і пригноблень.

Святе хрещення вділяє душам це дорогоцінне життя, а Св. Евхаристія скріпляє його. Хоч освятна ласка невидима для світу, все таки це найбільший скарб, що людина може посідати на землі, бо вона є зародком вічного життя в небі. Світові люди, люди, яких пристрасті затемнили віру, легковажать освятну ласку, забуваючи, що без освятної ласки їх душа мертва.

Святий Пилип Нерій вибрався на прохід із молодим вихованком.

Проходячи вулицею, надибали здохлого пса. Було літо. Від пса було так страшно чути, що вихованок святого вийняв хусточку і заткав собі носа. Святий Пилип пройшов біля пса, не звертаючи на нього уваги. Згодом надибали гарно вбрану та випудрувану дівчину. Святий, проходячи біля неї заткав собі носа хусточкою. Юнак здивувався, бо він не чув нічого. Святий відказав: "Ти не чув, але я чув відразливу вонь, що виходила з душі цієї дівчини. Її душа була в смертельнім гріху, тому її більше чути ніж здохлого пса."

Християни повинні дорожити освятною ласкою, бо це найбільший скарб, що Бог може подати своїм розумним сотворінням. Розвиваючи та збільшуючи в собі її, душа стає щораз більше подібна до свого Творця, бо має в собі дар, що чинить її учасницею не ангольського, а Божого життя. Христос сказав: Будьте подібні до Бога, а не до анголів! **Будьте досконалі, як Ваш Отець, що на небі** (Матей 5, 48).

Затрата освятної ласки вчинила численних анголів дияволами та найнещасливішими сотвореннями в Божім світі. Життя ласки це початок і запорука **вічного** життя, яке вчинить людину щасливою навіки в Божім Царстві. Це ж життя полягатиме в безпосереднім оглядянні та любові відвічного Бога посеред невимовної слави в небі. Треба пильно берегти це життя в душі, бо воно основно те саме, що матимемо в небі. Без життя ласки на землі, нема життя слави по смерті, бо ласка це зародок слави. Зерно ж мусить бути таке саме як дерево, інакше не буде з нього дерева.

На землі пізнаємо Бога вірою. Вона темна. Зате в небі оглядатимемо Його в світі блаженного видіння так, як Він бачить Самого Себе. На землі кожен може стратити Бога через смертельний гріх. В небі гріх не можливий, бо ніяка душа не проміняла б безконечного Бога за мізерне сотворене добро, яке дійсно чи сповидно буває в кожнім гріху.

Через освятну ласку Бог, цебто Пресвята Тройця сходить і перебуває в душі так само, як вона пробуває в душах Святих у небі. **Хто пробуває в любові, той пробуває в Бозі і Бог пробуває в ньому** (1 Іван 4, 16).

Хоч у світі сьогодні люди перемішані, добрі проживають зо злими, приятелі й вороги Христа Царя часто мешкають в тих самих домах і працюють в тих самих фабриках чи заводах, все таки Христос Цар знає Своїх, бо "ім'я Його на їхніх чолах" (Одкровення 22, 4). Це ж ім'я це любов до Бога і ближнього, готовість помагати тим, що потребують помочі, і все чинити для слави Христа Царя і поширення Його Царства на землі.

— МІСЯЧНЕ НАМІРЕННЯ —

о. С. Б., ЧНІ.

НЕХАЙ СВІТСЬКА ВЛАДА УСПІШНО СПОМАГАЄ І БОРОНИТЬ ДУХОВНІ І МАТЕРІЯЛЬНІ УМОВИНИ ДО ВЕДЕННЯ ГІДНОГО РОДИННОГО ЖИТТЯ
(Наміреннія Апостольства молитви на жовтень, благословлене Святішим Отцем)

Коли бачимо, що основи якоїсь будівлі зачинають розпадатися, кажемо, що тій будівлі грозить руїна. Є одна будівля дуже велика, вона обіймає цілу землю, та будівля не є з каменю, а з людських істот, і тою будівлею є людська спільнота, цілий людський рід. Ця будівля спочиває на фундаментах, а ними є родини. Родина є основою народів і цілого людства. І з жахом бачимо вельми лячне явище: занепад родин. Св. Церква раз-у-раз взиває, щоб ужити відповідних засобів і принести віднову, уздоровлення родин та старатися створити такі умовини, щоб родини могли жити після відвічних Божих законів.

Які є обставини, що спричиняють упадок родин? Ті несприятливі умовини є одні духовні, другі матеріяльні. Моральними лихими умовинами є все те, що впроваджує в родинах розклад, занепад. У багатьох родинах є занедбання релігійних обов'язків, молитви, а то й цілковита відсутність релігії. Численні родини, підо впливом фальшивої ідеології, зіпсутої моралі, разяче надуживають святість подружжя, що руйнує їх здоров'я і нищить та притуплює їх сумління, а то зовсім здушує останню іскорку їх душевного життя, роблячи їх цілковито нещасливими. Доходимо до того розводи та всі лихі наслідки, з ними получені. Неморальне життя батьків дає злий приклад дітям. Де в родині є брак любови між батьками, брак любови між родичами і дітьми, де в хаті є ненависть, проклони, сварки, як діти можуть дістати добре виховання? До ведення гідного родинного життя потрібні є також відповідні матеріяльні умовини, як справа зарібку, обставини, в яких родина живе і працює, гігієнічні умовини, пожива, зобов'язання щодо держави, податки та військова служба.

Всі ті моральні й матеріяльні умовини, від яких залежить добре родинне життя, є так складні, що їх не може поладнати жадна приватна організація, а навіть сама Церква. Тут конечна є поміч цивільної влади й держави. Церква й держава, релігійні й світські організації, повинні співдіяти, старатися створити відповідне оточення, конечні умовини, в яких родина може чесно й гідно жити.

У пасторальній конституції II Ватиканського Собору про Церкву в модерному світі читаємо: "Тому всі, що впливають на громади й суспільні групи повинні успішно працювати для добра подружжя й родини. Публічна влада повинна признавати, боронити і сприяти справжній їхній природі, захищати публічну мораль і сприяти добробутові домашнього життя. Право батьків родити й виховувати в лоні своєї родини діти, мусить бути захоронене. Розумне законодавство повинно дітей, що мають нещастя бути позбавленими благословення родини, захищати й давати їм потрібну поміч" (52, 3, 4). Вірні повинні співдіяти в тих справах з іншими людьми доброї волі.

Хоча питання, що є предметом цього місячного наміреннія, повинні розвязувати великі організації, однак і кожна одиниця повинна старатися по своїй спроможності причинятися до поправи тих обставин. Акція поодиноких людей може здаватися в такім великанськім питанні незначною, однак, коли люди приложать до цієї акції свої сильні старання, то принаймні вони зможуть простелити шлях до знайдення остаточної розв'язки тих пекучих питань.

В світі є багато родин, що дуже терплять з причини несприятливих обставин. Тому благаймо Христа Чоловіколюбця через Непорочне Серце Марії, щоб він своєю ласкою надхнув світську владу до успішної акції для поправи моральних і матеріяльних умовин, конечних до

ведення гідного родинного життя.

Місійне наміреннн: Про успішний поступ апостольства миpян у місійних країнах.

ЛИСТОПАД: Загальне наміреннн: Щоб справа виховання в плюралістичних спільнотах була розв'язана в духовну користь молоді.

Місійне: Щоб школи в місійних країнах причинились до більшої пошани гідности людини.

Новий Катехизм

РОЗДІЛ 15

БОГ РЯТУЄ СВІЙ НАРІД

Євреї були вибраним Божим народом. Вони жили в Єгипті, де єгипетські царі фараони, хотіли знищити їх. Бог бачив терпіння Свого народу і змилосердився над ним. Він послав їм спасителя, що визволив їх з єгипетської неволі. Мойсей був цим спасителем. Він вивів євреїв

з Єгипту і запровадив їх до Обіцяної Землі. Цей обіцяний край це Палестина (Вихід: 13, 21-22).

Як євреї вийшли з Єгипту, то фараон вислав своє військо, щоб їх назад завернути до Єгипту. Вибраний нарід опинився в страшній небезпеці. Єгипетська армія наступала на нього, а він не мав де сховатися, бо перед ним було Червоне Море, якого євреї не мали як перейти. Тоді Мойсей зачав молитися до Бога і просити ратунку. Бог вислухав його молитву і дав йому силу розділити на двоє води Червоного Моря. Отак євреї перейшли сухою ногою по дні моря. Єгипетське військо хотіло догнати їх і так само ввійшло на дно моря, але Мойсей дав знак, і води знову зійшлися з обидвох боків і так затопили військо фараона (Вихід: 14, 15-31). Отак Бог врятував Свій нарід від його ворогів.

Євреї скитались сорок літ по пустині Синаю, заки дійшли до Обіцяної Землі. Дуже часто вони не мали що їсти і пити, але Бог опікувався Своїм народом. Він послав їм дуже смачну поживу, що звалася манна (Вихід: 16, 14-21). Вони їли цю смачну поживу, аж доки не ввійшли до Обіцяної Землі (Ісус Навин: 15, 12). Аж тоді манна перестала падати з неба, бо в Обіцяній Землі вже було досить поживи. Бог дав їм так само воду зо скелі, як вони не мали що пити (Вихід: 17, 6).

Бог ніколи не опускав Свого народу, як він ішов до Обіцяної Землі. Він Сам особисто провадив Євреїв. Вдень Бог ішов перед євреями як стовп хмари, а в ночі як вогняний стовп (Вихід: 13, 21-22).

Як вибраний нарід був у пустині, то Бог дав йому Свій Закон. Цей Закон це Десять Божих Заповідей (Вихід: 20, 7-17). Він дав євреям так само священників і приказав їм приносити жертви.

Сам Мойсей був дуже старий, як євреї прийшли до границі Обіцяної Землі. Мойсей помер, заки вибраний нарід увійшов до Палестини. Ісус Навин, наслідник Мойсея, запровадив євреїв до Палестини, яку Бог обіцяв їм.

ПИТАННЯ

1) Чому Бог послав Мойсея Своєму вибраному народові?

Бог послав Мойсея Своєму вибраному народові, щоб він випровадив євреїв із неволі з Єгипту і передав їм Десять Божих Заповідей.

2) Де була ця Обіцяна Земля?

Ця обіцяна Земля це Палестина.

3) Як Бог показував євреям, що Він був з ними, як вони ішли до обіцяної Землі?

Бог так показував євреям, що Він був з ними, як вони ішли до Обіцяної Землі, що вдень ішов перед ними як хмарний стовп, а вночі як вогняний стовп.

СВЯТЕ ПИСЬМО

Господь, твій Бог, хоче завести тебе в гарний край. . ., у край пшениці й ячменю й винограду і гранат, у край оливкових дерев, олії й меду, у край, де їстимеш хліб не серед нужди і де нічого не бракуватиме тобі.

Там матимеш що їсти і благословлятимеш Господа, свого Бога, за добрий край, що Він його дав тобі.

А коли наїсися довоні, коли набудуєш гарних домів і розгосподаришся. . ., вважай, щоб не неслося вгору твоє серце і щоб ти не забув Господа, свого Бога, що вивів тебе з єгипетської землі, з дому неволі (Второзаконня: 8, 7-14).

ПРАКТИЧНА ПОСТАНОВА

Я буду завжди пригадувати собі всі добра, що мій Небесний Отець дав мені, і буду дякувати йому за них.

ЛІТУРГІЙНА МОЛИТВА

За все те дякуємо Тобі і Твоєму єдинородному Синові і Святому Духові, за всі відомі і невідомі нам, явні і скриті добродійства, що Ти подав нам (Тиха молитва перед Освяченням).

ОСОБИСТА МОЛИТВА

Мій Небесний Отче, поможи мені так уживати Твої ласки, щоб я міг (могла) славити Тебе і жити як Твоя добра дитина на землі.

ВПРАВА

Напиши в своїм зшитку:

1) Що Мойсей зробив для євреїв (Вихід: 12, 34-40). Чи воно пригадує тобі те, що Христос вчинив для тебе і всіх інших людей? (2 Петро: 2, 19).

2) Що таке була манна? (Вихід: 16, 14-16).

3) Де є сьогодні Обіцяна Земля? Знайди на мапі державу Ізраїля й Йорданії. Намалюй їх!

Яке поняття маємо про Бога?

о. Мих. Щудло, ЧНІ.

Бог це дуже таємнича Істота. Найбільший католицький богослов наших часів, ісусовець **Карло Ранер**, каже, що Бог є тайною і Він навіки, навіть у блаженнім видінні залишиться тайною, хоч людина буде оглядати Його безпосередньо у вічнім блаженстві в небі. Св. Іван пише:

"Любі, ми тепер Божі діти, але ще не виявилося, чим будемо. Проте знаємо, що як виявиться, то будемо подібні до Нього, бо побачимо Його таким, який Він є" (1 Іван 3, 2). Св. Павло отак описує тайну Бога, якого ніхто, навіть анголи в небі, не годні вповні зрозуміти: "Цар Царів і Владика владик, єдиний, що має безсмертя і живе в недоступнім світлі, якого з людей ніхто не бачив, ані бачити не може" (1 Тимотей 6, 15-16).

Найбільший англійський письменник **Ґрегем Ґрін** заявив, що він не вірив би в Бога, якого міг би зрозуміти.

Цей недоступний і незрозумілий для нас Бог обявився в Христі, як Сам Спаситель заявив апостолові Пилипові: "Хто бачив Мене, той бачив Отця!" (Іван 14, 9; 12, 45).

Цей таємничий Бог це Творець і Батько людства, бо Він не тільки сотворив усе, але невпинно втримує все в існуванні і постійно вдосконалює його. Боже сотворення відмінне від людського творення. Коли артист намалює ікону, то ікона залишається, хоча б артист відійшов від неї. Те саме зо столярем, який зробив стіл чи шафу. Ці речі можуть самі існувати без тих, що виконали їх. Зате світ і людство перестали б існувати, якщо б Бог хоча б на хвилинку віддалився від них і залишив їх самим собі.

Бог—ласкавий Батько для людей

Як Бог зайнявся першою людською парою в раю, дбаючи про Адама й Єву, та розмовляв із ними, так і сьогодні Він невпинно займається людьми і промовляє до них, виявляючи їм Свою безмежну любов, бо Він цікавиться ними. Отак Бог запрошує нас до розмови з Ним.

Що ж означає цей діялог (розмова)?

Бог хоче, щоб люди вдержували з Ним діялог цебто, щоб входили з Ним у **люблячі стосунки.** Він же Сам виявив, що бажає вдержувати з людьми такий діялог.

Перші дві глави книги Буття це приклад цього діялогу. Бог творить Адама й Єву, поміщує їх у прегарнім раю і розмовляє з ними: "Не добре чоловікові бути самому. . ." (Буття 2, 18). Він перестерігає Адама й Єву перед гріхом і його погубними наслідками: "Не будеш їсти з дерева пізнання добра і зла, бо коли зїси, то напевно помреш!" (Буття 2, 17). Після ж упадку в первородний гріх Бог розмовляв з Адамом і Євою, ганячи їх за непослух (Буття 3, 9-20).

Бог цікавився Адамом і Євою і запрошував їх, щоб вони любовю відповідали на Його любов і дбайливість.

Вихід жидів із Єгипту. —Бог розмовляв з Мойсеєм у пустині, де він пас вівці свого тестя Ітро. Бог зявився йому під видом горіючого куща, виявив йому плян визволення вибраного народу з єгипетської неволі і заохотив його не лякатися могутнього фараона, запевняючи Мойсеєві Свою поміч і опіку. Мойсей відмовлявся: "Хто ж я такий, щоб мені йти до фараона і виводити синів Ізраїля з Єгипту?" На це Бог відповів: "Я буду з тобою!" (Вихід 3, 11-12).

Коли вкінці Мойсей згодився піднятися великого діла визволення, то Бог невпинно помагав йому різними чудами (10 єгипетських кар, Вихід 7, 10).

Як же вкінці жиди вийшли з Єгипту, Бог не перестав опікуватися ними, захищаючи їх від погоні єгиптян, яких затопив у Червонім Морю (Вихід 14, 26).

Бог невпинно займається Своїм народом. Він провадив його до Обіцяної Землі, ведучи ізраїльтян уночі, як ішов перед ними немов **стовп вогню,** а вдень як **стовп хмарний** (Вихід 13, 21). Ці стовпи представляли і пригадували жидам, що ішли пустинею, про Божу приявність і Його опіку, щоб вони не лякалися трудностей, але відважно

ступали дорогою, що вела їх до Палестини.

Як же жиди прийшли до Обіцяної Землі, Палестини, що в тих часах не була така бідна як сьогодні, бо Св. Письмо каже, що вона "текла медом і молоком", цебто була дуже плодюча й урожайна (Вихід 3, 17), то й тоді Бог не залишив їх. Він дальше втримував люблячий діялог зо Своїм вибраним народом, хоч цей нарід не раз відрікався Його, почитав ідолів і робив Богові прикрість. Все таки ці невірності і гріхи не відвернули Божого Серця від бідного народу. Навіть картаючи нарід за його схильність до ідолопоклонства, Бог заявив:

"Той Завіт, Мій Завіт, вони зламали, хоч Я був їхнім Владикою. . .Я вложу Свій Закон у їхнє нутро і напишу його в них на серці.

"Я буду їхнім Богом, і вони будуть Моїм народом" (Єремія 31, 32-33).

І дійсно Бог дбав про цей нарід, любив цей нарід, напоминав і намагався виховати його духовно і морально. В пророка Захарії Він отак каже про Свою любов до народу: "Хто вас доторкається, той доторкається до зіниці Мого ока" (Захарія 2, 12).

Отак Бог виявляв Свою любов до людей у Старім Завіті, цебто перед народженням Ісуса Христа.

Бог у Новім Завіті

Хоч Біблія багато говорить про Бога та Його любов до людей, все таки люди не розуміли належно цієї любови, як не розуміли самого Бога, бо Він безконечний Дух. В Новім Завіті Божа любов до людей пречудно проявилася в воплоченні Ісуса Христа, який Своєю появою в світі виявив і навіки потвердив безмежну любов Отця до нас. Св. Іван пише:

"Бог, так сильно полюбив світ, що дав Свого єдинородного Сина, щоб кожен, хто вірує в Нього, не загинув, а мав вічне життя" (Іван 3, 16).

Це твердження має тільки вартість для тих, що признають Біблію як Боже Слово. Якщо ж хтось дивиться на Біблію як на звичайну книгу, подібну до інших, то Христос для нього не має більшого значення ніж інші великі люди, що, не зважаючи на свій геній, були тільки людьми. Коли ж Ісус не є Богом, то тяжко нам розбуджувати в собі ту любов, одушевлення й оптимізм, що Він приніс

людям: "У світі страждатимете, але бадьортеся. Я переміг світ!" (Іван 16, 33).

Христос це Бог, що зявився в світі в людському тілі. "Він (Христос) це відблиск Його (Отця) слави, образ Його істоти" (Євреї 1, 3).

Отож смішними являються деякі модерні атеїсти, що намагаються відкинути Бога і заявляють, що "Бог помер", але хочуть затримати Христа. Німецький філософ **Ніцше**, ворог християнства, не вагався заявити: "Християнство це щось одне. Ось тому не можливо перестати вірити в Бога, але водночас затримати християнську мораль", яка є збіркою приписів, що виявляють людям те, що добре і те, що морально зле.

Через Христа Бог увійшов у світ і став одним із нас, і таким Він навіки залишиться. Бог Отець навіки пробуває з нами в особі Ісуса, виявляючи нам "численними доказами" (Діяння 1, 3), що Він любить людей і дбає про них, бо Він поважно бере світ і всі сотворіння, особливо людей, сотворених на Його Образ.

Біблія показує нам Бога, що в особі Ісуса ввійшов у світ (Іван 20, 15). Коли ж хтось не приймає Біблії, то йому тяжко зрозуміти, чому людям потрібно Бога. Біблія показує нам Христа, Його слова, навчання, життя і смерть, з якими не годні рівнятися ніякі інші люди і філософи, що намагалися своїми філософіями поліпшити долю людей на землі. Коли Бог не є в Христі, то Христос це тільки великий Чоловік з гарними ідеями і надзвичайною відвагою, з яким мало інших людей може рівнятися! Американський богослов **Роберт Нельсон** каже: "Якщо Христос не представляє живого Бога, Отця, якого Він представляє і виявляє в Своїй особі, слові і ділах, то взагалі нема Христа, в якого вірять християни".

Христос це Бог і Чоловік. І саме через такого Христа Бог, Творець неба і землі, обявляється людям і намагається подати їм Своє власне життя, щоб вони могли бути Його улюбленими дітьми на землі і колись поділяти Його вічне щастя в небі. І саме таке життя Христос в імені Отця приніс людям, Своїм земським братам і сестрам: "Я прийшов, щоб вони мали життя й обильно мали його" (Іван 10, 10).

Це ж надприродне, Боже життя ласки Христос приніс усім людям, що бажають прийняти його і проживати ним

Хто ж найбільше потребує помочі Христа, щоб осягнути це життя? Грішники, якими бодай до певної міри є всі люди, не зважаючи на їх життєвий стан, чи вони миряни чи священики. Св. Павло кличе:

"Оправдання (справедливість) Боже зявилося через віру в Ісуса Христа, для всіх, що вірять, бо нема тут різниці (між жидом і нежидом). Бо ми всі згрішили і позбавлені тому Божої слави, і оправдуються даром Його ласки, що прийшла через відкуплення в Ісусі Христі, якого Бог видав як жертву примирення в Його крові, через віру, щоб виявити Свою справедливість відпущенням колишніх гріхів (Рим. 3, 22-25).

Ось тому грішники були першим предметом Христового відкуплення, праці і проповідування. Христос залюбки приставав із грішниками, за що фарисеї, жидівські провідники і політиканти, що вважали себе праведними і святими, ганили Його, звучи "приятелем митників і грішників" (Матей 11, 9). Христос брав Собі за честь таку догану, як виходить із Його відповіді: "Здорові не потребують лікаря, а лише хворі. . .Бо Я прийшов кликати не праведних, але грішників" (Матей 9, 12-13). Хоч грішники були головним предметом навернення, то Він усе таки приставав із усіма, як це видно з євангельського оповідання. Люди сходилися з усіх сторін і приносили до Нього хворих, і Він усіх уздоровляв (Марко 6, 56) і не забував про голодних, що йшли за Ним, як це сталося в пустині, де пятьма хлібами і двома рибами нагодував "пять тисяч чоловіків, не вчисляючи жінок і дітей" (Матей 14, 21). Він не відмовлявся ні з ким розмовляти, чи вони були добрі і святі чи грішники, як це доказує його розмова з праведним фарисеєм **Никодимом** (Іван 3, 1-15) і з розвідкою **Самарянкою** (Іван 4, 7-42). Його ж розмова з ними привела їх до Бога, бо Никодим став Його приятелем і помагав здіймати з хреста його мертве тіло (Іван 19, 39), а грішна розвідка стала Св. **Фотиною**, як каже передання, і померла мученицею за Христа.

Отак Христос провадив людей до Бога, нашого спільного Небесного Батька, бо це було Його головне завдання в світі—вести людей до Бога. Він Сам заявив: "Ніхто . . .не знає Отця, крім Сина, та кому Син схоче відкрити" (Матей 11, 27).

Стрічаючись з Христом і слухаючи Його навчання, лю-

ди входили в люблячий діялог із Ним і через Нього верталися до Бога, свого Творця, як це сталося зо сліпородженим, що після чуда закликав: "Вірую, Господи!" (Іван 9, 38).

Як же люди мають відповідати на цей люблячий діялог Бога?

Любов вимагає обопільности. Однобічна любов не буде довго тривати. Взаємність це істота правдивої любови. Ось тому на цей люблячий діялог Бога треба відповідати любовю, і цю любов треба підтверджувати ділами, роблячи те, що подобається Богові, як це буває з приязню між людьми.

Правдиві приятелі дбають про себе. Те саме буває в щасливім **подружжі.**

Приятелі повинні завчати те, що подобається і приятелям і виконувати це. Ця взаємність не сміє бути **стереотипічна** цебто завжди така сама. Вона має бути завжди свіжа і завжди нова. Один **студент університету** завжди отак дякував матері за вечерю: "Дякую тобі за дуже смачну вечерю!" Він ніколи не зміняв своїх слів подяки. Стереотипічна приязнь стає поволі інертною приязню, яка нікого не задовольняє.

Треба бути в постійнім контакті з Богом

Цей же контакт вимагає, щоб люди вірно зберігали Божі Заповіді, щоправда не по-рабськи зо страху перед пеклом немов раби і невільники, бо любляче зберігання Заповідей це практичний вияв і доказ любови до Бога. Христос каже: "Хто ж знає Мої Заповіді і зберігає їх, той любить Мене, і Мій Отець полюбить його і Ми прийдемо до нього і замешкаємо в нім" (Іван 14, 21-23).

Приятелі люблять розмовляти з собою і ніколи не нудяться. Людина ж розмовляє з Богом як молиться і як читає Св. Письмо. Догматична Конституція про Боже обявлення каже:

"Священний Собор закликає сильно і зокрема всіх християн, щоб частим читанням божественних Письм вивчали 'визначне пізнання Христа' (Филипяни 3, 8). 'Бо незнання Св. Письма це незнання Христа' (каже Св. Єронім). Тому охотно нехай приступають до самого таки священного тексту. . .

"Нехай так само памятають, що читанню Святого Пись-

ма повинна товаришити молитва, щоб була розмова між Богом і людиною, бо 'ми промовляємо до Нього, як молимося, а слухаємо Його, як читаємо Св. Письмо' " каже Св. Амвросій (Ч. 25).

Молитва це не тільки проказування звичайних молитов, але й любляче думання про Бога і виявлювання йому свого подиву і похвал, бо бувають різні роди молитви, між якими прохання це найнища, бо вона подобає на благання прошаків. Ось тому вона не повинна бути тільки єдиною молитвою в житті християн. Щоб ми думали про приятеля, який тільки прохає в нас прислуг і тоді знає нас, як йому щось потрібне?

Треба часто пригадувати собі про Божу приязність, яка ніколи не опускає нас. Св. Павло зазначує, що "ми в Бозі живемо, рухаємося й існуємо" (Дії 17, 28). Ось тому треба часто під час дня звертатися до Бога коротенькими словами, стрілистими молитвами. Щоб люди думали про чоловіка і жінку або про двох приятелів, які живуть вдома або разом пробувають, але тільки врано і ввечорі обмінюються декількома словами, а решту часу проводять у мовчанці і забутті про себе?

В усьому ж тому треба **чесно** поступати з Богом. Не слід казати Богові одне вранці під час молитви, а під час дня заперечувати це словами чи ділами. Нехай наші стосунки з Богом спираються на джентельментсві, бо й між людьми приязнь не буде довго тривати, коли нема щирости між приятелями. Робім так, як Христос сказав робити: "Так"—так, "Ні"—ні (Матей 5, 37).

Діялог з Богом не повинен обмежуватися до самих слів

Комунікація між людьми не зводиться до самих слів і розмов. Люди можуть комунікуватися різними способами: поглядом, рухами, усміхом, міною, вчинками, наставленням, тощо. Хіба вчинки і поведінка чоловіка не годні часто опрокинути і заперечити те, що він заявляє жінці словами, і навпаки? Маленькі речі, що видаються **незначними** в житті, можуть знищити навіть найкращі приязні. Ось тому Христос каже: "Хто вірний у малих речах, той вірний у великих. А хто нечесний у малих, той буде й нечесний у великих" (Лука 16, 10).

Св. **Єронім** каже: "Не можемо звати малим злом того, що зневажає Бога".

Св. **Іван Золотоустий** додає: Бог не вимагає від нас кош-

товних дарів, бо "Він не звертає уваги на кількість, але на великодушність серця, тому дуже цінить навіть малі речі!"

Пан щедро винагородив слугу, що використав 2 чи 5 талантів, а покарав того, що закопав один талант (Матей 25, 14-30).

Св. Вінкентій Ферарій каже: "Святість полягає в тім, що ми **надзвичайно** виконуємо звичайні речі".

Подібно буває між людьми. Хіба нема випадків, що чоловік вертається з праці поздоровляє жінку, а вона згодом зачинає надуватися? Чому? Тому, що він не звернув уваги на такі дрібниці, от хоча б, що вона зробила собі нову фризуру чи позмінювала меблі, щоб йому зробити приємність, а він навіть не зауважив цього?.

Що забороняє діялог із Богом?

Правдивий діялог і пристава́ння з Богом забороняють багато дечого, чого не слід чинити з людьми. І так:

Не слід думати, що Бог це наш слуга, якого тільки тоді знаємо, як нам потрібно його. Як тривога, то до Бога!—каже наша приказка.

Треба позбутися ідеї—переконання, що Бог завжди мусить вислухувати наші молитви **так,** як ми собі цього бажаємо. Бог часто так відповідає на наші прохання, що запрошує нас дальше молитися і розмовляти з Ним. Щоправда, Христос обіцяв, що Отець завжди вислухає нас, коли прохатимемо Його в імя Ісуса: "Направду кажу вам: Чого тільки попросите в Отця, то Він дасть Вам" (Іван 16, 23), але Спаситель не прирік, що наша молитва буде вислухана в такий спосіб, як ми хочемо.

Американський протестантський богослов **Гемільтон** каже: "Не прохаємо Бога робити для нас того, що світ може зробити. . .Не Бог, а світ має дбати про наші потреби і розвязувати наші проблеми". Модерна людина вже доросла, тому повинна собі давати раду з проблемами, а Бог буде тільки тоді помагати, коли люди не годні дати собі ради. В таких випадках Бог напевно не відмовить помочі тим, що з любовю і довірям звертатимуться до Нього. Тільки тоді, як ми все виконали, що могли, можемо сміло користуватися словами і запевненням Спасителя: "Просіть і буде вам дано" (Матей 7, 7). Бог дав нам розум і відвагу, і цими Божими дарами треба належно користуватися.

Люди не важилися б невпинно використовувати своїх приятелів у справах, що вони самі годні полагоджувати. На жаль не так діється, як іде про Бога, бо деякі з них думають, що Бог буде трудитися для них. Наша приказка каже: "Роби, небоже, і Бог допоможе!"

Не слід думати, що ми перше любимо Бога, а потім Бог любить нас. Бог завжди випереджує людей Своєю любовю. Св. Іван пише: "Любов же полягає не в тому, що ми полюбили Його, а що Він полюбив нас і послав Свого Сина як примирення за наші гріхи" (1 Іван 4, 10).

Свідомість, що Бог перший полюбив нас, повинна бути джерелом нашої радости. Тішимося, як люди люблять нас. Ще більше треба тішитися, що безконечний Бог любить нас, не зважаючи на наші слабості і недосконалості. Багато християн проживає в розпуці, бо не розуміє цієї великої правди. І ми потрапимо любити інших, хоч вони не без хиб. Нема на світі людини, якої Бог не любив би. Можна повторити про кожну людину те, що Бог заявив про старозавітних жидів: "Ти будеш для Мене немов печатний перстень, бо Я вибрав Собі тебе" (Аггей 2, 23).

Ця стаття не розвязує всіх наших проблем, бо життя християнина це двигання хреста кожного дня (Лука 9, 23). В цій статті Бог хоче виявити нам Свою любов. Хто повірить у цю незмінну Божу любов, хоч і терпітиме в житті, то його ярмо християнина стане легше, як каже Христос (Матей 11, 28-30), хоч проблеми залишаться.

Якась грубенька добродійка відвідувала виставку і станула перед дзеркалом. Зобачивши фігуру закликала: "Це негарний малюнок."

Якийсь прохожий: "Пані, це не малюнок, це ваша фігура!"

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ, це релігійний місячник, що його видають Отці Редемптористи. (В липні і серпні виходить тільки одне число). **ПЕРЕДПЛАТА:** Одне число 25ц.; один рік $3.00; два роки $5.50; три роки $7.50. **ЗМІНА АДРЕСИ:** Хто зміняє адресу нехай повідомить Адміністрацію Голосу Спасителя бодай один місяць наперед, подаючи водночас СТАРУ і НОВУ адресу. **ВІДНОВА ПЕРЕДПЛАТИ** потверджується тим самим, що далі одержуєте місячник зо зміною дати на коверті, яка вказує коли передплата кінчиться. **АДРЕСА для адміністраційної кореспонденції: REDEEMER'S VOICE. 165 Catherine Street, Box 220, Yorkton, Sask., Canada.**

Редактори не відсилають незамовлених артикулів, хібаш хтось виразно зазначить, що бажає їх звернення та пришле марку для відсилки.

Появляється друком за дозволом церковної влади.

Загублена драхма

о. Атанасій Тимків

"Ісус сказав цю притчу: Котра жінка, маючи десять драхм і як одну загубила, не засвітить світла, не замітатиме своєї хати й не шукатиме її старанно, поки не знайде? Знайшовши, кличе подруг і сусідок і їм каже: 'Радійте зо мною, бо я знайшла ту драхму, що була загубила.' О-так, кажу вам, буває між ангелами Божими радість над одним грішником, що кається" (Лука 15, 8-11).

Людина душею є подібна до Бога і тому Христос за нею так запопадливо побивається і віднайшовши як та жінка драхму, радується з цілим небом. А до цього — знову як та жінка — уживає світла і мітли. Дуже просте знаряддя. Світло — це правди Христової науки, і мітла це священик у сповідальниці, що в імені Христа відпускає гріхи. Мітла і священик, яка велика тут схожість у надприродному порядку! Коли дивимося на священика очима тіла, то бачимо тільки одну особу, але коли поглянемо на нього очима душі, то за тією людиною бачимо цілий натовп людей, що його запровадили аж сюди, бо бачимо, як Бог наблизив до Себе дві молоді особи, поблагословив їх у тайні подружжя, подарував їм маленького хлопчика, як до тієї дитини промовляв устами батьків і вкладав в його серденько любов до Христа. Опісля приходить школа початкова і середня і богословя. І знову тут немов у вогнищі сходиться цілий ряд осіб і через них зсилає Бог окремі ласки на того священика, що тепер сидить у сповідальниці. Тільки ангели знають, скільки праці вкладає Христос, щоб перетворити душу на душу священика. Це звичайна історія покликання душі до духовного стану. Так Христос приготовляє, "мітли для людських душ". Складає прутик до прутика "благодать за благодать" (Іван 1, 16), звязує їх любовю і так повстає знаряддя, мітла, якою Христос у сповіді вимітає сміття гріхів. Подивляймо Боже милосердя над грішником. Кожний з нас є тою драхмою, за якою Христос пропадає. Як вона десь у гріхах загубиться, то Христос шукає її так довго, аж знайде. І знайшовши, радіє. Ісус є Богом любови і милосердя, тому не хоче смерти грішника, а

бажає прощати і спасти. Тому з повним довірям приходім до Ісуса!

* * *

Не ті люди є вбогі, яких мрії ніколи не сповняться, а ті, що не мріяли ніколи й не мали надії ані ілюзії.

Св. Іван з Арсу

Телевізія і злочин

о. Роман Ганас

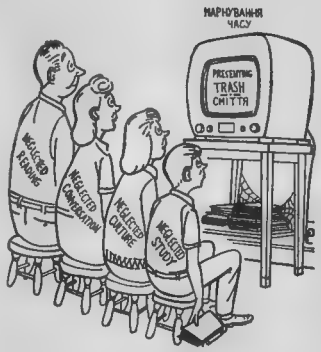

Живемо в часах, що в кожній державі і краю помножуються злочини, і то спеціяльно сповнювані молодими людьми. Таке явще треба приписати наслідкам другої світової війни і загальному занепадові моралі та практикування релігії. Спеціяльно помножуються злочини в дуже прискореному темпі і кількості в Америці так, що життя і статистика не можуть їх вчас схоплювати і звертати увагу громадянам, як треба з ними боротися. Не лише великі міста є осередками тяжких злочинів, але навіть підміські поселення стали також огнищами злочинів, як вбивства, крадежі, насильства, і сповнюють їх діти не лише убогих розбитих родин, але й часто трапляється, що й діти заможних інтелігентних батьків є виконавцями злочинів.

Є такі міста (Вашінґтон), що коли сонце клониться до заходу, то на вулицях завмирає рух людей, спеціяльно жінки не появляються на вулицях зо страху перед нападами злочинців. Багато є причин, чому нині злочини так дуже помножуються і стають загрозою для особистої безпеки життя чи втрати майна. Брак відповідних державних законів, брак рішучої реакції публічної опінії і передовсім брак відповідної опіки над виховуванням дітей через

батьків, це три найважніші причини, чому так дуже нині сповнюються та поширюються злочини.

Одною із дальших причин поширювання молодечих злочинів є злі телевізійні програми. Щоденно 25 мільйонів дітей і молоді з неопанованою жадобою оглядають телевізійні програми. Убивства, садизм, крадежі, насильства чи неморальна одіж та гра артистів, які відтворюють дії на злих телевізійних виставах, є поштовхом для багатьох в практиці повторяти подібні злочини, що в багатьох випадках і діється. Молоді злочинці, під час поліційних переслухань признаються отверто до того, що вони дістали надхнення до поповнення злочину вбивства чи крадежі під час оглядання телевізійних програм. "Я дивився на телевізійну програму і нагло дістав поштовх когось вбити, що і сталося". Так зізнав на поліції 14 літній хлопець в Гленвіл, Каліфорнія, який вбив свою маму. В Денвер, Кол. 10 літній хлопець прострілив в груди жінку, запитаний на поліції, чому так зробив, він відповів: "Так роблять другі на телевізії і я так зробив!"

Подібних випадків щоденно поліція та суди занотовують дуже багато. Судді, поліція чи лікарі одноголосно потверджують, що злі телевізійні програми переконують молодих людей про малу вартість людського життя і виробляють в молодих злочинців жадобу до садизму, брутальности і жорстокости поповняти злочини, в чому багато з них знаходить вдоволення, і часто тільки для особистого вдоволення поповняє тяжкі злочини. Статистика потверджує, що щорічно в Америці є сповнених 12,000. вбивств. Чи треба такій жахливій статистиці вбивств дивуватися, коли 1965 тільки в одному тижні телевізійні стації в Лос Анджельос надали програми, в яких було 500 вбивств? Тому і не дивно, що найбільше молодечих злочинів є сповнювані в Каліфорнії, в осередку, телевізійних і злих фільмів.

Наші українські діти також часто дивляться на телевізійні добрі чи злі програми, тому є також наражені на спокусу злих вчинків, які бачать на злих телевізійних фільмах чи виставах. В українських родинах в останніх часах також трапляються випадки, що наші діти і наша молодіж поповнюють злочини, і тому опиняються в судах і навіть в тюрмах. Такі болючі зявища не лише є великими гризотами для батьків, але також приносять стид цілій

нашій українській іміграції. Прикро, що навіть наші інтелігенті родини є часом діткнені злими вчинками їхніх дітей.

Заки появляться відповідні закони, заки публічна опінія набере рішучого голосу протесту проти так дуже поширюваних злочинів молодих людей, ми українці повинні всіми нашими засобами берегти наших дітей, нашу молодь від злих товариств і злих телевізійних програм. Першими, що повинні берегти наших дітей від злих впливів злих телевізійних програм, це батько і мати. В кожній нашій родині діти повинні оглядати тільки такі телевізійні програми, які їм дозволять батьки. Бажання батьків повинні бути дітьми рішуче респектовані! Вслід за батьками наші священики, учителі і провідники молодечих організацій повинні стало пригадувати нашим молодим хлопцям і дівчатам, що вони є діти добрих батьків, і як такі повинні уникати всього того, що могло би згіршити їхні молоді, добрі душі, а передовсім уникати дивитися на злі телевізійні програми, які нині дуже причиняються до погіршування морального життя і є винними за злочини, які так часто є сповнювані дітьми та молодими людьми майже у всіх містах.

Бог є святий

о. Роман Хом'як, ЧНІ.

Ісая, що є одним з найбільших пророків Ізраїля, бачив славу самого Бога. Він пише: "Того року, коли помер цар Уззія, бачив я Господа на високім і піднесенім престолі, поли його риз наповнювали храм. Над ним стояли серафими. Кожен мав по шість крил: двома закривав собі кожен обличчя, двома закривав ноги, а двома—літав. І кликали один до одного: **"Свят, свят, свят Господь сил; вся земля повна його слави!"** Підвалини порогу хитались від того гомону, а дім став повен диму. І я сказав: Горе мені! Пропав я! Бо я людина з нечистими устами, і живу я між людьми з нечистими устами, мої ж очі бачили Царя Господа сил" (Ісая 6, 1-5).

Бог є безмежно вищий від усіх створінь. Святе Письмо каже, що: **"Він живе в світлі неприступнім"** (1 Тим. 6, 16).

Жадне створіння не може бачити його, коли він сам не покажеться йому. Ніхто зо створінь не може зблизитися до нього, хіба Бог піднесе його до себе. Бог є святий. Достойність і справедливість вимагає, щоб ангели й люди оспівували Бога, благословляли, прославляли, дякували й поклонялися йому всюди, куди тільки сягає його володіння, бо Бог є невимовний, незбагнений, невидимий і непонятий, що завжди був і все той сам є і буде Отець і Син і Святий Дух.

Бог є безможно вищий від усього того, що є зле. Він кохається у всім тім, що є добре, бо він сам є добрий і досконалий. Він ненавидить все те, що є зле тому, що воно якраз є протилежне до того всього, чим він є як Бог.

Тому, що Бог є святий, він хоче, щоб ми також були святі. Через те він у ласкавості склонюється до нас, очищує нас із наших гріхів та наповнює нас святістю свого життя. Бог також вимагає від нас, щоб ми любили все те, що є добре та ненавиділи все те, що є зле. Вся святість в небі і на землі походить від Бога. На страшнім суді Бог покаже цілому світові всю свою безмежну святість. В її світлі виявиться все те, що є добре та зле. Жадна людина не уникне Господнього суду. Бог назавжди вкине лиху людину в пекло, а добрій дозволить оглядати себе самого лицем у лице. Кожну людину Бог винагородить або покарає відповідно до її заслуг. Святе Письмо каже, що Бог **"віддасть кожному за його вчинками"** (Рим. . 2, 6). Бог є безмежно справедливий. Вже в цьому житті Бог частинно нагороджує або карає. Бог дає добрій людині спокій і радість, а лиха людина відчуває неспокій нечистого сумління. Бог також нагороджує зовнішнім щастям і достатком і карає нещастям та терпінням. Все таки лучається не раз, що на цьому світі добрій людині зле поводиться, а лихій добре. Проте на цім світі людина, що зневажає Бога, не є вповні щаслива та й добра не є повністю нещаслива. Бог нікому не дає повної нагороди або повної кари аж до наступного життя.

Святе Письмо вчить: **"А хто ти такий, чоловіче, що сперечаєшся з Богом?"** (Рим. 9, 20). **"Святими ви мусите бути, бо я—святий, Господь, Бог ваш"** (Левіт 19, 2). **"Це ж саме воля Божа: святість ваша, щоб ви стримувалися від розпусти, щоб кожний з вас умів тримати своє тіло в святості й пошані, не в пристрасті жагучій, як погани, які не знають Бога; не надуживаючи і не кривдячи в цій справі свого брата, бо Господь за те все відплачує, як ми про це вам уже казали та засвідчили. Бо Бог нас покликав не до нечистоти, а до святости. Тому, отже, хто на це не зважає, той не чоловіка зневажає, а Бога, що нам дає свого Святого Духа"** (1 Сол. 4, 3-8).

1) Чи Христова Церква—це демократична чи монархічна інституція?

Христова Церква не є ні демократичною, ні монархічною інституцією в значенні людських інституцій. Христова Церква—це Божа установа, яка є водночас монархічна й демократична.

Є вона монархічна, бо Папа як наслідник Петра і заступник Спасителя на землі є найвищим головою і керівником Церкви. Як такий він має юрисдикцію над цілою Церквою і всіма її вірними.

В такій Божій установі тяжко написати якусь Конституцію, яка точно й докладно описувала б права й обовязки Папи й Єпископів, як це буває в людських державних конституціях, де права президента й його міністрів є точно окреслені. Кононічне Право Церкви—це не Конституція Церкви, хоч в нім є найважніші конституційні правила.

В Церкві мусять бути закони, бо хоч вона є Божою інституцією, все таки в ній є живі, грішні люди, що мають свободу волі, примхи і пристрасті, тому не завжди керу-

ються надхненнями Святого Духа, який береже Церкву від знищення.

Водночас в Христовій Церкві є **єпископи,** що їх установив Сам Христос, і тому Папа не годен скасувати уряду єпископів. Другий Ватиканський Собор рішив, що Папа керує Церквою разом з єпископами світу, тобто Церквою рядить Апостольська Колегія під проводом Папи, що є її головою. Папа Павло VI створив Єпископський Синод. З цього видно, що Церква є так само демократична, бо не сам Папа рядитиме нею, але ціла Апостольська Колегія під його проводом.

Через те, що Христос установив Апостольську Колегію, щоб рядила Церквою, то тим самим влада Папи не є абсолютною. Папа не годен скасувати єпископату, бо єпископи існують з волі Христа, тому вони не є цивільними урядовцями Папи. Вони в імені Христа, під проводом Папи, рядять Церквою. Отак папський примат нерозривно з волі Христа лучиться з єпископатом Церкви.

2) **Чи треба сповідатися з того, як хтось забудеться і їсть мясо в пятницю?**

Коли хтось забуде, що це пятниця і їсть тоді мясо, то він не грішить, бо не думає, що це пятниця. Людина тоді грішить, як свідомо й добровільно переступає якусь Божу або Церковну Заповідь.

Коли ж через забуття хтось зїсть мясо в пятницю, то він не грішить, тому не треба з цього сповідатися, бо там не було злої волі і тому нема гріха.

3) **Чому нове обявлення Боже є не можливе в Новім Завіті?**

В Новім Завіті тільки таке обявлення є не можливе, яке змінило б те, що Христос установив для спасіння людей. Зате приватні обявлення можливі, бо Бог може промовляти до людей, коли захоче виявляти їм Свою волю.

Якщо хтось отримав таке обявлення, то він може і часом має обовязок вірити в нього, коли має певність, що це обявлення походить від Бога, а не від його власної уяви, бо тут помилка завжди можлива. Людина годна взяти власні уявлення за Божі обявлення. Ось тому Церква дуже обережна з приватними обявленнями.

Як Христос подав світові Свою Євангелію, то офіційне Боже обявлення для людства закінчилося. Ось тому людство проживає в останній і остаточній фазі, тому не буде ніякого обявлення, яке змінило б істотно те, що Христос обявив нам. Християни тепер ждуть на закінчення діялогу між Богом і людьми, яке завершиться на Страшнім Суді. З появою Христа не буде ніякого обявлення, що есенціяльно змінило б умови нашого спасіння.

4) **Деякі люди кажуть, що не треба Церкви, бо вони можуть безпосередньо звертатися до Бога і представляти Йому свої благання. Чи це правда?**

Це правда, що кожний може свобідно звертатися до Бога і молитися до Нього. Проте це не виключає потреби Церкви, бо Церква з волі Христа має навчати людей Божої правди, свідчити про Христове навчання, нести століттями Його Хрест, помагати людям любити Бога і при помочі Божественної Літургії відновляти Христову Жертву і так подавати людям ласки, що Спаситель вислужив їм. З цього ясно, що люди потребують Церкви, щоб спастися, належно знати Бога та служити Йому.

5) **Чи це правда, що Христос мав дійсних братів? Євангелист згадує, що Христос мав братів. Як ви це поясните?**

В єврейській мові не було двох осібних слів на означення брата і братанка. Жиди вживали брат для означення братів і братанків. "Браття" Христа, що про них згадує Св. Марко (6, 3) були братанки Христа, бо Св. Матей зазначує, що не Божа Мати, але якась інша Марія була матірю двох згаданих Христових братів, тобто Якова і Йосипа (Матей 27, 56).

Зрештою в Святім Письмі є докази на те, що жиди кликали братанків братами, от хоча б Авраам зве Лота братом: "Бо ми брати" (Буття 13, 8).

(Якщо бажаєте більше пояснення про цю справу, то прошу замовити собі нашу книжку **"Духовні Скарби Св. Письма"**, де ця справа і багато інших справ є обширно вияснені, от хоча б дівицтво Божої Матері, Святі Тайни, Чистилище, Святі, Папський примат, тощо. Книжку можна замовляти в "Голосі Спасителя". Вона коштує $3.00 в твердій оправі).

Господня є земля і вся її повнота, вселенна та її мешканці (Псалом 24, 1).

Пам'яті Отця Николая Коп'яківського, ЧНІ.

о. С. Бахталовський, ЧНІ.

Бл. п. о. Н. Коп'яківський, ЧНІ.

В четвер 1-го серпня 1968 року, помер смертю праведних, по довгій недузі, в Торонті, в лічниці св. Йосифа, отець Николай Коп'яківський, ЧНІ.

Бл. п. о. Николай уродився 25 листопада 1894 року в Борщеві, Західній Україні. Його батьки Михайло і Магдалина з роду Думановських післали його на науку до народньої школи зразу в Борщеві, а потім до гімназії в Тернополі. Цю науку перервала перша світова війна, в часі якої він багато витерпів за свою любов до українського народу від москалів, коли їх армія зайняла Галичину. По відвороті російських військ, він продовжував науку й зложив іспит зрілости в 1917 році. Австрійська влада покликала його до війська. Тут відбув військовий вишкіл у старшинській школі. По розвалі Австрії, зголосився до Української влади, яка приділила його до Українських Січових Стрільців до фронтової служби [1]). В українській армії перебув цілу кампанію аж до останнього її розв'язання. В 1921 році почав студіювати в Українським Тайнім Університеті у Львові. В 1922 році вступив до духовної семінарії в Станиславові, де продовжував філософічні студії та розпочав богословські. В часі цих студій почув поклик до монашого життя і при кінці 1923 року вступив до новіціяту Отців Редемптористів у Збоїсках. На свято Введення в храм Пречистої Діви Марії, 4 грудня 1924 року, зложив монаші обіти. По новіціяті докінчує богословські студії в духовній семінарії Отців Редемптористів у Боплято, Бельгії. На свято первомученика св. Степана, 9 січня 1927 року, Преосв. Григорій Лакота рукоположив його на священика в Перемишлі. В вересні того ж року став професором у Ювенаті (Малій семінарії) у Збоїсках.

В тім часі відчувався великий брак священиків у Канаді. В вересні 1928 року отці настоятелі висилають о. Николая до Канади. Першим полем його душпастирської праці стають Айтуна і Йорктон, Саск., і їхні округи. В 1935 році о. Николай стає ігуменом йорктонського манастиря і директором Ювенату. В 1939 році відїжджає з Йорктону, щоб знову душпастирювати в Айтуні й околиці. Коли Отці Редемптористи заложили манастир і Колегію в Роблині, Ман., о. Николай іде до Роблину, а потім у 1947 році до новоутвореної духовної семінарії в Ватерфорд, Онт. Звідси в 1948 році покликують його до Йорктону на уряд прокуратора віце-провінції [2]).

По другій світовій війні багато українців поселилося в Австралії. Місцева церковна ієрархія відчувала великий брак українських священиків, тому звернулася до Отців Редемптористів, просячи помочі. Отець Николай, ревний про спасіння душ, зголошується до цієї апостольської праці. Його, разом з о. Ф. Боским, ЧНІ., отці настоятелі висилають на місійну працю до Австралії. Сюди відїжджають оба отці в березні 1950 року. Отець Коп'яківський осідає в Сидней (Пеннант Гилс). У Сидней о. Николай працює до 1952 року. Потім душпастирює в Брізбейн, від 1952 до 1956, а вкінці працює в Ню Кастель, від 1956 до 1959, аж до свого повороту до Канади. Ті місцевості були осередками, звідки о. Николай обслуговував українське поселення по різних таборах і колоніях. Літом (червень —

[1]) **В Альманахові Українські Січові Стрільці 1914-1920**, Львів 1936, на стор. 173 є світлина старшини 4-го куреня УСС. Там є також світлина бл. п. о. Николай: "Четар Коп'яківський".

[2]) **Двадцятип'ятиріччя монаших обітів**, "Голос Спасителя" 1950, лютий, стор. 5-6.

серпень) виїздив у тропічні північні місцевості, напр. Тавнсвил, віддалене від Брізбейн 832 милі. Тут були розкинені наші поселенці малими групами [*].

Отець Николай віддався апостольській праці в Австралії з молодечим запалом, як це можна пізнати з численних його листів. Однак та праця була понад його здоров'я і сили, підірвані кількалітньою фронтовою службою в часі українського національного зриву. Його здоров'я заломалося, і він поважно захворів у 1956 році. По перебутій недузі, він ще якийсь час трудився в Австралії. Однак отці настоятелі, беручи до уваги стан його здоров'я, відкликали його до Канади [*].

В березні 1959 році він повернувся до Канади. Спочатку душпастирював в Айтуні, а потім став учителем новиків у Медоввейл, Онт. Тут знову з великим запалом взявся до цієї нової праці. Та брак здоров'я змусив його залишити Медоввейл і перенестися до Айтуни, де помагав у душпастирстві. По році отці настоятелі покликали його до Вінніпегу на прокуратора йорктонської провінції. Однак о. Николай все більше й більше підупадав на здоров'ю. В 1967 році виїхав до Нюарк, Н. Дж., а вкінці для рятування здоров'я до тихої й гарної обителі в Медоввейл. Однак стан його здоров'я так погіршився, що він приневолений був піти до шпиталю в Торонті, де 1-го серпня 1968, прийнявши св. Тайни, спокійно віддав свою душу Всевишньому.

В п'ятницю 2-го серпня, в похороннім заведенні Кардинала, Преосв. Кир Ісидор Борецький, при участі 4-ох отців Редемптористів, численних Сестер Служебниць та

[*]) Про побут і працю о. Н. Коп'яківського в Австралії є багато відомостей в його листах з Австралії: Лист з 13 лютого в "Голос Спасителя" 1950, травень, стор. 4-6; вересень, стор. 5-7; грудень, стор. 6-8. Лист з 6 лютого 1953 в "Голос Спасителя" 1953, травень, стор 3-5. Лист о. Ф. Боского з 25 травня, 1950 в "Голос Спасителя" 1950, липень-серпень, стор. 7-8. Також: **Спомини з Австралії** о. Н. Коп'яківського, Календар "Голосу Спасителя" на 1959 рік, стор. 106-111.

[*]) Про недугу о. Н. Коп'яківського див. лист о. С. Масла з 7 грудня 1955 в "Голос Спасителя" 1956, лютий, стор. 4-5.

вірних, відправив Панахиду.

Тіло покійного перевезено з Торонта до Вінніпегу. В неділю 4-го серпня, Впр. о. протоігумен П. Малюга, ЧНІ., в сослуженні Всесв. о. прелата В. Кушніра, Впр. о. протоігумена М. Дацюка, ЧСВВ., та в співучасті єпархіяльного й чернечого духовенства, численних Сестер Служебниць і вірних, відправив Парастас в церкві св. Йосифа в Вінніпезі. В понеділок 5-го серпня, ВПреосв. митрополит Максим Германюк, в сослуженні о. протоіг. П. Малюги, та о. протоіг. М. Дацюка, відправив Божественну Літургію за упокій душі бл. п. о. Николая і виголосив прощальне слово, в якім підкреслив заслуги покійного для добра святої Церкви та українського народу. В часі Служби Божої дияконували отці М. Кучмяк і Д. Библів, ЧНІ. Тіло покійного зложено на цвинтарі Пресвятої Родини в Вінніпезі. В похоронних богослуженнях взяли участь, крім митрополита Максима, понад 30 священиків єпархіяльних і чернечих, численні Сестри Служебниці ПНДМ., та вірні.

По похороні всі учасники були запрошені на спільний обід до церковної залі св. Йосифа. При кінці обіду о. протоіг. Малюга подякував усім учасникам за їхні молитви, пожертви на Служби Божі та участь у похороні, при тім просив усіх молитися до Христа Чоловіколюбця, щоб послав Українській Католицькій Церкві іншого священика, подібного до бл. п. о. Николая.

Мало є людей, що в своєму житті розвинули б так багатогранну діяльність, як бл. п. о. Николай. Він був і вояком на фронті й місіонером, що дає місії і душпастирює, професором, префектом семінаристів, парохом, учителем новиків, провінціяльним радником, економом, хронікарем, архіваром та письменником, і в усіх цих ділянках виказував солідність зрілого мужа. Львину частину його життя займала душпастирська праця в Канаді та Австралії. Наш нарід мило згадує його як ревного душпастиря і доброго проповідника. Він давав місії так у Канаді, як і ЗСА. Великі заслуги поклав він коло нового отворення і проводу Ювенату в Йорктоні для виховання майбутніх священиків—місіонерів. Тут він виявив свої особливіші дарування доброго педагога та учителя. Знаменито зав-

жди вив'язувався в завданні економа, чи то поодиноких манастирів, чи цілої провінції. Його любов до праці не позволяла йому спочивати, дарма, що здоров'я часто не дописувало. Коли мав хвилини вільного часу, займається апостольством пера. Часто дописував до "Голосу Спасителя", якого був редактором від травня 1935 до серпня 1937. Також зредагував Календар "Голосу Спасителя" за 1936-1938 роки. Крім цього укладав різні книжечки й твори: "Дорога Спасіння, або св. Місія в образах", переклав розважання "Про страсті й смерть Ісуса Христа" св. Альфонса, "Терпіння Ісуса Христа на основі св. євангелій", також представлення: "Ангел Хоронитель" і "Перше Причастя у в'язниці". Його твори визначаються гарною українською мовою і популярним стилем.

Покійний о. Николай мав дуже гарні черти характеру, тому всі любили його, так вірні, для яких працював, як і співбрати в чернечому житті. Своїм кристальним характером і милою поведінкою вмів з'єднати молодь. Усім показував тепло любови, вирозумілість і всім служив. Був тихої і лагідної вдачі. У розмові з іншими старався розбудити духа радости своїми оповіданнями й невинними жартами, в яких був повний духа простоти, без претенсії, покірний.

Як монах був прикладний в заховуванні монаших уставів, у послусі. У своєму листі, писаному з дороги до Австралії, він каже: "Наше назначення їхати до Австралії здивувало не тільки наших співбратів у наших монастирях, але й неодного з наших знайомих чи парафіян. Длячого не назначили на ту нашу місійну нову працю молодих священиків, а нас двох, старших віком, а до того ще й мене, що часто жалуюся на своє здоров'я? Отець Боский має 58-ий рік, а я 56-рік життя. Та в листі Впр. о. провінціял пише між іншим: "Коби для о. Коп'яківського клімат в Австралії був ще ліпший ніж у Канаді. . .Все в руках Божого Провидіння". Длячого не їдуть молоді отці? На це відповісти ми не можемо, але розуміємо, що назначення наше треба нам приймати з св. послуху. В монашестві ми те добре розуміємо: Куди нас не післали б, до якого обов'язку нас не призначили б, маємо сповнити поручення наших настоятелів. Сповняючи поручення настоятелів, сповняємо Божу волю" [*].

В праці бл. п. о. Николай був жертвенний, сповняючи свої обов'язки совісно так у монастирському житті, як і в апостольській праці. Тому отці настоятелі радо поручали йому різні важливі доручення.

Українська Католицька Церква, український нарід і Чин Отців Редемптористів тратить в особі покійного одного з найкращих своїх місіонерів, священиків і монахів. Спомин про доброго бл. п. о. Николая останеться назавжди в живій пам'яті грядучих поколінь. В. Й. П!

СОН

Сиджу у келії
Дивлюсь на Мадонну,
І очі спускаю
І в думках відлітаю
До краю святого,
В якому вона зросла,
Де вона матірю стала,
А заразом Дівицею була.
Де опікувалась Ісусом,
Де Його біля прала.
Там вона з Ним до божниці ходила,
Там до Бога подяку заносила,
Там вона своє молоде життя провела.

Як жиди вийшли в пустиню, то згодом зачали нарікати на Мойсея, що вивів із єгипетської неволі, кажучи:

"Пригадуємо собі рибу, що задармо їли в Єгипті, огірки, дині, пір, цибулю, часник, а тепер наша душа прагне. Нема нічогісінько, тільки сама манна нам перед очима" (Числа 11, 5-6).

---

[*] Лист о. Н. Коп'яківського з 18 березня 1950, **До Австралії**, "Голос Спасителя" 1950, травень, стор. 4.

Св. Іван охрестив Спасителя в річці Йордані, то Спаситель вийшов із води. Тоді "небо розкрилося і він зобачив Духа Божого, що немов голуб спускався на Нього. І з неба залунав голос (Бога Отця): 'Це Мій улюблений Син, що Я вподобав Собі!' " (Матей 3, 16-17).

"На все є час і пора і на все є хвилина під небом. Є час родитися і час вмирати, час садити і час посаджене виривати, час руйнувати і час будувати, час плакати і час сміятися, час сумувати і час танцювати, час обіймати і час уникати обійми, час мовчати і час говорити, час любити і час ненавидіти, час на війну і час на мир" (Провідник 3, 1-8).

Земські події в житті людини і народів це частини Божого пляну, який для нас незрозумілий, тому маємо трудності, бо бачимо тільки частини Божого пляну, а не цілість.

"Прощаються їй численні гріхи, бо вона (Магдалина) сильно полюбила", Христос заявив про розкаяну публічну грішницю (Лука 7, 47), бо любов до Бога, цебто досконалий акт любови прощає людям навіть найбільші гріхи. Ось тому слід зараз по гріху вчинити акт досконалого жалю, щоб позбутися гріха.

ПРИКАЗКИ

Яка головонька, така й розмовонька.
Бездільність і лінивість деморалізує одиниці і цілі народи.
Коли серце не молиться, то марно губи рухаються.
Як іржа їсть залізо, так заздрість зідає добрі діла.
Здобудеш освіту, то зобачиш більше світу.
Наука в юності це мудрість у старості.

УКРАЇНСЬКІ ПРИКАЗКИ

Що знає кум—знає кумова жінка, а вже від неї і все село.
Присягалися сліпці, що своїми очима бачили.
Не той дурний, хто на слова скупий, а той дурний, хто на діло скупий.
Перша чарка—на здоровя, друга—на веселощі, а третя—для сварки.
Карти і пиття не доводять до пуття.
Де сісти, там сісти, аби щось зісти.
Ідеш в гостину на день,—бери хліба на тиждень.

THE SUFFERING KING

M. Schudlo, C.SS.R.

When the Jewish leaders arrested Christ and brought Him before the Roman governor Pilate, the latter asked Him: "Are you the king of the Jews?" (John 18, 33) which shows that the leaders accused Him of sedition against Rome, and that was a very serious charge, punishable by death on the cross. Jesus assured the representative of Rome that the Kingdom He came to start on earth was no danger to Rome which had occupied Palestine in 63 B.C. "Mine is not a kingdom of this world. If My kingdom were of this world, My men would have fought to prevent My being surrendered to the Jews. But My kingdom is not of this kind. . . .

"Yes, I am a King. I was born for this. I came into the world for this — to bear witness to the truth, and all those who are on the side of the truth listen to My voice" (John 18, 36-37), Christ told Pilate. By asserting His kingship, Jesus only provoked Pilate's scornful skepticism. "Truth?" Pilate said. "What is that?" (John 18, 38).

Despite His innocence which was recognized by Pilate himself, Jesus was scourged, crowned with thorns, condemned to death and crucified on the cross. When the cross was lifted, the people saw the inscription over the head of the crucified Christ: "Jesus the Nazarene, the king of the Jews!" (John 19, 20).

Christ came into this world to establish the kingdom of God among men. For this reason our Church invites her faithful at the beginning of the Vespers and Matins: "Come, let us adore Christ, our King and God!"

The Eastern Church has always paid a tribute to the Kingship of Christ which was not always the case with the Latin Church.

Since Christ is our King and Lord, we are bound to adore Him and to honor Him as a King. Being His subjects, we owe Him loyalty, love and obedience.

Christ the King in the Scripture

There are many references to Christ's kingship in Sacred Scripture which foretold that Our Lord would be a King. When prophet *Micah* foretold that Christ would be born in Bethlehem, he stated at the same time that He would be a King: "You, Bethlehem, the least of the clans of Judah, out of you will be born for Me the One Who is to rule over Israel. His origin goes back to the distant past, to the days of old" (Micah 5, 1-2). This prophecy was made by Micah who lived in the 7th century B.C.

Prophet *Zechariah* who lived in the sixth century before Christ announced Christ's entry into Jerusalem as a King: "Rejoice heart and soul, daughter of Zion! Shout with gladness, daughter of Jerusalem!

See now, your King comes to you. He is victorious. He is triumphant, humble, riding on a donkey..." (Zechariah 9, 9).

From the prophet's words it is clear that Christ is a suffering King who comes to conquer the human hearts with His cross and crucifixion, as prophet David had foretold some 1000 years before: "Why this uproar among the nations? Why this impotent muttering of pagans-kings on earth rising in revolt, princes plotting against Yahweh and His Christ?" (Psalm 2, 2).

When archangel Gabriel appeared to the Blessed Virgin and asked her permission-consent for the Incarnation of the Son of God, he said to her: "Listen! You are to conceive and bear a Son, and you will call Him Jesus. The Lord God will give Him the throne of his ancestor David, and He will rule over the house of Jacob forever and His reign will have no end" (Luke 1, 32-34).

When Christ confirmed before Pilate that He was a king, He also stressed that His Kingdom was not a temporal one, based upon an army and police. It was a supernatural Kingdom, God's Kingdom, founded in the human hearts and souls, as He declared to Pharisees when they asked Him when the Kingdom of God was to come: "The coming of the Kingdom of God does not admit of observation and there will be no one to say: 'Look here! Look there! For you must know that the Kingdom of God is among you'" (Luke 17, 20-21).

The Kingdom of Christ is spiritual

The trouble with Christ's apostles was that they did not understand that Christ was not a political Messias who would organize the enslaved Jewish nation, start a revolution against the Roman rulers, chase the Roman legions out of Palestine and found a temporal, political kingdom in which they — as His disciples and special followers — would occupy honorable places and offices.

The conversation which two embittered, disheartened and disillusioned disciples had while returning to Emmaus portrays the attitude and the misunderstanding of the rest of the Apostles. Answering the question of Christ Whom they did not recognize, Cleopas said: "All about Jesus of Nazareth Who proved He was a great prophet by the things He said and did...And how our chief priests...had Him crucified. Our own hope had been that He would be the One to set Israel free" (Luke 24, 19-21). It is clear that they hoped for a national Messias and a great political leader, similar to Moses who led the Chosen people out of the bondage of Egypt, or for another David who would free them from the Roman yoke. Such distorted ideas made the Jewish leaders reject Christ and caused a dejection among His disciples when they saw Him crucified. How little they understood their Master and His divine plan of salvation!

Our Lord has stressed from the very beginning that His Kingdom would have nothing in common with politics of the Jewish patriots, when He started His preaching: "The Kingdom of God is close at hand. Repent, and believe in the Good News!" (Mark 1, 15). Repentance means a change of heart which has nothing to do with politics.

Thus the Kingdom of Christ directly concerns the spiritual order in which men live as God's children. Indirectly it also embraces the temporal order, because God's children on earth do not live an abstract world. This is why Christ's Kingdom must also embrace the temporal order in which men live, labor, work,

rejoice and suffer together with their Divine Master, Savior and King.

The Decree on the Apostolate of the Laity, published by the Second Vatican Council, says: "They (the laity, both men and women) exercise their apostolate by their activity on behalf of bringing the Gospel and holiness to men, and on behalf of penetrating and perfecting the temporal sphere of things through the spirit of the Gospel" (N. 2), which is spirit of brotherly love, social justice, truthfulness, honesty, etc. When Christians promote such spirit in the world, Christ reigns in the world, because a king is worth nothing, if he possesses the title, but has no kingdom to rule. He is nothing more than a pitiable phantom, like those kings who have lost their kingdoms after the World War I or II.

Christ is a real King. St. John saw Jesus sitting at the right hand of the Father in heaven, and there was a name written on His cloak: "The King of kings and the Lord of lords" (Apocalypse 19, 16).

The Kingdom of Christ embraces the whole universe, heaven and earth, and everything is turned toward Him, because "I am the Alpha and Omega" (Apocalypse 1, 7).

The whole universe is the Kingdom of Christ. He must rule over it as its King. All those who have been baptized are bound to see to it that His reign is aknowledged by their fellow men. The decree on the Apostolate of the Laity says: "By its very nature the Christian vocation is also a vocation to the apostolate" through which men are led to Christ and encouraged to enter His Kingdom..."The members who fails to make his contribution to the development of the Church (which is Christ's Kingdom on earth) must be said to be useful neither to the Church nor to himself" (N. 2).

Hence self-sacrifice, labor and suffering are necessary, because without them no souls can be won for the Kingdom of Christ.

PRAYER

LADY, ever-ready to help, and Mother of God, accept from us, though we be your unworthy servants, these venerable gifts which belong to you alone, for you are the Chosen one from all generations, and for this reason surpassing all the angels and men. It was through you that the Lord of the angels became Man, and we came to know the Son of God and partake of His most holy Body and most precious Blood. And thus from generation to generation you will remain blessed, more honorable than the Cherubim and more glorious than the Seraphim.

Most holy Mother of God, worthy of all praises, do not stop praying for us, your unworthy servants, that we may be able to avoid the instigations of the devil, the various dangers, and be kept free from the poisonous snares of the devil. May we avoid the condemnation by God. By your intercession help us to save our souls that we may praise, glorify, give thanks and adore the triune God, the Creator of the universe, now and forever, world without end.

(Akafist to Our Lady)

CHAPTER 15

GOD SAVES HIS PEOPLE

The Jewish People were God's chosen People. They lived in Egypt where the Egyptian kings, called Pharaohs, tried to destroy them. God saw the suffering of His people and sent them a Savior. This Savior was Moses. He led them out of Egypt and brought them to the Promised Land, Palestine (Exodus: 13, 21-22).

The Pharaohs sent an army to pursue them. There was no place to escape because the Egyptian army was pressing near, and the Chosen People could not escape; there was the Red Sea in front of them. Then Moses prayed to God, and God gave him the power to make a path through the sea. The Israelites passed through the sea while the pursuing Egyptians were drowned by its waters (Exodus: 14, 15-31).

The Chosen spent forty years in the desert before they entered the Promised Land. So often they lacked food and water. God showed His care for His people. He sent them manna, a miraculous food, to eat which they used till they reached the Promised Land (Exodus: 16, 14-21; Josue: 5, 12). God gave them water also from the rock (Exodus: 17, 6).

God led His people personally, showing His presence with them by a pillar of fire (Exodus: 13, 21-22) at night and by a cloud during the day.

In the desert God gave His People the Law, that is, the Ten Commandments (Exodus: 20, 7-17). He gave priests and sacrifices, also.

Moses was very old when He died, just before entering the Promised Land. His successor Josue led the Chosen People into the Land God had promised them.

QUESTIONS

1) *Why did God send Moses to His Chosen People?*

God sent Moses to His Chosen People to save them from the slavery in Egypt and to give them His Commandments.

2) *Which land was the Promised Land?*

Palestine was the Land which God had promised to His Chosen People.

3) *How did God show His presence to the Chosen People when they were travelling to the Promised Land?*

God showed His presence by day in a pillar of cloud, and by night, in a pillar of fire.

SCRIPTURE

The Lord your God will settle you in a fair land, a land of wheat, of vine, fig-tree and olive, a land where oil flows and honey...All shall be yours in abundance.

Here you will eat your bread and bless the name of the Lord your God for the fair land He had given you.

You will eat enough, you will build yourself fair houses to dwell in...All good things shall be yours.

Oh, beware, lest your heart swell with pride, and forget the Lord your God Who rescued you from the bondage in Egypt!" (Deuteronomy: 8, 7-14).

PRACTICAL RESOLUTION

I will always remember the good things that God gives me, and thank my Heavenly Father for them.

LITURGICAL PRAYER

We thank You and Your only-begotten Son and Your Spirit for all these favors as well as for all the other benefits, known and unknown to us, public and secret. (Silent prayer before the Consecration).

PERSONAL PRAYER

My Heavenly Father, help me to use Your gifts in such a way that they may glorify You and make me a better Christian.

PRACTICAL EXERCISE

Write in your notebook:

1) What did Moses do for the Chosen People that reminds you of what Jesus Christ did for all men: (Exodus 12, 34-40; 2 Peter: 2, 19. Exodus: 16, 14-21; John: 6, 49-51).

2) What was manna? (Exodus: 16, 14-16).

3) Check on the map and figure out how the Chosen People got from Egypt to the present day Palestine, the land which now belongs to the states of Israel and Jordan.

My brothers, if one of you strays away from the truth, and another brings him back to it, he may be sure that anyone who can bring back a sinner from the wrong way that he has taken will be saving a soul from death and covering up a great number of sins (James 5, 19-20).

What Man Was First To Give Unto God?

By Msgr. John B. Ebel

More than 1,900 years ago, St. Paul asked a question in regard to church support that can be answered in only one way by generosity. "Who has first given to Him," he inquires (Romans 11, 35), "that recompense should be made him?"

In other words when we contribute to the support of the Church and its works, we are making but a small return for what we have received from God. Shall we enumerate these gifts? First of all, the sacrifice of the Second Person of the Trinity, Jesus Christ, on the Cross for our salvation. From this flows sanctifying grace, which gives us a participation or share in the Divine Nature, for which we can never hope to make payment. Then there are the Holy Sacrifce of the Mass and the sacraments, through which we grow increasingly in the grace of God.

That is to say, anything we give to God, or to the support of His Church—up to and including life itself—is but a tiny return for all that He has given to us.

The Scriptures, however, assure that, despite our great dept, anything that is given to God, or to the support of His Church, will be repaid many times over. "Give," says Our Lord, "and it shall be given to you: Good measure and pressed down and shaken together and running over shall they give into your bosom. For with the same measure that you shall mete withal, it shall be measured to you again." (Luke 6, 38).

Practical Rules of Giving

Pastors who must pay the bills

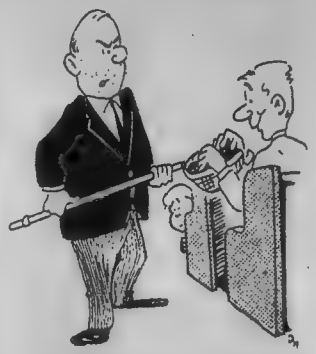

for the building and maintenance of churches and schools, however, have devised practical rules for those who wish to give their share to the support of the Church. Tithing, or giving one-tenth of one's income, was an obligation for God's Chosen People in the Old Testament. It is not an obligation today.

Today's pastors, in fact, would be most happy to receive not one-tenth, but one-twentieth of a parishioner's take-home pay or income, or, by another rule, one hour's pay per week. Were this ideal to be met or even approached, Catholic churches, schools, and such auxiliary biuldings as youth centers, nurseries and clinics would burgeon across the land.

More and more parishes are withdrawing from such extraordinary fund-raising means as special campaigns and drives, bazaars, bingo, raffles, card parties and so on. These are necessary and good in many

places, and for special purposes, but the emphasis today is on the Offertory collection. If everyone would give his share in the collection basket every week, and offer it along with the celebrant of the Mass in thanksgiving, praise, petition, and penance, there would be no need of extraordinary fund-riasing drives.

One pastor who adopted such a method asks that his parishioners give five per cent of their take-home pay to the parish for support of church and school, and give another five per cent to charity, Community Chest or United Fund, and other such charitable and civic appeals.

He has had varied response,

One couple with several children approached him indignantly and demanded: "If you think that we can give five per cent to the Church, you take our income, pay our bills, and then see how much you have left."

Now this pastor was not about to take over a household's finances, but he quickly spotted the flaw in the plea. "You have things backward," he said. "First you take the five per cent for the Church; then you take care of the other wants. Try it for three months and see whether it works."

Before the three months were up, a very changed couple appeared before the pastor. We have tried your plan, they said, and our finances are in the best condition they have been since we were married. They are now among the staunchest supporters of the "tithing plan" in the parish.

Another person, a convert, came to the same pastor, and said: "When I was a Protestant it was taken for granted that we gave 10 per cent of our income to the church. I did so and never wanted for anything. Since I became a Catholic, I abandoned the tithing plan and now my finances are in a mess."

Needless to say, the pastor recommended that the parishioner return to the practice of tithing. He now has no financial problems.

The point is, that "the Lord loves a cheerful giver" (2 Cor. 9, 6-7). He is not to be outdone in generosity, but returns to us a hundredfold in this life, and life everlasting.

As the great English poet Samuel Taylor Coleridge said, paraphrasing the Scriptures, "We receive but what we give."

Anybody who knows the achievements of the Catholic Church, year by year, realizes why we feel an obligation on the part of this newspaper to issue a Church Support edition at least annually.

The average American is generous to good causes. Our incomes in the United States are considerably above those in the rest of the world, and we ought to be interested in a decent financial support of the type of religion that shows the most common sense, that realizes it is built on divine revelation, that is protected against all theological error by God, and that offers not only direct religious service to its people, but also maintains a massive system of schools (the best in the world), and endless works of mercy and charity.

We get the most for our money

Many a time I have thought that there is no other group of mankind that gets so much for its money as Catholicity, in the way of straightforward religious services, education, charity, social reform, and every other kind of needed help and uplift. The average rectory or convent is not simply a home for priests or nuns, but a spiritual business center where flock the defeated, the broken-

hearted, the suffering poor, and also the rich who need the help of God's anointed in solving their personal difficulties.

I am not a pastor but an editor, but my work takes me to many rectories and institutions in the course of a year, and I never come away from them without a thrill over the social service, as well as the religious aid, priests and nuns and also our religious brothers give to the masses of the people. Many thousands of sectarians go to our parish houses with their problems. They feel that priests "don't talk," but know how to keep in confidence secrets that are told to them even by people who are far removed from them in faith. Such sectarians have a tremendous respect for the priesthood.

Jewels For My Crown

Marie Young

Jewels for my crown,
I'll earn them, Lord, I pray,
For each a good deed I must do,
Until with Thee I'll meet some day.

A ruby red in the centre there'll be,
This is my heart I give to Thee,
Free from spite and kind to all,
So at Thy feet let my ruby fall .

Two diamonds on either side will shine,
These are for eyes, that are mine,
To see only good in my fellow man,
For it is so in Thy holy plan,

Emeralds green beside the diamonds bright,
These are my arms, that will hold tight,
The lame, the suffering and the old,
To keep them warm with love untold.

Pearls many will adorn my crown,
These are the tears shed for the lost,
Who looked, but found Thy way hard to find,
Not finding it, had to pay the cost.

When I have come to my journey's end,
And death doth me call,
May my crown be filled with jewels I have won,
Payment for good deeds I have done.

Constitution On Sacred Liturgy

SACRAMENTALS

The Church cannot institute the Sacraments which have an intrinsic power of signifying and producing special graces in those who worthily receive them. Christ alone attaches grace to some signs.

But the Church can institute the Sacramentals.

Sacramentals are certain objects or actions which the Church blesses or consecrates with her prayer. When used properly, they will give some grace through the intercession of the Church.

The Constitution on the Sacred Liturgy reads:

"Holy Mother Church has instituted Sacramentals. These are sacred signs which bear a resemblance to the Sacraments. They signify effects, particularly of a spiritual kind, which are obtained through the Church's intercession.

"By them men are disposed to receive the chief effect of the Sacraments, and various occasions in life are rendered holy". (Art 6).

Such sacramentals as the pious use of the holy water, medals and the sign of the cross help people to lead a holy life, and thus prepare them for a worthy reception of the Sacraments. And they help Christians to maintain all through their daily life and work a salutary contact with the sacred treasures of the Church and remind them of God.

"They are given access to the This contact with God reaches its climax in the Sacraments.

The Constitution reads:

"Thus, for well-disposed members of the faithful, the Liturgy of the Sacraments and Sacramentals sanctifies almost every event in their lives.

stream of divine grace which flows from the paschal mystery of the Passion, death and resurrection of Christ, the Fount from which all the Sacraments and Sacramentals draw their power.

"There is hardly any proper use of material things which cannot thus be directed toward the sanctification of men and the praise of God". (Art 61).

Ritual to be revised

Although the Sacraments have been instituted by Our Lord, they also contain many things added by the Church. Such things can sometimes obscure the meaning of the Sacraments, especially for the people of our times. Hence the Constitution reads:

"Some changes have become necessary to adapt them to the needs of our times". (Art 62).

Then the Council Fathers give some general rules for the revision of the ritual of the Sacraments (Art. 63-65).

Pope Pius XII said: "Let the priests who are bound by their office to procure the eternal salvation of the faithful, after they have themselves by diligent study persued the sacred pages of the Bible and made them their own by prayer and meditation, assiduously distribute the heavenly treasure of the divine word by sermons and homilies and exhortations".

RENEWAL OF MORAL THEOLOGY

By M. Schudlo, C.SS.R.

The Church and second marriage

There are many invalid marriages which cannot be proved as such in the ecclesiastical courts. Marriage as a rule is indissoluble. But it must be a true marriage. Suppose a man married a girl to give the baby a name, but did not intend to stay with her. After the wedding in church he leaves the girl with the baby and gets a civil divorce. The abandoned girl cannot prove in court that her marriage was invalid in the first place because the man lied before the priest. But she knows he lied, although she cannot prove it. What should she do? Before God she is not married. Before the Church she is!

Father John T. Catoir, doctor in the Canon Law and presiding judge of the Marriage tribunal of the diocese of Patterson, N. J., U.S.A. published an article in the COMMONWEAL (April 14, 1967) in which he says:

"Such a girl finds herself stranded at a very young age to the frightening alternatives of living alone for the rest of her life or of marrying outside the Church. She wants neither.

"Let us suppose she meets someone else, falls in love and marries him before a Justice of the Peace. What happens to her Catholicity? The law is clear on this point. When a Catholic divorces and remarries a Catholic outside the Church, both parties of the second marriage are excommunicated.

"Is it possible for the parties of such a marriage to consider themselves true members of the Church? And under the conditions would they ever be able to receive the Eucharist?" Fr. Catoir asks.

Then he goes on saying that "a woman (or man) defrauded in such a way that her marriage was no marriage at all in the true sense, must try to overthrow the presumption, that is, to prove her case in the Church court.

"If she cannot present the necessary witnesses or other proofs to accomplish this, can she be blamed for taking exception to the impersonal presumption which operates against what she knows to be the truth?

"Should a person in this predicament decide to marry again with a clear conscience, it is difficult to see why this act should separate her new spouse from God and from the Eucharistic community."

Fr. Catoir thinks that the marriage of such persons is valid in the eyes of God, because no priest would marry them. "Couples who marry before a civil official and two witnesses because no priest can marry them, have an excellent argument in this Canon 1098 — which affirms that marriage is valid when a priest is not available for long time to justify their belief that they have enjoyed a valid reception of matrimony. The essence of the Sacrament is the exchange of consent; the two parties always confer the Sacrament on one another".

Furthermore Fr. Catoir asks: "In such a case can the parties begin to receive Holy Communion?" Since their excommunication is not valid, they can, he says, but scandal must be avoided at all costs: "But if scandal is avoided, by the reception of the Eucharist in a parish where the parties are not known, they have every right to exercise their conscience and to unite themselves with the Lord by the reception of His Most Sacred Body and Blood".

And he adds: "It goes without saying that a compassionate priest should be consulted in the privacy of the confessional."

Their marriage is valid, because they had the right to get married. They were free to marry in the eyes of God, although they could not prove it to the judges of the Church.

Divorce and remarriage

Fr. Catoir goes further and asks what should such a person do to be reconciled publicly with the Church.

"The real problem arises in connection with the desire of the couple to be openly reconciled with the Catholic community", that is, the couple who was free to marry but could not prove their freedom in the church court and therefore has contracted an apparently valid marriage outside the Church. Fr. Catoir states that "under the present law of the Church there is no solution". The law presumes that the first marriage was valid, and therefore will not recognize the second marriage, although the couple are convinced before God that their first marriage was no marriage at all, but an empty ceremony, performed in church before a priest and two witnesses.

To prove that such a couple do have the right to get married outside the Church, Fr. Catoir quotes the following Canon:

"If it is impossible without grave inconvenience to send for or to go to a pastor or Ordinary or a priest delegated by either of these to assist at a marriage, another priest who can come, should be called upon and he should assist at the marriage together with witnesses, *but the marriage would be valid in the presence of the witnesses alone*" (Canon 1098).

When two people are really free before God to get married, but the church law bars them from so doing in church, "in such a dramatic setting, if a priest is not available, the marriage would be valid in the presence of the witnesses. Couples therefore who marry before a civil official and two witnesses because no priest can marry them, have an excellent argument in this Canon to justify their belief that they have enjoyed a valid recepion of the Sacrament of Matrimony. The essence of the Sacrament is the exchange of consent, the two parties always confer the Sacrament on one another", Fr. Catoir states.

Canon 855 says that such a couple are excommunicated for contracting marriage outside the Catholic Church. What should a priest do when he knows that they were not married in the church? The same Canon states that the priest should give them Holy Communion, if they try to receive it publicly, when he cannot refuse without scandal. If there is scandal, that is, when other

people know that such a couple were not married in church, although they do not realize that the couple were not able to do so because they could not prove their freedom in an ecclesiastical court, the couple must not receive the Sacraments publicly. They should receive them privately after a due explanation to a sympathetic priest. If he refuses to admit them to the Sacraments, they may receive them in a parish where no one knows them and their sad situation.

Their marriage cannot be declared valid according to the present legislation of the Church because of insufficient evidence that their first marriage was not a real marriage. The Church made such a law to protect the sanctity of marriage. And it has every right to do so, since it must guard the deposit of the Gospel.

At the same time we must state that no law is perfect and no legislation covers all the cases. Life is a complicated business. Injustice is bound to occur even in the Church, despite the adverse legislation, the right to marry remains intact. If such a couple cannot find a solution to their problem under the present legislation, they can try to solve their problem in the afore said way, because good and innocent people should not be deprived of justice under the ecclesiastical law. Laws are for the people, not people for the laws. The recent Dutch Catechism states: "In such cases, a thorough discussion with a prudent spiritual director can free a person from much unnecessary fear. It can even happen that a believer comes to the conclusion that his marriage does not bind him in conscience".

I'D LIKE TO KNOW . . .

1) *I am a widower of 75. Recently I met a widow who is 70. May we get married? Both of us are still healthy. Is there any age too old for getting married?*

No, there is no old age limit for marriage. You may marry the woman if you wish, as long as both of you are free to get married.

2) *Who were the parents of the Blessed Virgin Mary?*

An ancient tradition says that Sts. Joachim and Anna were the parents of the Blessed Virgin. They were poor people. The same tradition relates that the Blessed Virgin Mary was their only child, but it is not sure, because it seems that the Mother of Christ had another sister (John 19, 25), some Mary, whose sons were James and Joseph, called Christ's brothers by St. Mark (See Matthew 27, 56 & Mark 6, 3).

3) *Marriage is a contract between a man and a woman, confirmed by an oath. Why, then, does the Church consider a marriage invalid, if it took place in a Protestant church?*

The Church considers only those marriages invalid which take place between two Catholics or one Catholic and one Protestant in a Protestant church. The Church recognizes as valid the marriages between Protestants.

Christian marriage is not a mere contract. It is also one of the seven Sacraments which Christ has entrusted to His Church. Thus the Church believes that she has the obligation to safeguard the sanctity of marriage between her children, by determining what is necessary for the valid marriage.

Her law at present requires that marriages between two Catholics or a Catholic and a non-Catholic take place before an authorized priest, as the official witness of the Church, and two witnesses.

Due to the ecumenical movement this law will probably be changed, so that all the marriages, contracted without natural impediments, will be considered valid.

4) *There was so much talk about the approval of abortion in Canada. There was even some proposed legislation. What is the moral aspect of this issue? What should we Catholics think of this whole affair?*

Willful and deliberate abortion is condemned by the Second Vatican Council together with murder, euthanasia and genocide as crimes and infamies: "All these things and others of their like are infamies indeed" (Constitution on the Church in the Modern World, N. 27).

The same Council condemns abortion, saying: "From the moment of its conception life must be guarded with the greatest care, while abortion and infanticide are unspeakable crimes" (N. 51).

No one knows with certainty when the life begins. Some say that it begins at the moment when the female egg and the male sperm are united. At that moment God infuses a soul and the fetus becomes a human person with all rights. Others affirm that God infuses the soul later when the body is capable of receiving it. In their opinion it would be in the third month after conception.

Since it is the question of a human life, the Church, despite this uncertainty, forbids abortion and condemns it as a crime against human life which is sacred.

The Council has condemned the direct killing of the fetus, but it did not condemn certain operations, needed to save the mother's life, even though they sometimes result in the death of the fetus, but such a death is not wanted or intended.

Although it is not certain that the fetus in its early stage (up to three months after the concepion) is a human person, yet no one is allowed to risk taking a human life in case the fetus is a human being.

There may be some rare cases where pregnancy may seriously endanger the life or the physical or mental health of the mother, but abortion itself often has also harmful effects on the physical, mental and moral well-being of the mother.

Catholics should know the Church's stand on this issue and combat any efforts which would kill the innocent before they are even born. Paganism killed unwanted children. The more paganism reappears in our modern society, the more killings there will be. It will start with abortion, then euthanasia will come, then the aged will be

speeded up into the grave as useless, then the whole nations may be exterminated, if they stay in the way of its stronger neighbor. That's exactly what Hitler wanted to do with the Poles, Ukrainians, and others.

5) Is it a sin when a person neglects his morning or evening prayers?

No, it is not a sin to neglect one's morning or evening prayers, unless it is done for a considerable time, that is, for a few days. If there is no sin, there is no need of confessing this negligence. It would be mortal sin, if a person did not pray for a few months.

ARE YOU PRAYING THE ROSARY?

M. Schudlo, C.SS.R.

One day Jesus was praying "in a certain place, and when He had finished, one of His disciples said, 'Lord teach us to pray' " (Luke 11, 1).

Men must be reminded of their obligation to pray in these days of tumult and constant pressure, despite all the distractions of work, meetings, visits, traffic, competition in business, radio, newspaper, amusements, etc.

But how should we pray? There are people who don't pray at all under the pretext that they have no time. It is a vain excuse, because our working days are much shorter than those of the old times. People are tired and exhausted nowadays, because the whole rhythm of life and work is much faster and more demanding than in former days.

Our Lord told His Apostles that we must "pray continually and never lose heart" (Luke 18, 1), which means that prayer should be the soul of our daily life. We do pray, but how often our prayer is not our real life, but just a small insignificant part of our life because our real life is in our family, business and work. This is why we should ask the Lord to teach us how to make prayer an essential part of our daily life that we may feel the need of it as we feel the need for food, rest and breathing, because prayer should not be detached from our daily life as our religious world must not be detached from it. Prayer was an integral part of Our Lord's earthly life. St. Luke says: "He went into the hills to pray, and He spent the whole night in prayer to God" (Luke 6, 12).

We should pray regardless of our feelings which sometimes are very 'dry'. We should pray to God when we make a decision, wrestle with doubts, feel full of joy, etc. Such a prayer forms a part of our daily life, during which we experience joy, distaste, dryness, restlessness, inner emptinesss, distractions, etc. Yet we must persevere, knowing that such

things are the parts of our earthly life. No matter how we feel at prayer, full of joy or of distractions, our ultimate attitude toward God must always be love and obedience to His will, as it was with Christ.

The ways of prayer

There are many ways in which a person can pray. He can kneel down and say the *Our Father* and the *Hail Mary*. He can make a petition or thanksgiving. He can rejoice in God and admire Him. He can turn to Him and say: "Dear God, I love You", "My Father, help me", etc. Such prayers are the expression of our attitude toward God which consists of love, faith and hope.

The Rosary

There is also a well-known prayer which is called the Rosary. It is a set prayer. We must not despise this form of prayer which greatly honors the Mother of God of whom the Constitution on the Church published by the Second Vatican Council, says:

"Mary was involved in the mysteries of Christ. . .Hence the Church appropriately honors her with special reverence. . .In all perils and needs the faithful have fled prayerfully to her protection" (N. 66).

Furthermore it adds: "Let the faithful remember that true devotion consists neither in fruitless and passing emotion, nor in a certain vain credulity. Rather, it proceeds from the true faith, by which we are led to know the excellence of the Mother of God, and are moved to a filial love toward our Mother and to the imitation of her virtues" (N. 67).

The Conciliar Fathers conclude: "Let the entire body of the faithful pour forth persevering prayer to the Mother of God and Mother of men" (N. 68).

There are some who despise a set type prayer. They prefer to pray with their own words, as the spirit dictates to them, which is also good and praiseworthy, because it helps them to keep away from routine. We should, however, not despise the set type prayer, such as the Rosary. We are leading a busy life. Inspiration is not always available. This is why fixed types-forms of prayer can be a help and inspiration, for instance, when we recite the Our Father and the Hail Mary. We usually start our fixed prayers with the sign of the cross which is like a door that leads us to God.

When we say the Rosary, we recite the best prayers that the Church has: The *"Our Father"* which the Apostles learned from the Lord Himself (Luke 12, 1-4). Being the eternal Son of God, Christ knew what kind of prayer He should teach His earthly brothers and sisters.

Then we have the *"Hail Mary"*, which is almost completely scriptural, composed of the greetings which archangel Gabriel and St. Elizabeth addressed to the Mother of God. And finally the *sign of the cross*— which reminds us of the redemption of mankind on the cross and of the mystery of the Blessed Trinity.

The decades are separated by the *meditation* on the most important mysteries of our salvation.

Obviously, no person in the world can always be so recollected when he recites his Rosary that he is capable of thinking of every word during the recital of this wonderful prayer.

The Church encourages us to recite this wonderful prayer especially during the months of May and October. The words of this chain-prayer are so beautiful, though a little monotonous. We can spare ten min-

utes a day to recite it in honor of the Blessed Virgin who is a wonderful example of a true follower of Christ. Of course, we should not get discouraged and depressed when we recite it, while distractions bother us. We can think of the mysteries of our holy faith, or of our dying neighbor, or of a friend whom we wish to commend to God.

Devotion to the Rosary is an old venerable devotion, whether we believe that it was revealed by the Blessed Virgin to St. Dominic or not. It is not too mechanical, too repetitive for the sophisticated Christians of the 20th century, if they put their heart into it.

Many of the Popes, including the famous John XXIII and the present Pontiff Paul VI have recommended the recital of the Rosary as a devotion to the Mother of God in perfect conformity with the teaching of the Church and the spirit of the Gospel. It reminds us of the prophecy, made by the Virgin herself during her visit to Elizabeth: "From this all generations will call me blessed, for the Almightly has done great things for me" (Luke 1, 48).

We know that many Christian victories, including the famous battle of Lepanto in October 1571, have been accredited to this powerful prayer to the Mother of Christ. While the whole Christian world recited the Rosary for the victory of the Christian fleet over the Turks, Christian soldiers under Don John of Austria, struck such a terrible blow to the Turks at sea that they never recovered from this defeat.

The present world is at its crossroads. Wars and rumors of wars are our daily occurences. There is much confusion among Christians in the matter of morals. This is why the need for prayer is great. We must do our part of it.

Rosary and the Eastern Rite

There are some Eastern Rite Christians who dislike the Rosary as one of the Latin practices. They forget, however, that it were the Eastern monks from Greece that brought the Rosary to Ukraine, although they said it differently. Even the Ukrainian Cossacks recited the Rosary. Our greatest poet, Taras Shevchenko, wrote a poem about an old Cossack who became a monk. This monk took the Rosary and went to pray for Ukraine.

The Blessed Virgin will certainly bless all those who pray the Rosary, paying homage to her with their loving hearts.

A man went to town with the following announcement:

"I wish to announce that this coming Saturday the Ladies will sell all those things they don't need at home. This is a good opportunity for all the ladies to get rid of anything that is not worth keeping but is too good to be thrown away. Don't forget to bring your husbands".

Gene and Barbara were going to a party. On the way Barbara said: "Now, darling, be a gentleman when we are there: do not smoke, do not drink, do not dance or tell stories. Just relax and enjoy yourself. OK, dear?"

Saint Gerard

By G. McKall, C.SS.R.

"Saints are to be admired but by no means imitated." This is one of those half-truths one often hears bandied about. It is merely another way of saying: "Give us a really *human* saint, one we can feel was one of ourselves—one we can imitate as well as admire".

It is not the purpose of this column to go into this question. Suffice it to say that this attitude towards the saints stems from the approach adopted in the past by the biographers of these holy men and women. The extraordinary events and the supernatural happenings in the lives of the saints have been overemphasized and consequently their ordinariness of life, their humanity and the warmth of their personalities have been overlooked. For the most part, the saints were very *human* indeed.

Certainly, St. Gerard was a Redemptorist lay-brother and, therefore, had set times for prayer and a strict rule of life to observe, which demanded much sacrifice and mortification; but prayer and mortification do not dehumanise a man—if they do, there is something sadly wrong with the prayer and mortification!

And it is true that there were extraordinary events in St. Gerard's life. God did use him as an instrument of grace; and miracles did take place through his intercession. But these events were really very extraordinary occurences in a life that was otherwise humdrum, laborious and very, very ordinary.

Before he became a religious, Gerard was a tailor—m e n d i n g and patching the clothes of poor peasants. As a Redemptorist he spent his life cooking, washing dishes, sweeping and dusting. He had to face the choice that the ordinary Chrisitan housewife has to face, of either getting into a boring and fruitless routine or of turning ordinary laborious housework into a means of becoming holy.

St. Gerard achieved sanctity because he made Christ the centre of his life. He dedicated his whole life and all he did to God; all his uninteresting every-day work, all his setbacks and frustrations were offered prayerfully to God. Housewives, whether they be mothers or not, have no lack of work and worry to offer prayerfully to God; nor do they not lack a model and patron when they have St. Gerard.

YOUTH'S MORAL PROBLEMS

There are some young people who say: "It's not easy to be a Christian in our days!" But, who ever said that it was or will be easy to follow the Gospel teaching at any time of the history, in the past or in the future? Did not Our Lord say:

"The kingdom of heaven must be taken by storm, and only by storm do men conquer it!" (Matthew 11, 12).

There were many people who wished to follow Jesus in His days, but they wanted to do so on their own conditions. One of them wished to have an assurance that he would not suffer from material needs (Matthew 8, 20), and the other preferred his dead father to the Lord (Matthew 8, 21-22). None of them became a follower of Christ.

Why did the Jewish people leave Our Lord, although at first they followed Him enthusiastically? Because they thought He would organize a revolution against the Roman conquerors of Palestine and rebuild the Jewish state. When Christ refused to mix up with politics, He was rejected by them. "Render to Caesar what is Caesar's, and to God—what is God's!" (Matthew 22, 21-22).

Countless youngsters would follow Christ in our days, if He led them to a picnic, to a dance, to a party, etc. Christ does not call men to a playground but to a battleground. Did He not say:

"Do not suppose that it is My mission to bring peace upon the earth. It is not My mission to bring peace, but the sword" (Matthew: 10, 34).

He did not come from heaven to pat us on our backs to leave us in

our sins which would lead us to hell. He came to make us aware of the importance of salvation of our souls and of the necessity of sacrificing everything and anything, if salvation is at stake.

The call to the battlefield requires that young people take a stand for Christ wherever they are, even when the others laugh at them, because this is the cross, that is, the price that the followers of Christ must be ready to pay for the honor and privilege of being disciples of such a great Master. Our Lord said:

"Everyone who acknowledges Me before the world will himself be acknowledged by the Son of Man before the angels of God. But he who disowns Me before the world will himself be disowned before the angels of God" (Luke 12, 8-9).

Consequently we must profess the Gospel and its teachings, no matter where we are, at school, at the university, on the campus, in business, at the parties, etc.

Sickness, disappointment, unhappiness within the family, etc. are

not the only crosses, mentioned by Our Lord (Matthew 10, 38). When we receive Christ into our heart and try to live as good Christians, and people laugh at us and call us names, and we stand true and firm in our loyalty to the Lord, this is also a cross, worthy of eternal reward (Matthew 10, 22).

Empty church-goers

There are thousands of people who go to church on Sunday, say their prayers and pay their church membership, but who have not really and wholly surrendered themselves to Christ. There are plenty of 'baptized non-Christians' in our days. They do not have a real faith. They have not been truly converted to Christ, because they follow Him 'at a distance', as St. Peter did (Mark 14, 54).

They have a faith received from parents and teachers during childhood that has never progressed any further. Such people need to encounter the living God as adults and to make the mature commitment of a living and active faith.

To such church-goers the teaching of Christ is only a collection of truths to learn and a code of Commandments to embrace. It is not a joyful event of salvation which is loved to the last breath of man's life. No wonder, such people think that when a person avoids sin he is a good Christian. Consequently, they are entirely 'sin-centered', and their faith becomes for them an ethics and a rigid morality rather than a joyful mystery and life. Despite our common sinfulness a great Light has shone in the darkness and Christ has saved all men from sin and damnation, as prophet Isaias had foretold:

"The people dwelling in darkness have beheld a great Light, and over the dwellers in the shadowland of death has arisen Light" (Isaias 9, 2; Matthew 4, 16).

Darkness symbolizes the plight and confusion in which the people of Israel lived before the birth of Christ. The ministry and preaching of Jesus brought beauty and loveliness to the drab and unhappy life of man who was depressed by so many evils and paganism which reigned at that time in the world.

If we wish to be the true followers of Christ, we must not only accept the teaching of Christ, but receive Him as our Master and Lord of our life and work, of our studies and pleasures. Self-discipline and self-control are necessary, if a person wants to follow Christ.

Avoidance of sinful occasions

A Christian must not be scared of temptations, because they are part of our human life on earth, as St. Paul states (1 Corinthians 5, 10). When temptation comes, God provides us with His grace to overcome it (1 Corinthians 10, 13), if we ask for His help.

What we must avoid are the unnecessary temptations which usually come from unnecessary occasions to which we expose ourselves without a serious reason. When a person dedicates himself to Christ, then he looks at things through Christ's eyes, which means that he does not look at things at which Christ would not look, and does not listen to things to which Christ would not listen.

Then Christ will take us into His Heart and makes us what we should be, that is, beloved children of our Heavenly Father.

Practical suggestions

1) If a person wants to remain faithful to Christ and to his baptismal vows, he must avoid the wrong company. Gangs are popular with

the young people. It is hard to be a good Christian, when a boy or girl runs with a wild gang. You must drop that crowd, if you take your stand for Christ, or they drop you, if you wish to live for Christ and with Christ among these wild youngsters that do not know Christ or do not care for Him. They want you to be loyal to their wild ideals, not to the teaching of Christ and to the dictates of your conscience. If you refuse, they will not call you to go to their parties because you will become an embarassment to them with your queer behavior. You will feel hurt, but Christ will make up for it with His grace. "Bad company corrupts good morals" (1 Corinthians 15, 45).

2) Watch your eyes!—We must see many things, but we should not let our eyes dwell on things which excite our passions and lead us to sin. The eyes are the doors through which anything can enter our soul and cause a tempest in it.

3) Watch your tongue! Bad jokes and conversations excite our imagination which, in turn, creates the emotions which are hard to control. Do not tell dirty jokes and stories, and do not listen to them.

4) Watch your dress. Do not be awkward in dressing, but do not provoke the others to sin. If you do so, you will be as guilty in the sight of God as they are.

5) Watch your amusement and recreations! Do not follow the crowd who does not care about Christ. Do not be afraid to be different from those who are afraid to differ from Christ and His law.

Be careful about the movies and shows you watch. As bad food hurts our physical health, so bad films will hurt your soul and your Christian mentality.

The same thing must be said about the reading. Be careful about what you read.

6) Avoid idleness! Idle people are a good target for devil's temptations. King David, the beloved of the Lord, committed adultery and later a murder of Urias, because he had not enough to do! He took to himself Urias wife Bethsabee (2 Kings 11, 2-5 & 15).

Idleness was the main source of corruption among the inhabitants of Sodom and Gomorrha, which caused their destruction by the Lord. Lazy people will never become good followers of Christ (Ezech. 16, 49). Besides St. Paul says:

"If anyone is unwilling to work, do not let him eat!" (The Thessalonians 3, 10).

7) Have strong religious convictions and mentality. The biblical, Joseph refused to sin with his master's wife in Egypt, although the refusal meant prison and a possible death. He replied to his temptress, the wife of Putiphar:

"How can you ask me to...offend my God?" (Genesis: 39, 9).

Similar answer was given by Susanna to her tempters:

"Let me rather fall into your power than commit sin in the sight of the Lord!" (Daniel 13, 23).

Mercy of Christ

Christ will forgive any sins of which we may be guilty, if we truly repent and promise to amend our life. He defended the poor adulteress against the Pharisees that wanted to stone her, as the Law of God commanded to do (John: 8, 1-11).

What did Jesus write on the floor to confuse the accusers? The Commandments of God, against which they had sinned by their cheating, pride, lust, hypocracy, greed, superficial religiosity, jealousy and ambition.

When they saw their own sins

written, could they ever throw a stone at the sinful woman? Could you? The Pharisees left the temple, convicted by their own conscience.

The poor woman was grateful to Christ, because He said:

"Neither do I condemn you. Go and from now on sin no more!" (John 8, 11).

She was weeping and trembling no more. She felt that her sin was forgiven. Christ became her Master and Lord. She adored Him in her heart.

When Christ sent her home, He gave her the strength to resist temptations and to be Christ's witness in her environment, to say NO to the devil and to those who would try to lead her to sin again.

If we wish to become strong, we must follow Christ and live for Him, no matter what it may cost us, even when the crowd laughs and calls us 'odd'. Christ will give us a new power to do so, if we make Him our Master and our Lord. Our sinful past will be forgiven and we will never be held accountable for our sins at the judgment day, if we do so!

American Indians Today

Spokesmen for American Indians state with a degree of pride that at the present time Indians are the fastest growing group in the United States. Their birth rate is higher than that of any other group.

Even so only some 523,591 persons were listed as Indians in the 1960 census. This is a considerable drop from the one to two million Indians believed to have been in the area now the United States from the arrival of Colubus in 1492 to the early years of the Republic. Disease, the steady advance of the westward bound settlers, wars with the American army forces assigned to push the various Indian tribes into reservations, and other factors had decimated the Indian population.

Unlike the Indian peoples who created the three great indigenous civilizations in the New World—the Aztec in the valley of Mexico, the Maya in Guatemala, Honduras and Yucatan, and the Inca in Peru, Ecuador and Bolivia—the Indian tribes who settled in what is now the United States were primarily hunters and fishermen with very few settling down to agricultural pursuits and even fewer having any type of political organization. By far the most colorful were the Indians of the Southwest, where the cliff-dwellers and the pueblo culture are popular tourist attractions today.

At the time the white man arrived, the North American Indians consisted of some 2,000 tribes. They spoke at least 55 completely different languages, as well as hundreds of dialects. None of these United States Indians had written languages.

The Indians regarded the early white settlers with curiosity. They engaged in barter and readily accepted trinkets and utensils in exchange for skins, food and other necessities. Trouble, however, soon arose. More and more white men arrived and encroached more and more on the Indians' land. In the next 250 years there were very few times when there was no fighting between the Indian and the white man. Th last Indian uprising was as late as 1891.

Happily, the 20th century has brought a salutary change. Today

there are some 600,000 Indians, distributed among 300 different tribes. Approximately half of the Indian people live on the 300 reservations, comprising over 53 million acres. A considerable number, however, have left the reservations and make their homes wherever they wish

Much of the reservation land, especially in the Southwest, is of use for little but cattle and sheep grazing. Many Indians here depend upon the tourist trade for financial support. In the East and Northeast, many Indians, while retaining their family and racial ties, go to the industrial centers to work in factories or on construction projects. In New York City it has long been accepted that Indians, with no fear for height, are the best men available for high construction work.

Under the direction of the Bureau of Indian Affairs of the U.S. Department of the Interior, greater efforts are now being taken to assist the Indians who have tried to eke out a living on the reservations. More than 100 industrial plants have been built by private industry on reservations in the past six years. Congress has voted substantial sums to establish schools and vocational educational programs for Indian youth. These programs are now being conducted in 374 schools in 23 Western states. For the first time in history President Johnson has appointed an Indian, Robert L. Bennett, as Commissioner of Indian Affairs.

So, between the Federal Government, private industry and the Indians themselves, the future of the American Indian looks brighter than at any time in the past three centuries.

American Indians, said the late President Kennedy, "defy any single description (being) far too individualistic. . .But collectively their history is our history and should be part of our shared and remembered heritage."

(ACNS)

Love Of God Is The Need Of Our Heart

Men must love God, because He made them and imposed an obligation upon them to love Him with their whole hearts. This is an obligation of justice, gratitude and obedience.

But even without such an obligation men should love God, their greatest Benefactor Who loves them so much. St. John writes:

"He who has no love does not know God, because God is love. God's love was made manifest among us by the fact that God sent His only-begotten Son into the world that we might have life through Him.

"This love consists not in our having loved God, but in His having loved us and His having sent His Son as a propitiation for our sins" (1-John: 4, 9-10).

Love calls for love, at least among those who are normal people. People who love others, deserve to be loved by them. Coldness and indifference toward them is one of the worst forms of egoism. It is also ingratitude. Kindness, tenderness and devotion are characteristics of true love, because "It is more blessed to give than to receive" (Acts: 20, 35).

Christ has shown us how to love, and He showed it by His own example so that no one would be able to question His love with which He

has loved and still loves His earthly brothers and sisters, all men without exception:

"He loved me and sacrificed Himself for me!" (Gal. 2, 20).

Should we not return tenderness for tenderness, devotion for devotion, generosity for generosity and love for love? Since God loves us so much He wants to be loved in the same way, that is, with our whole heart.

St. Mary Alacoque continually repeated to her novices:

"Our Lord wishes all or nothing. His Heart is without a doubt well worthy of yours".

St. Alphonsus de Liguori, C.SS.R., adds:

"You would prove yourself indeed ungrateful toward Our Lord Jesus Christ, if you loved Him with reservation and did not enjoy that intimate union which you are able to attain".

In loving God we should not put our love for Him under 'restrictions'. We must not *ration* it either. How can we refuse something to God who refuses us nothing? There should not be stinginess of heart. We should try to love God as He has loved us, with a love, if not equal, which is impossible for us, at least with the similar one.

True love makes people anxious to please each other. They try to do little things for each other in order to prove their mutual affection. We should follow the same pattern with God. St. Alphonsus used to say:

"Give pleasure to Jesus and die! Such was the motto of the Saints". True love knows how to practice this and therefore those who love each other are always on the watch to oblige and give pleasure.

If we really love God with our whole heart, we will find true happiness in it, as St Teresa of Lisieux was happy. She said:

"During my entire life I have given only love to the good God."

On the contrary, if we love God just with the half of our heart, we can only please Him halfheartedly. If our heart is lukewarm toward God, there will be plenty of room for infidelity, dissipation and small transgressions which will wound and offend the loving Heart of our Heavenly Father. It must be very painful for Him to see so many chosen souls, blessed and laden with so many graces who remain deaf to His infinite love and kindness which calls them to become His friends, but they obstinately refuse to do so.

Jesus Christ, an official Ambassador and Representative of Our Heavenly Father, came, among other things, to teach us how to love God, His and our Father. Unfortunately Christ Himself is very little known to the world at large after twenty centuries of Christianity. When He came into the world, St. John wrote of His coming:

"He came into His own home, and His own people did not welcome Him" (John 1, 11).

We cannot know how to love God, if we do not know Christ Who said of Himself: "The world must know that I love the Father!" (John: 14, 31). Christ's birth in a poor grotto, His thirty years spent in a carpenter's shop at Nazareth, His fatigues during His missionary life, His Passion and death sprang forth from His ardent love of the Father. If we do not imitate Christ's love for the Father, we cause an immense sadness to the Heart of Jesus, because He feels scorned, insulted and spurned by those for whom He shed His Blood.

Lack of love for God among men must cause Jesus' Heart to agonize.

Blaise Pascal (1623-62), a French philosopher, said: "Christ is in agony until the end of the world. There is no time to sleep".

We must try to comfort Our Lord in His sadness, otherwise He will complain of us, as He once complained of His sleeping Apostles in the Garden of Gethsemani: "I have sought someone who would comfort Me, but there was none!" (Is. 63, 5). If men in general are indifferent, the priests, the religious and the good lay people at least should try to console Christ by loving Him and His Father.

St. Teresa of Avila says: "As He (Christ) has so many enemies and so few friends, the friends He has should at least be good ones".

When a friend is in trouble, is not the first and most authentic sign of love to sympathize with him and to comfort him?

We should comfort the Heart of Christ, imitating Veronica who tried to soothe His pains during His journey to Calvary.

Creation Of Apostolic Exarchate For Ukrainians in Argentina

The Vatican Daily, *L'Osservatore Romano,* announced March 9, 1968, that Pope Paul VI created an Apostolic Exarchate for Ukrainians in Argentina. The first Apostolic Exarch is the Most Rev. Andrew Sapelak, who has been Apostolic Visitator of Ukrainians in Argentina. The spiritual rule of Bishop Sapelak will include not only Argentina but several other countries of South America which have sizable Ukrainian populations..

The creation of the Exarchate is a climax to the five-year efforts of Bishop Sapelak — missionary journeys, the erection of a cathedral, and organization of youth.

The first Ukrainian immigrants arrived in Argentina from Western Ukraine in 1897 and settled in Misiones and the vicinity of Apostles; however, the heaviest wave of immigrants came at the beginning of this century. The first missions were started by the Basilian Fathers, who built a chapel in Las Tunas, Misiones. The Basilian Sisters, who operate several homes and schools, are also active in South America.

(ERIS)

The bureaucrats know how to balance the budget. They just raise taxes, and do it right after the elections so that public will forget about it when the next election comes.

There was a sign on a busy highway which read: "Boys, forget the girl and hug the highway, and you'll live".

WHAT IS BAPTISM AND CONFIRMATION?

By Eugene Bailey

The Bible says: "God created man in the image of Himself. . .male and female He created them" (Genesis 1, 27).

Man is the crown of God's creation and His last touch on the world which before man's creation was *just good*: "God saw that it was good", are the words of the Bible after each creation (Genesis 1, 25). But when man appeared in the world, the world was radically changed, because the same Bible adds: "God saw everything He had made and it was *very good*" (Genesis 1, 31).

Why is it so? Because man with his rational nature has given the *soul* to the mute creation. Without man the world would be a splendid house with no one to make it alive and intelligent. It would be a mute world indeed! What distinguishes man from the rest of creation is his rational nature, for man is a *creature* endowed with *reason* and *intelligence*. He can know, he can love, he can choose. He can distinguish between right and wrong, he can create the *ideals* and direct his life and actions to achieve them.

Unfortunately man has ruined himself by committing the *original sin* which has soiled his soul, weakened his will, obscured his intellect, deprived him of sanctifying grace, closed heaven against him and condemned him to death.

Moral and spiritual restoration

St. Paul says: "God never takes back his gifts or revokes His choice" (Romans 11, 29). He sent Jesus into the world to restore man to the excellence which he had enjoyed in paradise. And the *door* to this moral and spiritual restoration is Baptism, as Our Lord declared to a pious Pharisee *Nicodemus*: "I tell you most solemnly: unless a man is born through water and the Spirit, he cannot enter the Kingdom of God" (John 3, 5).

1) *Institution of Baptism*

Christ instituted the Sacrament of Baptism. Although He Himself did not baptize, (John 4, 2). He told Nicodemus that Baptism is absolutely necessary for salvation and the membership in His Church which is the Kingdom of God on earth. He sent His Apostles into the world, commanding them: "Go and make disciples of all nations baptize them in the name of the Father, and of the Son and of the Holy Spirit" (Matthew 28, 19).

The Apostles faithfully carried out Christ's command, and on Pentecost alone, after St. Peter's speech, they baptized some 3,000 people. St. Peter told them: "You must repent and every one of you must be baptized in the name of Jesus Christ for the forgiveness of your sins, and you will receive the gift of the Holy Spirit" (Acts 2, 38).

2) *What does Baptism give us?*

Baptism is the first Sacrament among the Seven which Christ has instituted for our spiritual benefit. What does it do to our soul?

1) Bapism forgives all our sins, first the original sin, and then all personal sins, if the person is guilty of them, that is, when an adult is baptized. Sin is the only thing that bars man from heaven.

2) It regenerates the soul, making

it a new creature, as Our Lord told Nicodemus: "Unless a man is born through water and the Holy Spirit...". The new creature is the son or the daughter of God, because the Holy Spirit enters into it and makes it a child of the Father. He fills our soul with sanctifying grace, the source of our divine life. Who has this life, is a new creature.

The water that flows over the forehead of a baptized person signifies both a new birth and cleansing of the soul. *Modern science* has discovered that all life on earth came out of water. Modern obstetrics show that the human embryo is born from the amniotic fluid, and that its fluid has the same composition as sea-water. So our life comes from water. No wonder Christ has chosen water to impart the spiritual divine life to us.

To impart this divine life, sin had to be wiped out of our soul. This is what Baptism does. It cleanses our soul of all sins; even the root of sin, that is, original sin, is washed away through the contact with Christ.

2) Birth is never a purely individual matter, and *birth* from God through Baptism is even less so. Through birth a child becomes a member of the community, a citizen of the country. So birth is much more than being inscribed on the *rolls* of a community in which a child was born.

When a person is baptized, the Holy Spirit makes him to be born into the new *Community of God* which is called the Church of Christ.

The Constitution on the Church, published by the Second Vatican Council, says: "Incorporated into the Church through Baptism, the faithful are consecrated by the baptismal character to the exercise of the cult of Christian religion. Reborn as sons of God, they must confess before men the faith which they received from God through the Church" (N. 11).

The Church is the mystical Body of Christ (1 Corinthians 12, 12-13) and Christ Himself is its Head (Ephesians 1, 22). Thus Baptism makes us the living members of Christ's Body. We are so closely united with Christ as the members of the body are united with the body.

This union with Christ is expressed in the various ways: to be in the state of grace, to receive the Holy Spirit, to be in Christ. All this means the same, as St. Paul notes: "Your mind must be renewed by a spiritual revolution, so that you can put on the *new self* (become a new creature) that has been created in God's way, in the goodness and holiness of the truth" (Ephesians 4, 24). Thus Baptism starts a real new spiritual revolution in our life which makes us God's children and Christ's friends. What God said to Christ upon his Baptism He repeated when we were baptized "You are My son (daughter), the beloved. My favor rests on you" (Mark 1, 11).

3) Baptism is necessary for salvation. It is a *necessary means* of salvation ,as Our Lord told the Apostles when He sent them to preach the Good News to the whole world: "He who believes and is baptized will be saved" (Mark 16, 16).

When the *goaler* of Philippi asked St. Paul: and Silas: "Sirs, what must I do to be saved?" St. Paul told him to believe in Christ and get baptized, and "He was baptized then and there with all his household" (Acts 16, 30-34).

CEREMONIES OF OUR BAPTISM

The way our Baptism is administered, shows its importance and the

meaning of the Sacrament. This is done through the prayers and *ceremonies*, because the ceremonies were instituted by the Church to impress the recipient and to remind him that Baptism is not just a *social custom*, but a very important *step* in man's life. Baptism confers a character which can never be effaced and creates a completely new relationship between God and man, because it transforms man's life. It divides men into *two groups*, those who try to live according to God's law and say: "I am ready to do whatever my Maker wants me to do", and those who say, following the example of the rebellious Lucifer: "I will not serve!"

Baptismal vows

Baptism, besides being a Sacrament which cleanses our soul from sin, is also a *contract* between God and man. A contract is a mutual *agreement* which binds both sides. Man must *renounce* Satan and everything he stands for before he can enter this contract with God. This is why the candidate for Baptism turns to West (The West represents the kingdom of darkness which is a symbol of Satan's infernal kingdom, and the East represents the *Light*, that is, Christ, Who is the Light of the world (John 8, 12)—when he makes a solemn renunciation of Satan and everything that is connected with his kingdom such as pride and sin. The priest asks the candidate:

First question: Do you renounce Satan, all his works, all his angels and all his pride?" The *candidate* replies: "I do renounce him". *Satan* is believed to be the prince of the world, that is, of the evil, Godless world, the world of sin materialism, laziness, and of all kinds of manias which try to separate man from his Creator and Savior.

This is the first part of the contract and the first bapismal vow.

Exorcism

Before this solemn and public renunciation an *exorcism* takes place when the baptizing priest recites the following prayer: "Lord of heavenly Powers (Angels)...,look upon Your servant...and destroy all the schemes of the devil against him (her). Forbid the unclean spirits to approach him (her) and chase them away. Cleanse the work of Your hands and crush Satan by helping him (her) to overcome him and his evil spirits".

The evil spirit (Satan) which threatens man is told to go away. The word "Satan" includes not only the Chieftain of the devils, but also all evil, including the influence of the sins of others and their bad example, and man's own previous errors as regards God and also his own bad inclinations which remain after Baptism, because *concupiscence* is not uprooted by Baptism. A baptized person will have to fight his own battle as long as he lives, for a part of each man says, "I will not serve" and the other, "I am ready to do everything for the Lord, my Savior."

The fight becomes easier for the baptised person, because the grace of the Holy Spirit helps him in his struggle for the Kingdom of God in his heart and life.

The priest asks again the candidate for Baptism: "Do you unite yourself to Christ and do you believe in Him?" to which the candidate replies: "Yes I do: I believe in Him as my King and God".

By making Christ his King the candidate for Baptism breaks off with Satan and makes a contract with God. To confirm his promise, the candidate recites the *Creed*.

Blessing of oil

The priest blesses the *oil* and anoints the forehead, the breast, the ears, the shoulders, the hands and the feet of the candidate making the sign of the cross on each of them. The anointing symbolizes the suppleness and strength for the combat which will last as long as the person lives. It gives the candidate the strength to be steadfast in the fight, knowing that he is not alone. Christ is engaged in his struggle and helps him to win it. The whole Church is engaged in it too, because he is a part of it, since Baptism adopts him into the fellowship of all baptised, regardless of his intelligence, nationality, or anything else.

Baptism itself

After all this preparation of the candidate the actual ceremony of Baptism takes place. The priest pours the blessed water over his forehead (in the East the candidate is immersed in water to signify that the *old man*, the sinful man with his egoism, laxity, blindness, pride and obstinacy is drowned, that is, given over to death), and pronounces the formula of Baptism:

"The Servant of God N. is baptised in the name of the Father, and of the Son and of the Holy Spirit, Amen.

Upon the pronounciation of these words the miracle of God's love and mercy takes place in the soul of the candidate. His soul is cleansed from all sins, he becomes God's beloved child, he is initiated into the Church and receives his passport for the heavenly Kingdom.

The *name of a Saint* is given to the candidate when he (or she) is baptised. The Church wants him to have a patron in heaven to whom he can turn in his needs, joys and sorrows and whom he can imitate in his daily life.

Kryzhmo .

The priest places a white cloth, *kryzhmo*, upon the baptised person (child). It is of white garment which signifies the holiness of his soul, as the priest proclaims in the prayer which is said while the kryzhmo is placed: "The servant of God N. is clothed with the garment of righteousness".

The candle

The priest hands a lighted candle to the baptised person, saying:

"Take this lighted candle and strive throughout your whole lifetime to shine with the light of faith and of good deeds, so that, when the Lord comes, you may be able to go forth radiantly to meet Him... and without hindrance enter into the court of his heavenly glory and eternally reign with Him".

The candle represents the light of the faith, received in Baptism, which should guide the life of the baptised person, if he wants to be a worthy child of God in life and merit eternal happiness hereafter.

Thus a person, baptised in Christ, affirms his solidarity with Christ, that is, with His way of service, humility, daily cross and obedience unto death, because such was the life of Our Lord on earth, and those who are baptised must follow His example.

Baptism is a solemn and public declaration to serve God and to be a good Christian, not like the famous English writer, Graham *Green*, who said of himself: "I am not a Catholic writer. I am just a writer that happens to be a Caholic".

CONFIRMATION

Confirmation is another Sacrament which is administered to the candidate right after he has been baptised in the Eastern Rite. In the Eastern Orthodox Church Holy Communion is also given to the newly baptised person (even to the child), regardless of his age.

A baptised person is not immune to temptations. Confirmation strengthens him against temptations and gives him special new strength to fight against them, to profess his faith and to defend it.

When the Sacrament of Confirmation is administered, the person is anointed with the holy *myro* (made of oil and special material). It is blessed by the Bishop in advance and sent to the local churches to be used by the priests, because in the Eastern Church the priests have the right to administer this Sacrament from times immemorial.

The *formula* used in Confirmation is:

"The seal of the gift of the Holy Spirit, Amen".

The Bible testifies that Confirmation was administered by the Apostles (Acts 8, 16-17 & 19, 6-7). They imposed their hands upon the baptised persons and they received the Holy Spirit (Ehpesians 4, 13).

Confirmation is a Sacrament which in some ways effects Baptism. The *Chrism* is the symbol of the good odor of the Holy Spirit, which anoint the baptised persons and makes them into "a royal priesthood, a holy nation, God's own people", as St. Peter says (1 Peter 2, 9).

Baptism, Confirmation and Holy Eucharist have been the Sacraments of *Christian initiation* from the most ancient times. Our Confirmation follows Baptism, because Christ received the Holy Spirit immediately after His Baptism (Matthew 3, 16).

Confirmation is a completion of Baptism. It gives every Christian the mission of bearing witness and serving the world. It makes Christians mature and responsible men and women, each in his own state of life. It gives more grace of the Holy Spirit than Baptism.

WHO IS A PSYCHOPATH?

The typical symptoms of a psychopath are:

—superficial charm and good intelligence,
—sign of irrational thinking,
—unreliability, untruthfulness and insincerity;
—lack of remorse or shame,
—inadequately motivated antisocial behavior,
—poor judgment and failure to learn by experience,
—pathologic egoncentricity and incapacity for love,
—general poverty in major affective reactions,
—specific loss of insight,
—fantastic behavior with or without drink,
—suicide rarely carried out,
—impersonal, trivial and poorly integrated sex life,
—failure to follow any life plan.

(See: The mark of sanity, by Hervey Cleckley, p. 362-3).

On The Threshold Of Judea

By Francis X. Weiser, S.J.

Coming from Demascus by way of the Syrian desert, I approached Judea and Jerusalem from the east. Entry from this direction is a significant experience for it is by this route that the Jews came to the Promised Land over three thousand years ago, when, under their great leader Josue, they set out to conquer it. In that great procession marched thousands of warriors accompanied by the priests carrying the Ark of the Covenant. Behind them came the multitude of women and children; then the shepherds and the slaves with the immense herds of sheep, goats, and donkeys, and the ox-drawn carts carrying the possessions of the twelve tribes and all those who were too weak to walk.

Not far from the modern city of Amman (the Rabbath Ammon of the Bible) the Jews had their last encampment under Moses. Under Greek and Roman rule Amman was known as Philadelphia. It was this town that gave its name to William Penn's settlement in the New World.

It is a three-hour ride by car from Amman to Jerusalem. In a series of serpentine curves the road leads up to the city of Es Salt (the ancient Ramoth-Gilead), then down through the gorge of the Nimrin (Panther) River. The mountains of Moab tower into the sky on both sides of the canyon. Suddenly, at a turn in the road, the wide expanse of the Holy Land opens before the astonished eyes of the traveler. It is an unforgettable moment when he first beholds at his feet the Jordan valley bathed in the haze of summer heat. The river winds like a silver ribbon from north to south. To the left the blue surface of the Dead Sea reflects the mountains of Moab and of Judea and, across the valley, the desert hills and the green crests of the mountains about Jerusalem are visible behind the oasis and the city of Jericho.

The driver pointed to some white buildings on top of a mountain twenty-five miles away. *"Abuna* (Father), look there. Those are the churches on the Mount of Olives, and behind them, in the valley, is the city of Jerusalem." At that moment I could understand the deep and solemn emotion of the pilgrims in past centuries who were moved to kneel down at the first sight of the Holy Land and to recite the *Te Deum.*

We left the hill country and drove down into the plain of the Jordan valley which is about ten miles wide at this point. The road brought us through weird and barren limestone formations that looked like a moon landscape to the River Jordan which we crossed by the Allenby bridge.

The whole Jordan Valley forms a trough some 1200 feet below sea level into which the sun burns with such fierce intensity that even the wind is hot. It is strange to realize, as you stand on the river bank, that big ocean liners actually ply the waters on a level nearly a quarter of a mile above you. The vegetation, which is of tropical character, also contributes to this sense of unreality. Here are found plants and animals which otherwise exist only in Africa.

I reflected on the fact that although the Gospels never mention the external conditions of Our Lord's life, He must have felt keenly the oppressive burden of a temperature rising above one hundred degrees when He walked for hours—and often for days—through the valley of the Jordan. This was one of the many hidden and unheralded sacrifices and hardships which the Saviour bore for love of us that He would truly become "as one of us in everything except sin."

His eyes, however, beheld a view quite different from that of today. In His time the plain between Jericho and the Dead Sea was a veritable paradise of vegetation. Near Jericho there was the only large forest of date palms in Palestine. The gardens, the orchards and the plantations were fertile and productive. Even at the time of the Crusades there were seventeen mills in the valley to process the sugar cane harvest. Today all this has vanished. Not a tree, not a plant is to be seen in the forbidding desert. The Turks neglected the irrigation system which brought water into the valley. As a result, all vegetation disappeared and the desert sands were blown in by the wind to spread a blanket of death over the plain. It is only recently that the government of the modern state of Jordan has started digging wells in the desert to restore some measure of fertility.

How can people exist in such a climate? The answer lies in the cool nights which provide welcome relief for humans and animals. Soon after sunset a breeze springs up and heavy dew falls on all the plants of the oasis. Toward midnight the air turns really cold and people have to wrap themselves in blankets in order to sleep without shivering. Thus they enjoy a deep and pleasant rest during the night, and awake fresh and relaxed to face the heat of the day.

(Candian Messenger)

A young girl applied for a job, and the manager asked whether her punctuation was good. The girl got angry and replied: "Never in my life have I been late for work!"

A Turkish proverb says: "A man is a prisoner of what he says, and a master of what he does not say".

Who eats the fastest, eats the most and rushes to the grave.

WHERE CAN I TUCK MY PRAYER MOMMY

"Where can I tuck my prayers mommy?"
Said my little one of four.
"I don't see any little hollows
Like the church before".

"Everything is so straight now.
In our new church they built,
I saw her little head bend low,
I knew just how she felt.

Modern churches are lovely,
But the old ones had that something,
There were carvings and little crevices,
To tuck prayers during services.

I wonder when my child grows tall,
If these memories she'll recall,
With sadness and some tenderness,
As I do now I must confess.
Will she remember the hollows and crevices,
Where she tucked her prayers during services,
'Tis sad to see the churches with so straight a wall,
No place to tuck your prayers at all.

Marie Young

SCRIPTURE

You are just, Lord, and All Your works are just. All Your ways are grace and truth, and You are the Judge of the world (Tobit 2, 2).

In You, Lord, I take shelter. Never let me be disgraced. In Your righteousness deliver me, rescue me. Turn Your ear to me. Make haste (Psalm 31, 1).

The Jews accused St. Paul and his companion Silas in preaching the Gospel to the pagan population in Philippi in Macedonia: "These people are causing a disturbance in our city...by advocating practices which it is unlawful for us as Romans to accept or follow" (Acts 16, 21-22).

When you give alms, your left hand must not know what your right is doing. Your almsgiving must be secret, and your Father Who sees all that is done in secret will reward you (Matthew 6, 4).

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

РЕДАКТОР:
Пр. о. М. Щудло, ЧНІ.

EDITOR:
Rev. M. Schudlo, C.SS.R.

Address:
Box 220,
Yorkton, Sask.

СПІВ-РЕДАКТОРИ:
Пр. о. Р. Хом'як, ЧНІ.
Пр. о. Л. Ратушняк, ЧНІ.

CO-EDITORS:
Rev. R. Chomiak, C.SS.R.
Rev. L. Ratushniak, C.SS.R.

Address:
Box 220,
Yorkton, Sask.

ДИРЕКТОР ДРУКАРНІ:
BUSINESS MANAGER:
Mr. Andrew Novak,
Box 220,
Yorkton, Sask.

Рік XL., ч. 10

Volume XL., No. 10

REDEEMER'S VOICE

ЗМІСТ — CONTENTS

Христос — Цар Вселенної 1
Місячне наміреннн ..... о. С. Б., ЧНІ. 4
Новий Катехизм 6
Яке поняття маємо про Бога? о. Мих. Щудло, ЧНІ. 9
Загублена драхма ..... о. Атанасій Тимків 18
Телевізія і злочин ..... о. Роман Ганас 19
Бог є святий ..... о. Роман Хом'як, ЧНІ. 21
Хотів би ти знати? 23
Пам'яті Отця Николая Конґаївського, ЧНІ. о. С. Бахталовський, ЧНІ. 26

The Suffering King ..... M. Schudlo, C.SS.R. 33
New Catechism 36
What Man Was First To Give Unto God? By Msgr. John B. Ebel 38
Jewels For My Crown ..... Marie Young 40
Constitution On Sacred Liturgy 41
Renewal Of Moral Theology By M. Schudlo, C.SS.R. 42
I'd Like To Know 44
Are You Praying The Rosary? M. Schudlo, C.SS.R. 46
Saint Gerard ..... By G. McKell, C.SS.R. 49
Youth's Moral Problems 50
American Indians Today 53
Love Of God Is The Need Of Our Heart 54
Creation Of Apostolic Exarchate For Ukrainians In Argentina 56
What Is Baptism And Confirmation? By Eugene Bailey 57
On The Threshold Of Judea By Francis X. Weiser, S.J. 62

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

ЛИСТОПАД
[illegible]
NOVEMBER

REDEEMERS

Святий Священомученик
ЙОСАФАТ КУНЦЕВИЧ, ЧСВВ.

VOICE

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

ЛИСТОПАД
NOVEMBER

REDEEMERS

Святий Священомученик
ЙОСАФАТ КУНЦЕВИЧ, ЧСВВ.

VOICE

ЧИ ВИ ХОЧЕТЕ?

Ви можете причинитися до виховання і вивчення більше священинів-місіонерів і мати участь у їхніх апостольських працях і жертвах.

WILL YOU?

You can "take it with you" by helping us to train more priests-missionaries. The fruits of their work live on forever.

In your will insert this clause:
"I hereby will and bequeath to the Redemptorist Fathers of Eastern Rite (The Congregation of the Most Holy Redeemer) the sum of ..... for the education of Redemptorist Missionaries of Eastern Rite".

VERY REV. FATHER PROCURATOR
ST. JOSEPH'S MONASTERY
250 JEFFERSON AVE., WINNIPEG 17, MANITOBA, CANADA

Святий Михаїл - це опікун народів і покровитель душ

Хоч людство це велика Божа родина, все таки люди існують в поодиноких державах. Кожна держава це частина Божого Царства на землі. Провідники держав повинні дбати не тільки про матеріяльний добробут повірених собі підвладних, але й бодай посередньо допомагати їм служити Богу і запевнити собі вічне щастя в небі, до якого покликані всі люди.

Держави складаються з поодиноких провінцій, провінції з міст, міста та села з родин, з людей, які творять нарід .По Божому пляну так поодинокі люди, як родини та держави мають служити Богу, бо Він Творець усіх. Без Його благословення ні люди, ні держави не можуть бути щасливі. Псальмопівець запевняє нас, що Бог благословляє тих, які вірно й любляче служать Йому: **Господь справедливий на кожній Своїй дорозі і ласкавий у всіх Своїх учинках.—Близький Господь усім тим, що взивають Його, що правдою призивають Його. —Господь береже всіх тих, що люблять Його, а безбожних усіх Він знищить** (Псалом 144, 17-20).

Бог хоче, щоб люди та держави зберігали Його заповіді, що є запорукою Божого благословення й опіки, бо без Бога ні людина, ні нарід не мають запевнення в житті: **Якщо Господь не збудує дому, то даремно його будівничі працюють коло нього. Якщо Господь не пильнує міста, то даремно чуває сторожа.** (Псалом 126, 1).

Диявол же ненавидить Бога і всіма засобами намагається перешкодити, щоб ні люди, ні держави не служили Богові, ані почитали Його. Тому вже від самого початку сотворення намагався відвести людей від богопочитання.

Що ж таке була спокуса наших прародичів у раю як не намагання Сатани віддалити людство від Творця і збунтувати людей проти Бога? Хіба ж не диявол намовив Адама й Єву кинути Богові визов і зламати Його заборону їсти заказаний овоч? Коли Єва відказала Сатані, що Бог заборонив під карою смерти доторкатися й їсти згаданий овоч, то диявол хитро запевнив її: **Ні, не помрете!** (Буття 3, 3).

Перемога Сатани над нашими прародичами в раю видавалася йому, що люди стануть його рабами повік. На щастя Бог, знаючи, що Адам і Єва більше з цікавости та нерозважности ніж зо злоби переступили Його приказ, змилосердився над ними і саме тоді, як карав і проганяв їх із раю, обіцяв вислати в світ Спасителя, який мав направити вчинене лихо та відкупити людство з неволі гріха.

Сатана не піддався. Він так хитро потрапив звести ціле людство, що Бог розжалений на людей—**Господь жалував, що сотворив чоловіка на землі, та й посмутнів** (Буття 6, 6)—Бог порішив знищити все людство потопом. Залишилося з вибраної раси всього восьмеро людей. Нажаль нащадки вибранця Ноя не пішли слідом свого побожного батька. Вони зійшли на манівці ,бо Сатана віддалив їх від почитання правдивого Бога та запровадив їх до почитання бездушних ідолів.

Хоч Христос проголосив Свою Євангелію та вона поширилася по цілім римським світі, диявол не піддався, але зачав розкладати християнство знутра при помочі єресей. Єретики стали перекручувати навчання Христа, щоб знищити успішність і так унеможливити душам спасіння.

Реформа Лютера, Генриха VIII, Кальвина та Цвінглі завдала Церкві жахливий удар і так пошматувала її, що вона досіль не піднялася та не вигоїла завданих їй Люципером ран. Єресі так розложили християнство і так сильно розводнили навчання Євангелії, що для багатьох зведених душ Христос перестав бути Божим Сином, а став звичайним "Христом" без Божого авторитету, подібним до інших релігійних провідників людства. . .Це ж був найбільший тріюмф Люципера, який доложив усіх старань, щоб здискредитувати Христа, обдерти Його з божества, викликати в людстві недовіря до Його навчання

і так знищити християнство. Це йому вдалося вчинити до значної міри, бо мільйони стали радикалами, атеїстами, безбожниками, скептиками та вкінці комуністами, які намагаються вчинити людину ціллю себе самої замість скиненого Христа, який по Божому пляну має бути **всім для всіх** відкуплених на Голгофі душ.

В цій боротьбі за посідання душ і світу Люципер стрінувся з сильним опором зо сторони Св. Михаїла та його анголів, хоронителів і опікунів поодиноких душ і цілих народів.

Господь Бог зазначив Св. Михаїла **покровителем і оборонцем** Христової Церкви, щоб захищав її перед нападами Сатани та його прислужників. Псальмопівець запевняє християн, що їм не слід боятися Сатани та його поплечників, безбожників, бо **Ангол Господній отаборився довкола тих, що бояться Його, і визволяє їх** (Псалом 33, 8).

Сьогодні вже не має ніякого сумніву, що комунізм це діло диявола, що почав організувати в світі своє власне царство, яке спочиває на противолежних Христовому Царству основах. Боротьба, яка колись зачалася на небі між Люципером і Св. Михаїлом, сьогодні шаленно точиться на землі за посідання людських душ. Чому ж люди, які відреклися Христа та заперечили навчання Його Євангелії, не задовольняються тим, щоб ігнорувати Христа, але водночас організують війну проти Нього та Його визнавців? **Чому заворушилися модерні погани і чому нарід видумує пусті речі? Земські царі повстали та зібралися разом проти Господа, Христа Його!** (Псалом 2, 1-2).

Якщо б вони не вірили, що Христос живе і що Він Бог, то вони не боролися б проти Нього. Вони заперечують, що Він взагалі колинебуть існував, але водночас організують проти Нього всесвітній похід темних сил, зіпсуття, безвіря та неморальности гейби Він був наймогутнішим царем всесвіту!

Якщо б так воно не було, то чому основники всяких фальшивих систем, от як француз Руссо, жид Маркс, німець Гітлер і москаль Ленін, самі вперед відреклися Христа і домагалися від своїх послідувателів, щоб вони вчинили те саме? Тут не йде бій за політичні границі держав чи економічні інтереси народів. . .Боротьба точиться за посідання душ. . .Бій іде між Христом і Люципером.

Сатана намагається затерти в людях Божий образ, на який Господь сотворив їх, викривити людські сумління, впоюючи в них фальшиві правила поведінки, спертi не на Божій мудрості, а на обманливих пожаданнях тіла, притемнити в них розум, щоб уже людина не могла розрізнити між добром і злом, правдою і брехнею, небом і землею, тілом і духом . . .Це дійсна **демонократія**, яку вони поширюють в світі під плащиком рівности людей, самостійности "поневолених" народів, рівного розподілу земських багатств, тощо, хоч самі вони повернули в рабів і безвольних роботів сотки мільйонів сотворених Богом розумних істот, яких звели на манівці гарними кличами про майбутній рай, але, опанувавши при їх помочі цілі країни, закули їх у пекельні кайдани, замість свободи дали їм нечуване досіль в історії рабство, замість добра—зло, замість правди — брехню, замість краси — гидоту, замість Христа — Антихриста!

Св. Іван отак описує боротьбу між Люципером і Св. Михаїлом:

"Настала війна на небі. Михаїл і анголи його воювали проти Дракона, і Дракон воював і анголи його, але не перемогли, ані місця не знайшлося більше на небі для них. І скинено великого Дракона, Змія стародавнього, званого Сатаною і дияволом, що зводить вселенну, скинено його на землю, і разом з ним були скинені його анголи" (Апокаліпса 12, 7-9).

Цей бій між анголами мусів відбутися на самім початку сотворення. Бог призначив анголів до неба, але це небо вони мали заслужити собі та показатися гідними вічного щастя, якого Бог задармо не дає нікому, бо коли б давав його задармо, то сотворіння не оцінювали б його.

Ось тому всі анголи мусіли перейти пробу, як і люди мусять переходити її в часі свого земського життя. Проба анголів правдоподібно тривала одну хвилинку. Проба людей триває ціле життя на землі. Частина анголів не перейшла проби, впала в гріх і сталася дияволами. Св. Петро каже, що "Бог не пощадив анголів, які згрішили, але скинув їх до пекла і передав до темної безодні, щоб тримати їх на суд" (I Петро 2, 4). Проте дияволи мають покищо багато свободи, щоб блукати по світі і спонукувати людей до гріха і бунту проти Бога та вести до прокляття тих, що не хочуть служити Богові, тобто тих, "що не

мають Божої печаті на своїх чолах" (Апокаліпса 9, 4). Зате вони безсильні супроти тих, що щиро люблять Бога і намагаються зберігати Його Заповіді.

— МІСЯЧНЕ НАМІРЕННЯ —

о. С. Б., ЧНІ.

СПРАВА ВИХОВУВАННЯ В ПЛЮРАЛЬНИХ СПІЛЬНОТАХ ПОВИННА БУТИ РОЗВ'ЯЗАНА В ДУХОВНУ КОРИСТЬ МОЛОДІ

(Наміреня Апостольства Молитви на листопад, благословлене Святішим Отцем)

Що це "плюральна спільнота"? Це товариство, чи держава, що складається з груп, кляс, що різняться між собою щодо економічного, чи суспільного, чи ідеологічного, чи релігійного тла, чи народнього походження. Такий стан дуже впливає на модерну сільноту, на спосіб її життя, а наслідком того й на самий уряд, владу даної держави. На цю справу звертає свою увагу II Ватиканський Собор, зазначуючи, що ця справа в особливший спосіб впливає на шкільну систему і в багатьох краях з цеї причини повстають поважні й складні питання.

Трудності в виховних питаннях часто повстають сьогодні в спільнотах, коли збігаються з собою обов'язки громадян з обов'язками держави. У плюральних спільнотах кожний мусить признати права всім до осягнення собі властивої культури, права до цивільних урядів, права, щоб дати молоді добре виховання. Однак ці права потягають за собою часто небезпеку, що християнська молодь може терпіти через шкідливий вплив на виховання ворожих до християнства чинників. Через різниці між родичами в плюральних спільнотах і суперечках, що з того випливають, найбільшу шкоду поносить молодь, при тім терплять також права батьків і Церкви.

В наміренні цього місяця головно ходить про духовне добро молоді. Тому мусить бути забезпечене моральне й релігійне виховання молоді і його права так до релігійних практик як і до ведення духовного життя. З цих причин II Ватиканський Собор у своїй декларації про християнське виховання навчає: "Сама держава повинна захищати дітей, щоб вони діставали відповідне шкільне виховання", і додає: "треба пам'ятати про засаду допоміж-

ности так, що не сміє повставати якийсь монополь щодо школи". Це значить, держава не може вважати школи як свій виключний монополь. Дальше Собор каже: "Бо такий монополь противиться вродженим правам людської особи, розвоєві й поширенню самої культури, мирній дружбі громадян, і плюралізмові, що сьогодні існує в дуже численних товариствах" (6, 2).

З другої сторони той Собор каже: "З цієї причини Церква віддає велику похвалу тим цивільним властям і світським товариствам, що звертають свою увагу на плюральний характер модерного товариства та числяться з правами релігійної свободи, помагаючи родинам у той спосіб, щоб у всіх школах виховання їх дітей було ведене після моральних і релігійних переконань кожної родини".

Переходячи до сучасного положення нашої Церкви й народу в Канаді й ЗСА, то в цих справах дуже багато, часто майже все, залежить від самих батьків і від усіх членів нашої Церкви та народу. В Канаді в усіх провінціях, за виїмком Манітоби, існує право сепаратних шкіл, значить віроісповідна меншина, може старатися про школу для свого віровизнання, а де є сепаратна школа може старатися, щоб там наш священик, чи делегована особа, давала науку релігії для дітей нашого обряду. Таке поступування є зовсім після засад поданих у вище наведеній декларації II Ватиканського Собору. Де в даній школі наших дітей є більшість, наші родини й інші наші податковці можуть старатися, щоб науку релігії подавано в останній пів години шкільного часу. Це предвиджує дотичний шкільний акт. В Манітобі шкільний акт також дає право родичам, як їх є відповідне число, жадати, щоб їх діти могли діставати в школі науку релігії. Розуміється, сама Церква, наші родичі, мусять постаратися про ту особу, що вчила б в порозумінні зі священиком релігії. Очевидно, щоб дані шкільні власті, чи особи, що мають вплив на подавання релігії в школі, признали ті права, про це треба боротися, і не раз завзято й витривало боротися, доки не здобудеться практичне признання тих прав, щоб наші діти могли діставати науку релігії в своїм обряді. В деяких школах, де є багато наших дітей, самі наші учителі помагають священикові в подаванні науки релігії так, що в усіх ступенях наші діти дістають два рази тижнево науку релігії в своїм обряді в шкільних годинах. Це дуже

похвальне для тих ідейних учителів і учительок, що посвячують безінтересовно свій час і труд у цій так дуже важливій справі. Також є щораз більше старань, щоб учити українських предметів у школах і в деяких провінціях українська мова може числитися як один з вісьмох шкільних предметів. У ЗСА закон не позволяє на подавання релігії в публічних школах. Тому в усіх наших більших парафіях ЗСА існують парафіяльні цілоденні школи, що їх удержує сама парафія. І дійсно треба подивляти жертвенність вірних тих парафій в удержуванні своєї парафіяльної школи. Де обставини не позволяють на парафіяльну школу, тоді вірні стараються це заступити вечірніми школами, або подають науку релігії й української мови в суботу.

Батьки повинні дбати, щоб їх діти користали з науки релігії й української мови, що за старанням нашої Церкви подаються при наших парафіях. Сенатор П. Юзик, у своїй дуже цінній доповіді, виголошеній на українському католицькім конґресі в Едмонтоні, зазначив, що: "за сімдесять літ українські піонери-фармері відкрили для рільництва бл. 10,000,000 акрів землі" (Укр. Вісті, 8 серпня, 1968). За це належиться їм велике признання. Але є ще куди важливіше завдання: виховання молоді, згідне з нашою релігією, в дусі любови нашої Української Католицької Церкви та наших народніх традицій. Тут треба ще більшого зусилля і жертви. Але "без великих жертв нема великих діл". (Лепкий, Мотря. 1, 327). Тому батьки, наші організації і всі члени нашої спільноти повинні доложити всіх зусиль, щоб у сьогоднішніх плюральних державах були збережені їх права щодо виховання молоді, щоб у серцях нашої молоді защепити те, що для нас найдорожче: наша віра, наша Церква, наші народні традиції.

Благаймо про це Христа Чоловіколюбця через Непорочне Серце Марії.

МІСІЙНЕ НАМІРЕННЯ: Щоб школи в місійних країнах причинилися до більшої пошани людини.

Грудень: Загальне наміреннЯ: Щоб визнання Бога, пошана гідности людини й суспільна справедливість успішно боролися з матеріялістичним атеїзмом.

Місійне наміреннЯ: Щоб обновлення релігійного почуття між нехристиянами вказало дорогу до Христа.

Завдання мирян у Церкві

о. Мих. Щудло, ЧНІ.

Божі пляни дуже часто невідомі і незрозумілі для людей. Св. Павло каже: "Хто пізнав Божий задум, щоб він Його навчав?" (1 Кор. 2, 15). Одна з найбільших таємниць Христового життя на землі це напевно маленьке число християн, що Він полишив на землі, як вертався до неба. Св. Письмо виразно зазначує, що Христос мав дуже мало послідовників, хоч три роки трудився, проповідав і чудами підтверджував Свою науку. Автор Діянь подає, що в Єрусалимі було "яких сто двадцять" (Дії: 1, 15), а Св. Павло додає, що Христос "явився більше ніж 500 братам" (1 Кор. 15, 6). Отож усіх послідовників Христа було всього менше ніж тисячка.

І саме цьому незначному числу визнавців Спаситель довірив світову революцію, сперту на Його навчанні:

"Приймете Святого Духа, що зійде на вас, і будете Моїми свідками в Єрусалимі, по всій Юдеї та Самарії і аж до краю землі" (Дії: 1, 8). На велике здивування безвірків і поган ця мала групка потрапила впродовж трьох століть не тільки перетворити розлогу римську імперію, але й занести засади Євангелії поза неї до інших поганських народів. Чому? Тому, що члени цієї групки пішли за вказівками Спасителя і прикладом Св. Павла, про якого сказано: "Павло. . .приймав усіх, що приходили до нього, проповідуючи Боже Царство і навчаючи про Господа Ісуса Христа з повною сміливістю" (Дії 28, 30-31).

Апостоли поважно взяли свою місію, тому "щодня в храмі і по домах не переставали навчати і звіщати Христа Ісуса" (Дії: 5, 42), і в наслідок їхнього проповідування "число віруючих щораз більше зростало, бо приставала до Господа сила жінок і чоловіків" (Дії: 5, 14), бо їхнє проповідування було скіплюване вірними мирянами, що "щоденно пробували постійно в апостольській науці (дебто практикували те, що їм апостоли голосили) та спільноті, на ламанні Хліба (приймали Св. Причастя) і в молитвах" (Дії: 2, 42).

Св. Павло каже до християн у Коринті: "Ми не проповідуємо себе самих, але Господа Ісуса Христа. Самі ж ми ваші слуги ради Ісуса" (2 Кор. 4, 5). Подібно поступали християнські миряни цих давніх часів, обзнайомлюючи своїх жидівських чи поганських ближніх зо Спасителем і Його навчанням. І саме тому Апостоли потрапили заворушити цілий поганський римський світ і викликати в ньому зацікавлення Христом.

Чому ж ці перші християни так поступали? Тому, що почувалися членами Христової Церкви і до певної міри самі були цією Церквою. Св. Августин писав до сучасників: "Любіть Церкву, будьте в Церкві і самі будете Церквою!" Отак первісна Церква проповідувала Христа через своїх вірних, бо через них вона стрічалася з людьми кожного стану і положення. Кожен християнин був тоді "слугою Божого слова", апостолом і носієм Христової любови до людства. Не було між ними таких, що їх осудив пророк Єремія, кажучи про своїх жидівських сучасників: "Пророки стануть немов вітер, і слова в них немає" (Єрем. 5, 13). Вони не завжди проповідували Боже слово, бо не були дійсними апостолами. Проте всі вони багато причини-

лися, щоб поширити в світі Святу Євангелію: "Ви це чините з усіма братами по цілій Македонії" (1 Сол. 4, 10), бо добрим життям і братолюбністю підготовляли інших до прийняття християнства. Їхня ж братолюбність була завжди для Церкви могутнім засобом притягальности супроти поган.

Не було між ними незгод і сварок, якими проганяли б з—посеред себе Св. Духа і заводили між собою царство Сатани, що є автором замішання і роздорів. Погани сильно подивляли їхню братолюбність і дивувалися, кажучи: "Дивіться як ці християни люблять ся!" І цей подив часто провадив їх до Христа і Його Церкви.

В цій братолюбності було місце на різні погляди, звичаї і розбіжности, але вони не порушували звязі любови, що єднада всіх у Христі, бо вони були свідомі, що бездушна однообразність була б кривдила Церкву та спиняла її поширення між різними народами світу. Розбіжність поглядів не мусить доконче нищити одности Церкви, чи шкодити її життю і праці, коли ці розбіжности не порушують одности віри і моралі. Без розбіжности поглядів духовне і богословське життя Церкви було б стало неплідним. Це дуже добре розуміла Східня Церква, яка в своїй місіонерській праці не накидала народам чужих їм звичаїв, але застосовувалася до їхніх, коли вони не противилися Христовій науці та моралі. Східня Церква ніколи не відчувала пересадного зохоплення минулим.

Так як кожен християнин повинен завжди обновлятися духовно, щоб більше вподібнятися до Христа і краще віддзеркалювати Його в очах своїх ближніх, так і Церква невпинно обновляється, як це доказав другий ватиканський Собор, бо вона бажає бути досконалим свідком Спасителя, щоб так краще світ міг побачити Його в ній і прийти до Нього. Хоч не має утопійних мрій про наглий поворот світу до Христа, все таки вона не хоче залишитися поза модерними рухами, що турбують світ і людство. Вона не може компромітувати Божого навчання, але заразом не сміє чинити його незносним через неоправдані домагання і тягарі.

Церква є тільки сторожем Божої правди, що її голосить світові. Кожна охрещена душа—це цеголка церковної будівлі, де Папа є найвищим учителем віри і моралі, бо осередок колеса не заперечує його периферії. Всі охре-

щені творять Церкву, тому повинні дбати про її красу, життєздатність і славу, бо вона виявляє Христа світові, без Якого ніхто не знайде спасіння. Ось тому Св. Амвросій писав: "Де Петро, там Церква", бо Папа є виразником її одности. Його ж непомильність це дійсно непомильність Церкви. Це він помагає вірним належно практикувати святу віру, поправляючи їхні помилки, бо людина буває завжди непослідовним сотворінням. Хоч знає віру, все таки не завжди належно живе згідно з її засадами. І тому французький конвертит і письменник Павло Клодель о-так висловився про послуги Церкви для людства: "Нехай завжди прославляється та велична Мати, що на її колінах я всього навчився!" "Подібно повинен повторяти кожен християнин, бо він завдячує Церкві ціле своє духовне життя, цебто хрещення, пробачення гріхів, Божі благословення і надію на вічне спасіння по смерті.

Церква невпинно викладає людям засади і правди Євангелії та помагає їм належно розуміти їх. Тяжко нам зрозуміти, що було б сталося з навчанням Христа, якщо б Євангелисти не були списали його для грядучих поколінь. Це навчання було б напевно страшно спотворене і поперекручуване. Тому слід дякувати Церкві, що зберегла його чистим завдяки своїй непомильності, бо знаємо з історії, як страшно відмінно люди викладали це навчання, покликуючись на Святе Письмо!

Св. Франциск не вагався твердити, що "Св. Письмо вповні вистачає, щоб навчати нас усіх речей". Коли ж воно досіль не перетворило людства на досконалих Божих дітей, то це не вина ні Церкви, ні Св. Письма. Це хиба самих християн, що часто не беруть поважно євангельського навчання. Церква ж чуває не тільки над тим, щоб люди не перекручували Св. Письма, але й щоб застосовували його до свого думання і діяння. Слухаючи Церкви в толкуванні Божого Слова, не йдемо проти Св. Письма, але радніше ставляємо церковне толкування над власне, бо Церква не годна помилитися, а людина годна, хоча б була найсвятіша і мала найкращі заміри. Це ж наша вина, якщо євангельське зерно досіль не видало своїх обильних плодів святости, братолюбности, терпеливости, тощо. За наказом Св. Павла Церква каже: "Все перевіряйте. Тримайтеся всього того, що добре і уникайте все те, що лукаве!" (1 Сол. 5, 21-2). Вона навчає і заохочує нас любити все,

що добре і гарне, бо немов добра мати невпинно виховує християн на справжніх Божих дітей, наказуючи берегтися новостей, що можуть звести їх на манівці лукавства і безвіря: "Любі, не всякому духові віруйте, але випробовуйте духів, чи вони від Бога!" (1 Іван 4, 1). Без церковного проводу життя і світогляд християн стали б хмарними і заплутаними, бо люди не знали б, де правда Божа, а де видумка людська, тому вона є "Матірю всіх живих", каже Тертуліян.

Хоч колишні християни з різних особистих, національних, релігійних і політичних причин пошматували Христову Церкву, ділячи її на різні віровизнання, все таки їхні нащадки напевно під впливом Святого Духа сьогодні намагаються загоїти рани роздорів, що їхні попередники в добрій чи злій вірі завдали їй. Що ж годні члени католицької Церкви вчинити, щоб допомогти своїм некатолицьким братам і сестрам злічити рани Церкви і привести християнський світ до одности віри? Найперше кожен католик повинен брати поважно свою віру та проживати згідно з її засадами і навчанням, щоб не було дивоглядної противорічности між його вірою і щоденним життям. Жива віра і дійсне християнське життя це найкраща підготовка для одности. Крім цього щира молитва, братолюбність і терпеливість тут конечні, щоб дійти до одности в Церкві.

Хто знає добро чинити, а не чинить його, той має гріх (Яків 4, 17).

Жінка до сусідки: "Я купила собі автоматичну кухню. Не треба вже буде мені служниці. Вистачить механік".

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ, це релігійний місячник, що його видають Отці Редемптористи. (В липні і серпні виходить тільки одне число). ПЕРЕДПЛАТА: Одне число 25ц.; один рік $3.00; два роки $5.50; три роки $7.50. ЗМІНА АДРЕСИ Хто зміняє адресу нехай повідомить Адміністрацію Голосу Спасителя бодай один місяць наперед, подаючи водночас СТАРУ і НОВУ адресу. ВІДНОВА ПЕРЕД ПЛАТИ потверджується тим самим, що далі одержуєте місячник зо зміною дати на коверті, яка вказує коли передплата кінчиться. АДРЕСА для адміністраційної кореспонденції: REDEEMER'S VOICE, 165 Catherine Street, Box 220, Yorkton Sask., Canada.

Редакторія не відсилають незамовлених артикулів, хібащо хтось виразно зазначить, що бажає їх звернення та прішле марку для відсилки.

Появляється друком за дозволом церковної власти.

Дещо з модерних проблем

о. Василь Зінько, чсвв

Модерна людина, як дехто твердить, не вірить у ніщо надзвичайне. Вона вважає, що багато святих треба б викреслити з календаря. Навіть якийсь духовник мав конференцію, і учасники зрозуміли, що властиво нема таких, що їх опановував злий дух...

Ну, хай буде. Нема. Не опановує, але ми запитаємо: Що ж тоді виганяв Ісус Христос? І ще з того приводу мав стільки клопоту, бо ж фарисеї казали, що князем бісів виганяв бісів (Матей 12, 24).

А виганяв Христос бісів, щоб показати на окремих особах Своє післанництво за всіх спасти людей з неволі диявола.

Не будемо довго запускатися в ці питання, бо чим дальше в ліс, тим більше дров. Ми оповімо один факт, що може і навіть "модерну" людину трохи застановить.

Як тепер, так і колись були різні братства і був собі один чоловік, що вписався до Братства Пресвятої Богородиці. Згодом однак остиг у первісній ревності та й вкінці цілковито занедбав свої християнські обов'язки.

Не помогли уваги і просьби товаришів. Та прийшов померлий, щоб заблудженого опамятати. Одної ночі в сні він бачить священика, що був йому добре знайомий. Він же провадив якийсь час братством і до нього цей екс-братчик не раз приходив.

Священик сказав: "Уважай, лінтяю, бо вже про твоє недбальство донесено Пресвятій Богородиці й тебе чекає страшна кара."

Спячий зо страху аж прокинувся, але нічого собі з пересторогу не робив.

Другої ночі знову сниться йому знайомий священик і ще суворіше картає грішника. Та цей далі собі нічого з пересторогу не робив. Бо що ж? Сон—то сон, і нічого більше.

Врешті ще раз йому з'являється священик і наче рукою тягне його до церкви та врешті каже: "Що робиш, лінюху? Сповідайся з цілого життя, бо дотепер ти не визнав того гріху". І тут назвав затаєний гріх.

От тепер то вже не казав нещасний, що це сон. Але щоскоріше з великим страхом повернувся до свого братства та висповідався з надзвичайним жалем і покорою та більше не опускався ні в службі Богові, ні Пречистій Дівi Марії.

Таких прикладів можна подибати ще більше, де видно зараз таки вищу силу, чи скажімо, Божий палець рятує людину й хоче її напровадити на дорогу правди.

Чи ж можна заперечити людські уздоровлення? Чи навіть такі події, що заіснували в недавнім минулім, хоча б такий факт: Хрущов диктатор совєтів полетів зо свого імператорського стільця якраз у день, коли москвинікагебе знищило провідника українського спротиву, Степана Бандеру?

5-го березня помер смертю героїв генерал-хорунжий командир УПА Тарас Чупринка (Роман Шухевич). Це було в 1947 році, а того ж таки дня тільки 6 років опісля скінчив своє неславне життя новочасний Діоклеціян—Сталін. (1953 р.).

То це нічого не значить?

Так Бог чуває над світом і одних рятує, а другим дає до зрозуміння, що марне воно з Ним воювати чи проти його слуг і плянів Божої волі виступати.

Отож слухаючи часто різних розмов, а то й нісенітниць, не слухаймо їх, отак опустивши голову і потакуючи, але навпаки якщось стрінемо незгідне з совістю нашою, то відповіджмо, головно коли йде про упрощення духовного життя лише до сантименталізму та пустословія.

Вища сила є і вона нас чи скоріше чи пізніше покличе здавати звіт з нашого життя.

Як Бог провадив до обіцяної Землі Свій нарід, то Він отак упоминав його, щоб не був гордий як доробиться в земські добра: щоб ти не казав в своїм серці: Це моя власна сила і моя міцна рука здобула ці добра. Памятай про Господа Бога твого, бо то Він дає тобі силу здобувати ці добра'" (Второзаконня 8, 17-18).

І були вони ласі на всяке зло, поки кара не впала на них (Сирах 47, 25).

---

1) Є багато людей, що виступає проти кари смерти на злочинців. Чому вони це роблять? Чи кара смерти дозволена чи заборонена Божим Законом?

В сьогоднішніх часах багато людей виступає проти кари смерти зо спонук гуманности, бо думає, що кара смерти це щось нелюдське та негідне людей 20-го століття. Інші поборюють кару смерти тому, що часом судді можуть помилитися і засудити невинну людину на смерть.

Що ж треба думати про кару смерти? Кара смерти як кара смерти не є сама собою неморальна. Проте не вільно накладати її за дрібниці. Карою смерти вільно карати тільки найбільші злочини, від яких іншими карами не можна відстрашити людей.

Держава, не одиниці, має право карати людей смертю. Церква ніколи не осуджувала урядів, що накладали кару смерти на деяких громадян, якщо вони чинили це з поважних причин і справедливо поступали в цій важній справі.

Бог дав державній владі право карати смертю тих, які допустилися дуже поважних злочинів. Це право дежава має на те, щоб захищати мир і лад громадянству. Св. Павло твердить, що публічна влада це "Божий слуга, тобі на добро" (Римляни: 13, 4).

Католик заперечував би навчання Церкви, якщо б твердив, що кара смерти є несправедлива сама в собі. Але він може тримати гадку і боронити її, що в сьогоднішніх

обставинах може було б краще, якщо б держава не користувалася цією владою. Він може домагатися, щоб карано карою смерти тільки конкретні злочини або замінювано її на досмертну вязницю.

2) **Чому Христос відповів дияволові: "Не самим хлібом людина живе", як він спокушував Його перемінити каміння в хліб на пустині й так заспокоїти голод, який Спаситель відчував по 40-деннім пості?** (Матей: 4, 4).

Спаситель відказався перемінювати каміння в хліб, бо Він ніколи не вживав Своєї божеської влади для власних вигід і слави. Отець дав Йому цю владу для проповідування Божої науки і для добра людства, а не для Себе Самого. Як Христос був би хотів заспокоїти Свій голод, то Він міг був вийти з відлюдного місця, в якім пробував, удатися до якогось села чи містечка і там дістати потрібний хліб і іншу поживу. Бог ніколи не робить чуда, коли можна обійтися без нього, цебто коли люди годні дати собі раду власними силами. Чудо це винятк в загальнім правлінні світу. Бог не робить винятків без конечної потреби.

3) **Чому в сьогоднішніх писаннях деякі автори інакше вияснюють різні питання богослова і філософії? Ці питання були вже давно вирішені й вияснені!"**

Ніяке богословське чи філософічне вияснення вповні не вичерпує Божої правди, йнакше люди були б Богом, а не людьми. Тільки один Бог вповні розуміє цілу правду. Люди розуміють частину чи одну сторінку правди. З поступом науки вони краще розуміють її, тому краще висвітлюють саму правду або якусь її сторінку, що досіль була слабо вияснювана або зовсім не заторкувана, наприклад, справа колегіяльности в управі Церкви. Слово колегіяльність це давнє слово, але аж тепер вчені зачали краще вияснювати його, як другий ватиканський Собор рішив, що Папа разом з Єпископами творять Апостольську Колегію, яка відповідає за добро цілої Церкви.

4) **Чи по другім ватиканськім Соборі, який так сильно настає на Божественну Літургію, уживання і проказування вервиці вийде з моди між католиками?**

Це правда, що другий ватиканський Собор сильно настає на те, щоб християни розуміли і брали діяльну участь у відправі Божественної Літургії, але він зовсім не касує народних набожностей, особливо вервиці. Ось слова Соборових Отців:

"Ми сильно поручаємо народні (популярні) набожності християнського народу, якщо вони згоджуються з законами і нормами Церкви" (Бож. Літургія, Ч. 13).

Щоправда, тут були надужиття, як ішло про проказування вервиці, бо деякі люди більше наставали на відпусти долучені до вервиці, ніж на саме проказування вервиці та на розважання, що слід було робити при кожній десятці. Проте це була вина тих, що не навчили мирян, як слід проказувати вервицю, а не самої вервиці.

Проказування вервиці дає нам нагоду роздумувати про таємниці Христового життя і відкуплення людського роду, і на це треба звертати увагу мирян. Таке проказування вервиці не противиться ні Святому Письму, ні нашому східньому обрядові, ні законам Церкви, тому нема причини побоюватися, що вервиця вийде з моди.

5) **В нас часто бувають місії, бо майже кожного року. Проте люди щораз менше ходять на ці місії, бо кажуть, що місіонери завжди повторяють ті самі речі: пекло, гріх, нагода до гріха, обовязок ходити на Службу Божу, тощо. Чи нема інших тем до проповідування?**

Роздумування про вічні правди були, є і завжди будуть корисні і потрібні людям, поки вони на землі. Хто забуває про вічні правди, той легко і скоро стане недбалий у духовнім житті, його душа ослабне і тому легко буде допускатися гріхів, і через це буде наражений на вічне прокляття. Проте навіть ці вічні правди можна й треба насвітлювати в дусі 20-го століття. Воно не вистачає так говорити про них, як говорили проповіднйки тому 100 чи 200 літ.

Інколи нездібність самого місіонера чи недбалість спричиняють те, що він сливе буквально повторяє те, що вичитав у побожних книжках, не застосовуючи згаданих правд до ментальности людей 20-го століття.

В сьогоднішніх часах є багато речей, про які можна і треба проповідати. Соборові декрети і рішення це дуже багатий і вдячний матеріял, який добре надається для місійних тем, коли місіонер належно обробить їх.

Отож не самі місії винні, що теми не цікаві для слухачів, але спосіб викладання цих тем. Місії завжди робили дуже багато добра для Церкви і будуть надальше робити його, якщо вони будуть ведені в дусі Христа і дусі часу.

6) **Чи є хтось на світі, що напевно знає, що буде спасений? Я чув на радіо, що такі люди є, бо хто вірить у Христа, той буде спасений.**

На світі ніколи не було і не буде людей, що будуть чи були абсолютно певні про своє вічне спасіння, хібаще Бог обявив це їм. Бог не хоче, щоб люди були певні про спасіння, бо бажає, щоб були завжди осторожні, ревно зберігали Його Заповіді, молилися і вповали на Його доброту. Вони легко духовно опустилися б, якщо були певні про спасіння.

Св. Йосафат

М. Милусь

Юність Св. Йосафата

Св. Йосафат прийшов на світ у побожній міщанській родині, в домі Гавриїла і Марини Кунцевич, около 1580 р., в місті Володимирі на Волині, яке заснував колись наш Київський князь Св. Володимир В. Побожні батьки охрестили його в місцевій церкві Св. Параскевії і дали йому ім'я Іван. Його батьки, як боговійні міщани, вже змалку старалися виховати Івася в релігійному дусі. Тому часто брали його з собою до місцевої церкви на богослуження.

Одного разу, на однім з таких богослужень, під час гарячої молитви малий Івась вдостоївся дивного видіння і відчув, що горіюча іскра злетіла з пробитого копієм Христового ребра та впала йому на серце. У тій хвилині його серце наповнилося невисказаними радощами і теплом. Від того часу хлопчина відчув таку велику любов до Ісуса, що вже від тоді не опустив більше ані одного богослуження в церкві. Його одиноким бажанням було посвятитися на службу Того, що з любови до нас дав себе розп'яти на хресті.

З свідчення Павла Радошинського в Володимирі довідуємося, що батьки Св. Йосафата подбали про те, щоб малий Івась навчився грамоти. Малий Івась відразу показав свою вроджену легкість до науки і неабияку здібність. Набувши знання азбуки, Івась не тільки читав часослов, але в скорому часі його вивчив напам'ять. Любов до науки не остигла в молодого Кунцевича і в пізніших часах, коли він працював в крамниці купця Яцка Поповича у Вильні. Він радо читав книжки і то так завзято, що не раз забував про свої обов'язки, за що пан так картав його і часом побивав.

Хоч як дуже старався Івась бути послушним і услужливим учнем і помічником купця, все ж таки його тягнуло до Розп'яття. Замість шукати собі світського товариства, він радше йшов до церкви. Він вибрав собі зубожілу тоді церкву монастиря Пресв. Тройці, в якій тодішній архимандрит був тільки назовні католиком, а до цього дуже слабонький взором монаха. І там молодий купецький помічник Іван Кунчевич годинами тайком молився, і водночас виконував обов'язки паламаря, четця й співця на всіх довгих відправах, не дивлячись навіть, що в храмі не раз було всього горстка вірних, бо на жаль настоятель того храму далекий був від блиску побожности й благочестя.

Св. Йосафат вступає в монастир

Св. Йосафат мав всього 16 років, як Київська Митрополія, тобто наші Єрархи, духовенство і народ відновили на Соборі в Бересті єдність з Апостольським Престолом. Коли 23 грудня 1595 р. представники Київської Митрополії і всієї Єрархії подали в Римі Папі Клементові VIII серед торжественного збору церковних достойників заяву про віднову єдности, послуху і вірности Апост. Престолові та складали урочисте визнання віри, то того самого дня Климент VIII проголосив для більшої радости цілому світові ту велику подію своєю Апост. Постановою "Великий Господь і хвален вельми".

"З якою втіхою прийняла тоді Римська Церква, Мати і Учителька всіх помісних Церков, Київську Митрополію і ввесь наш народ до єдности віри і до єдности одного видимого Христового стада ,видно теж із того Апост. Послання, що його вислав Вселенський Архиєрей Українському Митрополитові 7 лютого 1596 р."

На білорусько—українських землях в той час був тільки один чернечий Чин східнього обряду, Чин Св. Василія В. Василіяни колись відограваали важну ролю в релігійно-культурному житті наших предків. Та при кінці XVI ст. Чин знаходився у великому занепаді. Святе зєднання прийняли лише деякі монастирі й то більше про око ніж із переконання. Виленський монастир не був ліпший від інших. Не було в ньому ніякого правопорядку, ні монашої карности. Побіч монахів мешкали там також світські люди. Монахи не заховували правил. Кожен жив собі власним життям. Однак Івась тим не знеохотився. Він бажав стати чeнцем і то чeнцем у рідному обряді, щоб могти служити своєму народові.

Коли 1603 р. Велямин Рутський повернувся з Риму, як доктор теології і замешкав у Вильні, Іван Кунцевич нав'язав з ним знайомство, що згодом перейшло в побратимство. Можна здогадуватися, що під впливом Велямина Рутського Іван Кунцевич рішився вступити до монастиря.

ЛИСТОПАД

Р. Купчинський

Пожовкле листя, сіре небо,
Осінний вітер, листопад,
О скільки споминів далеких
До нас вертається назад!

Був час і вітряний і зимний,
І листя падало на шлях,
Та в душах нам світило сонце
І квіти нам цвіли в серцях.

О, незабутний листопаде!
Пройдуть літа, пройдуть віки,
А ти стоятимеш над нами
Як тінь Господньої руки.

НОВИЙ КАТЕХИЗМ

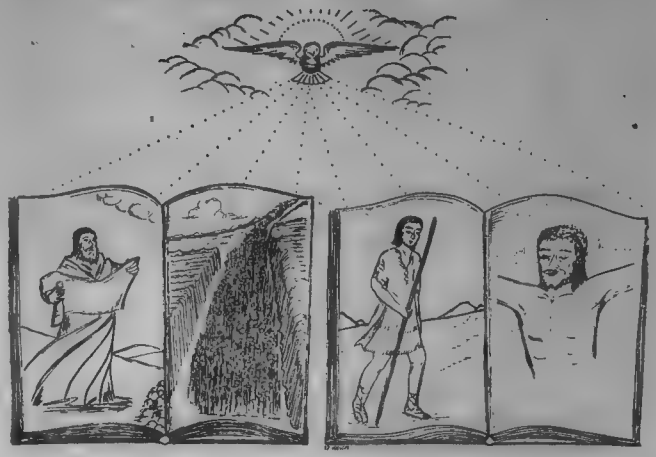

Розділ 16

БОГ ПРИГОТОВЛЯЄ СВІЙ НАРІД НА ПРИЙНЯТТЯ СПАСИТЕЛЯ

Вибраний нарід не вмів цінити свободи, що мав у Обіцяній Землі. Не був він так само вдячний за ласки, що Бог подав йому. Євреї зачали грішити, покинули Бога і звернулися до поганських божків.

Бог посилав їм пророків, щоб перестерігати їх, але вони часто не слухали пророків, що намагалися привести їх назад до правдивого Бога, їх Небесного Отця, бо не хотіли відкректися гріхів. Бог карав їх за гріхи. Він два рази дозволив, що вороги євреїв напали на їх край Палестину, знищили її і забрали багато людей у неволю. Ці вороги це були асирійці і вавилонці. Бог дозволив, що вороги знищили навіть Єрусалим, що було святим міс-

том для кожного єврея. Знищення святого міста це кара за ідолопоклонство і інші гріхи.

Але Бог є завжди милосердний. Він хоче смерти грішників. "Господь не відкидає навіки, бо хоч Він і засмутить, то знову помилує зо Своєї великої доброти. Він бо не карає від серця і нерадо засмучує людських дітей" (Плач Єремії: 3, 31-33). Як євреї покаялися за свої гріхи, то Бог змилосердився над ними і привів їх назад до Палестини.

Бог обіцяв євреям, що пошле їм Спасителя, який визволить їх від їх гріхів. Цей Спаситель буде походити з царської родини Давида, жидівського царя. Він народиться в Вифлеємі. Він помре за гріхи всіх людей і так приверне мир між Богом і людьми. "Він взяв на Себе наші недуги. Він ніс на Собі наші болі. . .І Його ранами ми вилікувані" (Ісая: 53, 4-5).

Цей Спаситель це Месія, що спас нас від гріхів Своїми терпіннями. Слово "Христос" це грецьке слово, що означає "Месія".

Святий Іван Хреститель був останнім пророком Старого Завіту. Він дуже строго жив. Вже змалку пішов на пустиню, де постив і молився. Як підріс, то пішов над річку Йордан і зачав приготовляти свій нарід до прийняття Спасителя. Треба вперед покаятися, щоб могти прийняти Месію, тому Іван говорив: "Покайтеся, бо наблизилося Небесне Царство" (Матей: 3, 2). Хто не хоче каятися за свої гріхи, той не годен прийняти Месії.

Іван Хреститель сказав євреям, що вони повинні поважно брати його напімнення до покути, бо "сокира вже при корені дерев. Кожне дерево, що не приносить доброго плоду, буде зрубане і вкинене в вогонь" (Матей: 3, 10). Багато людей послухало Івана Хрестителя і покаялося, але й були такі, що сміялися з нього і не хотіли покаятися. Тоді Христос прийшов до Івана і Іван показав Його народові: "Ось Агнець Божий, що забирає гріх світу!" (Іван: 1, 29).

ПИТАННЯ

1) Як Бог навчав Свій нарід перед народженням Ісуса Христа?

Перед народженням Ісуса Христа Бог навчав Свій нарід через пророків і Мойсея.

2) Хто був останнім пророком Старого Завіту?

Святий Іван Хреститель був останнім пророком Старого Завіту.

3) Як Іван Хреститель старався приготувати вибраний нарід на прийняття Спасителя?

Іван Хреститель закликав вибраний нарід до покути за гріхи і показав їм Ісуса, як Ісус прийшов до нього над річкою Йорданом.

СВЯТЕ ПИСЬМО

Коли ж не слухатимуть, то Я вирву зовсім той нарід і вигублю його (Єремія: 13, 17).

Згадайте про Закон. . .Ось Я пошлю вам пророка Іллю перед приходом дня Господнього. . .І він наверне серце батьків до дітей і серце дітей до батьків, щоб Я, прийшовши, не побив землі прокляттям (Малахія: 3, 22-24).

ПРАКТИЧНА ПОСТАНОВА

Я буду уникати гріх, бо гріх не подобається моєму Небесному Отцеві і стягає на мене Божі кари.

ЛІТУРГІЙНА МОЛИТВА

Ти вірою оправдав праотців і так створив церкву поган. . .Христе Боже, ради їх молитов помилуй нас (Тропар Неділі Праотців).

ОСОБИСТА МОЛИТВА

Мій Небесний Отче, дай мені ласку ніколи не грішити, або негайно покаятися і перепросити Тебе, як тільки опамятаюся по гріху.

ВПРАВА

Напиши в своїм зшитку:

1) Як страшно пророк Єремія терпів від євреїв, бо хотів привести їх назад до Бога (Єремія: 20, 7-8).

2) Про кого думав Мойсей, як він заповів прихід Великого Пророка (Второзаконня: 18, 15).

3) Переглянь пророцтва про Христа і Його Царство на землі й опиши одне з них: Ісая: 62, 12; Захарія: 8, 8; і Єремія: 23, 5. Намалюй, як Іван Хреститель показує Христа народові, коли Він прийшов до нього над річку Йордан у Палестині.

50 РОКІВ СВЯЩЕНСТВА ВПР. О. С. Й. БАХТАЛОВСЬКОГО, ЧНІ

о. С. Й. Бахталовський, ЧНІ.

В неділю 21-го липня 1968 року минуло 50 років з того часу, як **Впр. о. Степан-Йосиф Бахталовський, ЧНІ.,** прийняв Тайну священства з рук Станиславівського владики, Преосв. Кир Григорія Хомишина, єпископа-ісповідника св. віри.

Щоб відзначити 50-ліття цієї важливої події в своєму житті, Впр. о. С. Й. Бахталовський відслужив у неділю 29-го вересня 1968 року, год. 4-а по полудні, врочисту благодарственну **Службу Божу** в церкві Христа Чоловіколюбця в Айтуні, Саск. Сослужили з ним: Всесв. о. прелат Іван Олійник, синкел Саскатунської єпархії, Впр. о. радник Н. Будз, Впр. о. протоігумен П. Малюга, ЧНІ., та Впр. о. С. Олійник, ЧНІ. Простору церкву заповнили вірні. Під час Божественної Літургії приналідні проповіді, глибокі змістом, виголосили по-українськи Впр. о. ювілят Гр. Шишкович, ЧНІ., і по-англійськи Всеч. о. Р. Лужний, а співав парафіяльний мішаний хор під управою п. Гната Смицнюка. Дуже багато вірних, старших і молоді, приступило до св. Тайн. В часі цієї Літургії був також присутній ВПреосв.-митрополит Кир Максим Германюк.

Під час Служби Божої почесну сторожу виконували наступні лицарі 4-го ступеня: М. Віннітовий, Г. Пісяк, Й. Й. Ратушняк, Гр. Рогатинський і О. Цибульський.

У парафіяльній залі, год. 6 ввечорі, відбувся ювілейний **бенкет,** приготований дбайливим старанням місцевої ЛУКЖ. Всі місця великої залі, дуже гарно прикрашеної, були зайняті. Господарем бенкету був п. Володимир Е. Щебель. Молитву провів ВПреосв. митрополит Максим, а

тост на честь Святішого Отця Папи Павла VI вніс Впр. о. Ярослав Сиваник, ЧНІ., директор Колегії св. Володимира в Роблині. Впр. о. протоігумен П. Малюга промовляв в імені духовенства та вітав о. ювілята як невтомного священика-місіонера й ревного монаха. Посадник містечка Айтуни, п. М. Стецик, зложивши привіт, говорив про о. ювілята як доброго пастиря. Вельмишановний п. суддя А. М. Кіндред підкреслив у своїй промові, що о. ювілят є довголітнім приятелем української молоді та помічником українських католицьких учителів і організації українських католицьких шкільних тростів. Представники різних парафій айтунської округи вітали о. ювілята як свого довголітнього пароха, дуже заслуженого на релігійній і національній ниві, та складали йому свої дари. Дві дівчинки, в народніх строях, піднесли о. ювілятові китицю червоних рож, а п. учитель Іван Затвардніцький передав йому дар від місцевого відділу Лицарів Колюмба. Всеч. о. Е. Кутарна ,місцевий римокатолицький парох, складаючи дар від своїх парафій, відмітив, що о. ювілят міг би дати добру раду неодному ієрееві як в ревності служити Богові та своїм вірним. Впр. о. ігумен С. Олійник передав о. ювілятові поздоровлення і благословення від Папи Павла VI. Преп. о. С. Іваночко, ЧНІ., голова ювілейного комітету, перечитав привіти для о. ювілята від Верховного архиєпископа, кардинала Йосифа Сліпого та Всесв. о. архимандрита Чину О. О. Редемптористів, однак, через брак часу, згадав тільки, що подібні привіти надіслали українські ієрархи з вільного світу, губернатор Саскачевану та його прем'єр, Впр. о. М. Дацюк, ЧСВВ., Впр. Мати провінціяльна Франціска, СПНДМ., численне світське й чернече духовенство та визначні громадяни української спільноти.

Впр. о. ювілят сердечно дякуючи Богові за превеликий дар Тайни священства, бесідникам за ласкаві привіти й побажання, присутнім за участь у ювілею, жертводавцям за їхні пожертви, та всім, що своєю працею причинились до здійснення цього ювілею, підкрелив, що відзначуючи його золотий ювілей тайни священства, тим самим віддаємо честь самому Ісусові Христові, предвічному священикові, котрого особу кожний священик представляє. Піснею "Достойно есть" закінчено цей родинний бенкет.

Потім присутні перейшли до іншої залі "Ровз Ґарден

Гоп", де відбувся ювілейний концерт з наступною багатою програмою, що її з життям і артизмом виконали місцеві парохіяни. Привітальне слово, дуже гарною українською мовою, сказала Ґийл Спільчак, студентка XI кляси. 2) Мішаний хор під вмілою батутою п. Г. Смицнюка виконав: "О Пресвята" 3) Діти Сиротинця св Анни під проводом Преп. Сестри Леони, СПНДМ., відспівали: "Отче Наш" і "Многая літа". 4) Пісню: "У лісочку" відспівав жіночий квартет. 5) Пісню: "Заграй, цигане старий" відспівав мішаний хор. 6) Парафіяльна оркестра відограла в'язанку українських пісень 7) "Колись і тепер "з великим чуттям віддеклямувала Лорис Смицнюк, студентка XI кляси. 8) Христина Бучко, Христина Дяків, Ґийл Спільчак і Лорис Смицнюк, студентки X і XI кляс відтанцювали пару танців, а Линда Винницька, учениця VI кляси сама відтанцювала один танець. 9) Диригент хору, п. Г. Смицнюк виголосив промову, в якій відмітив посвяту о. ювілята як пароха і місіонера для добра українського народу та його любов до української музики й пісні. 10) Мішаний хор відспівав пісню: "Владико неба і землі". 11) ВПреосв. митрополит Максим, передавши о. ювілятові побажання із архиєрейським благословенням від Преосв. Кир Андрея Роборецького, Саскатунського єпископа, що, через недугу своєї матері в Торонті, не міг особисто взяти участи в цім ювілею, підкреслив у своїй промові духа праці, жертви й молитви в житті о. ювілята для добра і розвою Української Католицької Церкви в Канаді та ЗСА., водночас заохотив батьків і матерів, щоб давали своїм дітям основне хрйстиянське виховання і багато молились до Бога, щоб він покликав їхніх дітей до духовного стану на священиків, Братів і Сестер, бо: "Жниво велике, а робітників мало, то ж благайте Господа жнив, щоб послав ровітників на жниво своє" (Лука 10,2). 12) Чоловічий хор відспівав пісню: "В неволі скатований люто". 13) Жіночий хор відспівав дві пісні: "Люба моя дівчинонько" і "У гніздочку". 14) Мішаний хор відспівав пісню: "Бондарівна" 15) Парафіяльна оркестра відограла пару українських пісень. 16) Мішаний хор відспівав в'язанку народніх пісень. Айтунська парафія пожертвувала вигідний і гарний фотель, що його доручив о. ювілятові п. Григорій Музика.

При кінці промовляв сам о. ювілят. Він подякував дуже сердечними словами ВПреосв. митрополитові Максимові,

всьому духовенству, Братам, Сестрам, айтунським товариствам, що так багато причинились до цього ювілею і всім іншим, що брали участь та доложили багато старань до цього незабутнього дня. Відспіванням: "О Україно" і " Боже щасти їй" закінчено цей прекрасний концерт.

Наступного дня, год. 5 по полудні, в церкві Христа Чоловіколюбця о. ювілят відспівав благодарственний Молебень до Ісуса Христа в сослуженні Всесв. о. прелата О. Пасічняка та Всесв. о. д-ра Гр. Миколіва. Потім була вечеря для духовенства.

В цім ювілею взяли участь, крім ВПреосв. митрополита Максима, 18 епархіяльних священиків, 18 отців і 3-ох Братів, ЧНІ., Преп. Брат Методій, ЧБХШ., численні Сестри, СПНДМ., та дуже багато вірних. Крім вище згаданих епархіяльних священиків, були ще наступні Впр. і Всеч. епархіяльні отці: Р. Бойко, Ч.О., В. Василишин, Ів. Ворона, С. Гарванко, В. Костюк, П. Криворучка, А. Музика, Євген Олійник, В. Осадець, М. Пилипчук, В. Фляк та Ол. Щеснюк.

Посеред холодних, слотних і захмарених днів цієї осени, в часі ювілею була тепла, погідна й прекрасна погода, через те багато людей працювало, хоч мали квитки на ювілейний бенкет.

Подаючи перебіг золотого ювілею священства о. ювілята, хочемо бодай коротко накреслити життєвий шлях цього дуже заслуженого ієромонаха нашої спільноти.

Впр. о. Степан-Йосиф Бахталовський—це син Всеч. о. Данила Бахталовського і Олени зі Слоневських, дуже побожної і вельмизаслуженої на релігійно-національній ниві нашої української священичої родини, яка дала нашому народові трьох священиків, із яких двох в часі переслідування комуністами Української Католицької Церкви в Україні стали ісповідниками святої віри,—який народився 7-го січня 1889 року в Яблонові, Гусятинського повіту, Західня Україна. Початкову школу кінчив приватно, здаючи кожного року іспит у Теребовлі. Гімназію скінчив у Бучачі іспитом зрілости в 1907 році. Прийнятий до Духовної Семінарії в Станиславові, Філософічні студії покінчив у Римі в університеті Пропаганди, а богословські—в Станиславові. Потім студіював через чотири роки на філософічному факультеті у Львівському університеті.

Преосвященний Кир Григорій Хомишин рукоположив його на священика 21-го липня 1918 року.

У вересні того ж року вступив до Чину Отців Редемптористів в Уневі, та 7-го жовтня 1919 року зложив монаші обіти в Збоїсках. Через брак українського католицького духовенства в Канаді, 27-го вересня 1922 приїхав на апостольську працю до Йорктону. В Саскачевані душпастирював у Йорктоні та Айтуні і їхніх округах, в Манітобі— в Роблині та Вінніпезі і їхніх округах, в Онтаріо—в Медоввейл і Торонті та їхніх округах. На просьбу ВПреосвященного митрополита Кир Константина Богачевського був парохом церкви св. Івана Хрестителя в Ньюарк, Н Дж., ЗСА. (1946- 1948).

При монастирях виконував з великою ревністю різні уряди й обов'язки, між іншими був через: три роки директором і професором у Ювенаті, чотири роки ректором і професором у Духовній Семінарії, сім років візитатором Отців Редемптористів (1939-1945) та поверх 30 років ігуменом і парохом (1928-1967) з короткою перервою. Як парох обслуговував різні парафії і місійні станиці, старався про будову Сиротинця св. Анни в Айтуні в 1937-1938 роках, дбав про отворення нових парафій і будову нових церков, про заснування парафіяльної початкової школи Матері Божої в Йорктоні в 1945 році, про нове розмалювання церкви Матері Божої в Йорктоні в 1939-1941 роках, де головний образ, олійний фреск представляє прославлення Богоматері в небі й занимає цілу горішню площину копули та поміг багатьом скитальцям переїхати до ЗСА. Як візитатор Отців Редемптористів: оснував у Йорктоні в 1940 році Новіціят, що постачав би кандидатів чернечого життя, подбав про будову Колегії (Малої Семінарії) в Роблині в 1941 році та й того ж року заснував в Йорктоні Духовну Семінарію для студентів філософічних і богословських студій. В 1940 році спровадив до Канади 4-ох отців: Ф. Боского, Йосипа Корбу, С.С. Шавля і його брата Григорія. Крім того багато дописував до "Голос Ізбавителя" (1923-1928) і "Голос Спасителя" (від 1933), якого був редактором від вересня 1937 до вересня 1938 року. Зредагував також Календар "Голосу Спасителя" за 1939-1941 роки. В 1940 році уложив прекрасний молитовник "З Нами Бог", якого 4-те видання дотепер появилося. Із 46 літ свого побуту на північно-американській землі перебув 20

літ в Айтуні, з того 17 літ як ігумен і парох.

Отець ювілят відзначається глибоким пістизмом до отця Маркіяна Шашкевича, батька національно-політичного й культурного відродження Галицької України, якого високі ідеї словом і ділом ширив через ціле своє життя. З приводу століття смерти о. Маркіяна Шашкевича о. ювілят писав: " І для нас, українців на канадійському-американському суходолі Маркіянові ідеї повинні бути кличем нашого ділання: Праця для добра українського народу, праця, основана на живій вірі в Бога, українсько-католицькій Церкві, праця над релігійним, просвітним піднесенням рідного народу, праця над його народньою свідомістю, праця неустанна, повна посвяти, витривала, без зневіри, аж до смерти" (о. Ст. Бахталовський, ЧНІ., **у століття смерти о. Маркіяна Шашкевича,** "Голос Спасителя", червень 1943 рік, стор. 171).

Отець ювілят є знавцем історії Церкви та України, українського обряду, музики й співу. Не зважаючи на свій похилий вік, він далі звеличує всі наші богослуження своїм прекрасним голосом.

Отець ювілят є світлим прикладом взірцевого монаха, побожного й ревного, лагідного й терпеливого священика, мужа молитви й невтомної праці, повної посвяти для Бога, Церкви та українського народу.

З приводу золотого ювілею священства о. ювілята, бажаємо йому, щоб Бог далі благословив його працю і жертву для добра святої Церкви та нашого народу на многі літа!

о. Роман Хом'як, ЧНІ.

Не завидуй злим людям, ані не бажай їхнього товариства (Приповідки 24, 1).

Христос перестерігає людей перед надмірною погоню за дочасними добрами: " Не збирайте собі скарбів на землі, де міль і хробацтво нівечить, і де злодії...крадуть їх. Збирайте ж собі скарби на небі, де ні міль, ані хробацтво не нівечить їх, і де злодії не пробивають стін і не крадуть, бо де твій скарб, там буде і твоє серце" (Матей 6, 19-21).

ЖІНКА В ПАРАФІЇ

о. Мих. Шудло, ЧНІ.

Декрет про Апостолят Мирян каже:

"Їхня діяльність в церковних громадах є така конечна, що без неї навіть пастирський апостолят (священиків) часто не може осягнути свого повного успіху. Бо миряни, що мають дійно апостольського духа, на взір тих мужів і жінок, які помагали Св. Павлові в проповіді Євангелії (Дії 18, 18, 26, Римляни 16, 3), доповняють те, що не достає їхнім братам...

"Нехай миряни привикають працювати в парафії в тісній злуці зо своїми священиками. Нехай вносять до церковної спільноти власні і світові проблеми і питання відносно спасіння людей, досліджуючи і розвязуючи їх за спільною порадою. Нехай по-змозі співпрацюють з усіма апостольськими і місійними ініціятивами своїх місцевих парафій" (Ч. 10).

Парафія це Божа родина, де проживають Божі діти. Які парафіяни, така й парафія. Кожна парафіянка повинна використовувати власні таланти, щоб парафія була сильна, і тут членкині ЛУКЖК повинні бути прикладом і заохотою для інших.

Слуга Божий, **А. Шептицький**, каже: "Кожний християнин, чоловік і жінка, повиннен памятати, що Бог буде домагатися звіту за всі таланти", що Він подав їм. Як Бог дає комусь якусь здібність, то Він хоче, щоб людина використовувала її. Якщо вона занедбає Божі таланти, то стріне її доля ледачого слуги, що закопав у землю талант свого пана, за що пан звелів звязати йому ноги і руки і кинути в зовнішню пітьму, де буде плач і скрегіт зубів, каже Христос у **притчі про таланти** (Матей 25, 14).

Праця для парафії це не **люксус**, але обовязок кожного парафіянина і парафіянки. Яка щаслива та членкиня ЛУКЖК, що в годині смерти зможе повторити те, що переможець Наполеона І під Трефальгар, **Горацій Нельсон**, сказав, вмираючи від ран на полі бою: "Я дякую Богові, що дозволив мені вмирати при сповнюванні свого обовязку".

Як членкині ЛУКЖК вони повинні трудитися для парафії, бо ЛУКЖК це частина—секція Католицької Акції, а акція означає працю, а не безділля. Між членкинями ЛУКЖК не повинно бути таких, що "сидять на плоті, критикують інших, а самі нічого не роблять, бо ніби не мають часу. Наша **приказка** каже: "Хто нічого не робить, той ніколи не має часу". Інші ж трохи працюють, але їх працю можна окреслити іншою нашою **приказкою**: "Робить як мокре горить".

Бути вдоволеним

о. В. Зінько, чсвв

Ми його стрінули перший раз в омнібусі, і розговорилися. Він на священика вже давно чекав. Хотів говорити, свої справи та сумніви переказати. Дійшло, що хоч молодий, талановитий, багатий, одначе не чується вдоволеним.

Причина тут внутрішня. Треба поправляти наполегливо свої хиби.

Які ж це хиби?

Їх є чимало. Одні відносяться до розуму, а інші до волі. Щодо розуму, то гордість. Це тоді, як людина себе перецінює. Нині загал не лиш молоді, але й дорослих уважає себе, що вони більше вартують, як насправді це є.

Гм, тому, то нині не можна нікому нічого сказати, бо або образиться і матимемо ворога, або байдуже сприйме нашу думку і ще висміє нас.

Видно, що життєва гордість сильно розпаношилась, тим паче в добі авт і ракет.

Думка людини нині є цілком безконтрольна. І ще тіснота ума. Дуже зле зробили новітні імперіялісти, по нових континентах головно, що цілим своїм апаратом перестаралися і поробили різні народи безмовними. Тільки на крайовій мові вони можуть розмовитися. І це привело до

браку розмаху і ширини умових крил.

Так, це духовні кастрати. Обмеженці умом і духом.

Щодо волі, то найперше брак вищих аспірацій, що відповідали б духовному характерові нашої волі. Розкіш і бажання мати всього якнайбільше і гонитися лиш за спочинком і розривкою—це предмет інстинкту, а не волі.

І з того випливає нинішня байдужість до релігії чи навіть натягання її на свої пристрасті, антипатія до науки і жертви для правди.

Кажуть, що молодь в Європі сумна і знуджена.

Самозакохання обмеженої людини не вдоводить її, тому вона сумує. Бореться з собою і не має часто відваги вирватися з цього зачарованого кола.

А є лік на те все?

На все, кажуть, лік знайдеться і на це є ліки, тільки треба вживати їх. Треба головно ж запрягти більше себе до умової праці. Добре є молитися способом розважання. Контроля кожного нашого слова і гадки. Плекати справжній оптимізм тобто надіятися на добро, правду і красу. Треба волю вправляти малими перемогами, жертовками нашого самолюбства і поборювати байдужість до вищих справ.

Слід навчитися безінтересовно любити Бога і ближнім іти на поміч, лиш з надією отримати нагороду колись, по смерті, у небі.

Ще довго ми сиділи вдвійку і дискутували з моїм приятелем. Нарешті мені треба було висідати з омнібуса. На лиці мого співрозмовника я побачив проблиск радости,— вияв духовного відпруження.

Слава за це Господу Богу!

Одчайдушний шофер так їздить по гостинцях неначе б ці гостинці належали до нього, а дбайливий шофер так їздить неначе б автомобіль належав до нього.

Скільки то клопотів люди мають тому, що в них маленький розум, а довгий язик!

ST. JOSAPHAT KUNTSEVYCH

St. Josaphat Kuntsevych, a monk of the Basilian Order, was born in Ukraine about 1580. His parents were not rich in material goods, but they were rich in spiritual goods, that is, they loved God and their Church.

Josaphat's parents were aware of their obligation toward their son. They tried to make a good Christian child of him, and they succeeded in so doing. They gave their son a good Christian education. The *Declaration on Christian Education,* published by the Second Vatican Council says:

"Since every Christian has become a new creature by rebirth from water and the Holy Spirit, so that he may be called what he truly is, *a child of God,* he is entitled to a Christian education.

"Such an education does not merely strive to foster human maturity

...Its principal aims are these: that as the baptized person, is gradually introduced into a knowledge of the mystery of salvation, he may daily grow more conscious of the gift of faith which he has received, that he may learn to adore God the Father in spirit...and be trained to lead a life of righteousness and sanctity according to his new standard of manhood" (N. 2), as St. Paul exhorts all of us to do, saying:

"You must give up your old way of life. You must put aside your old self which gets corrupted by following illusory desires. Your mind must be renewed by a spiritual revolution so that you can put on the new self that has been created in God's way, in the goodness and holiness of truth" (Ephesians 4, 22-24).

Nothing can take place of good education in childhood. A child usually remains what his parents made him when he was a little boy or girl; although some times he may go astray for a while, he will usually return to the right path, because of his previous good education which no sin can completely destroy. There are many examples in the Bible to confirm our statement, for instance, the example of Susanna, of whom read in the book of Daniel: "She was God-fearing, because her parents were worthy people and had instructed their daughter in the Law of Moses" (Daniel 13, 1-3). She withstood temptation and was ready to die by being stoned to death rather than offend God.

Such a love for God Josaphat's parents tried to instill into the heart of their little son. His mother Marianna used to take her son to church for the church services. It is related in the life of the Saint that once as she was entering the porch, Josaphat sitting on her arm looked at the picture of the crucified Lord. The picture of JESUS impressed him, and he asked who the crucified Man was. When the mother told him the story of Jesus dying for our salvation, Josaphat felt that a little spark came out of the Heart of Christ and passed into his soul, creating a very strong love for the Savior. When Josaphat grew up, he said of this incident: "That spark of fire produced such a love in my heart that nothing could ever extinguish it".

Josaphat becomes an apprentice

Education was an expensive business in those days. Not too many people could afford it. The little Josaphat — his Christian name was John — wished to study in order to become a priest, a helper and human representative of Christ, the eternal High Priest and Mediator between God and men. But unfortunately his parents were too poor to afford such a "luxury" as sending their son to a high school. Josaphat was born to be a great man before God and his fellow men. Great men do not get easily discouraged and do not give up their dreams because of difficulties and inconveniences. And this is the mark of great men.

Since Josaphat's parents could not pay for his education, the young man decided to work and pay for it himself. So he left his city of Wolodymyr and went to Vilna where he became an apprentice of a baker. While working hard to do what his master told him, Josaphat dedicated the rest of his time to God and to studies. Jesus Christ was his best friend Whom he visited daily in the church.

He was so eager to study that non seldom, while taking bread to the customers, Josaphat carried the bag full of bread on his shoulders

while holding a book in his hand and reading it. It must have been quite a spectacle for the passerbys!

Josaphat becomes a monk

Josaphat entered the Religious Life in 1604. He became a Basilian. Upon his religious profession he received the new name of Josaphat, for till then he was called *John*. As a monk Josaphat divided his time between prayer, work and study of our Liturgical books. The *Bible* always stayed on his desk. It was his beloved book from which he drew his inspiration and courage to lead a fervent religious life as a monk. It was not an easy task, because at that time the Basilian Order lacked discipline and religious spirit. Its monks were wordly-minded. Despite the bad example which he often found in the monastery, Josaphat strove after perfection, remembering the words of Our Lord: "You must be perfect as your Heavenly Father is perfect" (Matthew 5, 48).

It is also the mark of the great souls which are capable of following their ideals regardless of what the others may be doing. Josaphat knew what God wanted him to be, and he tried just to become that! With God's help which is never lacking to those who ask for it with a humble heart, he has wonderfully succeeded in this glorious undertaking. He became a *living image* of Christ, characterized by the two main virtues: love of God and love of one's neighbor.

When the test came on November 12, 1623, Josaphat courageously faced his adversaries who came to kill him, because he was an intrepid promoter of the Union of our Church with the Holy See of Rome. His enemies attacked his episcopal residence in Vitebsk. The servants were ready to fight and thus save the life of the holy Archbishop, because at that time Josaphat was the archbishop of the Polotsk—Vitebsk archdiocese. But Josaphat forbade them to do so. He opened the door of the residence and found a mob with axes, ready to kill him and his servants. Josaphat raised his hand and blessed his attackers, and they fell back. Here we see a perfect resemblance between Christ and our martyr.

When Our Lord was arrested in the Garden of Gethsemani, He asked the Jewish militia to let the apostles go: "If I am the One you are looking for, let these others go" (John 18, 8-9).

Josaphat did the same. After having blessed the enraged and agitated mob, he said: "My children why do you wish to kill an innocent man? If you wish me, let my servants alone".

Then a man struck the Saint with an axe and he fell to the ground, bathed in his own blood. The enraged mob put a cord around his neck and dragged him through the city. After this orgy of vengence, they threw the holy body of the Saint into the river Dvina where it remained for three days till it was found by his friends and admirers and given an honorable burial.

Lessons from the life of St. Josaphat

St. Josaphat was killed and died in 1623. But is he really dead? No, he is not. He is as much alive today as he was in his own days when he walked upon this earth. Why? He is not forgotten and he will never be forgotten, while millions upon millions of men and women come into this world and leave it without leaving a trace after them. Why is it so? Why some people live in the

memory of their fellow men while the others just dissappear after a while as if they did not exist at all?

Whom do men remember after they pass away? Those who did great things for mankind, for the Church or for their fellow men, regardless of the sacrifices and hardships involved in what they tried to do. A man who is satisfied to live for himself alone, a *fence-sitter* who adapts "I don't care attitude" will soon be forgotten by his fellow men. Our Lord warns us against such self-centeredness and egoism, saying: "Man does not live on bread alone, but on every word that comes from the mouth of God" (Matthew 5, 48).

No man should ever give up his effort to become better. As long as he works on himself, God is with him, helping him to do what he cannot do by himself. A person, no matter how bad he is, or seems to be, can always improve his ways, if he does not get discouraged. This is exactly what St. Josaphat did, following the example of St. Paul who said of himself: "I have not yet become perfect. I have not yet won, but I am still running, trying to capture the prize for which Christ captured me. I can assure you, my brothers, I am far from thinking that I have already won. All I can say is that I forget the past and I strain ahead for what is still to come. I am racing for the finish, for the prize to which God calls us upwards to receive in Christ Jesus" (Philippians 3, 12-15).

Our Hero, St. Josaphat, was not different from anyone among us. He was a man, made of the same clay as we all are. But what distinguishes him from countless men is his strong love for God and his determination to become a perfect child of God and indefatiguable apostle of Christ. He achieved both, despite the unfarable circumstances of the monastic life which at that time was at its lowest ebb, because there was no religious discipline and spirit of Christ in the monastery where St. Josaphat started his monastic life which led him to the summit of Christian perfection and heroism.

We must be saints, we must follow in the footsteps of Our Lord in the state of life where we find ourselves, without dreaming of the circumstances which will never be realized. God wants us to strive after perfection in that state of life in which we find ourselves. Dreamers and lazy people will never resemble St. Josaphat.

St. Josaphat was an *outstanding apostle* of Christ. He spared no efforts to bring people to Christ. He even shed his blood for the reunion of our Church with the Vicars of Christ, for which Pope Benedict XV proclaimed him *Patron Saint* of the reunion of the Eastern and Western Churches, split since 1054.

St. Josaphat took to heart the prayer of Our Lord, pronounced at the Last Supper:

"I pray not only for these (the apostles), but for those also who through their words (preaching) will believe in Me.

"May they be all one, as You are in Me and I am in You, so that the world may believe it was You Who sent Me" (John 17, 20-21).

We are living in the age of ecumenism which was given a strong impetus by the publication of the "Decree on Ecumenism" by the Second Vatican Council. The conciliar Fathers say that all Catholics are somehow responsible for the scandalous divisions among the followers of Christ. For this reason they should be ecumenically minded and

do what they can to remove the splits that separate Christians from Christians and thus split the Church of Christ which must be one, and one only. We read in the decree:

"In ecumenical work, Catholics must assuredly be concerned for their separated brethren, praying for them, keeping them informed about the Church and making the first approaches to them" (N. 4).

St. Josaphat prayed much, did many penances and preached the truth of the Gospel to those who did not know it, or did not fully know it. He was not like Cain who, when asked by God where his brother Abel was, replied scornfully: "Am I my brother's guardian?" (Genesis 4, 10).

We make the following statement: "God Who made us without us will not save us without us". God Who wants us to be perfect, will not do the job alone. He wants us to work on our perfection and salvation, always ready to help us where we cannot do it alone. Thus our fate here on earth and hereafter is in our own hands, because, if we do what we can, God will not fail to do what we cannot, and thus we will achieve that perfection to which God calls all His earthly children. The example of our hero, St. Josaphat, should convince us of this truth and prompt us to take it seriously, if we wish to share his happiness in paradise when we pass away. Important as our earthly affairs are, the love of God and our salvation is our most important business as long as we dwell here on earth. If we neglect them, we will resemble the man who thought he was smart because he had enough goods, but his affection and efforts were concentrated upon such ephemerical things as wealth (Luke 12, 20), for which he was called "a fool" by God Himself.

LET ME SIT UPON YOUR KNEE

Marie Young

Let me sit upon Your knee,
Hear thy gentle word,
Let me kneel at Thy feet,
So I'll be near my Lord.

Let Thy words more sweeter be,
To a little one like me,
I know you love me tenderly,
Let me sit upon Your knee.

Tell me Jesus, tell me true,
Do I love you as I should do,
Tell a little one like me,
Let me sit upon Your knee.

Let me look into Thy face,
Let me feel Thy forgiving grace.
Jesus just a little space,
Let me sit upon Your knee.

CHRISTIAN FAMILY

M. Schudlo, C.SS.R.

When God created the first human couple, Adam and Eve, He said to them: "Be fruitful, multiply and fill the earth!" At the same time He blessed them which means that their marital union was something sacred and pleasing to Him. (Genesis 1, 28).

The Church teaches that the Christian marriage is not only a union, a contract between man and woman to produce children, but among Christians it is also a Sacrament that is, a sign that gives grace to those who worthily enter it and live it according to God's will.

The Constitution on "the Church in Modern World", published by the Vatican II, says:

"The well-being of the individual person and of human and Christian society is intimately linked with the healthy condition of that community produced by marriage and family.

"Hence Christians and all men who hold this community in high esteem sincerely rejoice in the various ways by which men today find help in fostering this *community of love*" (N. 47).

Marriage is called community of love. The Constitution insists on the importance of love in marriage.

The old view

Marriage was not always regarded as a community of love although the Bible clearly states that marriage is a partnership and companionship between a man and a woman. God said about Adam in paradise:

"It is no good that man should be alone. I will make him a helpmate" (and He made Eve) (Genesis 2, 18).

The Books of the Old Testament present marriage as something good, because God Himself blessed it. He cannot bless what is evil and sinful. It seems, however, that the main emphasis is laid upon the productivity of marriage. Fecundity in marriage is regarded as a blessing of God for good life: "He will bless you and increase your numbers. He will bless the fruit of your body" (Deuteronomy 7, 13).

There are, however some passages in the Bible where love is also stressed for instance, Jacob fell in love with Rachel:

"Rachel was shapely and beautiful, and Jacob had fallen in love with Rachel", and he had to work seven years to get her from her father Laban (Genesis 29 18).

Unfortunately the early Christian writers neglected the subject of marital love and concentrated on procreation, although St. Paul wrote to the Christian community in Ephesus:

"Husbands must love their wives as they love their bodies, for a man to love his wife is for him to love himself. . .Each of you must love his wife as he loves himself" (Ephesians 5, 28 & 33).

Jesus confirmed the sanctity of marriage and the love between the husband and the wife by performing His first miracle at the wedding feast in Cana (John 2, 1-12).

Where did the early Fathers of the Church derive their idea of marriage in which marital love was neglected and sexual pleasures, even reasonably sought and moderately enjoyed, condemned as evil and shameful? They derived it chiefly from the pagan philosophers, the Stoics. Seneca, the Roman philosopher, said:

"All love of another's wife is shameful. So too, too much of your own. A wise man should love his wife with judgment, not affection. Let him control his impulses and not be born headlong into intercourse. Nothing is fouler than to love a wife like an adulteress. . .Let them show themselves to their wives not as lovers, but as husbands".

Another pagan philosopher, Ocellus Lucanus, wrote:

"We have intercourse not for pleasure, but for the purpose of procreation. . .The sexual organs are given man not for pleasure, but for the maintenance of the species".

Such a notion of marriage was maintained for long centuries (up to 13th century), although it has no express biblical basis. The idea came from the pagan philosophers, Stoics, because the Stoic view on marital relations, their stress on procreation as the only purpose of marriage, the failure to connect marital relations with love and affection had a profound influence on the Christian approach to marriage. St. Clement of Alexandria (†215), a Christian writer, says that the Christian law for "husbands is to use their wives moderately and only for the rasing up of children. To have relations other than to procreate children is to do injury to nature".

St. Augustine says that marital relations without procreation purpose are a kind of sin which can be cleansed by ordinary acts of Christian charity such as almsgiving. Because most men seek satisfaction in their marriage relations, *St. Bernardine of Siena* said in a sermon on marriage: "Of 1,000 marriages, I believe 999 are the devil's".

Duns Scotus, a Franciscan theologian (1270-005) says that marriage was instituted by God "to repair the fall of the angels", that is, to fill the places of heaven lost by the rebellious angels.

St. Bernardine (1380-1444) says that marriage is divinely ordained to "fill paradise".

St. Thomas followed the rest of the Latin theologians in this matter. Pleasure as the purpose of marital relations was firmly condemned as sin, although no valid reason was given. But there were some explanations why pleasure is bad when it is sought as pleasure, even when it is sought as an intermediate value, not as a last end.

Medieval theologian Denis asserts that a moderate use of marriage is lawful, when it is intended to prevent fornication. But he is not sure

whether it is lawful to avoid one's own incontinence. He repeats with St. Jerome that "too fervid lover-husband is an adulterer".

He goes further and says that marital act is good. Therefore: "The married people who can love each other because of the mutual pleasure they have in the marital act, wherefore they are said to love each other lawfully with carnal love". Denis concludes his defence of carnal love in marriage with the old warning for the husbands not to indulge in too much fondness of their wives. He relates the vision of St. Bridget in which she saw a man damned to hell for loving his wife too carnally. Husbands with pretty wives, wives with lovable husbands, must be careful, he warns them.

This author was trying to reconcile spiritual and carnal love in marriage, because they should not be separated. Thus he brought a new spirit into the question of marriage, its purposes and its pleasures. His view was expressly confirmed by the Second Vatican Council in the Constitution on the Church in the Modern World:

"Such (married) love, merging the human with the divine, leads the spouses to a free and mutual gift of themselves, a gift proving itself by gentle affection and by deed. Such love pervades the whole of their lives. Indeed, by its generous activity it grows better and grows greater. Therefore it far excels mere erotic inclination which, selfishly pursued, soon enough fades wretchedly away.

"This love is uniquely expressed and perfected through the marital act. The actions within marriage by which the couple are united are noble and worthy of respect" (N. 49).

Family planning

The old theological textbooks insisted on the primary end of marriage which is the procreation of the children, while other purposes, such as companionship, reasonable satisfaction of carnal desires and expression of love were relegated to the secondary places.

The Second Vatican Council purposely avoids such distinction. No mention was made of the primary and secondary purpose of marriage, because such distinction apparently has no biblical basis. Marriage privileges can be used for any reasonable purpose, such as procreation, expression of love, reasonable satisfaction of concupiscence, etc. In all those things the spouse should not forget that children are an essential element of marriage. To exclude them is to degrade their marriage and sin against the Sacrament of the Holy Matrimony. No reasonable couple deny this. But the question arises: "How many children should a married couple have?"

The number of children

When the procreation was considered the only or at least the principal and primary end of marriage, some theologians seemed to favor as numerous children within the family as possible.

Duns Scotus says: "Through the procreation of offspring the city of supernatural citizens is restored in human nature; and to this end, human nature, as multiplied, is per se ordained. For this end the All-High (God) has disposed it according to faith, in order to repair the fall of the angels". Such a statement would suggest that the more children are born on earth the bigger is the population in heaven.

No reason was considered valid for the limitation of the number of

children for some theologians. A Latin theologian *Hostiensis* says: "Let the offspring be gratefully received whether it be a boy or a girl. Give thanks to the Creator and do not murmur even in the face of exceeding poverty".

St. Thomas Acquinas, the greatest Latin theologian, adds: "Although the offspring is born infirm, yet it is better for it to be thus, than not to be at all".

Such was the attitude in the Middle Ages toward marriage and marital relations. If a couple did not want children, they had no choice but to abstain from the use of their marriage.

The Fathers of the Second Vatican Council had lengthy discussions about marriage during the fourth and last session of the Council stressing the importance of conjugal love as a vital factor in Christian marriage along with the reproduction.

They also decided that the number of children must be left to the parents themselves, and thus they rejected the assertion of Cardinal Ottaviani that "the freedom granted to couples to determine for themselves the number of children cannot possibly be approved".

The Canadian Cardinal Leger declared: "We should declare clearly that marriage is not merely a means of procreation, but likewise a community of life and love".

As a result of these concilliar debates we have the following statement on the size of the family in the Constitution on the Church in the Modern World:

"Parents should regard as their proper mission the task of transmitting human life and educating those to whom it has been transmitted. They should realize that they are thereby cooperators with the love of God the Creator, and are, so to speak, the interpretors of that love. Thus they will fulfill their task with human and Christian responsibility. With docile reverence toward God, they will come to the right decision by common council and effort.

"They will thoughtfully take into account both their own welfare and that of their children, those already born and those which may be foreseen.

"For this accounting they will reckon with both the material and the spiritual conditions of the times as well as of their state in life.

"Finally, they will consult the interests of the family group, of temporal society and of the Church herself.

"The parents themselves should ultimately make this judgment, in the sight of God. But in their manner of acting, spouses should be aware that they cannot proceed *arbitrarily*. They must always be governed according to a conscience dutifully conformed to the divine law itself, and should be submissive toward the Church's teaching office which authentically interprets that law in the light of the Gospel" (N. 50).

Here lies the bone of contention. When do the spouses proceed arbitrarily when they decide on the number of the children they want to bring into the world? What should they do when they sincerely feel that for one reason or another they cannot have more children, at least for the time being?

The traditional advice of the Church in such a case is abstention from using one's marriage rights or the rhythm system. Unfortunately it is easier said than done, because often neither works or seems to work in practice. Naturally the troubled spouses come to the priests and ask: "Why birth control is

wrong?" What must the priest tell them?

A couple with eight children came to me. Both the husband and the wife were worried. They were good Catholics. Some priest advised them to stay away from each other. They were married 15 years. They are husband and wife. They cried in despair.

It seems that the Catholic attitude toward birth control is completely negative. Even the idea of marriage itself is negative: no divorce, no adultery, no birth control.

The Question of Contraception and the Bible

The Bible is the book of God, because He is its principal Author. In this holy book God's Commandments are found. Concerning the various sexual abuses we find that homosexuality is forbidden under the pain of death (Leviticus 18, 22 & 20, 13). Bestiality and 'sacred' prostitution, practiced among the pagan neighbors of Israel are also condemned under the same pain of death (Leviticus 20, 15-16 & Deuteronomy 23, 18).

In the matter of contraception it seems that there is no clear prohibition in the Bible. Consequently it seems that the Jewish people in the early days did not belive that contraception was immoral.

The use of marriage is clearly forbidden during the menstruation (Leviticus 18, 19), but no condemnation of contraception is found in the Bible. It would be a strange omission indeed, if the authors of the Bible believed that it is illegal and sinful. The only place where contraception is mentioned is the case of Onan and Thamar.

Thamar was married to Er. Onan's brother whom God punished for some sin by death. Then Onan's father Judà said to his younger son, Onan:

"Take your brother's wife and do your duty as her brother-in-law to produce a child for your brother" (Genesis 38, 8). According to the law of levirate the younger brother was somehow bound to take the wife of his dead older brother. The first child bore the name of the dead brother. Onan, being a selfish man, did not want to do it.

"Onan knowing that the child would not be his, spilt his seed on the ground every time he slept with his brother's wife, to avoid providing a child for his brother. What he did was offensive to God, so He brought about his death also" (Genesis 38, 9-10).

The law of levirate was not so strict as to deserve punishment when a brother refused to give a child to his dead brother. So the punishment which befell Onan had some other reason, and the reason seems to be his disobedience to his father. Onan's act was not an isolated action. He committed it many times, but always with the same purpose, not of limiting his offspring, but of avoiding all procreation by Thamar. Besides Onan showed a lack of family spirit. He was an egoist. He accepted the obligation, that is, took his dead brother's wife, slept with her, but at the same time frustrated the purpose of that obligation. The text suggests such explanation, without expressly condemning the practice of contraception.

The early Christian writers made no connection between the action of Onan and contraception. St. Ambrose made a comment on this passage of Genesis without mentioning contraception. St. John Chrysostom (†407) spoke of the death of Onan and said that "he was an evil man". St. Ephraem Syrian (306-373) said that Onan did it, because he hated his brother.

Contraception was condemned in the centuries to come. But no Church document treats and condemns it. The strongest condemnation was pronounced by the late Popes, Pius XI and Pius XII.

There are some theologians and canonists who say that the papal statements, made by Pius XI and XII, are not definition of faith and morals, but temporary directives. Such seems to be the case, since Pope Paul VI had a commission to study this problem. No place for such commission in the Church would be possible, if the question had been defined as a dogma. As a result, a discussion is going on among theologians about the lawfulness of a reasonable birth control. All of them agree that sometimes birth control is advisable, and even necessary. The whole question centers on the means of birth control, that is, which means may the spouses employ and which must be avoided as morally objectionable.

HOW TO DIE IN LOVE?

IF a person dies with the love of God in his heart, he will be saved forever, for charity is a guarantee of eternal salvation. But it must be a perfect love, not like that of Nicodemus, a leader in the Jewish community who was afraid to come to Our Lord during the daytime, but "came to Him at night" (John 3, 1), because his love was very weak. St. Gregory Nazianzen, one of the greatest theologians of the Eastern Church, says:

"During the daytime Nicodemus was with the Pharisees (the enemies of Our Lord), but at night he was with Christ".

St. Augustine says of the true love:

"Lord, he who really knows You, will forget himself and love You!"

For this reason St. Gregory of Nissa, another great theologian of the Eastern Church, says:

"There is just one thing that should frighten us, and that thing is the separation from the love of God" which is a golden key that opens the door of the heavenly Kingdom for those who have it.

A Jewish lawyer, an expert in the Law of God, came to Jesus and asked Him the following question that every man should ask himself from time to time:

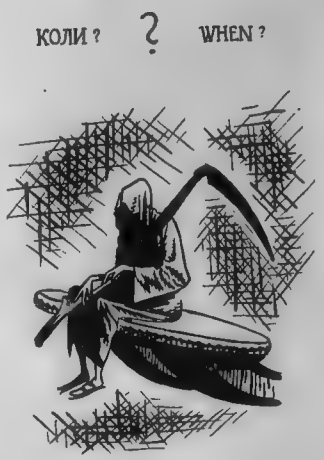

"Master, what must I do to secure for myself life everlasting?". 'Well', Jesus replied, 'what does the Law say about it?' What do you read in it?' He answered: 'Love the Lord

Your God with your whole heart, and with your whole soul, and with your whole strength, and with your whole mind'! And besides: 'Love your neighbor as yourself!' 'Your answer is correct', He said to him. 'Act accordingly, and you shall live!" (Luke 10, 25-28).

Our Lord did not answer him directly, because he himself was an expert in the Law of God and explained it to his fellow men, so he should have known it, and he did.

If we die in the state of sanctifying grace, that is, with God's love in our hearts, we shall go to heaven, because both the judgment and the sentence which shall be pronounced by Christ at the hour of our death depends on the presence or absence of charity in our souls at our last moment on earth.

If death surprises us without love, we shall be damned forever, cast into hell and suffer for all eternity. But if we carry the *ticket* of charity in our heart at the last hour of our life upon earth, we shall be blessed by Our Heavenly Father and accepted into paradise where joy and happiness will be ours forever. Our Lord says:

"And these (the damned, those who passed away without charity) will be consigned to everlasting punishment, while the Saints will enter into everlasting life" (Matthew 25, 46).

Consequently, all those who wish to be saved and go to heaven must be extremely careful to live in the state of sanctifying grace at all times. Should they lose it for a moment through mortal sin, they must make an act of contrition as soon as they realize their mistake, and thus regain charity without which there is neither a happy death nor eternal salvation.

Seneca, a pagan Roman philosopher and orator, says:

"You do not know where death is waiting for you, so you wait for it everywhere!"

St. John Chrysostom, the author of our Divine Liturgy, which is used by the Ukrainian Catholics, tells us not to fear death, but to be afraid of a bad death:

"Death itself is not an evil, but a bad death is a great evil indeed!"

A good life, conformed to the teaching of the Gospel and adorned by charity is the only safeguard to heaven. Everyone can lead such a life, regardless of the state in which he lives or the profession he has, whether he be an ordinary layman, a mother of several children, a priest or a nun. St. Jerome who spent many years in the grotto of Bethlehem, says:

"Not the fact that someone lives in Jerusalem is praiseworthy, but a good life that a person leads in Jerusalem".

St. Bernard of Clairveaux adds: "Material riches are not a real wealth. It is the virtues, carried all the time, that make us rich".

Most gracious and generous Jesus, receive now our humble prayer as You once received the two small coins of the widow. Guard Your people from any enemies, both visible and invisible, from foreign invasion, sickness and famine, from all distress and deadly blows, and deliver them from future pains, for they sing to You: Alleluia.

(Akafist to Our Lord, Kondak 13)

I'D LIKE TO KNOW . . .

1) *I know a man who was baptized a Catholic, but because his parents were not practicing their faith, he grew up as an indifferent man. He seldom went to church, but he helped the needy and fought for social justice for all, regardless of their color. A few months ago he died in a car accident. I wonder whether he is in heaven or hell.*

God alone knows where the soul of that man is. We can be sure, however, that God did not deny him all the necessary graces, needed for salvation, considering that he was a good man and tried to help his fellow men. The Constitution on the Church, published by the Second Vatican Council, says: "Nor does divine Providence deny the help necessary for salvation to those who, without blame on their part, have not yet arrived at an explicit knowledge of God, but who strive to lead a good life" (N. 16).

It is a sad fact that some good people stay away from the Church, although they labor more and love their neighbors more than some of those who go to church and profess to believe in God. Perhaps such average Christians who fail to live up to their Christian ideals are responsible for the fact that those who do not know God do not even want to know Him. There are some people who discredit their faith by living far below the standards of the Gospel which they have embraced as the rule of their life.

If this man loved his neighbor and tried to help him, God certainly must have helped him at the moment of his death, although he did not know Him because of his faulty religious education or of the bad example of those who called themselves Christians without being such in their daily life.

2) *I stayed away from the Sacraments for 20 years, because I was not married in church. Last week I went to confession, because now I am a widower. The priest asked me whether I am resolved to sin no more. How can I make sure that I will not fall back into sin?*

No one is absolutely sure that he will keep his promises made in confession, nor God wants him to be absolutely sure. God wants us to do what we can to avoid sin and to ask Him for help in so doing. If we pray, avoid the unnecessary temptations and trust God, we can be morally sure that we can persevere in the state of grace by avoiding moral sins in the future.

3) *Our Lord said: 'If you are bringing your offering to the altar*

and there remember that your brother has something against you, leave your offering there before the altar, go and be reconciled with your brother first, and then come back and present your offering' (*Matthew* 5, 23-24). *What did Our Lord mean by that?*

Our Lord said that no offering can be pleasing to God, if we hate or dislike our fellow men, because we cannot love God, if we hate our fellow men. Christ wishes reconciliation to be made as soon as possible so as to please God to Whom an offering is made. An unclean heart, filled with anger, cannot please a loving God Who loves even those who do not know Him or do not care about Him.

4) *What can I do? I have a sulky husband.*

Thank God that you have a husband at all. There are millions of women who have no husbands, neither good nor bad. You at least have a husband.

5) *How may people go to hell?*

No one knows who goes to hell, except God alone. It is His mystery. When someone asked Jesus Christ, "Sir, will there be only few saved?", He did not reply, but said: "Try your best to enter by the narrow door, because, I tell you, many will try to enter and will not succeed" Luke 13, 23-24).

The Church has never said how many souls are in hell or who they are. The Church has declared, however, that there are many souls in heaven, by declaring some men and women as her Saints.

We'll see on the Last Judgment who will go to heaven and who will go to hell. But we can be sure that no one will go to hell without his own fault, because God is a loving Father Who considers man's whole life, and not just one separate action, no matter how sinful it may be.

6) *My son married a woman that belongs to the Latin Rite. She insisted that the marriage ceremony take place in her church to which my son, against his will, agreed. The woman promised that she would go to our church after the wedding. Now she refuses to do so. What should my son do?*

This question should have been seriously discussed before marriage had taken place. He should tell his wife that she should keep the law of the Church, if she is a good Catholic. And the Church law says: "Marriages between the Catholics of the Eastern Rite and Latin Rite are not forbidden. But to prevent the inconveniences which usually arise in families from the diversity of Rites, it is provided that the wife may at any time of her marriage go over to the Rite of her husband".

The husband, however, is not allowed to go over to the Rite of his wife. If your son were more of a man, he would know how to convince his wife to keep the law of the Church. Unfortunately we have too many men like your son who are not men but male only.

There were two bars for the Fathers of the Second Vatican Council near the basilica of St. Peter where the participants would relax after long and sometimes tiresome deliberations. Pope John XXIII gave the following reason for allowing the bars: "The poor must relax. If we do not give them a bar, they will be smoking in their mitres".

CONSTITUTION ON THE SACRED LITURGY

Commentary by M. Schudlo, C.SS.R.

CHANGES IN THE ADMINISTRATION OF THE SACRAMENT

THESE changes must make the administration of the Sacraments not just an exercise in rubrical etiquette, but a meaningful action both for the priests who administer them and for the faithful who receive them or are present at their reception.

Baptism

67) Baptism is a Christian initiation. Its ritual should be so revised, the Constitution says, that "the rite of the bapism of infants should be adapted to the circumstances that those to be baptized are, in fact, infants.

"The role of parents and Godparents, and also their duties, should be brought out more clearly in the rite itself".

The existing rites of Baptism are rather historical remnants of the past, when adults were baptized. It does not make much sense to ask an infant of three months whether he renounces Satan, all his pomp and deeds...

Penance

The Constitution reads:

72) "The rite and formulas for the Sacrament of penance are to be revised so that they more clearly express both the nature and the effects of the Sacrament".

In the present day administration of the Sacrament of penance the social nature of the Sacrament is almost completely obscured, because the way it is received is highly

individualistic and private. It does not show that this Sacrament reconciles men to the Church against which they offend by their sins of diminishing its sanctity, and to God, and restores the sinners to full Eucharistic Communion from which they have excluded themselves (I Corinthians 11, 27-30).

ANOINTING OF THE SICK

This Sacrament gives the sick people spiritual strength in their illness and is meant to restore their bodily health (James 5, 14-15).

The relatives should not be afraid to call the priest when someone gets seriously ill at their home. The administration of this Sacrament is not identical with an imminent death.

It is so much more useful and effective when the sick person knowingly receives it and takes an active part in its administration. The Constitution says:

73) "The Anointing of the sick is not a Sacrament for those only who are at the point of death.

"Hence, as soon as any one of the faithful begins to be in danger from sickness or old age, the fitting time for him to receive this Sacrament has certainly already arrived".

Viaticum is rather a Sacrament of the dying. It gives the sick person his last Eucharistic nourishment on the road to eternity, strengthening him against the temptation of the devil and giving him the grace of trusting in the goodness of his Heavenly Father despite his human failings during life.

74) The Constitution says that "the sick man is anointed after he has made his confession and before he receives Viaticum".

Holy Orders (Priesthood)

The Constitution reads:

76) "Both the ceremonies and texts of the Ordination Rites are to be revised", making it more understandable to the community which is greatly interested in those who are ordained to serve it as its priests.

Marriage

Holy Matrimony should be closely related to the Mass, and should be celebrated within the Mass, right after the sermon.

The Constitution reads:

77) "Marriage rite... is to be revised and enriched in such a way that the grace of the Sacrament is more clearly signified and the duties of the spouses taught".

In our Rite there is too much stress on the bride, while the groom is somehow neglected. It should bring the groom more into the picture, because it must be a lovely Sacrament for both of them.

The Council Fathers allow the competent authority of the place to "draw up its own rite suited to the usages of place and people.

"But the rite must always conform to the law that the priest, assisting at the marriage, must ask for and obtain the consent of the contracting parties".

The Fathers add:

78) "Matrimony is normally to be celebrated within the Mass, after the reading of the Gospel and the homily".

The Sacramentals

All superstition must be removed from the use of the Sacramentals. The Constitution reads:

79) "The Sacramentals are to undergo a revision which takes into account the primary principle of enabling the faithful to participate intelligently, actively and easily".

Religious profession

The Constitution reads:

80) "A rite of religious profession and renewal of vows shall be drawn up in order to achieve greater unity, sobriety and dignity".

Burial Rites

The present rite of the burial is too gloomy. It stifles the joyful hope of resurrection in those who assist at it. The Council Fathers want that the joy of resurrection be brought back to the funeral services. The Constitution reads:

81) "The rite of the burial of the dead should express more clearly the paschal character of Christian death, and should correspond more closely to the circumstances and traditions found in various regions.

"This holds good also for the liturgical color to be used". It also adds:

82) "The rite for the burial of infants is to be revised, and a special Mass for the occasion should be provided".

50-year priesthood celebrated at Ituna

An afternoon Mass of Thanksgiving was offered by Very Rev. Stephen Bachtalowsky in Ituna recently marking his 50 years in the priesthood.

Approximately 600 clergy, sisters and laity filled Sacred Heart Church to join in this unusual Golden Jubilee. A well-prepared choir, under the direction of H. Smysniuk, rendered the responses to the Liturgy.

In the absence of Bishop Andrew Roborecki, Ukrainian Catholic bishop of Saskatchewan, Most Rev. Maxim Hermaniuk, Metropolitan of Winnipeg presided. Assisting were: Rt. Rev. J. Olynyk, Very Rev. N. Budz, diocesan consultor, Very Rev. P. Maluga, provincial of the Redemptorist Fathers, and Very Rev. S. Olynyk, superior of the Redemptorist House in Ituna.

Very Rev. G. Shyshkowich, a colleague and jubilarian within this year also, spoke on the talents which Fr. Bachtalowsky had utilized well. Rev. R. Luzney of Regina spoke on the sacrifice which the priest is called to make continually and on the vocation crisis within the church.

Following the Divine liturgy, a testimonial banquet was held at the appropriately decorated parish hall. Tributes and messages of congratulations were presented to Fr. Bachtalowsky. These included the hierarchy, the governments and the people whom he had served spiritually over the past 50 years. A scroll was presented from His Holiness, Pope Paul VI.

Although late in the evening, a talented display was made with a special anniversary concert, consisting of songs, choral arrangements, dancing and recitation. Worthy of mention are the children at the St. Ann's Orphanage. Highlighting the

event was the address of Most Rev. Maxim Hermaniuk, Redemptorist and former provincial of the order.

Fr. Bachtalowsky was ordained a priest on July 21, 1918 by the now martyred Bishop Gregory Chomyshyn of Stanislaviw, Western Ukraine. He joined the newly-formed branch of the Redemptorist Fathers of the Ukrainian Catholic Church wherein he made his religious profession in 1919. He was sent to Canada in 1922, working primarily from the Redemptorist centers of Yorkton and Ituna. He is recognized as a founder and builder of the Ukrainian Catholic Church in Canada and in the United States. The Redemptorist Fathers are in charge of approximately one third of the pastoral work among the Ukrainian Catholics of Saskatchewan.

Fr. Bachtalowsky was the pastor of St. Basil's Ukrainian Catholic Church in Regina shortly after his arrival in Canada.

(The Leader Post)

St. John The Almsgiver, Archbishop Of Alexandria

(November 12)

HISTORIANS give 550 as the probable year of the birth of St. John "the merciful one", in the city of Amathus, of Cyprus. His father was of noble descent, Epiphanius, governor of the island. John, upon the death of his wife and children, gave away all his riches, and dedicated himself to a life of perfection.

At the age of approximately 50 years, the people of the patriarchal see of Alexandria requested that he become their bishop. In his new office, John continued and increased his acts of charity.

Reflecting a tradition recounted in his life, the Byzantine hymnology for the Matins of his feast tell of a vision which he had at the beginning of his episcopal life: "Charity appeared to thee as a virgin well adorned, and with branches of olives, and it spoke calmly to thee: 'If thou wilt accept me as thy friend and house-guest, I will lead thee to the Emperor Christ'. And thou didst accept, and didst not miss the purpose, O thou who art named the merciful one".

It is reported by his biographers that he caused a list of the poor of his diocese to be made, and found that there were 7500 in need: these he called his "masters" and looked after them daily. He would sit before his cathedral on Wednesdays and Fridays to listen to the grievances of the poor and oppressed; and, when he discovered that some of their complaints were against the injustices practised by the civil authorities, he directed his attention to these, and, in personal interviews, sought to remedy the situation. He gave over 80,000 pieces of gold to hospitals and monasteries in order to help the poor. An amusing story tells of an expensive blanket which some one had given St. John, and which he sold to obtain funds for the needy; the blanket was promptly bought back by an admirer and returned to the Bishop, who, in turn sold it again; only to have it bought again and restored to St. John, who exclaimed that he was waiting to see who would tire first, he or the generous faithful.

The Church was passing at that time through a period of difficulties due to the raging of the heresy of the Monophysites who taught that

there is only one nature in Jesus Christ. This false teaching had been condemned by the fourth ecumenical council, Chalcedon, 451, but the effects of the controversy were still being felt. Even to this day, while the doctrine of Monophysism is not the only reason of the separation from Catholic unity, the dissident Coptic and Abyssinian Churches, the Syro-Jacobites, the Gregorian Armenians, and the Monophysites of Malabar in India, trace their origin as distinct groups to the 5th century Christological controversies. St. John the Almsgiver had said "I will interest my people in the true faith by the exercise of Christian charity".

During his episcopate the Persians attacked the Holy Land, and again an occasion to be charitable to the many Christians who took refuge in Egypt was offered him. Later, the Persians attacked Egypt itself, and St. John was forced to leave his diocese and to return to Amathus, where he died in the year 619. His relics were transported to the imperial city of Constantinople; they rested there for some 864 years.

History, some times, brings together a number of events and people, apparently unrelated to each other. Such was the case with St. John the Almsgiver. It was the year 1483. After a series of defeats in Serbia, Bosnia and Transylvania, Turkish Sultan Bajazer obtained from his conqueror Matthias Hunyady Corvinus, King of Hungary, a truce. This Matthias was the son of John Hunyady, a Romanian, who had been governor of Hungary, and had fought valiantly, as Matthias also did against the invasion of the Turks. It seems that in the period of truce the Sultan made a gift of the body of St. John the Almsgiver to Matthias, who had it transported to Budapest and placed in a shrine.

Ten years later, January 10, 1493, Nicholas the Wallachian (Nicholas the Romanian) was born at Sibiu to Stefan Olahul and Barbara Hanzar. Stefan's mother, Marina Manzila, was the sister of King Matthias. Nicolaus Olahus (as he was named) later became (in 1553) the Roman Rite Archbishop of Esztergom, and Primate of Hungary, at a time when the Reformation was causing much damage to the Church.

The election of Nicolaus to the high ecclesiastical dignity was providential for the cause of the Catholic religion in Hungary, for he went about strengthening the Church and bringing necessary reforms in its administration.

Bratislava, capital city of modern Slovakia, and cultural center of the Slovak people, was at that time called Pressburg, or Pozsony. It was to Tall, near Bratislava, that the relics of St. John the Almsgiver were transported in the year 1530, to be placed on January 23, 1632, in a chapel of the Dome of St. Martin in Bratislava itself. It was in this church that the Archbishops of Esztergom crowned the kings of Hungary, a task which Nicolaus Olahus performed in the case of King Maximilian (1563). It was in Bratislava that Nicolaus died on January 17, 1568. His body rests in the church of St. Nicholas in that city.

It thus came about that the relics of a saint who lived in the sixth and seventh centuries, Cypriote by birth, and who served in an Egyptian diocese, which had rested for hundreds of years in Constantinople, first under Greek, then Turkish rule, were taken to Hungary, and from there to modern day Slovakia, at the direction of a Turkish sultan, under the auspices of a king of Hungary, who was of Romanian parentage, to a town in the ecclesiastical province of the Primate of Hungary, ruled, at

the time of the translation of the saint's relics to a place near Bratislava, by a Romanian from Transylvania, who had been raised to the office of Archbishop of the principal see of Hungary. (Unirea).

NEW CATECHISM

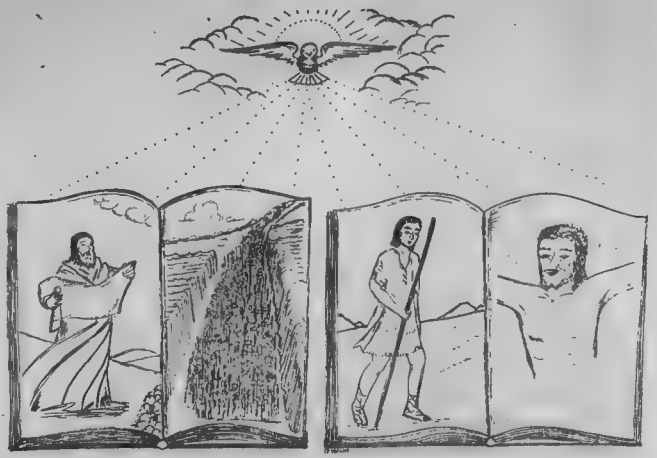

GOD PREPARES HIS PEOPLE FOR THE SAVIOR

THE Chosen People did not appreciate their freedom in the Promised Land and the graces which God was bestowing upon them. They often sinned, abandoned God and worshipped idols, that is, false gods.

God sent them Prophets to warn them, but they often persecuted the holy men who tried to lead them back to God because they did not want to change their sinful ways. God often punished them and allowed them to be taken into exile by their national enemies, that is, by the Assyrians and the Babylonians. Even their holy city Jerusalem was destroyed in punishment for their idolatry and other terrible sins.

When the people repented of their unfaithfulness to God, He forgave them and brought them back to Palestine.

Among the various messages that God sent to His Chosen People through the Prophets was the promise that He would send them a Savior Who would save them from their sins. This Savior would belong to the family of King David and He would be born in Bethlehem. He would suffer and die for the sins of all men and thus make peace between God and men. "He was wounded for our sins, and our guilt crushed Him down. On Him the punishment fell that brought us peace; by His bruises we were healed" (Isaias: 53, 5). It was the Messias that saved us through His sufferings. The word 'Christ' is the Greek word which means 'Messias'.

The last Prophet of the Old Testament was St. John the Baptist. He was very strict with himself. He appeared on the banks of the river Jordan in Palestine with a special message to the Chosen People, "Repent, for the kingdom of heaven is close at hand!" (Matthew: 3, 2).

He warned them to take his warning to do penance seriously, "From now on the axe lies ready to strike at the root of the tree. Any tree that does not produce sound fruit is cut down and thrown into the fire" (Matthew: 3, 10).

Some people listened to his warning, while some did not. People who were sorry for their sins were ready for the Messias. Then Christ came and St. John showed Him to the people: "Look, there is the Lamb of God Who takes away the sins of the world!" (John: 1, 29).

QUESTIONS

1) How did God teach the Chosen People before Our Lord was born?

Before Our Lord was born God taught His people through Moses and the Prophets.

2) Who was the last Prophet of the Old Testament?

St. John the Baptist was the last Prophet of the Old Testament.

3) How did he try to prepare His people for the coming of the Messias?

St. John the Baptist tried to prepare His people for the coming of the Messias by telling them to do penance for their sins and by showing Christ to them.

SCRIPTURE

Whenever My call goes unheeded, the Lord says the destruction shall come upon such people (Jeremias: 12, 17).

Keep the Law always in mind... I will send Elias to be your prophet. He shall reconcile the heart of the father to son, heart of son to father, otherwise the whole earth would be cursed by Me, when I come (Malachias: 3, 22-24).

PRACTICAL RESOLUTION

I will avoid sin, because it displeases my Heavenly Father and sends His punishments on me.

LITURGICAL PRAYER

Through faith You have justified the Forefathers and through them You have bethrothed the Church, formed of the Gentiles... Christ God, through their prayers have mercy on us! (Tropar of the Holy Forefathers).

PERSONAL PRAYER

My Heavenly Father, keep me away from sin, or when I offend You by some sin, help me to be sorry for it as soon as I realize that I have displeased You.

PRACTICAL EXERCISES

Write down in your notebook:

1) How prophet Jeremias suffered and how badly people treated him, because he tried to bring them back to God: (Jeremias 20, 7-8).

2) Of whom did Moses think when he foretold a great Prophet? (Deuteronomy: 18, 15).

3) See the prophecies that foretold Christ and His Kingdom: Isaias, 62, 12; Zacharias, 8, 8; Jeremias, 23, 5.

SAINT ALPHONSUS AND PRAYER

G. McKell, C.SS.R.

WE will never fully understand the importance of prayer unless we see it related to one vitally important subject—salvation. The relation between prayer and salvation was so important to St. Alphonsus that he summed up all he had written on prayer by saying: "He who prays is saved—he who does not pray is lost". Pretty strong and definite language to use about any subject!

It would be impossible to give any kind of insight into St. Alphonsus' thought on prayer without first looking at God's plan for our salvation; for to him, the salvation of man and prayer are intimately linked.

God's Greatest Gift

The greatest gift of God has given us is the power to love—in fact our salvation is to be found in the fullness of love. God created us because He loves us. In loving us God wants us to love Him completely. Now, we all know that love cannot be forced or bought, it must be given freely. Therefore, since God wants us to love Him He had to create us free. God made us free to love Him or not—in other words, He created us capable of accepting His salvation or rejecting it (for salvation is the enjoying of the fullness of love, of which all earthly love is but a shadow).

Yet despite all this, salvation is a gift of God; St. Paul doesn't mince his words when he tells us: "You are saved... not of yourselves, for it is the gift of God". But we have a part in salvation and since God has made us capable of loving Him our part must consist in having a longing for God. This is where prayer comes in. Prayer is so necessary for salvation because it is the manifestation of our longing for God.

What in fact St. Alphonsus was saying when he said: "He who prays is saved—he who does not pray is lost" was: "If you have a longing for salvation, you will manifest this longing in prayer, and since God saves all who have a longing for salvation, you will infallibly be saved. If, on the other hand, you do not pray, if you do not express a longing for God because you simply don't have one then God will not give you the gift of salvation, therefore, it will be absolutely impossible for you to be saved".

To Desire Is To Possess

That God is infallibly ready to bestow His grace and salvation on those who long for it prompted St. Alphonsus to say: "Oh, how far better it is to deal with God than with the world! To gain the world's goods... is it enough to desire them? When we fail, then our desire merely increases the pain of failure. With God how different it is! To desire His love and His grace is already to possess them".

Our desire and longing for salvation must be deep and sincere. St. Alphonsus was not referring to a mere wish—a person who only wishes for something won't exert himself to obtain it; but someone who desires something will do all in his power to obtain what he desires.

Human nature being what it is we must continually force ourselves to be sincere in our desire for salvation, for we are inclined to pray and yet at the same time not really want to be heard. God will not listen to us if there is no note of sincerity in our prayers. We would only be fooling ourselves if we thought we had a longing for salvation and our prayers were not sincere.

Longing For Salvation

Our prayer must always be the manifestation of our longing for salvation—no matter what we are praying for. Whether we are praying for good health, a better job, the grace of a child, or anything else, we must not let the desire for salvation slip out of our prayers.

The man who demands good health of God cannot be said to be manifesting his desire for salvation. But a man, in the same position, who prays to God, "That my health may improve so that I can leave hospital and be able to raise my family according to Your will, for I love You and want to bring those You have given into my keeping to a fuller knowledge and love of You" is most definitely manifesting in his prayer a longing for salvation.

When we understand prayer in this light and make our prayer the manifestation of our deep longing and desire for Christ and salvation we will understand the deep truth in the words of St. Alphonsus: "He who prays is saved—he who does not pray is lost".

MY LORD GOD, Jesus Christ, Who enlightens all creatures, You know the passions and weaknesses of our human nature together with the strength of our enemy, the devil. Guard me against his wickedness, because he is strong while our nature, weakened by passions, is frail.

Gracious Savior, protect me against my unruly emotions and help me to serve You in holiness, for You know how great is our infirmity and faint-heartedness. Do not allow my passions to render Your service distasteful and make me disobedient to You. My sweetest Lord Jesus, have mercy on me and save

(From the Akafist to Our Lord)

During a diplomatic reception a widow said to a young diplomat: "Guess my age. You must have some idea".

The young man said diplomatically: "I would make you ten years younger on account of your looks, or ten years older on account of your intelligence".

The Traffic Officer

Francis J. Connell, C.SS.R.

PROBLEM: I am a policeman in a large city, and have recently been assigned to the traffic squad. I have received from the police department detailed instructions as to the way in which I should perform my tasks. I am wondering, however, what moral principles should guide me in properly fulfilling my duties. Will you help me?

SOLUTION: I presume that some of the suggestions which I have to offer coincide with those which our correspondent has received in his training. However, for his benefit as well as for the benefit of any of our readers who are employed as traffic officers, it may be advisable to propose what I believe are the chief moral duties of this function, so important in the daily life of a large city.

In the first place, the traffic officer must make every effort to keep traffic moving safely and efficiently—no easy task in view of the ever-increasing number of automobiles on our streets today. He must be constantly alert and let nothing distract him from his job. If he relaxes his attention to say a few words to a passing friend, or to cast a glance at a pretty girl, an accident may occur for which he will be responsible. Probably there is no job in modern life that requires so much concentration as that of the traffic officer.

The traffic policeman must have great patience. It is doubtless very trying to hear the reactions of those he finds it necessary to check on; for example, the claim: "I didn't see the light"; the angry protest: "I surely wasn't going that fast"; the vehement charge. "The other fellow was entirely to blame"; or the confident assertion, "I know the police commissioner, and he'll have you transferred to the sticks". With all this to contend with, the policeman must hold his temper and remain unmoved in his resolution to perform his duties properly, whatever may be said to him.

I believe that a limited degree of discretionary authority can be employed by the traffic policeman. In other words, he may pass over with a courteous warning a slight traffic violation which evidently was inculpable. But when there is question of a serious transgression he cannot afford to be lenient, for this may tend to make drivers careless and may eventually result in a traffic accident. This is particularly true of drivers who have had too much to drink and cannot be regarded as safe drivers. Such drivers are a menace on our roads today, and the traffic officer must do his best to protect the public from them.

A traffic policeman should not show special favors to some persons, such as his friends or influential citizens, if they violate the law. He must treat them as he would any other persons in the same situation. This is true also of priests who are guilty of a traffic violation. They have no right to special consideration, especially if their transgression is of a serious nature.

The good traffic policeman will make every effort to watch out for the safety of pedestrians. He will see to it that they have plenty of time to cross the street, especially if they happen to be elderly. Children should be the special object of his concern and watchfulness. Sometimes they are thoughtless and step out into the street when they should not do so. In correcting them he should be gentle and kindly, but firm.

Finally, the good traffic policeman will endeavor to perform his tasks in the spirit of Christian charity. Every day he is called on to be solicitous for the bodily well-being of thousands of persons. He should pray every morning that God will help him in his task, with the realization that each of his fellow creatures to whom he renders service represents Christ, who said: "As long as you did it for one of these, the least of My brethren, you did it for Me" (Matthew 25:40).

How Much Do Our Beloved Dead Know About Us?

M. J. Huber

THE Communion of Saints is an ancient mystery of faith that the devout Christian can ever bring out of his treasure house as something new; and with its remembrance comes the consolation that a prayerful understanding of its meaning can give.

The Christian is joined to Christ by baptism in a union that is closer than any union on earth. He realizes that through Christ he is also united to "those who have gone before us with the sign of faith and repose in the sleep of peace".

Can we then say that our dead are still with us? Do they have communication with us? Do they really help us? The saints do not forget us. That they pray for us is the conviction of every devout Catholic. But how much do they know of us? When we think of them, do they respond with love and affection?

Our Saviour has taught us much about life beyond the grave, but this is a mystery that He has not so clearly made known. Nevertheless, devout Christians never fail to find such an assurance implicit in the tradition of their faith, so that they are conscious of communion with those who have gone over into the world beyond the grave.

Still, not all who yearn for this communion with their loved ones who have died have been able to feel such assurance. St. Augustine, one of the great minds of the Catholic Church, longed for some sign of his mother's continuing care for him after her death. He could not believe that she who had consoled him as no one else on earth during his trials and sorrows would be less kind after death. When he experienced no such consolation, he was doubtful whether the dead, even the saints, really know what is done by the living.

Augustine's reaction was highly personal. Since the saints are to have only joy and happiness, may it not be God's will that they should experience none of our sorrows and sufferings, but should know only of our joys and successes? Our trials and temptations may appear to them far otherwise than to us. Indeed, our struggling without sensible consolation may give them the greatest joy, since they see the glory we give to God thereby, and they may indeed be closest to us at such times, supporting us while we seem to be struggling alone.

The saints in general had little doubt that the blessed are conscious

of our prayers and that they help us in our need. The prince of teachers among Catholic theologians sums up the opinions of teachers in the Church when he says that the blessed who see God do know what happens here on earth. Yet they do not interfere in our affairs, he declares, and since they are perfectly united to God's will, they do not suffer any sorrow.

Augustine's longing for communion with his mother after death is very understandable. She was a real saint, now venerated in the Church as St. Monica. In his *Confessions* he describes her holy death, and before that the conversation he had with her about life beyond the grave. These scenes are among the most touching of all literature.

Remembrance of such a mother and of the conversations with her that reached to the very height of contemplation would surely have filled the saint with the hope that she would speak to him again from beyond the grave. Though he seemed to wait in vain, who would deny that the memory of his mother, which had power to lift him to the regions of eternity, might very well have come as touches of grace and the means by which she entered into communion with his soul?

Nature itself, which watched us once with our loved ones in life, conspires to bring them back again. The sun, the moon and the stars in their risings and settings can bring back the shining eyes that shone beneath them once for us. The woods in spring must never kindle into flame in vain. The hidden waterfall, which we approached together to hear its whisperings and murmurings, will never cease to speak to us of those who listened with us then. Loud with color is the autumn sky and still more glorious the names we read there of those now gone. An echo from the distant hills brings back the song of those who sang to us once and now sing to us from beyond the grave.

As Christians we have this link with our beloved dead: an assurance of active, conscious union based on the Communion of Saints. They remember us.

It is the teaching of Sacred Scripture that we should follow the dead with our prayers "that they may be freed from their sins". Yet it is the mind of the Church that we also pray for our own beloved dead even though we should like to believe that they are now among the blessed in heaven, for our prayers can avail perhaps to increase their glory. This is the sense of the prayer in the Mass, for instance, that the Church offers for three martyrs, Saints Felix, Nabor and Nazarius. "May the external glory which they enjoy be increased by the fruit of our devotion".

The same idea is expressed by the priest offering Mass each day when he has just washed his hands after the offertory: "Holy Trinity, accept this offering that we are presenting to You as a memorial of the passion, resurrection and ascension of Christ Jesus, our Lord. It is also made in honor of... the saints whose relics are here enshrined and of all the saints. For them may it mean greater honor; for us greater assurance of salvation; and may them, in heaven, intercede for us who keep them in mind upon earth..."

Our link with our own beloved dead should not only be fashioned by prayer for them, but by invoking their assistance. Why should not this begin from the very moment of the requiem Mass that salutes them in eternity before we lay their beloved bodies in the grave.

There comes a time when one acquires but few new friends. This can be sad since with every acquaintance for whom the funeral bell tolls something of us also dies. Yet the devout Christian finds no tragedy here.

In the Communion of Saints our loved ones do not really die. They have gone ahead. The recollections of them are like letters sent from our true home to us in exile. We make our way toward them and they, who have already arrived, encourage us to persevere. As they come to us in touching memory, we are reminded that we must become like them: living, even while on earth, before the face of God and striving to inherit and enjoy with them the full and endless life in our Father's home in heaven.

A Friend Is A Precious Thing

Marie Young

A friend is a precious thing,
Both to pauper and to king,
Money is no use at all,
If no friend on you does call.

I have a friend, I know is true,
For many years we've been friends too,
Troubles for us have come and gone,
We still are friends through every one.

If you have no true friend,
No matter your wealth,
You are as poor as a churchmouse,
Alone, all by yourself.

A friend is one of God's many gifts,
Helps when they can, with no buts or ifs,
A good friend is like man and wife,
Stay with you for all your life.

Different attitude to suffering

There is a difference between man and women in their attitude to suffering, although all human beings are exposed to it at least from time to time.

A woman learns to accept suffering, both in body and in spirit. But man keeps' struggling, and the struggle keeps weakening and finally defeats him. Suffering never weakens or defeats a woman. It becomes a part of her. It brings her closer to life. With a man it is different. It brings him closer to death.

THREE LOVES HAVE I

by Reinhard S. Storey, C.SS.R.

To prove that a man can give up one love for another.

But only with the help of a third.

WHEN the cab came to a stop at the curb, the lone passenger opened the door and hunched himself out before the cabby came around with opened hand to receive the fare. He looked up at the white, frame house with its brick-pillared porch before which he had ordered the cabby to stop. Strange thing, he thought, for a man to come to his own home a stranger.

A stranger he was, an outcast of his own volition. But returning now.

He recalled a similar returning six months before. And he hoped the present one would be different. On that day, it seemed ages ago now, he had touched the doorbell of his home. When the door opened, there he had stood facing his wife. Shouldn't husband and wife fall into each other's arms in a one-heart-and-soul embrace upon re-uniting after a separation?

But Helen had just stood there looking at him. Not coldly, but distantly. As though the love-fires had been far removed, far into the depth of her soul. Wally knew there was only one reason for it. It was the barrier which he himself had raised between the love of their hearts. Finally she had asked him in.

He could remember sitting stiffly on the sofa, as though it were not his own. He had presented his case, the appeal for re-acceptance into her treasured heart. He would give up drink forever, vowed he would never return to it.

Helen's answer had been neither acceptance or rejection.

"I am glad to see you looking so well". She had tried to avoid meeting his eyes. "The best I have seen you in a long, long time. You seem well rested".

"I haven't touched a drop or walked into a tavern for a month", he had said.

"Honey ". It was her first word of affection. And he had noticed how Helen had bit her lip as she said it. Yes, love was still there, deep in her heart. "Honey, I would be only too happy to take you back again. But how could I be sure that our love for each other would last. You know that we tried it before. I am very willing to forget everything, but how do I know that you will.

"Remember, it was you who left me. How many times now? Always when you returned, the door has been open".

All too well Wally remembered. How he couldn't meet her eyes. How he had bowed his head. How remorse had swept over him like a wave. It had all been his fault. How well he knew. He could deny nothing.

Word for word he could remember what she had said.

"Wally, you've never been out of my mind. I worried where you were, what you were doing. Were you thinking of me? Were you sick? I prayed the rosary every day on my knees before the picture of the Mother of Perpetual Help there on the wall".

He hadn't had to look. He knew the picture would be there in its place on the living room wall. "I wanted Mary to be with you always".

His reassurance was weak, but his moist eyes have told Helen a little of the depth of the sadness in his soul. "I did say a few prayers, too".

"Wally, you came here to ask me to take you back. But how can I be sure this time? How many times did I do it before, and you left again. Each time you vowed never to drink again, and I forgave you. How do I know that this will not be the same old heartache all over again?"

Wally even remembered the silence. How Helen's voice had gradually tired. And then how she had suddenly steeled herself.

"No, Wally, this time it must be definite. You must decide once and for all whether you want my love or your passion for drinking. If you want me and my love, you have to prove yourself the man for me, the same man whom I married".

When he had risen to go, Helen gave in:

"Oh, Wally", she had cried, "I feel so cruel. I feel like I am turning you out. I shouldn't have said what I did".

Wally had felt the sobs raking her as he took her into his arms and gently kissed her forehead. How he had done it, he would never know. But, suddenly, he was the strong one.

"You're so right, honey. I have to prove to myself that I have given up drink. I want to make myself worthy of you. How I will do it, I don't know, but I will". He remembered kissing her again: "Always remember, you are my sweetheart, forever'".

▲

How had he managed to open the the door? The door of his own home with its love and warmth had closed upon him again by his own free choice!

That had been six months ago. He had taken up Helen's daily practice of saying the rosary to the Mother of Perpetual Help. His was the familiar figure seen kneeling daily after work hours before the shrine in the church around the corner from his boarding house. The rush hour traffic roared raucously by outside. But inside it was quiet, as he besought the help of Mary his Mother.

He thought of Father Stephens, the pastor. He had encouraged him, speaking of the necessity of cultivating a mighty spirit of self-denial to conquer the addiction by which he had robbed himself of so many priceless treasures in his life.

"Actually, "Wally", Father had said to him, "you have been downright selfish. Face it. You have thought only of yourself and the little bit of satisfaction you got out of drinking. What you have to do is clear out your mind first. Put something else there, something of value, your wife's love, love of God. Remember the valuable things of life do not come cheaply. You've got to give something of yourself for them. So, be willing to give up that enslavement to liquor. There are so many wonderful joys that you can have here on earth from the love that others have for you, and especially God's love for you".

▲

He had given Wally a picture of the Mother of Perpetual Help. "There she is. She is the one who will lift you up to be the man you want to be for your wife. She is your help without end. She'll be around if you want her. Keep the picture in your pocket".

The supreme test had come when he had had the strength to say, "No,

fellows", to his buddies with whom he had spent so many hours and so many pay checks. "Supreme" was an understatement for the call of courage that had been needed to look into their odd stares as they realized the change that had come over him.

Steel nerves had been needed to refuse their almost piteous appeals to be a "good Joe" or "to have just one". After a few difficult denials they began to abandon him as a one-time crony and drinking companion. There were always others.

But that wasn't the most difficult thing. There had been times when he had wanted to rush back to what he pictured as the waiting arms of Helen. To cry out that he had conquered himself. But misgivings of his own strength would prevail and he remained away to pray instead. And to finger that picture in his pocket.

But now the time had come. Now he was on his way home. There was the door in front of him. Was it his imagination or had the front-room curtain rustled? One hand was in his pocket as Wally went up the sidewalk, up the steps to the door. He didn't quite get to touch the bell button. The door burst open and a radiant Helen flew into his arms.

"I saw you coming", she cried. The tears were tears of joy. "I knew you would come back. How I have waited for you!"

▲

While Helen held on to him as if never to let go, over his shoulder Wally saw the picture clasped in the hand stroking her hair. He hadn't even had to show it to her to prove that he would never leave again.

Helen thought that his whispered: "Thank you", was meant for her. But that was all right, too.

(The Liguorian).

Signing of the U.S. Constitution

One hundred and eighty years ago, on September 17, 1787, thirty-nine delegates to the Constitutional Convention at Philadelphia, representing twelve of the thirteen original state, affixed their signatures to the Constitution of the United States of America. Many of its provisions represented compromises arrived at after prolonged and often bitter debate. While the Constitution was adopted "by unanimous consent of the States present", Rhode Island was not represented, and the delegations of several of the States were divided. Only one delegate from New York signed the document, and of the 65 delegates chosen by the States to sit in the Constitutional Convention, only 42 were present at the signing. Three of them refused to sign because they believed that too much power was taken away from the individual States. After the 39 delegates had signed the Constitution—among them was George Washington, who signed both as President of the Convention and as Delegate from Virginia—and a letter of transmittal to Congress had been prepared, the Convention formally adjourned. Although ratification by only nine states was necessary to make the Constitution operative, all the thirteen original States finally ratified it.

It does not matter how many working people are in business to make it a success, it's the number working.

SIGNS OF VOCATION

by L. G. Miller, C.SS.R.

SOMETIMES young people, in praying to Our Mother of Perpetual Help for guidance in choosing their vocation, seem to expect her to answer with a personally signed letter. They seem to expect that a vocation to the priesthood or religious state is impossible for them unless an angel drives up to their door in a big black limousine and deposits an invitation in their mailbox.

It must be remembered that God gave to man the gift of free will, and He will not take away that gift in a matter so important as this. A vocation begins with an invitation which God at first may express only dimly and partially.

There are, of course, certain absolute conditions, and, if they are lacking, one can be sure that God is not inviting him to the higher way of life. Such would be the following:

1. GOOD HEALTH: The priesthood and religious life make great demands on a person's physical constitution: reasonably good health is necessary.

2. ORDINARY TALENTS: Priests and religious must teach others or help them in some professional way such as nursing. They must therefore, be able to advance in learning themselves, even though they need not be straight A students.

Lay brothers and lay sisters do not need this educational equipment; their tasks pertain to the physical upkeep of the buildings and households of the order or congregation.

3. REASONABLE INDEPENDENCE: If others, such as an aged parent, are entirely dependent on one in a material or economic sense, it is clearly one's vocation to take care of them.

4. NORMAL PIETY: There must be at least ordinary and sincere devotion to religious practices.

Other signs of vocation are not absolute, such as the ones just listed; they are inspired by God in a person's free will:

1. A SPPIRIT OF SACRIFICE: One must have the ability to give up lesser goods, even though they seem more appealing to the senses, in order to attain a greater goal.

2. A SPIRIT OF ZEAL: This is the special form of charity which makes a youth think of doing something special to save souls—many souls.

3. A SPIRIT OF DETACHMENT, so that one is able to forego the soft and easy luxuries of life to the extent that it proves necessary.

4. A DESIRE TO BE A PRIEST OR RELIGIOUS. It may be of long standing or recently experienced; intermittent or constant.

These signs will never amount to a certain mandate. The decision will always be left to free will. Therefore, one's own prayers to Our Mother of Perpetual Help for vocation should take this form: "Oh Mother, help me to see the signs, if they are present in my case, and give me courage to follow them".

When you were young, ten cents was big money. How dimes have changed now!

The Book Of Kings

by E. R. Simmons

THE four Books of Kings (in the authorised Version they are Samuel I and II, Kings I and II) give a continuous chronicle of Israel, the birth of Samuel about 1100 B.C. down to the fall of Jerusalem in 586 B.C. They carry on the story given in Judges. They were probably written about 500 B.C., but make use of sources much older than that date.

It would be wrong to regard these books as history in precisely the modern sense. They are chronicles and have a great deal in common with other chronicles. In addition the reader must take into account the special purpose that the Books of Kings have: they are written to outline the history of religion, not the political history of Israel. The author's primary purpose is theological and moral.

While the Books of Kings provide us with the best source of ancient Jewish history that we have, therefore, they are not included in the Bible for this reason. The author is not merely writing history; he is interpreting history so that the vital truths it illustrates stand out in bold relief.

The institution of the kingship in Israel, the flowering of it under that very type of kingship, David, who was to be the pattern of the Savior in prophecy for hundreds of years to come, and the decline and break-up of the kingdom in later years, culminating inevitably in the captivity and exile of the Jews—this great dramatic sweep of past history highlights and counterpoints the promise of the eternal kingdom of the Savior.

The Books of Kings have a more immediate interest and moral value, however. The reader is plunged into the midst of the most stirring events in Israel's history. He meets the great leaders, is admitted into their confidence, sees them act and hears their words. He meets, too, saints, sinners, warriors, schemers, devout men and women, unscrupulous people, all the different types that are found in any society. In the simple vivid, intimate pages of the Books of Kings he sees right and wrong in clear conflict in the souls of men. If this sort of history is too black-and-white to be the whole truth, it is also too clear to be misunderstood.

Is there anyone so wise as to learn by the experience of others? (Voltaire)
A fair face without a fair soul is like a glass eye that shines and sees nothing. (Blackie)

Holy King, no hymn can fittingly describe Your manifold bounties, for were our hymns so numerous as the grains of sand, they would still be unable to express our gratitude for what You have done for us, and now we sing to You: Alleluia. (Akafist to Our Lady, Kondak II).

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

РЕДАКТОР:
Пр. о. М. Щудло, ЧНІ.

EDITOR:
Rev. M. Schudlo, C.SS.R.

Address:
Box 220,
Yorkton, Sask.

СПІВ-РЕДАКТОРИ:
Пр. о. Р. Хом'як, ЧНІ.
Пр. о. Л. Ратушняк, ЧНІ.

CO-EDITORS:
Rev. R. Chomiak, C.SS.R.
Rev. L. Ratushniak, C.SS.R.

Address:
Box 220,
Yorkton, Sask.

ДИРЕКТОР ДРУКАРНІ:
BUSINESS MANAGER:
Mr. Andrew Novak,
Box 220,
Yorkton, Sask.

Рік XL, ч. 11

Volume XL, No. 11

REDEEMER'S VOICE

ЗМІСТ — CONTENTS

Святий Михаїл—це опікун народів і покровитель душ 1
Місячне наміреннн ..... о. С. Б., ЧНІ. 5
Завдання мирян у Церкві ..... о. Мих. Щудло, ЧНІ. 8
Дещо з модерних проблем ..... о. Василь Зінько, ЧСВВ. 13
Хотів би ти знати? 15
Св. Йосафат ..... М. Мулись 18
Листопад ..... Р. Купчинський 20
Новий Катехизм 21
50 рок'в Священства Впр. о. С. Й. Бахталовського, ЧНІ. ..... о. Р. Хом'як, ЧНІ. 24
Жінка в парафії ..... о. Мих. Щудло. ЧНІ. 30
Бути вдоволеним ..... о. В. Зінько, ЧСВВ. 31

St. Josaphat Kuntsevych 33
Let Me Sit Upon Your Knee ..... Marie Young 37
Christian Family ..... M. Schudlo, C.SS.R. 38
How To Die In Love? 43
I'd Like To Know 45
Constitution On The Sacred Liturgy Commentary by M. Schudlo, C.SS.R. 47
50-year Priesthood celebrated at Ituna 49
St. John The Almsgiver, Archbishop of Alexandria 50
New Catechism 52
Saint Alphonsus and Prayer ..... G. McKell, C.SS.R. 54
The Traffic Officer ..... Francis J. Connell, C.SS.R. 56
How Much Do Our Beloved Dead Know About Us? ..... M. J. Huber 57
A Friend Is A Precious Thing ..... Marie Young 59
Three Loves Have I ..... by Reinhard S. Stump, C.SS.R. 60
Signs Of Vocation ..... L. G. Miller, C.SS.R. 63
The Book Of Kings ..... E. R. Simmons 64

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

ГРУДЕНЬ
1968
DECEMBER

REDEEMERS

VOICE

ANOTHER BIAFRA?

Not long ago the Biafra tragedy shocked the world. Almost overnight millions of people were deprived of food. In a matter of days innocent people were dying of starvation. The United Nations condemned the atrocious act of genocide. Fellow humans sympathized. Very few, however, did anything really concrete to put an end to this shameful catastrophe. Too many remained indifferent. It was a contradiction of our times. We are living in times of commitment and involvement. Yet so many remained uncommitted and uninvolved.

Today, our Ukrainian Catholic Church may be heading towards an analogous, spiritual Biafra—if our people remain indifferent and uncommited. Because of the alarming shortage of priests the Ukrainian Catholic Church is beginning to feel the pinch of spiritual starvation. The situation may even get worse and eventually our people may be completely cut off from their "daily bread"—if they choose to remain indifferent.

In this hour of ensuing crisis St. Vladimir's College has once again committed itself to do its part in preventing the threatening spiritual starvation in our Church. It will continue to help young men realize their priestly vocation so that they may one day become your priests and the priests of your children.

But St. Vladimir's cannot cope with this crisis alone. Your help is needed! The crisis is a common one and there must be concerted effort in combatting it. Our people can no longer merely sympathize. They can no LONGER REMAIN INDIFFERENT.

We are asking you in the name of our Church to respond to her most urgent need by becoming a co-educator of our future Ukrainian Catholic priests and missionaries. Most importantly, you can help by praying daily "that the Lord send workers into His harvest." Then, you can also help financially by joining the St. Vladimir's DOLLAR-A-MONTH CLUB. For most people in today's affluent society to give a dollar a month is not much. To receive a dollar a month from them is very much for us. WON'T YOU HELP? If you are willing to help please write to:

Father Director
St. Vladimir's College
Roblin, Manitoba, Canada

"The priest you help educate will be your own."

Христове Різдво - свято надії

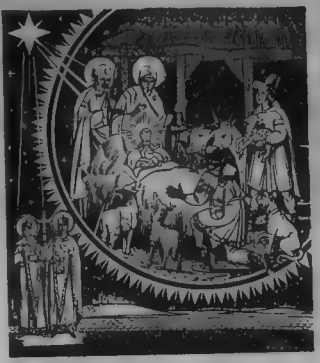

Бог предвічний народився,
Прийшов днесь із небес,
Щоб спасти люд Свій ввесь.
І утішився.

(Колядка)

Христове народження це свято надії для грішного людства. Перед приходом Спасителя людство було погружене в гріхах і безнадії. Люди сумнівалися, чи людина взагалі може бути доброю і чи людське життя на землі мало якийсь сенс.

Коли ж Божий Син стався Чоловіком і взяв на Себе людську природу й так стався одним із нас, то в серцях людей відродилися надія, що, не зважаючи на гріхи і слабості, кожен може стати досконалою Божою дитиною, якщо поважно візьме собі до серця Христові слова: "Я дав вам приклад, щоб оце ви так поступали, як Я поступав" (Іван 13, 15).

Христос це досконала людина, тому Він звав Себе "Сином Чоловічим", цебто досконалим чоловіком, ідеалом досконалої людини. Ця ж досконалість полягає в тім, щоб ми стали добрими і люблячими дітьми свого Небесного Отця, щоб Він міг повторити про нас те, що сказав про Ісуса при нагоді Переображення: "Це Мій улюблений Син, що Я Собі вподобав Його" (Матей 17, 5).

Де треба зачинати здійснювати цей небесний ідеал? Зразу у власній душі, щоб Христос уповні запанував у нашім серці, ушляхетнюючи наші гадки, слова, діла та все життя, щоб можна повторити зо Св. Павлом: **І живу вже не я, а Христос проживає в мені** (Галати 2, 20). Це ж справа не легка. Потрібна особливіша ласка Божа, якої треба покірно благати в Господа, **не тому, що ми здібні помислити щось із себе, як від себе, але наша здібність від Бога** (2 Коринтян 3, 5).

Не вистачить мріяти про обнову в Христі, бо наша надія не здійсниться, якщо до надії не додамо великих діл, щоб припровадити до Христа тих, що Його зовсім не знають або зведені мамоною покинули свого Месію: Браття мої, треба кликати ділами, **я знову для вас терплю муки породу, поки образ Христа не відіб'ється в вас!** (Галати 4, 19).

Не слід зражуватися позірними невдачами чи малими успіхами. Великі досяги мають завжди непоказні та маленькі початки. Ні сьогоднішніх літаків, ні ракет, ні кораблів, ні автомобілів, ні тракторів не побудовано за один день, ані в такому досконалому стані, як вони появляються сьогодні, хоч позірно люди мають повну контролю над цими машинами.

Не треба нетерпеливитися. Все має час і пору в Божих плянах. Сонце спокійно сходить і заходить. Не можемо приспішити його сходу і заходу. Лід стопиться у річці, як надійде відповідна пора і температура.

Таке саме і з Божими і людськими ділами та досягами. Леонард да Вінчі (1452-1519), геніяльний італійський винахідник, вже в 15-ому столітті був накреслив шкіц літака, але бракувало йому моторів, щоб цей літак підняти в повітря і нести його попід небеса немов птаха.

Часом може зайти тут небезпека, що дехто годен мішати терпеливість з бездільністю, говорячи: "Все буде гаразд, бо Бог добрий." Це лиха засада! Бог хоче, щоб ми працювали, робили все, що можемо, тоді й Він допоможе доконати те, чого нездібні виконати людські сили.

Треба братися до праці при першій нагоді, що трапиться нам. Приклад молодої дівчини повинен характеризувати наше діяння. Ця дочка промовила до своєї матері, як старенька сусідка вийшла з хати: "Мамцю, якщо я могла б бути така чемна, добра, ввічлива та любляча як ця наша старенька сусідка, то я не журилася б тим, що старіюся!"

На це мудра мати відказала: "Доню, якщо хочеш бути така в старості, то зачинай відразу бути така! Наша сусідка не сталася такою за один день!" Направду, все добре, гарне і шляхетне помалу доконується, бо Божі діла не терплять поспіху.

Отож, святкуючи народження Христа посеред радісного співу колядок, обміну подарунків і побажань, спитаймо себе: "Що таке Різдво Христове? Що воно сьогодні означає для нас у теперішньому світі, де панує страх, де стогнуть мільйони в неволі комуністів?"

Дивлячись на маленького Ісуса в яслах, пригадаємо собі, що Різдво Спасителя це свято християнської надії та любови.

Так, правдива непохитна надія, сперта на народженні Спасителя, заведе нас до дійсної любови і дасть нам відчути, що Різдво це любов, любов втіленого Бога до людей. Наша ж любов не повинна кінчатися на обміні подарунків чи висилці святочних карточок із святочними побажаннями. Любов дасть нам зрозуміти, що дитятко Ісус бодай у засаді перетворило людей у братів, бо в Христовім Царстві **нема грека, ані юдея, варвара, скита, невільника чи вільного, але все та в усьому Христос** (Колосяни 3, 11).

Якщо це зрозуміємо не тільки розумом, але й відчуємо серцем і прикладемо труду, щоб це щоденно здійснювати в світі, тоді зрозуміємо тайну Христового народження.

Не слід знеохочуватися власними немочами і недосконалостями, але кликати з повним довірям за прикладом Св. Павла: **Я все можу в Тому, що мене скріпляє** (Филипяни 4, 13).

Погляньте на апостолів! Чим були вони, заки Христос покликав їх? Звичайними рибалками, робітниками, збирачами податків, звичайні собі люди. Якщо б ми дивилися на них перед народженням Христа, годі було б відрізнити їх від їхніх сучасників, людей того самого ремесла. Вони залишилися звичайними рибалками, поки не стрінулися з Христом. Довіря Спасителя до цих простих людей викликало в них віру в Бога. Запалені вірою та любовю ці сірі люди, що не вирізнялися з-поміж маси сучасників кинулися в світ з Христовою Євангелію в серці та на устах і впродовж трьох століть перетворили його!

Так, так, безіменна жінка чи чоловік може дуже багато вчинити, щоб благородно впливати на світ через своє оточення, в якому проживає чи працює. Треба тільки зна-

ти, як це робиться, і хотіти трудитися для справи Божої та ближніх.

Віра, надія та любов до Христа покажуть нам, що треба чинити та дадуть нам силу чинити те, що потрібно для обнови людства на засадах Св. Євангелії, бо тільки в Христі люди можуть дійсно обновитися.

Погляд на Дитятко Ісуса в яслах навчить нас довіряти людям, не зважаючи на їх сповидну чи дійсну злобу. Годі знайти людину в цьому широкому світі, що хотіла б бути зла. бо самі ненавидять його, хоч заслабі, щоб зірвати кайдани лихої привички чи пристрасти.

Ганс, німецький вояк, попався англійцям у неволю при капітуляції нацистівської Німеччини. Пробув три роки в полоні в Англії. Вернувшись до батьківщини, хотів відвідати старенького батька та матір ,які жили в Східній Німеччині під московською окупацією.

Старався дістати позволення на відвідини, але відмовили, бо був у капіталістичній Англії. Намагався продістатися крадькома, але злапали на границі та прибили печатку на пашпорті: "Нелегальний перехід границі!"

Вдруге намагався прокрастися до Східньої Німеччини, але знову московська сторожа зловила його. Кинули до вязниці. Мав мапу доріг, фабрик і міст, бо хотів орієнтуватися, куди йти до рідного села. Це дуже компромітуючий документ в очах комуністів.

Вранці покликали його на переслухання. Червоний майор холодно поглянув на пашпорт: "То ти родився в Айхорні?"—"Так", відказав вязень. "Ти американський шпіон! Кажи, скільки тобі платять американці за юдину роботу?"

"Я не шпіон! Я хотів відвідати батьків у Айхорні!"—промовив вязень. "Розказуй, кого ти знав у Айхорні! Знав ти Фридриха Крігера?"

..Знав. Старий Крігер був суворою людиною. Мучив жінку. Син Степан утік від нього. Старий дістав параліж. Мати померла з туги за сином. Муж не пускав її навіть на Службу Божу, бо вона тягнула за сином," вязень говорив, а майор слухав, хоч на обличчі не проявляв найменшого зворушення.

Вязень вернувся до тюремної кімнати, ждучи на яких 10 літ кари на Сибірі. На другий день два солдати відвели його до західньонімецької границі, віддали пашпорт і один з них закликав: "Маєш щастя!"

Ганс поглянув на пашпорт і зобачив свіжу печатку: "Другий нелегальний перехід границі." Під печаткою підпис: **Степан Крігер.**

Горі імієм серця! Князь миру зявився в світі. Прийде час, і він в значній мірі залежить від самих людей, коли анголи знову заспівають над світом: **Слава Богу на небі, а мир людям на землі!**

— МІСЯЧНЕ НАМІРЕННЯ —

о. С. Б., ЧНІ.

ПІЗНАННЯ БОГА, ПОШАНА ГІДНОСТИ ЛЮДИНИ Й СУСПІЛЬНА СПРАВЕДЛИВІСТЬ МОЖУТЬ УСПІШНО БОРОТИСЯ З МАТЕРІЯЛІСТИЧНИМ АТЕЇЗМОМ

(Наміреня Апостольства Молитви на грудень, благословлене Святішим Отцем)

Вже в старині бували атеїсти. Про них згадує пророк Давид: "Каже безумний у своїм серці: "Немає Бога!" (Псалом 14, 1; 52, 1). Однак в останньому сторіччі, а зокрема від часу, коли діялектичний комунізм захопив владу в Росії, матеріялістичний атеїзм стає воюючим і всіма силами змагає, щоб зовсім викорінити віру в Бога з людських сердець. Тому богослов'я звертає сьогодні більшу увагу на цю загрозу.

Є різні види атеїзму: Одні прямо заперечують існування Бога. Інші кажуть, що вони про Бога нічого не знають і нічого не можуть знати, це аґностики. Деякі вважають, що це злишне застановлятися над тим, чи є Бог, і вони не мають на це часу. Ще інші переступають границі позитивної науки і стараються пояснювати все на світі без Бога. В дійсності ,подавляюча більшість великих учених вірила й вірить в існування Бога. Один науковець старався прослідити, як правдиво великі вчені задивлялися на це питання, на біля 350 найбільше вчених у світі було тільки 18, що відкидали й заперечували існування Бога.

Без сумніву ті, що добровільно усувають Бога зі свого серця і стараються віддалити від себе всі релігійні справи, не йдуть за голосом свого сумління й тому не є без

вини (Пасторальна конституція про Церкву в модерному світі, Ч. 19).

Настерливу й плянову боротьбу проти віри в Бога розвинув матеріялістичний атеїзм діялектичного комунізму. Їх основною засадою є: "Немає Бога", немає взагалі жадного духа, все тільки матерія. Щоб це впоїти в інших, зокрема в молодь, діялектичний комунізм послуговується неправдою, терором, підступом ,насиллям, запрягаючи до своєї цілі дуже добре зорганізовану пропаґанду і всі засоби комунікації, пресу, радіо й телебачення. У своїй пропаґанді матеріялістичний атеїзм голосить, що ціллю діялектичного комунізму є зробити людину свобідною і що не можна погодити людської свободи з вірою в Бога. Тим часом в дійсності є прямо навпаки: Ніщо так не запевнює гідности й свободи людині, як віра в Бога. Ця віра в Бога навчає, що людина сотворена на Божий образ і подібність, що християнин є Божою дитиною ,призначеною до участи в безконечнім щасті Бога, небесного Отця в небі. Божі закони, заповіді не противляться людській гідності, але навпаки зміряють до того, щоб людина заховала високу гідність свого покликання, найкращого Божого сотворіння на землі.

Матеріялістичний атеїзм глибоко понижає людину й відбирає їй гідність, зводячи її до матеріяльної істоти, позбавленої душі. В державах, де панує матеріялістичний атеїзм діялектичного комунізму, людина стала в дійсності невільником, позбавленим свободи слова, свободи релігії, особистої свободи, зовсім у всім залежна від комуністичної влади. Тому, коли в якій країні діялектичний комунізм захопить владу, населення масово втікає. Зі Східньої Німеччини втікло до Берліну й Західньої Німеччини 3 мільйони людей, так само з Північної Кореї до Південної Кореї, і подібно з Північного В'єтнаму до Південного. Сучасна безправна й жорстока окупація Чехо-Словаччини є новим доказом того.

Немає соціяльної справедливости в державах, де панує матеріялістичний атеїзм. Діялектичний комунізм має одну засаду, все, що причиняється до панування комунізму, є добре, хоча б треба було знищити 4 мільйони людей, пляново викликаним голодом в Україні в 1933 році.

Вище сказане вказує на засоби ,як поборювати матеріялістичний атеїзм: Перший засіб—це признання існування Бога. Це поручає II Ватиканський Собор у конст. про Церкву в модерному світі: "Лікарство, якого треба вживати проти атеїзму, належить шукати у властивім представленні науки Церкви, як і повнім християнськім житті Церкви і її членів" (Ч. 21). "Бо це є ділом Церкви, провадженої Святим Духом, що обновляє і безупинно її очищує вчинити присутнім Бога-Отця і Його Воплоченого Сина в певнім значенні видимим. Це головно можна здійснити через свідоцтво зрілої й живої віри. . .Багато мучеників дало світле свідоцтво цієї віри і її дає" (Ч. 21).

Другий засіб—це перейнятися признанням гідности людської особи і це признання поширяти. Як злука людини з Богом становить найвищу її гідність, так з другої сторони відділення людини від Бога і її вороже відношення до Бога, є для неї найбільшим нещастям. Тому Церква закликає навіть атеїстів до діялогу, щоб пізнали свій нещасний стан і вона осуджує всяку дискримінацію (Ч. 21).

Третій засіб—це установлення суспільної справедливости, бо коли цього немає, то люди часто попадають в атеїзм. Церква ясно виложила засади цієї справедливости і тепер це є задачею апостольства мирян, щоб усіма добрими середниками помагати, щоб цю справедливість завести в світі. До цього зокрема взиває енцикліка Папи Павла VI з 6 січня 1967: Про справедливість і мир.

У боротьбі проти матеріялістичного атеїзму кожна людина може й повинна брати участь відповідно до своєї спромоги. Чи це дійсно можливе? Так, тому останній Собор до того закликає. Найважнішим засобом у цій боротьбі є, щоб кожний старався бути в житті правдивим християнином. Кардинал Л. Суненс у своїм творі: "Взаємна відповідальність у Церкві", говорячи про християнський погляд на гідність людини, каже: "Для християнства розуміння людини не є якоюсь абстрактною ідеєю, або любязним почуванням загальної зичливости, якій бракує всякої лучности з історією. Радніше це мусить бути самою душею і рушійною силою всіх наших діянь. Це є сама буттєва правда християнства". "Коли хтось каже: 'Я люблю Бога', а ненавидить брата свого, той не правдомовець. Бо хто не любить брата свого, якого бачить, той не може любити Бога, якого він не бачить" (1 Іван 4, 20), і знову:

"Коли хтось має достатки цього світу і бачить свого в нестачі й замикає пе́ред ним своє серце, то як любов Божа може перебувати в ньому? Дітоньки, не любімо словом, ані язиком, лише ділом і правдою" (1 Іван 3, 17-18). Це пригадує висказ Бернаноса, що гарно висловлює злуку любови Бога й послуги для наших братів: "Чого інші ждуть від нас, це є те, чого Бог ожидає."

Коли глянути по світі і бачимо як матеріялістичний атеїзм, а з ним ненависть заливають світ, розпоряджаючи великими матеріяльними засобами, при тім цілою сіткою своїх ор ганізацій, вживаючи всіх модерних, так дозволених, як і злочинних засобів, то може приходити до серця спокуса зневіри. Однак християнин не може допустити до себе зневіри. Хто як Бог! Тут можна навести слова д-р. Шварца: "Самі матеріяльні сили не рішають про долю людей. Невичерпані скарби засобів безконечного Бога можуть переважити матеріяльні сили (безбожників). Ці джерела Божих сил можна отворити молитвою, жертвою і вмілою організацією людей, що є переповнені любов'ю до Бога. Засадничо це питання є моральним і духовним відродженням. Основи свободи треба піддержати духовним відродженням" (Про комунізм, стор. 181).

Благаймо Христа Чоловіколюбця, за молитвами Пренепорочного Серця Марії, щоб дав ласку побіди над матеріялістичним атеїзмом.

Місійне Наміре́ння: Щоб обновлене зрозуміння релігії між не-християнами вказало дорогу до Христа.

СІЧЕНЬ 1969: Загальне наміре́ння: Щоб усі люди разом трудилися до запевнення постійного миру в дусі правдивого братерства й уважливости для інших народів.

Місійне: Щоб успішно побороти перешкоди до місійної праці, що є наслідком ворожого відношення поміж націями.

Як немовля Ти прийшов до Симеона, що мав покидати цей обманливий світ. Він пізнав, що Ти дійсний Бог, тому, подивляючи Твою невимовну мудрість, закликав: Алилуя. (Акафист до Божої Матері, Кондак 7).

Преосв. Кир Михаїл Йосиф Дудик

Папа Павло VI іменував Всесв. о. прелата **Михаїла Йосифа Дудика** єпископом Пассейської епархії у ЗСА. Новоіменований владика—це син п-ва Івана Дудика і Марії з Юриків, які приїхали до ЗСА коло 1912 року з Закарпаття, Мукачівської епархії,—який народився 24-го лютого 1916 року в Ст. Клер, Па., ЗСА. Преосв. Кир Василій Такач рукоположив його на священика 13 листопада 1945 року. Через 9 років він з ревністю виконував уряд заступника канцлера і секретаря в Пітсбурґській епархії та душпастирював у різних парафіях. Від 1963 року він був канцлером Пассейської епархії і парохом церкви св. Юрія в Нюарк, Н. Дж.

Пассейську епархію канонічно заснував Папа Павло VI 31-го липня 1963 року. Передше вона була частиною Пітсбурґської епархії. По резиґнації Преосв. Кир Н. Елька, попередній Пассейський епарх Стефан Коціско став Пітсбурґським епархом. До Пітсбурґської і Пассейської епархій належать вірні візантійського-руського обряду, які походять з Карпатської України, Мадярщини, Чехо-Словаччини та Югославії і звуть себе ще старою історичною назвою русинами.

Новоіменованого владику висвятили на єпископа 24-го жовтня 1968 року в Пассейській катедрі св. Архистратига Михаїла. Святителем був Преосв. Кир Степан Коціско, Пітсбурґський епарх, а співсвятителями—Преосв. Кир Августин Горняк, ЧСВВ., апостольський екзарх для українців католиків у Великобританії і Валії та Преосв. Кир Михаїл Руснак, ЧНІ., єпископ-помічник Торонтонської епархії і апостольський візитатор словаків католиків візантійського обряду в Канаді .По Службі Божій відбулася канонічна інсталяція нового Пассейського епарха, що її доконав ВПреосв. Люїджі Раймонді, апостольський делеґат у ЗСА. В цих величавих урочистостях взяли участь поверх 30 єпископів, понад 300 священиків та багато вірних. Серед присутніх ієрархів були: ВПреосв. Кир Максим Германюк, ЧНІ., Вінніпеґський архиєпископ і митрополит, ВПреосв. Кир Амвросій Сенишин, ЧСВВ., Філядельфійський архиєпископ і митрополит та Преосв. Кир Я-

рослав Ґабро, Чікаґський епарх.

Нововисвячений епарх Кир Михаїл Й. Дудик у своїй промові на бенкеті в Маріот готелі м.і. сказав, що католики візантійського обряду, "не зважаючи на їхню чисельну меншість, є важливим та істотним елементом у Церкві. Ця важливість в основному має такі дві причини: по-перше, вона має першорядне значення у виявленні вірного образу вселенськости—універсальности Церкви, а саме єдність у відмінності, по-друге—ми вважаємо себе життєздатними у сталих змаганнях Церкви до єдности всіх християн".

Щодо першої причини, то Кир Михаїл Дудик вияснив, що тому, що існує східній обряд у повній злуці з Римом, принцип єдности у відмінності не може бути квестіонований. Церква приймає і респектує багато духових вартостей із різних цивілізацій та культур, які задоволяють потреби народу, і це є виявом дійсного католицизму—універсальности.

Обговорюючи церковне з'єдання Преосв. Михаїл Дудик сказав, що візантійський обряд може представляти для наших нез'єднаних братів сприятливу уяву, як існували б Східні Церкви, коли б вкінці дійшло до повної злуки з Апостольським Престолом."

"Одначе, завважав він, коли ми побачили б самі себе в дзеркалі дійсности, то ледве чи наші нез'єднані брати вважали б нас за ідеал. Ми щиро бажаємо поправити наш вигляд. . .Ми повинні створити такий образ, щоб він промовляв до Сходу, як теж, щоб Захід із гордістю ставив його за приклад Сходові."

Преосв. Кир Михаїлові Й. Дудикові, Пассейському єпархові, бажаємо Божого благословення і найкращих успіхів в управі Пассейської епархії. На многая і благая літа Владико!

о. Роман Хом'як, ЧНІ.

Як Французький дослідник МкКензі, що перший переплив від одного океану Канади до другого, почавши від озера Атабаски і закінчивши біля Ванкуверу, то він стрінув під час подорожі індіянських жінок, племени войовничих Карійців, яких вдови носили на плечах кості своїх померлих чоловіків.

Заповідь любови - основа патріотизму

о. І. Нагаєвський

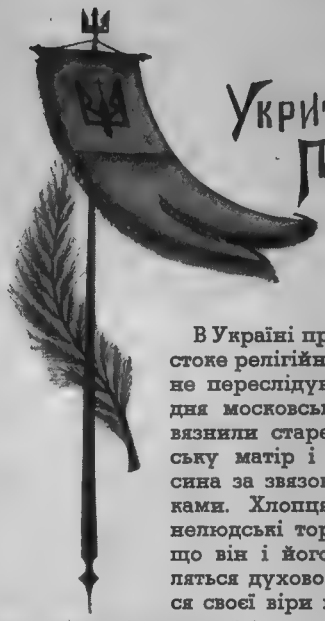

В Україні проходило жорстоке релігійне і національне переслідування. Одного дня московські солдати увязнили стареньку українську матір і її 14-літнього сина за звязок з підпільниками. Хлопця віддано під нелюдські тортури в надії, що він і його мати заломляться духово та виречуться своєї віри й народу. Одначе син і мати нізащо в світі не хотіли зрадити своєї віри і свого народу.

Вичерпавши всі середники, жорстокий генерал так промовив до української матері: "Яка ти твердосердна мама! Де ж твоя любов до дитини? Одним своїм словом можеш його звільнити з тортур, але ти немов камінь глядиш, як він поволі завмирає".

Лукаві слова мучителя важким молотом впали на серце бідної матері і вона з тремтінням глянула на свого закривавленого сина та її твердість захиталася. Син відчув важку боротьбу в її серці і сказав до своєї мами: "Мамо,

не плач! Не подавайся! Небо і наш український нарід варті, щоб для них трохи потерпіти!"

В серце геройської матері знову вступила відвага і вона закликала: "Боже, прости мою слабкість! Я негідна мати такого сина. Сину, іди відважно на смерть! Я благословлю твою дорогу! Іди, і моя любов і моя молитва підуть за тобою! Мої очі, що бачитимуть свою смерть, підуть за тобою до твого тріюмфу."

По довгих тортурах геройська мама і її син були замучені, а вдячний український нарід повіки заховає їх у своїх серцях.

"Любитимеш Господа Бога твого всім серцем своїм, всією душею своєю і всіма думками своїми, а свого ближнього, як себе самого". Цю заповідь любови Бога і ближнього Христос назвав найбільшою в законі, бо на ній спираються всі інші заповіді.

Коли сучасники питали Ісуса Христа, кого треба вважати нашим ближнім, то він оповів їм історію про Милосердного Самарянина, що сповнив діло любови супроти свого ворога. Отож у ширшому значенні нашими ближніми є всі люди на світі, бо вони створені на образ і подобу Божу. З тієї причини нам не вільно нікого ненавидіти, тому що він належить до іншої раси, національности чи релігії. Ближнім у вужчому значенні треба вважати нашого сусіда, мешканців одного міста чи села, або цілого краю, яких лучать одна мова, віра, історія, одні звичаї й обичаї. І таку любов у вужчому значенні називаємо любовою батьківщини.

Наш національний геній Тарас Шевченко у своїх надхнених поемах дуже часто закликав своїх земляків до любови свого рідного краю, улюбленої України, і при тому посилався на слова Св. Письма: **"Хто каже: Люблю Бога, а свого ближнього ненавидить, той брехун; бо якже можна Бога любити, якого не бачимо, а свого ближнього ненавидіти, якого бачимо?"** (Іван 4, 20).

Отож перше місце в нашому серці повинен занимати Бог і до Нього ми повинні спрямовувати всі інші думки, почування і бажання. Всі наші чини повинні бути надхнені цією любовою Бога і, любячи Його та виконуючи Його заповіді, будемо практикувати нашу любов супроти нашого ближнього, бо все, що буде миле Богу, вийде на добро нашому ближньому.

Св. Павло так писав до римлян: **"Любов хай не буде лицемірна; ненавидівши зло, приставайте до добра. Любіть один одного братньою любовю. Пошаною один одного випереджайте.В ревності не будьте ліниві, духом горіть, Господеві служіть; веселі в надії, в горі терпеливі, в молитві витривалі; святих у потребах спомагайте і про гостинність дбайте"** (Римляни 12, 9-13).

За Апостолом Народів любов ближнього проявляється не так у словах, а більше в ділах щоденного життя, і це має бути практиковане щодня, щогодини, щохвилини, в долі і недолі.

На взір такої братньої любови кожний з нас має любити свій рідний край, свій рідний нарід, дорожити його тисячолітньою культурою, високо цінити наш прекрасний український церковний обряд, наші старовинні звичаї й обичаї, тощо. Ця любов рідної батьківщини має бути така сильна і жива, якою горіли серця геройської української матері і її молодого сина, що життя своє віддали за неї.

В часах переслідування католицької віри в Англії чимало людей, що хотіли заховати вірність своїй вірі, втікали закордон, щоб звідти її боронити. Розказують, що Роберт Пічем утік до Риму і там скоро вмер. І досьогодні на його гробі є написані такі слова: **"Тут спочиває Роберт Пічем, англійський католик, що покинув свою батьківщину, бо не міг жити без своєї віри. Він прийшов до Риму і тут умер, бо не міг жити без своєї батьківщини".**

Любов Бога, льояльність своїй вірі і любов батьківщини дуже тісно звязані з собою поняття і це мав на думці англійський скиталець у Римі, що казав викувати на своєму гробі вище наведені слова.

Св. Євангелія розказує, що одного разу хананейська, поганська жінка йшла за Ісусом Христом і голосно просила уздоровити її хвору доньку, але Христос не звертав на неї уваги. Врешті апостоли попросили помогти їй, бо ішла за ними і просила помочі. Тоді Христос сказав: "Я посланий лиш до дому Ізраїля". Коли ж вона дальше вперто просила, Він сказав: "Не годиться відняти хліб від дітей і кинути його псам". Вона ж відповіла: "Так, Господи, але і пси дістають окрушинки, що падуть із

стола господарів". І почула слова Христа: "Жінко, велика твоя віра. Нехай буде, як ти хочеш", і уздоровив її доньку.

Знаючи велику любов і милосердя Христа до людей, можна дивуватися Його гострим словам. Одначе Він хотів викликати ними велику віру Хананейки в Його Боже посланництво і так навчити Своїх земляків. По-друге, Христос хотів підкреслити, що Він найперше прийшов до дому Ізраїля, який був найкраще підготований на прихід Месії й аж щойно потім до інших, поганських народів. Дослідники Св. Письма кажуть, що згаданою подією Христос поклав на першому місці любов свого народу, але не виключав любови інших народів. Хай цей приклад буде наукою для українських християн, щоб ми своє любили і чуже шанували.

Миряни - це забороло Церкви

о. Мих. Щудло, ЧНІ.

В середньовіччі була приказка, що Церква не має ніяких оборонних валів, якими бували колись оточені твердині, щоб боронити їх і захищати перед наскоками ворогів Вали Церкви це її вірні, цебто миряни, які мають живу віру і керуються нею в щоденнім житті і праці.

Жива ж віра поширюється в світі через проповідування, цебто через євангелізування, що по-грецьки зветься керигма. Дії Апостолів свідчать про це: "Слово Боже росло і множилося число учнів в Єрусалимі" (Дії 6, 7).

Розуміється тут не слід забувати про ролю святих тайн, особливо про Пресв. Евхаристію та молитву, що так само відогравали велику ролю в поширенні християнства по відході Спасителя до неба. Добрий приклад і братолюбність теж чимало причинилися до його зросту і популярности між поганами. Проте проповідування Христової Євангелії було початком навернення поган. Св. Павло кличе: "Як же (погани) призиватимуть Того, в Кого не ввірували. Як увірують у Того, про Кого не чули? А як почують без проповідника?" (Римляни 10, 14).

Коли через проповідування душі навернулися до Христа, тоді Апостоли закріпляли їх навернення спільною молитвою, братолюбним приставанням і Пресвятою Евхаристією, що її роздавано вірним під час Літургії, яка в тих часах була щойно в зародку розвою: "Вони постійно пробували в апостольській науці, спільності, ламанні Хліба і молитві" (Дії 2, 42). Отож перші часи християнства це були часи проповідування місій і дуже діяльного апостоляту, в якім не тільки Апостоли, але й миряни брали дуже активну участь, влегшуючи Апостолам ширення засад Св. Євангелії серед поган. Кожний християнин почувався деяк зобовязаний **щось свого** додати до цього апостоляту, щоб збільшити духовні засоби первісної Церкви та вчинити її сильнішою в боротьбі з поганством.

Апостоли, офіційні провідники і проповідники Божого слова, зовсім не відкидали помочі мірян у своїх місійних трудах, хоч тільки вони мали керувати Церквою і поширенням Христової науки: "Він призначив дванадцятьох, щоб були при Нім і щоб посилати їх проповідати. І дав їм владу виганяти бісів" (Марко 3, 14-15).

Згодом Христос додав їм до помочі 72 учнів: "Господь призначив сімдесятьох двох інших і послав їх перед Собою в кожне місто і місце, куди Сам мав іти" (Лука 10, 1). Ці учні помагали Христові, підготовляючи нарід до Його приходу і проповідей. Те саме згодом вони робили для Апостолів, як Спаситель відійшов до неба. Апостоли використовували мірян у своїй праці для поширення Божого Царства і радилися їх. Св. Петро зібрав цілу християнську громаду, щоб вибрати наслідника Юди, хоч ця громада була дуже маленька, бо начисляла всього яких 120 осіб (Дії 1, 15).

Кожен християнин в цих давніх часах намагався не тільки зберегти для себе святу віру, але й поширити її

в поганському світі. Отак вони виповняли наказ Св. Павла: "Любовю служіть один другому!" (Галати 5, 13), бо в Христовій Церкві один є слугою другого. Де краща послуга для ближнього ніж полегшати йому пізнання Христа і спасіння душі?

Згодом настав час, коли загал мірян перестав цікавитися поширенням Євангелії, бо в середньовіччі тільки царі і князі були активними мірянами ,і тому клир рідко прохав помочі в інших мірян. Загал мірян перестав трудитися над поширенням християнства, займаючись щоденною працею, ловами і забавами. Вони полишили церковні справи клирові та князям.

Брак зацікавлення долею Церкви з боку загалу християн спричинив його занік у світі ,бо загально всім відомо, що правдиві християни становлять сьогодні меншість навіть у так званих християнських і католицьких країнах, не згадуючи Азії й Африки, де число поган з кожним роком збільшається. В деяких країнах брак належного числа клиру так само не мало причинився до занепаду християнства, от хоча б у Полудневій Америці.

В наслідок занепаду християнства велика частина колишніх християн, або їх нащадків стала зосвітоватілою і подекуди навіть ворожою клирові Церкви. І так повстала прірва між світом і Церквою в нашім столітті. 'Модерний світ' зачав погорджувати клиром і виключати його з публічного життя, бажаючи, щоб священики обмежили свою працю до церкви і захристії, цебто щоб тільки хрестили тих, що цього бажають, благословляли подружжя і хоронили померлих. Хто ж буде посередником між клиром і антиклерикальним світом? Добрі, ревні і Христовим духом надхнені миряни! Ось тому Папи останніх десятиліть невпинно звертаються до них і закликають їх до апостольської праці поміж збайдужнілими для Христа людьми. Година мірян вибила, і тому вони повинні взятися до праці, щоб привернути людство до Спасителя, як каже Соборовий декрет про апостолування мірян.

Ця праця має відбуватися під проводом клиру, що дбає про одність віри між християнами. Без одности віри, цебто без прийняття догм ніяка корисна праця не можлива, бо вона заведе до хаосу та розбиття, як це бачимо між некатолицькими віровизнаннями. Св. Павло перестерігав

християн у Коринті: "Благаю вас, браття, імям Господа нашого Ісуса Христа, щоб ви всі те саме говорили, щоб не було між вами розколів. . .Бо я довідався, що. . .між вами є суперечки" (1 Коринтян 1, 10-11). Церковна єрархія з волі Самого Христа має запевнити одність віри між християнами, тому тільки вона має право й обов'язок окреслювати і навчати правд віри.

Коли це навчання окреслене, то вірні мають скрупулятно за прикладом Божої Матері зберігати його та продумувати про нього (Лука 2, 19), бо таким чином скріплять і поглиблять свою віру, що її отримали в хвилині хрещення, коли стали Божими дітьми, і згодом дорослими християнами через додаткову тайну миропомазання.

Ставши дорослими Божими дітьми, християни повинні поширяти святу віру і знання про Христа між своїми ближніми, що не знають їх, бо через щоденну працю в усіх ділянках життя вони мають знамениту нагоду це чинити. Можуть це виконати розумними розмовами, інформаціями або бодай світлом доброго прикладу, якому рідко хто може опертися. Вони навіть деяк зобовязані це чинити тому, що вони так само є Церквою. Папа Пій XII заявив у 1946 р.: "Вірні миряни є в передній лінії церковного життя". Християни повинні усвідомити собі, що вони не тільки належать до Церкви ,але вони є Церквою Бога живого під проводом Христового намісника і власних єпископів.

Церква це живе Христове Тіло. Хоч у тілі не всі члени виконують ті самі чинності, все таки вони є тілом, бо становлять його частини, як теж і клир є його частиною. Ось тому гармонійна співпраця конечна між єрархією і мірянами ,бо вони не можуть існувати одне без другого. Єрархія і братерство мають характеризувати їхнє діяння в світі для Божої слави поширенням засад Евангелії. Ерархія без братерства—це панування, а братерство без єрархії стане анархією, цебто звироднілою демократією. Французький філософ В. Пасхаль (1623-62) заявив: 'Маса без одности це безладна купа. Зате одність, що не спирається на масі, є тиранією."

За прикладом 72 Христових учнів, миряни повинні підготовляти душі своїх ближніх для прийняття Христа, якого церковна єрархія подає їм через тайну хрещення й

інші тайни. Ось тому Церква це дійсна Мати людства, бо зроджує в душах Христа, початок і ціль духовного і надприродного життя.

Як міряни годні виконати це завдання?

Вони найперше мають стати самі добрими і прикладними християнами, бо не доведе до Христа людей той, хто сам не має Його в своїй душі і думках.

Міряни повинні намагатися помагати родинам просякнутися християнським духом. Всім відома різниця між дітьми, що зростають у релігійній родинній атмосфері, і тими, що тільки ходять на катехизацію, але вдома не відчувають Христа і не бачать його в своїх байдужних батьках. Добрі батьки найкраще можуть передати віру своїм дітям, бо ніхто не має на них такого впливу, як батько і мати. Хіба Мойсей не був наказав ізраїльським батькам виясняти і передавати віру їхнім дітям? (Вихід 12, 24-8).

В приставанні з ближніми треба виявляти їм християнську любов, що підготовляє душі до прийняття Христа. Хіба Св. Августин не рішився стати християнином на вид братолюбности, що йому показав Св. Амвросій, єпископ Медіолану, як пригноблений Августин прибув до того міста?

Св. Пахомій, основник монашества в Східній Церкві, був заскочений братолюбністю християн в однім єгипетськім селі, як проходив через нього разом з римською армією. І саме це добре враження було початком його навернення до Христа.

В сьогоднішніх часах не вистачає тільки проповідати з проповідальниць і пресою голосити Боже слово, бо саме тих нема в церкві, що найбільше потребують його. Вони так само не читають доброї преси, де могли б знайти потрібні інформації про Христа і Його навчання. Тут потрібно особистого контакту, і до цього добрі міряни найкраще надаються, бо вони невинно стрічаються зо згаданими людьми, які часом навмисно уникають священиків, бо лякаються їх або не вірять їм через те, що вважають їхнє проповідування за 'церковний бизнес'.

Дехто може дивується, чому деякі протестантські секти мають успіх навіть у деяких католицьких країнах. Тут можна подати багато рацій, от хоча б незнання релігії,

байдужність, різні особисті і родинні клопоти, але не малу ролю в їхнім наверненні на протестантство відограє теж особистий контакт. Хіба різні протестантські проповідники не ходять до домів і особисто не стрічаються з родинами і їхніми проблемами? Цей контакт подобається невченим християнам і зєднує їх прихильність до протестантизму. Коли ж вони стануть симпатиками згаданої секти, то ці проповідники відразу закликають їх до 'навернення до Христа'.

Як священик говорить до безвірка чи оспалого християнина, то цей останній не рідко думає: "Він так мусить говорити!" Коли ж добрий міряни скаже йому те саме, то він подумає собі: "Він так говорить тому, що вірить у Христа, а не тому, що це його робота". І не буде він підозрівати його в пропаганді тому, що знає, що міряни не має з цього ніякої матеріяльної користи.

Отак міряни можуть і повинні багато чинити для Церкви і Христа серед тих, що їх не знають, щоб світ міг пізнати свого Бога і вернутися до Нього. Гармонія між Богом і світом сьогодні сильно нарушена безвірям і бунтом проти Бога і Його Закону. Добрі міряни повинні доложити всіх зусиль, щоб привернути цю гармонійність, витворюючи в світі таку атмосферу, що вела б людей до їхнього Творця. Кожен добрий християнин годен причинитися до обнови світу в Христі, не зважаючи на це, хто він такий і що робить, бо хто щиро вірить у Христа і любить Його, той годен показати Його своїм ближнім, чи буде він учителем у школі, чи робітником у фабриці, чи батьком або матірю в родині або хворим у шпиталі. Якщо ж хтось пізнає Христа і наблизиться до Нього ,то Спаситель не опустить його, заки не заведе до Свого Небесного Отця, який потребує ревної співпраці всіх Своїх добрих земських синів і дочок, щоб привести до себе заблуканий світ. Ось тому можна повторити всім християнським мірянам те, що Сам Бог сказав до колишніх ізраїльтян:

"Ви—Мої свідки, слово Господнє і мій слуга, якого Я вибрав, щоб ви знали і вірили Мені та зрозуміли, що це Я. Не було бога, який міг би бути створений передо Мною, і не може бути такого, що був би створений по Мені. Я, Я—Господь. Нема Спасителя крім Мене. Я оповів, спас

і оголосив, а не чужий бог між вами. Ви Мої свідки. Слово Господнє це Я" (Ісая 43, 10-12).

Вишкіл Членкині ЛУКЖ

Вступлення до Ліги не вчинить нікого доброю членкинею. Треба працювати над собою і вишколювати себе, бо ніхто з нас не є досконалий. Ось тому **Конституція** Ліги предкладає членкиням Божу Матір як до наслідування, кажучи: "Небесною Покровителькою Ліги є Покров Пресвятої Богородиці" (Ч. 7), цебто Божа Мати, що бере під свій покров усіх, хто потребує її помочі. Дуже гарна покровителька, бо членкиня Ліги має трудитися для добра інших і дбати про них.

Практичні поради

Для самовишколу треба оце чинити:

1) Чинити, думати, слухати порад інших і намагатися пристосовувати до власного життя те, що доброго вичитали чи почули. Кожна членкиня є практично жінкою і матірю. Крім звичайних щоденних зайнять удома—мити, шити, прати, тощо вона потребує чогось, щоб не нудитися і духовно рости. Христос заявив Сатані, який спокушував Його в пустині перетворити каміння в хліб: "Людина не повинна жити тільки самим хлібом, але й кожним словом, що виходить із Божих уст" (Матей 4, 4).

Читання добрих книжок і часописів для духового розвою людини. Наша княгиня **Анна Ярославна,** що 1049 р. вийшла заміж за французького короля Генриха I і по його смерті була регенткою Франції ,взяла з собою словянську Біблію ,як вибиралася до Франції. На цю Біблію французькі королі складали присягу аж до французької революції в 1793 р. під час коронації в славній катедрі в Реймсі

Католицька преса повинна бути постійною приятелькою членкині ЛУКЖК, бо вона має бути обзнайомлена з різними рухами, яких повно в світі ,щоб іншим вказувати

правду, коли її спитаються, бо проживаємо в часах страшного релігійного і морального замішання й хаосу.

В читанні книжок і добрих часописів членкиня ЛУКЖК знайде потрібні поради і вказівки. Др. **Франк Бюкенен,** американський основник руху "Моральне Озброєння", каже: "Бог дав людям два уха, а тільки один язик. Це значить, що людина повинна два рази стільки слухати як говорити!"

Вишколюючи себе, членкиня причиниться до поліпшення нашої Церкви і народу. Американець **Карло Соммер** (1811-74), що боровся за скасування невільництва в Америці, каже: "Велич народу полягає в тих прикметах, що становлять велич одиниць".

Людина ж є велика, коли визначається такими прикметами, що про них Спаситель говорив в Нагірній проповіді (Матей 5, 1-12), цебто любовю до Бога, великодушністю, братолюбністю і готовістю працювати для добра інших. Нагірна ж проповідь змальовує суть Христового навчання.

Ліга бажає, щоб організація ЛУКЖК "освідомлювала релігійно, морально і національно своїх членів", як це зазначено в Конституції (Ч. 11, а).

Що більше членкиня ЛУКЖК морально і релігійно вишколить себе, то більше добра зможе вчинити для інших.

2) Довіряти Богові

Любляче і дитинне довіря до Бога це друга прикмета членкині ЛУКЖК, бо вона трудиться для справ, що напевно милі Богові, може бути певна, що Він поблагословить її труди і поможе в потребі, коли вона виконає все те, що по-людськи годна вчинити.

Під час американської цивільної війни (1863-65), президент **Абрагам Лінкольн** був сильно засмучений, бо конфедератська армія машерувала на Вашингтон. Хтось хотів потішити зажуреного президента і промовив: "Пане Президенте, ми віримо, що Бог з нами!" На це Лінкольн відказав: "Воно важніше для нас знати, чи ми з Богом!"

Живемо в часах, що в них людина має страшну силу панувати над світом, продовжати життя, керувати своїм власним розвоєм, тощо. Отак людство з Божої волі дійшло до повнолітности, і тому Бог дозволяє, щоб люди

керували власною долею, бо в них така сила, що годні знищити все життя на землі. Це залежить від нас, що буде дальше в світі. Люди відповідають за власну долю і недолю. Ось тому все можна змінити і зреформувати для власного добра, і саме тут ЛУКЖК повинна помагати нашому народові так розвязувати наші проблеми, щоб наша Церква і нарід могли дальше рости і розвиватися, а не загибати.

Віра в Бога і практика релігії мають страшну силу, бо вони годні помогти людям позбутися самолюбства, заздрости, тощо. Якщо ми змінимося на кращих людей, то й світ зміниться разом з нами, бо світ це ми і всі інші люди подібні до нас. Не можливо мріяти про поліпшення світу, коли ми самі не станемо ліпшими. Бог напевно поможе нам виконати навіть найтяжчі діла, бо Св. Павло каже: "Коли Бог із нами, то хто проти нас?" (Римляни 8, 31).

3) Вишкіл характеру

Характерна людина це велика людина, не зважаючи на те, чи вона багата чи вбога в матеріяльні добра, вчена чи невчена. **Характер це** самодисципліна, основана на сильних переконаннях, які кермують поведінкою і життям людини. Характер це не мармурова статуя, що не змінюється. Характер це щось живе, як і людина, тому треба постійно працювати над ним. Характер можна змінити і вдосконалити. Михайло Сервантес, еспанський письменник, що написав "Дон Кіхот", каже: "Кожна людина є такою, якою Бог сотворив її, і ще трохи гіршою". Треба працювати над собою, щоб вподібнитися до Христа, бо християнин має бути подібний до Христа.

ЛУКЖК це **ви**, членкині. Які ви—така й Ліга. Ось тому треба невпинно працювати над собою, щоб стати такими жінками, якими були **євангельські жінки**, що послуговували Христові на землі, не зважаючи на різні трудності. Апостоли зо страху повтікали і поховалися, як Христа заарештовано (Матей 26, 56), а жінки залишилися Йому вірні.

Як членкині ЛУКЖК будуть активні, то й Ліга буде активна. Коли вони спатимуть, то й Ліга буде сплячою організацію. Людина ж, що спить, не година працювати!

Бог обертає зло на добре

о. Роман Хом'як, ЧНІ.

По смерті патріярха Якова, Йосифові брати боялись, щоб він не пімстився на них за все те лихо, що вони заподіяли йому. Одначе Йосиф сказав до них: **"Не бійтеся! . . .Ви зло задумали на мене, але Бог обернув це на добре"** (Буття 50, 19, 20).

Бог хоче, щоб наше земське життя було **часом проби.** Тут, на землі ми є свобідні та ми самі рішаємо чи хочемо йому служити, чи ні. Бог заохочує нас, щоб чинити добро та перестерігає нас перед злом. Він обдаровує нас ласкою, якої потребуємо, щоб перейти цей час проби. Через те, що на землі не бачимо Бога, можемо зловживати нашої свободи й грішити проти нього. Бог позволяє на гріх. Нам може навіть здаватися, що гріх може перешкоджати Божим плянам, або навіть розбити їх.

Одначе Бог знає як в дійсності обернути зло на добре. Він править світом в цей спосіб, що лихо мусить сприяти здійсненню його святим замірам. Навіть коли Божий Син Ісус Христос, помер на хресті, здавалось що диявол і гріх побідили, насправді диявол був переможений і світ був увільнений від влади гріха та вічної смерти. Таємниця гріха залишається незбагнена, доки живемо на землі. Але останнього дня світу будемо здивовані, коли побачимо як усе лихо в світі сприяло здійсненню святим Божим ціллям.

Бог позволяє на гріх тому, що він хоче, щоб ми свобідно рішали чи хочемо йому служити та й через те, що він знає як обернути лихо на добре.

Коли бачимо зло на світі, не будемо сумніватися в існування Бога та не будемо знеохочуватися, але непохитно будемо вірити, що Бог оберне все зло на добре. Ісус Христос переміг гріх і диявола!

Святе Письмо каже: **"Чого метушаться народи, і люди задумують марне?". . .Той, хто живе на небі, з них сміється, Господь із них глузує"** (Псалом 2, 1, 4).

1) Що треба зробити, як родина покличе священика, щоб дав маслосвяття хворому?

Коли родина кличе священика, щоб дав маслосвяття хворому, то хтось з родини повинен зо свічкою в руці стрінути священика і запровадити його до кімнати хворого.

Біля хворого на столі треба поставити хрест, дві свічки, шклянку з водою, і білу скатерть або рушничок.

2) Чи людина годна бути певна, що Бог простив їй гріхи, якщо вона дійсно покається і навернеться до Нього в своїм сумлінні?

Якщо хтось дійсно покається і навернеться до Бога, то він може бути певний, що Бог дробачив Йому, бо Бог обіцяв прощати тим, що щиро каються і навертаються до Нього: "Коли ж злий відвернеться від усіх своїх гріхів, яких накоїв, і буде пильнувати всі Мої Установи, чинити за Законом і справедливістю, то він буде жити і не помре. Всі переступи, що він їх учинив, не будуть пригадуватися йому" (Єзекиїл: 19, 20-21).

Як хтось піде до сповіді та належно визнає свої гріхи, то він знає, що Бог прощає йому гріхи за посередництвом Церкви, бо Церква має право прощати гріхи в імені Божім (Іван 20, 22-23).

Проте в обидвох випадках нема абсолютної певности, бо ніхто не може бути абсолютно певний, що він належно каявся і вповні навернувся до Бога. Тому в обидвох

випадках людина мусить покладатися на Боже милосердя і довіряти Богові немов дитина доброму батькові.

Бог навмисно так поступає з людьми, щоб вони постійно трудилися над своїм спасінням і не довіряли собі, але Йому. Якщо б люди були абсолютно певні про своє спасіння, то багато з них стало б оспалими і недбалими в Його службі.

3) Якщо людина має якесь видіння від Бога, в якім Він обявляє щось їй, то чи вона має під гріхом вірити у власне видіння?

Святі і знавці подібних речей не вагаються твердити, що людина не повинна боятися, що вона грішить і відкине Божу волю і тим образить Бога, як не повірить у видіння. Якщо той, хто мав видіння, не зобовязаний вірити в нього, то куди менше зобовязані вірити в нього ті, що довідаються від інших про ці видіння? Людина, яка не звертає уваги на видіння, про які ніхто не може мати абсолютної певности, звідки вони походять, не ображає Бога, бо вона не відвертається від Нього, ані не сходить з дороги вічного спасіння. Св. Іван від Христа і Св. Тереса виразно твердять, що Бог не дає правдивих видінь і обявлень, поки душа не дійде до дуже високої досконалости.

Хто каже, що мав від Бога якесь обявлення, той має це доказати, щоб інші могли повірити в нього. Єдиний важний аргумент і доказ, що обявлення чи пророцтво правдиве, це **чудо** виконане, щоб доказати його.

Деякі аскетичні письменники не вагаються твердити, що коли людина ще не дійшла до тої містичної злуки з Богом, що зветься містичними заручинами, то її видіння й обявлення треба вважати за ілюзії.

4) Чи це гріх сумніватися про правди віри? Чи ми маємо вірити в усе те, що читаємо в побожних книжках про віру?

Християни мають вірити в обявлені правди віри, які Церква окреслила як догми. Сумніватися про догму це тяжкий гріх.

Як іде про богословські опінії, то можна сумніватися, цебто приймати одну або другу, як богослови дискутують про якусь правду, бо тоді гадки вчених поділені, і тому

вірні можуть приймати одну або другу опінію, коли поважні богослови боронять і держать її.

Якщо ж Папа, як найвищий Учитель Церкви, або всі єпископи разом авторитетно висловили свою гадку і навчання про якусь справу-правду, то треба прийняти їхнє рішення. Тоді противні опінії тратять вартість і їх треба відкинути.

5) Як єпископи є наслідниками Апостолів? Чи кожний єпископ є наслідником якогось Апостола?

Ні, єпископи є наслідниками апостольської Колегії. Це значить єпископи цілого світу творять одну Колегію так, як апостоли творили її. Як ця Апостольська Колегія була під проводом Св. Петра, так теперішня Апостольська Колегія є під проводом і керівництвом Папи, що є заступником Христа на землі і наслідником Св. Петра.

Єпископи рядять не тільки цілою Церквою разом з Папою, але водночас керують своїми єпархіями, що є місцевими Церквами, і в цих місцевих Церквах видно цілу Христову Церкву.

ЯК АНГЛІКАНЦІ ХОДЯТЬ ДО ЦЕРКВИ?

Англіканська Церква в Англії є офіційною церквою Англії. Королівська родина належить до неї. Вона там начисляє 27,000,00 членів. Проте тільки около 10,000,000 є її дійсними членами, а з цих 10,000,000 тільки 3,000,000 ходить до їх Св. Причастя, хоч англікани не мають дійсного Св. Причастя тому, що не мають правдивих священників. В їх церкві брак міністрів.

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ, це релігійний місячник, що його видають Отці Редемптористи. (В липні і серпні виходить тільки одне число). ПЕРЕДПЛАТА: одне число 25ц.; один рік $3.00; два роки $5.50; три роки $7.50. ЗМІНА АДРЕСИ. Хто зміняє адресу нехай повідомить Адміністрацію Голосу Спасителя бодай один місяць наперед, подаючи водночас СТАРУ і НОВУ адресу. ВІДНОВА ПЕРЕДПЛАТИ потверджується тим самим, що дані одержуєте місячник зо зміненою датою на коверті, яка вказує коли передплата кінчиться. АДРЕСА для адміністрації і кореспонденції: REDEEMER'S VOICE, 165 Catherine Street, Box 220, Yorkton Sask., Canada.

Редактори не відсилають незамовлених артикулів, хібащо хтось виразно зазначить, що бажає їх звернення та прішле марку для відсилки.

Появляється друком за дозволом церковних влади

Новий Катехизм

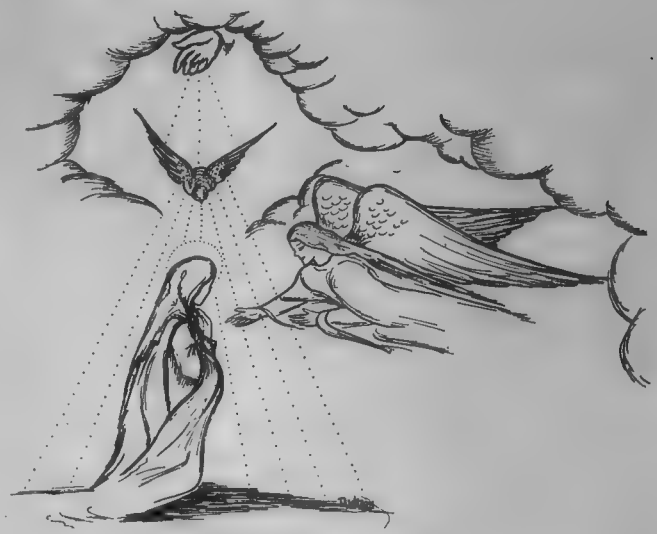

ДРУГА ЧАСТИНА

БОГ ОТЕЦЬ ПОСИЛАЄ СВОГО СИНА СПАСТИ НАС

Розділ 17

БОГ ВИБИРАЄ МАТІР ДЛЯ СВОГО СИНА

Як Бог Отець рішив, що Його Син має стати Чоловіком, то треба було вибрати Йому Матір. Ось тому Бог Отець послав ангола Гавриїла до маленького містечка в Палестині. Це містечко звалося Назарет. В Назареті жила побожна дівиця Марія. В тім часі в світі було дуже багато добрих дівчат. Між ними були дочки князів і царів, але Бог не вибрав їх. Він вибрав убогу дівицю, Пречисту Діву Марію, і до неї послав Свого ангола. Як ангол прий-

шов до Марії, то сказав їй: "Те (Дитя), що народиться, буде зватися Божим Сином" (Лука: 1, 35).

Від віків Бог був вибрав Пречисту Діву Марію на Матір Свого Сина. Він приготував її, щоб вона була гідною Матірю Божого Сина. Ми всі народилися в первороднім гріху. Одна тільки Марія була вільна від первородного гріха, бо не годилося, щоб Божий Син народився від грішної Матері. Марія не мала гріха первородного, і цей привілей зветься непорочним Зачаттям.

Крім цього Бог Отець дав Пречистій Діві Марії багато інших ласк і дарів. Вона ніколи в житті не допустилася ніякого гріха, і тому ніколи не образила Бога. "Уся ти гарна, моя люба, і вади нема в тобі" (Пісні: 4, 7). Марія була святіша ніж інші люди. "Було багато чесних жінок, але ти перевищила всіх їх" (Приповідки: 31, 29).

Марія своєю гідністю перевищає всіх людей і анголів, бо люди і анголи це Божі слуги, а Марія це Мати Божого Сина. Тільки вона одна разом з Небесним Отцем може сказати про Ісуса: "Це мій Син!" Ось тому свята Єлисавета сказала до Марії: "Ти благословенна між жінками" (Лука: 1, 28).

Марія вживала Божих ласк і дарів, щоб любити Бога і своїх ближніх. Вона любила Бога більше ніж самі анголи люблять Його в небі. З любови до Бога вона згодилася стати Матірю Божого Сина, хоч через те мусіла багато терпіти в житті, бо бачила, як деякі невдячні люди насміхалися з Ісуса, не хотіли слухати Його Божеського навчання, переслідували Його і вкінці прибили Його до хреста і замучили за наші гріхи.

Бог так само сильно любив і любить Пречисту Діву Марію, бо вона любила Його. Вона все робила на Божу славу і з любови до Ісуса, як жила з Ним у вбогім домі в Назареті.

За її любов, терпіння і за те, що Марія зробила для Ісуса, як Він жив на землі, Бог Отець забрав Марію до неба з тілом і душею, як вона померла. Цей привілей зветься тілесним внебовзяттям.

Тепер Марія пробуває в небі, де вона молиться за мене і за всіх інших людей.

ПИТАННЯ

1) Хто є Матірю Божого Сина, що стався Чоловіком?

Пречиста Діва Марія є Матірю Божого Сина, що стався Чоловіком.

2) Як зветься Божий Син, що стався Чоловіком?

Божий Син, що стався Чоловіком, зветься Ісус Христос.

3) Які три привілеї Бог Отець дав Божій Матері Марії?

Бог дав Божій Матері оці три привілеї: гідність Божого материнства, непорочне Зачаття і тілесне внебовзяття.

СВЯТЕ ПИСЬМО

Радуйся, благодатно, Господь з тобою!. . .Ось ти зачнеш і вродиш сина і даси Йому імя Ісус. Він буде великий і Сином Всевишнього назветься (Лука: 1, 28 і 32).

ПРАКТИЧНА ПОСТАНОВА

Я буду завжди вдячний (вдячна) Пречистій Діві Марії, бо вона дала мені Ісуса, мого дорогого Спасителя.

ЛІТУРГІЙНА МОЛИТВА

Сьогодні зачинається наше спасіння відкриттям предвічної правди. Божий Син стається Сином Діви й архангол Гавриїл звіщає їй щасливу новину. Тому й ми разом з ним заспіваймо Богородиці: 'Радуйся ,благодатна, Господь з тобою!" (Тропар Благовіщення).

ОСОБИСТА МОЛИТВА

Божа Мати, навчи мене любити Ісуса так, як Ти любиш Його.

ВПРАВА

Напиши в своїм зшитку:

1) Як ангол Гавриїл сказав Божій Матері, що породить Божого Сина? Прочитай (Лука: 1, 26-34) і переповіж своїми словами.

2) Що значить, що Марія була непорочно зачата і що по смерті пішла до неба з тілом і душею. Як звуться ці привілеї?

3) Намалюй ангола Гавриїла, як він з неба зійшов і говорив до Пречистої Діви Марії про Божого Сина, що мав статися Чоловіком і нашим Спасителем.

Одушевлення скоро вділяється іншим. Знеохота робить те саме.

Різдвяні переживання на тлі відправ

о. В. Зінько, ЧСВВ.

У нашій Церкві різні свята мають свої питомі настрої приготування і змисл у літургічних молитвах Церкви.

От хоча б Різдво Христове. Воно в нашій Церкві попереджене Пилипівкою, що є постом. До того два свята Богородичні нас приготовляють до Народження Христового.

Перше Введення в Храм Пресвятої Богородиці хоч дальше, але гідне приготування до Божого Материнства. Марія йде в храм, пожертвувана батьками. Йоакимом і Анною, щоб потім самій стати храмом Божого Слова.

Друге свято це Непорочне Зачаття. Якщо має породити Марія Того, що міг сказати: "Хто мене закине гріх", то сама мусіла бути Чиста-Пречиста без жадної змази.

У дні св. отця Миколая (6-го грудня) на Вечірні вже співаємо стихиру різдвяного передсвяття-передпразденства, що починається: "Вертепе благокрасися"...

Це на Господи воззвах, а на самій Литії "Сіоне торжествуй". На "Стиховні" ще раз закінчуємо різдвяним кантом: "Безневістная Діво".

По десятім грудні припадає Неділя Праотців. Це представники Старого Заповіту, що очікували Месії. Пісні того дня спогадують їх і моляться з подякою, що ми вже дочекалися Того, якого вони були б раді побачити.

Куди більше різдвяного характеру має Неділя перед Різдвом. На Вечірні є прекрасна стихира на стиховні, що повинна співатися на 24-го грудня, а це: "Доме Єфратів, городе святий, пророків славо, украси дім, у якім Божеський (Син) родиться."

Властиве передпразденство починається 20 грудня і триває 5 днів. У тих днях на Вечірнях та Утренях стало є відповідні частини, що стосуються Вифлеємської містерії.

У саме навечір'я припадають Царські Часи з відповідними читаннями. Ці читання починаються пророцтвом Міхея, що Вифлеєм не менший від інших міст Юди, бо з нього вийде Цар, що пастиме Ізраїля. Євангелія від Матея про побоювання та сумніви Йосипа, що не був втаємничений у добру вістку переданну архангелом Гавриїлом Марії.

На третім часі чи годині читаємо Євангелію Луки про народження Божого Сина, точніше про поклін пастирів..

На шостій годині читається прихід і поклін мудреців, а на останній—дев'ятій годині про втечу до Єгипту.

На саме Різдво, коли припаде воно в неділю чи понеділок, тоді співається Літургію св. Василія, а коли ж в інші дні тижня, то Літургія св. Василія співається в навечір'я з Вечірнею. Ця Вечірня має 8 читань зо Старого Заповіту. У них пригадуємо собі на пророцтва про Воплочення Божого Сина. Найзворушливішим є з Ісаї, де говориться, що Діва породить Сина й дасться йому велике ім'я: Емануїл.

На цій Вечірні замість гласа співається: "І мудреців Тобі" привів, що з вірою поклонилися Тобі. З ними помилуй нас. Та другий містопрокімен: "Мудреці навів Ти на поклонення твоє; з ними ж Тебе величаєм: "Життядавче, слава Тобі."

У Різдвяну ніч співається Велике Повечір'я, що його всі знають з незабутнього "З нами Бог, зрозумійте, народи, і поклоняйтеся, бо з нами Бог." При кінці є ще Литія. На цій Литії в ектенії замість "Господи помилуй" співаємо коляди.

Загалом частини відправ на Різдво є вельми різдвяно настроєві, а до них приходять ще коляди. Коляди це не лиш вияв народної душі та традиції, але передусім молитва і епопея тайни Вифлеємської ночі. Отож, постараймося належно переживати Різдвяний час.

Старому і слабому, годи завжди як малому.

Ніякий мужчина не є повним чоловіком, поки не оженився, а потім то вже йому все одно.

ХРИСТОС НАРОДИВСЯ!

Уляна Кравченко

Просфорою ділимось з Вами —
Затоцники, переселенці,
(Далекі ви — та серцю близькі),
Нехай цей жаль по Землі-Неньці,
Що вас сповив, немов змієм,
Зоря Свят-Вечора розвіє,
Нехай піддержує надії:
І нам та зірка заясніє,
Що до воріт самого щастя
Нас поведе...покаже нам наш
Вифлеєм!

Просфорою ділимось з Вами
Трудівники...Сини ріллі:
Дай, Боже, вам із криці сили!
Хай тугий Дух не дасть упасти
Під тягарем журби...неволі...
Тривайте в вірі, непоборні:
Пробється світ крізь хмари чорні,
По днях сучасности кривавих.
Іде майбутнє в блисках ясних
Нової радости і слави.

Просфорою ділимось з вами,
Провідники змагань за волю,
Нехай сьогодні вам тюрма
Зміниться в сні у тихий рай!..
Благословенна жертва ваша,
Без жертв відродження нема!

Просфорою ділимось з вами,
З дітьми України усіми,
Ген від Кавказу до Карпат...
Як бачимо тут вас усіх —
Із міських брам...з-під сільських
стріх,
Незломних душ світляний ряд,
Що рветься стати — в ярі лави...
Нехай кріпить вас чар коляд,
Минеться — вірте — злоби ад,
Розірветься ярмо жорстоке...
Тривким лиш те, що величаве,
Безсмертним, вічним те, що ясне...

Просфорою ділимось з вами,
Ви, провозвісники...природи...
Всесильні вірою всеправди,
Задивлені в зорю-емблем!
Дай, Боже, вам в щасливі дні
Побачити, мов Симеон,
Спасіння, світло люду свого,
Ісрод ввести в наш Вифлеєм...
З народом заспівати враз:
Господь наш, Христос наш
І Пан наш для всіх нас
Нам народився.

УРАГВАЙ

Урагвай це найменша республіка Південної Америки між Аргентиною і Бразилією. Це рільничий край. Клімат лагідний у цій республіці, 91 відсоток людей вміє читати і писати, держава запевняє опіку над здоровям, тощо. Мешканці країни дуже люблять грати копаного мяча.

Урагвай здобув свою політичну незалежність у 1828 р. Населення країни доходить до 2,556,000, і воно мусить підтримувати 340,000 пенсійників, які ідуть на пенсію в 55 році життя.

THE SURPRISES OF CHRISTMAS

Joseph Manton, C.SS.R.

The one Christmas card that I am tempted to save each year comes to me with "Merry Christmas!" punched in Braille under the usual gaudy greeting. It always takes me back to the time, some years ago, when on Christmas day I dropped into a very modest house in our parish. I wanted to see Alice. Alice was a blond, blue-eyed child of seven. The trouble was, those melting blue eyes were stone blind.

That day she sang a Christmas song for me, "God eternal is born today" in a voice that was deliciously sweet and remarkably true. Then she showed me her Christmas crib, and it was uncanny to see the tiny hand reach in and take out some figure without knocking the others down. "This is a Wise Man, the biggest Wise Man of all." Then, "This is an angel. See his wings?" I asked, "What are his hands doing?" And she answered, "His hands are folded!" I thought that was a pretty good word for a child who had never seen folded hands and had not yet made her First Communion.

Meanwhile her brother, who was ten and something of a card, had slyly put into her crib an animal. He pushed it under her hand and said, "Hey, sis, what kind of animal is this?" Her sensitive little fingers ran over it and she shouted with happy excitement, "That's a Texas longhorn! And that's yours!" After a while she took my hand and led me over to the brilliant tree, which to her was just prickly branches in the dark, and said in a low, pleading voice that I'll never

forget: "Why can't I see?"

I don't know what I said, but I do know that in the intervening years Alice has been a superb example to the countless people who have seen her. Her very blindness has been a blazing star of Bethlehem that has brought many closer to Christ. And at this time she always makes me think how many people with perfectly good eyes never really see Christmas because they have seen too many Christmases. They take it too much for granted. Custom has hung its dim cataracts before their eyes. They look at it through the grey mist of habit and routine.

The only way to see Christmas is to come running down from the hills with the shepherds, swing round a sudden bend in the road and burst into the cave. There everything is fresh and new and startling. It is something that neither we nor anyone else has ever seen before, and it is almost enough to lift us out of our shoes. Pity the bored sophisticate to whom Christmas is so stale that it does not make the needle on his emotional dial even faintly flicker. Envy the man who comes to Christmas each year with a fresh approach, for his

eyes widen and glisten like a child's with the series of bright surprises.

The first surprise is the stable itself. To think that here lay the end of the trail: all the hopes of four thousand years of recorded history, all the trembling predictions of grey-bearded prophets, all the yellowed parchments of inspired Scripture, all the long shadowy line of fathers telling their sons by firelight of the Messiah that was to come, all the centuries of waiting, watching, wondering—to think it should all finally lead to this, to a straw-filled manger in a midnight cave at the end of a primitive road in the middle of nowhere! Does it not stop us in our tracks and make us want to rub our eyes? We know God's ways are not our ways, and that it is ridiculous to measure the almighty by the yardstick of puny man, yet who would ever have dreamed that the prophetic star would have stopped above a *stable?*

Could this be the Saviour, the long-waited Redeemer? Why, the ages had always pictured Him as a prince born in a castle, and here is a pauper born in a cave! The ages were sure His father would be a king, but by the side of this crib stands only a carpenter. (And he only the foster father!) The ages had looked for a Messiah of power, the mighty Lion of Juda, and here is instead the little Lamb of God.

If the first surprise of Christmas is the place, a stable, then the second is the helplessness of its Guest. All around glittering light and glorious music, but there He lies wrapped in snug swaddling bands, the boundless Infinite become a tightly confined Infant. The God from whose countenance flash the jagged yellow lightnings, and now He lies amid sticks of yellow straw. The eternal God, the one absolutely permanent Being around which all life revolves, and He is born as a wanderer by the wayside.

You remember Chesterton's touching lines: "The place where God was homeless, but all men are at home." You think how later at Cana and Jericho and Decapolis and Naim this Christ would give wine to the thirsty, sight to the blind, hearing to the deaf and even life to the dead. But here at Bethlehem He does not give. He only receives, everything from His mother's milk to the gifts of the Magi.

Perhaps the third surprise of Christmas is how the cave eventually became the cathedral, and how the mustard seed of Bethlehem grew to a giant tree, a Christmas tree in fact, whose branches spread out across the world. If you had looked out from the mouth of the cave that first Christmas night, you might have seen a few donkeys placidly plodding along the Bethlehem road. Or a chariot rumbling past with self-important haste. But with the years how the picture has changed!

Today Christmas jams the highways of the world with whizzing cars, crams the railway trains with hurrying travelers, stacks of planes in droning circles over busy airports, as people gather to celebrate the day. People? Are they not like shepherds from a more distant hill on the mountain range of time, whose hearts, because of this feast, beat faster beneath their woolen overcoats, wool incidentally shorn from sheep twenty centuries removed from the blinking flocks of Bethlehem? For these modern shepherds, too, harken to the angels' song and hasten to the Christmas crib. Christmas by its nature is timeless, ageless, now and forever. A flower may wilt, a picture may fade, a song may die upon the air,

but the charm and the glory of Christmas is like the fire that blazes in a ruby: centuries can roll over it and that silent fire will still glow bright. Christmas is such a ruby, a gem from the jewel box of God.

The final surprise of Christmas is the statuette of the Christ Child in the manger. In all history there is nothing like this. Stroll through the capitals of great nations, saunter through the public squares of large cities, and you will undoubtedly come upon imposing monuments to outstanding men. You will perhaps encounter a bronze Napoleon, jaunty little general with his palm thrust pompously into the front of his jacket. Or you will see a gaunt, tired Lincoln, slumped haggardly in his huge stone chair. You may even look upon a Shakespeare with broad brow, pointed beard and poised quill. But did you ever in your life see the statue of a famous man *as an infant?* Did you ever see anybody honored in his babyhood, celebrated for what he was the very day he was born?

Only the tiny Christ ever merited this. For Him, to honor His very infancy, paintings from the fire-tipped brushes of the masters, tapestries that glow like the sunset, carols sung by candle-lit windows, poems where the pen has plunged deep into the heart — honors that are always reserved for greatness achieved, toasts raised to men at the golden peak of their illustrious careers, but in the case of Christ the arts of the ages tiptoe into a stable and lay their tributes at the foot of a Baby's crib!

Because this Child was unlike any other child. It is the difference between the Garden of Eden and the Grotto of Bethlehem. In Eden man was made, at least in soul, like to the image and likeness of God. But in Bethlehem God was made to the image and likeness of man. God could not make himself greater to impress us, so He made himself smaller to attract us. Who could fear a little Child? Who could help loving a helpless, lovable Infant?

Nobody now has a valid reason for running away from God. The whole swing and split of Christmas is toward God! *Come,* let us adore Him, adore Him as though we were the first who ever knelt by that incredible manger! Then, even at this late date, the light from the Star will leap over the miles and brighten our lives. The song of the Seraphs will ring down from the skies and hum in our hearts. The smile of the Child will look up from the crib and gladden our souls. For, we shall not be keeping Christmas as a remote memory or as a musty routine anniversary, but as a living, personal meeting with the little adorable Christ!

MOTHER of God, we are your servants. Since you have delivered us from misfortune, we thank you by dedicating this hymn of victory to you as to our glorious Leader (Champion). No one can overcome your invincible might, therefore deliver us from all afflictions that we may cry out to you: "Hail, Virgin-mother!" (Akafist to Our Lady, Kondak 1).

Compliments are only lies in nice clothes. (Ukrainian proverb).

You and Little Christ in the Manger

Rev. Basil Tremba

AS Christmas approaches and the coming of the promised Redeemer, our meditations turn to the Infant in the crib. To do otherwise is to deny that fact that Christ was rich but became poor for our sake that we might be spiritually enriched by Him. Let us, therefore, consider the infinite condecension of Christ in the crib.

Although we seem to see in this crib a poor, helpless human Being, altogether like ourselves, He has created heaven and earth with its galaxies of stars, orbiting with the other eight planets in a cosmos which defies description. Although helpless on His birthday, able to do little more than open and close His eyes, it was His almighty will which sets and sustains the order of creation in motion. He had no beginning and is eternal. Taking the likeness of a child, a human body, He lived with people for thirty years. He redeemed humanity. He now asks us to work for Him in His Church for some fifty or seventy years, and promises us eternal happiness, a reward to last forever and ever. He promises to give us Himself even here on earth and eternal life of love with Him, a reward to last for an eternity.

You see nothing of value on Him at the crib, but to Him belong the heaven and the earth, and everything in them.

He lowered Himself to the companionship of an ox and a donkey, but in heaven millions of angels are His servants and companions.

In the crib we see only a helpless Infant, fashioned as we are, but He is God who reigns over our human hearts. In a drafty cave hidden from sight lies all wisdom and knowledge and this is the Child lying in the straw. We pause and realize that in Christ is the wisdom for the solution of all our problems. Here was the One who had flung the worlds into space and had lighted the sun.

Yes, a poor Child in the manger on some hay, but He is rich before God the Father in heaven. He later said: "Fear not, I have overcome the world." This eternal Son of God also said of His birth: "I have come so that they may have life, and have it more abundantly" (John 10, 10).

There was no room for Him in the inn, but He prepares mansions in heaven for all those who believe in Him.

This Child lay in a crib, in a cave, in darkness, in the damp filth of an animal shelter, unsuited for the lowest of men, yet He chose it as the place to begin His life. The stable was meant for animals, dark, damp, odorous, cheerless, and yet He is the Light of the world, "He who follows this Light will never walk in darkness.

The Holy Family was alone and without a friend. Yet Christ befriended the shepherds, lowly sons of Adam, in the first moments of His life. Consider this miracle of love reconciling his Father to us. Still further, consider how our Lord Jesus Christ left the riches of heaven and the bosom of His Eternal Father and became poor (Matthew 7, 20) in order that they be made rich with the unsearchable riches of Christ (Ephesians 3, 8). "He deigned to appear in lowliness to the lowly, so that His sublimity might become clear to those rising up to Him" (St Augustine). The Son of Man offered Himself to us as an example of life.

By His angels the Child invited the poor shepherds to come and adore Him. This Child wanted to show that He loves poor people, all of us. The angels sang for Him. He came to make people equal to the angels. Suddenly there was with the angel a multitude of the heavenly hosts praising God and saying: "Glory to God in the highest, and peace on earth among men of good will" (Luke 2, 14).

The angels did not sing, "Peace to the rich people", but to the people of good will". It was God Himself who invited shepherds to come and adore Him on His birthday, and not magnificent *potentates*. He came with the simple and charming smile of a baby.

This Child in the manger, this Child King, wants to make all of us similar to the angels by making us children of God. He wants to give us a spiritual life and participation in the divine life of God. By this gift of grace He makes us such!

"Being rich, He became poor for our sake" (2 Corinthians 8, 9).

Christ did not select a mansion. He went into a poor cave. He is humility itself. What He wants is the welcome love prefers. You may tell Him that your heart is as cold as the cave, and He will warm it. It may be dark, and He will light it up to show you His holy will. Your soul may be empty, but He will fill it, adorn it and make it a thing of beauty, a temple fit for the Holy Spirit.

"Beneath that tiny form of an Infant lay the God of Heaven and earth".

The Magi offered Him gifts: Gold is said to stand for charity; frankincense for prayer, and myrrh for mortification. We, too, ought to offer these gifts.

"Christ is the Lord, Whom to serve is to reign."

"Not my will but Thine be done."

"Taking the nature of a slave" (Phi. 2, 6).

"What you do to them", He says, "You do to Me."

"Truly has Our Lord and Savior entered secretly into this valley of tears, into the place of our lowliness".

When the shepherds went to pay homage to the little Baby in the manger, the angels were singing in the heavens: "Glory to God in the highest." Here was Jesus the Son of God as the everlasting ages, yet young as a newborn Infant, in eternity without mother, in time without father, conceived of the Holy Spirit.

No king on earth had his coming foretold many ages before his coming. But God the Father, revealed to many prophets the details concerning the future coming of His Son. They say that there are 456 such details in the life of Christ which are fulfillments of all these prophecies.

"Therefore the Lord Himself shall give you a sign. Behold a virgin shall conceive and bear a son, and his name shall be called Emmanuel" (Isaias 7, 14).

"And behold, you shall conceive in thy womb and shall bring forth a son; and you shall call His name Jesus. He shall be great and shall be called Son of the Most High;

and the Lord God shall give to Him the throne of David, his father; and he shall reign over the house of Jacob for ever, and his reign shall have no end" St. Gabriel said to Mary (Luke 1, 33).

For there has been born to you this day a Savior who is Christ the Lord, in the town of David."

"But Mary kept in mind all the words of the angel, pondering them in her heart" (Luke 2, 16). What does pondering mean? It must have meant weighing carefully in her heart, meditating within herself and in her heart, comparing notes. The exegetes explain this "pondering in her heart". She was a holy woman, and had read the Sacred Scripture. She knew the prophets and was recalling that the angel Gabriel said to her the same things which the prophets had foretold. She was pondering within her heart whether the prophets had anticipated the words: "The Holy Spirit shall come upon you and the power of the Most High shall overshadow thee, and therefore, the Holy One to be born shall be called the Son of God." Gabriel announced this Isaias has foretold it. "The virgin shall be with child and bear a son." She read these words in her anticipation of the messianic promises and now she was listening to Gabriel's words, echoing again and again in her heart. She looked upon the Child lying before her and heard His cry. She saw there the Son of God, her son, her only Child. What torments of thought must have swept through her mind as she recalled the promises and their fulfillment of the angelic visitation and the Child that was now born.

"For a Child is born to us and a son is given to us, and the government is upon his shoulders; and his name shall be called Wonderful, Counsellor, God the Mighty, the Father of the world to come, the Prince of Peace." (Isaias 9, 6).

"His body was formed in the Incarnation in order that He might offer it to His Father on the altar, on the cross, and give it to those who believe in Him", St. Augustine says.

It is the love of God, coming down to us until it clothes itself with our nature, which will win us over by the sight of this self-abasement.

"The blood of the Just One and the humility of God are a cleansing bath for the wicked and the proud," St. Augustine adds.

SOVIET ELECTIONS

What are the so-called free Soviet elections? A single- list ballot with compulsion to vote and menace to be deported to Siberia if one refuses to vote for the candidates that have been proposed by Stalin.

STALIN'S GRATITUDE

Some people wonder and ask: What is the Soviet gratitude for the billion dollars spent for Russia during the war lend-lease? Don't you know? A large ring of spies sent by Stalin to America to rob the atomic secrets, to organize a violent revolution and to subdue our free country to the Russian yoke.

Nothing is certain in this world of ours, except death and taxes.

CHRISTIAN MARRIAGE

M. Schudlo, C.SS.R.

MARRIED people must never forget that Christian marriage is a vocation to strive after perfection as a team. They should try to develop their conjugal love through a daily practice. During the discussion on marriage at the fourth session of the Second Vatican Council, Archbishop Djajasepoetra declared:

"You Westerners always say that people marry because they love each other. In the Orient we say that people get married and then learn to love each other".

Like God's love for men, the love between the husband and the wife should be creative and life-giving. Every child they bring into the world should be a sign and a confirmation of their mutual love. The spouses should never forget that marriage is an institution for the service of life. Love is the cornerstone of a healthy marriage. No other good can be a substitute for it and make the couple really happy.

Since sex was created by God, "Male and female He (God) created them", that is, Adam and Eve (Genesis 1, 27), it is good because whatever is made by God must be good.

The connection between sex and procreation is obvious and natural. After creating the first couple God said to them: "Be fruitful and multiply!" (Genesis 1, 28). Love between the husband and the wife can be expressed in many ways—through a smile, a caress, a kiss, etc.—but the strongest expression usually comes through marital acts.

Of course, there are times in every marriage when the couple must abstain from expressing their conjugal love through marital acts, and such abstention can be a very deep proof of love. And here lies the root of the Catholic teaching on control in marriage.

No couple should bring into the world more children than they can reasonably afford, that is no more than they can raise, clothe and educate. Nor should the couple endanger their physical or mental health. Sensible couples space their children over the entire span of their fertility.

No priest or confessor can tell the couple how many children they should have. The decision is theirs after a prayerful dialogue with each other and with God Who will always help those who act reasonably. The answer to the question, "How many children should a couple have?" varies with each couple, because many factors must be taken

into consideration when this problem is discussed, for instance, spiritual, moral and physical health of the couple, financial means, etc.

The Church believes in and teaches responsible parenthood.

God made man and endowed him with reason and free will. Thus it is clear that He wants him to be responsible for his actions and his whole life. The Catholic Church, at least so far, opposes the artificial birth control, because in such a case the marital act no longer symbolizes the complete surrender of love between the husband and the wife. Something is held back, because such an act does not express the full gift of one partner to another.

As far as the number of children is concerned the spouses must not leave everything in the hands of divine providence. God wants man to use his intelligence in the work of populating the Kingdom of God on earth.

Contraception

The Church has condemned contraception as a serious sin. Countless married couples are waiting for the day when science will provide a birth control pill that will be cheap, harmless and safe, acceptable to all religions. It is an illusion, because no pill will ever be invented that would solve all the problems of marriage.

Can the Church change her stand on the artificial birth control? It seems that it *could*, because the present teaching on this matter does not seem to be an article of faith. Few theologians of today believe that the statement of Pope Pius XI on birth control in his ensyclical "Casti Connubii" is a defined matter of faith. Pope Pius XII condemned the pill as immoral, if it is taken for contraception purpose.

Pope Paul VI has condemned all kinds of contraception in his encyclical "Humanae Vitae" in 1968.

In such matters as this Catholics give an *assent of obedience, not of faith* to the papal statements. If they go against them, they commit a *sin of disobedience*, not a sin against their faith.

Many Catholic doctors still hold firmly to the papal teaching that artificial birth control is morally wrong. There are, however, many others who prescribe birth control pills to their patients. They claim that no "natural law" forbids such practice in case of necessity to preserve the client's physical or mental health.

These doctors do not challenge the teaching of the Catholic Church. They admit that married couples are bound to continue the human race on earth. They prescribe the pill only to keep together Christian families, who otherwise would become unstable, sick and nervous due to a constant worry, pain and anxiety about another pregnancy which they cannot accept for some valid reason. They do not deny that the Church has the right to speak on the use of medicine and family life. They just wish to contribute the data for which they are especially qualified—physical and psychological impact of contraception. They do not excuse those who use such means in order to enjoy their marriage selfishly without any responsibility. They intend to preserve the human values in the families, which cannot be sound, if they are infected with a continuous fear and uncertainty.

It is too early to say whether the doctors will prevail on the rest of the Church and its authority. But they claim that they are doing it for

the benefit of sound Catholic families.

Natural law and contraception

The teaching of the Catholic Church is based on the natural law. No wonder, many theologians have started to investigate this law, which according to St. Thomas Acquinas, the greatest theologian of the Latin Church, is immutable and well defined.

Pope Pius XII condemned the artificial contraception and the use of the pill which prevents contraception. But he allowed the use of rhythm under certain conditions, for instance, for financial or health reasons. The rhythm system applies to the infertile periods of the woman when contraception is impossible. Some theologians see a similarity between the rhythm system and the artificial contraception, because both have the same goal, that is, the prevention of an undesirable pregnancy. What difference does it make whether a woman uses the pill or the time to prevent conception? The parallel is not exactly the same, but it is still used as an argument by some theologians.

Louis Dupre, a lay Dutch theologian, educated at Louvain Catholic university, asserts that the natural law is not something static as Aristotle affirmed, but something dynamic. It can and should be changed and perfected as man perfects many things in nature through his inventions.

A German moral theologian, Joseph Reuss, now a bishop and a Father of the Second Vatican Council, says that many couples sometimes face a dilemma. For some good reason (health, financial difficulties, many children already born, etc.), they cannot have more children. Thus another pregnancy would be morally wrong at that time. Yet the love between the husband and the wife demands such relations that would result into pregnancy. What should they do? Bishop Reuss who also was Pope Paul VI's advisor on the matter of contraception, says that man may interfere in the biological order for the good of the whole, that is, for the sake of harmony, concord and peace in the family, if rhythm is ineffective. As to how to interfere, bishop Reuss says, is a medical question, and not a moral problem. He adds that pills should not be used, if rhythm is effective.

When a couple is faced by such a dilemma, would they commit a serious sin by using contraception? Would they break their relationship with God? Some theologians say no, and they say it openly.

Such couples may be good, religious, and pious people, but they cannot afford another child, at least for a while. They love God and their neighbor. They help their fellow men. They seem to be good Christians.

The teaching of the Church on Contraception

Abortion was always severely condemned by the Church, while little was said about contraception. Professor Noonan concludes: "Contraception cannot have been regarded as a major offense against God".

St. Augustine was a strong opponent of contraception. He wrote: "It is lawless and shameful to lie with one's wife where the conception of offspring is avoided." This view was held by all Catholic theologians till the recent times.

No one denies that man needs help and guidance from the Church which has been commissioned by Christ to preach the Gospel to all nations (Matthew 28, 19). There

are, however, some theologians who say that the teaching of the Church on contraception is not infallible, that is, not a matter of faith. When the Church condemns contraception, we must obey it, although such a condemnation belongs to the ordinary, not infallible teaching of the Church. But the fact that the Pope did not speak infallibly when he published the results of the Commission's work, indicated that the present teaching is open to discussion and development. The Pope said that Catholics owe respect to the teaching of the Church.

Once the Church condemned religious liberty, because it was based on the false principles. Now the Second Vatican Council proclaimed it as the teaching of the Church. There was a development in this domain.

Is not a similar development possible in the matter of contraception? During the Second Vatican Council Bishop Simmons of India said:

"The demographic explosion is an undeniable fact. Hence, there arises a grave obligation to arrest this growth in population. It is wrong to say that the riches of the world have not yet been completely tapped and that they are inexhaustible. The means used to bring about this check in population growth will depend for their moral aspect upon their effects.

"Laws, even the natural law, are for men, not men for the laws. Thus, the conclusion of many theologians need to be re-thought. The traditional arguments against birth control based on the frustration of nature are not all convincing. Since the Church does not condemn the complete non-use of sex, why should it condemn partial use?

"The moralists of previous generations failed to consider the many aspects of the problem. Not even the precepts of the natural law impose an absolute and never changing obligation. The natural law forbids taking human life, but it is lawful to kill in self-defence, to wage war and to inflict capital punishment.

"Lastly, in the present state of the question, the sense and binding force of the law prohibiting artificial means of birth control are open to doubt and, according to our basic juridical principles, a law on whose meaning grave doubt exists is not binding".

The present teaching of the Church on birth control must be seen in the light and the spirit of the time in which it has been formulated. The encyclical of Pius XI "Casti connubii" reflected the controversy of lawfulness of rhythm which was bitter at that time. Pius XI probably never heard of the new approach to the procreation, that is, of responsibile parenthood, because theologians brought it up in the last decade.

Although love in marriage was not denied in the last centuries, still love-union in marriage as a value in itself was not properly understood and explained, as it is now in the Constitution on the Church in the Modern World, published by the Second Vatican Council (N. 51), although married love expressed through the marital relations had been already discussed in the 16th century by a Jesuit theologian *Thomas Sanchez* (1550-1610).

Sanchez says that married couples, engaging in marital relations, act virtuously, if they are in the state of grace even when they do not refer such relations to the procreation. Their virtuous intention of serving God is sufficient.

At present the question of birth control is not definitely resolved by the Church's teaching highest office and will perhaps not be resolved for a long time. For this reason Catholics should follow the advice of Pope Paul VI:

"It seems opportune to recommend that no one, for the present time, takes it on himself to make pronouncements in terms different from prevailing norm".

When we write this article, we do not intend to make any pronouncements, but to give the readers an idea of what the present day theologians think and how they present this urgent problem.

We know that love is very important in marriage. Nothing can make a worthy substitute for it. This love often needs to express itself in marital relations. The rhythm system does not always work, but even when it works it can be a great sacrifice for the couple. Some couples come to the conclusion that they are justified in using artificial means in regulating their marital relations and spacing their children. They are not selfish, because they may already have four or five children. It is possible that under such circumstances the use of artificial means does not break their relationship with God, and that they feel free from subjective guilt. The ultimate judgment must always come from the couple, and the decision to use contraception in marriage is not easy. It is risky, because the danger of self-deception is ever present even when such a method seems necessary for an individual couple.

In conclusion, we must pray that the Holy Spirit enlighten the Pope so that he may resolve this problem to the satisfaction of married people and the glory of God.

Singing of Your Incarnation, we all glorify You and, with Thomas, believe that You are Our Lord and God, sitting together with the Father and coming one day to judge the living and the dead. Allow me then to stand at Your right hand, for I cry out to You:

Jesus, my eternal King, have mercy on me.
Jesus, fragrant Flower, fill me with Your sweet scent.
Jesus, loving Warmth, make we warm.
Jesus, eternal Temple, shelter me.
Jesus, brilliant Garment, adorn me.
Jesus, radiant Jewel, shine upon me.
Jesus, most precious Gem, enlighten me.
Jesus, Sun of justice, illumine me.
Jesus, holy Light, fill me with Your radiance.
Jesus, deliver me from all bodily and spiritual ills.
Jesus, spare me from falling in the hands of adversaries.

(Akafist to Our Lord, Ikos 12).

Little Mike said to his mother: "Mommie, just pay me what you pay the baby-sitter, and I will sit with myself".

THE IMMACULATE ONE

We fly to your merciful patronage, Mother of God. Despise not our petitions in our necessities, but deliver us always from all dangers, O glorious and blessed Virgin Mary.

The Blessed Virgin Mary was richer than any woman who ever lived upon the earth—rich in spiritual treasures, of course—and she knew it. She understood that she had been favored with the greatest treasures of grace from God. She sang about it, told the whole world about it in her *Magnificat*. But her song is a prayer of praise to God. "He that is mighty has done great things in me. All generations shall call me blessed."

The Blessed Virgin Mary knew also that she had never offended God; and knowing all this she could, nevertheless, say very simply to a saint one day: "The thought of preferring myself to anyone never occurred to me."

While she waited for the coming of the Redeemer, her one desire was to be the lowly servant of the woman who would be chosen by God to be the mother of the Messias. After the angel told her that she was to be the mother of God and the wonder of the Incarnation of Jesus was accomplished in her, she guarded her secret carefully within her heart—the secret of being the mother of God—and she trusted in the providence of God to make it known even to St. Joseph.

Later on she visited her cousin Elizabeth. She set out on her journey in haste, not indeed to bring her cousin the great news and to receive from her cousin the honor due to the mother of God, but to wait upon her cousin in all simplicity.

Still later the Gospel shows her to us standing humbly at the door of a house in which Jesus was preaching; and there she waited until He had finished so that she could speak with Him. Never did she put herself forward on account of the wonderful graces she had received. And couldn't she honestly say: "The thought of preferring myself to anyone never occurred to me?"

One thing more: she not only avoided praise and honor, but she accepted humiliation willingly.

Have you ever heard that Mary was seen anywhere in the crowd on Palm Sunday when her Son came riding into Jerusalem in glory and received the praise of the people? But we do see her on the way of the cross, very close to Jesus, when He is being dragged out of the city as a criminal.

Yes, our Blessed Mother was rich with many gifts from God; but in spite of them all, she doesn't seem to have accomplished very much in the course of a day, so far as big things, wonderful things are concerned. If God had asked her to do things like that, she would have been Mary - on - the - spot, ready to do His will. But actually her life was made up of the little home duties, and a lot of thought about God, and prayer, and a lot of love of God that was one unbroken act of love. No, she didn't do much according to our modern standards of doing things in a big way, but she was a wonderful success in the one great thing God asked her to do —to be the mother of God.

What is God asking of you? To live the ordinary life of a Christian. To be a good father; to be a good mother. To be good children in the family. To fulfill the duties of wife and husband. To keep house; to sew; to cook; to sweep. To go out day after day to work for the support of your family. Not any wonderful things perhaps! No wonderful things as the world thinks of them!

But there is one wonderful thing you can do: and that is to imitate your Blessed Mother. By a special privilege from God she was immaculate from the first moment of her life, even before she was born. Well, even though you cannot imitate the immaculate purity of the humble Mary, you can, with her help, imitate the humility of the Immaculate Conception.

All generations shall call me blessed. For He that is Mighty has done great things to me: and holy is His name. And His mercy is from generation unto generation, to them that fear Him.

1) *Jesus said: "Ask, and it will be given to you". Does it mean that God will always hear our prayers?*

You must get rid of the idea that God is your Servant, and that He must always answer precisely as we request whenever we pray. We would not dare to 'use our friends' just when we can do things for ourselves. God knows what is best for us and what we can do for ourselves. He wants us to behave as adults, not as children who like everything to be done for them by their mothers.

American Protestant theologian Hamiltion wrote: "We do not ask God to do for us what the world is qualified to do". God is not our need-filler and problem-solver.

The prayer of petition is the last of prayers. Prayer of admiration and of praise is much higher in value.

2) *My husband tells me that I am too fat. He wants me to stop taking reducing pills and start some exercises. I am too lazy to do. If I do start these exercises, may I offer them to God as penance for my sins?*

First of all, you should reduce your food intake. Then start your

exercises which you can offer to God as penance for your sins. We can offer to God anything and everything that is not a sin. St. Paul says: "Whatever you eat, whatever you drink, whatever you do at all, do it for the glory of God" (1 Corinthians, 10, 31)..

3) *What is morality? What is the new morality?*

Morality is the content of ethical teaching which tells us what is wrong and what is right. It shows us the way we should think, live and work to please our Maker.

The new morality is a flattering, unrealistic morality which supposes that every man is good enough, smart enough, honest enough, informed enough to behave himself properly, if we just tell him: "Respect yourself and your fellow men", without mentioning God and religion. Such a morality is without a solid foundation, and for this reason it cannot withstand the onslaught of passions, human respect and public opinion.

Christ is the Model of what men should be, if they want to become God's worthy children.

The new morality tries to avoid calling things by their proper name. When the true morality says, "Wrong, sin", the new morality says, "Stupid". When the old true morality said: "This is wrong, this is sin", "You must not do it", the new morality says: "It is stupid. So decide whether you want or not to be stupid".

4) *Despite our steady progress in civilization there is so much conflict in the world, conflict in the families, in the nations, even in the Church of today. Why? I wonder why?*

Our Lord gives us some answer to your question, saying: "Do not suppose that I came to bring peace to the earth. It is not peace that I came to bring but a sword" (Matthew 10, 32).

Many Catholics think that conflicts between persons, between person and institutions, or between the various groups are necessarily "the work of the devil".

Till the Second Vatican Council we were used to almost complete harmony, peace, tranquility, order and stability. Everything was so nicely ordered! Now we see a real revolution in the Church! We should neither be greatly surprised nor scandalized. Conflict and a moderate interpersonal antagonism are a part of life and growth, proper to all human life.

Jesus struggled with the Pharisees and the high priests who at that time were the legitimate authorities of the Jewish society. St. Paul had a conflict with St. Peter over the admittance of the gentile customs into the Church (Galatians 2, 2). Thus the present day conflicts are not necessarily evil. They are the signs of natural and necessary growth of the Church into this century. Conflict does not necessarily mean lack of charity. Was Christ lacking in love in His conflict with the Pharisees? Certainly not.

As long as these conflicts do not break the unity of faith, they will help the Church to strengthen its position in the world and attract new members.

5) *Is it true that St. Joseph was an old man when he married the Blessed Virgin?*

There was some ancient legend that said that Joseph was 90 years old when he married the Blessed

Virgin. It is just a legend, and nothing more. Considering the Jewish custom of that time we may suppose that Joseph was 21 or 25 years old when he married the Blessed Virgin. He was a young, honest man, able to take upon himself the duties of a husband and protector of the Divine Child. The Blessed Virgin was probably 14 or 16 years old at the time of her marriage to Joseph.

COGITATIONS

by Fr. Nick of Montreal

*** By being as human as possible man gives glory to his Creator. *** A saint can be defined as a whole man—holy. *** A person must frown on nothing except his or her sins. *** You cannot become perfectly human until you are partly divine. *** A really human being is made, not born. *** People solve their problems by living. *** Self-denial leads to self-mastery, and one gains mastery not by renouncing human nature, but by renouncing anarchy. *** A sacrifice is a living expression of a preference. *** To investigate the world of nature can be a profoundly religious activity. *** Beauty is one of those phenomena which do not impress all men or ages alike. *** A God whom we could understand would be no God. *** Rest assured that when man learns to create life, he will not create it out of nothing but only transform what does already exist. *** If we speak of God by means of signs and symbols it is only because He is way above our intellects. *** To offer no resistance when we ourselves are wronged is one thing; the attitude demanded by Christ when the rights of God and our neighbor are violated is quite another. *** Christianity is above all a social religion, aiming at uniting men not only to God but to one another. *** Neither meekness nor purity come easily to most people. *** Sin is a matter between God and the individual. It is the indivdiual's falling short of the divine commandment. *** Most often God does not meet us directly. He meets us in our neighbour. *** "Situation-ethic" is all wrong, for Christ never said that a sinner had done nothing wrong, e.g. the woman taken in adultery or the public sinner. He accepted their repentance, not their continuance in sin! *** Every invention seems inevitably to bring something evil in its wake. *** Nothing which develops is perfect. *** If, as the philosophers of existentialism contend, human life is meaningless, why do they write so many books about it, since these too are meaningless? *** The desire for survival is deeply rooted in man. It is the obverse of his fear of death. *** The relation between God and man is a relation of love and love can never be forced. *** Who is our neighbor? The person who is in need of our help, that's who! *** Mere logic cannot solve psychological conflicts. *** The Church is not a kind of insurance company.*** Man is in continual transformation. *** An authentic expression of truth is always the insight itself into truth. *** Scientific efficiency by itself does not

always mean human progress. *** Life begets life; like begets like. *** In his freedom man is his own burden and responsibility. *** Novelty too eagerly sought loses its attraction once it is attained. *** God guides history as something truly His own, and not as a process that He merely created. *** Man should see his limitations: death and the uncontrollable. *** Improbable is not the synonym of impossible. *** God created existence from nothing. *** Truths of faith should be presented in a way that makes their validity independent of scientific opinion. *** Man not only knows, but he knows that he knows. ***

GLASS PIGGY BANK

by John Zubaly

When a youngster drops a coin into a so-called glass piggy bank, he or she will watch with great pride the ever growing pile of money. The rapidity with which the bank will be filled depends upon the one who is doing the saving. This is one important way the youngster is taught the lesson of putting aside something for the needs of the future.

For all of us there is also another type of bank which accepts something for the good of the human soul. This type of bank is the much-talked about "Heavenly Bank."

The heavenly bank is perhaps located on Main Street in Heaven. Thus far, no one has yet demanded a refund or has been cheated in any way dealing with this institution.

Of course, one does not deposit money in the heavenly bank. It is done with earthly deeds. the everyday type of deeds, that is, of doing for God. And this bank is never filled. Anyone is welcomed to save at any time of the day or night. The doors are open three hundred and sixty-five days a year, always ready to accept deeds for God!

The heavenly bank is the bank for everyone. It is the Trust in God Bank, and it asks you to deposit a life-time of *Faith in God.*

Then one day, in eternity, the Bank Teller—the Big One in Heaven—will add up the deeds-on-hand, and—the interest paid will indeed be "Out-of-this-World!"

A man cannot whistle and drink at the same time.
A man is as old as he feels, and a woman as old as she looks.
A man is known by the company he keeps.
A man of words and not of deeds is like a garden full of weeds.
A man's best fortune, or his worst, is a wife.

Barbara to Gene: "Darling, stop starting these arguments, because many an argument is sound, and only sound".

WHY CHURCH YOUTH CLUBS?

Young people are the foundation of the future of the Church and of any nation. No wonder, the ancient peoples, like Greece and Rome, cared so much about the education of the young. If a nation loses its youth, it will also lose its personality and identity.

The same rule applies to the Church of Christ. If she loses her youth, she will cease to exist, which of course, is impossible because the Church will last till the end of the world. But despite her indestructibility her dimensions may be reduced very greatly, as we are witnessing today in some countries of the globe.

If the Church of any country insists upon the solid education of the youth, our Ukrainian Catholic Church should and must do even more so, for we are scattered throughout the world and are forced to live among all kinds of people who quite often do not understand, or even refuse to understand us.

Youth of today is forced to live and to work in a society which is often Christian in name only. That means that our Ukrainian boys and girls breathe a pagan 'air' which so often poisons their spiritual and moral life. If these young people are forsaken by the Church and priests, they will become *moral* orphans, as so many already have.

There is a constant conflict between Christ's Gospel and materialism, regardless of the form the latter may take, militant or quiet, because both are equally subversive and harmful to man's spiritual and moral life. And in this conflict the youth are the easy victims.

We are complaining that our youth became indifferent to our Church and Rite, and some of them are 'real bums'. But do we have the *real* right to complain? we would have it, if we did what we could to train these youngsters. But did we do it? Or did we at least try it, combining our efforts with all other parents living in our community or parish?

First we create or help to create an unhealthy atmosphere for our youngsters, and when they get into trouble with the law, we are blaming them alone instead of striking our breasts and confessing humbly to the Almighty: "Dear God, it is my fault as much as his or hers! Please, dear Heavenly Father, forgive my negligence and stupidity through which I helped this poor young man or woman to become a scandal or a threat to my community or Church".

When a youngster is taken to court,—it is our suggestion—many other people should be taken to court at the same time to be judged

and punished. The criminal must be punished for breaking the law, while all the others should be forced to face charges for helping him to break it and to go astray.

People who should be charged with cooperating with the juvenile delinquent are his parents the mayor of the city, the police, the amusement directors, the radio, TV and press tycoons the peddlers of the printed trash, the publishers of such trash, etc., because all of them are somehow responsible for the bad and immoral behavior of some youth of today. We must realize that non-juvenile delinquents are responsible for the juvenile delinquents and among the latter you can easily find judges, police chiefs. parents, business and labor managers, etc.

When a delinquent youngster was tried in court and strongly reproached by the judge, the young criminal stood up and said to the judge and to the audience in which his parents were included: "Practice what you preach. What kind of example have you all been to me? Has my businessman father taught me honesty, truthfulness, loyalty to God and His law? Did my mother teach me modesty, love for one's neighbor, respect for the girls of my age? My parents were more interested in their business and pleasures than in helping me to develop myself, to cultivate my character, to know God and to love Him."

Then he turned to the bewildered audience and continued his recrimination: "Instead of condemning me, you should condemn yourself. What sort of example did you give me? I saw stealing everywhere, in the stores, in business, in the local government? What did you, policemen, do about it?—I saw impurity immodesty and perverseness put before me daily in magazine stories, in TV programmes, in pictures at the movie houses, in advertisements and in many other mediums which can be used for those ends.

"You people, gathered to witness my trial and confusion, are cynically condemning me for the crime I have committed. It was you who helped me to commit it, because you have tolerated the conditions which cannot breed anything else but young criminals. If I am punished for the crime, you should not escape punishment either.

"What moral foundations did you help me to lay for my life? What example have you all given me that I should control myself and to do the right things when I saw so many crimes around going unpunished, publicized in the daily press, etc? Have you taught me to work for my living, to save, to have regard for the girl I went out with, when you avidly read and enjoyed the latest scandals in Hollywood?

"You all have seduced me and led me to crime, and now that I am tried in this 'pharisaically honest' court, you ask me for the first time why I did not resist the temptation to steal my neighbor's car and to take my girl-friend hundreds of miles away to enjoy myself? How could you wonder why I did not show the strength of character of which I knew nothing?"

It was really a sensational trial. The young criminal was not sent to jail. No one dared to ask for such sentence, for everyone present felt that, to a certain extent, he was also tried for producing such a criminal. Instead the judge called upon the pastor of the unfortunate youth and asked him to take care of him, which the priest did, although quite late.

If youth is not properly trained by parents, schools and the Church, they cannot be good, because they neither know the reasons for being good nor the way to be good. For this reason they cannot bring out what's the best in them.

The preaching from the pulpit is useful—no doubt about it, if it is carefully prepared and properly delivered by the preacher, but it is not enough. Young people must not only know what they should believe, but also the reasons for their belief. At the same time they must be shown how to put their belief into daily life, work and amusement. And this is the reason why we need Church Youth Clubs and organizations.

Youth clubs which are purely recreational or cultural will not greatly help the young people to form their characters. Thus youth clubs, as such, where boys and girls get together just for their own amusement are useless to the Church. What possible good can such clubs do for the moral training of the youth, if they organize a dance or a play once a month and then leave them alone for the rest of the month?

A good Church Youth Club can do more good than many people realize. In the intimacy of a private club, restricted to the Catholic youth, boys and girls can easily be acquainted with their pastor, ask him questions that bother them, bring up their problems, seek advice for particular situations, etc., and thus be taught the difference between right and wrong, virtue and sin, innocent amusement and moral degredation. Slowly but surely they will learn to control their youthful passions and to say NO to the insistent demands of their lower nature, and thus preserve their souls from the abominations of our times that confront them.

They will be good, because they will live and amuse themselves in a wholesome atmosphere of the Church. Thus Church Youth Clubs and Organizations are essential today, for without them our youth will be morally untrained and easily lost to our Church and Rite.

WHITE HOUSE CORNERSTONE LAID

On October 13, 1792, 175 years ago, the cornerstone of the White House, the official residence of the President of the United States, was laid. The White House was first occupied in November, 1880, by President John Adams and his wife. In 1814 it was burned down by the British in the War of 1812, but four years later it was rebuilt. The sandstone exterior was painted white during the course of reconstruction whence the name "White House" originated. The architect, James Hoban, is said to have been inspired in the design by the Duke of Leinster's Palace in Ireland. The rooms for public functions are on the first floor; on the second are the President's apartments. The White House is visited each year by thousands of sightseers in Washington. From 1948 to 1952 it was closed to the public to permit repairs and reconstruction. The walls were strengthened and the interior rebuilt. In 1962 millions of Americans had the opportunity of making an hourlong television tour of the White House.

(ACNS)

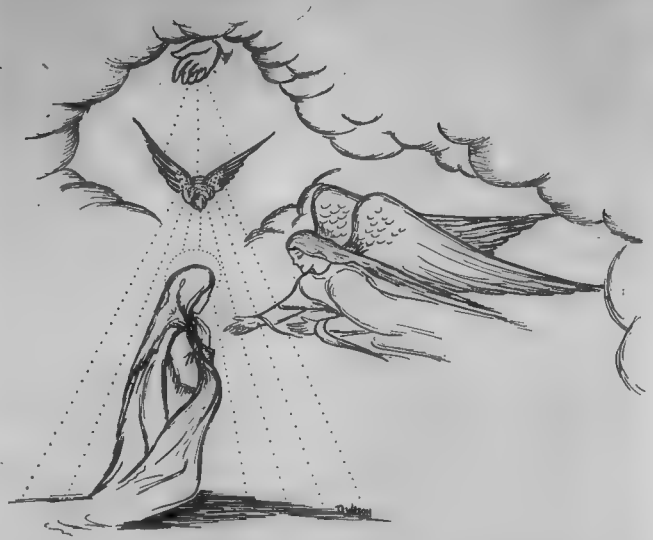

GOD THE FATHER SENDS HIS SON TO SAVE US

CHAPTER 17

A MOTHER IS CHOSEN FOR THE SON OF GOD

There was a little village in Palestine called Nazareth. There was a humble virgin called Mary. When God the Father was looking at the world He saw millions of virgins among the princes, noble families and rich people. But He did not send Archangel Gabriel to any of them. He sent him to the Blessed Virgin Mary because from all eternity He had chosen her to be the Mother of His Son that would become Man. "The Child to be born will be acclaimed 'Son of God'." (Luke: 1, 35).

God the Father had prepared Mary from the very beginning of her life to be a worthy Mother of such a Son. We all begin our life in the state of original sin. Not so Mary. She was free from original sin because it would not have been proper for the Son of God to be born of a sinful mother. This privilege is called the Immaculate Conception.

The Blessed Virgin Mary had many wonderful gifts and graces which went along with her sublime dignity. Never in her life did she commit any sin. She was holier than any other creature, because all men, even the angels themselves, are God's servants, while Mary alone is the Mother of the Son of God. "You are blessed beyond all women!" the archangel greeted her (Luke: 1, 29).

She used these graces to love God more than any other creature could love Him. She proved her love for the Father by accepting His Son for her Son, although she had to suffer much because of this divine motherhood.

No wonder, that God the Father blessed her for her sacrifices and took her to heaven body and soul after she had finished her life on earth. This is another privilege granted to the Mother of God. It is called the Bodily Assumption of Mary.

She did everything out of love for God the Father and Jesus, her Divine Son.

QUESTIONS

1) *Who is the Mother of the Son of God that became Man?*

The Blessed Virgin Mary is the Mother of the Son of God that became Man.

2) *What do we call the Son of God that became Man?*

The Son of God that became Man is called Jesus Christ.

3) *What are the three privileges that God granted to the Mother of God?*

The three privileges granted to the Mother of God are her divine Motherhood, her Immaculate Conception and her bodily Assumption into heaven.

SCRIPTURE

Hail, Mary, full of grace! The Lord is with you...You are to be a Mother, and to bear a Son, and to call Him Jesus (Luke: 1, 28-31).

PRACTICAL RESOLUTION

I will be grateful to the Blessed Virgin Mary, because she gave me Jesus, my dear Savior.

LITURGICAL PRAYER

The Son of God becomes the Son of the Virgin, and Gabriel announces this grace. Let us join him, in crying out to the Mother of God 'Hail, Full of grace, the Lord is with you!' (Tropar of the Annunciation).

PERSONAL PRAYER

Dear Mother of God, help me to love my Savior Jesus, as you love Him.

PRACTICAL EXERCISE

Write down in your notebook:

1) The description of the Annunciation, Luke: 1, 26-34, and make your own account of it.

2) Describe the meaning of Immaculate Conception and Bodily Assumption of the Blessed Virgin.

3) Make a drawing of the archangel Gabriel when He appeared to the Blessed Virgin Mary.

A fool and his money are soon parted. The wise men wait until the income tax time comes.

CONSTITUTION ON SACRED LITURGY

Commentary by M. Schudlo, C.SS.R.

THE DIVINE OFFICE

The value of the Divine Office is derived from the fact that it is the prayer of the Church, of Christ and His members.

The Constitution reads:

"Christ Jesus, High Priest of the New and eternal Covenant, taking human nature, introduced into this earthly exile that hymn which is sung throughout all ages in the halls of heaven.

"He joins the entire community of mankind to Himself, associating it with His own singing of this canticle of divine praise" (N. 83).

The salvation of men is the special task and mission of the Church. Christ uses His Church to praise His Father and save souls.

The Constitution further reads:

"For He (Christ) continues His priestly work through the agency of His Church which is ceaselessly engaged in praising the Lord and interceding for the salvation of the whole world.

"She does this not only by celebrating the Eucharist, but also in other ways, especially by praying the Divine Office".

The council Fathers praise the communal prayer of the Divine Office. The Church so devised the Divine Office that both the day and the night are sanctified by the praises of God, because the Office is said at the various hours of the whole day, day and night. Thus it sanctifies the whole Christian day, as the Constitution reads:

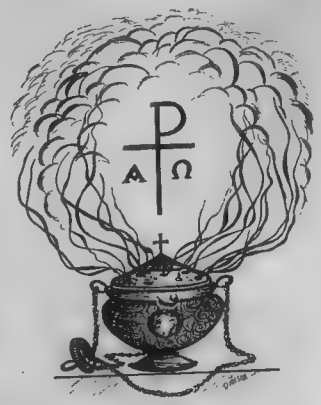

"When this wonderful song of praise is rightly performed by the priests and others who are deputed for this purpose by the Church's ordinance, or by the faithful praying together with the priest in the approved form, then it is truly the voice of the Bride addressed to her Bridegroom.

"It is the very prayer which Christ Himself, together with His Body, addresses to the Father" (N. 84).

The recital of the Divine office is the prayer of the Church. Hence the Constitution reads:

"All those who render this service are not only fulfilling a duty of the Church, but also are sharing in the greatest honor of Christ's Spouse, for by offering these praises to God they are standing before

God's throne in the name of the Church, their Mother" (N. 85).

The recital of the Office is necessary for all those who are occupied with the work of saving others, for, as the Constitution says, "they must heed St. Paul's exhortation 'Pray without ceasing' (1 Thess. 5, 17), for the work in which they labor will effect nothing and bring forth no fruit, except by the power of the Lord Who said: 'Without Me you can do nothing' (John 15, 5). That is why the Apostles, instituting deacons, said: 'We will devote ourselves to prayer and the work of preaching' " (Acts: 6, 4), (N. 86).

The way of reciting the Office

The purpose of the Office is to help priests and laity to sanctify their days and work. But it must be said properly, otherwise it will not achieve its aim. The Constitution says:

"The Divine Office, being the public prayer of the Church, is a source of piety and nourishment for personal prayer. And therefore priests and all others who take part in the Divine Office are earnestly exhorted in the Lord to attune their minds to their voices when praying it.

"The better to achieve this, let them take steps to improve their understanding of the Liturgy and of the Bible, especially of the Psalms" (N. 90).

The Constitution attaches a great importance to the celebration of the Divine Office in common. The doctrine of the Mystical Body of Christ is the reason for this insistance.

The Constitution reads:

"Since the Divine Office is the voice of the Church, that is, of the whole Mystical Body publicly praising God, these clerics who are not obliged to Office in choir, especially priests who live together or who assemble for any purpose, are urged to pray at least some part of the Divine Office in common" (N. 93).

The Council Fathers prefer that the Office be sung rather than recited: "It is, moreover, more fitting that the Office, both in choir and in common, be sung when possible".

The laity and the Office

Laymen are encouraged to say the Office too. The Constitution reads:

"The laity, too, are encouraged to recite the Divine Office either with the priests or among themselves, or even individually" (N. 100).

MANLY EXAMPLE—When St. Alphonsus de Liguori was twelve years old, he was as fond of games as any of our boys. One day there was a prize of a few pennies for each on the winning side. Alphonsus' side won. There was grumbling on the beaten side. One of them made use of an indecent expression.

Alphonsus blushed. With an air of manly indignation he turned to the grumbler and said: "How is this? Must God be offended for the sake of a few pennies? Take back your money!"

Throwing on the ground what he had won, he left the field. That evening when some of his chums went to him, they found him on his knees before a picture of the Blessed Virgin.

During all his youth, no one ever saw or heard a sign or word that could indicate even a shadow of impropriety.

The Priestly Work of The Parishioner

By far the greater number of ordained priests are connected, in one way or another, with a parish. If the ordained priest were told to go out into the vineyard of the Lord and work in any place or in any way of his choice, he would spend much of his time "just looking." But appointed definitely to work within the limits of a parish to which he is assigned, he finds the people living along every street in this neighborhood, in every home, waiting for Christ, and the priest can bring Christ to them.

Every member of the royal priesthood of the laity also belongs to a parish. Through their parish the members of the laity receive many of their blessings. Remembering that they too are priests, the lay men and women of the parish will not be satisfied with merely receiving spiritual riches from their parish, but will be ready at all times to give their time and devote their talents to the development and efficient operation of their parish and to the welfare of their fellow parishioners. Is there any easier or better way to practice the charity which Christ taught us?

In every parish, the hungry are crying for food; the sick need care and sympathy and kindness; the old people need reassurance, companionship and comforting. The young need guidance; the ignorant need instruction. One or only a few ordained priests in the parish can never perform all of the spiritual and corporal works of mercy that need doing in every parish. The parish priests need the help of their priestly parishioners.

Yes, it is true. The parish needs the financial support of the parishioners; no parish can get along without it. But more than that, the parish needs you! Your love and labor, your time and talents! The parish needs you in the Confraternity of Christian Doctrine, in the Legion of Mary, in the Parent-Teacher Association, in the Young People's Club. Just name any parish activity spiritual, social or educational, and they need YOU.

The parish is the immediate field for the direct activity of the priesthood of the laity. The work of the parish must go on, and each parishioner must do his share of that work, even if, perhaps, it is not really appreciated or recognized.

There is no escaping it: every Catholic, as a member of the Body of Christ the High Priest, is a member of a royal priesthood. He lives his priestly life by joining in the offering of the sacrifice of the Mass, and by carrying the lessons of the Mass into practice in his daily, Christian living. He can bring Christ to others in the course of his daily life; he can practice the charity of Christ in his own parish, so that Christ, through him and through His ordained priests, may continue to live and act among us.

Every experienced mother knows beforehand on which side the bread is buttered—the side the kids drop on the floor.

Sources of Crimes

CRIMES are on the increase all over the world, in some countries to lesser and in some others to a greater extent. Both Church and civil leaders are asking anxiously: "Why?"

The U.S. News and World Report (March 12, 1962), which calls Washington, as related in Congress, "capital of fear" gives the following explanation of the increase in crimes and delinquency. It compares the U. S. delinquency with various countries of the world.

England. It does not have much delinquency, so it is still relatively safe to walk at night in London. Why? Because British police crack down hard on criminals who use guns or ham their victims while robbing them. And the judges do not show leniency to the killers. Hanging is still the penalty for murder committed with a gun or other weapon during robbery.

British justice acts with exceptional speed and the appeals are limited. Two men robbed and killed a man on Nov. 1, 1961. In Feb. 1962 they were hanged after their appeals have been turned down.

Italy is also strict with her criminals. Italian police has much power and authority. A person insulting a policeman can be fined with six month's jail sentence. Italian courts deal harshly with the criminals in order to protect society. Thus society, not the criminal, gets the benefit of the doubt.

Sweden. There is much delinquency in Sweden, despite the Santa

Claus Welfare government which takes care of practically all the needs of the people. Thus the high rate of delinquency cannot be traced to misery and financial troubles. Nowhere in Europe do young people make so much money as in Sweden. Yet the crime rate is on the increase due to a decline of morality in the younger generation. This is closely related to the widespread use of liquor, weakening authority of parents and teachers, the high divorce rate and resulting breakup of family life.

Germany. There are no such things as armed thugs in West Germany. It has been noticed in that country that an occasional stiff sentence helps to discourage lawlessness among those who do not like order. Besides, when police move in to clean up an area, citizens side with the police. Most citizens help greatly the law to find the criminal. Publication of a criminal's picture often leads to his arrest within 24 hours after the crime.

Japan. There is an alarming increase in crimes by the Japanese minors, for which the responsibility is borne by a number of things, such as sensational literature, movies and television, less respect for parents and authority in general.

Canada. Montreal is the most corrupted Canadian city known by its crimes, armed robberies, break-ins, and grievous assaults. Canadian police blame the inconsistent criminal laws and lack of public co-operation in the fight against the young criminals. C. W. Harvison, a Canadian Mounted policeman, says: "There is a continuing and increasing attitude that enforcement concerns the police and the criminals and that, in that contest it is desirable that the odds be weighted heavily in favor of offenders".

The Chicago Police Superintendent, Orlando *Wilson* says: "I do feel that one of the reasons for the spiraling crime rate in this country has its origin in the idea that people have accepted as a fad—tolerance toward the wrongdoer. It's as though they were saying—and I am sure there are some of the intelligentsia who would say it without hesitation—that the mark of the educated man is one of tolerance. So everybody wants to be tolerant".

Such an idea is wrong, of course. Mr. Wilson adds, "This 'tolerance' takes the form of studying the causes of wrongdoing, and they, the sociologists, the psychologists and psychiatrists—come up with the reason why the individual did what he did. Well so long as there is a reason why the criminal did this thing, the 'tolerant' man says, 'But you can't hold him responsible. There were factors beyond his control. Therefore you musn't punish the poor man. You must be tolerant toward his misbehavior."

What does Mr. Wilson think of this argument of tolerance? Here is his answer, "What I think this country needs is some intolerance toward criminal behavior. I'll bet a nickel, if every citizen of Chicago suddenly became very intolerant of crime, the crime rate would plummet in a day."

Everybody complains about the increase of delinquency among our youngsters, but very few people give a serious thought to its real causes and corresponding remedies. Corruption is not a normal phenomenon. It is rather an unlucky outgrowth on human soul. No one wants to be bad, even those who are such are not satisfied with their miserable lot.

Before juvenile delinquency can be stopped, its causes and sources must be seriously and thoroughly investigated. Corruption is a moral disease. How much money is being spent annually on cancer research? Millions of dollars. . .Now how much money is being spent on the research after the causes of juvenile delinquency? The main trouble with the public apathy lies in the wrong conviction that corruption is nobody's business, except parents, police and the criminals themselves.

No, corruption should be a concern for all citizens, for of what use will it be to the country to have physically healthy people while their souls are rotten and no one can be sure of his life when he leaves his home at night?

Causes of Corruption

(1) The seeds of corruption are in everyone of us. The Holy Scripture says, *"All the thoughts and imaginations of man's heart, even in his youth, are bent towards evil* (Genesis: 8, 21).

(2) These harmful seeds are either increased and cultivated in the family or destroyed by the prudent parents. If the parents neglect a serious education of their offspring, their children will go astray and become a problem to the Church, community and the State.

(3) The invironment can either help or make more difficult a good education of the children for the parents. The present day society is not conductive to a good education of the youngsters, for our young people see too much of corruption in public life, on the TV programs and in the magazines. It goes so far that some of them are asking themselves, "Does it pay to be good, if everyone else seems to be bad?"

Remedy against the evil

Here are some suggestions which can be used with great advantage by those who have the cause of youth at heart, for complaining alone will not solve the serious problem of corruption:

(1) The youth since its early days of childhood must be taught that God is our Maker to Whom we are responsible for all our doings. An account must be given by everyone of us.

(2) A man will be judged, rewarded or punished according to what he personally did, regardless of all the others.

(3) Parents must try to educate the character of their children, if they wish them to stand up on their two feet in the middle of corruption.

(4) All good parents should unite and make a pressure on public officials by forcing them to remove from the press, the radio and the TV what is hurtful to the moral growth of the children.

First Battle in American Revolutionary War

On April 19, 1775, 193 years ago, the first engagement in America's War for Independence was fought in Massachusetts at Lexington and Concord. The British troops, stationed at Boston, knew that the colonists had a major supply depot at Concord, 21 miles away, and decided to strike quickly. The Boston Committee of Safety, learning of the destination of the British troops, sent Paul Revere and others on the night of the 18th to alert the countryside. The shot fired the next day and the skirmish at Lexington marked the start of the war. This battle roused the people of the thirteen colonies, and as the news spread from colony to colony, American patriots seized arms and ammunition, formed provincial congresses, and in a few months overthrew the power of the British royal governors. A monument in honor of this battle was dedicated at Concord, Massachusetts, on April 19, 1836. For this occasion, Ralph Waldo Emerson wrote his well-known poem, "Concord Hymn," which begins:

"By the rude bridge that arched the flood,
Their flag to April's breeze unfurl'd,
Here once the embattled farmers stood,
And fired the shot heard round the world."

(ACNS)

Ukrainian Customs at Christmas

MANY years ago, Christmas in the Ukraine was met with a great deal of happiness and celebration. The day was incomplete without the performance of several traditional customs, many of which had originated from pre-Christian times. These customs were a harmonius combination of the Catholic faith and ancient folklore. The objectives of the many traditions carried out, were to glorify the birth of Jesus Christ and to entreat blessings for the entire family.

The morning of Christmas Eve was greeted much like any other. Rising to the sound of the rooster's early morning reveille, everyone busied himself with the usual morning chores. On completion of the chores each individual prepared for the arrival of the long-awaited Christ Child. While the mother of the family readied for the evening's festivities the children dressed the evergreen tree with articles such as apples, oranges, nuts and candies. It was customary for each visitor to help himself to the delicacies from the tree. The father, meanwhile, cleaned the barn and provided the animals with the finest food and straw.

At dusk, the father and the eldest son proceeded to the barn and returned with straw and a sheaf of the finest wheat or rye, which was called a "Didukh". The father, upon entering the house, greeted his family and wished them health and happiness for the entire year and many years to follow. The "Didukh" represented the deceased members of the family and was placed in a prominent position near the table. Previously the straw was spread beneath the table and across the entire floor as this was where the family would sleep during the coming night. Hay was placed on top of the table which was covered with the best tablecloth. This was done to symbolize Christ's birth in a manger. Atop the tablecloth were placed two loaves of bread called "Kolachi".

The appearance of the "Bright Star" or "Star of Bethlehem" was the signal for the commencement of the Holy Supper (Svyata Vechera). The candle inserted into the top Kolach, was lit and the oldest male member of the family began the prayer, asking God that happiness, prosperity, and peace be prevalent throughout the entire year.

Because the day before Christmas was one of strict abstinence the table was set with twelve meatless dishes. These twelve courses were symbolic of the twelve apostles and the twelve months in the year. A setting was placed for each member of the family with one extra place for the deceased. The "kutya" was the first and most important dish consisting of a mixture of wheat, poppy seeds, honey, sugar and nuts. Rising, the father thanked the Lord for a good year and threw a spoonful of Kutya into the air. It was believed that if the Kutya struck the ceiling the year would bring prosperity and happiness. This custom was often performed at the conclusion of the supper also. Other traditional dishes served, depending slightly on the hostess were: a number of different types of fish, "Borsch" (a meatless soup) served with "Vushka" (dumplings made of chopped mushrooms) and pyrohy filled with potatoes and cheese, plums, or often sauerkraut. A mushroom sauce was served with this course. In some areas of the Ukraine, Holubtsi (cabbage rolls) or plain cabbage were served. Cooked dried peas or beans completed the main course. For dessert, dried fruit and a pastry such as "Chrustiky", "Medivnyk", or "Pampushky" were served completing the traditional Holy Supper.

The supper was concluded with a prayer, led again by the oldest male member. All was cleaned off the table with the exception of a plate filled with food for the deceased. This was done as it was believed that the ancestors returned on this Holy Night to their old homes. The family gathered together after supper to sing "Kolyady" by which they rejoiced at the birth of the Savior.

In contrast to the strict abstinence of Christmas Eve, Christmas day itself was one of great festivity. Christmas day was begun with the celebration of midnight Mass. The Mass itself emphasized the true importance of the great feast day. Carolling and shouts of "Christ is Born" followed by responses of "Let us praise Him" were heard throughout the hours following the Holy Mass. On its return from church, the family prepared for a night of rest on the straw. Visiting relatives and renewing old friendships began early in the morning and continued throughout the day. A unique performance of the nativity scene was often carried out by the youth in several cities during Christmas day.

Today many of the ancient traditions of the Ukraine have been forgotten. Those, however, which have been transported across the ocean by our fore-fathers are still carried out by those Ukrainians who realize the importance of their continuance. The performance of these customs will help to preserve a culture which is so uniquely Ukrainian.

WILLIAM HENRY SEWARD — AMERICAN STATESMAN

On October 10, 1872, 95 years ago, William Henry Seward, Secretary of State in Lincoln's administration, died at Auburn, New York. He practiced law before entering politics. After serving as governor of New York State, Seward was elected in 1849 to the U.S. Senate and became the Whig Party leader and advisor to President Taylor. Speaking in 1850, in favor of California's admission to the Union, he declared himself for the exclusion of slavery from all new states "as demanded by the higher law." On the night that Lincoln was assassinated, Seward was also attacked and severely stabbed by one of the conspirators, but recovered from his wounds. In 1867 he negotiated the purchase of Alaska from Russia, and three years later, after his retirement, he visited "Seward's Folly"—as Alaska was then called by people of little vision. An able Secretary of State during the Civil War, Seward succeeded in recognizing the diplomatic service and retaining the confidence of European governments on the side of the Union. (ACNS)

ONE WANTS ONE GIVES

My three year old wants a dolly,
My son wants a Tonka toy,
Learning in life so early,
To ask for, but not give joy.

Our Saviour's mother rode on a donkey,
My child wants a Thunderbird.
We all seem to want at Christmas,
To give, seems to be a bad word.

When we take Christ out of Christmas,
We also take out the best,
For in giving to others at this time,
Brings peace when our eyes close in rest.

I want for me, says our children,
I'll give love and peace says God's boy,
I love you all says the Saviour,
I'll bring to the world great joy.

So let us all give at Christmas,
To the ones who are in need,
Let us share the treasures we have
And to our Lord give heed.

Marie Young

REPARATION

When my soul from life is riven,
Grant me not to die unshriven;
Take me with my faults forgiven.
Not in sin and shame.

Let this act of reparation
Made in utter abnegation
Make me Thine in consecration
Worshipping thy name.

Lawrence A. Perkins

Samuel Johnson: "The usual fortune of complaint is to excite comtempt more than pity."

"Jesus loves me, this I know,
For the BIBLE tells me so"—
Little children ask no more,
For love is all they're looking for,
And in a small child's shining eyes
The FAITH of all the ages lies—
And tiny hands and tousled heads
That kneel in prayer by little beds
Are closer to the dear LORD'S heart
And of His Kingdom more a part
Than we who search, and never find ,
The answers to our questioning mind—
For FAITH in things we cannot see
Requires a child's simplicity
For, lost in life's complexities,
We drift upon uncharted seas
And slowly FAITH disintegrates
While wealth and power accumulates—
And the more man learns, the less he knows,
And the more involved his thinking grows
And, in his arrogance and pride,
No longer is man satisfied
To place his confidence and love
With childlike FAITH in God above—
Oh, Father, grant once more to men
A simple childlike FAITH again
And, with a small child's trusting eyes,
May all men come to realize
That FAITH with good deeds can save man's soul
And lead him to a HIGHER GOAL.

Helen Steiner Rice

Is it not funny? Men do not understand women, and they like them. Women do understand women, and they don't like them.

A hungry man is an angry man.
A king without learning is but a crowned ass. (Latin proverb)
A liar is not believed even when he speaks the truth

Who are the first candidates for mercy if not those in the greatest need? And since thou, Mary, art the Queen of Mercy and I the most needy, I am the first to be served. How can you do otherwise than attend to me?

St. Bonaventure

THANKSGIVING DAY

November 22rd is Thanksgiving Day. One of America's great national holidays, the observance of Thanksgiving stems from the harvest festival of the Pilgrims at Plymouth in 1621. The first Presidential Proclamation of the holiday was issued by President Washington in 1793. For decades, however, it remained chiefly a New England custom. Then, in 1846, Mrs. Sarah Josepha Hale, author of the nursery rhyme, "Mary Had a Little Lamb," and editor of the magazine Godney's Ladies Book, began a campaign to make the observance annual and national. She wrote thousands of letters to successive Presidents, Congressmen and state Governors as well as editors, and ran editorials in her magazine. As a result of her efforts, by 1858 all but six states celebrated Thanksgiving Day on the fourth Thursday of November. It was not until 1941, however, that an Act of Congress officially named the fourth Thursday in November as Thanksgiving Day. (ACNS).

Father: "Son, why don't you fix that hole in the roof?"
Son: "Because it is raining, and I do not want to get wet."
Father: "Then, why don't you fix it when it does not rain?"
Son: "Because the roof does not leak then".

Календар "Голосу Спасителя" на 1969 рік

є вже в продажу.

Друкований на гарному книжковому папері та має дуже багато світлин.

Зміст календаря присвячений головно заокеанській подорожі Верховного Архиепископа та Кардинала, Блаженнішого Йосифа Сліпого.

Ціна одного примірника $0.75

При більших замовленнях є значний опуст.

Замовлення пересилати до:

REDEEMER'S VOICE PRESS
Yorkton, Sask., Canada.

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

РЕДАКТОР:
Пр. о. М. Щудло, ЧНІ.

EDITOR:
Rev. M. Schudlo, C.SS.R.

Address:
Box 220,
Yorkton, Sask.

СПІВ-РЕДАКТОРИ:
Пр. о. Р. Хом'як, ЧНІ.
Пр. о. Л. Ратушняк, ЧНІ.

CO-EDITORS:
Rev. R. Chomiak, C.SS.R.
Rev. L. Ratushniak, C.SS.R.

Address:
Box 220,
Yorkton, Sask.

ДИРЕКТОР ДРУКАРНІ:
BUSINESS MANAGER:
Mr. Andrew Novak,
Box 220,
Yorkton, Sask.

Рік XL, ч. 12

Volume XL, No. 12

REDEEMER'S VOICE

ЗМІСТ — CONTENTS

Христове Різдво—свято надій 1
Місячне намірення ..... о. С. Б., ЧНІ. 5
Преосв. Кир Михаїл Йосиф Дудик
о. Р. Хом'як, ЧНІ. 9
Заповідь любови—основа патріотизму
о. І. Нагаєвський 11
Миряни—це заборола Церкви
о. Мих. Щудло, ЧНІ. 14
Вишкіл Членкині ЛУКЖ 20
Бог обертає зло на добре
о. Роман Хом'як, ЧНІ. 23
Хотів би ти знати? 24
Новий Катехизм 27
Різдвяні переживання на тлі відправ
о. В. Зінько, ЧСВВ. 30
Христос народився! ..... Уляна Кравченко 32

The Surprises of Christmas
Joseph Manton, C.SS.R. 33
You and Little Christ in the Manger
Rev. Basil Tremba 36
Christian Marriage ..... M. Schudlo, C.SS.R. 39
The Immaculate One 44
I'd Like To Know 45
Cogitations ..... Father Nick of Montreal 47
Glass Piggy Bank ..... John Zubaly 48
Why Church Youth Clubs? 49
New Catechism 52
Constitution on Sacred Liturgy
Commentary by M. Schudlo, C.SS.R. 54
The Priestly Work of The Parishioner 56
Sources of Crimes 57
Ukrainian Customs at Christmas 60
One Wants One Gives ..... Marie Young 62

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

СІЧЕНЬ
1969
JANUARY

REDEEMERS

VOICE

ЧИ ВИ ХОЧЕТЕ?

Ви можете причинитися до виховання і вивчення більше священиків-місіонерів і мати участь у їхніх апостольських працях і жертвах.

WILL YOU?

You can "take it with you" by helping us to train more priests-missionaries. The fruits of their work live on forever.

In your will insert this clause:
"I hereby will and bequeath to the Redemptorist Fathers of Eastern Rite (The Congregation of the Most Holy Redeemer) the sum of ..... for the education of Redemptorist Missionaries of Eastern Rite".

VERY REV. FATHER PROCURATOR
ST. JOSEPH'S MONASTERY
250 JEFFERSON AVE., WINNIPEG 17, MANITOBA, CANADA

Богоявлення - це об'явлення тайни Пресв. Тройці

Люди не раз бачили Ісуса Христа і приставали з Ним в часі Його земського життя. Отець був обявився при переображенні Ісуса І почувся голос із хмари, який промовляв: **"Це Мій улюблений Син, слухайте Його!** (Лука 9, 35). Проте при переображенні Господа на Таворській горі не було видно Святого Духа.

Зате Святий Дух зійшов на Апостолів на Зелені Свята під видом вогняних язиків, щоб вони могли всьому світові голосити навчання Розпятого Спасителя. **І нагло зчинився з неба шум, ніби зірвалася гвалтовна буря і наповнила ввесь той дім, де вони сиділи. І зявилися їм язики поділені немов би огняні, і на кожному з них по одному осів. І всі вони наповнилися Святим Духом і почали говорити іншими мовами, як їм Дух давав промовляти** (Дії 2, 2-4).

Проте в цій важливій хвилині, коли Христос освячував і офіційно започатковував Свою Церкву, не було видно Отця.

При хрещенні ж Ісуса зявилася ціла Пресвята Тройця: Отець промовив сильним голосом: **Це Мій улюблений Син!** (Матей 3, 17). Ісус в тілі зійшов до води в річці Йордані та прийняв хрещення на подобу інших грішних людей. Святий Дух зійшов на Ісуса в виді голуба (Матей 3, 16), як Ісус виходив із води.

Хрещення Ісуса освятило воду. Пресвята Тройця виразно обявилася людям, бо в її імя мають хреститися, цебто відроджуватися духовно всі Христові браття. **Ідіть, вчиніть усі народи Моїми учнями, хрестячи їх в імя Отця і Сина і Святого Духа, навчаючи їх зберігати все, що я заповів вам** (Матей 28, 19-20).

Пресвята Тройця це найвзнесліша та найтрудніша

правда християнської віри, бо це Бог в трьох Особах, рівних між собою, які не творять трьох відрубних Богів, але є **одним і тим самим** Богом, Творцем неба і землі та Володарем вселенної.

Ні анголи, ні Святі в небі не годні вповні зрозуміти цієї правди святої віри. Тільки Божі Особи вповні розуміють її. Блаженні в небі частинно бачать її, але не годні вповні пояти її, бо вона переходить спроможність усякого, хоча б ангольського розуму.

Тайна Пресвятої Трійці це підвалина та джерело всіх інших тайн нашої святої віри. Це тайна віри, бо людський розум ніколи не був би викрив її. Знаємо про неї, бо Христос обявив нам її. Жиди не знали, що в Бозі якого почитали, є три Особи: Отець, Син і Святий Дух.

Як на запит первосвященика Каяфи **"Заклинаю Тебе Богом живим, щоб Ти сказав нам, чи Ти—Христос, Син Божий?**—Спаситель заявив, що Він є дійсно Божим Сином, в усьому рівним Богу Отцю, то первосвященик виявив своє обурення, роздираючи свою одіж і кличучи: **Пощо нам іще треба свідків? Ось ви чули Його богозневагу! —Що вам здається?—Вони ж відповіли: Повинен умерти.** (Матей 26, 63-66).

З цієї тайни випливають усі інші тайни християнської віри, от як втілення Божого Сина, Боже материнство Преч. Діви, відкуплення людського роду, Пресв. Евхаристія, священство. . .Не було б усіх тих таїнств, якщо б у Бозі не було трьох відмінних осіб.

Отож богоявлення це продовження та висвітлення народження-Різдва Христового. Христос обявляється світові як Месія-Спаситель. Отець і Святий Дух дають про Нього свідоцтво, заявляючи, що всі народи мають слухати Його, приймати Його навчання і жити по Його законам, бо Він офіційний висланник Пресвятої Трійці .Христос Цар, первосвященик і вчитель людства, бо на це Пресвята Трійця послала Його на землю. Хто шанує і слухає Христа, той шанує та слухає Бога, в Трійці єдиного, Творця та Володаря неба й землі.

Христос є дійсно світлом для замряченого гріхом людства. Він обявив йому Бога ,який Христом і Його заслугами примирився зо світом.

— МІСЯЧНЕ НАМІРЕННЯ —

о. С. Б., ЧНІ.

НЕХАЙ УСІ ЛЮДИ РАЗОМ ТРУДЯТЬСЯ НАД ЗАПЕВНЕННЯМ ПОСТІЙНОГО МИРУ В ДУСІ БРАТЕРСТВА І УВАЖЛИВОСТИ ДЛЯ ІНШИХ НАРОДІВ

(Наміреня Апостольства Молитви на січень, благословлене Святішим Отцем)

Дня 8 грудня 1967 року Святіший Отець заохотив людей доброї волі, щоб зробили день 1-го січня кожного року **"Днем миру"**. Ці запросини Папи є наче відгомоном бажань народів і їх провідників та різних міжнародніх організацій і релігійних установ, що стараються про мир у світі.

Правдивий мир не полягає тільки на тім, що нема війни. Основою правдивого миру є справедливе застосування братньої любови до всіх не дивлячись на те, якої хто народности, раси чи класової приналежности. Тільки правдива християнська любов і практичне примінення її до всіх може дати правдивий мир.

Найбільшою перешкодою є самолюбство, що противиться братній любові. Гляньмо на теперішній стан на нашій землі. Світ є поділений на два противні табори: світ вільний і світ комуністичний. У вільному світі вважають, принаймні в засаді, що правдивий мир може основуватися на справедливому признанні прав кожного народу, кожного стану, кожної одиниці. Комуністичний світ уважає, що мир може основуватися тільки на заведенні комунізму в цілому світі, де комуністична влада є повним, абсолютним власником усіх дібр, усіх людей, їх життя, навіть їх думання. До цієї цілі комуністична верхівка стремить послідовно ,безупинно, усіма засобами. Для них усі засоби є добрі, коли причиняються до заведення і скріплення комунізму. Часом декому здається, що комуністи змінили, чи злагіднили свою програму, своє поступування. Однак він дуже помиляється. Комуністи часом змінюють свою тактику, і вибирають відповідніші засоби до своєї незмінної цілі: завести і втримати комунізм, після засади: один крок взад ,а два наперед. Однак зовсім не змінюють своєї ідеології, своїх зазіхань заволодіти цілим світом. В противнім разі вони

перестали б бути комуністами. Зовсім зрозуміло, що вільний світ, що не хоче згодитися на комуністичну неволю, мусить бути приготований до оборони природних прав людини та послідовно мусить бути узброєний. Римляни мали пословицю: "Коли хочеш миру, приготовляй війну."

У вільному світі є більше основ миру, однак і тут не раз бракує справедливости й любови. На конґресі в Тегерані 1968 року, з приводу 20-ліття ухвалення чартеру "Прав Людини", не допущено до участи представників українців у вільному світі через СССР., щоб на конґресі не піднесено поневолення українців та інших народів у СССР. В південній Америці основи миру є загрожені, бо невелике число багачів, що посідають великанські добра, не хочуть справедливого розподілу дібр поміж убоге населення.

В Африці Нігерія хоче відібрати свободу Біяфрі. Біяфра є майже вся християнська, і дуже багато католиків стоїть на високому ступневі культури. Нігерія є майже вся поганська або мохаммеданська. Але в Біяфрі є великі джерела нафти, і з деяких великих держав Европи іде поміч для Нігерії, і Біяфра примирає з голоду, бо нафта цінніша, чим людське життя. Коротко: всюди самолюбство й тому найважливішою умовою правдивого миру є любов ближнього, правдиве братерство.

Правдиве братерство основується на взаємному зрозумінні й щирому об'єднанні духа. Доперва це веде до солідарности між народами й людьми. Тоді кожний буде бачити образ Сотворителя в кожній людині. Тому треба вже змалку молодь приучувати, щоб шанувала всіх, не дивлячись на народність, расу чи класову приналежність. Передусім батьки в родинах, а учителі в школах повинні словом і власним поведенням у своєму відношенні до інших учити шанувати кожну людину. Є особливіші міжнародні товариства, що мають на цілі старатися про мир у світі. Однак, щоб дійсно причинятися до правдивого миру, їх основою мусить бути правдива любов, оперта на Божому законі, а не тільки якесь гуманітарне почування. Також міжнародні такі товариства мусять уважати, щоб не дозволити запанувати в себе впливам ко-

муністів, що особливішим способом стараються контролювати міжнародні товариства.

Христова наука є певною основою правдивого миру. Ціла Євангелія є Євангелієм любови й злученого з нею миру. Поклик до миру тягнеться золотою ниткою через цілу Євангелію, почавши від співу Ангелів при народженні Христа: "На землі мир" (Лука 2, 14), аж до Його воскресення і вознесення. Христос, появляючись апостолам, поздоровляє їх словами: "Мир вам" (Лука 24, 36. Йоа. 20, 19. 21. 26). Цей мир проповідують Апостоли: "Благодать вам і мир Бога" (Римляни 1, 7. 1 Коринтяни 1, 2) і взивають до миру: "Будьте з-усіма людьми в мирі" (Римляни 12, 18, Євр. 12, 14). Христос сам є "нашим миром" (Еф. 2, 14) і Він той мир нам дає: "Мир залишаю вам, мій мир даю вам" (Йоа. 14, 27).

Нехай наше життя буде свідоцтвом того, що ми є апостолами миру. Мир у світі між народами та людьми вимагає надзвичайних Божих ласк. Тому постійно благаймо Христа, Царя миру, щоб перемінив самолюбні людські серця і їх склонив до братньої любови всіх народів і всіх людей. Просім Пречисту Діву Марію, Царицю миру, щоб своїм заступництвом виєднала потрібні ласки до правдивого миру.

Однак наші молитви про мир будуть тільки усними, поверховними молитвами, якщо ми не пригадаємо собі, що ми молимося про мир і справедливість, що мають запанувати між Богом і людьми, справедливість поміж усіма людьми. Бо може бути й так, що хтось, по такій молитві, щоб заперестали між народами збройні війни, вийде на вулицю і буде діяти проти других, стараючись інших понижити, а себе, чи якийсь гурток людей вивищити, щоб панувати над іншими проти справедливости. Така молитва є облудна, молитвою гіпокрита, ставляючи іншу міру до себе, а іншу для других.

Тому добре зробимо, коли, заки молимося про мир, будемо іспитувати наше сумління, який рід справедливости й миру практикуємо щодо інших довкола нас, і який мир і справедливість маємо в нашому відношенні до Бога. Коли ж буде мир і справедливість між кожним з нас і Богом, поміж нами та ближніми, тоді дух миру буде поширюватися, доки міжнародні питання не будуть

розв'язані, справедливо поладнані й не запанує в світі правдивий мир. Добре думаймо над тим!

Місійне наміреня: Щоб у місіонерській праці успішно побороти перешкоди, що їх спричинює вороже відношення поміж народами.

ЛЮТИЙ: Загальне наміреня: Вживати засобів, щоб повні зв'язки між Католицькою Церквою і відділеними Східніми Церквами могли зробити успішний поступ.

Місійне наміреня: Щоб любов і правда поборола труднощі на дорозі до діялогів з нехристиянськими релігіями.

Декрет про Екуменізм

Христос оснував Свою Церкву для добра і спасіння людей. Завдання Церкви полягає в тім, щоб вона прославляла Бога і вела душі до спасіння та вічного щастя в небі. Декрет отак описує Церкву:

"Церква, це єдине Боже стадо, наче знамя підняте серед народів, що подає людському родові Євангелію миру, мандруючи в надії до цілі цебто до вічної батьківщини."

Коротко, Христова Церква це одна Божа всесвітня Родина, що під проводом Христа і Його земських заступників і представників і при помочі ласки Святого Духа змагає й іде до вічної батьківщини, де Небесний Отець з вічним щастям і благословенням жде на Своїх земських дітей, що Христос за них пролляв Кров і віддав Своє життя на хресті.

Роздори в Христовій Церкві

Хоч Божий Син помер за людей і Бог Отець прийняв їх за Своїх дітей, все таки вони не перестали і ніколи не перестануть бути уломними людськими істотами, які часто дають себе обманювати пристрастям, допускаються гріхів і власне самолюбство часто беруть за Божу волю. І самі ці людські немочі спричинили багато заколотів, непорозумінь і роздорів у Христовій Церкві. Отці Собору стверджують, що заколоти і непорозуміння були в Церкві від самого початку. Декрет каже:

3) "В цій одній і єдиній Церкві Божій вже від самого початку виникли деякі розломи (1 Коринтяни 11, 18-18; Гал. 1, 6-9, 1 Іван 2, 18-19), що їх як осудження гідних гостро ганить Апостол (Павло).

"В пізніших століттях повстали ширші розходження і чималі спільноти відлучилися від повної єдности з католицькою Церквою ,деколи не без людської вини з одної і другої сторони."

Святий Дух напевно не був причиною сварок між Христовими визнавцями. Це самі люди спричинили заколоти і довели Церкву до поділів. Довгі віки деякі провідники католицької Церкви звалювали всю вину за поділи на інших, покликуючись на викуту ними засаду, що "Авторитет має завжди рацію, тому його треба завжди слухати". Декрет про екуменізм не підтверджує їх поглядів, але виразно і сміло признає, що за поділи в Церкві відповідає так само й римська Церква і декотрі її провідники, що не виконували належно своїх урядів, і замість берегти "Христові вівці", порозганяли їх лихим прикладом, нерозумною впертістю й нехристиянською поведінкою.

Сам Папа Павло VI, вітаючи протестантських спостерігачів на Соборі, прохав пробачення в них за помилки минулих століть Церкви, що чимало здивувало тих, які твердили, що 'Церква була завжди без хиб, а вину за роздори несуть некатолики'.

Хто винен?

Христова Церква терпить сьогодні від поділів, які повстали в християнськім світі тому 900 чи 400 літ. Хто відповідає за ці поділи? Ті, що доконали їх в тих давніх часах, не зважаючи на те, чи вони здавали собі з цього справу чи ні, бо годі судити тих людей сьогоднішніми поглядами і мірилом.

Теперішні християни, що проживають у різних християнських Церквах, напевно не відповідають за те, що вчинили їхні прадіди. Декрет каже:

"Тих, що сьогодні родяться в таких спільнотах і там приймають Христову віру, не можна обвинувачувати за гріх відлучення. Католицька Церква приймає їх з пошаною й любовю як братів, бо ті, що вірять у Христа і правильно прийняли хрещення, пробувають у певній, хоч недосконалій злуці, з католицькою Церквою".

Хоч всі ми християни не відповідаємо за гріх наших батьків і предків, що розбили Христову Церкву в минулому, все таки в Божих очах сьогоднішні християни не будуть без вини, якщо погодяться на теперішні поділи і не будуть робити нічого, щоб направити помилку і гріх предків ,бо хто свідомо продовжає чужу помилку, той одобрює її та стає відповідальним за неї.

Ось тому люди доброї волі намагаються усунути поділи з Христової Церкви, і саме тут заслуга екуменізму. Соборові Отці здають собі справу з того, що на дорозі до повного поєднання в одній Церкві є багато перепон ,бо заявляють:

"Очевидно з огляду на різнородні розбіжності між ними та католицькою Церквою, що є у вірі, як теж у законодавстві і понятті про Церкву, є чимало перепон до повного поєднання в одній Церкві, і ці перешкоди часом дуже поважні.

"І саме до їх усунення прямує екуменічний рух. Все ж таки вони оправдані вірою в хрещенні, тому є членами Христового Тіла і через це слушно звуться християнами і сини католицької Церкви визнають їх за братів у Христі Господі".

Добро в некатолицьких Церквах

Декрет признає, що в некатолицьких Церквах є багато речей, які вони поділяють з католицькою Церквою, от хоча б "Писане Боже Слово (Св. Письмо), життя ласки, віра, надія, любов й інші дари Святого Духа. Все те, що походить від Христа і веде до Нього, належить до єдиної Христової Церкви.

"В відділених від нас братів довершується теж багато священнодійств християнської релігії, що різними способами, відповідно до відмінного стану кожної з тих Церков чи спільнот, можуть без сумніву справді подавати життя ласки. Тому треба заявити, що вони годні відкрити вступ до спільного спасіння".

Не слід тому думати, що наші некатолицькі брати ,хоч відділені від нас, вони є так само відділені від Христа та Його спасенної ласки. Якщо вони проживають у стані освятної ласки ,то вони злучені з собою, цебто одні з другими і деяк належать до Христової Церкви, хоч через зовнішню розлуку не годні користати з усіх засобів спасіння, що їх Христос віддав католицькій Церкві, от хоча б наші протестантські брати не мають дійсної Евхаристії і тайни сповіді, бо нема в них дійсних священників.

Бог це милосердний і люблячий Батько для всіх людей, бо вони його земські діти. Він ніколи не карає їх, коли вони без власної вини не знають уповні Його святої волі, але все таки намагаються служити Йому, наскільки годні.

Три богословські Чесноти

Люди, що мають у душі три богословські чесноти, цебто віру, надію і любов, є злучені з нами католиками, хоча б назовні були віддалені й відлучені від нас через те, що не є членами католицької Церкви. Богословські чесноти лучать з Христом ті душі, що мають їх. Христос тоді лучить такі душі одні з другими і зо Своєю Церквою.

Отак **внутрішня, невидима злука** існує між усіма тими, що проживають у стані освятної ласки, зберігають Божі Заповіді та служать Богові ,бо Святий Дух чинить їх Божими дітьми, братами і сестрами Ісуса Христа. Коли ж вони Божі діти, то це значить, що вони так само члени Божої Родини, цебто Церкви.

Ця одність і злука є невидима, бо вона закрита перед людськими очима. Бог хоче, щоб Його земські діти були злучені з собою не тільки внутрішньою злукою, що її подає Божа ласка, але й щоб вони були злучені зовнішньою злукою, цебто щоб належали до Христової Церкви. Ця ж зовнішня злука з Церквою полягає в тім, що люди мають ту саму віру, приймають ті самі святі тайни і слухають того самого найвищого проводу в Христовій Церкві.

Спаситель установив **Апостольську Колегію,** яка має рядити Його Церквою. Злука з цією колегією становить зовнішню злуку, що сполучує всіх людей в одну Христову Божу Родину, що є Свята Церква.

Ця Колегія складається з Петра й інших Апостолів.

Петро з волі Самого Спасителя є Головою цієї Апостольської Колегії. По смерті ж Апостолів ця Колегія складається з Єпископів Церкви під проводом Папи, видимого Голови Церкви, і заступника Христа на землі. Єпископи це помічники Папи у заряді Церкви, бо вони разом з ним мають рядити Христовою Церквою, яка належить до Христа. Христос є і назавжди залишиться наріжним Каменем у Церкві, бо Він є верховним Архипастирем усіх відкуплених душ. Декрет каже про цю справу таке:

"Тож Господь як віримо, доручив усі скарби Нового Завіту тільки Колегії Апостолів з Петром на чолі на те, щоб установити одне Христове Тіло на землі, і до цього Тіла (Церкви) повинні ввійти всі ті, що вже деяк належать до Божого Народу.

"Цей же Нарід впродовж своєї мандрівки є в своїх членах наражений на гріх. Все таки він росте в Христі і Бог ласкаво провадить його згідно зо Своїми таїнственними плянами, поки він з радістю не дійде до цілої повноти вічної слави в Небеснім Єрусалимі", цебто в небі.

Розєднане Християнство

В світі є понад **триста протестантських Церков**, які сильно різняться вірою й ментальністю так від католицької Церкви ,як і між собою, хоч майже всі вони признають Христа за Бога і Спасителя.

Є теж у сьогоднішнім світі **около 200 мільйонів православних християн**, що сильно наближені до католицької Церкви, бо мають ті самі святі тайни, церковну традицію й майже всі ті самі правди віри, за винятком декількох, що були формульовані та проголошені як догми віри по розриві між Сходом і Заходом в 1054 року. Наші. православні браття найбільше противляться догмам про папську непомильність і примат, бо вважають, що ці догми вчинили Папу **божком і диктатором** у справах віри і моралі. На щастя поведінка покійного Папи Івана XXIII і Павла VI вже до певної міри опрокинула це переконання.

Хоч наші православні і протестантські брати не мають повної злуки з католицькою Церквою, все таки вони є злучені з нею при помочі освятної ласки і богословських чеснот віри, надії і любови. Святе Хрещення подало їм дари Святого Духа і через ці дари вони, хоч неповно, є злучені з Христовою Церквою.

На жаль вони є **недосконалими** членами Церкви, цебто **неповними членами** Церкви, бо не мають видимої злуки з нею через те, що не злучені з Папою й Єпископами, що є верховним проводом у Христовій Церкві.

Християнські Церкви і католицька Церква

Наші некатолицькі брати проживають у церковних громадах, що звуться Церквами. Другий ватиканський Собор признав, що православні Церкви є дійсно Церквами, бо вони мають апостольську єрархію. Їх єпископи мають апостольське наслідство, цебто вони походять від апостолів. Вони так само мають **Божественну Літургію,** бо мають дійсних священиків. **Первісне передання** є те саме в католиків і православних. Ось тому православні Церкви є такі близькі до католицької.

Зате Собор не зве Церквами протестантських Церков, бо в них нема повище згаданих чинників, цебто Літургії, правдивої Евхаристії, святих тайн і єпископів з апостольським наслідством, хоч багато з них звуть себе Церквами, мають священиків і єпископів і навіть відправляють Літургію, от хоча б англікани. Не мавши правдивих священиків, вони не є Церквами в такім самім значенні, як наші православні Церкви, і через це повна злука з ними буде трудніша ніж з православними, бо що більші різниці в вірі та заряді Церкви, то тяжче буде дійти до повного порозуміння та обєднання в одній Христовій Церкві. Проте Святий Дух і добра воля зо сторони католиків і протестантів зможе перемогти всі трудності та завести одність між Христовими визнавцями і злучити їх як Божих дітей в одній Христовій Церкві.

Як у пустині почувся голос: "Приготовляйте дорогу для Господа", то Ти, Господи, прийшов, прийнявши вид слуги і прохаючи хрещення, хоч не мав гріха. Води ж, зобачивши Тебе, злякалися, а Предтеча задрижав і промовив: "Як мені просвічувати Того, що є світлом для світу? Як слузі класти руку на Владику? Спасителю, що береш на Себе гріхи світу, освати мене і воду!" (Кондак при водосвятті).

Слово як мед, діла як полин. Не все те золото, що блистить.

ЗОЛОТИЙ ЮВІЛЕЙ МОНАШИХ ОБІТІВ ВПР. О. ІВАНА БАЛИ, ЧНІ.

Була це неділя і празник Непороч н о г о З а ч а т т я Пресв. Богородиці, дня 22-го грудня 1918 року. В церкві Успення Пресв. Богородиці в Уневі, Західній Україні, була надзвичайна урочистість: Чернечі обіти одного з перших монахів, які вступили в Галичині до Чину О.О. Редемптористів. Церква була вщерть заповнена. Впр. отець ігумен Йосип Схрейверс, ЧНІ., відправляє Службу Божу, а всі вірні набожно співають.При ступенях вівтаря клячить молодий студент св. богословія, Іван Бала. Це його обіти. Його брат, Впр. о. Йосип Бала, ЧНІ., стоїть у богомільній молитві з новиками біля престола. Незадовго о. Йосип відіде ,щоб як військовий капелян служити українському військові в його боротьбі за Україну й її свободу. По Службі Божій молодий новик Іван зложив свої обіти, тісніше зв'язуючися з Христом і Його Церквою та обіцюючи вірно служити Господеві. Здавалося, що старинна церква зо своїм ще старшим манастирем віджила. Давно вже, як бачила вона цілопальну жертву молодого монаха. . .,перед століттями, коли в Уневі був манастир.

Наш дорогий ювілят, Іван Бала, народився 15-го січня 1894 року в Свободних Дворах, у північно-східній Чехії, де його батько, родом з Коцюбинець, Західньої України, працював при залізниці. В давній Австрії всі залізниці належали до держави, звідси так склалося, що батько нашого ювілята опинився аж у Чехії. По скінченні народніх наук і гімназії та іспиті зрілости ювілят вступив до

Духовної Семінарії у Лъвові. Богословські студії перервала перша світова війна, і наш молодий питомець вернувся до рідних сторін своєї родини, Коцюбинець та замешкав у сусідньому селі, Гадінківцях, де вчив дітей місцевого о. пароха Миколая Теодоровича .

В 1917 році зайшла подія, що вплинула на важливий крок у житті нашого ювілята. Ото відвідав його брат о. Йосип Бала, ЧНІ., перший секретар першого канадського єпископа, Преосвященного Никити Будки. Отець Йосип по своїх монаших обітах вернувся до Галичини, щоб побачити свого брата Івана та свою сестру Сестру Марію, ЧСВВ., яка була вступила до манастиря Сестер Василіянок у Словіті. Їх уже давно, як він бачив, ще перед своїм виїздом до Канади в 1912 році. Ці відвідини свого брата мали цей наслідок, що наш ювілят рішився вступити також до О.О. Редемптористів, і пізною осінню 1917 року приїхав до Унева, де тоді був манастир О.О. Редемптористів. Їх був спровадив з Бельгії Слуга Божий митрополит Андрей Шептицький, ЧСВВ., щоб вони, прийнявши наш обряд, сповняли в Західній Україні питому своєму Чинові задачу, давали українському народові місії. Для них митрополит Андрей відступив свою палату-манастир з церквою. Тут в Уневі наш ювілят відбув свій новіціят, і зложив чернечі обіти 22-го грудня, 1918 року. Це було коротко потім, як український нарід своїм могутнім чином з дня 1-го листопада 1918 року відновив на землях Західньої України свою державу з часів князів Романа, Данила та Лева. Дня 8-го листопада 1918-го року дійшла до унівського манастиря відозва УНРади, сповіщаючи населення, що вона перебрала владу в Західній Україні. Та сама УНРада визначила назву держави: **Західньо-Українська Народна Республіка.** Наш ювілят прийняв ці відомості з великим одушевленням. В манастирі всі пильно слідкували за боями під Львовом, бажаючи з цілого серця побіди українській армії. В часі т. зв. чортківської офензиви, коли в Уневі було чути машинові кріси, дня 28-го червня 1919 року ювілят з новиками влаштував у манастирській молитовниці особливішу Святу Годину, молячись перед Найсвятішими Тайнами за побіду Галицької Армії. По своїх обітах ювілят продовжав свої богословські студії під проводом о. Схрей-

верса, що через довгі літа був професором богословії у Духовній Семінарії бельгійської провінції.

Дня 3-го січня 1921 року Преосв. Йосафат Коциловський, ЧСВВ., рукоположив диякона Івана Балу на священика. По цім рукоположенні він ще продовжав свої богословські студії в Духовній Семінарії в Боплято, Бельгія.

На наполегливі старання нашої Церкви в Канаді, де був дуже великий брак священиків, о. Іван Бала приїжджає 26-го червня 1922 року до Йорктону. Сейчас він розвиває дуже ревну апостольську працю. А цієї праці було так багато! Він обслуговує з повним пожертвуванням найтяжчі колонії, відвідуючи їх кожної неділі, свята та коли тільки була яка потреба. В часі тижня учить у Ювенаті (Малій Семінарії) в Йорктоні та в Колегії св. Йосипа. Дуже успішно провадить Марійську Дружину, притім редагує місячник "Голос Спасителя", що від 1923 до 1928 рр. звався "Голос Ізбавителя", а також приготовляє інші книжечки, що їх видає друкарня "Голос Спасителя" в Йорктоні. Від часу до часу також їздить на місії.

Літом 1933 року та 1934 року, за стараннем о. Івана Бали, були в Йорктоні з'їзди українських католицьких учителів і учительок. За його також стараннем 1933 року урухомлено друкарню "Голосу Спасителя", що була нечинна від 1928 року.

Ревна й дуже видатна праця о. Івана не подобалася ворогам Ісуса Христа. Вони розвинули дуже ворожу агітацію проти Української Католицької Церкви і її духовенства. Їхня пропаганда, брутально ведена, видала успіхи: Дня 21-го березня 1935 року коваль з Гудів вчинив замах на життя о. Івана Бали, трьома пострілами револьверу тяжко його поранив, а о. Альберта Дельфоржа, ЧНІ, що прийшов був боронити свого співбрата й ігумена, пострілом в голову вбив. Отець Альберт Дельфорж, ЧНІ., на місці згинув як герой. Бог захоронив життя о. Івана. По кількамісячнім лічennі він видужав і знову продовжав свою ревну працю, спочатку в айтунській окрузі, а потім у Йорктоні, де водночас був професором Духовної Семінарії. В 1945 році став протоігуменом йорктонської віце-провінції і як такий брав участь в 1947 році в Генеральній Капітулі в Римі при виборі нового архимандрита. За стараннем о. ювілята утворено Духовну Семінарію в

Ватерфорд, Онт., де він був ігуменом і професором. Потім як ігумен йорктонського манастиря в 1951-1957 роках так розбудував церкву Пресв. Богородиці в Йорктоні, що тепер вона може помістити три рази стільки людей, що передше. Також за його ігуменату вибудувано новий і модерний будинок друкарні "Голосу Спасителя".

Про його видатну й ревну працю може посвідчити наступне зіставлення: За час свого побуту в Канаді він був: 6 літ професором у Ювенаті, 6 літ редактором "Голосу Спасителя", 11 літ професором у Духовній Семінарії О.О. Редемптористів, 3 роки протоігуменом, 11 літ ігуменом і парохом, крім інших обов'язків, що їх сповняв у Чині. При тім усім він проповідав місії для народу та реколекції для монахинь у Канаді й ЗСА. Крім того він написав цілий ряд популярних брошурок для народу, що їх видало видавництво "Голосу Спасителя".

Всевишній обдарував отця ювілята надзвичайними дарованнями душі: бистротою ума і великою ерудицією, добротою і любов'ю, завжди готовою до жертви. Він добре володіє шістьома мовами та знає також багато інших. Велика й жертвенна любов нашого українського народу є сталою прикметою його життя. Як монах визначається великим духом молитви і витривалою працьовитістю, глибокою побожністю і сердечним почитанням Пресвятої Богородиці.

Своєю невсипущою працею і великою посвятою ювілят дуже багато причинився до зросту нашого релігійного й національного життя в Канаді та розвитку Чину Отців Редемптористів.

Від двох літ отець ювілят став занепадати на здоров'ю. При кінці 1967 року був змушений іти до шпиталю, де своє ревне апостольство продовжає молитвою і терпінням.

Дорогому отцю ювілятові бажаємо, щоб Христос Господь, за молитвами Пренепорочної Діви Марії, обдарив його великими ласками, зокрема радістю й бодрістю духа, мужністю в зношенні хреста недуги та колись щедро нагородив його життя, повне ревнощів, невисказаним щастям у небі.

о. С. Бахталовський, ЧНІ.

Через терпіння до спасіння

о. Роман Хом'як, ЧНІ.

Бог зсилав великі кари на ізраїльтян, коли вони не слухали пересторог пророків. Цар Навуходоносор здобув Єрусалим, знищив місто, спалив святиню і переселив численних синів і дочок Ізраїля у свої землі. В часі вавилонської неволі ізраїльтяни опам'ятались і покутували за свої провини. Їхня віра в одного правдивого Бога скріпилась і пробудилась їхня туга за обіцяним Спасителем. А водночас погани, поміж якими ізраїльтяни проживали, дізнались про одного правдивого Бога та Спасителя, який мав прийти на світ. Таким чином кара, яку Бог зіслав, сталась благословенням для ізраїльтян і поган (Див. книги пророків: Єремії, Єзекиїла і Даниїла).

Бог не любується в терпінні й смерті. Святе Письмо каже: **"Бо Бог не створив смерть, ані не радіє з погибелі живучих"** (Мудрість 1, 13). **Одначе через гріх, терпіння і смерть увійшли в світ.** Також наші власні гріхи стягають терпіння на нас самих і наших ближніх.

Бог дозволяє, **щоб терпіння** спадало на нас тому, щоб через нього **запровадити нас до спасіння.** Бог завжди має святий намір, хоча дуже часто ми того не розуміємо. Бог хоче, **через терпіння,** навчити нас, щоб **ми відвернулись від гріха!** Терпіння може бути також доброю карою, через яку можемо **побачити нашу власну провину.** Бог також хоче, **через терпіння, очистити нас,** подібно як золотар очищує золото в огні. Бог хоче також, через слабість, убогість і всякого роду досвідчення, очистити нас із провин і недосконалостей.

Бог також дозволяє, щоб терпіння спадали на нас, щоб **ми остались добрими.** Водночас терпіння є часом **проби.** Маємо показати, що навіть в часі терпінь і різного роду досвідчень видержуємо пробу та виконуємо святу Божу волю. Коли ж терпеливо переносимо терпіння й всякі досвідчення, стаємося подібні до самого Христа. Коли ж маємо нагоду, щоб терпіти тому, що ми є християни, ми повинні пам'ятати про Христові слова: **"Блаженні ви, коли вас будуть зневажати, гонити та виговорювати всяке лихо на вас, обмовляючи мене ради. Радійте й веселіться, бо нагорода ваша велика на небі** (Матей 5, 11-12).

Через свої терпіння і смерть Ісус Христос винагородив за гріхи всього людства. Бог дає і нам через терпіння, добру нагоду, щоб **покутувати та винагороджувати** з Ісусом Христом за наші гріхи й гріхи всіх інших людей. Коли ж терпітимемо з Ісусом Христом в цім житті, одного дня разом із ним будемо прославлені. Кожне терпіння, терпеливо перенесене з любови до Бога, заслуговує на небесну нагороду.

Святе Письмо вчить: **"Ми знаємо, що тим, які люблять Бога, покликаним за його постановою, усе співдіє на добро"** (Римлян 8, 28). **"Гадаю бо, що страждання нинішнього часу негідні майбутньої слави, яка має нам з'явитися"** (Римлян 8, 18).

---

1) **Чи можна скоро сподіватися поєднання між Церквами в одній Христовій Церкві?**

Ніхто не знає, коли прийде поєднання всіх християн в одній Христовій Церкві, бо це залежить не тільки від Бога, але й від людей, цебто від самих християн. Бог напевно бажає, щоб всі охрещені належали до Церкви, що Його Син заложив на землі для спасіння душ. Проте Бог не робитиме чуда. Це люди поділили Церкву, а не Бог. Ось тому люди повинні доложити всіх зусиль, щоб направити помилку своїх прабатьків, які розшматували Христову Церкву.

Якщо б люди дійсно належно потрудилися над поєднанням, забуваючи минулі зневаги, кривди, і обнімаючись у Христі немов браття, то поєднання скоро прийшло б і Церква знову була б одна.

І саме тому треба молитися, щоб християни це зрозуміли і щиро без самолюбства трудилися над поєднанням.

2) Я читав в одній книжці, що одна свята сильно обурилася, коли люди не хотіли вірити в її обявлення. Вона грозила їм Божим гнівом. Що треба думати про такі обявлення?

Людина, що дійсно отримує Божі обявлення, ніколи не буде обурюватися і грозити ,як люди не вірять їй, бо вона не тільки покірна, але водночас прикрашена іншими чеснотами. Гордість це прикмета недосконалих душ, таким душам Бог напевно не подає своїх обявлень.

Ось тому подібними обявленнями треба нехтувати як видумками згаданих людей, як це загал богословів робить із обявленнями Меланії, яка мала мати видіння в Ласалет. Ця візіонерка чотири рази зміняла свої черничі Чини, поки вкінці не прогнали її з монастиря.

Її товариш Максим, що так само мав мати ці видіння, був семінаристом, потім записався на медицину, був публічним урядовцем і вкінці став папським жуавом. Смерть заскочила його недовго перед тим, як рішився стати священиком. Перед цим рішенням він виробляв лікер, що звався 'салет' і на пляшках ставляв свою фотографію.

Поведінка Максима чинить його обявлення неправдоподібними.

Навіть, коли обявлення правдиві, то це не гарантує, що візіонер не домішав до них власних додатків, історичних непевностей, богословських перекручень і блудів.

Ось тому непевність буде завжди мати місце, як іде про видіння, тому кожний має право розсліджувати і рішати про їх правдивість і автентичність.

В житті Святих, яких правдомовність і щирість не підлягають сумнівові ,знаходимо повно блудів, історичних чи богословських неточностей і фальшу.

Св. Норберт Ксантийський був абсолютно певний, що Антихрист появиться ще за його життя. Він помер, а Антихриста ще досіль нема.

Св. Вінкентій Ферарій, спираючись на свої видіння, заявив, що кінець світу був близький. Св. Катерина Сієнська твердила, що Божа Мати обявила їй, що вона не була непорочно зачата, хоч Церква згодом проголосила догмою Непорочне Зачаття в 1854 році.

Св. Фанциска Римська бачила в видіннях, що небозвід існує між небесами і емпіричним небом, хоч наука виказала, що в всесвіті нема нічого подібного.

Як іде про обявлення про життя Ісуса Христа, що їх знаходимо в писаннях різних Святих, що мали обявлення про цю справу, то між ними повно противорічностей, от хоча б між обявленнями Св. Бригіти Шведської і Св. Магдалини Паційської.

Ось тому не слід негайно вірити кожному 'обявленню', що знаходимо в деяких побожних книжках. Церква дуже обережна в цій справі, і тому такі самі повинні бути її духовні діти.

3) Чи в Старім Завіті були тайни, які давали людям ласку Божу?

Загал богословів приймає, що в Старім Завіті була тайна, яка прощала гріхи дітям. Обрізання мало бути цією тайною для хлопців. Не відомо, якого обряду вживано для очищення дівчат з первородного гріха.

4) Чому тепер Церква так сильно настає на те, щоб люди брали діяльну участь у відправі Божественної Літургії (Служби Божої)?

Наша Східня Церква завжди мала звичай, що вірні брали діяльну участь у відправі Божественної Літургії, відповідаючи на благання священослужителів. Божественна Літургія це центральна дія Церкви. Пресвята Евхаристія це не тільки тайна, але й жертва, що приносимо Богові. Вона є так само джерелом інших тайн.

Христос скривається під види хліба і вина не тільки тому, щоб бути поживою наших душ, але й теж тому, щоб щораз сильніше лучити нас зо Своїм містичним Тілом, цебто з Самим Собою і з усіма, що належать до Церкви, що є Його містичним Тілом, як каже Св. Павло (1 Коринтяни 10, 14-18).

5) Що таке Догматичне Богослова?

Богослова це надприродна наука про Бога, основана на обявленні і розумі, яка займається Богом і сотворін-

нями, наскільки вони є Божими сотворіннями і тому належать до Нього.

Богословя є догматичне і моральне. **Догматичне** каже нам у що треба вірити, як в обявлені Божі правди, а **моральне** подає правила доброго, Богу милого життя. Ці правила це Божі Заповіді.

Догматичне богослов'я ділиться на **загальне і спеціяльне. Загальне** богослов'я подає і виясняє основи всякого богослов'я, цебто обявлення. **Спеціяльне** богослов'я займається поодинокими правдами, от хоча б такими, як релігія, Церква, джерела обявлення, віра, один Бог, Пресвятая Трійця, Бог Творець, Христос, ласка і тайни, і Бог, який нагороджує чи карає людей.

Христе, наш Боже, Твоє народження духовно просвітило світ. Ті ж, що вивчали зорі, через зорю навчилися поклонятися Тобі, що є сонцем справедливости, і бачити в Тобі небесний Схід. Тому, Господи, нехай буде слава Тобі.

Кожна нормальна людина потребує вранці бодай пять мінут довше спати.

Господній голос почувся на водах, який кличе: Прийдіть і всі приймім Духа премудрости, Духа Божого страху, що їх подає нам Христос. (Тропар при водосвятті).

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ, це релігійний місячник, що його видають Отці Редемптористи. (В липні і серпні виходить тільки одне число). ПЕРЕДПЛАТА: Одне число 25ц., один рік $3.00, два роки $5.50, три роки $7.50. ЗМІНА АДРЕСИ: Хто змінює адресу нехай повідомить Адміністрацію Голосу Спасителя бодай один місяць наперед, подаючи водночас СТАРУ і НОВУ ардесу. ВІДНОВА ПЕРЕДПЛАТИ потверджується тим самим, що далі одержуєте місячник зо зміною дати на коверті, яка вказує коли передплата кінчиться. АДРЕСА для адміністраційної кореспонденції: REDEEMER'S VOICE, 165 Catherine Street, Box 220, Yorkton, Sask., Canada.

Редактори не відсилають незамовлених артикулів, хібащо хтось виразно зазначить, що бажає їх звернення та прислане марку для відсилки.

Появляється друком за дозволом церковної влади.

Новий Катехизм

Розділ 18

ХРИСТОС НАРОДИВСЯ

Люди довго чекали на народження Божого Сина, що мав спасти їх від гріха. Я був (була) між тими людьми, що ждали на Ісуса, щоб спас мене від моїх гріхів.

Пречиста Діва Марія і святий Йосип жили в Назареті, де Йосип був звичайним столярем. В тих часах батьківщина Ісуса, Палестина, була під пануванням римлян, що завоювали її в 59 році перед народженням Христа. Римський цар Авґуст наказав списати всіх людей, що жили в римській державі. Ось тому Йосип і Марія вибралися до Вифлеєму, щоб там записатися. Вифлеєм це маленьке містечко, що лежить яких пять миль на полудні від Єрусалиму. Як вони були в Вифлеємі, Ісус народився.

Ісус прийшов спасти від гріха всіх людей. Між людьми є найбільше таких, що бідні і мусять тяжко працюва-

ти на шматок хліба. Ісус хотів бути подібний до цих бідних людей, тому народився в бідній печері поза містечком Вифлеємом, хоч Він міг був народитися в якійсь царській палаті .Він це зробив тому, щоб показати мені, що земські багатства не є найбільшим добром на світі. Як Ісус народився, то Марія поклала Його в яслах.

Як Ісус народився, то анголи прийшли з неба, щоб привітати Його і поклонитися Йому. Потім прийшли до Нього вбогі пастухи, що коло Вифлеєму пасли вівці, і так само поклонилися Йому. Ісус радо прийняв убогих пастухів, хоч вони були погорджені світом.

Якийсь час по народженні Ісуса прийшли до Нього Мудреці зо Сходу. Вони не були євреями. Ісус покликав їх до себе, хоч вони були погани, бо Ісус прийшов спасти всіх людей, євреїв і не-євреїв.

На жаль мешканці Єрусалиму не пішли вітати свого Месію Христа, хоч вони жили близько Вифлеєму. Як Мудреці зо Сходу сказали їм, що Месія народився, то "цар Ірод стривожився і ввесь Єрусалим з ним" (Матей: 2, 3). Як мешканці Єрусалиму не мали часу для Ісуса, так і сьогодні є багато людей на світі, що не має часу для Ісуса і не цікавиться Ним.

Від народження Ісуса люди мусять рішатися: Чи хочуть Христа чи ні? Чи будуть любити Його або відкинуть Його від себе? За ким ти рішишся? "Ось Цей (Христос) поставлений для падіння і підняття багатьох в Ізраїлі. Він буде знаком противоріччя" (Лука: 2, 34).

ПИТАННЯ

1) **Хто таний Ісус Христос?**

Ісус Христос це Божий Син, що стався Чоловіком, щоб спасти мене від моїх гріхів.

2) **Де народився Ісус Христос?**

Ісус Христос народився в Вифлеємі, що є маленьким містечком Палестини, віддаленім пять миль від Єрусалиму.

3) **Чому Христос народився в убогій печері?**

Ісус народився в убогій печері, щоб доказати мені, що Він любить бідних і вбогих людей.

СВЯТЕ ПИСЬМО

І вона (Марія) породила свого Сина первородного, спо-

вила Його та поклала в ясла, бо не було для них місця в заїзді (Лука: 2, 7).

ПРАКТИЧНА ПОСТАНОВА

Як мені буде чогось бракувати, то я не буду скаржитися. Навпаки, я буду думати про Ісуса, що хоч був Божим Сином, все таки був убогим на землі і не мав багато речей.

ЛІТУРГІЙНА МОЛИТВА

Бачу дивну і славну тайну. Вертеп стався небом, а дівиця повернулася в херувимський престол. Ясла ж прийняли непонятного Христа Бога, якого величаємо похвалами (Ірмос Різдва).

ОСОБИСТА МОЛИТВА

Мій дорогий Спасителю Ісусе, поможи мені бути задоволений (задоволена) з тих речей, що дають мені мої батьки, бо багато дітей у світі не має навіть частини того, що я маю.

ВПРАВА

Напиши в своїм зшитку:

1) Де є три найважніші місця, що в них Ісус був? Ці місця це Вифлеєм, Назарет і Єрусалим. Знайди їх на мапі. Вони є в Палестині, яка тепер поділена між державами Ізраїля і Йорданії. Намалюй цю мапу в зшитку.

2) Які колядки ти знаєш напамять?

3) Опиши своїми словами народження Ісуса, як Його описують євангелисти: (Матей 1, 18-25 і Лука: 2, 1-20).

КОЛИ НАЙКРАЩЕ СПАТИ?

Людина потрапить заснути не тільки тоді, як сильно змучена, але й тоді, коли зовсім не почувається змучена і перетомлена, коли ляже спокійно в спокійній і темній кімнаті.

Досвід виказує, що маленька перекуска перед спанням помагає скоро заснути, тим часом здорова вечеря безпосередньо перед спанням не дозволяє спокійно спати, бо шлунок мусить тяжко працювати, щоб спожити і стравити велику кількість поживи.

Алькоголь помагає спати яких перших три чи чотири години, а потім перешкоджає в спанні.

Людина годна спати з відчиненими очима, але це можливе тільки по великім перетяженні. Звичайно люди замикають очі, як сплять. Бувають люди, що годні спати, хоч їх очі відчинені.

СЛОВО *)

З приводу 50-ліття смерти о. Генриха Бульса, ЧНІ.
24-го листопада 1918-1968.

о. С. Бахталовський, ЧНІ.

"Ніхто неспроможен любити більше, ніж тоді, коли він за своїх друзів своє життя віддає" (Іван 15, 13).

Ісус Христос з любови до людей пожертвувався на хресну смерть, щоб нас спасти. Безконечна жертва . . .безконечна любов!

Христос тепер прославлений в небі, але він живе тепер і на землі в Пресвятій Евхаристії, де безнастанно жертвується за нас. Він живе в своїй Церкві та в ній живе й його дух жертви. Через усі сторіччя, від перших часів християнства дотепер і по кінець віків, будуть в Христовій Церкві люди, що запалені любов'ю Христа, будуть жертвуватись, цілком віддаватись і посвячуватись для Божої слави та спасіння душ.

Сьогодні поминаємо пам'ять одного з вибраних учнів Христа, що для Нього, з любови до Бога пожертвувався цілком для добра безсмертних душ. Цим Христовим учнем, цим мужем є бл. п. о. Генрих Бульс, ЧНІ. Так, його життя, його праця, його смерть, це овочі його духа посвяти! Нехай Пресвята Богородиця поможе нам пізнати й зрозуміти того духа.

Бл. п. о: Генрих уродився в Бельгії, краю, однім з найбагатших у світі. Батьки його дали йому спромогу покінчити вищі школи. Перед ним стояв отворений світ, йому всміхалося вигідне життя, що його ведуть діти цього світу. Однак його благородна душа зрозуміла марноту всіх

земських дібр, його серце чуло голос Христа: "Лиши все, ходи за Мною, щоб бути моїм священиком". Він послухав цього голосу, залишає світ, прощає свою родину і як молодець вступає до Чину О.О. Редемптористів. Ледве мав 19 років життя, коли зложив свої монаші обіти вбогости, послуху й чистоти, щоб цими трьома обітами, наче ланцюгами любови, зв'язатися назавжди з Христом.

Та це було замало для нього, замало для його любови Бога, любови душ. У тому часі маси нових поселенців з Европи припливали до Канади. Між ними були тисячі українців з Західньої України. Приїжджали без священиків. . .Опущені, як стадо овець без пастиря. Про це чує о. Г. Бульс. Він сказав собі: "Як то? Там душі, позбавлені духовної опіки, обслуги, а я маю лишитися тут, де є багато священиків"? Він чув противні голоси: "Чого там поїдеш? Там пустиня, то інший нарід, чужа мова, інший обряд. Треба вчитися їх мови, обряду". Та це не відстрашило його місіонерського серця. Це серце бажало посвятитись, пожертвуватись, для тих опущених людей у Канаді. Щоб приготовитися до цієї праці, він їде до Галичини, де в манастирі О.О. Василіян у Крехові пильно вчиться української мови та обряду ,так що в 1909 році на сам Святий Вечір приїжджає до Йорктону, Саск. Ви, старші люди, що тому 50 літ приїжджали до Канади ,і бачили ті пустарі безкраїх лісів, озер, каміння в Онтаріо, і ті безмежні безлюдні степи, корчі Манітоби й Саскачевану, що ви тоді думали? Багато з вас плакали . . .Отець Бульс, що привик був дивитися на багатства, культуру Бельгії, приїхав тут, де тому 60 літ не було ані доріг, ані порядних хатів, а тільки степи, корчі, каміння, води, тільки часом показалась якась убога хатина, часто з галуззя й землі збудована, а в тих хижах мешкали люди, для яких він приїхав працювати. І він у своїм великодушнім серцю сказав: "Так, Ісусе, хочу для них трудитися і для них посвятитись! Це буде вимагати жертви, але я йду на цю жертву з любови до Тебе й до тих безсмертних душ". І він працював. Чи маю вам згадувати ті десятки й сотки миль, які він переїздив кіньми, чи то літня спека, чи то сніги, заверюха, спішив, щоб вам служити? Чи маю згадувати всі невигоди й труди тодішнього місіонерського життя, продовжені пости до пізного

по полудня? Все те він радо приймав; чому? Бо він полюбив наш український нарід в Канаді так, як мати любить своїх дітей, що охоче приймає всі жертви для своєї дитини. Та любов о. Бульса була надприродна, він любив любов'ю Христа. Радість нашого народу була його радістю, смуток—його смутком!

Прийшов 1918 рік. Кінець війни. Однак не скінчилося нещастя. Прийшло страхітне марево пошести, еспанка, або "флю". На цю недугу занепадали діти й старші, жінки й мущини. І не тільки слабували, але й умирали. Серця доброго о. Генриха боліло. Він сам не дуже сильний, десятилітня, повна трудів праця підкосила його здоров'я. Але як міг він опустити своїх дорогих вірних? Ні! Він їм служить: Відвідує хворих, потішає, уділяє остані св. Тайни, а коли бачив потребу, не постидався запалити в зимній хатині недужого, зготовити й подати страву хворим. . ., аж тяжка змора недуги не повалила його самого на смертне ложе, де помер здалека від своєї родини, між українським народом, для якого з любови пожертвувався!

Дві милі на полудень від Габбард на горбку є цвинтар. По середині того цвинтаря на одній могилі стоїть камінний хрест з написом: "о. Генрих Бульс". Там спочило тому 50 літ серце, велике серце, що запалене любов'ю Христа полюбило український нарід і цілком для нього пожертвувалося, аж до смерти. О, як правдиві є слова великого проповідника Лякордера: "Священик—це жертва, що лучиться з жертвою Христа." Так ,о. Бульс є зразком духа жертви!

Як мало в нас є того духа жертви! Як мало тих, що хочуть посвятитися, пожертвуватися для найвищих цілей, для праці для безсмертних душ! Бути священиками! Чому воно так? Сьогоднішній світ бажає гроша, бажає вигід, бажає земських дібр. . .Родичі думають тільки про те, щоб діти мали колись добру платню, вигідне життя, молодь мріє про земську славу, розкішне життя, багатства. . .Дух матеріялізму нищить, вбиває всякі ідеали, вбиває покликання до стану духовного. . .

Дорогі! Там на цвинтарі, під тою могилою спочили кості великого священика, що своє життя посвятив на службу Богу й українському народові! Зближімся в дусі до того гробу, зближімся до тих костей! Нехай дух цього

геройського священика оживить мертвечину нашого зматеріялізованого світу, нехай нас переїме його дух, дух посвяти, дух жертви з любови до Бога й з любови до нашого українського народу. Нехай серед нашого народу оживуть зматеріялізовані люди! Нехай батьки й молодь переймуться духом о. Бульса! Нехай цей ювілей геройської смерти о. Бульса буде зворотним роком в історії нашої округи та причиниться до численних покликань до священичого стану! Нехай з наших околиць вийде багато молодців ,що схочуть іти слідом за о. Бульсом!

Благаймо про це Христа Чоловіколюбця, через заступництво Пресвятої Богородиці. Амінь.

---

*В неділю 24-го листопада 1968 року минуло 50 років від смерти бл. п. о. Генриха Бульса, ЧНІ., в хаті п-ва Николая Корчинського в Габбард, Саск. Бл. п. о. Г. Бульс народився 10-го жовтня 1882 року в Леффінг, Бельгія. В 1900 році вступив до Чину Отців Редемптористів і 29-го вересня 1901 року зложив монаші обіти. На священика був рукоположений 7-го жовтня 1907 року. До Йорктону приїхав на сам Свят-Вечір, 6-го січня 1909 року. Перед приїздом до Канади студіював українську мову й обряд в Отців Василіян у Західній Україні.

З приводу 50-річчя смерти цього доброго пастиря, в неділю 24-го листопада 1968 року, Преп. о. С. Ширий з Йорктону, в сослуженні Впр. Отців С. Олійника та Р. Музички з Айтуни, відспівав о 4-тій год. по полудні в Габбард, в церкві Чесного Хреста, що її заповнили вірні з цілої округи, Божественну Літургію за упокій бл. п. о. Г. Бульса. Під час цієї Служби Божої проповідь, яку тут поміщуємо, сказав Впр. о. ювілят С. Бахталовський. По Службі Божій всі отці відспівали на цвинтарі Панахиду над могилою бл. п. о. Бульса. Редакція.

Святе Письмо

Покірне та побожне читання Святого Письма помагає людям поборювати пристрасті, вправлятися в чеснотах, позбуватися пересудів і так наближає їх до Бога. СПАСИТЕЛЬ заявив учням: "Якщо витримаєте в Моїм навчанні, то справді будете Моїми учнями. І пізнаєте правду і правда вчинить вас вільними людьми!" (Іван. 8, 31-32).

Розбиття Христової Церкви на різні секти це наслідок людських пристрастей і неохоти вірно слідувати за навчанням Спасителя.

Христові Намісники на землі намагаються від довшого часу злічити цю болючу рану роздорів на містичнім Христовім Тілі.

Папа Іван XXIII є великим ентузіястом церковного поєднання всіх християн, особливо наших православних братів. Він добре знає Схід, бо довгі роки провів у Болгарії, Туреччині та Греції. Його любов і пошана для православ'я відома всім, що будьяк знають цього Папу.

Українці повинні б відограти найважнішу ролю в поєднанні Сходу та Заходу, бо як колись християнство поширилося з Києва на всю Східню Европу, так тепер з Києва повинен поширитися рух за церковним об'єднанням. До цього потрібно взаємної зрозумілости та згоди між усіма українцями. Бажання релігійної та національної єдности повинно бути сильніше ніж згадка про минулі помилки.

Великий православний історик України, Дмитро Дорошенко, отак пише про цю справу в своїй книжці: "Православна Церква в минулому й сучасному житті українського народу" (Берлін 1940).

"Було б з нашого боку непростимим гріхом. . , а вже справжнім злочином супроти наших спільних національно-державних завдань було би заводити тепер якусь особицю на релігійному ґрунті. . ."

Первісна українська Церква не мала антипатій до Риму. Цей історик каже: "Хоч українська православна Церква внаслідувала від своєї візантійської метрополії негативне відношення до 'латинства', але на українському ґрунті цей негативізм не прибрав різких форм з тої причини, що він не виріс органічно, а був прищеплений штучно, та й одинокою його підставою служило хіба те, що латинство було вірою сусідів-поляків, з яким рідко коли були в нас добрі сусідські відносини. Тому в старій Україні не було й спеціяльної ворожнечі до церковної унії ,дебто до злуки з Римською Церквою."

"Неприхильне відношення до 'латинства' на Україні мало одною з головних причин те, що латинство приходило до нас через ворожу нам Польщу і тимсамим набирало несимпатичного в очах наших предків характеру."

Вища польська культура 15-го стол., каже Дорошенко,

магічно притягала і винародовлювала нашу шляхту. Серед страшного упадку православної Церкви "серед православних владик виникає думка шукати порятунку для свого авторитету і престижу своєї єпископської влади, а разом із тим і для піднесення становища Православної Церкви. . .взагалі,—в унії з Римом."

Козаки не були борцями проти церковної злуки нашої Церкви з Римом. Ось що каже про них Дорошенко:

"Навіть степова козаччина, плюндруючи однаково як уніятські, так і православні церковні і світські маєтки, уважала, що їй личить прикритись популярним гаслом боротьби з унією, щоб надати своїм 'подвигам' характер, хоч одночасно козаччина не зрікається за папські гроші робити диверзію проти турків (місія патера Комуловича) і приятелює з католицьким біскупом, Йосифом Верещанським."

Про Петра Могилу, подвижника православ'я каже:

"Сам Петро Могила не тільки не був принціповим ворогом церковної унії, але сам цікавився способами її здійснення, одначе при умові повної внутрішньої незалежности Православної Церкви. . .з своїм окремим патріярхом на чолі."

Цей історик, що до смерті залишився в православ'ї, отак висловлюється про наше церковне з'єднання з Римом:

"Остаточним результатом Берестейської Унії 1596. . . було те, що вона утвердилася. . .головно в Галичині. Тут вона протягом XVIII століття зреформувала церковне життя, піднесла освітний рівень духовенства. . .і зробилася головним заборолом української народности. Це вона й властиво врятувала Галичину від національної смерти. . .З кругів грекокатолицького духовенства вийшло національне відродження галицької України."

Оттому, каже він, "головна лють російського уряду звернулася (в 1914 р.) проти грекокатолицької Церкви як носія української національної свідомости в Галичині" (49 стор.).

Побожне читання Біблії ушляхетнює духа, викликає любов до Бога та до ближнього, велить забувати те, що ділить християн, і пригадує те, що лучить їх. Оттому глибоке та побожне знання Святого Письма це підготовка та дорога до релігійного об'єднаня християн в одній, свя-

тій, соборній і апостольській Церкві, яку Спаситель основував на Петрі та його законних наслідниках.

ЯКА КРАСА: ВІДРОДЖЕННЯ КРАЇНИ. . .

Яка краса: відродження країни!
Ще рік, ще день тут нісся плач рабів,
Мовчали десь святі під попелом руїни,
І журно дзвін старий по-мертвому гудів.
Коли звідкільсь взялася міць шалена,
Як буря все живе схопила, пройняла,
І ось, дивись — в руках замаяли знамена
І гимн звитяг співа невільна сторона.

Так спить орел — і враз, розкривши очі,
Побачить світ, красу і простір голубий,
І легко з скель спурхне і в небі заклекоче
Про вільний лет орлів, про ранок золотий.

Так море іноді всю ніч дрімає
І нагло хвилями, як крилами, заб'є,
І дивним жемчугом і барвами заграє,
І очі всесвіту до себе прикує.

Летить воно, хвилюється і плеться,
В обіймах соняшних і сяє, і тремтить,
І щастям все життя йому в той мент здається,
І все в путі йому і годить і щастить.

І де взялись ті хвилі сніжнобілі,
Хто дивно так навчив їх грати і шуміть?
З яких країн чайки ті прилетіли ,
Що вміють ніжно так і плакать, і жаліть?...

Чайки, чайки! Тоді не треба плачу,
Коли іде борня за волю ,за життя ,
Коли на хмарах я вже дивний відблиск бачу,
І сонця жданого блискуче вороття.

Старий приклад

В. Буженко

Колись жив у Єгипті, де то тепер панують араби, старий священик, що ціле своє життя присвятив на службу Богові і Марії Діві. Коли дуже постарівся, тоді люди почали просити єпископа про молодшого священика. Та жаль було священикові покидати свою паству, де стільки років працював. І він мав би відійти від того образу Пресвятої, де стільки років правив богослуження? Ніколи!

Серед сліз він відійшов з владичої палати і подався плакати в пустині, щоб ніхто не бачив.

Єпископ по тій розмові лишився сам і почав зшивати собі волосяницю, яку носив під золотистим одягом як покуту за свої і чужі гріхи. Але не хотів давати комусь іншому приготовляти волосяниці, щоб ніхто не знав про його покаянні діла.

Та що ж, він не міг трапити голкою. Тоді то з'явилася в кімнаті, де був владика, якась жінка, бідно вдягнена, і вона то своїми руками зошила волосяницю. Скінчивши працю, сказала: "Це буде твоїм благословенням". І скоро зникла. Єпископ зрозумів, що це була Пречиста Діва Марія. Впавши навколішки, щиро подякував Пресвятій Діві Марії.

А старенький священик далі плакав в пустині. Аж от дивиться, їде велика каравана верблюдів по пустині. Між подорожніми якась гарна Пані, подібна до Преблагословенної Діви в його церкві.

І вона звертається до засмученого священика зо словами:

"Не плач, сину, твоя недоля уже кінчиться. Повертайся додому, до твоєї парафії. Ти будеш здоров і наче молодий матимеш сили.

Іди до владики, хай тебе повертає на давнє місце. І скажи йому, що це є прохання жінки, яка вшила йому волосяницю!" І так сталося.

Недармо Св. Вернард каже, що ніколи не чувано, щоб хтось, хто прибігає до Марії і просить її опіки, був невислуханий чи опущений. . .

ЯЛИНКА

Раз я взувся в чобітки,
Одягнувся в кожушинку,
Сам запрігся в саночки
І поїхав по ялинку.
Ледве я зрубати встиг,
Ледве став ялинку брати,
Як на мене зайчик шмиг,
Ста́в ялинку однімати.
Я сюди, а він туди,
"Не віддам,—кричить—нізащо!
Ти ялинку посади,
А тоді рубай, ледащо!
Не віддам, і не проси.
І цяцьками можна гратись.
Порубаєте ліси,
Ніде буде і сховатись.
А у лісі скрізь вовки,
І ведмеді, і лисиці,
І ворони, і граки,
І розбійниці синиці".
Страшно стало..."Ой пусти!
Не держи мене за поли.
Любий зайчику, прости...
Я не буду більш ніколи"..
Низько-низько я вклонився,
А ще нижче скинув шапку...
Зайчик весело всміхнувсь —
І подав сіреньку лапку.

Олександер Олесь

КОЛЯДА

Роман Купчинський

Прийшли до Нього аж три владики,
Аж три владики з княжого роду,
З княжого роду, з сизого сходу,
І поклонились словом великим:
"Славен єсь, Боже милий, на віки!"

Перший владика—золото чисте,
Другий владика—срібло добірне,
Третій владика—серце довірне,
Станули-впали, немов три листи:
"Славен єсь, Боже, Ісусе Христе!"

Перший владика з темного бору,
Другий владика з синього моря,
Третій владика з чистого поля,
За провід мали золоту зорю.
"Славен єсь, царю, з Божого двору!"

Мати Христова дари приймала,
Дари приймала, в ясли складала.
Золото чисте полумям сяє,
Срібло добірне росами грає,
Серце довірне світ звеселяє,

Господь до дарів в яслах звернувся:
Золото, срібло — як на короні —
Взяв Ісус серце в Божі долоні,
Глянув-поглянув і — усміхнувся.
"Славен єсь, Боже — Світ схаменувся..."

NEW YEAR RESOLUTIONS

Tadhg Gavin

THERE is a time-worn adage which reminds us that *"Hell is paved with good intentions."* It is an adage which has long since been turned into a cynical gibe—a gibe which is all too often levelled at those who venture to disclose their intention of turning over a new leaf. You and I and many another Christian have frequently been reminded that we exemplify in our lives the truth of this particular adage. And indeed there are times when we cannot help feeling that the taunt is not completely unjustified and that we are only wasting our time by even bothering to make any more good resolutions.

Especially at a time like this does the feeling take possession of us. For once again we are faced with the prospect of either making good resolutions or conveniently forgetting them. The old year is dead. A new year is born. And a new year inevitably sticks out in our minds as an occasion for fresh resolves—as a milestone on which to record our desire to turn over a new leaf and to fill it with a record of deeds well done.

And yet, as we review the year which has just died, we find ourselves wondering whether there is really any point in making good resolutions at all; for in the light of past experience we realize that we will fail to carry them out and that the future will mock and deride the high ideals and noble aspirations which we now enshrine.

Twelve months ago we made many and many a good resolution. We resolved to be kind and charitable. We resolved to be more fervent in the practice of our religion. We resolved to do everything in our power to make the world a better and a grander place. And we were determined at the time to put our aims into operation.

But now, as we look back over the months which have come and gone since then, we recall with a pang of regret how dismally and sadly we have failed. There was the good which we might have done, but which we left undone. There was the evil which we might have avoided, but which we did not avoid.

We are only too conscious of the fact that history has a knack of repeating itself. What guarantee have we, then, that we will not fail in the coming year, just as we failed in the year which is already dead? What assurance have we that we will do any better during the twelve months that are yet to be than we did during the twelve months that have preceded them?

The answer, of course, is obvious.

We have no guarantee at all. We have no assurance whatsoever. At the end of another year we may still recall with a pang of regret how dismally and how sadly we have failed. But — and we must never allow ourselves to forget this *but* that should not deter us from making more new year resolutions.

"Nonsense!" I can almost hear a reader exclaim. *"What you have just said is totally absurd! You know just as well as I do that it's utterly useless to make resolutions which may never materialize!"*

On the contrary, dear Reader, it is far from useless. Even if three quarters of our resolutions should fail to materialize, it would nevertheless be worthwhile making them. The mere fact that we wish to turn over a new leaf is in itself a good sign. It shows that our souls are aspiring for Heaven and heavenly things. It proves that they are capable of high ideals and noble aims. It indicates that they are able to meet the attacks of the world, the flesh, and the devil with the cry of *"No surrender!"* As long as that ability is ours, religious indifference will never get us down; but, once that ability is removed, apathy takes over, and apathy in the spiritual life is a terrible and tragic thing.

It was to the apathetic and the indifferent that Our Divine Lord addressed the following words: *"I would thou wert hot or cold, but, because thou art lukewarm and neither cold nor hot, I will begin to vomit thee out of my mouth."* A dread pronouncement, that.

The trouble with the vast majority of us average people is that we expect too much. Foolishly we imagine that we should be able to reach the heights of sanctity in a few months or in a few years at the very longest. We lose sight of the fact that perfection is a life-long process and that we must stumble and rise many, many times before we can walk with any measure of surety.

"But what's the use of making good resolutions when some of those resolutions will be discarded before a week is out?" you may interject.

If only we took a closer look at the natural world, we could easily find the answer to that question. Out of every thousand seeds that are sown each year there are hundreds that never came to life. Do farmers therefore turn about and say: *"We might just as well not bother to sow any seeds at all"*? No, they do not. They are far too practical and too realistic to do any such thing. And so it must also be with us—we who are, in a manner of speaking, the farmers of the spiritual life.

We must be realistic and practical. We must not expect a hundred per cent return for all our efforts. But we must still continue to hope for the best.

As long as we continue to hope, we shall continue to sow the seed of good resolutions; but, once we cease to hope, we shall cease to make good resolutions and thus we shall reduce our souls to a bleak and arid wilderness.

(Annals of Good St. Anne de Beaupre.)

"There are three great factors that produced modern civilization: gunpowder, printing and Protestant reformation", Thomas Carlyle says (1795-1881).

The Decree on Ecumenism

Commentary by M. Schudlo, C.SS.R.

CHAPTER I

CATHOLIC PRINCIPLES ON ECUMENISM

THIS chapter enumerates the Catholic principles of ecumenism by presenting how the Church understands her own unity. It also describes the relation of the separated brethren and their Communities to the Catholic Church (N. 3) and concludes with some general suggestions to the Catholic faithful on how to take an active part in the work of ecumenism (N. 4).

Christ's Church is one Catholic principles

The decree reads:

2) "What has revealed the love of God among us is that the only begotten Son of God has been sent by the Father into the world, so that, being made Man, He might by His redemption of the entire human race give new life to it and unify it.

"Before offering Himself as a spotless Victim upon the altar of the cross, He prayed to His Father for those who believe: "That they may be one; just as You, Father, are in Me and I am in You, so they, too, are to be one in Us, so that the world may believe that You have sent Me" (Jn. 17, 21)."

The decree quotes the words of St. Paul who says: "There is one Body and one Spirit, even as you, from the moment you were called, had one hope your calling imparted. There is one Lord, one faith, one Baptism, one God and Father of all" (Eph. 4, 4-5), and another text where St. Paul states: "All you who have been baptized into Christ have clothed yourselves with Christ ...You are all one in Christ Jesus" (Romans 3, 27-28).

The role of the Holy Spirit

Christ came to unite all men and to form one great Family of God to which all men are called. This Family of God is the Church of Christ .The Holy Spirit unites all men in Christ, as the decree states:

"It is the Holy Spirit, dwelling in those who believe and ruling over the entire Church Who bring about that wonderful communion of the faithful and joins them together so intimately in Christ that He is the principle of the Church's unity."

The Apostolic College

The Church of Christ is composed of men. They need leadership to guide them in the ways of the Lord. The decree says:

"In order to establish His holy Church everywhere in the world till the end of time, Christ entrusted to the College of the Twelve the task of teaching, ruling and sanc-

tifying (Matthew 28, 18-20 & Jn. 20, 21-23).

"Among them He chose Peter, and after his confession of faith He decided that on him He would build His Church. To him He promised the keys of the kingdom of heaven (Matthew 16, 19 & Matthew 18, 18)."

By preaching the Word of God, by administering the Sacraments and by ruling the people of God the Apostles and their successors fulfill the will of their Lord. The decree says:

"It is through the faithful preaching of the Gospel by the Apostles and their successors, through the administering of the Sacraments and through their governing in love that Jesus Christ wishes His people to increase under the action of the Holy Spirit."

The mission of the Church

The decree thus describes the mission of the Church:

"The Church, God's only flock, like a standard high lifted for the nations to see it (Isaias 11, 10-12), ministers the Gospel of peace to all mankind, as it makes its pilgrim way in hope toward its goal, the Fatherland above (1 Peter 1, 3-9).

Divisions in the Church

The Council Fathers recognize that there were rifts and divisions in the Church of God from its very beginnings (1 Corinthians 11, 18-19) and adds:

3) "In subsequent centuries much more serious dissensions appeared and quite large Communities became separated from full communion with the Catholic Church, for which, often enough, men of both sides were to blame".

In the past some Catholics used to blame their non-Catholic brethren alone for the splits and divisions of the Church. Now the Decree recognizes that some Catholics are also to blame for the schisms and divisions within the Church.

Pope Paul VI, speaking to the non-Catholic observers during the Second Vatican Council asked pardon for offenses Catholics had committed against unity and charity.

It was not Christ Who split the Church. It was men who through ignorance, pride, ambition and obstinacy and national interests have split it.

These fatal splits have been made in the past, for which the *present day Christians cannot be blamed.* The decree says:

"One cannot charge with sin of the separation those who at present are born into these Communities and in them are brought up in the faith of Christ, and the Catholic Church accepts them with respect and affection as brothers."

The Council Fathers admit that there are many difficulties which create serious obstacles to the reunion. These differences are found in doctrine, discipline and the conception of the Church structure. But "the ecumenical movement is striving to overcome these obstacles", the decree adds.

The decree stresses that in non-Catholic Churches there are many elements which they share with the Catholic Church, for instance, "the written Word of God; the life of grace: faith, hope and charity with the other interior gifts of the Holy Spirit, as well as visible elements. All of these, which come from Christ and lead back to Him, belong by right to the one Church of Christ".

Liturgical actions

The decree goes on: "The brethren divided from us also carry

out many liturgical actions of the Christian religion. In ways that vary according to the condition of each Church or Community, these most certainly can truly endanger a life of grace, and, one must say, can aptly give access to the communion of salvation".

Although non-Catholics are separated from us Catholics, they are not separated from Christ or from each other, if they possess the gift of sanctifying grace.

They have a part of the treasure that Christ has entrusted to His Church, as the decree reads: "It is through Christ's Catholic Church alone, which is the all-embracing means of salvation, that the fullness of the means of salvation can be obtained. It is to the Apostolic College alone, of which Peter is the head, that we believe that Our Lord entrusted all the blessings of the New Covenant, in order to establish the one Body of Christ into which all those should be fully incorporated who belong in any way to the People of God".

God is a merciful Father Who will not punish those of His children who did not know the whole revelation, but were trying to love and to serve Him the best they could.

Our separated brethren are united with us, if they possess the three theological virtues, that is, faith, hope and charity, because these virtues unite all those who have them, first with Christ and then with each other. Thus an *internal communion* is formed among all those who follow Christ through these virtues, because the Holy Spirit makes them children of God and brothers and sisters of Christ, turning them into a great Family of God.

This internal union is, however, invisible. God wants His People to be united also by an *external, visible union,* which consists of the preaching of the Gospel, the administering of the Sacraments and the governing of the Flock.

Christ has instituted a *College* within His Church which gives the *external unity* to the Church by preaching this Gospel, administering the Sacraments and governing in love.

The College is composed of all the Bishops with the Pope as their head, but they all are only ministers of Christ. The Church belongs to Our Lord Who always remains the chief Cornerstone of God's household, the Supreme and eternal Shepherd of His Flock.

A divided Christian Family

To be a full member of the Church of Christ one must be united with His Church both through the internal and external union, that is, he must have faith, hope and charity, and at the same time recognize Peter as the supreme head of Christ's Church, because he is the vicar of Our Lord on earth to whom Christ entrusted all souls for which He shed His Blood: "Feed My sheep!" (Jn. 21, 16).

Although the Church is a divine institution, there is still much room in it left to human weakness and sin. Because of this many members of the Church failed to live as good Christians. Even the hierachy made mistakes in the past and will make them in the future. There were deficiencies in moral conduct of some of her members, in her discipline or laws, and even in the formulation of her teaching, as the decree on Ecumenism clearly recognizes (N. 6.)

As a result of this imperfect state of the Church's members the spread

of the Gospel is retarded in the world and the Kingdom of God is not yet extended to the four corners of our planet.

Futhermore, the Family of God is seriously divided into many Communions which refuse to deal with each other, and often used to look upon one another as if they were deadly enemies, instead of seeing a brother or sister of Christ in each other. The splintered Christianity is a bad witness of the Gospel teaching to the world at large.

At present there are some 900 million Christians in the world, among whom many are only nominal Christians, that is, they had been baptized in the Church, and there their Christianity ends. These 900 million constitute only 31 per cent of the entire human family.

Among these followers of Christ there are about 500 million Catholics who belong to the Latin and the various Eastern Rites, 200 million Orthodox and 200 million Protestants of some 300 various denominations.

All these followers of the Gospel accept Christ as their Leader, but they greatly differ from one another in faith and in their conception of the government of the Church. They also differ in their mentality, spiritual and liturgical worship, in psychology and culture.

The Orthodox Chrstians are the closest to the Catholic Church. They have the valid priesthood, accept the seven Sacraments and practically the whole treasure of the revelation, except a few truths among which the primacy of the Pope in the Latin form and the infallibility are most bitterly opposed.

Till 1054 the Eastern and the Western Church lived as two sisters in the house of the Common Father, despite frequent and sometimes bitter quarrels. After 1054 they became strangers to each other due to many errors committed by both sides.

The various Protestant denominations are more seriously divided both from the Catholic Church and among themselves. There are some 300 various Christian denominations in the U.S.A. alone.

Such a picture of the Christian Family, spiritually and intellectually divided, gives the impression to those who do not know Christ that Christ Himself is divided. If they believe in such things, they will never accept Christ as their Savior, because a divided Christianity offers a *spectacle of self-contradiction to the world.* The sad fact that the followers of Christ are not one in their faith and charity makes it very hard for the world to believe in Christ and to accept His teaching.

The decree on Ecumenism admits that "Often men of both sides were to blame" for the dissensions and schisms within the Church (N. 3). Pride, impatience, abuse of authority, lack of obedience, rash judgment, hypocrisy, ambition, mistrust, sometimes calumny—all these things have caused the splits within the one Flock of Christ in the past.

Our generation is not responsible for the splits of the past, but it remains an inheritor of the sins committed by its forefathers.

Two Questions

The Decree states two facts and asks two questions at the sight of the anomalous divisions among the followers of Christ:

1) There are millions of individual non-Catholics who are Christians, believe in Christ as their Savior and have been baptized in His name. *What is their relationship to the Catholic Church?*

The Council declares that the Sacraments received by these Christians do give them the life of grace and the gifts of the Holy Spirit. All baptized people have the right to be called Christians. In short, there exists a community of grace and union among all those who were reborn in Baptism and are sharing the gifts of the Holy Spirit received in Baptism or otherwise.

Through Baptism they are at the same time incorporated into the Body of Christ which is the Church.

But since they have no access to all the gifts which Our Lord has entrusted to the care of His Church, they are *imperfect members* of the Church of Christ, because they have no visible union with the Church which Christ rules through the Bishops and the Pope.

For this reason the decree states:

3) "Men who believe in Christ and have been properly baptized are brought into certain, though imperfect, communion with the Catholic Church (N. 3).

2) Millions of non-Catholic Christians live not individually by themselves. They have their own churches, ministers, hierarchy, church services, etc. *What is the relationship of these non-Catholic Churches—Communities to the Catholic Church?*

The decree does not recognize the Protestant Churches as "Churches" but as "Christian Communities", because they do not have Bishops and true Eucharist, although the individual Christians do not live individually, but as members of Communities which possess and use, in varying degrees, some means which communicate to their faithful a share in the life of Christ under the guidance of the Holy Spirit, but they lack the fullness of means and "are not blessed with that unity which Jesus Christ wished to bestow on all those to whom He has given new birth into one Body" (N. 3).

The Eastern Orthodox Churches are called 'Churches', because they are closely linked to the Catholic Church through the true apostolic hierarchy, Liturgy and common spiritual heritage, although they are separated from full communion with the Catholic Church.

These Christian Communities have supernatural character, because they make Christ the center of their Church life, they announce the Word of God, have Baptism and try to extend the Kingdom of God in the world.

Unfortunately they lack certain sacramental elements which Our Lord bestowed upon His Church, and therefore are not Churches in the same sense as the Orthodox.

Barbara: "My darling, would you marry me again, if we were still young and unmarried?"

Husband: "Barbara, why do you want to start a quarrel? We are sitting together quietly. Is this not enough?"

Forgiving Jesus, cancel all my debts and accept me as You received Peter who denied You. Call me who am downcast, as You once called Paul who persecuted You, and hear me as I sing to You: **Alleluia.** (Akafist to Our Lord).

THE HOLY BIBLE

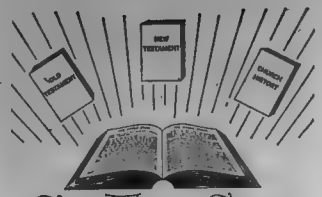

"Bind yourself to a short spiritual reading everyday, even though you had to make it with distraction, even though you were to understand none of it. It will bear fruit, and after a time the results will amaze you."

Louis Veuillot

The French journalist's remark means holy books, foremost among them the Bible—not merely Catholic stories and periodicals.

The Holy Bible is the divinely inspired Word. God created man,and as He knows how man's heart has been fashioned, His Word, therefore, meets the innermost needs of the human heart. The Book gives comfort, advice and guidance to man in his everyday experience in life. Since the Council Fathers have asked that for each there be the personal renewal and dedication to God, one of the best ways to carry this out is in the study of the Book of Books. "For me," said Agnes Moorehead, "the Bible is as current as today's newspaper.

Let us hear not only what the saints thought of such reading, but people of prominence as well:

St. John Chrysostom—"despaired of the salvation of him who never read a spiritual book."

St. Hugh—"Holy books were arms in war, occupation in peace, support in trial, remedy in illness."

Father Faber—"Spiritual reading has been for centuries one of the most powerful means of sanctification in the Church."

George Washington—"It was impossible to rightfully govern the world without God and the Bible."

Abraham Lincoln—"You should take all of this book upon reason that you can and the balance by faith and you will live and die a better man."

Theodore Roosevelt —"Almost every man has by his life work added to the sum of human achievement of which the race is proud; almost every such man has based his life-work largely upon the teachings of the Bible."

We conclude with the words of Very Rev. James Alberione, S.S.P., S.T.D.—"May the reading of Scripture, and especially the Gospels, be our delight! Nothing is better suited to lead us to the imitation of our Divine Master, to transform us, to give us wisdom and rich interior life. May we thus know Christ unto our own sanctification and the salvation of our brethren." (The Voice of Mount St. Macrina)

They say that good judgment comes from long experience. And experience? Well, it usually comes from poor judgment.

I'D LIKE TO KNOW . . .

1) *My Protestant friend died and his wife asked me to attend his funeral in his Protestant church. I went to the church and sang hymns with the rest of their congregation. After that I had a scruple that I took an active part in a Protestant religious service. Did I commit a mortal sin?*

No, you must be your own judge. If you thought that by taking an active part in a Protestant service you were seriously offending God, you have committed a mortal sin because of your erroneous conscience. Man is as guilty before God as he thinks in his own conscience which is his judge in moral matters.

It would not have been so, had you known the latest decision of the Secretariat for promoting Christian Unity, issued on May 14, 1967, which reads:

"Catholics may be allowed to attend occasionally the liturgical services of other brethren, if they have reasonable ground, for instance, arising out of public office or function, etc.

"In these cases. . .there is nothing against Catholics taking some part in the common responses, hymns and actions of the community of which they are guests—so long as they are not at variance with Catholic faith".

Most Protestant hymns are far more Catholic than some Latin Catholic hymns which the Latin Rite Catholics have learned at school. Some of these Protestant hymns have been adapted by the Catholics in the various countries of the world and are sung in the Catholic Churches.

2) *Our Lord said: "If a man calls his brother FOOL, he will answer for it before the Sanhedrin (the highest Jewish religious court); and if he calls him RENEGADE, he will answer for it in hell fire". How can a mere exclamation 'You fool' or 'You renegade' merit such a terrible punishment?*

Our Lord has brought a new spirit of charity into the world. This spirit forbids not only a physical injury to our fellow men, but it also forbids insults that sometimes are more painful than physical injuries.

A public insult of a good man will bring the offender before a human court. Such was the meaning of 'You fool'. The word 'Renegade' meant apostate. To call a decent man an apostate was a serious offense against charity. If such

an offense were deliberately and wilfully perpetrated, it would bring the offender before the judgment of God and attract His sanctions.

3) *If I sin against my neighbor and then repent and confess my sin to the priest, for instance, the sin of gossip which sometimes seriously hurts my neighbor's good name, can God forgive me?*

God always forgives all those who sincerely repent their sins and are trying to repair the damage they caused to their neighbor, if the damage can be repaired. If you are sorry for gossiping and are ready to stop it and to repair the damage caused by your gossiping, God will certainly forgive you. But if you just 'repent' without any serious will of stopping your gossip or if you refuse to repair damage, God will not forgive you and consequently your confession will be useless.

4) *Our Lord was God and Man at the same time. Was He tempted and had the same wishes as all other men have, or was He free from such misery?*

St. Paul writes that Christ was a perfect Man, just like any other man, except sinfulness which is a common heritage of all Adam's descendants. "It is not as if we had a high Priest who was incapable of feeling our weaknesses with us. But we have one who has been tempted in every way that we are, though He is without sin" (Hebrews 4, 15).

We know that Christ was tempted by the devil when He spent 40 days and 40 nights in the desert right after His Baptism (Matthew 4, 1).

It is impossible for us to understand how Christ could be a true God and true Man. It is one of the articles of our faith; and we must accept it as such. As a Man He could have been tempted and He was, but He overcame all the temptations and thus showed us that with God's help we can do likewise.

5) *Should we condemn or sympathize with the priests who left the priesthood and took another profession?*

Our Lord told us not to judge anyone: "Do not judge, and you will not be judged" (Matthew 7, 1). We do not know the innermost reasons for which some unhappy priest left his priesthood. He certainly had a problem. People who condemn the others show their own sinfulness and insecurity. We should have a deep compassion for such priests who leave for whatever reason. God will judge them, Who will sit in judgment on their conscience. We must add that not all those who leave the priesthood do so for some abstract reasons and without guilt.

Unhappy, misfit priests cannot serve God and the Church. In fact, they are a drag on the Church.

It seems to us that there would be more vocations to the priesthood, if there were an honorable way out for those who find themselves unfit for this office. Now many young men are afraid to even try it, because they know that it will be very difficult to back out, if they are not happy.

Nobody is completely useless, because he is at least a horrible example.

COGITATIONS

by Fr. Nick of Montreal

***When you're young, you blunder; when you're an adult, you struggle and when you're old, you regret. *** At twenty we are full of will, at thirty full of wit and at forty full of judgment. *** We should admonish our friends privately, but praise them publicly. *** Let's have wrinkles on our foreheads, but not in our hearts. Stay young in spirit. *** Pleasures are not unlike froth on the water —merely an inch in depth, and then comes the mud. *** Never write a letter when you are angry. *** A weak mind seeks applause, but a noble one considers it as a stimulus. *** Irony and sarcasm are not arguments. *** He who uses strong and bitter words is usually in the wrong. *** True art is the wine of life. *** A miser is most unkind to himself. *** Happiness is the best of cosmetics. *** When you drink, first look what it is and before you sign read what it is. *** An act of charity is a stepping stone towards Heaven. *** A clear conscience is the softest of pillows. *** Contentment means enjoying your own life without comparing it to someone else's. *** Men debate while women converse. *** Solitude is the school of genius. *** Said Montesquieu: "The less men think, the more they talk." *** In the face of danger a coward thinks with his legs. *** Being critical is not synonymous with being right. *** A gentleman remembers a lady's birthday, but forgets her age. *** There is wisdom in drinking only water. *** Endure what you cannot cure. *** Envy is like a gnawing moth. *** Henry George said: "The equal right of all men to the use of land is as clear as their equal right to breathe the air—it is a right proclaimed by the fact of their existence. For we cannot suppose that some men have a right to be in this world, and others no right." *** Nothing is as stubborn as a fact. *** Some call it Evolution, and others call it God, but we call it God the Creator of evolution. *** Children have more need of models than critics. *** A saintly face is like a benediction. *** Faith is the continuation of reason. *** Praise comes harder than flattery. *** One should fear those who fear not God. *** Grey hair is not necessarily the sign of wisdom. *** There really is but one race, and that's humanity. *** Victor Hugo once wrote: "No army can withstand the strength of an idea whose time has come." *** Instinct is not unlike the nose of one's mind. *** Drink has drowned more people than the sea. *** Some women blush when they are kissed; some call the police, some swear; some bite. But the worst are those who laugh. *** When the law becomes helpless, then tyranny dawns. *** We learn while we teach. *** What matters is not how long we live, but how. *** For men love is not a sentiment, but an idea. *** Men have become the tools of their tools. *** If you wish to live long, then live slowly. *** The value of a thing does not always depend on its newness. *** A humanist pities distress, but a true Christian tries

to relieve it. *** A politician has his eye on the next election; a statesman—on the next generation. *** Prayer is the voice of faith. *** 'Tis a wise man who does not care for what he cannot have. *** Silence never betrays anyone. ***

CHURCH AND DIVORCE

M. Schudlo, C.SS.R.

MILLIONS of Catholics are getting a divorce every year. Some of them remain single for the rest of their life, despite countless difficulties and suffering known to God alone, while the majority or so try a second marriage outside the Catholic Church, because no priest can bless the second marriage of validly married Catholics, as long as both partners live. The Catholic Church refuses to bless the marriage of such Catholics, and her opposition to such marriages is based on the words of Our Lord: "What God has united, men must not separate" (Matthew 19, 6).

During the fourth session of the Second Vatican Council Archbishop *Zoghby,* Melchite patriarchal vicar for Egypt, delivered a speech in which he made a hint that an innocent party has the right to remarry in cases of adultery, desertion, physical impotence, etc. His speech raised a storm because under the present Canon Law of the Roman Church there is no exception to the indissolubility of a validly performed, consummated and sacramental marriage between two baptized persons, whether they are Catholic or otherwise.

The archbishop made his speech during the discussion on birth control to which he added: "The problem of divorce is a more serious problem than birth control". He went on: "What is to be our stand in cases where a marriage has been contracted with great promise, but where an innocent spouse has been abandoned and, according to the traditional teaching, must face life in solitude and continence". He quoted other cases, for instance, insanity. Then he put the question: "The counsel to live a life of solitude . . .calls for heroic virtue which cannot be imposed indiscriminately. . . Could not the Church without prejudice to her doctrine on the indissolubility of marriage, use her authority on behalf of the innocent party in these cases, as has been the case in the Christian East? This practice was so allowed sometimes in the West".

The Archbishop had foreseen the reaction of his speech, because he

added: "Did not the Church get from Christ the power to regulate such cases? The Church should decide on the intrinsic force of the passage in the Scripture (Matthew 19, 6) that has been consistently invoked against the practice (of the Eastern Church). The Council of Trent chose a formula that would not offend the Eastern Rite Christians. . .

"This is something that should not be done lightly, of course, because of abuses, nevertheless the problem must be faced".

Although the discussion of this important burning issue had been stopped by other speakers at the Council, the matter of the divorced persons was not dropped altogether.

In 1967 a book "Divorce and Remarriage" has been published by an Eastern Rite canonist, Fr. Victor Pospishil, with the subtitle "Toward a new Catholic Teaching" on divorce and remarriage.

Fr. Pospishil's book reviews the matter of divorce, starting from the Old Testament, because the New Testament often refers to the Old Testament in treating this matter.

William R. O'Connor says: "There is nowhere in the Gospel an absolute prohibition of all dissolubility, extrinsic as well as intrinsic for all cases of marriage".

When Our Lord condemned divorce and thus abolished this practice among the Jews who were practising it, did He really wish to issue an absolute command, forbidding divorces and remarriages or did He intend to establish a moral ideal toward which the followers of the Gospel should strive? In the latter case, divorce and remarriage would be allowed under certain conditions as a remedy for "hopeless cases", although the ideal of the indissolubility would still bind all Christians.

Christ has issued many instructions which seem to be real commands, for instance: "I say this to you: Do not swear at all. . .All you need to say is "Yes", if you mean yes, and "NO", if you mean no. Anything more than this comes from the evil one" (Matthew 5, 34 & 37).

Although the words of the Lord seem a command, absolutely forbidding the oath, the Church knows that it is not a strict command, but a moral ideal which does not bind in certain circumstances, because she herself requires oaths and approves of them for justified reasons.

The same rule applies to the express prohibitions concerning stealing and killing, although both are strict Commandments of the Decalogue: "You shall not steal!—You shall not kill!" Yet in certain circumstances both are permitted. The Constitution on the *Church in The Modern World* says about the earthly material goods:

"If a person is in extreme necessity, he has the right to take from the riches of others what he himself needs" (N. 69).

The killing of an unjust attacker is admitted by all.

Fr. Pospishil says: "There is sufficient evidence to indicate that the Christian antiquity did not regard the New Testament passages, on divorce or legal norms which forbade any dissolution of marriage and remarriage" (p. 37).

Commenting on the difference between the Western and Eastern mentality, he writes:

"The Western mentality has always preferred to look towards the negative side, to where the exact limitations are clearly defined, and beyond which is sin.

"The Christian East has sought

rather to set up goals towards which man is urged to strive, each according to his own spiritual insight, and without his being held accountable, if he is sincerely unable to reach some higher goal because of human weakness.

"In respect to the durability of individual marriage, the Christian East is dedicated to the same ideal, namely, that it was Christ's wish and counsel that marriage ought to be dissolved by death alone, and that the spouses should forgive all of each other's trespasses, including adultery.

"However, as provided by the Old Testament as well as by all ancient civilizations, the Eastern Churches have understood always that Jesus did not prohibit total divorce and remarriage" (p. 39).

"Only after the reform in Cluny (in France) in the tenth century and the foundation of the first universities can it be said that the Western Church established a clear policy and doctrine prohibiting divorce.

"And the fact is that there is no document of the first centuries which would clearly and unequivocally exclude divorce in the case of adultery on the part of the wife and at the same time forbid a subsequent remarriage of the innocent husband", Fr. Pospishil writes (p. 44).

"A husband could divorce and remarry according to the practice of the Church, while the remarriage of the wife was as a rule excluded" (p. 45).

"There is testimony...that after such members of the Church (that is, divorced and remarried) had done penance under the supervision of the bishop for several years they could be readmitted to Communion with their spouses" (p. 46) which shows that while condemning divorce the Fathers of the Church did not consider the second marriage canonically invalid, otherwise they would never allow such adulterous couples to receive the Sacraments while living together as husband and wife.

During the Council of Trent (1545-63) some bishops asked that the indissolubility of marriage among Christians be defined as an article of faith, but the Council did not do it. Today the doctrine on the indissolubility of Christian marriage is considered a *propositio fidei proxima*, that is, it is a belief that could be defined as an article of faith, but is not and perhaps will never be.

The Western Catholic Church considers that all kinds of marriages can be dissolved, except one kind: the *sacramental consummated marriage*, that is, the one entered upon between the two validly baptized Christians who had sexual relations after having become husband and wife.

Fr. Pospishil adds: "During all these centuries, all the Eastern Churches, anti-Chalcedonian no less the Orthodox, permitted and permit divorce and remarriage in respect to all marriages" (p. 54).

The Popes of the early centuries knew that the Eastern Church allowed divorce and remarriage, but there were no protests and condemnations from Rome. The Byzantine civil legislation established legal conditions for divorce and remarriage, for instance under the reign of emperors Basil the Macedonian, Leo the Philosopher and Constantine VII. Although this fact was known to the patriarchs, no protest is recorded from their chanceries, which shows that the Byzantine hierarchy did not consider

such legislation inconsistent with the teaching of the Church.

Divorce and remarriage were condemned by the Council of Trent (Canon 7), but this condemnation according to Fr. Pospishil does not make the doctrine of absolute indissolibility of Christian marriage *an infallible article of faith*. It was just an ecclesiastical legislation, proclaimed in a very solemn way under the pain of excommunication. It seems to be a disciplinary, not a doctrinal canon, because for two centuries after the Council there were numerous Catholic theologians and canonists who had disagreed on the meaning of this canon. Of course, the Church having the power of the keys, "Whatever you bind on earth shall be considered bound in heaven" (Matthew 16, 19), could issue such a law forbidding divorce and remarriage. If this law belongs to the category of discipline, it can be changed, as all disciplinary laws do not exclude the possibility of change in case of need.

DIVIDED FOREVER?

M. Schudlo, C.SS.R.

In taking leave from His Apostles Our Blessed Lord thus expressed His ardent desire that all His followers be united in one faith and charity: "I pray for those who are to find faith in Me through their word-preaching, that they may be one in Us, as You Father, are in Me, and I in You, so that the world may believe that You have sent Me!" (John: 17, 20-21).

No one in good conscience can deny that the split between the West and the East, and between the West itself is an insult to Christ and His Church. For this reason no true Christian can be indifferent as for how long this terrible division in Christendom will last. How long will friends, families and relatives be divided by their different faiths, going to different churches in which they worship the same God and Christ in a way that excludes their friends from joining them in their worship? How long will this division in faith cripple the Gospel preaching among those who do not know Christ after some 2,000 years of Christianity?

Most Christians became indifferent to the split, because they had been accustomed to it since their childhood. Some even think that it is good for Christendom, because it stirs up competition which they think keeps Christians active in their Christian life.

At first, Catholics and non-Catholics fought wars against each other, killing and plundering each other in the name of Christ! God alone knows how much suffering and bloodshed did these 'pseudo-religious wars bring upon mankind. And they were convinced that they fought a good fight, because it was for "religion"!

After much time they grew tired of fighting with the weapons and turned the hot war into a cold one. Now they started a new war with pen, writing books and publishing newspapers where they atrociously attacked each other, also in the name of Christ and religion! They

fought their fellow Christians of different denominations as if they were the enemies of Christ.

In the end they grew tired even of this cold war. Each side entrenched itself in its own camp and decided to have nothing to do with its opponent. They became estranged from each other, blaming each other for the sad situation of Christendom. They did not know each other, or if they did, it was often from the worst angle. As a result of this uncharitable estrangment mutual distrust, prejudices and suspicion grew stronger between the various Christian denominations. Although the various Christian denominations did not agree among themselves, still Rome appeared to be their worst enemy that united them when everything divided them from each other.

And thus the Brothers and Sisters of the same Christ and the children of one Heavenly Father lived in distrust, enmity and outright hatred. Fortunately, in the last years we are noticing a considerable change in the attitude of the various religious denominations toward each other. It is being done under the guidance and inspiration of the Holy Spirit, and we have no doubt about it. The Good Lord has used the last two wars, countless sufferings in the concentration camps in which members of various denominations suffered and prayed together, to make the followers of the Gospel realize that they are brothers and sisters in Christ. Slowly they became aware that they have many things in common that unite them to each other: The same God, the Father of all mankind, the same Christ Who died for all men, the same baptism, the same Bible and the same daily prayer: "Our Father".

Many sincere Christians, saddened by the splits and divisions in Christendom, ask themselves and their fellow Christians: "How long will this division last? Is the reunion of all followers still long away? What can and should we do to remove the scandal of division?"

They realize that the adherents of the pagan world cannot take the preaching of the Gospel seriously when they see that its followers explain it in such a contradictory way. How can they believe that we are brothers in Christ, if we contradict each other and yet claim that we faithfully follow the teaching of Christ! Should we not ask ourselves the same question that St. Paul asked the Christians of Corinth: "Do not these rivalries, these dissensions among you show that nature is still alive, that you are guided by human standards?" (1 Corinthians 3, 3). How can Christian missionaries hope to win souls for Christ when they work against each other? It must be at least partly attributed to this disgraceful division that the Catholic Church made such a minute progress in converting the world to Christ, for it is a sad fact that in the last eighty years the proportion of Catholics in the world increased by only 0.14%! Such an increase cannot make us proud at all.

If we continue to fight against each other, as we did in the past, not much of the modern world will be willing to believe in our preaching. We must be *one* in faith, if we really and truly wish that the world may believe in the Gospel which we have been commissioned by Christ to preach to every man. To the outsiders it does not seem that we Christians have taken seriously the command of Our Lord: "Go out, making disciples

of all nations..." (Matthew 28, 19), if after almost two thousand years only 28 per cent of the human race is Christian, and only some half of it is Catholic while the rest belongs to the various non-Catholic Churches.

We have been divided for so long that someone may even despair that a reunion between the various Christian denominations is at all possible. Let us not be pessimists, for that would be unworthy of the followers of Christ. Pope Leo XIII said: "Let not this hope be considered utopian, for this would be unworthy of Christians. The promise of the Lord must be fulfilled: There shall be one fold and one Shepherd".

What must we do to promote the reunion?

Is the reunion of all Christians possible? Of course, it is, otherwise Our Lord would not have said: "There shall be one fold and one Shepherd" (John: 10, 16). Besides, Christ prayed for the unity of all His followers, and we know that all His prayers are always answered by the Father: "Father, thank you for hearing My prayer, for Myself, I know that You hear Me at all times" (John: 11, 41-42).

It must be stressed however, that Our Lord will not force His followers to unite together in one Church, if they are obstinate not to do so. Christ needs the cooperation of all His followers to remove the scandal of disunion and division. As men have split the Church of Christ, so they can bring about its reunion, if they sincerely try and use the necessary means. And there are means and mistaken means.

1) There are Catholics who think that it is enough to call all other Christians to come back into our Catholic Church, because it is the true Church, established by Our Lord for the salvation of mankind. This pattern was followed by the Popes who made periodical appeals to our non-Catholic brothers, calling those who are separated from us.

It is not enough to make appeals, as though there was nothing else for us to do about the reunion. It is no use to demand that the others unite with us. We must go out to meet them, to embrace them, to hear and to satisfy their just demands, or they will not come. It is not enough to feel selfrighteous and in proud idleness and arrogantly condemn those who left us, as if our Church did not bear a share of guilt of schism and reformation. No, the Church has a serious duty before God and our non-Catholic brothers to clear away all the obstacles that make reunion practically impossible. We must prepare the way before they come and unite with us in one true Church. They will not listen to our insistence that the Church has the authority entrusted to her by Christ, for they will answer that this authority has been given to the Church for the ministration only.

2) There are also some Catholics who think we should work on the *conversion of the individuals*. This method has been practised both among the Protestants and the Orthodox where the Latin Orders and Congregations were pouring thousands of their missionaries for centuries. But what did they achieve, for instance, in the Orthodox East? Practically nothing. All their efforts were mostly fruitless. Nay, they caused a lot of animosity against Rome and the reunion with the

Catholic Church, for their proselytism hurt our Orthodox brothers. Many of them were asking themselves: "Why don't these *zealous* Western missionaries go to Africa or Asia to convert pagans instead of proselytizing among the Eastern Orthodox Christians, and by their imprudent proselytism exciting hatred against Rome and the Catholic Church?"

Individual conversions can certainly be allowed and approved as the personal solution in a personal crisis of faith, and for that our non-Catholic brothers will not condemn us.

That the Catholic Church is not stodgy, reactionary and rigidly unchanging, as so many fear, was nowhere more evident than in the past Holy Father. It is no doubt divinely providential that Pope John XXIII was elected just at this moment of time. He has already removed many of the overtones which cling to the word Pope from the past—we all know a dozen humorous and human stories about him. In March 1959, Pope John insisted:

"We do not intend to conduct a trial of the past; we do not want to say who was right and who was wrong. All we want to say is: 'Let us all come together. Let us make an end of our divisions.' "

And listen to the urgent, positive straining out to the separated brethren in these words:—

"We must go to work with all the good will at our command, overcoming our old view-points and prejudices and laying aside our less courteous expressions, so as to create the proper climate for the homecomings we hope for."

Conversions, regardless of their number, have not brought about the reunion of the various denominations with the Church of Rome. The separation between the East and the West has been completed in 1054 and exists for more than 900 years. The split in the Western Latin Church itself occurred in the 16th century when Martin Luther, John Calvin, and Zwingli started a revolution against Rome and papacy. These splits still exist and show us by their very existence that a general reunion cannot be reached on the basis of individual conversions to the Church.

What's more? Our statistics are not completely reliable, because how often they count only those who join the Church without giving us a hint about those who for the various reasons have left the Catholic Church.

It must also be added that more and more Catholics do not even care to fall from the Church any more by joining another denomination. They just drop out of the Church by stopping to practise their religion, going to church and receiving the sacraments.

3) It is not enough to condemn the others for refusing to come and unite with us. We must attract them with our example by showing them that it would be good for their soul, if they became Catholic. This was the reason that prompted Pope John XXIII to say: "We must busy ourselves, with everything which most need, on the Catholic side, to be healed and strengthened, according to the teaching of Our Lord". How many non-Catholics who have Catholic friends say: "Why should I become a Catholic, if my Catholic friends are not better—or are often even worse than I?" We must be the light of the world, by showing our fellow men a Christian example of justice, truthfulness, brotherly charity, zeal, sincerity, etc. How can a non-Catholic join the Church when he sees social injustice in such Catholic countries as Spain, Italy, South America, etc? How can he believe us when we preach charity without practicing it with our fellow men?

4) Our non-Catholic brothers refuse to join in with us, because they refuse to unite with the Papacy on the basis on which they have been invited to join the Church. The only basis on which they will accept the reunion are the *faith* and the *morals*, and this basis should be enough. We do not have to impose upon them our customs, our ways and even mentality without mentioning our way of worship which may or may not correspond with the inner dispositions of their souls. They do not have to accept theological conclusions of the Latin theologians for the articles of faith, because they are not such.

Furthermore, it must be remembered that the split between the Latin West and Orthodox East, as well the split within the Latin Church itself were not merely caused by the ill will of those who separated themselves from the papacy.

The crack between the East and the West began to appear when the West began to meddle unnecessarily into the interior affairs of the Constantinopolitan Church. As far as the reformation of the 16th century is concerned, there were many factors that caused it. The reformers wanted the vernacular in their church services, because the people did not understand what the priests were saying or whispering in a foreign language, until translated missals were available only a few decades ago. They have asked for the Communion under two species, they insisted upon the importance of the Bible in the use of the Church and in the life of the individual Christians, they wanted a part in the life of the Church, because they are the Church and the people of God, they objected to unjustified ecclesiastical pressure which was experienced under the pretext that the lawful authority is always right even when it makes evident mistakes, etc. Had these just demands which Catholics themselves are clamoring for today been met, there would not have been any split in the West in the beginning of the 16th century.

Thus the only way to heal the wound of the separation is to go out and to meet their justified demands. Then, and only then, will they come to meet us. If both sides do it, then we will not have to wait for the reunion till the Last Day.

We must improve ourselves and the Church according to the pattern of the Gospel, if we really wish our non-Catholic brothers to come and unite with us. Karl Barth, a Protestant theologian, says that every follower of the Gospel must take this reunion seriously, for if he does not, then "he can be a good Roman, or Calvinist, or Orthodox or Baptist but he must not think that he can possibly be a good Christian".

A good conscience is a continual feast.
A good deed is never lost.
A good example is the best sermon.
A good surgeon must have an eagle's eye, a lion's heart and a lady's hand.
A good wife and health is a man's best wealth.

CHAPTER 18
CHRIST IS BORN

The world was waiting for a long time for the coming of the promised Savior .Who would save man from his sins. I was one of them because Jesus came to save me, too.

Joseph and Mary went to Bethlehem, a little town, some 5 miles from Jerusalem, for census which the Roman emperor Augustus had ordered. Palestine, the country of Jesus, was under the Roman rule since 59 B.C. While they were in Bethlehem Jesus was born.

Most people Whom Jesus came to save are poor and working hard for their daily bread. Jesus wanted to be poor so He was born in a stable and put to rest in a manger although He could have been born in some royal palace. He did it for us to show us that riches are not all important in life.

When Jesus was born, the Angels came to pay Him homage. Then the poor shepherds paid Him a visit. Jesus accepted them, although they were despised by the learned people of Israel.

Then some Wise men, led by a Star, came to visit Christ, although they were pagans, not Jews. They were called Gentiles because they did not belong to the Chosen People. But Jesus called them because He came to save all men, both Jews and non-Jews.

Unfortunately the people of Jerusalem, who were so close to Bethlehem, did not care to go and find their Savior. When told of the birth of the Messias by the Wise Men, "the news threw King Herod into consternation, shared by all Jerusalem" (Matthew: 2, 3). The people of Jerusalem had no time for Christ as many of today's people neither have time for interest in Jesus.

Since His very birth Christ gives the choice to all men to accept Him in love or to shut their minds and hearts against Him. What is your choice?

QUESTIONS

1) *Who is Jesus Christ?*

Jesus Christ is the Son of God that became Man to save me from my sins.

2) *Where was Christ born?*

Christ was born in Bethlehem, a little town in Palestine, five miles south of Jerusalem.

3) *Why was Christ born in a poor grotto?*

Jesus was born in a poor grotto to show us that He loves the poor and despised, and the majority of men are such.

SCRIPTURE

And she (Mary) gave birth to her first-born Son. She wrapped Him in swaddling clothes and laid Him in a manger because there was no accomodation for them in the lodging (Luke: 2, 7).

PRACTICAL RESOLUTION

When I lack something in life, I will think of Jesus Who was God's Son, and yet He was so poor in this world and lacked many things.

LITURGICAL PRAYER

We contemplate a wonderful and glorious mystery: the grotto has been turned into heaven; the Virgin has become a throne of the Cherubim, and the crib has received the incomprehensible Christ God Whom we glorify with praises (Christmas Irmos).

PERSONAL PRAYER

My Savior Jesus, help me to be satisfied in life with the things I have because countless millions of children do not have even a half of what I have.

PRACTICAL EXERCISE

Write down in your notebook:

1) The three most important places of Jesus' life: Bethlehem, Nazareth and Jerusalem. These places are in Palestine, the present-day states of Israel and Jordan. Find them on a map.

2) What Ukrainian Christmas carols do you know? See the missal "My Divine Friend" and find some of these carols both in Ukrainian and English, p. 852-862.

3) Describe the birth of Jesus from what the Evangelists tell us about it (Matthew: 1, 18-25 and Luke: 2, 1-20).

I have come to bring fire to the earth, and how I wish it were blazing already! There is a baptism I must still receive, and how great is My distress till it is over! (Luke12, 49).

Lady: "What is the best way to keep a fish from smelling?"
Salesman: "Cook it right away or freeze it".

FINAL END OF MAN

Man is a questioner. He wants to know who he is and what he is supposed to do with his life. Christian theology gives the answer to these important questions that no normal man can avoid all his life.

We have an inquiring mind. We want to know how our faith explains the question of our existence on earth: "What is man? Who am I? What is the meaning of life?" The world is something wonderful and terrifying. What is the goal of this marvelous world and of the men who live in it? Theology answers: "Yes, there is a meaning to all that. Our longings of happiness, security, freedom from suffering will be fulfilled. Our hope is founded on the absolute assurance of the God Who is infallible and faithful to His promises.

End means a *purpose* or the reason from which something is done.

What is the purpose of human actions?

A person intends some good when he performs a human action. A laborer wants salary when he goes to work. Thus he has some end-goal in his actions. He seeks something that is good for himself or others. Even when a man commits a sin, he seeks something that at that time he regards as good, although he knows that it is morally evil. Thus we speak of an *apparent good*.

The *ultimate* end of man's actions is that which a person conceives as bringing him all the happiness he desires. Every man can change his ultimate end in the course of his lifetime. For instance, he may at one time place his ultimate end in created goods, money, pleasure, honors, and at another time in God, the source of all good.

Man's true ultimate End

What is the purpose of all creation?

On the *part of God* it is the manifestation of God's goodness, love, generosity, etc. The *first Vatican Council* says: God created all things "not to increase His happiness or to acquire it, but to manifest His perfection by the goods which He imparts to creatures". The Psalmist says: "The heavens declare the glory of God, and the vault of heaven proclaims His handiwork" (Psalm 19, 1).

Since God is an infinite Being and an eternal source of all good, no creature can increase it. He has everything in Himself.

On the *part of man*, man's ultimate end is God Himself in Whom we will find our complete happiness.

No created thing can fully satisfy human heart; neither riches, nor pleasures nor honors, nor power can fully and permanently satisfy man's craving for happiness. This is especially true, because no man can retain these things forever. He will lose them at least at the moment of his death.

Daily experience shows that no matter how many or how great created goods a person may possess, his intellect can always desire more goods that he would like to obtain. Hence his capability of possessing goods can never be fully satisfied. He strives for an Infinite Good which is God Himself. Thus God alone is the ultimate End of man.

Possession of God

If God is the ultimate end of man, there must be some way of obtaining Him. Such attainment is made through man's spiritual faculties ,because God is a Spirit. Thus man can possess God through acts of *intellect* and *will*, that is, through his faculties of knowledge and love.

Natural and supernatural state of man

God could have created man in a *purely natural state*, that is, without adorning him with sanctifying grace which entitles him to eternal happiness together with God. In such a case man would know God by his natural reason and love Him without seeing Him face to face in heaven. And he would be happy, because he would have no craving for an immediate vision of God of which he would have been incapable.

Revelation shows us that man has been elevated to the *supernatural order*, and therefore men are destined to know and to love God as He knows and loves Himself. This will be done in heaven. But to see God man needs a special gift which would elevate his mind "to see God *face to face*" (1 Corinthians 13, 12), or as St. John writes: "We shall see Him just as He is" (1 John 3, 2).

This special power which will enable man to see God is called the *light of glory*. Our Lord said: "Blessed are the pure of heart, because they will see God" (Matthew 5, 8).

Beatific Vision

This immediate vision of God in heaven is called *beatific vision*, because it beatifies, that is, makes man completely happy.

The beatific vision is something supernatural, that is, not due to man's nature. It is God's supreme gift to man. It cannot even be desired by man, because it surpasses his natural faculties.

Pope Pius XII in his encyclical *Humani Generis* condemns as error the assertion that beatific vision is due to man, because "it destroys the gratuity of supernatural order." We cannot say, therefore, that the soul of man naturally desires the *beatific vision*, although man naturally desires to possess God as his supreme Good. But it is just an *inefficacious conditional* natural desire of the beatific vision, as St. Thomas states.

In what does beatific vision consist?

Beatific vision gives man a perfect Good, that is, God Whom he will love with all his strength. Thus his love will necessary exclude the freedom to sin which is just an apparent partial good.

All theologians affirm that the happiness of heaven embraces man's intellect and will. Does this happiness consist in the intellect, as the Thomists say, or in the will, as the Scotists affirm? It is not certain. The Scotists are the followers of John Duns Scotus (1270-308, the founder of the School of philosophy.

No more faith and hope

Once a soul enters heaven and sees God, it has no longer faith

and hope, because it sees what it has believed on earth and possesses what it hoped for. It possesses God Himself Who was the object of its faith and hope on earth.

The resurrection of the bodies

Our Lord told us that on the last day of mankind's history on earth the bodies of all who have ever lived on earth will be reunited to their souls: "Anyone who does eat My Flesh and drink My Blood, has eternal life, and I shall raise him up on the last day" (John 6, 54). The resurrection will be general, that is, all men will rise from the dead, as the description of the Last Judgment shows: "All nations will be assembled before Him and He will separate men one from another as the shepherd separates sheep from goats" (Matthew 25, 31-2).

The bodies of the blessed will share for all eternity the glory of their souls, while the bodies of the wicked will share in their punishment.

The happiness of the blessed by its very nature will be eternal, because if it were not eternal it would not make the chosen ones really and truly happy. A married couple cannot be perfectly happy, if they are afraid that their marriage someday may go on the rocks.

The risen bodies of the blessed will be like the risen body of the Lord Jesus after His Resurrection. St. Paul writes:

"In the twinkling of an eye, when the last trumpet sounds...the dead will be raised, imperishable and we shall be changed as well, because our present perishable nature must put on imperishability and this mortal nature must put on immortality" (1 Corinthians 15, 52-53).

MEMORY OF PRIEST HONORED

by Rev. Rudolph Luzney

Exactly to the day, Nov. 24, the memory of Father Boels, a member of the Redemptorist Fathers whose untimely death took place a half century ago, is recalled.

The young priest and missionary died among the Ukrainian people at Hubbard, Sask. He was 36 years of age and a priest for 11 years, nine of which were spent in missionary work among the people of the Ukrainian Rite.

Fr. H. Boels was born of a Belgian family on October 10, 1882. He made his profession in the Redemptorist Order on Sept. 29, 1901. He was raised to the priesthood on Oct. 7, 1907.

Inspired by the zeal of his founder, he volunteered for missionary work among the Ukrainian Catholic

people in Canada at the time when immigration was at its record high and spiritual assistance was insignificant. At the time ecclesiastical regulations prohibitted married clergy from the Ukraine to migrate with their people. To overcome the language barrier and Catholicity of a different Rite. Fr. Boels spent some months in Western Ukraine where he mastered both subjects. On April 13, 1908, he received a letter from Rome authorizing him to say Mass and to administer the Sacraments in the Byzantine Ukrainian Rite.

Fr. Boels arrived in Yorkton on Jan. 6, 1909, Initially he worked in Saskatchewan. Subsequently he was assigned to the Redemptorist monastery in Brandon, Man.

In 1913 he was assigned to Yorkton.

During the 1918 flu epidemic Fr. Boels visited the sick, administering the Last Rites and offering consolation to the bereaved families. While at the Holy Cross Parish in Hubbard, he fell victim of the flu and died on Nov. 24, 1918. He was buried in the parish cemetery. In spite of sickness, records indicate that an unusual number of people attended the burial services. Their presence was a living testimony of appreciation and recognition for a priest missionary, of a different birth, yet dedicated heart and soul to the Ukrainian people.

He had mastered a strange language, he had accepted the Ukrainian customs and Ukrainian Rite so that his services might be as great as possible.

Fr. Boels was among the pioneering Belgian Redemptorist priests who started the Congregation in the Ukrainian Rite. To him the Ukrainians of Saskatchewan owe a debt of gratitude and perpetual memory.

To commemorate the half century of his death, a concelebrated mass will be offered at the Holy Cross Church in Hubbard on Sunday at 4:00 p.m. Members of the Redemptorist Congregation stationed at Yorkton, Ituna and Wynyard will officiate. Parishioners from Hubbard and the surrounding district will be present. After the Liturgy a memorial banquet will follow.

(The Leader-Post)

Understanding the Human Heart

Gordon Lester

The human being is the masterpiece of God's visible, tangible creation. In my vocabulary there is no greater compliment I can pay than to call a person a human being. Last name: Being. First name: Human. It is greater than calling a person: Christian! For there are many baptized persons who betray their Christian commitment because they have smothered the human being. One who is a human being is, by definition, an unmistakable reflection of what God has designed and brought into being,—at the very least, a follower of Christ at heart.

To say that I deal in human beings may give some people the wrong idea. Someone might think I merchandise human beings like a reincarnated slave-trader or that I engage in collective "statistics" for sociological surveys. That is not what I mean.

What I mean is: human beings

are my life. My way of life involves me with human beings. It is not that I make a living off human beings, although I must confess, they do keep me alive. To get right down to it, I am a priest. That means, as St. Paul put it, that I am a human being taken from among human beings and ordained for human beings in the things that pertain to God. My priestly work as a Redemptorist missionary puts me in a unique and intimate position to know and appreciate human beings.

Getting down to dealing in human beings. . .it is an interesting, but not an easy, medium to work with. Human beings come in all types and shapes. Each has sensitivities and each has blind spots. Most of all, every human being is hiding behind a barrier, or, you might say, is encased in a hard shell. The first mistake is to think you are dealing with a real human being when actually, you have only encountered the protective skin.

Behind the Mask

Take a successful business man. He's well-dressed, well-groomed, self-assured. He has poise. His mind is orderly. He gives clear commands. You are impressed. You may even like him. So far you do not know the human being. You have met only the professional business man. Watch him at home with his wife and children. That will give you an opening glimpse of what he is as a human being.

Take a beautiful movie actress. She is professional at being lovely—in appearance, in voice, in charm. She has learned and become mistress of all the attractive qualities for the barrier personality. This is not the person. Even when she may throw a tantrum in technicolor and spew out language that sears like a branding iron on tender flesh, you do not see the real human being. All you see is her pre-acting school origin. The real human being is below the anger, for anger is generally just a choking smokescreen to hide hurts which touch the real person.

Take an alcoholic. On the surface you may find the revolting, uncared for, unattractive drunk. You may have discovered the unreliability, the dishonesty, the pretense. You see, so far only the worn and beaten relic of a person. Inside is the person, the human being who has been hurt and is still hurting. The person has not really been destroyed. It is rather the barrier personality which has been taken apart, and the drink is just a pain deadener for the raw, exposed person who was broken by some tension or by some misstep in life.

Take a person guilty of adultery. The self-righteous can make an easy judgment and wrap up the case in a curdling sentence or two. You can hear the horrified buzz of gossip about infidelity to wife or husband; the shocked gasp of indignation about disloyalty to one's children and home. But the self-righteous never really know a person; they do not even know themselves. Who knows the frustration and emptiness, the tension and heartbreak, the struggle and surrender that may have preceded the embrace that was lonely for love?

There are saints on bar stools and there are devils in church. By which I certainly do not say that martinis are necessary for sanctity or that churches should be outlawed to get rid of the devil. Still it is true that some people living in the adultery of an invalid marriage are closer to Christ than some others who legalistically and coldly go

through the motions of marriage. Christ always dealt with the person. Remember the time the woman washed His feet with her tears, and He proved He was more concerned about her sorrow than about her crimes?

We all have built up a front for the public. In some cases the front is nicer than the real person, but never as rich. There is nothing particularly wrong with this maneuver. It is quite human. The main danger is that we begin to know our self-made role better than we know our real selves, and that we get in the habit of not bothering to look for the real human being in the people we live and work with.

The Test of the Cross

We think we know ourselves—and are quite complacent with what we know—until suffering strikes in one of its many forms. Suddenly we are bewildered and lost. We think the foundation of our life has sunk, when really only the facade has been pierced or shattered, depending on the force of the blow.

Here is a person who has lived a devout life, kept all the rules of Catholic practice, and always—in his own words—wanted to please God and do His will. Then the cross comes, heavy and hard. If this happens to you or me, like Christ under His cross, we stumble and stagger and fall. Lying there flat against the cobblestones of the brutality of life, we wonder what went wrong? Why me? What have I done to deserve this?—The only answer is another question: What did Christ do to deserve His treatment? The real lesson is that the real human being is not quite as responsive yet to the will of God as he had led himself to believe.

Another person, well brought up, inflamed with Catholic ideals, especially, let us say, with the beauty of chastity, wanting from youth to be good and pure suddenly wakes up to a mortal sin. There is inner devastation. Black guilt. Reeling despair. What went wrong? Nothing, as far as human nature is concerned. If you know your human beings, you know anyone is liable to be washed overboard by a storm of passion. All it takes is the right conditions. Actually, being good and pure is easy before human passion comes to maturity. It is not even hard to stay pure in the face of raw lust when a person's character has been carefully shaped by wise parents. But when the force of passion meets the force of love, the resulting conflict may be quite a tempest.

My own experience with human beings leads me to the conviction that no human being has truly begun to know himself until he has something to be sorry for. At least, every human being who has come along since our Blessed Mother. Saying that, I am not recommending a little sinning for growing up. I am just saying that a human being is real—wounded by original sin—and not a lovely fantasy we create in imagination.

Human beings! Creatures of dreams and doubts, of sensitivities and blind spots, of desires and hopelessness, of hard will and shaky uncertainties, of likes and dislikes, of love and hate, of confidence and despair, of spirit and flesh, of beauty and ugliness, of capacities and limitations. There is an infinite and unfathomable depth to every human being. The reason is clear. Every human being is uniquely made to the image and likeness of God. Each human being captures

and reflects part of the infinite power and beauty of God. Because of this every human being is lovable.

But because each one's reflection is only an angle of God, every human being has his defects. The crime is to see only the defects—in oneself or in others—and nothing of the beauty. There can also be the treachery of seeing only the beauty—in oneself or in others—and none of the defects. For awhile. The defects will show up in time, and that is liable to be quite a blow.

One needs humility in encountering human beings. No one can know another person perfectly. Not a mother her child. Not a husband his wife. A man cannot even fathom himself. But this is not a valid reason for not trying to know people at all.

Below the Surface

That is, perhaps, the greatest tragedy of life—the fact that we are so often content to deal with personalities and not with the persons. I do not mean just the fact that people can fly across the country, sitting side by side with someone else as if the person were not there. I mean that husbands and wives can get in the habit of not knowing each other, not sharing themselves with each other in any depth. Parents can fall into the groove of giving their children cubbyhole treatment instead of watching and guiding the emerging person. Priests and religious are fairly notorious for locking themselves in from each other and rarely bothering to look beyond the barrier of the dedicated people they live and work with. Perhaps, they have begun to think that loving God above all things means loving God in place of all things.

Surely this is true. The minute someone seems to love or care about someone else, warning signals go shooting up in all directions from those who like to live a cautious, antiseptic life. The minute someone gets involved in treating persons as human beings in depth, a barrage of advice to watch out is fired thick and fast. Juicy scandals are fabricated out of suspicion and flung into the air like poison gas. We have been conditioned to feel guilty about caring for human beings who are beyond the legal limits of marriage or blood ties, or for human beings who have been stained and torn by the mistakes and sins of life.

There is a time for professional reserve with people. There is a time for prudent wariness. But there is also a time for unfettered confidence in reaching beyond the barriers. There is a time for warm affection and tender understanding without giving or being taken for a lifelong commitment.

Dealing with human beings is a delicate matter indeed. One must be willing to make mistakes. One must have the courage to be hurt, not just discouraged, but even heartbroken. A human person can deceive the most perceptive, can let down the most dedicated. But a human being whose soul is reached and touched, even for a moment, contributes the most uplifting and unforgettable experience of joy in life. Christ gave His life for human beings. We can hardly find a better use for our own.

If by any perverse, ironic chance I seem to align myself irrevocably with the advocates for doing away with capital punishment or the peacemongers who would give up human integrity to defend their antiseptic idealism, allow me to break

clean and clear from the association. One can certainly defend those who, unjustly, have been pushed, and even crushed, by the pressure of law. Today however, the pendulum has swung to the other side, and some talk as if there should be no law and no fixed order to defend.

The worth of human beings today is being destroyed by our forgetting they are reflections of God; they are, in a sense, gods themselves, each one a law unto himself. Talk of greater respect for persons out of one side of the mouth can hardly be convincing when out of the other side comes a flood of foolhardy concern about having too many human beings in the world. A person is hardly valued by anyone who is in panic that human beings will use up too many things or take up too much space. No one really respects the man who thinks that everyone who preceded him in the world has been wrong or unaware of the "depths" he himself has so brilliantly reached.

God lived a human life to show us all the worth of a human being. In His mind the human being was worth dying for on the cross. It is surely not for us to judge and condemn those for whom Christ was willing to lay down His life. Rather we should learn to understand and to appreciate people (and this includes everyone) who were so attractive to Him that He gladly left heaven in order to find His delight among human beings.

(The Liguorian)

YOUR PLACE IN LIFE

Cooperation in the redeeming work of Christ.—Christ needs your cooperation, your talents and enthusiasm for the salvation of your fellow men. False ideologies about the right and the wrong, man's destiny in the world and his fate hereafter have distorted the mentality of countless souls.

It is the priests and missionaries from the pulpits and the Sisters from schools that must fight against the present day paganism, refute the false ideas about man and his place in the great universe —man is just a poor creature, not a semi-god—and spread the light of Christ by explaining the truth of the Gospel and strengthening doubting spirits...

As a Sister you will teach countless children to know and love Christ and thus help Him to found His kingdom in them. You will care for many human beings otherwise forgotten by the thoughtless world. You will become their leader on their way to heaven by your example and constant prayer.

So far in general. But when you look at our people in this country of America and Canada, you have still other urgent reasons for becoming a priest, missionary and Sister.

Thank God, we have our own parishes, priests, bishops schools and seminaries in these countries. This is something to be proud of. No other nationality can boast of such achievements.

We need priests and sisters, however, to maintain our parishes, our schools and our orphanages. We need missionaries to awaken some of our people from sleep of laxity and worldliness, a sleep of being lost in earthly cares and labors, or

love of mundane affairs and undue attachments to its riches and pleasures as if these things were the very end of their existence.

Many modern men and women forget God even among our people, or at least they so live as if God did not count. As forgetfulness of God is the beginning of all godlessness and of all that is evil in the world, so is the frequent remembrance of Him the beginning and the source of all that is good and noble in a human being. Men and women are being made conscious of almost everything by the commercial advertisements which flood our radios and TV's. Thus people become "bath, skating, dancing and movie conscious". When you become a priest, a missionary or a Sister you'll do your part to make them "God-conscious".

You will help them to become good members of our own parishes, to love our Eastern Rite, to cultivate our beautiful customs, to fight the habitual forgetfulness of God which is the spiritual anemia of our times. You will preserve yourself and others from this baneful disease. You will strengthen our young people in their love and attachment to our beautiful Rite by reminding them of the words of Pope Benedict XV: "The Church of Christ is neither Latin nor Greek, nor Slav, but Catholic. Members of all nations are equal in the eyes of the Apostolic See. Christ and Popes want all men to be Catholics, but all need not be Latin."

Thus you'll help our priests and bishops to stop those arbitrary betrayals of our Rite which hurt our Church and paralyze its capacity to fulfill its mission among our people in this country.

Furthermore, Our Church in America and Canada must prepare numerous missionaries, priests and Sisters for the future mission of Ukraine. The Catholic faith will be rebuilt in the country of our forefathers, but to do it we need thousands of zealous missionaries, priests and devoted Nuns to clear up the ruins left of Communism. Christ will destroy the efforts of Satan who is trying to build his tyrannical kingdom in the land of St. Volodymyr the Great. But He needs your help and cooperation to do it.

This is what the Vicars of Christ expect from our Church and people. On February 20, 1956 Pope Pius XII sent an apostolic letter to the Ukrainian Catholic hierarchy in Europe and America to commemorate the 1000th anniversary of Christianity in Ukraine. In this letter the Holy Father said:

"Venerable Brethren, Divine Providence has entrusted to you the same mission which Sts. Olga and Volodymyr had undertaken, namely, to bring the Eastern nations to the Christian faith in the one Church."

On December 20, 1954 the Blessed Virgin Mary appeared to a peasant girl, Anna, in the village of Seredne, district of Kalush, in the Carpathian Mountains. The first apparition was followed soon by another 19. A mysterious light was seen hundreds of miles away on both sides of the Mountains. Tens of thousands began flocking to Seredne. The Communists tried to stop it, but they could not.

Three springs of fresh water appeared on the spot where the Blessed Virgin appeared to Anne. It has a healing power. Many people became cured from various diseases after they drank the water from these springs.

Communists forbade people to go to Seredne, but it did not help much. People broke the police cordons and went to the village to pray to the great Mother of Jesus. They heard angelic songs during the apparitions. The Blessed Virgin told the little girl that the world of today is in bad shape in the sight of its Maker. She compared the situation with that of Noe's times. As the deluge of water destroyed the human race at that time, so the present day world runs the danger of being destroyed by the deluge of fire. But, she added, those who suffer most from the Communist regime, will be preserved from it.

Many people witnessed the apparitions and saw some kind of rainbow covering the whole region and reaching as far as Lviv, the capital of Western Ukraine, hundreds of miles from Seredne.

The Blessed Virgin declared that Seredne will play an important role in the history of our Church and people. When that time comes, countless priests, missionaries and Sisters will be needed to bring Christ's Gospel back to Ukraine, and through Ukraine to other Slav nations separated from Rome, the true centre of apostolic Christianity.

Who will furnish these thousands of apostolic workers, both men and women, if not our Church in America and Canada? This is one of important reasons why many young people should become priests, missionaries and Sisters. We should take the lead in re-Christianizing the country of our forefathers. It is well-known that our Latin Rite Brethren are preparing their own missionaries for the East, but they won't be able to do much, because the Eastern Rite Christians are suspicious of the missionaries who come from Latin Rite countries. It's our noble job. If we neglect it, the conversion of the East may be delayed for centuries, or even abandoned. What a resposibility before Christ and our own people! Don't forget, you'll also be responsible for its failure.

Exceedingly great reward in heaven. —If Christ invites you to join in His redeeming work on behalf of souls, He does not want you to work for nothing. The Lord said to St. Bridget: "Those who do My will, shall enter heaven. I will satisfy My friends with ineffable sweetness so that they shall desire nothing but Me and shall lack nothing, for in Me is all good."

Eternal reward is proportionate to the merits assembled upon earth. The more merits a soul has gathered in life, the greater reward she gets hereafter. But who has a better chance to assemble more merits than a good and zealous priest, a missionary, or a Sister who spends her life in the exclusive service of the Lord and His souls?

St. Alphonsus Liguori, founder of the Redemptorist Congregation says: "I hold as certain that the greater number of the seraphic thrones vacated by the unhappy associations of Lucifer will be filled by Religious."

What a wealth of good deeds, how many communions, rosaries and other good works can a fervent priest, missionary or Nun assemble in a life time? And the heavenly reward will be proportionate to them.

Behold, a virgin shall be with child and bear a son,* and shall name him Emmanuel. (Isaias 7, 14).

Patient: "Doctor, what should I do? I snore so loud that I wake my wife up." Doctor: "Sleep in another room".

ENEMIES OF MANKIND

There are many people resembling professional wrecking companies, only they do not wreck useless old buildings. They destroy and wreck their fellows' good names and reputations by insinuation, suspicion, signs, frowns and false malicious statements.

They always work in the dark, because they keep quiet when their prospective victim is present. If an organization is their target, they make sure that none of its good members is near by.

Their cannonade is usually preceded by such innocent instroductions as: "Did you hear it? I do not believe it's true." "They say that So-and-So is implicated in that shady deal. I do not think so...", etc., etc.

Календар "Голосу Спасителя" на 1969 рік

є вже в продажу.

Друкований на гарному книжковому папері та має дуже багато світлин.

Зміст календаря присвячений головно заокеанській подорожі Верховного Архиепископа та Кардинала, Блаженнішого Йосифа Сліпого.

Ціна одного примірника $0.75

При більших замовленнях є значний опуст.

Замовлення пересилати до:

REDEEMER'S VOICE PRESS
Yorkton, Sask., Canada.

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

РЕДАКТОР:
Пр. о. М. Щудло, ЧНІ.

EDITOR:
Rev. M. Schudlo, C.SS.R.

Address:
Box 220,
Yorkton, Sask.

СПІВ-РЕДАКТОРИ:
Пр. о. Р. Хом'як, ЧНІ.
Пр. о. Л. Ратушняк, ЧНІ.

CO-EDITORS:
Rev. R. Chomiak, C.SS.R.
Rev. L. Ratushniak, C.SS.R.

Address:
Box 220,
Yorkton, Sask.

ДИРЕКТОР ДРУКАРНІ:
BUSINESS MANAGER:
Mr. Andrew Novak,
Box 220,
Yorkton, Sask.

Рік XLI, ч. 1.

Volume XLI, No. 1.

REDEEMER'S VOICE

ЗМІСТ — CONTENTS

Богоявлення—це об'явлення тайни Пресв. Трійці ... 1
Місячне намірення ... о. С. Б., ЧНІ. 3
Декрет про Екуменізм ... 7
Золотий Ювілей монаших обітів Впр. о. Івана Бала, ЧНІ. ... о. С. Бахталовський, ЧНІ. 12
Через терпіння до спасіння ... о. Роман Хом'як, ЧНІ. 16
Хотів би ти знати? ... 17
Новий Катехизм ... 21
Слово ... о. С. Бахталовський, ЧНІ. 24
Святе Письмо ... 27
Яка краса: відродження країни ... 30
Старий приклад ... В. Буженко 31
Ялинка ... Олександер Олесь 32
Коляда ... Роман Купчинський 32

New Year Resolutions ... Tadhg Gavin 33
The Decree on Ecumenism Commentary by M. Schudlo, C.SS.R. 35
The Holy Bible ... 40
I'd Like To Know ... 41
Cogitations ... by Fr. Nick of Montreal 43
Church and Divorce ... M. Schudlo, C.SS.R. 44
Divided Forever? ... M. Schudlo, C.SS.R. 47
New Catechism ... 52
Final End of Man ... 54
Memory of Priest Honored by Rev. Rudolph Luzney 56
Understanding the Human Heart Gordon Lester 57
Your Place in Life ... 61

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

ЛЮТИЙ
1969
FEBRUARY

REDEEMERS

Чудотворний Образ Матері Божої в Гошові

VOICE

Вживані ПОШТОВІ МАРКИ є вартісні

ЯКЩО ВОНИ Є В ВЕЛИКІЙ СКІЛЬКОСТІ

Чи Ви не хотіли б причинитися до великого та прекрасного діла, виховування священиків-місіонерів для нашого українського народу?

Коли так, то причиніться тим, що відтепер будете помагати нам в нашому значковому підприйнятті.

Старайтеся збирати вживані марки (значки) і пришліть на нижче згадану адресу.

ЯКІ ПОШТОВІ МАРКИ ПРИНИМАЄМО? Принимаємо без винятку всі поштові марки, канадійські, американські та з усіх інших країв світу.

ЩО РОБИТИ? Просимо тільки не здирати поштових марок із ковертів, бо здерті марки є безвартісні. Папір довкола поштових марок просимо ласкаво обтяти до чверть цаля. Коли пересилаєте марки через границю просимо ласкаво зазначити "Used stamps".

ДЕ ПЕРЕСИЛАТИ? До:

ST. MARY'S SEMINARY,
MEADOWVALE, ONTARIO, CANADA.

СВЯТО СТРІТЕННЯ

о. Мих. Шудло, ЧНІ.

Подякувавши Богові за те, що дочекався хвилини зобачити Спасителя світу, праведний Симеон поглянув на майбутність і зобачив, що ця майбутність була понура. Як Симеон дякував Богові і заповідав, що Христос буде Спасителем для людства і славою для Ізраіля, то "Йосип і (Марія) Його мати дивувалися, як почули те, що він сказав про Нього. Тоді Симеон поблагословив їх і промовив: Ах, через це Дитя багато ізраільтян пропаде, але й багато обновиться! Саме Його ймення викликатиме суперечки. І тобі самій меч прошиє душу. Отак відкриються тайні задуми численних сердець" (Лука 2, 33-35).

Бог був заключив заповіт-угоду з Мойсеєм і прирік, що пошле Месію: "Пророка з-поміж вас, з твоїх братів, такого як я, Господь Бог твій, настановить тобі. Маєте Його слухати!" (Второзаконня 18, 15). Христос мав бути завершенням і вічним потвердженням Божого Заповіту з людьми, які ввійшли в Його приязнь і спільність із Ним. Цей Заповіт мав водночас зєднати жидів між собою.

На жаль більшість вибраного народу відкинула Месію, і це був гріх проти Бога, який послав Його. Гріх це не тільки якась недосконаліть чи панування зла над людиною. Це особиста невірність Богові, бо зло це щось особисте, що походить з людини і її вільної волі. Цілий Старий Завіт, що мав приготовляти жидів на прийняття Месії, це історія Божої любови до людства, тому треба було поважно брати його. На жаль так не сталося.

Як не всі жиди хотіли користати зо скарбів, що Христос приніс на світ, так і не всі сьогоднішні люди користають із них. Св. Петро пише: "Вам, що ввірусте честь, а для тих же, що не вірять, . . .Він став каменем спотикання і скелею падіння" (І Петро 2, 7-8).

Навчання Ісуса поділить людей на два табори і буде змушувати їх заявлятися за Ним або проти Нього. Багато хто буде гіршитися Христовим убогим походженням: "Хіба Він не тесля, син Марії?" (Марко 6, 3), подібний до всіх інших людей? Одні люди встануть із гріха і спасуться, от хоча б грішна Магдалина чи розпятий добрий

розбійник, а інші загинуть, от хоча б Юда і лихий розбійник. Одні повірять у Христа, будуть подивляти Його навчання і підуть за Ним, а інші відкинуть Його: "Він добрий: другі: Ні, Він тільки обманює нарід!" (Іван 7, 12). Одні признають Його за Месію, а другі заперечать це: "Це Христос!", а другі промовлять: "Хіба Христос має прийти з (погордженої і незнаної) Галилеї?" (Іван 7, 41).

Коли Христос зачав проповідати і чудами підтверджувати Своє навчання, то простий нарід, якого розум не був викривлений фарисейською софістикою, подивляв ці чуда і хвалив Бога за це, а фарисеї твердили, намагаючись потушити подив для Христа між простолюддям: "Він не інакше виганяє бісів як тільки силою Вельзевула, що є князем бісів" (Матей 12, 24).

Як навчання Спасителя ділило людство на два табори, так і по Його смерті воно дальше ділить людей. Святий Павло пише: "Навчання, що його голосить хрест, це нісенітниця для тих, що йдуть дорогою загибелі, а для нас, що ступаємо дорогою, яка веде до спасіння, це Божа сила" (1 Коринтяни 1, 18).

Отак Спаситель досьогодні залишився предметом суперечки між народами світу, бо дальше провадиться боротьба між правдою і неправдою, чесностою і гріхом, світлом і темрявою, добром і злом на землі, і ця боротьба буде тривати, поки люди житимуть на землі.

Як людина приймає Христа за свого Спасителя і намагається, не зважаючи на свої немочі, проживати згідно з Його навчанням, то це виходить їй на спасіння та веде до вічного щастя в небі. Відкинення ж Спасителя, коли воно свідоме і добровільне, спричиняє вічну руїну, бо каже Св. Петро: "Нема в нікому іншому спасіння, бо й нема іншого імени під небом, що дане було людям, яким ми маємо спасатися" (Дії 4, 12).

Як іде про ставлення до Христа, то тут нема місця на невтральність, тому кожний мусить заявитися за Христом або проти Нього, й так "відкриються тайні задуми численних сердець" (Лука 2, 35), як це заявив побожний Симеон, коли Йосип і Марія принесли Дитя Ісуса, щоб пожертвувати Його Богові в єрусалимській святині. При зустрічі з Христом кожний виявляє розположення своєї душі. Це тайна свободи людської волі, чому одні люди

приймають Христа, а другі відкидають Його.

Не зважаючи на невпинну боротьбу за Христа чи проти Нього, Бог завжди жертвує людям Свою приязнь, бо хоче всіх спасти. Людське незнання дуже велике, тому й Сам Христос напевно помагає людям доброї волі зрозуміти Його і повірити в Нього. Він не відкидає нікого від Себе, бо це Його слава, коли приведе якусь заблукану душу до Небесного Отця, як це Сам заявив: "Усе, що Отець дає Мені, приде до Мене, і того, хто прибуває до Мене, Я не відкину" (Іван 6, 37).

— МІСЯЧНЕ НАМІРЕННЯ —

о. С. Б., ЧНІ.

ТРЕБА ВЖИВАТИ ЗАСОБІВ ДО УСПІШНОГО ПОСТУПУ В УСТАЛЕННІ ПОВНОГО ПОРОЗУМІННЯ МІЖ ЦЕРКВАМИ КАТОЛИЦЬКОЮ І СХІДНІМИ

(Наміреня Апостольства Молитви на лютий, благословлене Святішим Отцем)

Одною з цілей Другого Ватиканського Собору було привернення єдности всіх християн в одній Христовій Церкві. Цей Собор видав навіть осібний декрет про **"Екуменізм"** значить, старання про з'єднання Церкви. В цім декреті соборові Отці кажуть: "Старання про обновлення єдности належить до цілої Церкви, так до вірних як і до пастирів" (5). З особливішою печаливістю св. Церква старається про віднову єдности Католицької Церкви зі Східніми. В останнім столітті дається запримітити посилений рух, що стремить до цієї віднови. Це є діяння Святого Духа, що порушує людські серця, щоб сповнилась молитва Христа на Тайній Вечері: "щоб усі були одно".

Розділ між Східніми Церквами і Католицькою довершився особливо в XI столітті (1054). Причинами того розділу не були так ріжниці щодо віри, як радше політичні й історичні ускладнення й упередження.

Коли ходить про релігійне роз'єднання в Україні, то в своїх причинах цей розділ не походив від самих українців, але його накинули нам з політичних причин наші сусіди. Український нарід зі своєї природи далекий від релігійних роздорів. Історія посвідчає, що від X до XIII століття церковне життя в Україні було в гармонії з Заходом, чого доказом були численні подружні зв'язки між

родами українських князів і володарями західніх держав, як і часті дружні зносини українських князів з Апостольською Столицею і іншими представниками Західньої Церкви. Посилена акція нез'єдиненої Візантії, а потім Москви накинули Українській Церкві недовір'я, а далі ненависть до Заходу. Зокрема наполеглива агітація висланників Москви, а потім підчинення Української Церкви під московський патріярхат (створений 1589) і вкінці від 1686 року процес систематичного обмосковщення Української Церкви та впорскування в душі українського народу ненависти до Католицької Церкви, зокрема до католиків східнього обряду. Москва, так царська, як і комуністична, ідентифікувала й ідентифікує московський імперіялізм з нез'єдиненим православ'ям. З цим не годилося й не годиться багато визначних росіян, прихильних з'єднанні й членів Російської Католицької Церкви, як учений Володимир Соловєв, або екзарх Леонід Фйодоров, що помер як ісповідник віри. Однак так для царської як і для большевицької влади ідея злуки Православної Церкви з Католицькою є незаконна і кожна унійна акція є протидержавним актом. Звідси походить насильне знищення Української Католицької Церкви в Галичині в 1946 році.

Українські землі, за винятком Галичини, були через три століття під займанщиною Москви, що старалася виховувати український нарід, особливо духовенство в тім непримиримім дусі до Католицької Церкви. Тому буде зрозумілим, чому стрічається українців, що є ворожо успосіблені до з'єднання. Однак в останніх десятках літ є багато українців православних, що прихильно відносяться до Католицької Церкви, бачачи безпідставність ворожнечі до Католицької Церкви, і, як дуже корисною була б для українського народу його злука з Католицькою Церквою. Тому провідники української держави XX століття, як гетьман Павло Скоропадський, головний отаман Симон Петлюра, тодішній міністер закордонних справ, згодом президент екзильного уряду УНР Андрій Лівицький, Володимир Винниченко й інші, не тільки не ставилися ворожо до Католицької Церкви, але навіть призадумувалися, чи Українській Католицькій Церкві не признати б першого місця у віровизнаневій

ступневості в Українській незалежній державі. Про це широко тоді говорено, як це посвідчає колишній міністер ЗУНР і УНР др. Лонгин Цегельський.

В останніх часах християнський світ щораз більше пізнає значення східніх обрядів у Католицькій Церкві, зокрема українського обряду. Це значення часто підносили Святіші Отці, Христові намісники, а II Ватиканський Собор видав особливіший декрет **"Про Східні Католицькі Церкви"**. У вступі цього декрету читаємо: "Східніх Церков установи, літургійні обряди, церковне передання та правопорядок церковного життя Католицька Церква високо цінує. В них бо, славних шанигідною давниною, виявляється те передання, що походить від Апостолів через Отців та становить частину божественної об'явленої та неподільної спадщини цілої Церкви." (I).

Ми мусимо все пам'ятати, що християнська віра прийшла зі Сходу, і як каже латинська пословиця: "Зі Сходу світло". Східні Церкви посідають свій питомий характеристичний дух, свою історію. Вони багато терпіли переслідувань у перших часах християнства й у новіших Українська Церква переносила жорстоке переслідування в XVII і XVIII століттях та ще й сьогодні страждає від безбожного большевизму. Східні Церкви мають свої патріярхати, що деякі з них походять від апостолів. Східні Церкви своєю Літургією і традиціями свідчать про правдивість християнської віри. Пресвята Евхаристія є осередком їх релігійного життя. Вони мають важні св. Тайни й важне священство. Східні Церкви мають величаві літургічні обряди. На останнім Вселенськім Соборі всі Отці, а їх було 2,500 з захопленням слідкували відправу нашої Служби Божої в церкві св. Петра в Римі. Велике є у них набоженство до Пресв. Діви Марії, і монаші чини, що походять від зарання християнської історії. Церковна дисципліна й законні звичаї, потверджені Апостольською Столицею і Соборами, відповідають характерові східніх народів. Навіть у навчанні св. віри Східні Церкви мають свій питомий підхід і досліджування. У своїм навчанні вони опираються на Святому Письмі, Літургії й писаннях св. Отців.

Захованння східніх обрядів є дуже важне для доказів правдивости християнської віри і причиняється до краси

Католицької Церкви. Тому останній Собор вселенський видав осібний декрет **"Про Східні Католицькі Церкви."** І це зробив: "дбаючи про Східні Церкви, що є живими свідками церковного передання, бажаючи, щоб вони процвітали та з новою апостольською силою виконували доручену собі місію" (І).

На жаль значна більшість Східніх Церков є роз'єднана з Католицькою Церквою. Це є проти волі Ісуса Христа і є причиною згіршення для нехристиянських віровизнань. Тому в останніх часах ідуть живі старання, щоб уможливити злуку всіх християн в одній Христовій Церкві. Це є так званий екуменічний рух. Світлі приклади цих старань бачимо в трьох стрічах Папи Павла VI з головою Православних Церков патріярхом Атанагорасом І. Перша стріча була в Єрусалимі 1964, друга-в Царгороді 1967, а третя—недавно в Римі. Також так Папа Павло VI як і патріярх Атанагорас-уневажнили ті акти, якими в XI столітті обидві сторони виклинали себе.

З приводу стрічі в 1964 році патріярх Атанагорас І у своїй промові сказав ці пам'ятні слова: "Від сторіч християнський світ живе в ночі роз'єднання. Його очі втомлені дивлячись у темряву. Нехай ця стріча буде світанком давнього благословенного дня, в якому майбутні покоління причащаючись з тієї самої чаші Найдорожчої Крови й Тіла Господнього вознесуть і прославлять у любові, у мирі й єдності єдиного Господа і Спасителя. Святіший у Христі Брате, намагаючись прийти один до одного, ми разом знайшли Господа".

Папа Пій XI в енцикліці з дня 12 листопада 1923 р., з приводу 300-ліття смерти св. Йосафата, каже так: "До цієї одности закликаємо настійчиво нез'єднаних, а всіх вірних християн бажаємо розположити, щоб кожний, по змозі своїх сил, нам помагав. . .З'єднання треба поширяти не так диспутами, чи іншими спонуками, як радше прикладом і обов'язковістю святого життя, а перш за все любов'ю, супроти словян й інших східніх. . ." Далі Папа поручає молитву й ті таїнства св. віри, що нас лучать з нез'єдиненими: Культ Пресвятої Євхаристії і культ Пресв. Богородиці.

Ідім за тими вказівками: Щодня молімся за з'єдинення, зокрема наших братів, і в цім наміренні приймаймо Св. Причастя та благаймо Пресвяту Приснодіву Марію.

Місійне наміреннн: Щоб любов і правда поборола труднощі на дорозі до діялогів з нехристиянськими релігіями.

Березень: Загальне наміреннн: Щоб усяку літературу, що загрожує моральності народу поборювати всіма юридичними й душпастирськими засобами.

Місійне наміреннн: Щоб вклад Церкви у розвиток народів ясно зрозуміли й добре прийняли ті, що живуть у місійних краях.

Апостолування мирян

(Соборовий Декрет)

Пояснення о. М. Шудла, ЧНІ.

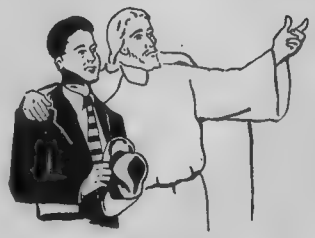

Ця глава, що описує цілі і завдання апостолування мирян, є найважнішою і найкращою частиною декрету про Апостольство світських людей. Соборові Отці заявляють, що світські християни мають працювати в Церкві і поза Церквою, щоб поліпшувати **дочасний стан** світу і народів. Отці підкреслюють, що речі, з яких складається дочасний стан, мають власну вартість і тому вони заслуговують на пошану. Найважніша ж ціль це **християнізація світу і його дочасного ладу**, щоб Христос через Свою Євангелію міг панувати не тільки в душах відкуплених людей, але й у всім тім, що заторкує людство, тобто щоб люди руководилися засадами Євангелії в усіх ділянках земського життя, цебто в родиннім житті, в політиці ,економії, забавах і всьому тому, що вони роблять, як каже Св. Павло:

"В усім, що робите словом чи ділом, чиніть це в імя Господа Ісуса Христа, дякуючи через Нього Богові Отцеві!" (Колосяни: 3, 17).

Світ це поле бою між добром і злом, бо в нім завжди будуть люди, що не схотять Христа тому, що Він невигід-

ний їм, як був невигідний для жидівських провідників тоді, як пробував між людьми. Невигідний же Він тому, що накладає такі речі, як нерозривність подружжя, обовязок визнавати гріхи, бути чесним у бизнесі, ділитися матеріяльними добрами з тими, що не мають їх, шанувати чужі права, так приватні, як державні, тощо. Ось тому в світі зявляються ідеї, що добрі миряни мусять поборювати їх в імені Христа, бо вони противляться засадам вічної Правди, що Христос приніс людям від Свого Отця.

Ця глава закликає мірян не тільки виконувати діла любови і милосердя, але водночас боротися з матеріяльною нуждою, цебто усувати причини нужди, несправедливости і страждання. Що більше? Соборові Отці закликають мірян співпрацювати з усіма людьми доброї волі, щоб осягнути ці цілі, бо спільне зусилля скоріше осягне ціль аніж доривочна і роздроблена праця поодиноких груп.

Християнізація світу вимагає ясно окреслених засад і праці. Перші християни так були захоплені воскресенням Спасителя, що вони не вагалися навіть іти на смерть за Святу Євангелію. Апостоли тішилися, що "вони стали гідні страждати за імя Ісуса" (Діяння: 5, 41). Тисячі мірян померли за Христа серед страшних мук. Це мученики, а слово **мученик** це грецьке слово, що означає **свідок.**

Сьогодні справа інакше мається. В модерній світі, за винятком деяких країн поза залізною заслоною, ніхто кривавo не переслідує послідовників Христа. Ніхто не прибиває їх до хреста за те, що вірять у Євангелію та живуть згідно з засадами Спасителя.

На жаль проживаємо в зосвітоватілій атмосфері, яка є просякла практичним атеїзмом, бо в житті численних християн чи взагалі людей нема Бога ні в особистім, ні родиннім, ні публічнім житті. Навіть між тими, що практикують свою віру, не занадто багато таких, що чинять це з глибокого власного переконання.

Атеїзм це одна з найбільше розповсюднених язв нашого століття. Послідовники Христа повинні доложити всіх можливих зусиль, щоб усунути її зо світу, проникаючи життя людства духом Євангелії і засадами Спасителя. Світ признає Бога за свого Пана, коли люди повірять у Нього і любляче служитимуть як Небесному Отцеві

не зо страху чи примусу, але з любови. На це Христос стався Чоловіком, щоб Бог міг через Нього, як каже Св. Павло, "обєднати все в Христі, чи воно небесне чи земне" (Єфесянн: 1, 10).

Християни ж поможуть Богові обєднати всіх у Христі, якщо самі проживатимуть засадами Євангелії і помагатимуть своїм ближнім так само поступати. Христові засади, висловлені в блаженствах (Матей: 5, 3... та Лука 6, 20...) не є завжди легкі, як іде про їх практичне пристосування до щоденного життя і праці. Христос забороняє красти, пожадати, присягатися, надмірно тужити за багатствами, ненавидіти тих, що нас переслідують, тощо. Божі Заповіді треба зберігати не тільки **після букви,** але в дусі, йнакше це зберігання буде фарисейством, яке рівняється поверховности. Християни ж мають просякати це зберігання Заповідей любовю, щоб ми могли вподібнитися до Бога Отця, який любить добрих і злих людей.

Як людина любляче ставиться до всіх ближніх, прощає, завжди говорить правду і намагається помагати всім, хто потребує помочі, то вона відбиває в собі обличчя Бога Отця, бо Бог так само поступає з людьми, бо Він пробуває з нами в малих, щоденних речах, ба й мешкає в наших серцях, коли маємо освятну ласку.

Глава про цілі мирського апостолування це дуже важна заява Соборових Отців про цю справу, цебто про обовязок мірян працювати так у Церкві, як поза Церквою, щоб християнізувати дочасний лад світу, що в нім проживають і працюють. Отці заявляють, що земські речі, з яких складається дочасний лад світу, мають власну вартість, що її треба шанувати і розумно використовувати. Соборові Отці закликають до любови та намагання усувати причини нужди, несправедливости і страждання, що є частиною людського життя на землі. Християни повинні це чинити разом, співпрацюючи з людьми доброї волі, хоча б вони не в усьому погоджувалися з ними.

Отак апостолування мірян покривається з працею Христа і Його Церкви.

Декрет каже:

"Відкупительна місія Христа водночас звернена до спасіння людей і до віднови цілого дочасного ладу.

"Ось тому завдання Церкви полягає не тільки в тім,

що вона подає людям навчання Христа та Його ласку, але й у тім, щоб вона проникала і вдосконалювала духом Євангелії дочасний лад" (Ч. 5).

Церква має навчати людей вічних Божих правд і заразом помагати їм встановляти в світі такий лад, щоб людям було доволі легко проживати цими Божими правдами. Якщо вона виконає це, то безбожники не зможуть сказати того, що сказав один атеїст:

"Не надіюся нічого від релігії для поліпшення мого життя. Отож релігія безкорисна. Тільки техніка, наука і поступ мають для мене вартість".

Всі люди, так віруючі, як невіруючі, потребують матеріяльних речей для життя на землі. Одні і другі відчувають голод, тому треба їсти. Всім потрібно одежі, хати, тощо. Коли для безбожників згадані речі є ціллю самі в собі, то для християн вони тільки **засоби,** щоб розвиватися і гідно проживати, бо людина не година жити тільки самим хлібом, як це Спаситель заявив Своєму спокусникові на пустині (Матей 4, 4).

Яка ж бо користь для людини здобути цілий світ, а занапастити свою душу, каже Христос (Матей 16, 26 і Марко 8, 36). Вартість людини це вона сама, а не її матеріяльні багатства і банкові книжки. Христос виявляє нам, що ми Божі діти, і тут саме лежить гідність людини. Кожна людина це Божий образ, жива фотографія Бога Отця, яку Христос у Собі довів до досконалости, що до неї ми всі призначені. Хто охрещений, той защеплений у Христі, тому він так повинен проживати в світі, неначе б був продовженням Христа.

Завдання ж Церкви лежить у тім, щоб вона помагала охрещеним і неохрещеним людям дійти до цієї досконалости Божих дітей. Церква ж не година виконати цього шляхетного завдання без співпраці мирян. Ось тому Декрет каже:

"Виконуючи місію Церкви, **християнські миряни** виповняють своє апостолування так у Церкві, як і в світі, цебто духовнім і дочаснім ладі".

"Хоч ці ділянки відмінні, проте вони так стисло злучені з собою в Божім пляні, що Бог рішив перетворити в Христі цілий всесвіт у нове сотворіння, зразу частинно

тут на землі, а потім вповні в останнім дні", (цебто в дні Страшного Суду (Ч. 5).

З декрету виходить, що християнин повинен сумлінно виконувати свої обовязки супроти Бога і світу, бо дальше Соборові Отці заявляють:

"Миряни в обидвох ладах є одночасно віруючим і громадянином, тому всюди повинен руководитися тим самим християнським сумлінням" (Ч. 5).

Християнин, бувши злучений з Христом, повинен завжди приносити добрі плоди так у духовнім, як дочаснім ладі. Спаситель каже:

"Виплекайте дерево добре, той плід його буде добрий. Посадіть же погане дерево, то й плід його буде поганий, бо дерево пізнається з плоду" (Матей 12, 33).

Кожна людина це своєрідне дерево, засаджене в Божій Церкві. Вона повинна зроджувати добрі плоди для Божої слави і добра ближніх.

Завдання Церкви і вірних

Так священики цебто клер, як миряни мають одне спільне головне завдання в світі. Це завдання це освячення людства і світу, що в нім вони проживають. Декрет каже:

"Місія Церкви це спасіння людей, яке має доконуватися через віру в Христа і ласку. Ось тому апостолування Церкви і всіх її членів найперше має виявляти Христове навчання словами і ділами і подавати світові Його ласку.

"Ця місія головно виконується через проповідування Божого Слова і розділювання святих тайн, що особливіше повірені-доручені клерові.

"Проте миряни так само мають тут важливу ролю, якщо вони хочуть бути 'товаришами-співпрацівниками для правди' (3 Іван 8).

ПРИРОДНІ ПРАВА ЛЮДИНИ

Кожна людина це Боже сотворіння, наділене свобідною волею і розумом. Ось її права, яких ніхто не може позбавляти її: право до життя, свободи, правди, праці, вільного стоваришення, подружжя, гідної заплати за працю, релігії та богопочитання після приказу свого сумління.

Я був в Римі

о. Роман Ганас

В місяці квітні 1967 року я мав нагоду, дякуючи Богові та сприяючим обставинам, відвідати Рим і перебути в ньому більше як два тижні. В цій загально інформаційній статті описую найважніші мої спостереження. В тому році наша Українська Католицька Церква святкувала столітню річницю проголошення Папою Пієм IX нашого священомученика Йосафата Кунцевича ЧСВВ, святим. Мощі священомученика Йосафата Кунцевича, полоцького архиєпископа, спочивають тепер в катедрі Св. Петра в Римі в гарному вівтарі Св. Василія. До 1945 року мощі Св. Йосафата спочивали в нашій церкві Св. Варвари в Відні. Коли большевики зайняли в 1945 році Відень, заходила небезпека, що вони можуть забрати мощі Св. Йосафата і знищити їх, як символ вірности і волі Української Католицької Церкви та народу. На щастя вдалося одному американському капелянові вночі забрати їх з підземель катедри і вивезти літаком до Риму, де вони до нині спочивають.

В цю велику річницю бажав я відвідати Рим, відслужити подячну Літургію над мощами Св. Йосафата за мою родину, за моїх бувших парафіян міста Зборова та теперішніх у Маганой Сіті, Па. Я бажав відвідати і зложити поклін нашим двом великим Архиєреям, Ювілятам, Їх Блаженству Верховному Архиєпископові та Кардиналові Йосифові Сліпому, та Високопреосвященнішому Архиєпископові Іванові Бучкові. Обидва наші Архипастирі ювілати почувають себе духово, та фізично добре, і дальше з повною посвятою та відданням працюють для добра нашої Української Католицької Церкви та нашого народу.

Будучи в Римі, бажав я познайомитися з життям і працею наших тамтешніх церковних інституцій й організацій, якими під теперішню пору є 1) Протоархимандрія Чину СВВ; 2) Велика Духовна Семінарія; 3) Мала Духовна Семінарія; 4) Генеральна Курія Сестер Чину СВВ; 5) Генеральна Курія Сестер Служебниць Преч. Діви Марії; 6) Манастир Св. Теодора Студита, та 7) Український

Католицький Університет Св. Климента. В великій Духовній Семінарії Св. Йосафата, яку ведуть Отці Василіяни, навчаються 40 питомців із всіх країв Европи, щоб стати будучими священиками нашої Української Католицької Церкви.

На полудневих границях Риму пишається прекрасний новий будинок нашої Малої Семінарії Св. Йосафата, якою управляють Отці Салезіяни. Будинок Малої Семінарії -це дар покійного Папи Івана XXIII за старяннями Кардинала Е. Тіссерана та нашого опікуна, добродія Архиєпископа Івана Бучка. Будинок Малої Семінарії побудовано в 1959 році в найбільше модерному і вигідному стилю. Під теперішню пору в Малій Семінарії навчаються 90 хлопців з цілого вільного світу під проводом 16 Отців професорів. Наша Мала семінарія це найкраща наша середня школа в вільному світі.

Вона має право прилюдних шкіл так, що хлопці, які не рішаться студіювати теологію, щоб стати священиками, можуть почати науку в якомунебуть університеті світу. В часі мого побуту в Римі я мешкав в Малій семінарії та зворушливо спостерігав систему навчання і вишколювання хлопців, якою є невмирущий веселий дух Св. Івана Боска, перейнятий нашими добрими молодими Отцями Салезіянами, при помочі якого вони в радості і сталому перебуванні з хлопцями, серед усміхів, жартів і забав, виховують їх стати колись на службу Богові, рідній Церкві та народові в повноті задоволених душ. Тільки задоволені душі можуть стати правдивими приятелями людей і служити їм не лише в часі радости, але також і терпіннях, чого навчав великий святий Іван Боско. Він повнотою свого всіх люблячого серця творив чуда, вертав життя радости упавшим і зіпсутим не вповні зо своєї волі хлопцям і дівчатам його часів, робив їх добрими людьми, яких так дуже все потребують Церква і народ. Вірні Української Католицької Церкви і цілий наш нарід повинні бути незмірімо вдячними нашим Отцям Салезіянам за їх щиру та віддану працю і посвяту для виховання нашої молоді, що є найдіннішим скарбом нашого народу.

Попри Українсько-Католицький Київсько-Галицький патріярхат, що так дуже потрібний нині для життя на-

шої Української Католицької Церкви, другою великою ідеєю нашого Верховного Архиєпископа та Кардинала це побудувати в Римі та впровадити в життя Український Католицький Університет Св. Климента для виховання для нашої Церкви священиків, а для нашого народу добрих провідників. Всі католицькі народи світу мають в Римі свої високі школи-університети. Ми українці католики дотепер не мали в Римі ні одної власної високої школи. Брошурами не переконаємо чужинців про наші змагання до волі, про нашу культуру чи минулу історію. Народ без знання, без науки, без рідних учених не має ніякої вартости в опінії світу. Покищо наш УКУніверситет в Римі має побудований до вжитку один будинок, який складається з 20 кімнат з лазничками і тоалетами, кухню, помешкання для Сестер ЧСВВ, які провадять господарку, дві каплиці, бібліотеку вартости до $10,000, розмовницю, кімнату для гостей і викладову залю на 60 осіб. На головній стіні Університету видніє напис: "Правда та любов знання, обєднують в розсіянні суших". Плянується будова дому на помешкання для професорів і студентів, будова церкви Св. Софії. Заходом УКУніверситету вийшло дотепер 16 великих праць. Тепер перебуває в Римі та працює дуже віддано в УКУніверситеті наш відомий історик о. д-р. І. Нагаєвський, який приготовляє до друку другий том "Історії Папів". Під проводом Їх Блаженства Верховного Архиєпископа та Кардинала Йосифа Сліпого тепер в УКУніверситеті працює комісія над виданням в українській мові Євангелії та апостолів на неділі і свята. В склад комісії входять ще: Впр. о. д-р. І. Гриньох і о. д-р. М. Марусин.

В усіх працях для добра нашої Церкви помагають Їх Блаженству Верховному Архиєпископові та Кардиналові Йосифові Сліпому, Високопреосв. Архиєпископ Іван Бучко, Отці Салезіяни, Отці Студити, всі наші священики, що живуть у Римі, Сестри Василіянки і студенти великої та малої семінарій.

Священик накладає на себе стихар, епітрахиль, пояс, нарукавці і фелон, як стає до Служби Божої.

Божа мудрість і могутність

о. Роман Хом'як, ЧНІ.

Св. Павло розповідає в листі до Римлян, як Бог чудово здійснює свої святі заміри. Він продовжає: **"О глибино багатства, мудрости і знання Божого! Які незбагненні його постанови і недослідимі його дороги! Хто бо коли зрозумів думку Господню? Хто був його дорадником? Або хто дав йому наперед, щоб воно знову було йому віддане? Все бо від нього, через нього і для нього. Йому слава навіки. Амінь"** (Римляни 11, 33-36).

Коли Бог створив світ, він дав йому чудовий лад. Одначе, через диявола й через гріхи людей, непорядок запанував у світі. Проте Бог знає, як, не зважаючи на це безладдя, упорядкувати всі речі, щоб могти осягнути свої святі цілі. Бог є наймудріший.

Бог спрямовує життя людей до своїх святих замірів. Через Божі мудрі пляни Фараон сприяв Йосифові та й дитя Мойсей було збережне від смерти. Божу мудрість досвідчаємо в її найбільш чудовій формі в способі ,яким він провадить кожного з нас до неба. Бог каже: **"Думки бо мої—не ваші думки, і дороги ваші—не мої дороги,— слово Господнє. Бо так, як небо вище від землі, так мої дороги вищі від доріг ваших і думки мої вищі від думок ваших"** (Ісая 55, 8-9).

Бог здійснює свої пляни своєю власною Божою силою. Бог створив світ з нічого власною волею. Він держить цілий світ у своїй руці, та сильно, але й ніжно провадить кожне створіння. Найясніше пізнаємо найвищу Божу силу через чуда, передусім через воскресення Божого Сина. Вся його сила буде виявлена останнього дня світу, коли він наново створить світ: **"Нічого бо не має неможливого в Бога"** (Лука 1, 37). Він може створити все, що хоче. Бог є наймогутніший. Природа також показує, як мудрий і могутній є Бог. Небозвід зо своїми всіма зорями, земські створіння, тварини й рослини, наше власне тіло з його чудовою будовою і грою сил, все те проголошує, що Бог є мудрий і могутній.

Святе Письмо вчить: **"Яка їх, твоїх діл, Господи сила! У**

мудрості все ти створив" (Псалом 104, 34). **"Все, що Господь хоче, чинить на небі й на землі, на морях і у всіх водних безоднях"** (Псалом 135, 6).

1) Що дає нам Святе Причастя?

Святе Причастя-це прийняття Тіла і Крови нашого Господа Ісуса Христа. Воно дає душам багато ласк і благословенств. Водночас воно щораз тісніше лучить нас із містичним Христовим Тілом, цебто з Церквою. Св. Павло каже: "Тому, що є один Хліб, то ми становимо одне Тіло, хоч нас багато, бо всі ми беремо участь в одному Хлібі", як приймаємо Св. Причастя (1 Коринтяни 10, 17).

2) Чому в світі є так багато недобрих християн? Чи вони не знають своєї віри?

Одні християни не дописують тому, що не знають своєї віри так, як треба, а інші є лихі тому, що не живуть так, як віра наказує, хоч знають її. Не вистачає тільки знати свою релігію, щоб бути добрим християнином. Треба через релігію так пізнати Христа, щоб Він став для нас дорогою, правдою, і життям. Знання віри не повинно бути сухе і теоретичне. Воно має спонукувати цілу людину, її розум, серце і волю, служити Богові через Христа.

Ось тому тільки той буде добрим християнином, хто не тільки прийме дар святої віри, але вповні навернеться до Христа і всеціло віддасться Йому. Людина мусить вповні відвернутися від гріха і великодушно любити Бога в Христі. Тільки тоді вона буде дійсно християнською людиною, як ціле її життя, думання і праця будуть звернені на Його славу і проникнені Його духом.

3) Які Закони Церква годна змінити: Божі чи церковні?

Церква може змінити тільки церковні закони. Божих законів-Заповідей вона не має права зміняти. Церква може зміняти тільки такі закони, які сама видала. Часом бувають обставини, коли треба змінити якийсь церковний закон, і Церква змінює його. Поки закон існує, поти вірні мають зберігати його.

4) Між молитовками, що поручаються до проказування, я стрінув оцю молитовку, в якій кажеться жертвувати Богові Отцеві не тільки Тіло і Кров, але й душу і Божество Спасителя. Мене це дуже здивувало. Чи це добра молитовка? Хто уложив її?

Це зовсім не добра молитовка. Читаємо про неї, що ангол мав навчити її Лукію, що мала обявлення і видіння в Фатимі. Коли один богослов звернув увагу візіонерці, що це не можливо жертвувати Богові божества Спасителя, то Лукія відказала: "Ангол правдоподібно не студіював богослов'я".

Ось тому не слід проказувати цієї молитовки так, як вона уложена. Ця молитовка доказує, що навіть у правдивих видіннях і обявленнях є домішки людської уяви, тому не можна вважати їх стопроцентовим ділом Божим, бо навіть коли обявлення походить від Бога, то людська фантазія не залишається бездільною.

Через людську неміч правдиві обявлення і бездоганні помилки можуть стрічатися в одній і тій самій особі. Навіть як обявлення правдиве, то не значить, що правдива кожна його подробиця, бо там можуть бути помилки і неточності, які походять із того, що людина не годна докладно передати того, що бачила або чула в видінні, або з того, що до Божого обявлення додає власні видумки, хоч робить це зовсім несвідомо і в добрій вірі, мішаючи Божі речі з власними.

5) Другий ватиканський Собор змінив поняття про Христову Церкву. Чи це правда?

Ватиканський Собор не змінив поняття про Церкву, але тільки краще висвітлив поняття Церкви, щоб вона

була легше зрозуміла для модерної людини 20-го століття.

Христова Церква це присутність воплоченого Божого Слова в світі. Вона є доказом Божої волі, що намагається спасти всіх людей, і ця Божа воля виявилася в Христі, що стався Чоловіком і нашим братом. Страждучий і воскреслий Христос проживає в Церкві серед Своїх земських братів і сестер і є для них джерелом спасіння. Ми бачимо Христа присутнього між нами особливо в Пресвятій Евхаристії, що є найважнішою подією, яка відбувається в Церкві. Як вірні приймають Христа в Пресвятій Евхаристії, то вони одночасно лучаться одні з другими, і це спільне принимання Христа в цій тайні підготовляє їх до вічного товариства Святих у небі, бо Церква-це охрещені люди, в яких живе і діє Христос.

Як правиться Служба Божа, то Церква стає видимою через Пресвяту Евхаристію, бо вірні збираються разом і лучаться з Христом і так виявляють містичне Христове Тіло, яке вони творять. Це містичне Тіло Христа має обнимати всіх людей, тому Христова Церква має бути одна для всіх часів і народів, які в імя Ісуса мають духом почитати Бога Отця.

Хоч Церква поширена по всім світі, все таки вона одна. Папа, як заступник Христа на землі, представляє і виявляє пю одність. Найвища влада Папи в Церкві не протиситься існуванню єпископів в Церкві, бо вони з волі Христа рядять частинами Церкви. Єпископи не є знаряддям в руках Папи, бо єпископство було встановлене Христом так само як папство. Ось тому єпископи є правдивими пастирями Церкви, а не папськими речниками.

6) Що таке певність і яка вона може бути, щоб люди могли розумно вірити в обявлені Богом правди?

Певність-це сильне переконання, що щось є праздиве, без страху, що ми помиляємося.

Певність може бути: 1) **метафізична**, цебто така, що спирається на самій істоті речей, от хоча б, що частина є менша ніж ціліть, або що дитина є молодша ніж її батьки; 2) **фізична**, що спирається на фізичній конечності законів природи, от хоча б, що тяжкі речі падуть на долину силою притягання; 3) **Моральна**, що спирається на загальній поведінці людей.

Християнська апологетика подає нам **моральну**, а не **математичну** певність. Така певність про віру вистачає, щоб людина могла бути певна про те, що вірить як Боже обявлення.

Ось засоби що помагають людям вірити в обявлені правди:

1) Здоровий розум, що є не зіпсований пересудами чи скептицизмом.

2) Умертвлення пристрастей, особливо гордости, яка часом спонукує людей не слухати навіть самого Бога, як це вчинив єгипетський Фараон: "Хто ж такий Господь, щоб я мав слухати Його голосу?" (Вихід 5, 2).

3) Дійсна любов до правди.

Практикуванням релігії людина скріпляє в собі певність і любов до релігії.

Біблія - це лік на теперішнє зіпсуття

Добрі люди затривожені зростом зіпсуття посеред молодого покоління. Вандалізм дорастаючих хлопців і дівчат становить надзвичайно трудну проблему сьогоднішніх міст і сіл. Поліція і управа не знають, що властиво робити з дорастаючими малолітніми злочинцями.

Звідкіля беруться модерні моральні хвороби, от хоча б зіпсуття, занепад морального змислу та всякі інші лиха в сьогоднішнім людстві? Модерна людина почувається розчарована, повна напруження, неспокою та хаосу, що зродився з віддалення від Бога та зради Христа. Ця людина є хвора в серці та, розбита в душі. Розчарування повстало з того, що всякі обіцянки в поступ через техніку та піднесення життєвого рівня сумно провалилися, не давши людям правдивого спокою та почуття щастя. Матеріялізм не веде до

щастя та внутрішнього задоволення. Колірові оголошення по різних магазинах, нові смертоносні автомобілі, холодільники, автоматичні машини до прання, телевізійні апарати, все те викликало фальшиве враження, що людина годна знайти щастя в матеріяльних речах без Бога, ба й навіть всупереч Богові і Його законові.

Щоправда, людство страшно поступило вперед науково та матеріяльно. За те духовний і моральний поступ не тільки не пішов нарівні з матеріяльним, він навіть спинився, ба й можна сміло сказати що мораль і віра підупали в наслідок непоміркованої погоні за матеріяльними вигодами. Модерна людина в наслідок дочасного переситу почувається мов той летун у піднебесних просторах, що стратив контакт із летовищем, тому літає в темряві ночі та не знає, де присісти.

Під впливом фальшивих філософій людина повірила, що єдина її ціль на землі погоня за популярністю, знанням, владою, розкошами і багатствами. Осягнувши все те, людина відчула, що всетаки бракує їй щастя. Вона сміється, але радости в серці не відчуває, бо в її душі бушують прагнення, яких негодна задовольнити матеріяльними добрами. Яка ж користь для нас, як здобудемо знання, славу та багатства, і при тім дістанемо рака, що зажене нас до гробу?

Не мігши задовольнити прагнень розбурханого серця, модерна людина почувається нещаслива, тому шукає щастя в прерізних вибриках, які спричиняють хаос і замішання в світі. Корінь лиха в тому, що люди занадто думають про себе, забуваючи про Бога. В неодного **самолюбство,** цебто власне "Я" стало божком, якому служить, забувши про Творця. Світ забув, що людина, хоча б мала всі можливі матеріяльні добра, є обмеженим сотворінням, тому не знайде щастя в собі. Серце сотворене для безконечного добра, цебто для Бога і тільки Він один може вповні задовольнити його.

Як тільки людина відвернеться від Бога, то її пристрасті та пожадливості бунтуються проти розуму. Тіло відчуває спокуси, яких без Божої помочі не може перемогти. Людина кидається на заказані приємності, сподіючись знайти щастя. З цієї невладнаної погоні за земським щастям зроджується хаос у думанні та житті. Цього не

було б, якщо б люди звернулися до Біблії, запізналися з Богом і віддалися Йому. Хто інакше поступає, той буде лихо проживати на землі.

Біблія запровадила до Бога **Св. Августина** та вчинила його великим Святим Христової Церкви. Проповідь Св. Амвросія зворушила його. Юнак Августин, що до того часу вповні належав до світу, почав роздумувати промарноту свого зіпсутого життя. Нараз почув голос "Візьми і читай! Візьми і читай!"

Святий узяв книгу Нового Завіту і став читати листи Св. Павла. Натрапив на слова: "Поступаймо чесно, не в гульні та пянстві, не в перелюбі та розпусті... Але зодягніться Господом Ісусом Христом, а догоджування тілу не обертайте в пожадливість!" (Римляни 13, 13-14).

Святий зрозумів, чому дотіль не бачив Бога. Христос розвязав його трудність: **Блаженні чисті серцем, бо вони зобачать Бога!** (Матей 5, 8).

Августин навернувся з лихої дороги, почав жити по-християнськи, став єпископом і великим учителем християнства. Читання Св. Письма врятувало його від вічного прокляття та завело до неба.

Іван Вильмат, англійський шляхтич, служив в королівській маринарці під час першої світової війни. По війні вернувся додому та став провадити дуже розвязле життя, задовольняючи пристрасті та забаганки своєї пожадливости. Розтріпане та зіпсуте життя довело його до матеріяльного і духовного банкрутства. В 33-ім році життя опинився на ложі смерти. Покликавши своїх знайомих, поклав руку на Біблію та сумно промовив: "Моє лихе життя це єдиний закид проти цієї Святої Книги. Якщо б я був жив так, як вона наказує, то сьогодні не був би конаючим, матеріяльно та морально збанкрутованим чоловіком."

Сьогоднішня молодь затратила моральний змисл, затираючи в собі різницю між злом і добром. Зло завжди було на світі, бо людина заражена первородним гріхом. Проте люди стидалися гріха, крилися з ним, ховалися перед іншими. Сьогодні ж гріх гейби дістав право громадянства. Він не потребує ховатися в пітьму ночі, бо його ніхто не осуджує, ні не стидається... Безсоромність хлопців і дівчат застрашує старше покоління, яке хватається за голову і питається: "Де лік на лихо? Що треба

робити, щоб опамятати сьогоднішню легкодушну і безжурну молодь?"

Сьогоднішня родина захитана в своїх основах. Модерна "цивілізація" підкопала її єдність, дозволяючи на розводи. Коли нема розводу, дуже часто родина гниє через штучне, нехристиянське перепинення народин і вибрики подругів, що всього бажають, на все мають гроші, тільки не на діти... І знову поважні громадяни сумно похитують головами і тривожно питаються: "Куди йдемо? Що буде завтра? Який лік на лихо? Як опамятати подругів і молодь, що заміряє вступати в подружній стан?"

Отож бачимо, звідкіля беруться всі ті лиха, що їх оплакують поважні люди в сьогоднішнім світі. Є декілька причин сьогоднішньої моральної анархії, а найважніша — це **незнання Бога та Його закону.** Сьогоднішня молодь не знає Божого закону, не читає Біблії, не відчуває відповідальности за свої поступки. Як же ж може вона бути добра, гамувати пристрасті, бути готовою на саможертву, якої треба, щоб жити по-людськи? Тут треба б повторити мудру пораду, що один католицький журналіст піддав пані Рузвелтовій у часі другої світової війни. В однім місті були військові бараки. Між вояцтвом почали ширитися розпуста і п'янство. **Пані Рузвелтова** виступила з порадою: "Треба побудувати для вояків гарні забавові залі, щоб віддалити їх від небезпечних місць." Один католицький журналіст відповів на цю пораду: "Краще дайте їм **10 Божих Заповідей!**"

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ, це релігійний місячник, що його видають Отці Редемптористи. (В липні і серпні виходить тільки одне число). ПЕРЕДПЛАТА: Одне число 25ц., один рік $3.00, два роки $5.50, три роки $7.50. ЗМІНА АДРЕСИ: Хто зміняє адресу нехай повідомить Адміністрацію Голосу Спасителя бодай один місяць наперед, подаючи водночас СТАРУ і НОВУ ардесу. ВІДНОВА ПЕРЕДПЛАТИ потверджується тим самим, що далі одержуєте місячник зо зміною дати на коверті, яка вказує коли передплата кінчиться. АДРЕСА для адміністраційної кореспонденції: REDEEMER'S VOICE, 165 Catherine Street, Box 220, Yorkton, Sask., Canada.

Редактори не відсилають незамовлених артикулів, хібащо хтось виразно зазначить, що бажає їх звернення та прише марку для відсилки.

Появляється друком за дозволом церковної влади.

НОВИЙ КАТЕХИЗМ

РОЗДІЛ 19
СВЯТА РОДИНА

Ісус Христос це не тільки наш Спаситель, але й заразом Він є нашим Взірцем, Моделем, якого люди мусять наслідувати, якщо хочуть бути улюбленими дітьми Небесного Отця. Бог хоче, щоб кожна дитина наслідувала Ісуса в усьому, що вона робить, чи то як вона вдома, чи в школі чи як бавиться. Бог Отець сказав про Ісуса: "Це Мій улюблений Син, що Я вподобав Його. Слухайте Його!" (Матей: 17, 5).

Я проживаю, працюю і росту в родині. Ісус так само мав Свою родину і Він проживав у родині, щоб показати мені, як повинна виглядати добра родина і добра дитина.

Ісус мав Матір, яку щиро любив. Мати Ісуса звалася Пречистою Дівою Марією. Марія була вбогою і покірною жінкою, що тяжко працювала. Марія належала до бідних

людей. Як всі інші бідні люди вона мусіла працювати зранку до вечора. Марія варила потрави для Ісуса і святого Йосипа, прала білизну для них, пекла для них хліб і робила все інше, що кожна добра жінка і мати робить у родині, бо Марія була жінкою святого Йосипа.

Марія не була земською царицею, що мала вигідне життя. Йосип був убогим столярем у містечку Назареті. Він тяжко працював, щоб заробити на щоденний хліб для Марії і Ісуса, бо Йосип був опікуном Ісуса. Марія шила, прала і варила для Ісуса і для Йосипа. Як Ісус підріс, то Він помагав святому Йосипові в столярні. Марія і Йосип не боялися праці. Вони обидвоє працювали для Ісуса і жертвували Богові свої труди і терпіння. Вони виконували свою скромну працю з великою любовю до Ісуса. Марія так само жертвувала свою працю і болі за наше спасіння, бо вона любить усіх людей.

Як Ісус був малим хлопчиком, то Він ходив до школи з іншими дітьми. В школі Він добре вчився, слухав Своїх учителів, робив задачі і всім давав добрий приклад, як треба вчитися і любити Бога та заховувати Його Заповіді. Хоч Ісус був Богом, то Він цим не хвалився. Він так поводився гейби був звичайним хлопцем. "І Він (Ісус) пішов з ними до Назарету і був їм слухняний. . .Ісус зростав мудрістю, літами і ласкою в Бога і людей" (Лука 2, 51-52).

Йосип помер, заки Ісус зачав проповідати людям Свою науку. По смерті Йосипа Ісус працював у столярні, щоб заробити на шматок хліба для Себе і Своєї Матері Марії. "Хіба Він (Ісус) не тесля, син Марії?", мешканці Назарету питалися, як Ісус зайшов до їх синагоги і зачав проповідати. Ісус покинув Назарет і зачав проповідати людям, як мав тридцять літ.

Так Ісус жив у родині. Він хотів показати мені, що треба слухати батьків, як Ісус слухав Йосипа і Марії. Бог Отець благословив Ісуса, бо Ісус все робив, щоб подобатися Йому.

ПИТАННЯ

1) Як Ісус жив у Своїй родині в Назареті?

Ісус жив у Своїй родині в Назареті як добрий хлопчик.

2) Що робила Пречиста Діва Марія, як вона жила в Назареті з Ісусом і Йосипом?

Як Пречиста Діва Марія жила в Назареті з Ісусом і Йосипом, то вона робила те, що робили всі добрі матері і жінки, цебто шила, прала, варила, тощо.

3) Що Ісус робив, заки зачав проповідати людям Свою науку?

Ісус помагав своєму опікунові Йосипові і Матері Марії, заки зачав проповідати людям Свою науку в Палестині.

СВЯТЕ ПИСЬМО

Баженні вбогі, бо ваше Царство Боже (Лука: 6, 20).

Я прошу в тебе (Бога) двох речей: Не відмов мені, поки живу. Не давай мені злиднів, ані багатства. Подай мені лиш достатнього хліба, щоб я, згордівши, не сказав: 'Хто такий Господь?' або, збіднівши, не став красти і та не збезчестив імени Бога свого (Приповідки: 30, 7-9).

ПРАКТИЧНА ПОСТАНОВА

Я буду задоволений (задоволена) тими речами, що Бог дає мені.

ЛІТУРГІЙНА МОЛИТВА

Щоб позбутися нам всякої журби, гніву і біди, Господеві помолімся (Просительна ектенія на Службі Божій).

ОСОБИСТА МОЛИТВА

Мій Ісусе, дякую Тобі і Небесному Отцеві за ті всі дари і добра, що Ви дали мені.

ВПРАВА

Напиши в своїм зшитку:

1) Чому Ісус жив у родині з Марією і Йосипом?

2) Що ти можеш зробити для батька і матері, що пригадувало б тобі те, що Ісус робив для Марії і Йосипа, як жив з ними в Назареті?

3) Намалюй рисунок Ісуса, що помагає святому Йосипові в столярні.

Колись знатоки заповідали, що погода буде ясна, хмарна або дощова. Від якогось часу вони спускаються на те, що звичайно буває, тому їхні заповідження погоди бувають хмарні.

Великі люди одиниці, що тяжко трудилися, щоб здобути свою велич і славу. Покищо науковці не знайшли іншого шляху до величі.

Практикування релігії та соціяльний стан населення

о. Роман Ганас

Загально відомий не лише в ЗСА, але в цілому світі Інститут Публичної опінії Ґалюпа, видав в 1967 році книжечку-брошурку на 64 сторін, в якій подає статистику практикування релігії різних християнських віровизнань і жидів, та висоту заробітної платні поодиноких релігійних груп. І так ця книжечка подає, що в північних Стейтах Америки недільні богослужби відвідує 54% християн, а в полудневих Стейтах тільки 45%. В західніх Стейтах тільки четвертий християнин ходить на недільні богослужби. В західніх Стейтах є понад 50 мільйонів неохрещених поган, які не належать до ніякої релігійної групи.

В 1966 році в Америці ходило на недільні богослужби 68% християн, з чого католиків було 68%, протестантів 38%. Жиди ходять на свої суботні богослужби в 22%.

З протестантських віровизнань лютерани найліпше ходять на недільні богослужби, бо в 43%, а найгірші є єпископали, з яких тільки 31% ходять на недільні богослужби.

Жінки християнки ходять на недільні богослужби в 49%, коли мужчини тільки в 39 %.

Найчисленніше відвідувані є недільні християнські богослужби в місяцях лютому, березні та квітні, найменше в літі в червні, липні та серпні.

До демократичної партії в Америці належать: 48% протестантів, 56% католиків і 64% жидів. До республіканської партії належать: 31% протестантів, 16% католиків та 3% жидів. Найбільше заробляють жидівські родини, потому католики, а по них протестанти. Жидівські родини заробляють пересічно річно понад $7,000 в 69%, католики в 47%, а протестанти в 38%.

Найчисленнішою протестантською громадою в Америці є баптисти, вони начисляють 21% населення. По них ідуть лютерани 14% населення, і єпископали 3% населення, що разом дає 75 мільйонів населення. В 1966

році було в Америці 46 мільйонів католиків, з чого понад триста тисяч українців католиків після даних в шематизмі з 1967 року. Крім повище згаданих віровизнань є ще три мільйони православних християн і двісті тисяч магометанів.

Свята Агафія

(5-го лютого)

Свята Агафія жила в часах римського царя Декія коло 254 року по народженні Христа. Батьки її були християни і в такій же вірі виховали свою доньку, що була надзвичайної вроди.

Мешкали ж вони в Панормі, на Сицилії. Сицилія це остров, що лежить побіч Італії.

Як жила свята Агафія, то не був час спокою, але пора великих переслідувань за віру. Римські цісарі час від часу підписували декрети й ними тисячі людей вбивано і нищено їх здоров'я та родину, забирали маєтки. Хто тільки тривав при Христі, той мусів бути готовий на все. І коли знову за Декія зірвалося нове переслідування, то дівчина рішилася від Христа, свого подруга, за ніякі гроші, ні терпіння не відступити.

Тоді на Сицилії був старостою Квінтіян і він то покликав до столиці Сицилії, Катанії, святу дівицю. Як прийшли по неї посли, то вона впала наколіна і заплялася гарячими сльозами та благала в Господа двох речей: заховатися дівицею та ласки перетерпіти муки і смерть за Христа. Коли ж виїздила, то ще більший мала жаль, бо всі приятелі її опустили.

Коли Агафія стала перед старостою, то він побачив, що її так легко на своє не перетягне. Отож узявся на штучки. Казав запровадити дівчину до одної багатої пані, яка мала вдома ще й своїх 5 дочок. Звалась вона Афродизія. І їй доручив, щоб лагідними словами і підходами здобула для поганства Агафію.

У цім домі багатої пані бували увесь час різні забави та розривки і багато лиха. Та це не впливало на Агафію. Коли пані побачила, що марні її заходи, то повідомила старосту, кажучи: "Скоріше камінь зм'якне, як ця дівчина".

Розгніваний староста закликав Агафію до себе й сам став її намовляти до відступства, щоб вона покорилася його наказам, але не помогли жадні намови ні погрози. Розлючений переслідувач казав ув'язнити Агафію в важкій темниці. Вона наче на весілля до неї пішла і не дбала про своє здоров'я. Казала ж: "Моє здоров'я і моє спасіння це Христос".

Коли її знову закликали на муки, то вона ще й суддю намовляла, щоб покинув і вирікся земних і нечулих божків. Тоді приказано її бичувати. Серед терпінь вона щиро молилася і ще більше бажала за Христа перетерпіти. Тоді злочинний суддя казав дівочі груди шарпати, але й це не помогло і не зрушило сталости християнської мучениці.

Коли по катуванні її вкинено до в'язниці, ніччю прийшов до неї Св. Петро з хлопчиком і хотів її улікувати, але вона, гадаючи, що це світський лікар, не хотіла дати себе оглядати. Сказала, що її лікарем є лиш Христос. Тоді Св. Петро і каже:

Та ж Він мене і послав до тебе, бо я є Його апостол і посланець. І подивись, що вже тебе улікував." Це сказавши зник.

З великою радістю свята дівиця подякувала Господу Ісусу за цю ласку, що її груди стали цілком здорові. Світлість ж била з її келії цілу ніч. На вид цього сторож розбігласа. Хоч їй радили інші в'язні тікати, то Агафія сказала:

"Не дай того, Боже, щоб я стратила свою мученицьку корону, а сторож через мене була в небезпеці".

П'ятого дня Квінтіян ще раз кличе до себе Агафію на

муки і дивується, що вона улікована, але таки не поступається. Вказує розпалити вогонь і на нім пекти християнку.

Тоді почала трястися земля і загинули два старости: Волтей і Теофіл. Нарід же збігся і почав просити, щоб не мучили святої, бо то через неї настало трясення землі. Староста звелів відпровадити до в'язниці Агафію.

Коли вступала свята до темниці, то почала так молитися: "Подяка і хвала Тобі, Ісусе Христе, що Ти мені дав витривалість і відвагу в муках задля Твого імени і від мене відняв земські похоті та подав моєму тілу витривання. Вислухай мене, Господи, і розкажи своїй слузі опустити цей світ і до Твого великого милосердя приступити і Тебе, моя любове, оглядати. При тих словах віддала свою чисту душу Господеві, а народ її тіло з великим вшануванням похоронив.

Коли Квінтіян побачив, що дівчина померла, тоді вибрався до Панорми, щоб загарбати її маєток, але по дорозі, переправляючись через ріку Псеміту, попав з кіньми в річну струю, вир. І один з коней вкусив в його обличчя, а другий копнув і вкинув у ріку. І так він загинув. Пізніше жаден урядник більше не лакомився на майно святої дівиці.

За рік у день мучеництва Св. Агафії вибух вулкан Етна і вже зачав заливати місто Катанію. Тоді християни і погани прибігли до гробу святої і Господь відвернув знищення.

Агата чи Агафія по-грецьки означає "добра".

(Місіонар)

Приятель позичив 100 дол. у приятеля і присягнув, що напевно віддасть за місяць, хібащо помер би. Минув місяць, минув другий і третій. Позичальник помістив таку новинку в часописі: "Мій приятель Н. напевно помер, бо він не віддав мені 100 долярів!"

Заяць прибіг до лева і заявив: "Пане рятуй мене. До моєї нори залізла лисиця і зість мене, як вернуся. В лісі не можу ночувати, бо там вовки зідять мене. На це лев байдуже відказав: "Братіку, прийди сюди завтра і тоді подумаємо, що треба робити!"

Найбільша модерна потуга

Велику силу має вода. Вона порушує величезні машини — наводнює широкі простори, рве сильні бетонові береги-гати, заливає села, міста, в руїну обертає найвеличавіші будівлі, діла людської культури.

Незбагненну силу має також грім. Як далеко його чути! Які не раз величезні шкоди він наносить! Ще належно не є прослідженна сила атомної енергії. Вчені кажуть, що вона застрашаюча так в конструктивному, як і в деструктивному розумінні.

Однак сьогодні найбільшу силу мають не згадані речі, але **преса,** друковане слово, книжка, періодик і газети. "Сьогодні найсильніший голос, що його може почути найчисленніша публіка, має преса", каже Папа Пій XII. А Папа Пій X, маючи таке саме переконання про пресу й її силу, робив усі зусилля, щоб не перестала виходити "Боротьба—Ля Ліфеза", періодик католицький у Венеції. Коли цей періодик був близький своєї ліквідації із зафінансових причин, Св. Пій X сказав: "Було б дуже жалюгідне, коли б "Ля Діфеза" перестала виходити. Я, коли того треба буде, не пожалію нічого, щоб його рятувати, удержати при існуванні, не пожалію ані свого єпископського перстеня, чи нагрудного хреста, а навіть продам свої кардинальські відзнаки, бо хочу, щоб цей періодик дальше виходив".

1905 р. цей святий Папа прийняв на авдієнції у себе одного католицького журналіста-письменника, взяв від нього його перо, що ним цей письменник писав свої статті й твори, поблагословив перо і сказав: Я благословлю цей символ вашої професії. Мої попередники

благословили мечі й оружжя християнських воїнів, коли ходило про справедливу справу. А я чуюсь щасливий, коли можу випросити з неба благословення для пера християнського редактора".

"Преса", говорив Папа Пій IX — це найбільша конечність модерних часів. Ніколи не будемо забагато працювати для доброї преси..." Іншим разом говорив той самий Папа: "Цілим серцем просимо вас, спомагайте в особливіший спосіб тих, що, узброєні Божим духом, посвячуютв своє життя на видавання періодиків, що поширяють і боронять католицьку науку. Більше має значення один періодик ніж пів тузіна проповідників".

"Надаремне будете будувати церкви, надаремне будете проповідати місії і будувати школи, усі ваші добрі зусилля, усі ваші гарні діла будуть знищені, коли рівночасно не будете вміти послуговуватись оружжям оборони й наступу, яким є католицька преса"—казав Папа Св. Пій X. "Хоч би на світі був не знати який релігійний нарід, однак коли читає злі книжки,часописі й періодики, то на протязі 30 років він стане безбожним і революційним народом, говорячи по-людськи, нема проповіді, яка могла б ревалізувати з пресою" (Пій X).

Із цих кількох висказів Папів, провідників Христової Церкви на землі, тих, що дуже добре орієнтуються в потребах світу і Церкви, що знають небезпеки людських душ і лік на вилічення ран і силу на оборону правди і Бога, бачимо, що сьогодні добра преса, **добра книжка, добрий часопис чи періодик є найконечнішою справою і потребою Церкви, держави і родини.** Хто має в руках пресу, той є пан народу, держави!

Що воно так є можна бачити із поступування ворогів Бога і Церкви. Цьогорічний великодній тиждень большевики проголосили — "атеїстичним тижнем" — з метою поборювати релігію. За московським радіо в тому тижні були організовані зустрічі працівників з представниками науки й культури по різних підприємствах, фабриках, клюбах і культурних осередках. **Під час цих зустрічей посилено безбожницьку пропаганду за атеїстичною літературою.** Радіо голосило: "Успіхи комуністичної побудови залежать передусім від кожної окремої совєтської людини...Від свідомої праці кожного для ко-

ристі соціялістичної спільности. **Найважнішу ролю відограє природнича і атеїстична література".**

Отже для большевиків до запанування над світом найважніше є мати велику безбожницьку пресу! Вона в них велика, бо наприкл. "Ізвєстія" виходить щось в 7 мільйонах накладу щоденно. В мільйонах виходить їхня "Радянська Україна" й інші. Ці безбожницькі газети кожного дня розвозять літаками по цілій країні і ними годують своїх підданих. На самій лише Україні сьогодні є 993 друкарень, які випускають 2.964 різних газет, періодиків, яких наклад доходить великих мільйонів. В Італії є 4.376 різних безбожницьких, аморальних, злих газет, періодиків, тощо. В Аргентині вся важніша преса, радіо є в руках ворогів Бога і Церкви!

Не згадуємо вже про інші краї.

Вороги релігії, Бога і народу вміють оцінити пресу. Вони знають її силу, значення, вони не жалують на неї ні гроша, ні праці, ні сил, ні життя. Поширяють її по цілому світі, який через те котиться до руїни. **Що робимо ми католики - християни?** Агентинський єпископат тамтого року сказав, **що в кожній християнській хаті повинен бути бодай один християнський часопис, періодик, книжка.** Скільки є наших родин, які ніколи не читають доброї преси, а зате читають злі книжки, газети, які дивляться байдуже на те, що їхні діти читають злу літературу, або й самі дають на неї гроші. Спитаймо себе: **Чи в кожній нашій родині є бодай наш місячник?** Чи може ми жалуємо цих пару сотиків на нього, хоч не все інше маємо?

Знаймо, що нашим обов'язком є стати передплатником нашого місячника, який ширить, боронить Христову віру, мораль, свій обряд, мову, звичай, культуру. Хоч би не знати які релігійні ми були чи наші родини, коли будемо читати злу пресу, каже Св. Папа Пій X, то за 30 років нарід, ваша родина стануть безбожними. Тож станьте апостолами "Доброї преси"! Читайте добру книжку, не передплачуйте злої, а добру, поширяйте її між своїми кревними, приятелями, сусідами, і так станете будівничими держави, що в ній живете, станете виховниками своїх дітей, родин, так станете апостолами Божого діла!

("Життя")

READ THE CATHOLIC PRESS

When God sent the prophet Ezechiel to preach to the people of Israel, He told him: "Son, eat what is given to you. Eat this book, then go and speak to the house of Israel". The prophet complied with God's command: "I opened my mouth. He gave me the book to eat, and said: 'Son, feed and be satisfied by the book I am giving you'. And I ate it, and it tasted sweet as honey" (Ezechiel 3, 1-3).

The eating of the book means reading it and meditating upon it in order to know the will of God and to do it in one's daily life, because such is the purpose of the Bible and of all good boos, including the Catholic press.

The press is a world power

There are countless Catholics who do not understand the value and the influence of the press, and consequently do not read the good press. The press is a world power. It teaches men to think and to see things and events in the light in which the writers want them to see them. The printed word rears the Saints and makes rascals out of good men, depending upon what they read. It creates public opinion which few people dare to challenge. Even the most questionable issue can be presented as good, if enough attention is given it in the press. The Communist revolution started with a little paper "The Spark", edited by Lenin. The enemies of God do not underestimate the importance of the

press. They suppress all kinds of publications which do not agree with their system. The Nazi Germany and the Communist countries are a convincing proof of our statement.

The Catholic Press

A Catholic paper should be a steady visitor in every Catholic home which often is not the case. The good Catholic press should be the best friend of every Catholic family, because it is able to help it in those things which are the most important in this life when man is journeying toward eternity. The press helps us to understand our holy faith and to apply it to our daily life and work. St. Paul writes: "Only faith can guarantee the blessings that we hope for" (Hebrews 11, 1).

The good press teaches us what direction we should take in life, if we do not want to miss our eternal destination, "for there is no eternal city for

us in this life, but we look for one in the life to come" (Hebrews 13, 14).

The good press defends the rights of God, explains His Law, shows us how to apply it to our daily problems and helps us to conduct ourselves as God's worthy children that we may repeat with St. Paul: "We are sure that our own conscience is clear and we are certainly determined to behave honorably in everything we do" (Hebrews 13, 18).

The good press defends the rights of the Church which are so often, secretly or publicly, attacked by its enemies. It tells and explains the truth of God, and thus is more powerful than a sermon in teaching and fostering Christian virtues and morals in a world which is characterized by a general confusion.

Therefore, whoever neglects or despises the Catholic press is unknowingly on the side of the enemies of God, because through his ignorance of God's truth he is unable to spread and defend it.

There is not much in the daily secular press which will foster religion, moral standards and spiritual growth, even when it is neutral. The small articles on religion cannot outbalance the long stories of crime, corruption, political scandals, divorces, etc. Such stories, loaded with unhealthy sex undertone, cannot but promote moral degradation and decandence of the faith. The enemy of God and man knows that religion without morals is worthless in the sight of the Lord, that's why he attacks the morals and destorts them under the pretext that they no more fit into the 20th century!

This is why good books and papers are a real family treasure, a blessing for the parents and their children. They explain the meaning of life in the age which can rightly be called "the age of existential vacuum". Man can face all kinds of hardships and undertake countless sacrifices, provided he is convinced that his life and labors have some ultimate meaning and value.

Christian faith helps man to find the meaning in his life and work. The knowledge of God and of our future destiny give meaning to our existence on earth. New energies are awakened in a man that has found something which gives meaning to his existence. Every man, living on earth, has some 'god' to worship and serve. If the 'god' he serves is false, then he is an idolater, because he worships a false god. The Catholic press helps man to know the real and true God Who made heaven and earth, and therefore its value is immensely great.

The Bible should take the first place in our reading, for God Himself is its Author. St. Jerome wrote to a friend; "As you fall asleep at night, the Holy Bible must slip out of your hands. And if sleep overcomes you while you read, your head must be resting on the sacred page".

As the good books and papers are the greatest benefactors of mankind, so the bad ones are the greatest malefactors. Filthy books and magazines are the present age's greatest shame. It is, therefore, our sacred duty

to combat the evil press. Even Napoleon I, the famous French emperor, forbade the reading of atheistic and foul books, saying: "I am not strong enough to rule a people that reads Voltaire and Rousseau". These two were the famous 'ultra-liberal' and atheistic writers.

The German philosopher Nietzsche told a mother who asked him for a book for his son: "Woman, my books are not written for you!"

The impious French author Combes said that "four-fifths of the French Catholics have become strangers to the Church because of the bad press".

Good Catholics should promote the good Catholic press in every possible way, and thus become the apostles of the good press. The good press instructs the mind in this age of a general confusion, and directs the will towards good. It also moves the hearts of men to strive for higher things, while working for their daily bread, for "No man lives (or should live) on bread alone, but on every word that comes from the mouth of God", Our Lord declared to the devil who tempted Him in the desert (Matthews 4, 4).

As cardinal of Venice, Pope Pius X was often seen carrying the good newspapers from door to door and distributing them to his flock when atheism and anticlericalism were raging in Italy.

St. Theresa, the great Spanish mystic, said that the books her mother gave her to read were the cause of worldliness which had ruined her spiritual life and love for God. **St. Augustine** declares that a good book which he read changed his thinking and turned his heart to God when he was living in sin, following the example of his companions.

In the good books we find the wisdom of God, handed over by those who knew Him. But how should we profit by the book? Here we need the **right person** and **the right books.** We must read books to grow wiser and increase our knowledge of God and His law. This will help us to become holier and more virtuous as we grow in age. To read for pastime alone is not very profitable. The reading of the Bible by an Ethiopian officer led him to Christ (Acts 8, 24-39).

As the good press trains and rears the Saints, so the bad, immoral books and press seduce the people and corrupt their faith and morals. For this reason Pius X said to the Catholic writers: "Yours is a noble mission. I bless the symbol of your profession. I am happy to call God's blessing down upon the pen of all Christian journalists and writers".

A pastor said to his PTA: "Ladies and gentlemen, we will consider all the details of our trouble at school, and the problem will be revolved to everyone's satisfaction".

Fields of Activities of the U.C.W.L.

The Constitution of the Ukrainian Catholic Women's League enumerates the various fields in which the members of the League should labor. Besides training its own members, the League should 'strive for better social welfare and organized help for widows, orphans and old needy people" (N. 11, b).

It should also organize schools, perpetuate the memory of the prominent Ukrainian leaders (N. 11, c & d), etc.

It would be good to read and analyze what the **Decree on the Apostolate of the Laity** says about the role of women in the world. It is the first official document, ever published by a general Council, which mentions the important part that women should play in the reconstruction of the world on Christian principles.

Since the U.C.W.L. is a Catholic organization, the said decree applies to it as well. The decree reads:

"The laity carry out their manifold apostolate both in the Church and in the world. In both areas there exists a variety of opportunities for apostolic activity. We wish to list here the more important fields of action: namely, church communities, the family, youth, the social milieu and national and international affairs.

"Since in our times women have an ever more active share in the whole life of society, it is very important that they participate more widely also in the various fields of the Church's apostolate" (N. 9).

Most members of the U.C.W.L are married women, and thus wives and mothers.

Woman as a wife

As a wife the woman should be her husband's **best friend.** The Holy Spirit says: "A faithful friend is a sure shelter; whoever finds one has found a rare treasure. A faithful friend is something beyond price. There is no measuring his worth" (Sirach-Ecclesiasticus 6, 14-15).

It is the same with the husband who should be his wife's best friend. Unfortunately it is not always the case. **Dorothy,** a mother of two children, said of her husband Joe: "Joe is my husband. He is not my friend".

A good wife makes her husband happy. The Bible says: "Happy is the husband of a really good wife. The number of his days will be doubled" (Ecclesiasticus 26, 1). A few years ago a leading American women's magazine asked the question: "Would you marry the same man again?" and offered a cash prize for the best answer.

All married women should realize that it is easy to make wild and foolish wishes. A proverb says: "Better the devil you know than one you don't know". I asked **Nancy** who has a drinking husband: "Would you marry Mike again?" She replied: "Yes, I would. At least I would know what I am getting".

Our Lord says: "A man will leave his father and mother, and cling to his wife, and the two will become one body" (Matthew 19, 5).

Since marriage has to do with human body, it will always have its "ups and downs", and there one finds the feet of clay. Every married woman should try to be contented with the kind of husband she has, because it is no use in comparing the real life she has with a dream of what might have been! When things get tough, she should comfort herself, saying: "It could be worse" and try to be happy, because an unhappy wife who is sorry for herself cannot be a good mother. She cannot be a good enthusiastic U.C.W.L.-er either, because unhappiness is a kind of spiritual paralysis. A paralyzed person cannot do much good for anyone.

Woman as a mother

Mother is something **unique** for the child in the world, for there is no duplicate of it. Mother is the best and the safest refuge for a child. Prophet David compares his confidence in God with the trust a child has in his mother: "Lord, my heart has no lofty ambitions. My eyes do not look high. I am not concerned with great affairs or marvels beyond my scope. Enough for me to keep my soul tranquil and quiet like a child in its mother's arms" (Psalm 131, 1-2).

A U.C.W.L.-er whom God has blessed with children should try to make them such as to be proud of them. Good children are the best gift that a mother can give to her Church and country. **Emerson,** an American poet and philosopher, says: "Men are what their mothers made them".

President **Lincoln** said of his mother: "All that I am or hope to be, I owe to my angel mother".

St. **Alphonsus de Liguori,** the founder of the Redemptorist Congregation (1696-1787), said: "If there is anything good in me, I owe it to my mother". St. **Augustine** (430) wrote: "I have become Your servant, Lord, because I was the son of Your servant. What I am, I owe to the virtue and prayer of my mother". She prayed twenty-one years for his conversion. St. **Josaphat Kuntsevich,** OSBM (1623), our holy martyr, had a very pious mother, Marianna. One Sunday his mother kissed the cross at the entrace to the church. The little child John (such was his name before he

became a monk) whom she carried in her arms, asked: "Mother, Who is **He** (the crucified Lord)? Who nailed Him to the cross?" When his mother explained that Christ died for our sins, because He loved us, the little John began to cry. Later, he confessed that at that very moment he felt that a spark came out of the pierced Heart of the Redeemer and passed into his own heart, causing such a fire of love that nothing in the world could extinguish it.

A great man said: "The Bible was my mother's Book. My mother was all that stood between me and utter unbelief for years. She was a direct embodiment and personification of the New Testament, a living fact to be accounted for, and to be accounted for by no other way than by its truth".

A mother that knows how to love her own children will know how to like people in general and sacrifice herself for her fellow men. A good example of her own life and of living faith, a timely advice and correction together with patience will help the children to be happy and to grow normally into good men and women. **Oscar Wilde** (1854-1900), British poet, said: "The best way to make children good is to make them happy".

Our greatest poet **Taras Shevchenko** (1814-1861), a staunch defender of social justice for all men and nations, wrote a poem in honor of all mothers in which he says:

"In our paradise on earth
There is nothing more beautiful
Than a young mother
With her child in the arms".

Since the Constitution of the League says that one of its aims is to "organize help...for orphans", it is clear that no mother can properly help other children, if she does not know how to take care of her own (N. 1, b).

A good mother helps her children to grow into normal, good and healthy men and women, as the example of the Jewish king Josaphat shows. The Bible says of him:

"Josaphat was 35 years old when he came to the throne, and he reigned for twenty-five years in Jerusalem. His mother's name was Azubah. In every way he followed the example of his father Aso undeviatingly, doing what is right in the eyes of the Lord" (1 Kings 22, 42-44).

There is another example of a bad king Abijam who also reigned in Jerusalem. The Bible says of him: "His mother's name was Maacah...He followed the sinful ways of his father in everything" (1 Kings 15, 1-2).

Every Christian mother should read the story of the heroic mother of the seven children, known as the brothers Maccabees, who was a living example for her sons how to be good and suffer for the Lord. They all were tortured to death for their faith by the impious Syrian king Epiphanes (2 Maccabees 7, 1-41).

An atheis can be a thriving worm, but a sorry patriot and statesman.

TARAS SHEVCHENKO AND MOSCOW

Taras Shevchenko (1814-1861), the greatest poet of Ukraine, was born, lived and died under the Russian regime in the enslaved Ukraine. In 1654 Bohdan Khmelnytsky, the famous fighter for the freedom of Ukraine from Polish domination, concluded a treaty with the Russian Tsar Alexius by which both countries united together for the common defense, each remaining free and independent.

Moscow broke the agreement and in the course of time stripped Ukraine of all her freedom, destroyed the Ukrainian Catholic Church, forbade Ukrainian books, abolished schools and finally prohibited the use of the name **"Ukrainian"**.

Taras Shevchenko weeps over the enslavement of his beloved people in the poem **"Ivan Pidkova"**.

At one time in Ukraina
Cannons roared like thunder;
At one time the Zaporozhtsy
Knew the path to glory.
So they ruled and they acquired
Glory, yes, and freedom;
That is past — they've left behind them
Tombs upon the meadows.
And those tombs are high and lofty,
Where they laid to slumber
The white body of the Kozak
Wrapped in cloth of crimson.
And those tombs are high and lofty,
Black as gloomy mountains.
In the field they speak of freedom
Softly to the breezes.
And they speak to passing breezes
Of the past and serfdom,
And the grandson reaps the harvest
Singing songs they fashioned.

At one time in Ukraina
Evil there was dancing.
Sorrow vanished with the drinking
In the jolly circle.
At one time in Ukraina
Life was good and merry.
Let's recall it! Our hearts, maybe,
Can thus find some solace.

The subjugation of Ukraine by Moscow was gradual and treacherous. Moscow made treaties with Ukraine and then broke them when it suited her. Unfortunately our leaders of that time did not realize how treacherous Moscow was until it was too late.

Moscow's tactics of our time did not change substantially. The Kremlin leaders concluded some 50 treaties with the free world and then broke all of them, with the exception of the two, the entry of Russia into war against Japan and the evacuation of Austria.

In the last forty years the Red Moscow has subjugated nearly a billion people in Europe and Asia. It is a pity that most Western leaders do not understand the Russian tactics, and thus bit by bit more pieces of the free world are lost right under our eyes. While the Russian agents masked as tourists, technicians and advisers are stirring trouble in most countries of the free world, the Western leaders do not even dare to mention the peoples held in the Russian slavery, for instance, Ukraine, Poland, etc.

Moscow is constantly invading the sovereignty of the free nation everywhere, in Africa, Asia and Latin America. It has Cuba at her disposal, and Cuba is just 90 miles away from the U.S.A.

The steady Russian conquests are helped by the vacillation and lack of understanding on the part of the Western nations and their leaders.

Let's take the United Nations, for instance. In which are they united? Practically speaking there is no unified strategy among its members, not even among the so-called Western representatives in the face of the Russian imperialism which goes so far as to invoke an immediate freedom for all nations of Asia and Africa, while Russia herself is tightening the chains of slavery in Ukraine and other nations of Eastern Europe. There is no real "collective self-defense strategy" against Moscow, although we have witnessed the fact that many free nations have lost their freedom and were conquered by the imperialistic Russia.

What is wrong with the Western democracy? Why can't it stand against Soviet imperialism? Because, and this is utterly sad, some Western leaders are 'pink', some are thoughtless and some are the plain fools who believe the lies of the Kremlin about the peaceful coexistence.

If the free world united its forces and stood firm against Moscow, the Kremlin leaders would stop their subversion in the free nations of the West. Nay, they would even free those peoples whom they have conquered by the arms and now are holding in bondage.

The sooner the Western democracy wakes up and realizes that it is morally threatened by Russian imperialism, the sooner real freedom will come to the enslaved peoples in Eastern Europe and elsewhere.

CONSTITUTION ON SACRED LITURGY

Commentary by M. Schudlo, C.SS.R.

THE LITURGICAL YEAR

Everything in the liturgical year should be centered on Christ and His redeeming work in the world, because when a person finds Christ and faithfully follows His teaching, the Savior will lead it to the Heavenly Father.

The Constitution on the Sacred Liturgy adopts Christocentric attitude to the Liturgical Year.

It mentions the **mystery of Christ** and the **Paschal mystery** which represents its key concepts.

What is the mystery of Christ?

It is nothing else than Christ Himself as the fulfillment of God's eternal plan to save men and to lead them to heaven. This divine plan was slowly carried out throughout the whole history of mankind, even by the most dark events in mankind's life on earth. St. Paul expresses the same idea in his letters to the Ephesians (3, 1-3: 3, 9 & 5, 32), Corinthians (1 Corinthians 2, 7) and Colossians (1, 26).

From these texts is clear that the mystery of Christ is Our Blessed Lord Himself, as He is the center of the sacred history of both the Old and the New Testaments.

Since Christ is the center of the saving history, the Liturgical Year should unfold the mystery of Christ from His Incarnation to His glorification of all those who will share it with their Savior as they now are sharing His sufferings on earth.

It was by His Paschal Mystery that Christ ultimately reconciled the human world to His Father. The Passion, death and Resurrection of Our Lord form the three aspects of the same reality, that is, of our redemption. God has called men to the divine life of grace through His Son Jesus, after they had been reconciled to Him in Christ by the Paschal mystery. Thus they are called to share in heavenly goods which Christ has merited for them through His death and Resurrection. And this is what is meant by Paschal mystery. It is our redemption completed and the future resurrection assured to all those who will be-

lieve in Christ and serve the Father through Christ and His teaching.

The Constitution reads:

"The Holy Mother Church is conscious that she must celebrate the saving work of her divine Spouse by devoutly recalling it on certain days throughout the course of the year.

"Every week, on the day which she has called the Lord's Day, she keeps the memory of the Lord's resurrection, which she also celebrates once in the year, together with His blessed Passion, in the most solemn festival of Easter".

Since the Paschal Mystery is the center of the whole Christian year, it is natural that the yearly cycle be centered on the great saving mysteries of Christ. The annual commemoration of the Paschal Mystery is its crown and summit and the celebration on Sunday is its weekly re-enactment.

Being the heart of the liturgical year, Easter sheds its light on all Church's seasons and feasts.

The Constitution reads:

"Within the cycle of a year, moreover, she unfolds the whole mystery of Christ, from the Incarnation and birth until the Ascension, the day of Pentecost and the expectation of blessed hope and of the coming of the Lord.

"Recalling thus the mysteries of Redemption, the Church opens to the faithful the riches of her Lord's powers and merits, so that these are in some way made present for all time, and the faithful are enabled to lay hold upon them and become filled with saving grace".

Preparation for the Easter

The Council Fathers express their desire that the celebration of the Resurrection of Our Lord become a source of spiritual vigor and strength for all Christians so that they may live a really resurrected life with their Savior. Since Lent is the preparation for Easter, the Fathers have established some principles for a renewal of the Lent.

The Constitution reads:

"The season of Lent has a twofold character. **Primarily** by recalling or preparing for Baptism and by penance, it disposes the faithful who more diligently hear the word of God and devote themselves to prayer, to celebrate the Paschal Mystery.

"This twofold character is to be brought into greater prominence both in the Liturgy and by liturgical instruction".

How can we bring the baptismal character into greater prominence? We don't have Catechumens in these days to prepare them for Baptism, as it was done in the early centuries of the Church. Then the adults prepared themselves for Baptism during Lent and were baptized before Easter, as it is testified by our Easter Liturgy when we sing instead of the Trisagion hymn.

"All you who have been baptized in Christ's name, have put on Christ, Alleluia".

The prominence of the preparation for Baptism of the adults was stopped in the 6th and 7th centuries, and the awareness of it was weakened with the disappearance of adult Baptism.

It would be good, if the faithful renewed their baptismal vows before Easter on some Sunday of Lent, and thus the baptismal character of Lent, mentioned by the Constitution, would be recalled to their minds for the Constitution says:

"More use is to be made of the baptismal features proper to the Lenten Liturgy. Some of them, which used to flourish in bygone days, are to be restored as may seem good".

Penitential Character of Lent

The Fathers of the Council also urge that the penitential character of Lent also be given more prominence. The Constitution reads:

"The same is to apply to the penitential elements (of Lent). As regards instruction it is important to impress on the minds of the faithful not only the social consequences of sin, but also that essence of the virtue of penance which leads to the detestation of sin as an offence against God.

"The role of the Church in penitential practices is not to be passed over, and the people must be exhorted to pray for sinners".

External, social Penance

Men are social beings. Christians are members of the Church, hence the insistance on the social nature of penance. The Church of Christ is a community, composed of many members.

As the good actions of the individual Christians build up the Body of Christ and redound to the good of the entire Church, so the bad actions and sin inflict injury on the entire Church.

The Church has a mission from Christ to announce the victory of grace and the coming of the Kingdom of God. She is a sacred society. If one of her members sins grievously, this cannot be a matter of indifference to the Church, otherwise she would belie her nature which she cannot do, because the Holy Spirit watches over him.

Thus the Church must react against sin through which a member of the Christian community not only puts himself in contradiction to God, but also to the Church of Christ, because the Church by her holiness in her members must be the primal sacramental sign to the world that the grace of God has been victorious in the world.

When the Council Fathers mention the penitential spirit of Lent, they do not intend the restoration of the ancient penance when people were forbidden to take food and drink from the sunrise to the sunset.

There are many ways of doing penance during Lent, for instance, performing some good works of mercy, abstaining from some lawful amusement, and such penances have social character.

The Constitution says:

"During Lent penance should not be only internal and individual, but also external and social.

The practice of penance should be fostered in ways that are possible in our own times and in different regions and according to the circumstances of the faithful.

"Nevertheless, let the Paschal Fast be kept sacred. Let it be

celebrated everywhere on Good Friday and, where possible, prolonged throughout Holy Saturday, so that the joys of Sunday of the Resurrection may be attained with uplifted and clear mind".

I'D LIKE TO KNOW . . .

1) There are many atheists who say they would believe in God, if they were sure that He exists. Can the existence of God be proven?

Yes, the existence of God can be reasonably proven to those who want to believe in Him. The First Vatican Council has declared: "If anyone shall say that the One true God, our Creator and Lord, cannot be **certainly** known by the natural light of human reason through created things, let him be anathema" (Denzinger 1806). We read in the Bible about those who do not find God through their natural reason, even without the help of revelation: "If they have been impressed by their power and energy (that is, by the wonderful things they see in the world), let them deduce from these how much mightier is He that has formed them, for through the grandeur and beauty of the creatures we may, by analogy, contemplate their Author" (Wisdom 13, 4-5). The Constitution on the Church in the Modern World, speaking of modern atheists, says: "These who willfully shout out God from their hearts and try to dodge religious questions are not following the dictates of their consciences. Hence they are not free of blame" (N. 19).

A normal man can come to the knowledge of God by means of his natural reason and become sure that God exists. But what kind of certainty can he achieve in this matter? There are three kinds of certainty: metaphysical, physical and moral. Metaphysical certainty is the one that is based on the very nature of things; for instance, children are younger than their parents, a part is smaller than the whole. Physical certainty is based on the physical laws of nature; for instance, we are sure that a thing thrown into the air will come back to earth due to the law of general gravitation, although it admits exceptions. Men of today can send a rocket into the space which will never come back to

earth. Moral certainty is the one which is based on the ordinary behavior of men; for instance, normally no one will attack his fellow man, unless he is crazy or has some reason to do so.

In the matter of knowing about the existence of God we have this third kind of certainty, that is, our certainty about His existence is moral. Such certainty is sufficient to believe in Him, because it is sufficient for many other actions we perform in life.

2) We have five children and at least for the time being we cannot afford more. We love each other and continue to use our marriage privileges. Since I do not want to get pregnant again, I use the pills. When I told the priest in confession that I use pills, he refused me the absolution, invoking the authority of the papal encyclical "Humane Vitae" which he said is nothing else than a declaration of the natural law.

Unfortunately today most theologians disagree on what natural law is. The ancient theologians believed that natural law is a set of unchangeable rules. Today they consider human nature as something rather 'fluid'. This is why serious theologians are not satisfied with the arguments drawn from the natural law, upon which the papal encyclical is based.

For this reason the Catholic hierarches of the various countries made somewhat different interpretations of the papal document on birth control. Some of them went so far as to allow the artificial birth control as a lesser evil when there is a conflict between the procreation which for one reason or another is not desirable and the rendering of the marital due or the manifesting of the marital love between marriage partners. Some of these hierarches have clearly stated that no priest should refuse the absolution to those penitents who have a serious reason for practicing the artificial birth control.

3) I don't see any reason why the Americans should send men to the moon. If God wanted men to fly, He would have given them the wings".

God has given men more than the wings. He gave them the reason and free will and made masters of the created universe. St. Paul says: "The world, life and death, the present and the future, are all your servants. But you belong to Christ and Christ belongs to God" (1 Corinthians 3, 23). Research and curiosity are the means of progress. Had God not wanted men to make progress, He would not have given them the capabilities to make it. When men explore the created universe and admire the world of God, they glorify Him, as we do when we praise the artistic creations of the great men.

4) I went to a restaurant and ordered meat. It was Friday. When the waitress brought it, I remembered it was Friday. I could not return it, because I would have to pay for it anyway. So I ate it. Did I commit a sin?

With the modification of the fasting laws, a person who now and then eats meat on Friday

even without any reason, commits only a venial sin. If he does it quite often he is guilty of serious sin. In your case you could have dispensed yourself and ate meat without committing any sin, the new law says. Whether you have committed a sin or not, depends on how you felt when you ate it. If your conscience told you you were doing the wrong thing, then you have committed a sin, not otherwise.

5) Our oldest son would like to become a priest, but he is not sure whether he should enter the seminary or not. What should we tell him?

Tell him to go ahead and enter a seminary. It would be good to have a complete certainty when a boy enters the seminary, but a recent seminary survey in the U.S.A. showed that over half of the seminarians were not completely sure of their vocation when they entered. The late Father Lord said that he entered the seminary almost fighting against his vocation.

Once a boy enters a seminary he will become morally certain of his vocation or leave the seminary. By growing in love for souls and by developing a deeper personal devotion to Our Lord he will eventually become convinced that this is the life God wants him to embrace.

COGITATIONS

by Fr. Nick of Montreal

*** Christian humanism, about which so much is being said and written nowadays, happens to be the teaching that urges man to discover in the total acceptance of Christianity the highest accomplishment of his humanity. *** There cannot be love of God without love of man. *** We must resist the temptation of making technology the pattern of human life. *** Activity without contemplation is blind. *** Man cannot be perfectly human until he is partly divine. *** Let us not flee the world. Rather let us enter into it in order to transform it. *** A human being renders glory unto God by being as human as possible. *** Let us frown on nothing but our sinful transgressions. *** A human being is made, not born. *** Nobody can become full unless there is an emptiness to be filled. *** A sacrifice is a living expression of a preference. *** Self-denial conducts to self-mastery. *** One gains mastery not by eschewing human nature, but by renouncing anarchy. *** You don't give in order to hurt yourself, but to please him who receives. *** The purpose of mortification is to destroy all manner of selfishness. *** The Bible is definitely not a textbook for the sciences. *** Are not the omnipotence and wisdom of God even more obvious if Creation begins with a mere proto-atom? *** God made mankind bisexual, for He wanted man to be His cooperator and vicar as regards Creation. *** For Adam and Eve Paradise was above all a condition of the soul and the spirit. *** A truly religious person realizes the inadequacy of his or her statements concerning God. *** The deepest reason for the disunity of the nations is their disunity in belief. *** Man without or against God becomes a torture to himself and his fellow man. *** There is nowadays a very subtle form of atheism. It consists in the fact that man, increasing his power over the forces of nature, tends to lose sight of the omnipotence of God, make idols of the good things of this world or consider himself the god of creation. *** A person's greatness is to be measured by his or her capacity for communion with others. *** Christianity is meant to be lived, not merely practiced. *** A Christian revolution can only come from a Christian mind. *** The only response to love is love. *** Built right into the core of our being is the necessity and desire of becoming somebody. *** Society is a compromise between your desire to be untampered with and your wish to belong. *** Unfortunately, death nowadays has been dereligionized. *** An escape is a dead end. *** Life is a religious problem. *** A human being is a question addressed to his or her fellows. *** Religion means what we do about the life beyond our control. *** Morality means what we do about the life within our control. *** Christ equates in us religion and morality. *** The obverse of death is resurrection. *** Human commitment is commitment of persons to persons. *** Christ died an individual and rose a Mystical Body. *** Human living as it is normally pursued is an escape from reality. The Gospel message is a recall to reality, revealed as a mystery of forgiveness. ***

Do You Always Act As A Man?

by M. Schudlo, C.SS.R.

A man is a rational being, endowed with reason and will which elevates him above all the creatures of the universe. **Prophet David** says: "O Lord, what is man that You should notice him, a human being that You should think about him. Man's life is a mere puff of wind, his days as fugitive as shadows" (Psalm 144, 3-4).

Despite his apparent weakness and smallness man is the most noble creature of the universe, for the same prophet adds: "Yet You have made him little less than an angel. You have crowned him with glory and splendor" (Psalm 8, 5-6).

As a rational creature man must act as man. He **acts** through his **acts**. His acts must be human. Whence the question:

What is the human act?

A **human act** is an act that proceeds from the **free will** of man. A man must **know the purpose** of his act and have **freedom of choice** to perform the act or not to perform it. Thus every human act requires **two conditions:** knowledge and freedom.

Not everything man does is a human act, for instance, speaking in one's sleep is not a human act, but an act of man, for man is not responsible for what he says in his sleep.

The same thing can be said of a strong **passion** or anger. They can turn a normally human act into an act of man. For instance, someone returns home and finds his mother murdered, while the murderer is still in the room. The man may become so angered that he grasps a rifle and kills the invader. This action is not a human act, and therefore he is not guilty in conscience of any sin, because his grief and anger deprived him temporarily of the use of intellect and free will.

When the use of intellect and free will is **partially** impeded, the act cannot be a serious sin, although the matter were serious. Even though objectively such an act were a **mortal sin** subjectively it is only a venial sin. A **blasphemy** against God, pronounced without a full realization, is a venial sin, although to blaspheme God is objectively a mortal sin.

Sometimes we omit certain acts which we are bound to perform, for instance, go to Mass on Sunday, etc. Is such an act of ommission always a sin? Yes, if it is **voluntary,** although a person does not have to declare: "I do not want to go to Mass," but instead starts an unnecessary trip, knowing that thus he will be unable to attend Mass.

Voluntary in cause

An act that is **voluntary in cause** takes place when a person performs certain actions, foreseeing that a certain effect will follow, even though he may not will this effect in itself; for instance, when a man knows that he will say improper things or fight when he gets intoxicated, and still drinks immoderately. If he knows it and still does it, he is guilty before God and responsible for the bad jokes.

Actions with double effects

There are human actions that have **double** effect, one good and one bad. Both follow immediately from the same action. Can a person perform such an action, although he knows that such effects will follow from his action? Yes, he can perform such an action, if he has a **sufficient** reason, justifying and permitting the bad effect. Thus a man may take an **anesthetic,** although he knows that under the influence of this medicine he will curse, etc, because he has a bad habit of cursing which he is fighting when he is conscious. In such a case the cursing would be only a material sin, that is, there is a matter for the sin, but no sin itself, because the person does not curse deliberately.

A more modern example of this is the question whether a **woman** who has **irregular periods** may take the **pill** for the

time being to regularize her periods? She may use such pills, although temporarily it stops **ovulation** and makes her **sterile.** In her action there is a double effect: the regularization of the periods is good, the stopping of the ovulation is considered bad. But she does not sin, because all she wants is to make her periods regular, and this is good. The **bad effect** is just **permitted,** not wanted.

Involuntary actions

There are actions which would be sinful, if the person realized that they are such. Since he does not realize it, they are not sinful, because they are involuntary, not willed. For example man goes hunting and shoots another man, thinking he is shooting an animal.

Bad **thoughts, imaginations,** etc. are also involuntary, and therefore not sinful, if the person does not want them and does not voluntarily accept them and entertain them in his mind after it has been warned by his conscience: "Such a thought is bad. Get rid of it!"

The same rule applies to the **distractions** which we all have now and then at prayer. If we do not knowingly produce them and deliberately entertain them, there is no sin at all, and no need for confessing such distractions.

The same must be said when a person really **forgets** himself while doing a forbidden thing, or **cannot morally or physically do something** which he is bound to do. For instance, someone **eats meat on Friday,** without realizing it is Friday, or he cannot go to **Mass** on Sunday, because he is really sick, or has no way of going to church. There is no sin in both cases, and no need for confession.

District of Columbia Organized

On February 27, 1801, just 168 years ago, Congress took jurisdiction of what was then a small town—consisting of a few unfinished government buildings, muddy roadways, and a number of houses to which President John Adams had moved the Federal Government from Philadelphia in 1800. This was the District of Columbia, which had been made the capital of the United States by act of Congress, so that no one state would have the honor of having the national capital within its boundaries. The City of Washington was incorporated the following year, in 1802. Today Washington has a population of some 800,000, a host of magnificent buildings and monuments, and is visited annually by hundreds of thousands of Americans. All legislation concerning Washington and the District of Columbia must be passed by Congress. There are special District of Columbia committees in both houses of Congress which recommend needed legislation. The District is administered by a three-man Board of Commissioners appointed by the President. The 23rd Amendment to the Constitution, ratified in 1961, granted residents of the District the right to vote for President and Vice-President for the first time, giving it three members in the Electoral College. (ACNS)

Ch. 19 · Holy Family

CHAPTER 19
THE HOLY FAMILY

Jesus Christ is not only Our Savior, but also our Model Whom we must imitate to become God's beloved children, as He was. The Father wants me to follow the example of Jesus in everything I do: "This is My beloved Son with Whom I am well pleased. Listen to Him!" (Matthew 17, 5).

Men grow and develop and work in families. Jesus lived in a family, too, to show us what a good family should be like.

The Mother of Jesus was the Blessed Virgin Mary. Although she was the most blessed of all women that ever lived in this world, Mary was a poor, humble, hard-working woman of Nazareth. A woman's work in Nazareth at that time was a ceaseless struggle for existence from dawn till night. Thus Mary had to cook for Jesus and her husband Joseph, to weave the cloth and spin the yarn. She had to grind barley to bake bread for her family. She had to get the firewood for her kitchen and to carry water to her home from a distant well.

The mother of God was not a queen of an earthly kingdom. She was the mother and the

wife of two working men, Jesus and Joseph. Thus she shared with Jesus His life of work, suffering and poverty. But she accepted all that and offered it to God for our salvation.

St. Joseph, the foster-father of Christ, was a carpenter. When Jesus grew up, He helped Joseph in the shop. But they were doing humble work with great love for God the Father. When Jesus was a little boy, He went to school with other Jewish boys. Jesus behaved as an ordinary boy and young man: "Jesus made steady progress, proportionately to His age, in understanding and in favor with God and men" (Luke 2, 52). Jesus was a good Boy, of Whom Joseph and Mary were proud.

Joseph died before Jesus started preaching His Gospel. After the death of Joseph, Jesus took over the shop and was working as a carpenter till He went to preach at the age of about thirty. "Is this man not a carpenter?" the Jews of Nazareth asked when He came to preach in their synagogue (Mark: 6, 3).

Thus Jesus showed me how I should live in my family. He wished to teach me the value of obedience to my parents. His life was blessed by His Father because Jesus did everything to please Him.

QUESTIONS

1) What kind of life was Jesus Christ leading at Nazareth?

Jesus Christ led a life of a normal good Boy when He lived with Mary and Joseph at Nazareth.

2) What kind of life was the Blessed Virgin leading when she was living with Jesus and St. Joseph at Nazareth?

The Blessed Virgin Mary was leading the life as a good mother and wife when she was living with Jesus and Joseph at Nazareth.

3) What was Jesus doing before He started preaching the Gospel?

Jesus was helping His foster-father at the carpenter's shop before He started preaching His Gospel to the people of Palestine.

SCRIPTURE

Blessed are you the humble, for yours is the Kingdom of God (Luke: 6, 20).

I ask You two things be they mine while life lasts. Keep my thoughts far from lying, and for my state of life, do not send me poverty or riches. Grant me only the lifehood I need, so that abundance will not tempt me to disown You and need will not force me to steal, and dishonor my Lord's name (Proverbs 30, 7-9).

PRACTICAL RESOLUTION

I will try to be satisfied with what the good Lord sends me.

LITURGICAL PRAYER

That we may be delivered from all affliction, anger and misery, let us pray to the Lord! (Ektenia of Intercession in Divine Liturgy).

PERSONAL PRAYER

Dear Jesus, let me be satisfied with the material goods and comforts You send me, and thank my Heavenly Father for them.

PRACTICAL EXERCISE

Write down in your notebook:

1) Why did Jesus live in the family?

2) Write down the things you can do for your father and mother which Jesus was doing for His mother and St. Joseph.

3) Draw a picture of Jesus working with Joseph in the shop.

IS FREQUENT CONFESSION WORTHWHILE?

L. G. Miller, C.SS.R.

Saturday afternoon and evening used to be a busy time for the priests stationed in an average city parish. In some confessionals that were comfortable, but in others that kept them crouched and crowded, they put in four to six or more hours in shriving a fairly steady stream of their parishioners. On Christmas and Easter and the Forty Hours the rush was even greater; the hours longer and more gruelling.

It is no secret that the situation has drastically changed, particularly in city parishes. It is a simple fact that Catholics generally are not going to confession as frequently as they did in the past. People tell you, even some of the younger priests advance it as their opinion, that for people leading ordinarily good lives, confesion every month is an unnecessary luxury.

While it certainly cannot be described as **necessary under the law** for good people to approach the sacrament of penance every month or two, I believe that doing so is something more than a pious luxury. Here are reasons for my view.

If a Catholic is conscious of disobeying God's law in a serious way, there is of course, no substitute for the humble and sorrowful acknowledgement of wrongdoing to a priest as the minister of the sacrament of God's forgiveness. It is true that an act of genuine and perfect sorrow by itself takes away sin, but it does not take away the obligation of confessing the sin, if it is possible to do so. To refuse to fulfill this obligation is to refuse to use the means which the Church, acting with the authority of Christ, steadfastly maintains.

The problem, however, is not so much with the people whose consciences are in serious arrears. Ordinarily, these persons know well enough that they should be getting to confession. If they do not go, it is more likely to be fear or loss of faith that keeps them away.

What about the people, and in my opinion there are many of them, who, in the ordinary tenor of their lives are not conscious of having done anything seriously wrong. In past years, they would have been approaching the confessional every month or two, perhaps even oftener, to confess their small faults. Now it is such as these who are staying away, as if this procedure has suddenly become meaningless to them.

Routine

A confession made simply and entirely out of routine, in which the penitent rattles through the identical recital of faults which he has been presenting for 20 years, scarcely realizing what he is saying, so distracted that the act of contrition itself is said in parrot-like fashion, is indeed meaningless. But the point that needs to be made, and forcefully, is that the remedy for a meaningless confession is not to give up confession altogether. If you have a headache, it is not an appropriate cure to cut off your head. The remedy for a meaningless confession is to find a way to make it meaningful once more. Both priest and penitent should be involved in this effort toward renewal.

First, let us humbly admit it, there is need for the development in the Church of a better and richer ritual framework for the sacrament of penance. Vatican II, in the Constitution on the Sacred Liturgy, made specific note of this:

"The rites and formulas for the sacrament of penance are to be revised so that they give more luminous expression to both the nature and effect of the sacrament." (Chapter 3, N. 72).

As authorized experimentation toward this revision, group preparation for confession is being tried in a number of places. Appropriate prayers and reflections at these gatherings enable the people to dispose themselves more readily. But more than this, the value of such group preparation lies in the emphasis it places on the community effect of sin and the community share in reconciliation. Vatican II's Constitution on the Church laid stress on this point:

"Those who approach the sacrament of penance obtain pardon from the mercy of God for the offense committed against Him and are at the same time reconciled with the Church which they have wounded by their sins, and which by charity, example and prayer seek their conversion." (Chapter II, N. 11).

Secondly, the effort to make his confession meaningful can and should be made by the individual Catholic. It will take time to complete the revision of rite called for by the Council. Meanwhile, he should be able to see, under the smooth and well-worn surface, the values that the sacrament still holds out to him. He can and should regard it as a personal challenge to make the sacrament as significant as possible. Here are some reflections that may be of assistance.

A first step might be to consider seriously and at close range the awesome task of self-improvement which God has imposed on us. "You therefore are to be perfect, even as your heavenly Father is perfect." (Matthew 5: 48). Obviously no one can reach the infinite perfection of God. Nevertheless, we have the mandate to try, to use all available resources in reaching out toward that goal.

Here are three areas in which each one of us has enough work waiting for him to last a lifetime: To grow more mature and unselfish in the practice of charity. To train oneself to

greater and more sympathetic patience with the faults and foibles of the people around us. To learn the hard-won secret of praying with greater concentration and more devotion.

The point is that the grace of a regular confession, intelligently and devoutedly made, joined to the counsel of a confessor of our personal choice, can be of great help to us in these areas, and indeed in all the virtues, in reaching our full potential of holiness.

There are some people, no doubt, for whom frequent confession has become meaningless because their examination of conscience has tended to be too negative, too much centered on the observance or nonobservance of formal laws. Through the years they asked themselves question like: Did I miss Mass on Sunday? Did I eat meat on Friday? Did I steal? The answer often was negative, and they were then puzzled as to what else they should concern themselves with.

One must feel sympathy toward one whose ideas about the use and fruitfulness of confession are poverty striken in this way. The sacrament for them is given little chance to prove its worth as a means of progress in holiness.

There are others who realize that anger and unkindness are faults to be repented, but even here their approach remains negative. They ask themselves: Did I lose my temper? If the answer is no, they conclude that they have nothing which needs the grace of sacramental forgiveness.

George Bernanos, in one of his novels, describes the pain of the lost as being "the tardy discovery, the discovery too late, after death, of a soul absolutely unused, still carefully folded together and spoiled, the way precious silks are spoiled when not used."

The application to the subject under discussion here should not be too difficult to make.

Along with the question: Did I allow myself to get angry at the day's aggravations? You might with profit ask the corresponding question: Did I make a positive effort to be patient and pleasant to those with whom I live and work, even those toward whom I feel a natural antipathy?

The mathematical question of whether you forgot your morning prayers two or four times a month is inconsequential. It is much more important to ask yourself: Did I pray with faith and a genuine effort at recollection?

Self-examination should certainly cover acts of unkindness such as gossip, cutting words, etc. But at the same time one should not leave folded like unused silk the positive duties of charity as summed up in the corporal and spiritual works of mercy. Christ identifies himself with our neighbor, and He surely deserves more than the icy, negative attitude: I did not actually hurt my neighbor, therefore I have nothing further to be concerned with.

My conclusion once more is that the humble acknowledgement of one's deficiency, joined to the grace of the sacrament, provides an incentive to keep trying, despite all discouragements, for that level of true holiness it is in us to reach.

"God was pleased with Abel and his offering; but for Cain and his offering He had no regard." (Genesis 4: 4-5).

Why, Evely asks, was Cain found unacceptable? Although the Scripture account does not spell it out for us, one must conclude, in his opinion, that there was something wrong with the disposition with which Cain approached God. Mixed with his offering was pride, that most ancient of human vices. He made his offering to the Lord, but with it he joined his selfishness. Surely we must presume this, since Cain's immediate reaction upon realizing God's displeasure was not humble sorrow, but envy and jealousy of his brother, hurrying him on to the first crime of murder in the sad annals of the human race.

What is the point of the story? Simply this. Whatever offering each one of us make to God of his talents and aptitudes, whatever service we have it in ourselves to render to our fellow men, the first requirement is that we preserve an attitude of complete dependence upon God. We can make no prior claims upon Him, as if to treat with Him on equal terms, or to do his work as if the inspiration and strength had come from ourselves and not from Him. Our proper attitude remains that of the taxgatherer in Christ's parable, recorded by St. Luke: "Standing afar off, he would not so much as lift up his eyes to heaven, but kept striking his breast, saying, 'O God, be merciful to me the sinner.'" (Luke 18, 13)

In these days of activism there is a real danger of this primary duty being overlooked and neglected. Whether in a group, or as an individual, the need to give expression to this attitude is basic. Regular confession, well made, gives the opportunity to do so.

Finally, there are several recent authoritative statements which should certainly be heeded. Vatican II's Constitution on the Liturgy states, with obvious reference to Holy Communion and confession: "It is therefore of the highest importance that the faithful... should frequent with great eagerness those sacraments which were initiated to nourish the Christian life." (N. 59)

And Pope Paul adds in the Apostolic Constitution **Poenitemini**, dated February 17, 1966: "It is very desirable for bishops and pastors of souls to promote zealously more frequent use of the sacrament of penance."

(The Liguorian)

One trouble with the world is that so many people who stand up vigorously for their rights fall down miserably on their duties. —Grit

---

Rousseau: If the life and death of Socrates were those of a sage, the life and death of Jesus were those of a God.

American Freedom and George Washington

Freedom is a word with a special meaning to all Americans. Their country was born in the turmoil of battle and the battle was for liberty from the most powerful colonial nation in the 18th century.

Outstanding as the leader of the 13 colonies in their struggle against the English motherland was the commander of the American forces, General George Washington, whose birthday is celebrated on February 22nd. It is also a matter of pride to Americans to remember that when the war was won, Washington rejected suggestions that he be king. Instead he helped establish the new unifying Constitution and served with great distinction as President for the first two terms of four years each.

Born in 1732, the son of a Virginia gentleman whose great-grandfather had come from England in 1656, the young Washington was soon concerned with running the family plantation and surveying neighboring lands. Part of a non-industrial society where most things were made at home and by hand and only the scarce silks, weapons, fabricated metal, spices and books were imported from the English homeland, Washington spent his first 40 years as a hard-working country squire.

As a young man he had fought Indians and French soldiers opposing the spread westward of British colonists. A natural soldier, Washington was a colonel at 25 and was early recognized as a man of special ability in the military field.

By 1775, opposition to British rule with its appointed governors and special taxes, had spread throughout the 13 colonies. George Washington, a delegate to the colonies' Continental Congress, was asked to become Commander-in-Chief of the army which was to lead the American revolution. He accepted and with determination and skill led an army that was often out of supplies and on the verge of starvation. Aid came from France along with its volunteer officer Lafayette. From Germany came an experienced drill expert, von Steuben, and from Poland came Pulaski and Kosciuszko. From other nations, also, came leaders to aid the newly established United States.

By 1783, victory had been won and the new states were forced to decide what sort of government to establish. The democratic Republic they set up had as its leaders men of various views, but all were united in their devotion to freedom.

When he had served two terms in office, Washington was asked to run again for the presidency, but he declined and returned to his Virginia home. Here he had a brief three years of home life before he died. His successor, President John Adams said of him, "Possessed of power, possessed of an extensive influence, he never used it but for the benefit of his country..."

(ACNS)

THE BIBLE AND GOD

by M. Schudlo, C.SS.R.

The Bible and God

By reading the Bible we can learn much about God and His wonderful perfections. The reason also tells us much about Him. When we read the New Testament books, we learn much about God's dealing with the sinful men. And from it we can know much about what God is like, because He is as He acts.

God is the liveliest topic of man's thinking in these days. While some deny His very existence, the others love Him with their whole heart and heroically keep His Commandments, regardless of the difficulties, persecutions and martyrdom, as is the case in Ukraine of today. These heroic Christians put into practice God's Commandment given to the ancient people of Israel:

"Do not let your hearts be led away into forsaking the Lord your God, and enslaving yourselves to alien gods (pagan idols).

"Keep these words of Mine in memory, treasure them up in your hearts, let them be close to your hands as a signet ring, let them hang before your eyes.

"Teach them to your children and think of them well at home and abroad, sleeping and walking. Inscribe them on your doors and gateposts" (Deuteronomy 11, 16-20).

God and unbelievers

Unbelief is not a new thing. There were always atheists among men, if not theoretical at least practical, like **Cain** who replied to God when He asked him: "Where is your brother Abel?" "Is it for me to keep watch over my brother?" (Genesis 4, 9).

There are some writers who affirm that religion wil be the loser in its fight with science and will go down to its ultimate defeat.

Practical atheism

Countless people of today are asking: "Is God relevant to modern man? If He is, in which way?"

The fact is that many believers of our days have stopped believing in God and His Providence. When a problem arises, modern man does not turn to God, but tries to solve it with resources of technology, science and medicine or even with the help of psychiatry.

Since man can take care of

himself and his problems in so many instances without having recourse to God as his forebears once did, for instance, instead of going to the doctor, they prayed to God to cure them of their illness, it is not surprising at all that men of little and weak faith can think that God is not important to them and their life.

Such thinking creates an attitude and a way of life in which God has no impact on man's mind and actions. Thus God becomes dead for such men.

As a result of such mentality, God stops being looked upon as a Creator, Designer, Preserver, the beginning and the end, the Alpha and Omega of the universe, Who will reward the good people and punish the bad ones. Once God is put out of man's mind and life He becomes a dead God, and we can say: "God is dead for such and such people!"

False conception of God

Some others say: "God is dead as a Person, as a Supreme Being, as the loving Father of men, but He is alive in the bustling secular world of today, because He is the spirit of progress, of social justice, of man's striving for peace, security and happiness in this world.

'Such a God' is not to be adored and worshipped by men, because He does not exist apart from men and the world. Thus there is no need for churches, chapels, Masses, prayer and morality, built on the Bible teaching, because the traditional, the God of the Bible is dead. The only thing that remains is the worship of the secular city and the welfare of mankind! This is the religionless Christianity which some propagate in our days.

How to talk to such men?

The unbelievers boast that God is dead and that men are slowly swinging to agnosticism and irreligion.

How can we talk to such men about God in a way that makes sense? How should we communicate with tho e who somehow are interested in hearing about God and religion?

First of all, we must be united with God ourselves and hold the treasury of faith with a strong personal commitment. Once this is done and our faith becomes shining through our examplary life and works, we will be able to succeed better in sharing our faith with our unbelieving fellow men.

Let them see from our life that their assertion "God is dead to mankind" is not completely true, because there are millions of men and women in the world who, despite their university degrees, believe in God and practice their religion. God is not dead for such people, because He pervades their daily life and work. Among these people are presidents, generals, scientists in every field, historians and philosophers for whom God is not only living, somewhat like a relative in a distant land, but a daily companion Who has the dominant influence on every decision they make in their personal life or in business.

God is not dead to millions of simple people either, who are struggling for their daily bread in the factories or in the

fields. God is very much alive to such people. He is their strength in the struggle of life. The belief in God keeps them away from stealing, cheating and murdering their fellow men. So God is alive in their minds and hearts as He was in the hearts of the first man, made by God.

Such believers do not feel that God is enthroned somewhere "out there" in a three-story universe, at the summit of the cosmos. He lives in their hearts, helping them to transform the world and man to the image of Christ, His own Son Who is their Model and Examplar. Through their daily living and working they help their fellow men to express Christian truths and to understand them in a way more familiar to modern man. They take a dynamic view of man and of society. They respect man's freedom and dignity as a child of God and their brother in Christ.

To such men and women the world is not merely something that is outside. They carry the world in their deepest selves. They feel that they are a part of the world together with all other fellow men.

Such believers answer the objections of their adversaries by their daily life in which their faith in God shines. This is the best refutation of the objections which the unbelievers raise against the existence of God.

Discussion is not easy

The believers must renew their efforts to approach those who do not know or deny God, and this is not easy. Yet the Fathers of the Second Vatican Council exhort us to approach the unbelievers and atheists and have a dialogue with them.

The discussion with the atheists should not certainly begin with definitions or declarations made by the first Vatican Council about the possibility of knowing God or with some papal statements about the faith and the responsibility before God for the lack of it. Such a discussion will do little or no good to our brothers who have no faith in God and no religion.

During such discussions we should turn their attention on such common topics of interest as the phenomenon of man, the mystery of man's origin and his destination.

We don't have to walk far to see the mystery of man. The Constitution on the Church in Modern World gives us a clue, saying:

"The joys and the hopes, the griefs and the anxieties of the men of this age" (N. 1). These are the marks of the modern man who asks: "Does life have any sense?" when he thinks of the hungry, the naked and the poor of the world. He sees the gap between the aspiration of mankind and the actual grim reality.

Although science, medicine and technology can improve and have already greatly improved man's life on earth, we still have to face the end of man's life as his physical strength fades away and the death visits him. The question spontaneously comes up: "Is our life an irony of some blind accident? Is death the end of it all? Where is the complete happiness of which men dream?"

The Constitution on the Church in the Modern World says:

"When a divine substructure and the hope of life eternal are lacking, man's dignity is most grievously lacerated, as current events often attest (for instance, the murders under Stalin and Hitler).

"The riddles of life and death, of guilt and of grief go unsolved, with the frequent result that men succumb to despair.

"Meanwhile, every man remains to himself an unsolved puzzle, however obscurely he may perceive it. For on certain occasions no one can entirely escape the kind of self-questioning, especially when life's major events take place.

"To this questioning only God fully and most certainly provides an answer as He summons man to higher knowledge and humbler probing" (N. 21).

Men encounter God in Christ Who is God's official Representative. He teaches men about God and leads them to Him. In Him do they find their fulfillment and happiness, despite suffering and other human miseries. In Christ God has completed His revelation to man and set the stage for the last and final part of man's redeeming history on earth.

The redemption was completed in the mystery of the Incarnation, Passion, death and Resurrection of Our Lord. God offers salvation to all who want to be saved and accept the Good News of the Gospel.

The image of God as a Superman, sitting in heaven and watching the earth to punish bad men, is dead. And it is all well that it is dead, because it was a caricature of God.

Our God, the real God, is the Father of mankind. No wonder, men seek to define God as the One Who can touch their emotions and fill their hearts with grace and love.

Countless millions admire God even when they do not expressly believe in God. A girl said: "I do not know whether I believe in God, but Jesus is my kind of Man". Christ is a spiritual Hero, admired even by those who do not believe that He is God, for instance, by the Moslems. Christ is a Prophet, a Model, an Inspiration, a great Humanitarian , a Fighter for freedom and equality of all men, etc.

Once a man recognizes that Christ was not an ordinary Man, but Someone Special, the way to announce Him as a Messenger of God is open. St. John writes:

"We. . .proclaim that Eternal Life which was with the Father and has manifested Himself.

"To you we proclaim what we have seen and heard, that you may share our treasure with us.

"That treasure is union with the Father and His Son, Jesus Christ" (1 John 1, 2-3).

The man who reads the message of Christ comes under the action of God's grace and is called to believe. By faith in Jesus and by the union with Him through Baptism he begins a new life which has a meaning, because it lets him know that a wonderful future life is in store for those who accept Christ as their Savior. Thus religion is a human answer to God's call to salvation.

TWO WAYS OF GOING TO HELL

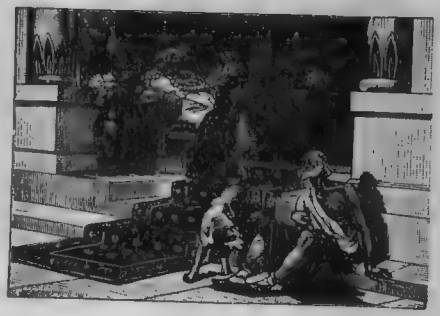

There are two ways of going to hell, **with dignity and without dignity.** Forgive me, I'm speaking in modern language which fits modern men and women who do not like to hear sermons about hell, to read articles on hell and pay no attention to this terrifying truth of our holy faith.

"By dignity" we here mean human respect and even applause of a large part of the society in which we live. Of course, if you're going to hell, you won't enjoy this respect longer than you live on earth. It will last only until you die. When you enter hell, there will be little dignity left in your behavior.

There are some people marching to hell **with dignity,** and some **without dignity,** that is, without honor. In itself it does not make much difference before God how you're rushing to your eternal damnation, with or without dignity. One way or another, you'll end up in an abyss of everlasting fire and neverending torments reserved for those who indulge in lust, rioting, covetousness, fornication, wickedness, envy, deceit, detraction, sinful birth control, abortion, etc., (2, Peter 2, 9-13; Ephesians 5, 6; Apos. 22, 15; 21, 8).

And who are those that go to hell **without** dignity?

If you're a criminal, a murderer, a traitor to your country, an apostate from the Church, a drunkard, a thief or robber of the banks, you are on your way to hell without dignity, or honor from your fellow men. Nobody will be sorry for you, if you end up there. Indeed some people, especially those that are going to hell **with** dignity, will even be glad that there is hell for such criminals as you. They will say: "Thank God, there is a hell, otherwise what would we do with such evil and wicked people?"

We're not concerned here with those who go to hell without dignity. We're rather interested in those men and women, who are moving along in life toward hell with **great dignity**, pride, and without losing the respect of the modern world around them.

It is tremendously important for all Christians of today to ask themselves whether they are going to hell or to heaven. If they are going to hell, let them examine themselves in order to see whether they are going there with dignity, because many do. The devil tries to keep such thoughts out of their minds because he is afraid lest men think too much of him and the hell to which he is leading them.

The infernal spirit and his secularistic champions are trying to convince countless men and women of our time that it is not so bad to do certain things, although condemned by Christ and His Church, as long as they do not lose respect in the sight of other men, or to put it more clearly, so long as they do not cease to be ladies and gentlemen in the eyes of their neighbors and friends.

Being a lady or a gentleman offers them many opportunities to work hard for the community, to belong to various associations, even to hold offices in them, and thus forget about the terrible fact that they are on the road to hell and eternal damnation.

We do not want to frighten anyone. We are just doing what Our Lord did. He also frightened seemingly good people around Him who lived in peace with their conscience, although they were heading straight for hell. He did not think it was cruel to tell the people of the city of Capharnaum: **Woe to you...Capharnaum! Do you hope to be lifted up as high as heaven? You shall fall low as hell.** (Matthew 11, 23).

He warned traitor Judas saying: **Woe to that man by whom the Son of Man is to be betrayed; it would be better for that man if he had never been born!** (Mark 14, 21).

Christ warned the pharisees, the leaders of the Jewish people, saying: **Woe unto you, Pharisees!** (Luke 11, 42).

But someone may reply: "Well Our Lord threatened them, because they were His enemies, plotting against His life." OK. But let's look a little more into the Bible. Did not Our Lord also threaten other people who were not His enemies? Yes, He did, when He said: **Woe to you who are rich, for you are having your comfort already. Woe to you who are filled full, for you shall be hungry. Woe to you who laugh now, for you shall mourn and weep some day!** (Luke 6, 24-25).

Why did Our loving and kind Lord threaten these seemingly good and innocent people who were minding their own business? Was it because He hated them? By no means. He loved everyone. Why did He do it, then? Christ was trying to strip away the dignity that made it so easy for them to walk on the road to hell, before it was too late to turn back.

Despite the world's attitude and approval toward certain sinners it is not difficult to understand, for those who really know Christ and His Gospel, what puts a person on the road to hell.

The Church tells us that: (a) only those will go to hell who die even with one mortal sin, or many mortal sins, unrepented and unforgiven, on their souls at the time of departure from this world.

(b) Any breaking of a serious God's or Church's law, if a person knowingly and freely violates it, is a mortal sin. Jesus Christ and the Church tell the people which matters constitute such sins.

No one will go to hell without knowing that he is on the road to it. No one will be able to fool himself in hell by saying: "I'm here by some mistake. I had no intention or awareness of committing a mortal sin when I was doing this or that."

Of course, we are not talking about people who violate the laws of God or His Church through ignorance. What we mean here are the people who know that they have done or are doing certain things that will lead them to hell, and yet they do not care about it, because they still enjoy the honor and approval of the world although they have or are seriously offending God.

We do not intend to condemn anyone, living or dead, because God alone is their Judge. What we intend to tell such people is this: "Ladies and Gentlemen, you are walking on the road to hell with dignity. Leave that road immediately, because you never know when death will strike you. Change your direction at once by repentance and a good confession. Reform your life, remove the abuse, no matter what the cost may be, or how great the disapproval of the world and its followers. It doesn't matter much what the world will think of you, whether your friends approve or disapprove of your behavior. What really matters is God's approval, but you can never secure it as long as you're walking on the road that leads you to hell. God hates sin, and therefore He cannot bless those who are deliberately committing it."

MARRIED LOVE

There is so much unhappiness in so many marriages, despite so many modern conveniences and comforts which should contribute to the happiness of those who promised to love each other till death.

What should married love be to make the partners happy?

Married love should be an act of will, of kindness, patience, understanding and sharing, otherwise it will not stand as a constant proof against the shifting winds of mood and age. It must not be based on youthful illusions of dream and honey. It must rest on truth, not on childish dream.

An old-timer is a man or woman who suffers for his or her own mistakes instead of blaming his or her woes on his or her parents or neighbors.

A LITTLE CLOUD

(Translated by Vera Rich)

Taras Shevchenko

A little cloud swims to the sun,
With all her crimson borders trailing,
And beckons to the sun to sleep
And covers it with rosy veiling,
Cradled in the dark blue sea,
As mother lulls her child...
Lovely to the eyes...And now,
It seems, the heart is still,
For one little hour of rest,
With God speaks quietly...
Like an enemy, the mist
Falls upon the sea
And the little rosy cloud,
Darkness in its wake
The grey mist rolls and billows out,
And the silent dark
Throws its shroud upon the soul,
And you don't know where to wonder,
Longing, longing for the light,
Like small children for their mother.

(1849)

A girl at the bank window said to a customer: "Mister, compare your bank account with that which is shown on the enclosed form, sigh and return it to me".

Speaking of the alcohol a student said emphatically: "Ladies and gentlemen, you must know that alcohol leads to troubles with the human heart!"

The modern craze for rapid transit has reduced the running time to all points—including the next world. —Rocky Mt. News

---

Constant complaint is the poorest sort of pay for all the comforts we enjoy (Franklin).

A friend is never known till he is needed.

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

REDEEMER'S VOICE

РЕДАКТОР:
Пр. о. М. Шудло, ЧНІ.

EDITOR:
Rev. M. Schudlo, C.SS.R.

Address:
Box 220,
Yorkton, Sask.

СПІВ-РЕДАКТОРИ:
Пр. о. Р. Хом'як, ЧНІ.
Пр. о. Л. Ратушняк, ЧНІ.

CO-EDITORS:
Rev. R. Chomiak, C.SS.R.
Rev. L. Ratushniak, C.SS.R.

Address:
Box 220,
Yorkton, Sask.

ДИРЕКТОР ДРУКАРНІ:
BUSINESS MANAGER:
Mr. Andrew Novak,
Box 220,
Yorkton, Sask.

Рік XLI, ч. 2.

Volume XLI, No. 2.

ЗМІСТ — CONTENTS

Свято Стрітення ..... о. Мих. Шудло, ЧНІ. 1
Місячне намірення ..... о. С. Б., ЧНІ. 3
Апостолування мирян
Пояснення о. М. Шудла, ЧНІ. 7
Я був в Римі ..... о. Роман Ганас 12
Божа мудрість і могутність
о. Роман Хом'як, ЧНІ. 15
Хотів би ти знати? 16
Біблія—це лік на теперішнє зіпсуття 19
Новий Катехизм 23
Практикування релігії та соціяльний
стан населення ..... о. Роман Ганас 26
Свята Агафія 27
Найбільша модерна потуга 30

Read the Catholic Press 33
Fields of Activities of the U.C.W.L. 36
Taras Shevchenko and Moscow 39
Constitution on Sacred Liturgy
Commentary by M. Schudlo, C.SS.R. 41
I'd Like To Know 44
Cogitations ..... by Father Nick of Montreal 46
Dou You Always Act As A Man?
by M. Schudlo, C.SS.R. 47
New Catechism 50
Is Frequent Confession Worthwhile?
L. G. Miller, C.SS.R. 52
American Freedom and George Washington .. 56
The Bible and God ..... by M. Schudlo, C.SS.R. 57
Two Ways of Going to Hell 61
A Little Cloud ..... Taras Shevchenko 64

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

БЕРЕЗЕНЬ
1969
MARCH

REDEEMERS

Радуйся, благодатна, Господь з тобою.

VOICE

ВЕЛИКОДНІЙ ДАРУНОК

З нагоди Великодня подаруйте своїм батькам, членам родини та друзям щось такого, що промовить глибоко до їх душі й релігійного почуття!

Колегія св. Володимира видала альбом двох довгограючих рекордів наших церковних відправ: Вечірню, Утреню Страстей і Утреню Надгробну.

Всі співи зложені з рідних старовинних мотивів і виконані в українській мові.

Ці альбоми повинні бути в кожній українській хаті.

Ціна одного альбому, що включає і поштову оплату, —$8.50.

AN EASTER GIFT

This Easter why not give a gift to your parents, relatives and friends that they will enjoy for many years. This year give a UNIQUE gift—a lasting gift.

St. Vladimir's Boys Choir has released an album of two L.P. records of our beautiful church services. One L.P. contains the complete Vesper (Vechirnia) services; the other record has parts of the Holy Thursday and Good Friday services. The services are sung in Ukrainian.

The price per album is $8.50 which includes mailing costs.

Please send your orders to:

ST. VLADIMIR'S COLLEGE
ROBLIN, MANITOBA, CANADA

Радуйся, Благодатна

Обіцяна Богом у раю хвилина та подія, "Я покладу ворожнечу між тобою (Сатаною) жінкою, і воно (її Дитя) розчавить тобі голову" (Буття 3, 15) сповнилася в маленькім галилейськім сельці Назареті. Господній архангол Гавриїл зявився Пречистій Дівi Марії і приніс їй щасливу вістку, що час ожидання Месії закінчився: "Радуйся, благодатна...Ось ти зачнеш і породиш Сина і даси Йому ім'я Ісус. Він царюватиме над домом Якова і Його царюванню не буде кінця" (Лука 1, 28 і 33).

Хоч Пречиста Діва не раз читала Святе Письмо і була обзнайомлена з пророцтвами про майбутнього Месію, все таки вона либонь уповні не зрозуміла слів архангола. Сказане архангелом стало для неї багато ясніше в дні пожертвування Христа в єрусалимській святині, коли побожний старець Симеон узяв Його в свої руки і, поглянувши на Марію, промовив: "Ось цей (Христос) поставлений на падіння і підняття багатьох у Ізраїлі. Він буде знаком противоріччя. Тобі ж самій меч прошиє душу, щоб виявилися думки багатьох сердець" (Лука 2, 34-35).

Ціле людство ждало на відкуплення, бо зіпсуття, безвіря, гноблення слабших, жорстокість у приставанні між людьми, недоля рабів, тощо, були дійшли до краю. Навіть поганські філософи відчували, що якась велика катастрофа була трапилися людству в Його початках, тому тільки один Бог міг вирятувати людей із тодішнього

безладдя і привернути їм давню славу та гідність. Римський філософ Сенека звав людину "збанкрутованим сотворінням".

Той світ напевно потребував щасливої новинки, що Божий Син стане ться Чоловіком і ввійде в історію людства, щоб вивести Своїх земських братів і сестер із темряви незнання, гріха і зіпсуття, бо "Він дійсне світло, що просвічує кожну людину", каже Св. Іван (Іван 1, 9).

Теперішнє людство, яке почувається непевне про майбутність, зажурене, зневірене поверховністю і засліплене земськими успіхами чи обтяжене щоденними журбами, не менше потребує доброї новинки ніж давній поганський світ, в якім проживав Христос ,бо йому так само треба спасіння.

Щаслива дівиця з Назарету! Бог, від якого всяке батьківство на небі і землі бере своє імя" (Єфесяни 3, 15) підніс її понад всі інші сотворіння, вибираючи її на матір Свого єдинородного Сина, який через неї став Головою і Провідником грішного людства в його повороті до Творця, відкуплення і спасіння. Її згода, "Ось я Господня слуга, нехай мені станеться згідно з твоїм словом" (Лука 1, 38), доконала чуда, про яке ніхто ніколи був би навіть не подумав. Своєю згодою на Воплочення Божого Слова Марія вповні віддалася Богові. Як Христос народився, то "Він прийшов до Свого дому, але Його нарід не прийняв Його", каже Св. Іван (Іван 1, 11). Все таки в хвилині появи архангола Гавриїла була одна людина, одна дівчина, що всім серцем прийняла Його, і тому Він зійшов до її лона як до свого дому.

Приймаючи Боже предложення на Воплочення, Марія злучила свою долю з долею цілого грішного людства. Відтоді вона має єдину ролю в спасінні людей, тому можемо завжди звертатися за поміччю до неї. Можемо з нею говорити про Христа, нашого Спасителя, про неї саму, дякуючи за те, що згодилася стати засобом, яким Божий Син стався нашим братом, і про себе самих, що хочемо йти за її Сином, який напевно заведе нас до Отця, бо це головне завдання Його воплочення. Конституція про Церкву, видана другим ватиканським Собором, каже: "Починаючи, зроджуючи, годуючи і жертвуючи Христа Отцеві в храмі, як теж співчуваючи Синові під

хрестом, Марія особливіше співпрацювала в ділі Спасителя своїм послухом, вірою, надією і палкою любовю, щоб у душах відновити надприродне життя. Ось тому в порядку ласки вона є нашою матірю" (Ч. 61). Наша Церква отак змальовує цю важливу подію в тропарі Благовіщення:

"Сьогодні зачинається наше спасіння відкриттям предвічної тайни. Божий Син стається Сином Діви і архангол Гавриїл звіщає їй щасливу новину. Тому й ми разом із ним заспіваймо Богородиці: 'Радуйся, благодатна. Господь із тобою!"

Як тільки Марія виявила свою згоду, то найбільша подія в історії світу, цебто воплочення стало доконаним фактом, і через Божого Сина людство навіки злучилося зо своїм Творцем. Отак Бог затріюмфував над безбожністю, а ласка над гріхом, бо воплочення це недосяжний вияв Божої любови до людства. Божий Син прийшов поділяти нашу долю і недолю, страждання, голод, вбогість, впокорення, розчарування, і все те, що так часто огірчує людям життя на землі. Св. Іван Дамаскин пише: "Як тільки Марія погодилася, то Святий Дух зійшов на неї, очищуючи її і подаючи їй силу прийняти Божество до свого лона і породити його". Іван Сарсейл написав: "Дорога Мати Господа, хто з людей годен належно прославити тебе? Тільки анголи можуть зрозуміти твою славу...Ангол промовив: "Радуйся, благодатна" і Божество зійшло з неба, щоб поселитися в тобі!"

Отож день благовіщення це початок спасіння людства, яке зачалося в хвилині воплочення і завершиться в дні Страшного Суду. Дякуємо Тобі, Маріє, за цю ласку.

Одна жінка виносила щодня сміття на смітник: Сусідка спиталася, чи це їй подобається. "Так," відказала вона, " бо я ніколи не ходила б, якщо б можна сміття палити в хаті".

Лікар: "Пані, ви потребуєте відпочинку, бо вам нічого не бракує".

Пацієнтка: "Я думаю, що мені треба приписати якусь медицину. Подивіться но на мій язик."

Лікар: "І він так само потребує відпочинку".

— МІСЯЧНЕ НАМІРЕННЯ —

о. С. Б., ЧНІ.

ВСЮ ЛІТЕРАТУРУ, ЩО ЗАГРОЖУЄ МОРАЛЬНОСТІ НАРОДУ, ТРЕБА ПОБОРЮВАТИ ВСІМА ПРАВНИМИ И ДУШПАСТИРСЬКИМИ ЗАСОБАМИ
(Наміреня Апостольства Молитви на березень, благословлене Святішим Отцем)

Наміреня на цей місяць говорить про "всю літературу, що загрожує моральності народу". Ця література є різна й обіймає три роди писем: 1) Чисто порнографічні письма, 2) кримінальну літературу, і 3) письма, що їх ціхує жорстокість, дикість. Всі вони дуже негативно впливають на моральність і заохочують до розпусти, злочинів і жорстокости. Такі письма є часто дуже бідної якости щодо мистецтва. Одначе тому, що тепер в літературі є такий нездоровий напрямок, така мода "свободи розгнузданости", що вимагає, щоб усе, навіть найпогані́ші діла й сторони людської нужди описувати в літературі буває, що такі письма мають часом щодо мистецтва деяку вартість, і тому вони є тим більше загрозливі для моральности. Деякі письменники числячи на людську неміч, якраз пишуть такі повісті, повні неморальности, а видавці радо їх друкують, мовляв то добрий бізнес.

Свого часу появилася була в українській мові книжечка кримінального й протирелігійного змісту, де описано зовсім неправдиву історію. Дехто звертав увагу видавцеві, чому він друкує таку неправдиву й згрішаючу історію. Він відповів: Це для мене дуже поплатне, люди дуже це розкуповують".

Буває, що вороги вільного світу, Америки, Канади, щоб ширити зіпсуття серед молоді стараються поширяти злі письма. В 1954 році американські часописи подали наступну вістку: "Др. Белля Додд, колись визначна комуністка, що навернулася до Католицької Церкви, заявила на четвертому річному конґресі Ліги Католицьких Жінок у Ворчестер, в присутности 3,500 слухачів, що 85% "коміксів", друкованих у ЗСА фінансують комуністи."

Ця небезпека для одиниць, родин і суспільства, з причини такої літератури, зростає з дня-на-день. Коли бачимо застрашаючий зріст злочинів, молодь без моральних засад, що своїм прикладом, не зважаючи на жадний авторитет, заколочує публічне життя, то це є дуже поважним знаком, чого можемо сподіватися з того морального зіпсуття.

Дуже трудно є усунути страшні спустошення неморальности й звірства, що їх спричиняє така література. Є два засоби, як цю літературу поборювати: правні й душпастирські.

Правне протидіяння полягає на тім, щоб відповідні державні закони унеможливили видавання і поширювання такої літератури. Католицька акція повинна всіма силами старатися, щоб існуючі в цій справі закони заховувано. А де нема таких законів, то повинна домагатися й доложити всіх старань, щоб такі закони світська влада впровадила, а ті, що є невистачальні, зробила більш суворими так, щоб дійсно загатити трійливе джерело згіршення, поширюваного неморальною літературою.

Едґар Ґувер, якого президент Никсон затримав на становищі директора федерального Бюра Інвестиґації, у своїм дуже сильнім звіті з 1968 року каже: "Неможливо оцінити велич шкоди, що робить порнографія на неповнолітній молоді (тінейджерс) і почислити масу статевих (секс) злочинів. Багато родичів є глибоко застрашені тим положенням. Порнографія в усіх її видах є одною з більших статевих злочинів і сексуальних збочень, та зіпсуття. Поліція, каже він дальше, що обговорювала зо мною цю критичну проблему, впрост заявила, що безсоромний і непристойний матеріял відіграє спонукуючу ролю в статевих злочинах. Просліджуючи сексуальні злочини ми знайшли, що в кожнім випадку винна особа посідала порнографічну літературу або образки".

Деякі конґресмени внесуть у найближчім засіданні проєкт відповідного загострення закону проти порнографії. Напевно тому будуть старатися противити ті, що заробляють грубі гроші на видаванні й розпродажі такої літератури. Вони не зважають на погубні наслідки їх нечесного й злочинного діла. Статистика виказує, що сьогодні є 50% більше злочинів ґвалтування, як було в 1960 році. Самі заборонюючі закони не можуть усунути небезпек проти моральности. Треба, щоб ті, що видають і продають таку літературу, як злочинці були карані.

Місячне наміреннЯ поручає також деякі душпастирські засоби, а ними є все те, що причиняється до дійсно доброго виховання і вироблення морального почуття й моральної свідомости. Родина, школа і молодечі гуртки мусять всі разом трудитися, щоб розбуджувати любов до того, що є добре й чесне, скріпляти волю, щоб противитися злу та розвивати свідомість відповідальности перед Богом і ближнім. Ця задача, через модерні релігійні й моральні умови, здається перевищає сили людини. Одначе не можемо попадати в розпуку в обличчі труднощів. Це Божа справа. Тому, узброєні молитвою, нам треба, з довір'ям на Божу поміч, вживати всіх засобів, докладаючи всіх зусиль. Шлях, яким нам у цих справах треба поступати вказують: Пасторальна конституція про Церкву в модерному світі, декрет про засоби суспільного повідомлення, декларація про християнське виховання і інші документи II Ватиканського Собору. Вони подають напрямні успішного діяння, щоб перевести реформи суспільного ладу та віднову моральности. Розуміється молитва мусить займати найважливіше місце. Тут конечно треба надзвичайних Божих ласк. Ця Божа ласка мусить просвічувати й піддержувати всі наші зусилля. Тому сердечно, покірно й витривало благаймо часто Христа Чоловіколюбця через Непорочне Серце Марії.

Місійне наміреннЯ: Щоб вклад Церкви у розвиток народів ясно зрозуміли й добре прийняли ті, що живуть у місійних краях.

КВІТЕНЬ: Загальне наміреннЯ: Щоб усі зусилля переведені в дусі II Ватиканського Собору в цілі посилення священичих і монаших покликань, знайшли ревну піддержку вірних.

Місійне наміреннЯ: Про потрібне число місіонерів для Південної Америки.

"Пане лікарю, чи ви колись вчинили якусь помилку?-питається приятель.

Лікар: "Так, одного разу я заскоро вилікував мільйонера".

Христос і покута

о. Мих. Шудло, ЧНІ.

Проживаємо в часах, в яких тяжко говорити про покуту, бо багато людей задивилося в приємності, багатства і погоні за легким, вигідним життям, з якого усунено болі, клопоти і страждання. Все ж таки покута конечна до християнського життя, бо наш Модель-Христос це Муж болів і покути за гріхи всього людства.

Як Спаситель зачинав Своє публічне апостольське життя, то Він кинув клич:: "Покайтеся, бо Небесне Царство близько!" (Матей 4, 17). Отак Спаситель продовжає те, що Іван Хреститель був зачав, кличучи: "Принесіть плід гідний покаяння!. . .Сокира вже при коренні дерев. Кожне дерево, що не приносить доброго плоду, буде зрубане і вкинене в вогонь" (Матей 3, 8 і 10). Покута була конечною підготовкою, щоб ввійти до Божого Царства. Вона означала внутрішню самореформу, але жидівські провідники не думали, що вони потребували покути, бо бодай зовнішньо намагалися скрупулятно зберігати Божий Закон.

Св. Петро виразно заявив, що покута конечна, щоб стати членом Божого Царства, яке Христос мав започаткувати і Своєю смертю дійсно започаткував у світі. В дні Зшестя Святого Духа апостол Петро представив огидність злочину, якого деякі жидівські провідники допустилися в Страсну Пятницю проти Божого Сина, засуджуючи Його на смерть:

"Нехай ввесь дім Ізраїля (ізраїльський нарід) знає напевно, що Бог зробив Господом і Христом того Ісуса, яко-

ко ви розіпяли!" (Дії 2, 36). Як же численні паломники, що були прийшли до Єрусалиму з різних країн римської імперії почули це, то вони промовили до Петра й інших апостолів: "Брати мужі, що маємо робити?" Петро відповів їм: "Покайтеся і нехай кожний з вас охреститься в ім'я Ісуса Христа на відпущення гріхів ваших, і ви приймете дар Святого Духа!" (Дії 2, 37-8).

Паломники послухали поради і того самого дня около 3,000 людей прийняло хрещення і вступило до Церкви. Отак вони вчинили те, що Іван Хреститель і Сам Спаситель проповідали, цебто що треба каятися, щоб стати членом Божого Царства і спадкоємцем небесного блаженства. Небесний Отець підтвердив навчання Свого Сина, як заявив по Його хрещенні: "Це Мій улюблений Син, в якім знаходжу Своє уподобання!" (Матей 3, 17).

Коли Іван Хреститель зачав проповідувати покуту і як зовнішнього знаку цієї покути вимагав, щоб його слухачі входили до води і хрестилися, то висланники фарисеїв спитался його, яким правом він хрестив, коли він не був ні пророком, ні Месією (Іван 1, 25). Іван відказав їм, що він тільки підготовляв людей до прийняття Месії, який хреститиме Духом Святим (Іван 1, 33). Це ж освячення Святим Духом означає внутрішню переміну людини на Божу дитину. Як вогонь очищує й перемінює металі, так ласка Святого Духа перетворює людей і Божих дітей і спадкоємців неба.

Як же ж Ісус доконує цю переміну?

Спаситель по-людськи поступав із людьми, щоб приводити їх до Небесного Отця. Сам же Він пробував під постійним проводом Святого Духа, який керував усіма Його гадками і ділами. Св. Матвій каже, що по хрещенні "Дух повів Ісуса в пустиню, щоб диявол спокушував Його" (Матей 4, 1). Ісус завжди слухав надхнень Святого Духа з любови до Свого Отця. "Отче, ось Я прийшов, щоб чинити Твою волю!" (Євреї 10, 9).

Сатана спокушував Христа. Спокуса в Святім Письмі означає 'пробу'. Диявол, який слідив за Христом, бачив, що Спаситель не був звичайною людиною. Не знав він, чи Христос був Месією і Божим Сином, тому намагався довідатися при помочі трьох спокус, неначе заявляючи Йому: "Ти не можеш бути Божим Сином, бо йнакше Ти

не голодував би. . .Коли ж Ти не є Божим Сином, то можеш спокійно припасти навколішки передо мною і поклонитися мені, як це роблять інші люди!" Згадані три спокуси зводилися до таких предложень, що Сатана вчинив Христові: "Задовольни свої змисли хлібом, бо Ти голодний! Покладайся на Бога, бо Він не допустить, щоб Тобі щось лихе сталося, як будеш кидатися з вершка святині! Погодися з правителями цього світу і буде Тобі добре!" Ці три спокуси були подібні до тих, яким жиди, блукаючи 40 літ у пустині, були піддалися, зневажаючи Бога (1 Коринтяни 10, 6-10). Воно не добре, бо це акт нерозумної і зухвалої надії, коли хтось безпотрібно виставляється на великі небезпеки, сподіючись, що Бог чуватиме над ним і захистить від лиха і нещастя.

Покликуючи Ісуса на пустиню, де Він пробув 40 днів і сорок ночей на молитві і покуті, Бог Отець отак підготовляв Христа до публічної місії спасіння людей, бо Христос це висланник Отця до людей. У пустині Бог приготив Мойсея, заки послав його визволяти ізраїльський нарід з єгипетської неволі (Вихід 2, 15 і 3, 1-14).

Господь так само був послав пророка Іллю в пустиню, заки він пішов опамятувати царя Ахава і збаламучений нарід, що попав в ідолопоклонство і зачав був почитати божка Ваала (1 Царі 17, 1-7).

Іван Хреститель теж у пустині приготовлявся до своєї місії, цебто до підготовки народу на прийняття Месії. Св. Лука каже: "Дитя росло і скріплялося на дусі і пробувало в пустині аж до дня свого обявлення Ізраїлеві" (Лука 1, 80).

Св. Павло, найбільший місіонер Євангелії, пробув три роки в арабській пустині, заки вибрався в світ проповідувати Христа поганським народам, голосячи їм щасливу новину спасіння і відкуплення Христом (Галати 1, 17).

Всі ці великі Божі мужі проводили час у пустині на молитві, розважанні і покуті, приготовляючись до виповнення місії, що Бог був доручив їм. Сам Божественний Спаситель провів сорок днів у пустині, заки виступив як Месія серед Ізраїля. Там Він займався тільки Своїм Небесним Отцем, молився, роздумував і постив.

І саме тоді Сатана наблизився до Христа, бо не мігши знищити Бога, намагався бодай знищити Боже Царство,

що Спаситель мав започаткувати Своїм проповідуванням. Перший Адам піддався спокусі Сатани, який вийшов переможцем. Другий Адам Христос переміг Сатану. Св. Матей каже: "Тоді (тобто після третьої спокуси) диявол лишив Його, й анголи приступили і зачали послуговувати Йому" (Матей 4, 11).

Христос пробував у пустині, далеко від того, що приманює людей, тобто задоволень людських, слави і розкошів, приготовляючись привернути вартість у людських очах тому всьому, що первородний гріх був притемнив, це Бог заявив упалому Адамові: "Проклята земля через тебе..." (Буття 3, 17).

Христос переможно перейшов пробу з дияволом. Він тепер був готовий зачинати Боже Царство на землі, і тому анголи приступають і помагають Йому. Отак дорога до цього Царства буде відкрита для всіх тих, що забажають ввійти до нього.

Яка ж роля Церкви в цім Царстві?

Церква має продовжати до кінця світу те, що Христос зачав, висилаючи в світ Своїх Апостолів: "Ідіть по цілім світі і кожній людині проповідуйте Євангелію! ...

"І вони пішли і проповідували всюди, а Господь допомагав їм і чудами потверджував слово", тобто їхнє проповідування (Марко 16, 15 і 20).

Церква закликає людей до покути

Йдучи до єрусалимської святині, Св. Петро стрінув кривого чоловіка, що прохав милостині. Він оздоровив його в імя Ісуса. Вдячний кривий пішов до святині і зачав всім оповідати про отриману ласку. Нарід став дивуватися і подивляти Петра і його товариша Івана. Тоді Петро використав нагоду, щоб оповісти йому про Христа. Закінчуючи свою проповідь, він закликав до народу: "Отож покайтеся (за те, що вбили Христа) і наверіться, щоб ваші гріхи були стерті!" (Дії 3, 19).

Церква тільки потверджує те, що Христос заявив: "Якщо не покаєтеся, то й ви так само загинете!" (Лука 13, 5), коли хтось доніс Йому, що Силоамська вежа завалилася і побила деяких єрусалимців.

Св. Іван в Апокаліпсі бачив Христа, який отак докорив єпископові Єфесу, Св. Тимотеєві:

"Маю проти тебе, що ти покинув первісну любов. Згадай, звідки ти впав, і покайся, бо інакше прийду до тебе і повалю твій світильник, якщо не покаєшся!" (Апокаліпса 2, 4-5).

Самі ж апостоли власним життям і мученичою смертю підтверджували та словами навчали. Всі вони за винятком Св. Івана Євангелиста, як каже передання, згинули як мученики за святу віру і Христа.

Церква накладає покуту

Щоправда, в сьогоднішніх часах деякі покутні практики усунено, як от піст у пятницю, який не зобовязує в деяких наших єпархіях, за винятком Великого Посту. Проте духа покути не усунено, бо він належить до істоти християнства. Хоч їдження мяса тепер дозволено навіть у пятницю в деяких наших єпархіях, проте Церква хоче, щоб люди іншими засобами виконували покуту, от хоча б виконуючи належно щоденні обовязки, відвідуючи хворих, даючи милостині бідним, уникаючи люксусу в житті, тощо. Все те має відвязувати нас від земських речей і помагати пошукувати небесних і лучитися з Богом, памятаючи на слова Св. Павла: "Щоб ті, які користуються цим світом, неначе не користувалися, бо образ цього світу проминає" (1 Коринтян 7, 31).

Церква молиться і закликає людей до молитви

Піст-покута і молитва це могутні засоби, щоб людина могла звільнитися від внутрішніх пристрастей і опанувати нездорові поруки свого серця. Якийсь батько привів до апостолів свого біснуватого сина, але вони не годні були вигнати з нього. Христос же одним словом прогнав його і привернув здоровя хлопчині. Апостоли спиталися Спасителя, чому вони не могли цього вчинити. Христос відказав: "Таких бісів можна прогнати тільки постом і молитвою" (Матей 17, 21).

Святі, що були героями святости і досконалости, добре розуміли важність покути, тому й сильно практикували її. Св. Григорій Назіянзенський, один із найбільших Святих Христової Церкви і богослов (325-389), зрікшись царгородського архиєпископства, подався на пустиню, де проводив життя серед молитви, посту і покути за власні гріхи і за гріхи світу. Він отак писав про себе: "Живу між скелями і дикими звірами. Я ніколи не вживаю вог-

ню. Стара туніка це моя єдина одіж. Не ношу обувя. Сплю на соломі і покриваюся кодом!"

Що ж ми маємо робити?

Хто хоче проживати як приятель Христа й улюблена Божа дитина, той мусить рішитися наслідувати приклад Христа і Його Святих. Бог каже нам чинити те, чого домагався від старинних жидів:

"Відверніться і зречіться своїх переступів, щоб не мати вам більше приводу до гріха. Відкиньте від себе свої гріхи, якими ви прогрішилися супроти Мене.

"Зготуйте собі нове серце і новий дух!

"Чого ж бо вам умирати, доме Ізраїля? Хіба люба Мені смерть грішника? Наверніться і живіть!" (Єзекиїл 18, 30-32).

Хоч людина має в собі багато доброго, все таки не брак і лихого, і це наслідок так первородного гріха, як і самої людської природи, що не є ще досконала. Ми подібні до малих, добрих дітей, над якими батьки мусять завжди чувати. Ось тому Св. Павло каже: "Ті, що належать до Христа, розіпяли своє тіло разом із його пристрастями і пожадливостями" (Галати 5, 24) цебто уважають, щоб ці пристрасті не виривалися їм з-під контролі здорового розуму, просвіченого світлом Євангелії.

Св. Павло каже, що вони розіпяли, цебто вмертвляють свої пристрасті. Це означає, що вони зрікаються **лихих,** ба й часом **добрих бажань,** щоб не податися перед недобрими, **рішуче опираються** власним **лихим схильностям** і намагаються "нести свій **щоденний хрест**" за прикладом Спасителя (Лука 9, 23).

За прикладом Христа, що проводив цілі ночі на молитві (Лука 6, 12), християнин повинен знайти час на щоденну молитву, залишаючи те, що неконечне або некорисне, от хоча б непотрібні телевізорські програми. Добра молитва скріпляє наші християнські переконання і дає духову силу бути правдивим послідовником Спасителя навіть серед лихого середовища. Прийшли часи, що кожен мусить стояти "на власних ногах", не дивлячись на те, що інші роблять. Ось тому мусимо:

"Бути обережними, як іде про модерні теорії й ідеї. Диявол сам рідко зявляється в світі, але він керує всіма рухами і теоріями, що противляться Христові, чи йде

воно про віру чи про мораль. Св. Петро пише:

"Будьте тверезі і чувайте! Противник ваш, диявол, ходить навкола вас як ревучий лев, шукаючи, кого б пожерти" (1 Петро 5, 8).

Св. Павло в листі до християн у Галатах вичисляє діла диявола та пристрастей: "Розпуста, нечистота, розгнузданість, чари, ворогування, сварки, заздрість, гнів, суперечка, незгоди, єресі, зависті, пянство, гульня..." (Галати 5, 19).

Церква ж як наша добра духовна Мати перестерігає людей перед небезпечними теоріями і ділами, що могли б скомпромітувати наше християнське життя і виключити нас із неба. Хто ж слухає Церкви, той слухає Христа, коли Церква викладає науку Спасителя: "Хто слухає вас, той слухає Мене" (Лука 10, 16).

Приймати спокійно щоденні прикрості в родині чи в праці, бо вони є частиною людського життя на землі, як теж пробачувати тим, що чинять нам прикрість. Життя не завжди пливе спокійно. Хто вміє належно жити, той у щоденнім житті знайде нагоду до покути й умертвлення.

За таке життя і поведінку Бог благословляє людей в цім і другім житті. Ось як Він Сам промовляє до них через пророка Давида:

"Тому, що він виявив Мені свою любов, Я врятую його. Він візве Мене, й Я обізвуся до нього. Я буду з ним у скруті. Я визволю його і прославлю. Подам йому довгий вік і виявлю, що Я його Спаситель!" (Псалом 91, 14-16).

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ, це релігійний місячник, що його видають Отці Редемптористи. (В липні і серпні виходить тільки одне число). ПЕРЕДПЛАТА: Одне число 25ц.; один рік $3.00; два роки $5.50; три роки $7.50. ЗМІНА АДРЕСИ: Хто зміняє адресу нехай повідомить Адміністрацію Голосу Спасителя бодай один місяць наперед, подаючи водночас СТАРУ і НОВУ ардесу. ВІДНОВА ПЕРЕДПЛАТИ потверджується тим самим, що далі одержуєте місячник зо зміною дати на коверті, яка вказує коли передплата кінчиться. АДРЕСА для адміністраційної кореспонденції: REDEEMER'S VOICE, 165 Catherine Street, Box 220, Yorkton, Sask., Canada.

Редактори не відсилають незамовлених артикулів, хібащо хтось виразно зазначить, що бажає їх звернення та пришле марку для відсилки.

Появляється друком за дозволом церковної влади.

Святі релівії нашого спасіння

о. Роман Ганас

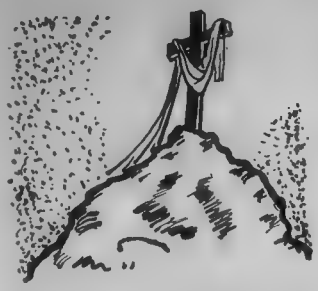

Найважнішою темою розважань під час Великодного Посту для добрих християн, це розважання про Христові Страсті. Відкуплення людського роду прийшло по тяжких моральних і фізичних терпіннях, після засуду Ісуса Христа на смерть, вершком яких була Його смерть на горі Голгофті. Церква під час Великодного Посту накликує вірних до сповнювання добровільних покут, які мають бути надолуженням Христовим Страстям і приготуванням до відбуття великодної сповіді.

Вже близько дві тисячі літ, коли на Голгофті сповнилася велика драма Христової смерти, та по ній по нинішній день в різних місцях світу залишилися святі релівії Христових терпінь і смерти як дорогоцінні релігійні скарби, які як наочні свідки пригадують людям потребу виявлення вдячности Христові за відкуплення людського роду через тяжкі терпіння і мученичу смерть на хресті, а невіруючих, бо й таких ще нині багато в світі, накликують до застанови, до навернення, до покути через розважання про Христові Страсті.

Для доповнення нашого релігійного знання і скріплення нашої віри постараємося для наших читачів навести історичні джерела про святі релівії Христових Страстей, передані нам минулою традицією та потверджені людьми науки так віруючих як індеферентних християн.

Святе дерево, на якому розпятий був Ісус Христос. Велика частина хресного дерева, на якому розпято Ісуса Христа, знаходиться нині в Церкві св. Хреста в Єрусалимі, що її збудували св. Олена та її син св. Констан-

тин на горі Голгофті, на тому місці, де був колись розпятий Ісус Христос. В 625 році перський король Херос забрав святі релівії хресного дерева, пізніше однак віднайшов їх цісар Гераклій і повернув церкві св. Хреста. Частина хресного дерева знаходиться нині в церкві св. Хреста (римській) в Єрусалимі. Малі відламки хресного дерева є переховувані в спеціяльних посудинах, та бувають виставлювані для публічного почитання в кожну Велику Пятницю.

Каміння з Оливної гори. Після Тайної Вечері Ісус Христос пішов до гетсиманського городу на Оливній горі та молився перед надходячими страстями і смерттю на хресті. На тому місці, де Ісус Христос молився, перші християни побудували церкву, з боку якої зчасом американські католики побудували величаву церкву-катедру. Тому 33 роки археологи викопали з-під великого престола камінь, і як загально всі вірять, це той камінь, на якому клячав та молився Ісус Христос.

Чаша Христова. В 1900 знайдено в Антіохії стару срібну чашу дуже гарно різьблену, в якій була мала чаша. Різьба на чаші віддзеркалює Христа та Апостолів. Деякі учені твердять, що ця мала чаша це чаша, якої Ісус Христос уживав на Тайній Вечері. Чаші ті переховуються в Нью-Йорку.

Стовп Христового бичування. Частини стовпа, до якого був привязаний та бичований Ісус Христос, знаходяться нині в церкві св. Гробу в Єрусалимі і в церкві св. Праксиди в Римі. Святий Єронім, який помер в 420 році, твердив, що за його життя видно було кров Христа на частинах стовпа.

Ручник св. Вероніки. Традиція передає, що побожна жінка Вероніка, яку Христос колись уздоровив, під час хресного походу через місто Єрусалим на гору Голгофту обтерла своїм ручником змучене і потом залляте лице Ісуса Христа. З вдячности за таку прислугу доброї Вероніки Ісус Христос відбив на її ручнику Своє обличчя. Ручник св. Вероніки зістав перенесений пізніше до Риму і він знаходиться нині в церкві св. Петра.

Святе копіє. Св. Іван євангелист одинокий згадує, що один із жовнірів проколов копієм бік Ісуса Христа на хресті, звідки виплили кров і вода як знак, що Христос

помер. Римська історія називає цього жовніра Лонгіном. Він згодом навернувся і помер як мученик в Каппадокії. Святе копіє знаходиться нині в церкві св. Петра в Римі.

Напис на хресті. На хресті, на якому був розпятий Ісус Христос, Пилат казав умістити напис в мовах грецькій, латинській і жидівській: "Ісус Назарянин-Цар Юдейський!" Табличка з цим написом знаходиться нині в церкві св. хреста в Єрусалимі. Там є також два терня з вінця, яким на кпини вкоронували римські жовніри голову Ісуса Христа, й один цвях, яким прибили Ісуса Христа на хресті.

Свята Плащаниця. Св. Євангелист Матей згадує, що Йосиф з Ариматеї обвинув тіло Христове в чисту плащаницю та положив у своєму новому гробі. До одинадцятого століття плащаниця знаходилася в палаті цісарській в Царгороді, і була в кожну Велику Пятницю виставлювана для публічного почитання. В 1204 році плащаниця в невідомий спосіб для всіх десь щезла, і через сто літ ніхто не знав, де вона знаходиться.

В 1350 році хрестоносець Лорд з Чарней, приніс плащаницю до французького міста Трої. В 1574 році панувала в Італії в Мілані велика пошесть. Св. Карло Боромей зробив обіт піти пішком до Трої перед плащаницею помолитися, якщо устане пошесть. Щоб заощадити святому тяжкої подорожі через Альпи до Трої, князь Емануїл Філіберт переніс плащаницю до Турінo в Італії, де вона донині знаходиться в каплиці при катедрі. Плащаниця є в доброму стані, вона має 14 фітів і є 3 інчі довга та 3 фіти і 7 інчів широка. Свята плащаниця зістала перший раз відфотографована в 1898 році через італійського фотографа Секундо Пія за дозволом Папи Лева XIII. Автентичність плащаниці потвердили Папи Пій X і Пій XI.

На світі є ще нині багато недовірків, які кажуть, що вони повірять, як побачать якесь чудо про Христа. Святі реліквії нашого спасіння, які до нині задержалися і знаходяться в різних церквах світу, чекають таких недовірків, щоб вони їх побачили та повірили в існування Бога чи відкуплення людського роду через Ісуса Христа, що терпів і помер на хресті на горі Голгофті поза Єрусалимом на очах не лише Його приятелів, але також ворогів,

які всі факти Христових Страстей, розпяття чи воскресення записали в анналах поганської історії тодішніх часів.

Бог є милосердний для грішників

о. Роман Хом'як, ЧНІ.

Ісус Христос оповів наступну прекрасну притчу: "В одного чоловіка було два сини. Молодший з них сказав батькові: Тату, дай мені ту частину маєтку, що мені припадає. І батько розділив між них свій маєток. Кілька днів потім, молодший, зібравши все, подався у край далекий і там розтратив свій маєток, живши розпусно. І от як він усе прогайнував, настав великий голод у тім краю, і він почав бідувати. Пішов він і найнявся до одного з мешканців того краю і той послав його на своє поле пасти свині. І він бажав би був наповнити живіт свій стручками, що їх їли свині, та й тих ніхто не давав йому. Опам'ятавшись, він сказав до себе: "Скільки то наймитів у мого батька мають подостатком хліба, а я тут з голоду конаю. Встану та й піду до батька мого і скажу йому: Отче, я прогрішився проти неба й проти тебе! Я недостойний більше зватися твоїм сином. Прийми мене як одного з твоїх наймитів. І встав він і пішов до батька свого. І як він був іще далеко, побачив його батько його й, змилосердившись, побіг, на шию йому кинувся і поцілував його. Тут син сказав до нього: Отче, я прогрішився проти неба й проти тебе. Я недостойний більше зватись твоїм сином. А батько кликнув до слуг своїх: Скоро принесіть найкращу одіж, одягніть його, дайте йому на руку перстень і обув'я на ноги. Та приведіть годоване теля і заріжте, і їжмо, веселімся, бо цей мій син був мертвий і ожив, пропав був, і знайшовся. І вони почали веселитися" (Лука 15, 11-24).

Бог хоче, щоб грішники були спасені: **"Скажи їм: Клянусь як от живу я, слово Господа Бога, я не бажаю смерти грішника, бажаю, щоб він відвернувся від своєї поведінки і жив"** (Екекиїл 33, 11). Бог післав свого власного Сина на цей світ, щоб **"шукати і спасти те, що загинуло"** (Лука 19, 10).

Бог кличе грішника до покути. Він спричиняє, що грішник опам'ятується і пізнає свій гріх та розбуджує в ньому тугу за домом свого небесного Отця.

Бог є терпеливий з нами, немічними людьми. З цієї причини він часто дає грішникам багато часу, щоб покаятися і жалувати за гріхи. Бог очікує грішника, як батько ожидає свого пропавшого сина. Бог є терпеливий.

Коли грішник покається, Бог прощає йому гріхи. Він нахиляється до нього з найбільшою любов'ю і принимає його знову як свою власну дитину. Нема так милоседної людини, або людини, яка могла б так великодушно прощати, як наш небесний Отець. Найбільші грішники, без сумніву, потребують його. Бог є милосердний.

Тому, що Бог є милосердний, кожен з нас повинен бути милосердний. Через те, що Бог є терпеливий з кожною людиною, ми також повинні бути терпеливі з іншими людьми.

Святе Письмо вчить: **"Благослови, душе моя, Господа і не забувай усіх добродійств його ніколи. Він прощає усі твої провини, зціляє всі твої недуги, Він визволяє життя твоє від ями, вінчає тебе ласкою та милосердям. . .Як батько милосердиться над синами, так милосердиться Господь над тими, що Його бояться"** (Псалом 103, 2-4, 13). **"Ходіть же й розсудимось, говорить Господь. Коли б гріхи ваші були, як багряниця, вони стануть білими, як сніг; коли б, мов кармазин, були червоні, стануть, як вовна"** (Ісая 1, 18). **Не зволікає Господь з обітницею, як деякі вважають це за зволікання, а виявляє до вас своє довготерпіння, бо не хоче, щоб хтось загинув, лише щоб усі прийшли до покаяння"** (2 Петра 3, 9).

Малі клопоти подобають на комарі. Праця і рух відганають їх від людей.

"Хлопче, чому ти плачеш?"-хтось спитався хлопчини, що стояв на хіднику.

Хлопець: "Мамця казала мені не проходити вулиці, поки автобус не проїде нею, а цією вулицею автобуси не їздять!"

---

1) Чи це гріх не вірити в приватні обявлення, про які читаємо в деяких книжках?

Ні, ніхто не є зобовязаний вірити актом правдивої віри в приватні обявлення, цебто ніхто не має обовязку так вірити в них, як віримо в правди Святої Євангелії

Навіть одобрення Церкви не чинить згадані обявлення такими, що в них мусимо вірити так гейби в євангельські правди. Одобрення Церкви тільки запевняє вірних, що в згаданих обявленнях нема нічого противного вірі та моралі, тому католики годні вірити в них актом людської віри, цебто так, як вірять людям, які заслуговують на довіря через відому їм правдомовність.

Знаємо з історії, що обявлення Люїзи Пікарети зразу були сильно поширені та мали великий розголос, але згодом Церква поклала ці обявлення між заборонені книжки, хоч візіонерка твердила, що вона отримала від Бога такі доручення, яких досіль не було, бо ці її обявлення мали принести багато радостей у нашім трагічнім часі і стати спасінням для народів.

Ось тому треба уникати надмірного довіря до цих обявлень, бо деякі християни в минулості так захоплювалися приватними обявленнями, гейби вони були початком нової ери в Церкві.

Тільки та особа, що отримала згадані обявлення, має якийсь обовязок вірити в них, але і в такім випадку Святі перестерігають згаданих людей бути дуже обережними,

бо можна легко помішати Боже слово з власними фантазіями.

2) Що важніше: постити і не їсти мяса в пятницю, чи любити ближнього? Знаю одну особу, що дуже любить постити і вмертвляти себе, але зате не хоче прощати тим, що вчинили їй прикрість, або зневажали її.

Заховувати церковні пости і любити ближнього це важні справи, і їх треба зберігати. Проте любов до ближнього це Божа Заповідь, а піст у пятницю це церковна заповідь. Ось тому любов до ближнього важніша ніж піст. Піст не має вартости в Божих очах, коли хтось відказується любити свого ближнього. Прощати ж зневаги ближнім це один з обовязків, що їх накладає любов ближнього.

3) Є деякі люди, що кажуть, що не треба Церкви, щоб вірити в Бога і почитати Його. Чи це правда, що можна любити Бога і погорджувати Церквою?

Ні, це не можлива річ любити Бога і водночас погорджувати Христовою Церквою, коли хтось знає, що Божий Син оснував Церкву.

Христос пробуває в Церкві. Хто погорджує Церквою, той гордить Божим Сином. Як хтось годен любити Бога Отця і водночас нехтувати Його Сином? Це через Христа Бог виявляє Своє милосердя і лучиться зо світом. Отак Церква є ознакою й запорукою Божого милосердя, тому вона ніколи не година статися символом, який не має значення.

Церква це офіційний знак присутности Божої ласки в світі для спасіння людей. В Церкві, що є Божим народом, Христос мешкає з людьми і помагає їм вернутися до Отця. Сама ж Церква це дійсна тайна, бо вона має сім святих тайн і роздає їх людям для спасіння.

Перед Своїм відходом до неба Спаситель звелів Своїм апостолам і їхнім наслідникам проповідати Євангелію всім народам (Матей 28, 18), вділяти їм святі тайни і провадити дорогою до неба. Отак Церква не є людською демократичною інституцією, що її люди собі оснували. Церква це Божа установа, яку Христос заложив для спасіння людей, даючи їй права, обовязки і владу, щоб вона могла помагати людям спасатися і провадила їх дорогою Божих Заповідей.

4) Що таке апологетика?

Апологетика це грецьке слово, яке означає оборону. Апологетика це наука, яка доказує, що християнська віра правдива. Вона подає **мотиви**, чому треба вірити в Боже обявлення. Ось тому вона є неначе передсінком віри.

Сама **віра** це надприродна чеснота, яка подає нам ласку приймати як правду все те, що Бог обявив, бо Він Сам не може помилитися, ані завести нас у блуд.

5) Як можна допускати, що тіло людини помалу розвивалося, заки Бог злучив з ним душу, і так появився в світі перший чоловік Адам, коли Біблія виразно заявляє, що Бог створив Адама з земського пороху? (Буття 2, 7).

Це правда, що Біблія це каже, але та сама Біблія водночас твердить, що Бог сотворив світ впродовж шістьох днів, що над землею поставив небозвід, тощо. Ніхто з учених сьогодні не приймає цих тверджень дослівно. Світ розвивався впродовж мільйонів літ. Ніякого небозводу над землею нема. Ось тому деякі вчені питаються, чи твердження про безпосереднє сотворення людського тіла не слід вважати символом, який був уживаний у старинній космології. І саме через те не мало вчених допускає еволюцію людського тіла, заки Бог злучив його з душею і так сотворив першого чоловіка, Адама. Ця еволюція не заперечує ніякої окресленої правди обявлення, не нарушує жадного офіційного навчання Церкви і водночас шанує історію, що подає хід спасіння людського роду.

6) Хто така Розалія Марія Ґолді, що ввійшла до Римської Курії?

Розалія Марія Ґолді це австралійка, одна з двох підсекретарок Собору. Вона перша з жінок ввійшла до Римської Курії, бо Папа Павло VI туди зазначив її. Досіль Курія складалася з самих тільки мужчин. Там не було навіть секретарок, ані жінки не чистили канцелярій.

Розалія ур. 1 лютого 1916 року. Батьки її були журналістами. Бабка дала їй глибоке релігійне виховання. Сама ж бабка була конвертиткою до Католицької Церкви. Розалія студіювала в університеті в Сидні і Сорбоні. Під час другої світової війни вона працювала для федерації католицьких студентів у Сидні. По війні трудилася шість літ у складі Пакс Романа в Швайцарії.

Вона помагала організувати перший конгрес світського апостолування мирян у Римі в 1951 році. Вона стала екзекутивною секретаркою комітету світського апостолування і зачала їздити по різних країнах, щоб поширювати ідею цього апостолування.

Під час третьої сесії другого ватиканського Собору вона була авдиторкою, займаючись мирським апостолуванням. 6-січня Павло VI установив раду для мирян, і панна Ґолді стала її підсекретаркою. З нею ще працює дві жінки, бельгійка Маргарета Фієв і голяндка Марія Вендрик. Між 12 дорадниками є еспанка Марія дель Піляр Белозілло. Тепер панна Ґолді працює над підготовою третього світового конґресу мирського апостолування, що має відбутися в Римі від 11-18 жовтня 1969 року, саме тоді як другий синод Єпископів матиме першу сесію в вічнім місті.

Що прокляті терплять в пеклі?

Багато розтріпаних чоловіків і жінок легкодушно збувають пересторогу: "Уважай, бо підеш до пекла!" цими словами: "Як піду до пекла, то якось там буде!"

Пекло це кара всемогучого та найсправедливішого Бога, який довго вмів терпіти грішникам, як жили на світі, але потрапить покарати, як стануть на Його суд, бо **полову Він спалить у невгасимім вогні!** (Матей 3, 12).

Які ж кари прокляті терплять у пеклі?

Вони не бачать Бога.

Позбавлення блаженного видіння це головна кара пекла. За добре життя і вірну службу Бог обіцяв людям, що допустить їх до найвищого добра, яке існує у всесвіті,

цебто до оглядання Себе Самого. Кожна нагорода вміщає в собі якесь добро, бо йнакше не була б нагородою. Бог так сотворив людське серце, що воно домагається не будьякої нагороди, але найбільшої, бо спроможність людської душі така велика, що ніяке добро за винятком найвищого, цебто Самого Бога не годне вповні задовольнити її. Тому Бог рішив, що Він Сам буде нагородою для тих, що успішно перейдуть іспит життя, цебто спасуться (Одкровення 21, 3-4).

Якщо ад, цебто місце, де нехрещені діти залишиться навіки, то його мешканці не терпітимуть ніяких мук. Навпаки, матимуть всякі природні добра. Все таки вони не будуть почуватися такі щасливі, як могли б почуватися, бо не зобачать Бога. Вони померли без освятної ласки, тому їхні душі неспосібні оглядати Бога лицем у лице, як каже Св. Іван про блаженних: **Знаємо, що коли зявиться, то будемо до Нього подібні, бо будемо бачити Його таким, яким Він є** (Іван 3, 2).

Поки живемо на землі, то люди подібні до метеликів, які пробувають у стані лярви. Ця лярва не відчуває потреби літати. Але коли метелик проломить її і стане метеликом, як тяжко було б йому не літати і розкошуватися ясним сонечком! Поки люди живуть на землі, поти не відчувають непотушного бажання бачити Бога. Розтріпання дуже часто здушують це бажання.

Смерть усуне всякі розтрішання і відбере їм земські добра та справи. Лишиться тільки сама душа, яка цілою напругою буде рватися до Бога, а Він відтручуватиме її на цілу вічність від Себе .

Авесалом убив свого брата Амнона, за що батько сильно розгнівався на нього. Давид хотів покарати вбивника, але Авесалом утік за границю до царя Талмая, що сусідував із ізраїльським царем. Згодом гнів Давида успокоївся і він дозволив синові вернутися додому, але заявив йому: **Нехай вертається до свого дому, але нехай не показується мені на очі!** (2 Царі 14, 25). Якийсь час Авесалом проживав в своїм домі, але заборона бачити батька сильно боліла його. Нарешті не втерпів. Вислав свого приятеля до батька і заявив через нього: **Пощо я вернувся з Гессуру? Краще було б для мене надалі там залишитися. Я хочу побачити лице царя. Якщо ж він не годен забути мого**

беззаконня, то нехай убє мене! (2 Самуїл 14, 32).

Цар Давид змилосердився над розкаяним сином, пробачив йому і допустив до себе. Тільки тоді Авесалом знайшов спокій і щастя, як **цар поцілував Авесалома** (2 Самуїл 14, 33).

Подібну муку і тугу за Богом відчувають прокляті душі в пеклі. Вони рвуться до Бога, а Бог завжди відтручує їх від Себе, бо — по словам Ісаї — мешканці пекла створили непроходиму прірву між собою та Богом: **Ваші беззаконня віддалили вас від вашого Бога!** (Ісая 59, 2).

Ця прірва вічна, бо прокляті душі закам'яніли в своїх беззаконнях. Вони вже не годні покаятися, тому Бог не може пробачити їм і допустити до оглядання Свого Божого обличчя.

Поки людина живе на землі, поти вона не година вповні зрозуміти Божої величі і щастя, що випливає з її оглядання. Розуміють її тільки ті, що почули в годині смерти: **Прокляті, забирайтеся від Мене в вогонь вічний** (Матей 25, 41).

Св. **Іван Золотоустий** не вагається твердити, що тисячі пекол не годні рівнятися зо втратою Бога. Втративши Бога, прокляті стратили джерело свого щастя і навіки віддалилися від того, що гарне, добре і приємне.

Граф Ростопкін приятелював з генералом Орловом. Орлов мав приятеля Н., що був старшиною-генералом у царському війську. Генерал Н. був безбожником і зіпсутою людиною. Орлов так само не мав віри. Обидва не раз балакали про релігію та насміхалися з неї. Одного дня зробили таку угоду: "Котрий з нас скоріше помре, той прийде і повідомить свого приятеля про пекло та його страждання."

Вибухла наполеонська війна в 1812 році. Генерал Н. дістав приказ нищити французьке запілля. По кількох тижнях заляканий Орлов вбіг до кватири графа Ростопкіна. Граф спитався Орлова: "Що сталося, що ти такий заляканий? Хіба почався наступ французів?"

"Ні, тут не йде про французів! Я бачив генерала Н." —відказав Орлов. "Хіба він уже вернувся? Де він?" — тягнув Ростопкін.

"Не вернувся і вже ніколи не вернеться. Він помер у бою з французами!" —додав Орлов.

"Шкода, але що робити? Це ж війна!" Ростопкін намагався потішити застрашеного Орлова.

"Але ж, приятелю, не його смерть злякала мене! Він сьогодні зявився мені і заявив: 'Є пекло і я в ньому! Ах, який був я безумний, що не дбав про Бога. Тепер я навіки стратив Його! Бідний я, що ж тепер буду всю вічність робити без Бога?" — пояснив проклятий.

Ростопкін хотів втихомирити Орлова, вияснюючи, що це міг бути тільки сон, але за десять днів прийшла вістка, що дійсно згаданого ранку генерал Н. вийшов на звіди і там поляг від ворожої кулі, яка поцілила його в саме серце.

НОВИЙ КАТЕХИЗМ

Розділ 20

ІСУС ЗАЧИНАЄ ПРОПОВІДАТИ ЛЮДЯМ СВОЮ НАУКУ

Як Ісус мав тридцять літ, Він попрощався зо Своєю Матірю Марією, покинув Назарет і зачав ходити по Па-

лестині, навчати людей і проповідати їм Боже слово. Ісус проповідав три роки, від 30-33 року свого життя, аж поки не помер за мене на хресті.

Насамперед Ісус пішов до святого Івана Хрестителя над річку Йордан і Іван охрестив Його. Потім Ісус пішов у пустиню, де перебув сорок днів і сорок ночей. Там Ісус постив і молився за людей, яким мав проповідати Свою Євангелію, щоб вони прийняли її.

З пустині Ісус пішов проповідати. Він казав людям: "Сповнився час, і Боже Царство є близько. Покайтеся і вірте в Євангелію!" (Марко 1, 15). Слово "Євангелія" це грецьке слово, що означає добру новину. Ісус приніс людям добру новину, що Небесний Отець хотів знову прийняти їх за дітей і відчинити для них небо, що дотіль було замкнене навіть для тих, що за життя на землі любили Бога і служили Йому. Але треба було каятися за гріхи, щоб могти стати добрими Божими дітьми .

Ісус сказав людям, що треба робити, щоб бути добрими Божими дітьми. Треба заховувати Божі Заповіді, треба слухати батьків, треба любити Бога і свого ближнього. Коли хтось цього не хоче робити, то він не буде доброю Божою дитиною.

Ісус прийшов на землю, щоб навчати людей, щоб провадити їх до неба і щоб помогти їм стати святими, бо їх Небесний Отець є святий. "Я — Дорога, Правда і Життя" (Іван 14, 6).

Ісус навчає мене, як я читаю Євангелію або слухаю, коли батько, вчитель або священик виясняє мені її навчання. Ісус провадить мене до Небесного Отця при помочі Свого прикладу, бо каже мені наслідувати Себе. Ісус помагає мені стати святим (святою), як я приймаю святі тайни, бо в цих тайнах я стрічаюся з Ісусом. Якщо б Ісус не поміг мені дійти до Свого Небесного Отця, то я ніколи не дійшов (дійшла) б до Нього. "Ніхто не приходить до Отця хіба через Мене" (Іван 14, 7). Треба бути вдячним Ісусові за те, що веде мене до Отця. Якщо я добре пізнаю Ісуса, то буду знати так само свого Небесного Отця (Іван: 14, 9 і 8, 19). Ісус нічого не каже мені, хіба те, що Отець сказав Йому переказати мені. "Отець дав мені заповідь, що я маю казати" (Іван 13, 49).

Ісус вчив людей різними способами. Він проповідав

їм про Боже Царство і про Небесного Отця. Він розмножив хліб і риби на пустині, щоб показати людям, що Він їх любив, бо вони були голодні. Він лічив хворих і проганяв з людей дияволів (Марко 3, 10-12). Він навіть приказував бурі успокоїтися, і вона слухала Його (Лука 8, 22-25). Отак Ісус доказував людям, що Він є Царем неба і землі, і Месією, що прийшов заложити на землі царство Свого Небесного Отця. Ісус заложив це Царство для всіх [illegible]

Такий є Ісус, мій Спаситель і мій Брат. Я мушу йти за Ним і наслідувати Його, бо Він каже: "Хто вірує (в Ісуса), той живе вічним життям" (Іван 6, 47).

ПИТАННЯ

1) Чому Ісус прийшов на світ?

Ісус прийшов на світ, щоб бути моїм Спасителем, Учителем і Провідником до неба.

2) Що треба робити, щоб пізнати Ісуса і наслідувати Його?

Треба часто читати Святу Євангелію і думати про те, що вона навчає мене, якщо я хочу пізнати Христа і наслідувати Його в житті.

3) Коли ти дійсно наслідуєш Ісуса Христа?

Я дійсно наслідую Христа, як що Він у Євангелії каже мені робити.

СВЯТЕ ПИСЬМО

Коли хтось любить Мене, то він буде зберігати Моє слово. І Мій Отець полюбить його і ми прийдемо до нього і замешкаємо в нім.

А хто не любить Мене, той не буде зберігати Мого слова. А слово, яке ви чули, не Моє, лише Отця, який послав Мене (Іван 14, 23-24).

ПРАКТИЧНА ПОСТАНОВА

Я буду часто читати Святу Євангелію, щоб краще пізнати і сильніше полюбити Ісуса.

ЛІТУРГІЙНА МОЛИТВА

Чоловіколюбче Владико, засвіти в наших серцях чисте світло Свого Божого знання і відчини очі нашого розуму, щоб ми розуміли Твоє євангельське навчання (Молитва перед читанням Євангелії на Службі Божій).

ОСОБИСТА МОЛИТВА

Ісусе, навчи мене любити Святу Євангелію, щоб я міг

(могла) часто читати її.

ВПРАВА

Напиши в своїм зшитку:

1) Якими чудами Ісус доказав, що Він був Месією?

2) Які знаєш міста в Палестині, що Ісус у них навчав народ?

3) Намалюй рисунок, як Ісус проповідає людям Свою науку.

СЛАВА КОБЗАРЕВІ

о. Мирослав Марусин

"Він був селянський син і став князем у царстві духа. Він був кріпак і став великою силою в громаді культур. Він був з простого роду і відкрив вченим новіші і свобідніші ступні. Він терпів десять літ від московської воєнщини".

А "Щоб між нами не вгасло Проміння величне,
Він поставив на сторожі слово своє вічне".

Так висловились про Тараса Шевченка — І. Франко та Л. Українка.

Народження Тараса

Тарас Шевченко народився 25 лютого, 9 березня за новим стилем, 1814 року, в день св. Тарасія, Царгородського архиєпископа, а помер 1861 року, відсвяткувавши на ложі болів і смерті день свого народження і своїх імянин. Прожив всього 47 років; з них 10 років це каторжне заслання, а 24 роки — невольниче життя кріпака, так отже всього ледве 13 років був він вільною людиною. Прожив 17 років в Україні, і потім опинився на далекій півночі, в Петербурзі з того часу тільки тричі в житті

був гостем в Рідному Краю. За Рідним Краєм він увесь час тужив і молив Бога, щоб дав йому ласку бодай на старі літа поселитись над Дніпром, серед степу широкого, на Вкраїні милій. Перед смертю заповів, щоб поховали його в рідній Батьківщині. Бог наділив Шевченка передусім талантом художника-маляра, але й положив йому в серце творчу силу слова. І пішов він наче той ранній плугатор на широку Україну і закликав:

"Орися ж ти, моя ниво,
Долом і горою,
Та засійся, чорна ниво,
Волею ясною!".

Тарас Шевченко сказав сам про себе в листі до Редактора "Народного Чтенія" такі слова: "Історія мого життя становить частину історії моєї батьківщини". Яке ж це було життя? Ще маленькою дитиною слухав Тарас оповідань свого вісімдесятлітнього діда про стару запорозьку бувальщину, про бурхливий 1768 рік. Ще не сповнилось Тарасові девять років, як його матуся, не видержавши трудів життя, перенеслася на той світ. Поет про те пізніше з болем серця писав:

"Там матір добрую мою,
Ще молодую — у могилу
Нужда та праця положила".

Батько, щоб дати деяку опіку малим дітям, оженився вдруге. Мачуха ввела у тісну хату і свої діти і з того часу маленький рай дитячий перемінюється в пекло. Про ті часи згадує поет:

"Я в хаті мучився колись,
Там мої сльози пролились,
Найперші сльози! Я не знаю,
Чи єсть у Бога люте зло,
Щоб у тій хаті не жило?
А хату раєм називають!"

Потім зачалась його наука, за звичаєм того часу, в сільських дяковчителів. Тарас попався в руки пяницям. Гірка була його доля. Та ще гірше стало, як 1825 року помер батько. Хлопцеві було тоді всього 12 років. Тарас згадує про смерть батька з неменшим болем, як про смерть матері:

"Там батько, плачучи з дітьми,
(А ми малі були і голі)
Не витерпів лихої долі,
Умер на панщині!.. А ми
Розлізлися межи люди,
Мов мишенята. Я до школи —
Носити воду школярам".

Зо школяра малий Тарас перемінився на громадського пастуха в селі своєму, Кирилівці, на Київщині, про що й згадує у вірші:

"Мені тринадцятий минав,
Я пас ягнята за селом..."

А з пастуха стався панським козачком у поміщика Енгельгардта. "Мій поміщик — згадує про ті часи Шевченко — ставив мені за обовязок тільки мовчанку і непорушність в кутку передпокою, поки не пролунає його голос, наказуючи подати люльку, яка стоїть тут же поруч з ним, або наллять в нього перед носом склянку води". Гордий і непримиримий Тарас, не звертаючи уваги на накази поміщика, таки підспівував собі тихенько гайдамацькі пісні і крадькома малював і рисував.

Тарас стає вільною людиною

Доля занесла Шевченка в Петербург, і там засяло йому сонце волі. Настав день 22 квітня 1838 року. Шевченко вдруге народився на світ, коли славний Маляр Брюлов намалював портрет Жуковського, учителя царських дітей, розіграв його на льотерії за 2,500 рублів і разом з другими приятелями Шевченка в Петербурзі купили кріпакові волю. Той Брюлов нині спочиває на римському цвинтарі для чужинців. Шевченко був його найлюбішим учнем в Академії Мистецтв.

Кобзар

Два роки пізніше появилась перша невеличка книжечка "Кобзар". Україна прийняла цю книжечку, як ніколи перед і потім. Земляки розхоплювали слово Шевченка і поет був свідомий сили того слова, коли просив в Бога:

"Мій Боже милий, даруй словам святую силу —

Людськеє серце пробивать,
Людські сльози проливать,
Щоб милость душу осінила".

Московщина, за малими виїмками, так **"Кобзаря"** як згодом "Гайдамаків" прийняла ворожо. Шевченкова поезія, хоч і прийшла урядову цензуру, не відповідала Москві, що пропонувала поетові писати по-московськи. Та Шевченко каже в "Гайдамаках":

"Дарма праця, пане-брате:
Коли хочеш грошей,
Та ще й слави, того дива,
Співай про "Матрьошу",...
От де слава! А то співа:
— Грає синє море,
А сам плаче, за тобою і твоя громада
У сіряках..."

Українську мову Москалі називали мертвеччиною, Шевченка "лубочним поетом", його героїв простими і нецікавими постатями, гайдамаків — звичайними розбійниками:

"Гайдамакі не воїни, — разбойнікі, вори..."

"Брешеш, людоморе:
За святую правду-волю,
Розбійник не встане,

А на це відповідав Шевченко гостро:

Не розкує закований
У ваші кайдани народ темний..."

Постійною мрією поета в Петербурзі була подорож в Україну:

"Ой, Господи!
Дай мені хоч глянуть,
На народ отой убогий,
На тую Вкраїну!"

В 1843 році добився поет дозволу відвідати Рідний Край. І приїхав. Та що тут побачив? Де народилась і герцювала козацька воля, там застав Шевченко високі могили, козацькі діти стогнали в ярмі. Картини життя народу такі жахливі і такі трагічні, як в ніякій поезії:

"Латану свитину з каліки знімають,
З шкурою знімають, — бо нічим обуть
Княжат недорослих. А он розпинають
Вдову за подушне, а сина кують,
Єдиного сина, єдину дитину,
Єдину надію! — в військо оддають!
...А онде під тином
Опухла дитина, голоднеє мре,
А мати пшеницю на панщині жне..."

Поет доходить до сумного висновку:

"Ляхи були, — усе взяли,
Кров повипивали,
А Москалі і світ Божий в путо закували!"

В Шевченка родиться цілий ряд історично-політичної поезії, що громом котиться по Україні і сколихує підвалини царської імперії. Він пятнує і тих братів-земляків, що пішли у найми в Московщину, дослужились ласки і забули про Україну та її поневолений народ. Поет пригадує, що тільки муравлиною працею можна прислужитись батьківщині і тільки така праця дасть їм повне духове задоволення.

Творець виявив нам, Своїм сотворінням, новий спосіб творення, як прийшов до нас, бо Він народився від Дівиці, яка й надалі зберегла своє дівництво, щоб ми, зобачивши чудо, вихваляли її, кличучи: Радуйся, квітко вільна від зіпсуття. Радуйся, короно чистоти. Радуйся, бо ти показала, як буде виглядати воскресення. Радуйся, бо виявила, як проживають анголи. Радуйся, бо ти плодовите дерево, що зродило добрий Овоч, яким живляться люди. Радуйся, бо ти дерево з тінистим гіллям, під яким багато хто знаходить захист. Радуйся, бо ти Мати Того, що дав волю полоненим. Радуйся, бо ти породила Провідника для тих, що зблудили. Радуйся, бо вмієш успокоювати справедливого Суддю. Радуйся, бо виєднуєш прощення для грішників. Радуйся, бо закриваєш людські слабості. Радуйся, бо твоя любов більша ніж ми могли б бажати. Радуйся, Діво-Мати! (Акафист до Божої Матері, Ікос 7).

Самолюбство це вроджена прикмета людей, а несамолюбство це чеснота, що її треба здобувати працею і вправою.

HAIL, MARY, FULL OF GRACE!

Everyone likes to be greeted by an acquaintance, a friend, a superior, etc. It is even more pleasant to be greeted by some very important person, a president or a king. We can imagine what a tender joy the Blessed Virgin Mary must have felt when she heard the greeting of the archangel Gabriel: "Hail, full of grace, the Lord is with you...Listen, you are to conceive and bear a Son, and you must name him Jesus. He will be great and will be called Son of the Most High. The Lord God will give Him the throne...and His reign will have no end" (Luke 1, 28-33).

Her joy was greatly increased when she realized that the greeting, though coming from an angel, was not really his own. It was a greetting from God Himself, from the Creator of the universe...It was He Who greeted her through an angel. She was unique in the immense mass of men and women to receive such a greeting...

When she got disturbed by such a greeting, the angel explained to her that she had been chosen to be the lucky Mother of the promised Messias. Humbled by such a choice, but also extremely happy, Mary replied: "I am the handmaid of the Lord. Let what you have said be done to me. And the angel left her" (Luke 1, 38).

Mary's consent produced a miracle which will never be surpassed by any other miracle, for as soon as she said "yes", the Son of God, the second Person of the Blessed Trinity, became Man and forever entered into our history, never to be separated from us again, as long as God exists.

The Incarnation of the Son of God is the greatest event since the creation of the world. Men have always longed to see God among them. The Creator has satisfied their longing by sending them His own Son Who is "the radiant light of God's glory and the perfect copy of His nature" (Hebrews 1, 3). "He is (also) the (human) image of the unseen God, the first-born of all creation" (Colossians 1, 15).

Our Church understands the significance and the value of the Incarnation for the whole world, for time and eternity. She sings in the stykhyras of the Matins of the Annunciation:

"Let heaven rejoice and earth be glad, for He Who reigns above with all His Father's glory clad, has shown His perfect love.

"O wonder of surpassing might! With men dwells God the Son, the womb contains the Infinite, time holds the Timeless One.

"Hail! Mary, you are full of grace, blessed evermore you are, the Lord Whose mercies all embrace, Himself is with you now".

By becoming Man, the Son of God has intimately united the two natures, the divine and human, in the one Person of the Word of God. "The Word was made Man, and He lived among us", St. John says (John 1, 14). This is one of

the greatest mysteries of our faith which neither angel nor man can fully understand. This is a mystery of God's love for men. John Beaumont wrote: "Thrice happy day, which sweetly dost combine two hemispheres in the 'equinoctial line': the one debasing God to earthly pain, the other raising man to endless reign".

By consenting to accept God's Son as her own Son, Mary became the ineffable expression of the living God, the offer and the coming of His infinite love and forgiving grace. As the Mother of God's Son, Mary is our spiritual Mother, our helper and our best friend after Jesus Himself. The Constitution on the Church, published by the Second Vatican Council, says: "Mary was involved in the mysteries of Christ. As the most holy Mother of God she was, after her Son, exalted by divine grace above all angels and men. Hence the Church appropriately honors her with special reverence. Indeed, from most ancient times the Blessed Virgin has been venerated under the title of 'God-bearer'" (N. 66). The Latin Missal adds: "God, Who hast willed that Your Word should become Man... in the womb of the Blessed Virgin Mary,.. may we be helped by her intercession with You."

MODERN UNBELIEVERS

by M. Schudlo, C.SS.R.

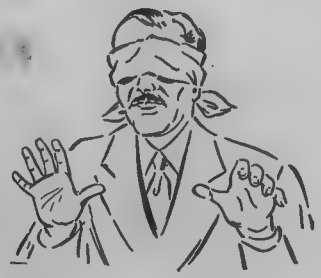

THERE is *no one way* to talk about God to modern unbelievers. We must choose such a way which makes sense to the person with whom we talk.

Three ways can be suggested for such talks:

Witness to faith

The Constitution on the Church in the Modern World says:

"This result (of convincing the unbeliever) is achieved chiefly by the witness of a living and mature faith, namely, one trained to see difficulties clearly and to master them."

The martyrs were very powerful witnesses to the faith in God and Christ. Their example converted countless pagans who were led to God by their constance in the midst of the most cruel tortures.

If our faith is to influence the unbelievers, it must be activated "toward justice and love, especially regarding the needy.

"What does the most to reveal God's presence, however, is the brotherly charity of the faithful" (N. 21).

As witnesses we must pass our faith to those who do not have it. The message is in the Bible. It must be presented to those who do not know God and what He

did to save men. Scientific exegesis helps us to understand this message.

The Biblical description of God as speaking and acting according to human psychology appeals to modern men. Here God is presented as just, loving, benevolent, at times angry, and above all as a merciful and understanding Father of men. Such a Father easily stirs human emotions to which modern man pays so much attention.

Thorough explanation of the revealed truth

A superficial and distorted presentation of the Bible teaching does not impress modern man who wants to know why he has to accept what his human mind finds hard or sometimes impossible to understand.

The Constitution on the Church in the Modern World says:

"The remedy which must be applied to atheism is to be sought in a proper presentation of the Church's teaching as well as in the integral life of the Church and her members.

"For it is the function of the Church, led by the Holy Spirit Who renews and purifies her ceaselessly, to make God the Father and His Incarnate Son present and in a sense visible" (N. 21).

God must be presented as a Spirit. When He created man, He made him in His own image, as the Bible relates:

"God said: 'Let Us make man, wearing our image and likeness'" (Genesis 1, 25).

Naturally, it was not a physical image, because God has no body. Physically we do not look like God. We resemble Him spiritually, because we possess an intellect and a free will, since God wanted to create no robots. Man was made in the moral image of God.

It is not easy to imagine God as a body-less Being. St. Augustine, a great teacher of the Church, struggled for many years before he could think of God as Someone without a body.

Based on the description found in the Bible, the theologians have formed many concepts of God's attributes and of His nature which are pitifully imperfect and inadequate, as any human conception of God. For this reason we must declare that our knowledge of God is very limited, though sufficient to help us to accept God's existence and to believe in Him.

Discussions with the unbelievers

Discussions are useful when they are properly conducted. There aren't too many theologians that are capable of really demonstrating the existence of God. Father Van Roo says:

"Very probably no man has ever found His way to faith in God by first demonstrating that God exists". Very few people really understand the value of the five ways of proving the existence of God, produced by St. Thomas Acquinas, because not many people understand the existential metaphysics of being, which proves the existence of God. St. Thomas states: If there are beings who did not have to exist and who could not produce themselves, there must be Some ONE Who created them. And this SOME ONE is GOD. We do not know what *God* is, but only *that* He is by way of conclusion from the existence of things which cannot exist of themselves.

When we discuss the existence of God with the unbelievers, we must do so without any illusions of easy results. Whatever they are, we must accept such men as honest, sincere and in good faith who have

real difficulties with the belief in God.

If they are sincere, honest and kind to their fellow men, they have found God, although He remains for them an unknown and anonymous God, similar to the Unknown God to Whom the ancient Athenians had built an altar in their city (Acts 17, 23).

It is the same God in Whom we believe through revelation, and Whom every good and honest man acknowledges in following his conscience. St. Paul writes of the pagans of his time:

"When the Gentiles (the heathens) who have no law (revealed by God) follow the dictates of reason and do what the Law prescribes, these, though they have no law, are a law to themselves.

"They show that the requirements of the Law are written in their hearts. Their conscience bears the same testimony" (Romans: 2, 14-15).

Thus God draws men together to re-establish the unity among His scattered children on earth.

Such discussions will help men of different mentalities to understand their views and get acquainted with their convictions.

All men know God enough to love Him and to love their fellow men in Him and because of Him, because quite often men's hearts are better than their heads.

Love, respect and study will help all concerned to understand more of the mystery of God and of our life in Him.

All men should think and talk about God and carry Him to the market place in their daily life and work where they meet those who do not know the true God without Whom our earthly life makes no sense. Prophet Jeremias says:

"When I tried to put the Lord out of my thoughts and speak no more in His name, all at once it seemed as though a raging fire were locked in my bosom, pierced my whole frame till I was worn out with it, and I could bear no more" (Jeremias 20, 9).

Christ and unbelievers

Christ is always present in the world. It is the risen Christ. He promised that He would not leave His Apostles and the Church till the end of the world:

"Go and make all nations your disciples. And I am with you as long as the world will last" (Matthew 28, 19-20).

In today's world there are some people who claim that God is dead. They reject Him as dead. The German philosopher Friedrich Nietzsche who died in 1890 wrote:

"We have killed God. The most sacred and powerful force the world has hitherto possessed now bleeds beneath our knife...

"It is not necessary that, as a result of this act, we became gods ourselves?...There has never been a more grandiose act and those who are born after us will belong, because of this act, to a higher history. We are God's assassins".

Many of the present day atheists while rejecting God as dead, try to retain Christ as spiritual Hero Whom even non-believers can admire for His kindness and goodness.

This is a sheer contradiction and inconsistency. Christ is our Leader, Teacher and Savior, because He is the Son of the living God. St. Paul writes:

"This Son is the radiant reflection of God's glory and the express

image of His nature" (Hebrews 1,3).

If God is dead, Christ means little to men, because He is just another son of Adam. He would not be able to save us from sin. If Christ is a mere man, why should we turn to Him, and not Socrates or Buddha for guidance?

Christ is unique in the history of mankind, because God has revealed Himself in Him in a unique way, that is, the Son of God, the Second Person of the Blessed Trinity, became Man in Christ. Without this union between the human nature of Christ Man and of the Son of God, Jesus would be only an idol, not the true God at all. If He is not a true God, He can neither save men from their sins nor be their infallible Teacher and Leader.

Christ told us many things about God. Without Him we would know very little about our Maker, as St. Thomas Acquinas aptly said:

"We cannot know what God is, but rather what He is not".

Jesus is our God Incarnate, that is, God Who became Man and dwelt among us, as St. John said:

"The Word became Man, and lived among us. And we have looked upon His glory, such a glory as befits the Father's only begotten Son, full of grace and truth" (John 1, 14).

When we want to see God, we must look at Jesus Christ, because He said: "He who sees Me, sees the Father" (John 14, 9).

Christ is the Father's messenger. He came to tell us that God the Father is love and mercy and goodness, that He cares for the poor, sick and suffering.

The death of Jesus was not an accident or a misunderstanding or was and is our Brother. He became a result of men's machinations. He Man like us, except that He had no sins of His, but plenty of our sins. What a wonderful thing to have God among us! He walked a road that men walk, was hungry and thirsty, like us (John 4, 1-15).

God cannot cry. But men do weep, and Christ wept too (John 11 35), when he saw Mary and Martha filled with sorrow at their brother's death, Christ was truly God and He was truly Man. Only thus could He become our Savior and Redeemer.

He died for us. It was through the cross of Christ that God and man were reconciled and became friends again. Christ did it through the power given Him by the Father of Whom He said that He is in the Father and the Father is in Him (John 14, 10).

Those who reject God and say: 'Give us Jesus!' are asking for impossible, for Jesus is eternally united with His Father. You can reject both of them, but no one can separate them.

If God is dead, who buried Him? Where is His tomb? Who saw Him dying? Christ Himself warned us: "Beware of false prophets!" (Matthew 7, 15). There are plenty of false teachers in today's world who are trying to seduce the simple faithful with their pretended wisdom which is nothing but foolishness in the sight of God (1 Corinthians 1, 20).

If there is no God, then murder, cheating, stealing, etc. are lawful things, because there is no absolute line dividing right from wrong. If a thing like lying, helps to achieve some good, it would be good, if there were no God.

Christ told us what is good and what is evil. He was the Truth, while Buddha said: "I am still

searching for the truth". God is completely revealed in Christ. He could have dismissed sinful men, but no! He saved them in Christ. He cleansed His own image in our souls, because it was marred by sin.

If we follow the voice of our conscience faithfully, we will come to know God through Christ. Those who deaden their conscience by repeated sins, will not see God. They are blind people, because their conscience became perverted.

God alone can save such people, if they repent.

Renewal of the Sacrament of Penance

(3-day Conference, Winnipeg, Oct. 23-25, 1967

by Fr. Cote, S.D., in French

The Sacrament of penance is God's sign for man, because it shows what God does for us, and not vice versa. He does it, because He loves us.

In confession we have a priest and a penitent. The confessor is a man of God's mercy, because he dispenses His mercy to men. The way of confessing sins should be limited to what is absolutely necessary without going into legalism, unworthy of this great Sacrament. God's mercy is dispensed and received in this Sacrament.

The Church is the sign of God in this Sacrament, because it represents Christ Who forgives sins, as the Constitution, published by the Second Vatican Council "Constitution on the Sacred Liturgy" declares, stressing the role of our Lord in the dispensation of the Sacraments to the faithful (N. 7).

Since this Sacrament was instituted by Christ as a remedy to weakness and to the failures of His followers, it should be distributed in an extremely human way. In civil courts the judges must use justice. In the Sacrament of Penance only mercy of God should be used, and the confessors must remember that they are God's instruments in this Sacrament.

Ideal Confessor and Ideal Penitent

An ideal penitent starts his confession in this way:

"Father, bless me, because I wish to make a good confession. I know that my action reflects my attitude in life of a sinner. My past attitude did not conform to the requirements of a child of God and of His people.

An ideal confessor replies to the declaration of the penitent: "I agree with your statement. I recognize that your attitude is wrong. I accept you as a repentant sinner. I will show you how the Lord accepts you."

A good confessor must accept the penitent as he expresses himself,

although some priests may think that he did not express himself as he should. The whole person must be accepted by the confessor in confession, leaving to God what he cannot supply to the penitent.

PERSONAL RELATIONSHIP IN CONFESSION

by Fr. Corrigan, in English

The priest should show himself as a father, judge, adviser and consultor to the penitent. He should give the penitent an advise and let him express himself by manifesting the situation in which he lives and works.

The penitent should remember that in the Confession he meets Christ as his personal Savior and Brother Who died for him, for it is Christ that forgives sins through the priest.

The penitent should somehow identify himself when he comes to confession, saying: "I am married, 30 years old, father of 3 children, etc. I work...", otherwise the priest will not be able to advise him.

The penitent should examine his conscience not only in regard to the Commandments, but also to the obligation of striving after perfection to which Christ calls all His followers: "Be perfect just as your Heavenly Father is perfect" (Matthew 5, 48), because children should resemble their Good Father in heaven.

Confession should be a hearty dialogue between the penitent and representative of Christ, the priest. This cannot be done when people do not somehow identify themselves in confession, because they remain *faceless* behind the confessional grill in a dark place.

No two sins of two different persons are the same, because they express two different personalities, although they may seem alike. Confession should reveal a person as he is in the confessional, and thus prompt him to strive after perfection. The advice the priest gives his penitent should fit into what he revealed in confession, even when his sins look like a grocery list.

Penance

Penance given in confession should not limit themselves to prayers alone. Penance is the best when it not only atones for the sins, but at the same time introduces the penitent into the stream of the Christian parish life and work. He who was uncharitable, should do something *extra* for the person he hurt.

The Confessionals should be improved, because they are dark and cold; and therefore often make a dialogue between the priest and the penitent impersonal and impossible. The penitents should be able to open the screen in the confessional, if they want, kneel or sit down, etc.

Future directions concerning confession

The Council of 1962-65 ordered that the formula of absolution be reformed, because it has such expressions as "I absolve you from excommunication", etc. The penitent may ask: "What did I do to deserve the excommunication?" The future formula of the absolution will show God's love and mercy.

Even when a general confession will be introduced in the future by the Church, the private confession will still be left for those who want it, because it is a *dialogue,* full of spiritual and moral values to the penitent which is lacking in a general absolution.

Children, generally speaking, should not go to confession before they are 11 years old, because be-

fore that age they are not capable of committing a mortal sin. But they should receive Holy Communion when they are 7.

The Conference on Penance was concluded with a Ukrainian and Latin Mass which were celebrated at the same time at 11:30, and with a general discussion at 4 p.m. Communion was given under two species. The priests gave the laity the chalice from which they drank the precious Blood of Christ.

If we follow Christ, we must deny ourselves

by Father John McKee

If you had stood on the road to Calvary on Good Friday, and seen three bespattered criminals staggering past you, dragging their crosses, would you have recognized one of them, under the clay of dust and spittle, and under the crusted blood, as the Son of God?

An honest man, Simon from Cyrenaica, did not recognize Him until the precious Blood upon the cross crimsoned his hands as he took up His cross and followed Him.

We may wonder then—if you had seen those three gallows' birds pass you on their way, to crucifixion, and Our Lady had pointed to one of them and said, "That is St. Dismas, the first saint ever to be canonized—and then had pointed to another in the convict detail and said, "Do you see the second of those three persons? He is the Second Person also of the Trinity" —would you have believed her?

Emptied Himself"

Would you have even spared Him a second look or a second thought? I doubt it, for, as St. Paul pointed out, when the Son of God became man He "emptied" Himself.

It was almost as if the Son of God had stripped Himself of His divinity, like Francis Bernadone stripping himself of his father's clothes in Assisi; almost as if He

renounced His Father and denied His divinity. He didn't, of course, but He hid His divinity.

Indeed, Our Lord was like a Campion always in hiding, always seeming to deny what He was, "denying Himself" in that sense. First of all, when He was born in Bethlehem, He seemed to deny His Godhead, curled up as a baby in a cattleshed.

He even seemed to deny His human kingship. The angels sang that a Saviour was born, but the pitiful wail from the crib claimed only to denote a baby and a baby that was cold and hungry.

He grew up to be a carpenter, the King and the Word and the Redeemer all hiding behind a leather apron, all seemingly denied by the logic of the facts and the

evidence of the senses. The Voice from heaven called Him "My only Son in whom I am well pleased," but He seemed to shrug that off and styled Himself pointedly "the Son of Man" as if in flagrant contradiction.

Then He took refuge behind the bloody mask of a criminal on the cross, at the very moment when His divinity was redeeming us in His humanity, concealing His power behind apparent helplessness and His goodness beneath outward guilt.

And so the Jewish Jew-baiters had their field-day. "If thou be the Son of God," they dared Him, "come down from the cross!" But how could He come down?

The Man was dying, and it was not possible that this chalice should pass away, and the nails seemed to pin down the lie of His divinity, skewering it to the cross, His defeat by the nails being taken as an admission that He was an imposter. If silence is consent, helplessness surely was open confession. Finally, His divine power and indestructible Life were neutralised, or so it looked, by rolling over them a great stone.

In other words, He seemed to deny and deny and deny Himself, denying who He was, and denying His rights and His power from the cradle to the tomb. And this should teach us what it is to deny ourselves.

We Catholics have to some extent debased the coinage of that word. When we speak of "denying ourselves," we mean by it the sacrifice of the odd cigarette or sweet or drink, but that is not the primary meaning of the word at all, and it is not the sense in which it is used in common speech.

To deny is, first of all, to contradict, to give the lie to, to expose a falsehood. It is, fundamentally to say, "No, it ISN'T" rather than, "No, I WON'T!"

False Self"

And when it is a question of self-denial, then it has to be a matter of "No, I am not." It has to be a denial of the false self.

Those who have not recognized the false self may meet it in Father Thomas Merton's *"Seeds of Contemplation."*

"To say I was born into sin," he writes, "is to say that I came into the world with a false self. I came into existence under a sign of contradiction being someone that I was never intended to be, and therefore a denial of what I am supposed to be."

No child, you see, was ever meant to be born without grace, and with a wounded nature and a bias towards self-worship.

And he continues, "As long as I am no longer anybody else than the thing that was born of my mother I am so far short of being the person I ought to be that I might as well not exist at all.

"In fact, it were better for me that I had not been born. Every one of us is shadowed by an illusory person: a false self. This is the man that I want myself to be but who cannot exist, because God does no know anything about him. And to be unknown of God is altogether too much privacy.

"My false and private self is the one who wants to exist outside the radius of God's will and God's love — outside of reality and outside of life. And such a self cannot help but be an illusion."

True Denial

Have we realized now what self-denial is? It is the denial of the false self, the refusal to shout that

we have no king but Caesar and then quickly anoint ourselves Caesar. Grace opens our eyes.

For us there is the sudden vision of Self trying on the crown, the crown which is God's alone, since "to worship ourselves is to worship nothing. And the worship of nothing is hell." To wear the crown is the divine right of kings, but only one King has any real divine right.

For the whole truth is this, if self-denial is not to be completely sterile, it has to be accompanied by positive assertion.

In other words, it is not enough to deny our false self, but it is necessary to assert Christ in our lives, and it is precisely because so many Catholics fail to grasp this fact that Lent is normally such a barren fig-tree, bearing no thistles, no doubt, but equally firmly refusing to bear figs.

If you care to have it put this way; the average Catholic is aware that he must suffer in Lent, that he must take the Crown of Thorns off the Sacred Head and set it where it rightfully belongs, on his own head.

And so, all over the world, fairly antiseptic crowns are locked up for the season; the Catholics and many of their non-Catholic friends valiantly lock up the cigarettes and the sweets; they hurry past the cinemas.

It all adds up to little more than a Hatful of Rain, for they have not set the true crown upon the Head of Christ.

They are not at morning Mass; they make no more than their monthly Communion; they ignore the Stations of the Cross, and the Services of Holy Week are a closed book to them.

'After all," they say, "when a man has done a full day's work, he has the right to put his feet up!" and they carefully lower their eyes so that they may not be reminded of the dreadful foot stool upon which their crucified King put up His feet.

They have not asserted Christ in their lives: they have only denied themselves and they, like their denial, are mere negations.

St. Thomas Aquinas, the greatest theologian of the Latin Church, says: "Attend not so much to who says a thing, as to what is said".

They say that the longer the summer vacations, the harder the fall. True or false?

An optimist is a man or a woman who can always see the bright sides of their neighbor's misfortune.

An adolescent is a growing boy or girl that seems to know everything they do not have to study and learn at school.

No man is complete till he gets a wife, and then he is finished.

CHAPTER 20
JESUS CHRIST STARTS PREACHING

When Jesus was thirty years old, He left Nazareth and began to preach. His preaching lasted three years, from 30-33.

After His baptism by St. John in the river Jordan Jesus spent forty days in the desert. It was His preparation for preaching. He spent all this time in prayer and penance; that is, He fasted and prayed for the souls to whom He was going to announce His divine teaching.

After forty days of fasting He came out of the desert and preached: "The time of waiting is over. The Kingdom of God is close at hand. Change your evil ways and believe in the Gospel!" (Mark 1, 15).

The word "Gospel" means good news. And it was a good news because Jesus told the people that God sent Him to lead them back to the Father, to do penance for their sins, and to help them to reach heaven, which till then was closed even for those who loved and served God.

But people must repent, ask forgiveness and be good, if they wish to go to heaven. And Jesus told them what they must do to be good. Most of all, they must love God and their neighbor, and keep the Commandments of God.

Jesus came to teach me, to lead me and to make me holy. He said of Himself, "I am the Way, and the Truth and the Life" (John 14,

6). He teaches me through His doctrine which is in the Gospel. He leads me to the Father through His example, and makes me holy through the Sacraments. Without Jesus I cannot come to the Father: "No one comes to the Father except through Me" (John 14, 7). If we know Jesus, we will also know the Father (John 14, 9 & 8, 19).

Christ taught people in many ways. He preached sermons. He used comparisons, known as parables, and He told stories with lessons. He also taught people by the things He did. When He miraculously fed thousands of people with a few loaves of bread, He showed that He had more than a man's power (Matthew: 16, 32-39). When he healed those who were possessed by the evil spirits, He showed that He could command even the devils and they must obey Him (Matthew: 12, 22-29). He commanded even the storms and they obeyed Him (Mark: 4, 37-41). Thus He showed that He was the Master of the world and the Messias Who came to set up the Kingdom of His Father on earth.

Such is Jesus, my Savior. He calls me to follow Him, for He says: "He who believes, is in possession of eternal life" (John: 6, 47).

QUESTIONS

1) *Why did Jesus come into the world?*

Jesus came into the world to be my Teacher, my Savior and my Leader to heaven.

2) *What must I do to know Christ and follow Him in my life?*

I must often read the Gospel and think of its teaching if I wish to know Christ and to follow Him in life.

3) *When do you really and truly follow Christ?*

I really and truly follow Christ, when I do what He tells me to do in His Gospel.

SCRIPTURE

Anyone who loves Me, will treasure My message and My Father will love him, and We shall visit him and make our home with him.

He who does not treasure My message does not love Me. And, mind you, the message you have heard is not Mine but the Father's, Whose Ambassador I am (John 14, 23-24).

PRACTICAL RESOLUTION

I will read the Gospels as often as I can in order to know Jesus better and to love Him better.

LITURGICAL PRAYER

Lord and Lover of men, let the pure light of Your divine wisdom shine into our hearts and open our spiritual eyes that we may understand the teaching of Your Gospel (Prayer before the reading of the Gospel in Divine Liturgy).

PERSONAL PRAYER

Jesus, teach me to love and read Your Gospel.

PRACTICAL EXERCISE

Write down in your notebook:

1) Where were the places in Palestine in which Jesus taught people?

2) Which of the three miracles mentioned above was God: feeding the people, calming the storm or chasing out the devils?

3) Make a drawing of Jesus teaching the crowd.

Sin is an insolent rebellion against God

David, king of Israel, had a few sons, among whom was Absalom. This is the description which the Scripture gives us. This Absalom was a man of good presence and famed for his beauty, none like him in all Israel. From the sole of his foot to the crown of his head was no blemish to be found" (2 Kings 14, 25). Once he had grievously offended a messenger: "Let him put me to death, if he cannot forgive the wrong". And the father let him come back to him: "David greeted Absalom with a kiss" (2 Kings 14, 33).

Absalom was pemitted to act like a king. He had his own chariots and soldiers, preceeding him whenever he went. And how did Absalom repay his father's generosity? Through his agents he organized an insurrection against his good father and made himself king of Israel, telling his followers to shout out at the blast of the trumpets: "Absalom is king! Absalom reigns!" (2 Kings 15, 10). When David heard that the rebellion was spreading and that the whole of Israel was giving its allegiance to Absalom, he said to his friends and servants: "Get up, we must make our escape or we are in Absalom's hands" (2 Kings 15, 14).

What do you think of the insolence of Absalom? You must call him a degenerate son, a monster. Not so long ago this father forgave him, forgot the offence, restored him his royal dignity, etc. And how did this insolent son repay his good father? He rebelled against him and tried to deprive him of the throne and life!

And how does a sinner behave towards God Who made him, accepted him for His son at baptism, fed and nourished his immortal soul with the Body and Blood of His beloved Son Jesus Christ and prepared a happy eternity for him in heaven? The sinner follows the example of Absalom. As Absalom rebelled against his earthly father David, so the sinner rebels against his Heavenly Father. Through his disobedience to God's Commandments he proclaims his own independence and through his sinful action declares: "God is no more my king. He has no right to command or to forbid me anything. I do as I please. I do not care what God says or thinks of my actions ..." Is it not a rebellion? Is it not a revolt against God? If it is not, then what is it? Yes, it is a rebellion, because to refuse to comply with God's laws is to declare one's own independence from Him. It is a real insolent rebellion.

When we consider who rebels against whom, we easily see the enormity of sin, for it is a worm, a weak mortal creature that rebels against the Almighty God, the Creator of heaven and earth, the Ruler of the universe. No wonder that the Saints do not hesitate to affirm that there is an infinite malice in every mortal sin, because an infinitely great God is being offended.

Mortal sin is a fatal choice

What does a sinner do when he commits a mortal sin? He does the same what Judas and the Jews did with Christ, our loving Savior.

"One of the Twelve (Apostles), the man named Judas Iscariot, went to meet the high priests and asked them: "What are you will-

ing to give me, for I am ready to deliver him to you!" Then they paid him thirty pieces of silver. And from that time on he looked for an opportunity to betray Him", St. Matthew says (Matthew 26, 14-16).

How blind the unfortunate Judas must have been! He exchanged his loving Savior for a miserable sum of thirty pieces of silver. Blinded by greed Judas must have despised his Master, if he sold him for 30 pieces of silver, the price which was paid for a slave. Judas thought that Christ was not worth more, that's why he sold Him so cheaply, instead of asking for a large sum of money, for instance, one million.

Another example of such a foolish choice is found in the behavior of the Jewish populace on Good Friday. It must have been a terrifying spectacle to those who had at least some faith in, and respect for Christ. When Roman procurator, Pontius Pilate, led Jesus out and showed Him to the people of Israel who demanded His death and asked them to make their choice between Christ, the Miracle-worker and Benefactor of the Jews, and a gangster and robber, called Barabbas, they chose the gangster! "Which of the two do you want me to release as your choice?" they replied: "Barabbas!" (Matthey 27, 22).

"Then what am I to do with Jesus, called the Messias?" Pilate said to them. They all replied: 'Have him crucified!" He retorted: "Why? What wrong has he done?" But they vigorously shouted: 'Have him crucified!" (Matthew 27, 22-23).

The sinner resembles Judas and the Jews when he violates some important Commandment of God to please himself, to satisfy his passion, to neglect his duty, etc. Prophet Osee said of the people of Chanaan: *"It is the Chanaanite that carries false weight and loves ill gotten gain"* (Osee 12, 17).

What, then, does a sinner do when he decides to offend God? He considers two things: the Commandment of God and his own satisfaction, drunkeness, fornication, sexual pleasures, laziness, etc. He places God, an infinite goodness and supreme Good, and some created good on the same scales and weighs them. As he looks at them both, and then foolishly decides that the momentary satisfaction is more valuable than an infinite goodness, that is, God, His paradise, eternal bliss, etc. By consenting to sin the sinner makes his fatal choice. He gives up God and takes some passing satisfaction or temporary good which at the moment seems to mean more to him than God and His heaven. Truly, there is Judas' folly in every mortal sin, for the sinner exchanges his God, heaven, his own soul and salvation for a temporary gain, vain glory or satisfaction just as Judas exchanged Him for thirty pieces of silver and the Jews for the robber.

What did Judas and the Jews gain by exchanging Christ for thirty pieces of corruptible silver and for Barabbas? Judas became despondent when he realized his foolishness. He went to the priests, stricken with remorse, brought back the thirty pieces of silver and said: "It was wrong for me to betray an innocent man". What does it matter to us?" they replied, "that is your worry". He then threw the silver pieces into the sanctuary and withdrew. And he went away and hanged himself" (Matthew 27, 4-5).

And what happened to the Jews who had preferred Barabbas and

the Roman emperor to Christ, their Savior and Redeemer? In 71 A.D. following other Barabbases, that is, their false nationalistic prophets who assured them that God would fight on their side, the Jews made a revolution in Palestine. They rebelled against Caesar whom in 33 A.D. they had preferred to Christ. The despotic Caesar sent his legions, destroyed the holy city of Jerusalem, burnt the Temple down, crucified 150,000 Jewish patriots and practically destroyed the Jewish nation.

Such were the terrible results of the foolish choices which Judas and the Jews had made in exchanging Barabbas and gold for Christ. Similar fate awaits all those who, following the example of the Jews and of Judas, prefer their sinful pleasures, riches, amusements, greed, impurity and spiritual laziness to Our Lord, Jesus Christ, without Whom there is no salvation, but eternal doom and gnashing of teeth (Matthew 8, 12).

I'D LIKE TO KNOW . . .

1) *Is it a sin to miss my morning or evening prayers? What sin is it?*

It is not a sin to miss morning or evening prayers, even when a person does it through negligence, because there is no law of God or of the Church that binds us to do so. We, as Christians, should pray as often as we can, following the example of our Lord Who is our model in everything, including prayer. After a hard day of working and preaching, instead of resting, Our Lord "went out into the hills to pray, and He spent the whole night in prayer to God" (Luke 6, 12). We are not following the example of such a wonderful Leader, if we spend 2-3 hours, watching TV, and then feel too tired to say a few prayers before going to rest.

Theologians say that it would be a mortal sin, if a person did not pray for some two or three months. To neglect one's daily prayers for one or two weeks is a venial sin, but this is our guess only. By neglecting our daily prayer we do not behave like gentlemen and ladies with our loving Heavenly Father.

2) *Are there certain sins that even God cannot forgive? Can't He forgive everything?*

Yes, there is one sin that even God cannot forgive, and this is the impenitence. When a person refuses to repent, then even the almighty God cannot forgive his sin. This is exactly what makes hell eternal. Neither the devils nor the damned souls will ever repent of

their sins, and consequently God will never be able to forgive them. Jesus calls this impenitence a sin against the Holy Spirit: "Every one of men's sins and blasphemies will be forgiven, but the blasphemy against the Spirit will not be forgiven. . .neither in this world or in the next" (Matthew 12, 31-32).

3) *I know a few neighbors that go to the Latin Rite Church to attend Mass. Do they act correctly? I told them that they should do it in their own church, but they replied: 'Oh well, is it not the same?' Mass is Mass, no matter where you attend it! Are they right or wrong in their thinking?*

They are wrong, for the Church law wants Catholics to attend the Sunday Mass in a church of their own Rite. The decree on the Eastern Catholic Churches, published by the Second Vatican Council, read: "The faithful are bound on Sundays and feast days to attend the Divine Liturgy" in their own Rite (N. 15). To disobey the law of the Church means to despise the will of Christ Who said to His Apostles: "Anyone who listens to you listens to Me. Anyone who rejects you, rejects Me" (Luke 10, 16).

4) *I have a husband that is not too good. What should I do?*

Thank God that you have a husband at all, because millions of spinsters have no husbands. It is better to have someone than none. Don't you think so?

5) *In these days much is said of the obligation man has to follow his conscience. How do I know I am right in the sight of God when I follow the dictates of my conscience?*

It is true that every man must follow his conscience. But his conscience should be rightly formed, that is, conformed to the teaching of the Gospel and of the Church which interprets the doctrine of Christ in His name. Our Lord told His Apostles, the leaders of His Church, when He was leaving this world: "Go out to the whole world and proclaim the Good News to all men. He who believes. . .will be saved, and he who does not believe will be condemned" (Mark 16, 16).

When a person sincerely tries to learn his faith and listens to the living teaching of the Church, he can be morally sure that his conscience is rightly formed. By following the dictates of such a conscience he is following the voice of God and does His will. On the contrary, whoever does things arbitrarily without paying attention to the teaching of the Gospel and of the Church authority, he is not doing the will of God, and therefore cannot please his Maker and expect a reward hereafter.

6) *My neighbor does not want to go to confession, because he says it is boring and useless. He does not see any improvement in himself and in the others after confession. What should I tell him?*

It is a sad fact that for many Christians confession is just a boring routine. They confess the same sins time and again, but nothing is changed in their lives. Their confession is not a truly religious event which has a decisive bearing upon their thinking and living. They prepare themselves for confession by searching through their own conscience, not seldom with a catalogue of sins in hand. They cannot know themselves, if they only concentrate how often they have committed this or that sin. They never ask themselves what their sins actually mean in their life, why they behave in such a way, and in what direction they are going by their failures.

Of course, it is much easier to count sins than to find out why such sins are committed. But such finding is necessary, if we wish to know who we are and how much we are worth as Christians in the sight of God. When we go to confession, we meet Christ, Our merciful Savior Who is willing to help us in everything our soul needs to be spiritually healthy.

To be useful, confession should not be rushed through as soon as possible, otherwise it will become a stereotyped routine.

A spiritual balance should be made before a person goes to confession, for instance: "How do I carry out my occupation? Am I honest in business? Do I respect and cooperate with those who live with me?. . ." How often the eternal facts alone are confessed, for instance, quarrelling with one's husband or wife, while the real meaning of these failures is not examined, and therefore confession does not touch such persons' heart and the background to his sins?

Confession would not be a routine, if the penitents tried to find the source of their sins, and endeavored to remove them. If the family quarrels come from the fact that the partners do not accept each other for what they are, they should try to change their attitude toward each other, stressing the good points and overlooking the bad ones. By making such a resolution and keeping it after confession, persons would considerably improve themselves, and the sacrament of penance is exactly meant for that. It is not an amulet which 'works' automatically. Christ helps those who use the Sacraments properly.

7) *I met a priest that dresses like a beatle and plays a guitar to his congregation. When I asked him what he intends to achieve, he replied: "I must be modern to draw the youth to the church and save them for God". Does he really have to dress like a hippie to do it?*

Extravagancies are the normal phenomena after so much time of a very strict discipline which characterized Catholicism. No doubt, we must move with the times. But we do not think that dressing as a hippie or playing guitars at the religious gatherings will do much to draw the young people to God. What our youth want is the help by the priest who is capable of presenting the teaching of the Gospel as relevant to our modern age. And such a presentation of Christ's teaching requires much work on the part of the priests. Naturally, it is easier to grow long hair, or to play a guitar, than to study the teaching of the Gospel and to present it in such a way that the youth would accept it and live by it.

There are so many souls for whom Christ died who could not care less about God or their own spiritual welfare. They do not hate God or religion. They just do not care. What are you doing to bring them to God? They may live next door to you. They do not attack religion or God. They just ignore them as unimportant and no longer meaningful in the century of airplanes and rockets.

Don't you know that it is better to become bent from hard work than be crooked by trying to avoid it?

COGITATIONS

by Father Nick of Montreal

*** Some TV programs are most depressing, for they seem to enjoy digging up and presenting the worst kind of dirt. Anything goes, so long as it makes money. Some call our society permissive, but I call it decadent. *** His Beatitude Cardinal Joseph Slipyj is back in Rome. His bearing-up to the strenuous schedule during his visit of almost every Ukrainian centre in the free world is just another miracle produced by the power of sincere prayers. So we did find time for prayer after all!***In one of our churches I saw with my own eyes some of our 'tough' youths reach out to touch Cardinal Slipyj's robe. Alas! No magic force exuded, for his great power lies in everything one is taught today to trample, eschew, and ignore. He loves his God, Christ's Church, our Rite and our people, and behaves accordingly. That is his secret! *** Paradoxical though it may seem, the desertion of so many religious should be a stimulus and a challenge as regards new vocations. *** Technology is having its golden era, but the 21st century will again belong to religion. *** Here and there in Canada our students have begun a renewal of their Ukrainian spirit. *** "Just don't bother with anyone over forty", that's the advice given to youth today by the hippies and yippies who behave like the dregs of society. It seems the "older" generation is good for nothing, and yet it is the one which, through its efforts to make life easier, creates the conditions which allow the existence of all those would-be anarchists, protesters and trouble-makers. *** The university is a seat of learning. The students are there to study and learn. It is definitely not a public forum for protests. While protesting and organizing protests, who studies? *** Religious obedience presupposes personal humility. *** Is "The Pill" potentially harmful or not? That is the question! *** When one goes against nature, sooner or later it kicks back. *** Unbridled liberty leads to anarchy, and anarchy to some form of dictatorship. *** One wonders why there were so few protests against Russia's invasion of Czechoslovakia while those against the Americans still continue! *** A Negro who studied in Moscow recently said that he has never seen a more chauvinistic people than the Russkies. *** There are separatists in Ukraine, thank God! They belong to the younger generation. *** Read "The Chornovil Papers" and become a better Ukrainian. *** Fifty years ago the Ukrainians fought for their independence, but were betrayed by their Muscovite comrades, who were humanists in theory but imperialistic Russians in their crafty hearts. *** Nationalism is stronger than Communism, when it means true love of one's land, people, culture and traditions. *** Russification is just a subtle form of genocide. *** It takes more courage to suffer than to die. *** A sunset is the beautiful death-bed of a day. *** Taras Shevchenko's poems contain thoughts that breathe and words that burn. *** Do not waste time, for it's the material life is made of. *** The tyrants in Kremlin cannot chain the Ukrainian mind. *** Our real wants are few, but our imaginary ones are legion. *** A bad peace is even worse than war. *** A French thinker wrote that "the great fault in women is to wish to be like men. ***

TARAS SHEVCHENKO

Taras Shevchenko is the greatest and most famous poet of Ukraine. He grew as an orphan in a village, after his beloved mother died when he was still a child. As a serf he performed menial tasks for his master who was kind to him. In his free time Taras studied and painted.

When his master took him to St. Petersburg (now Leningrad), Taras began to publish his poems. The Ukrainians who lived there recognized his poetic talent and helped him to gain his freedom. The sum of 2,500 rubbles was raised and paid to his master Engelhardt for Shevchenko's emancipation.

Shevchenko studied at the Academy in St. Petersburg, specializing in painting and engraving. In his literary studies Taras was self-taught. The *Kobzar*, the first collection of Shevchenko's poems, appeared in 1840. It made a sensation in Ukraine. For glorifying the past history of Ukraine, Taras became a powerful spokesman of Ukraine and a staunch defender of her freedom, abolished by the Russian Tzars who were trying to russianize her people, forbidding them to call themselves Ukrainians.

Shevchenko raised his voice against the oppression of his people by Moscow and her henchmen in Ukraine. He also attacked those Ukrainian noblemen who went over to the Russian camp, seeking dignities and favors from Muscow, instead of fraternizing with their own people, helping them to get rid of their serfdom, ignorance, lack of patriotism, etc.

In 1847 Taras was arrested with other Ukrainian patriots and sent to Siberia. His sentence was heavier than that of his companions, for in his poem "The Dream" he had severely criticized the family of Nicholas I, especially the queen. The Tzar personally forbade him to write and to paint.

In 1857 he was amnestied by the successor of Nicholas I, Tzar Alexander II. He died when he was 47 years old. The exile and the jails exhausted his strength and ruined his health.

THE DREAM

Farewell, o world! Farewell, o earth,
Thou dismal, dreary land!
I'll hide my torments, fierce and keen
Within a cloud-bank bland.
But, my soul, why are thou sad this day?
My soul, in anguish of distress,
Why doest thou weep, forsooth?
What is the cause of all thy grief?
Dost thou not see the truth?
O greedy and voracious Tzar,
O wicked ruler that you are,
O serpent that all earth should shun,
What have you to my Cossacks done?
Rapacious beast, accursed snake!
For when the Judgment Day shall rise,
We' cover your ferocious eyes
From seeing God, because with pain
You drove us forth from our Ukraine.

(Translated by Andrusyshen and Kirkconnel)

Beatitudes for friends of the aged

Blessed are they who understand
My faltering steps and palsied hand.
Blessed are they who know that my ears to-day
Must strain to catch the things they say.
Blessed are they who seem to know
That my eyes are dim and my wits are slow.
Blessed are they who looked away
When coffee spilled at the table to-day
Blessed are they with a cheery smile
Who stop to chat for a little while.
Blessed are they who never say
"You've told that story twice to-day."
Blessed are they who know the ways
To bring back memories of yesterdays.
Blessed are they who make it known
That I'm loved, respected and not alone.
Blessed are they who know I'm at a loss
To find the strength to bear the Cross.
Blessed are they who ease the days
On my journey Home in loving ways.

Constitution on the Sacred Liturgy

commentary by M. Schudlo, C.SS.R.

IMPORTANCE OF SUNDAY

Sunday which is also called "the weekly Easter" has an inestimate importance in the mind of the Church. The Constitution reads, calling Sunday the Lord's day:

"By a tradition handed down from Apostles which took its origin from the very day of Christ's Resurrection, the Church celebrates the Paschal Mystery every eighth day."

This eighth day is Sunday when all the children of the Church are asked to take part in the celebration of the Divine Liturgy. The Council Fathers tell us how this weekly celebration of the Paschal Mystery must be made. The Constitution reads:

"On this day (Sunday) Christ's faithful should come together into one place so that, by hearing the word of God and taking part in the Eucharist, they may call to mind the Passion, the Resurrection and the glorification of the Lord Jesus and may thank God Who has begotten them again, through the Resurrection of Jesus Christ from the dead, unto a living hope' (I Peter 1, 3).

"Hence the Lord's day is the original feast day, and it should be proposed to the piety of the faithful and taught to them so that it may become in fact a day of joy and of freedom from work.

"Other celebrations, unless they be truly of greatest importance, shall not have precedence over the Sunday which is the foundation

and kernel of the whole liturgical year" (N. 106).

This last statement shows us that Sunday is *par excellence* of the Christian Assembly, on which the followers of Christ gather in one place to hear the word of God and to offer the Sacrifice of the Divine Liturgy to their Father Who is in heaven.

Through this Sunday Sacrifice in which all present should take an active and intelligent part, the Church reminds her faithful of the entire saving work of Christ, His Passion, Resurrection and glorification" which was completed on the Ascension day when the Savior triumphantly returned to His and

our Father, for through the Divine Liturgy the whole mystery of our Redemption is sacramentally again and again renewed and repeated. Thus the paschal mystery is renewed every week. For this reason the Constitution says that the Lord's day should be a day of joy and freedom from work.

By taking part in the Divine Liturgy the People of God thank their Heavenly Father "for His unspeakable gift" (2 Corinthians 9, 15), of the salvation and redemption.

For this reason Sunday has a place of preeminence in the life of the followers of Christ. It is only surpassed by the day of Easter itself. Hence the feasts of Our Lord must be given precedence in the liturgical year, for *Christ is the center* of the liturgical seasons. The Constitution reads:

"The Liturgical year is to be revised so that the traditional customs and discipline of the sacred seasons shall be preserved or restored to suit the conditions of modern times.

"Their specific character is to be retained, so that they duly nourish the piety of the faithful who celebrate the mysteries of Christian redemption and above all the Paschal Mystery" (N. 107).

Thus all other feasts and celebrations must be turned toward Easter on which our salvation was completed and the hope of our future resurrection has been given to us who accept Christ as their Savior.

What Can Happen To Our Freedom?

God could have created men as *slaves*, that is, deprived of the freedom of will. Such a man would be a *robot*. Fortunately for us. God does not want slaves or robots. He made men free beings, responsible for their own action and destiny. Sirach says: God "Himself made man in the beginning, and then left him free to make his own decisions" (Ecclesiasticus 15, 14).

Furthermore the Holy Spirit says: "Who is he for us to congratulate him, since he has achieved wonders among his kind...Who has had the power to sin, and has not sinned, to wrong another and not done it" (Ecclesiasticus 31, 9-10).

Although man is a free creature, the only one among those which live on earth, there are four factors which can prevent or diminish the freedom of human acts.

Two of the factors which can and do prevent or diminish the freedom of a human act come from *extrinsic causes* which are *fear* and *violence*. Two other factors come from the person himself, and they are *ignorance* and *passion*.

Violence

Violence interferes with human freedom. *Violence* is a physical force which compels a person to do what he does not want to do. A purely physical violence from an external agent can destroy the freedom to perform an external action, but

not the liberty of interior decision.

An example of violence is when an innocent girl is attacked and forced to submit to a sexual intercourse. If she resists as much as she morally can and does not consent to the sin of the attacker, her act is not human, and she does not commit sin. On her part it is a *mere sufference*. When he threatens to kill her, she may submit *passively*, as long as she resists his act in her mind and heart, without consenting to sexual pleasure. In such a case her part in the attack is *non-voluntary*.

Violence and the refined methods employed by the Communist regimes are examples of violence. They often diminish the inner freedom of the victims, on whom drugs and tortures are used. Consequently such victims are not *responsible* for the "confessions" they make, because their statements are often *involuntary*.

If the resistance is not sufficiently firm, the victim may be guilty of venial sin only.

Fear

Fear or anxiety because of some impending or future evil can at times be so great that it produces a partial or total paralysis of the powers of the soul. As a result in some instances sheer exterior force or the threat of force can so unsettle a person that he is no longer master of his own *inner acts*, and still less of his *external actions*. It can even *temporarily* deprive a person of the *use of reason*. If such is the case, the person involved is not guilty of any sin.

Distinction between fear and anxiety

Modern psychologists make *distinction* between fear and anxiety. *Fear* knows its *reason*, and for this reason man can more easily control it, while *anxiety* is some formless fear in which the person does not know what he fears, but is just *afraid*.

Ordinary fear does not, however, destroy man's freedom and his responsibility for his actions or omissions of them, and therefore does not justify a person performing an action which is *intrinsically evil*, such as committing an abortion or denying one's faith, although it may diminish the gravity of sin.

Fear and positive law

Fear can at times excuse a person from the observance of a *positive* law, for such laws do not bind so strictly as to require their observance with the great loss or at the cost of a very serious difficulty. The case may be of Sunday observance. *Wife* who is afraid to be beaten or seriously molested by her husband for going to Mass on Sunday, can at least now and then skip it, without committing any sin. The attendence of Mass on Sunday is an *ecclesiastical positive* law.

Moreover, the Church legislation makes some acts *invalid*, if they are performed under the influence of fear, for instance, a marriage entered into through grave and unjust fear, when a person is morally forced to choose marriage in order to rid himself of the fear.

What is said of fear and anxiety, holds true for the other *passions*, such as joy, sadness, anger, etc. But when a passion is properly controlled and *channelled* by the free will, it will increase the force of free action.

Ignorance

Ignorance is lack of knowledge in a person who should possess it. Thus when a physician or a priest does not know what he should know, this lack of knowledge is

ignorance, but not lack of knowledge of astronomy or geography.

Double ignorance

Ignorance can be *vincible or invincible*. The first one is due to a person, for instance, a doctor should know what he should teach. A doctor who neglects his further studies and then makes mistakes in his tasks, cannot be excused by his ignorance.

But when a person is sick and therefore cannot go to Mass and does not learn that some day is a *day abstinence*, he is not guilty, if he eats meat on that day, provided he does not think it might be a day of abstinence. If he starts doubting and then neglects to remove his doubt by calling a priest or a neighbor, which he can easily do, and then eats meat, he commits a sin, because his ignorance is *vincible*.

To *neglect to acquire the necessary knowledge* which one should possess as a Christian, for instance, about his faith, or a doctor about his profession, is a sin, even when he does not want to be ignorant, but is too lazy to study. His ignorance is even a more serious sin when he personally wants to remain in his ignorance so he will have more freedom of action. Such an ignorance does not diminish accountibility, but rather shows the sense of *irresponsibility*.

Passion (unbridled passion)

Passion (also called consupiscence) is a striving after some pleasurable good, sexual pleasure, intoxication, etc.

Sometimes passion *disturbs* the mind so strongly that the use of reason is completely lost and freedom destroyed. Actions performed under the influence of such a passion are not culpable or *sinful*.

If it does not go so far, it *diminishes* the gravity of sin, sometimes rendering a mortal sin only a venial sin.

If a person arouses himself by *dwelling upon* indecent thoughts, and then commits a sin, such a passion *increases the guilt*.

Inveterate habits

A *good habit* is a result of the repetition of many good actions. A bad habit is a result of the repetition of voluntary bad actions.

When a person decides to *fight* against his bad habits, for instance, swearing or cursing, and makes a strong resolution to amend himself, any swearing that proceeds from this bad habit, is involuntary, and therefore not sinful.

But when a person has a bad habit and does nothing to get rid of it, his consequent swearing is voluntary and therefore *sinful*.

The more seriously such a person tries to *free* himself of his bad habits, the lesser are the sins he commits because of this or that bad habit, because he endeavors to conquer them, although it is morally impossible to do so at once.

Hypnosis and Narcotics

A hypnotized person if he has a good reason to let himself hypnotized—can have his freedom *diminished or destroyed* to such a degree that he is *not responsible* for the acts he performs during the hypnosis. If he did it without a sufficient reason, then he is responsible for his conditions and for the sins he commits under the influence of the hypnotist who leads him to morally evil actions.

An addict is responsible for his addiction and his abnormal craving for the drugs because he caused it himself. If he *refuses* to take the necessary measures to cure his bad habit, he is *responsible* for its continuation and the bad acts he commits under its influence, because such acts are *voluntary indirectly and in cause*.

Mass suggestion

Mass suggestion or mass hypnosis can also diminish our freedom. Propaganda uses many tricks to influence masses. Such propaganda is one of the greatest menaces to our freedom. Fanatic outbursts against races were the results of mass hypnosis. Let us beware of the catchword: "Men act thus", or "Everybody does it". We must order our life on moral principles of the Gospel, not on what the others are doing or saying.

Mass propaganda can diminish man's freedom and produce a hysteria among the workers, members of parliaments, armed forces, indeed in an entire nation.

There are also the various sicknesses, known as psychoses, which can seriously impair man's freedom. The degree of the diminition depends on what they are.

What Can You Do To Promote Vocations?

No candidates for the priesthood can be expected from homes where priests are not respected. During a mission in an American city I asked the young boys after the instruction on vocation: "Why don't you young people, become priests?"

One of the boys stood up and said: "Father Missionary, if you knew what is being said about priests in our homes, you wouldn't be surprised why we don't go to the seminary."

Another young man told me: "Father, how can I become a priest, if my parents tell me that the best thing in life is to get married?"

It would be interesting indeed to hear the conversations in so many, many Catholic homes after their members come from Sunday Mass.

"Oh," the mother says, our Pastor forgets everything. I called him twice and asked him to announce our next meeting, but he forgets everything".

The father adds: "I don't like that business of talking money all the time. What do our priests do with all the money they get? Look at the cars they drive!"

The daughter makes the following remark: "Why should our young assistant blame us, the young people, for going steady? He doesn't know what love means!"

Children who fear such remarks will not form a high opinion of the

priesthood, and consequently will not have any desire to dedicate themselves to Christ as His special servants.

If our families understood the dignity of the priesthood, every father and mother would ask God to choose at least one of their children for His special service, as a priest, missionary, or sister. They would look upon it as the greatest privilege that God can bestow upon them when He calls their child to His service.

Strong spiritual life

Vocations will not develop in a religiously poor home. God's seed will not grow and blossom in stony ground. No one can expect that children who receive the Sacraments of Confession and Holy Communion once or twice a year will be willing or spiritually strong enough to become priests, missionaries, or sisters. It must be noted that children will usually not receive these Sacraments every Sunday, if they see their parents do it just once or twice a year. The good example of parents is absolutely necessary for the children, if we are going to have the necessary vocations. Children will not be better than their parents. If the parents do not appreciate Christ, neither will their children.

It is certain that God gives enough vocations to our youth, but unfortunaely these vocations are stifled and destroyed by someone, too often by parents. It is impossible that God, Who in His loving providence, has established our Church in so many countries, would not provide it with a sufficient number of vocations. It is, therefore, up to us Ukrainians to find those vocations and to bring them to completion, instead of stifling them with our lack of respect for the priesthood, or discouraging our young men from becoming priests.

If we, Ukrainian Catholics, do not take the problem of vocations seriously, we will be responsible for the destruction of our own Church, for our Church will surely die from lack of priests, missionaries and sisters.

Young man, if you love Christ and His Church, please take the problem of vocation seriously. If Our Lord calls you to become His priest, do so without hesitation!

Christ is a Gentleman. He does not force anyone to follow Him. He does not want slaves. He wants you to choose Him freely and serve Him and His Church lovingly, as a friend. You can do much for His glory, if you become His priest, things which will probably never be done, if you refuse the call and turn Christ down, as did the rich young man of the Gospel.

Doubtlessly, to be a priest is a challenge and a sacrifice. But aren't young men made for sacrifice? Don't they, in their youthful enthusiasm, look for a challenge?

Countless souls are waiting for your service. Will you have the heart to disappoint them?

The future of our Church is in your hands. What will you do with it? Will you help the Church to grow stronger by becoming one of its priests, or will you let it grow weaker and weaker by refusing it your services?

What will you do?

Decide for Christ! See your parish priest, or write to:

St. Vladimir's College
Roblin, Manitoba, Canada

or to your own Bishop.

They will help you to make up your mind. Don't delay! Christ needs you now. Your Heavenly Father will smile upon you and Christ and His Mother will bless you abundantly.

A little boy was putting a bandage around his finger when his mother Barbara stepped in: "Well, Mike, what did you do to your finger?"

Mike: "I hit it with the hammer".

Mother: "But I did not hear you crying".

Mike: "I thought you were in the garden".

HANDS -- CHRISTIAN HANDS!

John Zubaly

Ungodly hands created the cross that Jesus, our Savior, was to carry for the sins of mankind; but, nearly as callous are the hands of negligence and indifference. Pontius Pilate made himself Christendom's most notorious example of this kind of sinful shirking of a moral obligation when he dramatically washed his hands of the responsibility of judging Jesus and left it to the mob.

Then there are the hands of self-seeking attainment. We may say that to clothe, feed and build shelter for ourselves is putting hands to a good use. It gives one a satisfied feeling of accomplishment. However, there are our unfortunate brothers who are unable to do these things for themselves. Who is going to help them?

Often even in these enlightened times God is not served. Today there are non-Christians, and even some half-hearted Christians, who are satisfied as Pontius Pilate was to wash their hands of their duty to perform His work. The helpless and the afflicted are left without succor while self-seeking people are busily using their hands for their own gain.

Christian Hands are dedicated hands—used to pray and to make the sign of the Cross in the memory of Him. They are also used to carry on the work of the True Faith —to carry on His Holy work, begun on this earth at the Incarnation. The Christian raises his hands to Heaven, thankful of the golden opportunity to serve his fellow men, those created in His image!

Dear Heavenly Father, do not allow us to be cast down by unjust or wounding remarks, nor misled by deceptive praise. Rather give us truth, more than to those who insincerely praise and flatter us.

We must trust our loving Savior and often repeat to Him:

"Dear Lord, You know just what is best for me. I believe that You love me more than I love myself. I trust You. Please help me all the time and watch over me and my actions".

DRIVER PLEASE

Marie Young

Driver please drive with care,
Our little one is walking there,
He is our only pride and joy,
You see he is our only boy.

We love him so Dad and me,
Our little girl was taken you see,
When a reckless driver passed the bus,
As she came home from school to us.

She was only six years old,
But that driver laid her cold,
She was taken from us, you see,
That man was driving carelessly.

I still see her coming down the road,
Her school books her only load,
Skipping and singing as she comes,
Sometimes when tired she only hums.

How my heart aches as she fades away,
For she won't come home to us today,
Now our son walks alone,
His little head bent so forlorn,
They were such pals his sister and he.
Dear Lord help the drivers more careful be.

Sun Tzu, a contemporary of Confucius, said: "Know your enemy and yourself and in a hundred years you will suffer no defeat".

He also said: "To fight and overcome in your battles is not supreme excellence. Supreme excellence consists in breaking the enemy's resistance without fighting".

This was the tactics that Communist Mao Tse-tung kept to defeat Chiang Kai-shek and to chase him out of China to Formosa.

KONDAK 4

Immaculate Virgin, the chaste Joseph was stormed by doubts as he fearfully looked upon you, not knowing what happened. However, when he was told your conception was caused by the Holy Spirit, he said: Alleluia.

(Akafist to Our Lady, Kondak 4.)

HOW TO BE HUMBLE

by M. J. Huber, C.SS.R.

THERE is a false humility that can force us into a lie. We all have certain talents and accomplishments, and perhaps, once in every blue moon, someone compliments us on our finer moments. It is not humility to stand there and tell your complimenting friend that he is a baldfaced fibber, and that you really cannot play the piano, just after you have flawlessly run through Bach or Beethoven. Not that one might put it in such words, yet the point is evident: it is not humility to deny a God-given gift. Humility is ever truth.

The mother of Christ did not hide her great gift when the Magi came to adore. She held Him high and let them stay on their knees. Can we imagine Mary deferring, and simpering that she had not really borne the Desired of the Nations? She was beautifully proud of her gift, but she never forgot whence He came.

All of us can do something well; all of us have some talent, gift or accomplishment. Wear them well. Don't hide them. Use them now. Use your abilities, and warmth, and love, and humor, and personality, everything. But don't ever, ever forget where it all came from. Don't forget that your God loved you enough to trust you with them; don't think you did it by yourself, or you will destroy the crown of God's love that is a halo above every gift we have.

In the Book of the Apocalypse, the twenty-four elders wear their crowns and sit upon thrones. When the Lamb appears, they dash their crowns to the ground and fling themselves down in adoration. Wear your gifts well, yet ever be ready as the twenty-four of the Apocalypse to bring yourself and your talents to earth before your God. Such is humility: down to the ground before the Omnipotent One.

And don't feel too badly about it. The Omnipotent One daily wears the creature raiment of earthly wheat upon every altar. How well can He say: "Learn of Me" because I am . . . humble."

So the picture takes form. God and ourselves on the scales. As He told St. Theresa: "I am who am; you are who are not."

And, now, how about the others? Our friends, neighbors, acquaintances, those with whom we live out our lives? How does humility counsel us here? St. Philip Neri provides the perfect attitude. He and a young companion were walking along the city streets one day, and they saw a criminal being led to the gallows. The young man murmured his disgust and offered the thought that the victim was about to receive what he had coming to him. St. Philip quietly remarked: "There, without the grace of God, goes Philip Neri."

How true for us all! If the criminals in our prisons today had had half the training, enlightenment, opportunities that we have had, not to mention the graces that we have

spurned, they might be walking saints.

The Christians who stood around at the stoning of St. Stephen may have been tempted to despise the young Paul who held he garments of the stoners. Yet, in God's mind, he was to become Paul, the chosen ambassador of Christ. We never know.

St. Bernard points up and enlivens our attitude toward others in this way: he says that if we are about to go through a rather low doorway, we size it up, and are careful to keep our head at least an inch below the top frame, so as not to crack our skulls. He then suggests that we treat the world in the same way. Size up each person, and when you have them all sized up, keep your opinion of yourself one inch below your opinion of them. It may save your skull, your virtue, and your feelings all.

So far we have been dealing with the first aspect of humility: knowing what we really are. As to the second element, namely, acting as though we know what we really are, there are positively no tricky approaches. The only way to knowledge is the rocky road of study, and the only way to humility is the rockier road of humiliations. The saint sought them out; we must at least not turn them out.

Humiliations await us in the very mechanics of our living: the menial tasks, the thankless tasks, the less than glamorous tasks of taking care of babies, of agreeing with a boss who may know less than we, of being quite wedded to a domestic or business situation that makes impossible the dreams we once had of being at least president of these United States.

And very often, in the lives of the great and the small, a burning, staggering humiliation can tear away the final scales from our eyes. We reach our spiritual point of no return. We bow and move on to God.

All the nice things that our better selves would like to be, kind, just, pure, courageous for the good and the true, are like so many flowers in a lovely garden, flowers without any roots whatsoever, unless humility be their common root. And if there be not humility, if there be not that burrowing into the ground and crying our helplessness to God, then our justice will surrender to the demands of popularity and gain, our purity will wither in the heat of temptation, our courage will be that of the summer patrict.

St. Catherine of Genoa put it all so well in speaking of her own faults: "These are mine, O God, these are my fruits, but I have cut myself down to the very roots, and I shall not stir save by Thy grace."

But now it is time to turn to Mary. If an angel of God would come down and tell one of you mothers that your boy was some day to be the Holy Father, we do not know just what might happen

to your humility. But an angel of God did once come to a young girl and ask her to be the mother, not of Christ's vicar, but of the Son of God himself. Every young Jewish girl had been praying and sighing for that tremendous privilege, and finally it came this day to Mary. And that day saw humility a living, breathing thing, alive in the heart and on the lips of this young virgin. Raised to a throne beyound the sun and stars, forever to be called mother of God! And her answer was: "Behold the servant girl of God."

Nobody said humility was easy. Even our Lord himself hinted that it would take a bit of study. "Learn of Me . . . because I am humble."

But if ever the humiliations seem too much, if ever we are tempted to dally with some choicer morsel from the fleshpots of pride, go outside and look up to the stars, and remember if Someone had not loved you enough to give you life and the gifts that make life livable, then you would be unknown, as unloved, and as unremembered as the thin air through which you gaze.

Lucky is a favorite American word. Then you are lucky, lucky to be alive, lucky to have that immortal soul, to have your faith, to have your brain, to be loved, to be eating, to be walking on two feet, and to have your God awaiting for you at the end of it all.

God and I

God worked miracles through His saints to help them perform the tasks to which He called them. That need not discourage us; for God will help us also to be faithful to our duties if we pray for help and strength as though everything depended on God, and if we work as if everything depended on us.

Thomas Jefferson — Third President of the United States

On April 13, 1743, Thomas Jefferson was born in Virginia. During his long span of life—he lived to be 83—he was in turn member of the Virginia House of Burgesses, delegate to the Continental Congress, Governor of Virginia, Minister to France, Vice-President, and lastly, the third President of the United States. However, his epitaph, written by himself, does not mention the offices he held, but reads: "Here lies buried Thomas Jefferson, author of the Declaration of Independence, of the Statute of Virginia for religious freedom, and father of the University of Virginia." On April 13, 1943—the 200th anniversary of his birth—the Jefferson Memorial was dedicated in West Potomac Park in the nation's capital. Above the entrance to the monument are Jefferson's words: "I have sworn upon the altar of God eternal hostility against every form of tyranny over the mind of man."

The great and special privilege of the Blessed Virgin Mary is that she is very powerful with her Son Jesus and therefore can help men in all their needs.

GENTLE HANDS

Marie Young

Hands can talk I do believe,
Soft and gentle ones suffering relieve,
They tell of the tender heart of the nurse,
Who cares not what is in your purse.

When temp rides high,
She'll cool your fevered brow,
With a prayer on her lips
She'll pray "Dear Lord, help her now".

When to the O.R. you have to go,
And time hangs Oh so very slow,
Her hand upon your own will tell,
Your eyes to close, and all is well.

And when your back just aches and aches,
A gentle massage is all it takes,
To ease that awful pain and then,
Back to sleep you will go again.

When you have time try to recall,
When a nurse's hands has done this all,
To make you well and want to sing,
Praises to her for everything.

I thank the gentle hands I can recall,
And certain ones most of all,
Who put their heart into their hands for me,
Eased my suffering, from pain set me free.

I dedicate this poem to all the nurses who put their heart into their gentle hands.

An Indian said to the first white immigrants: "I do not mind being lost to civilization. But what is worrying me now is that we have been discovered by civilized men. What will happen to us and our land?"

People who are too well off in this world will hardly feel themselves citizens of another to come.

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

РЕДАКТОР:
Пр. о. М. Шудло, ЧНІ.

EDITOR:
Rev. M. Schudlo, C.SS.R.

Address:
Box 220,
Yorkton, Sask.

СПІВ-РЕДАКТОРИ:
Пр. о. Р. Хом'як, ЧНІ.
Пр. о. Л. Ратушняк, ЧНІ.

CO-EDITORS:
Rev. R. Chomiak, C.SS.R.
Rev. L. Ratushniak, C.SS.R.

Address:
Box 220,
Yorkton, Sask.

ДИРЕКТОР ДРУКАРНІ:
BUSINESS MANAGER:
Mr. Andrew Novak,
Box 220,
Yorkton, Sask.

Рік XLI, ч. 3.

Volume XLI, No. 3.

REDEEMER'S VOICE

ЗМІСТ — CONTENTS

Радуйся, Благодатна ... 1
Місячне намірення ... о. С. Б., ЧНІ. 4
Христос і покута ... о. Мих. Шудло, ЧНІ. 7
Святі реліквії нашого спасіння ... о. Роман Ганас 14
Бог є милосердний для грішників ... о. Роман Хом'як, ЧНІ. 17
Хотів би ти знати? ... 19
Що прокляті терплять в пеклі? ... 22
Новий Катехизм ... 25
Слава Кобзареві ... о. Мирослав Марусин 28

Hail, Mary, Full of Grace ... 33
Modern Unbelievers .. by M. Schudlo, C.SS.R. 34
Renewal of the Sacrament of Penance ... 38
If we follow Christ, we must deny ourselves ... by Father John McKee 40
New Catechism ... 43
Sin is an insolent rebellion against God ... 45
I'd Like To Know ... 47
Cogitations ... by Father Nick of Montreal 50
Taras Shevchenko ... 51
Beatitudes for friends of the aged ... 52
Constitution on the Sacred Liturgy ... Commentary by M. Schudlo, C.SS.R. 53
What Can Happen To Our Freedom? ... 54
What Can You Do To Promote Vocations? .. 57
Hands—Christian Hands! ... John Zubaly 59
Driver Please ... Marie Young 60
How To Be Humble . by M. J. Huber, C.SS.R. 61
Gentle Hands ... Marie Young 64

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

КВІТЕНЬ
1969
APRIL

REDEEMERS

VOICE

ВЕЛИКОДНІЙ ДАРУНОК

З нагоди Великодня подаруйте своїм батькам, членам родини та друзям щось такого, що промовить глибоко до їх душі й релігійного почуття!

Колегія св. Володимира видала альбом двох довгограючих рекордів наших церковних відправ: Вечірню, Утреню Страстей і Утреню Надгробну.

Всі співи зложені з рідних старовинних мотивів і виконані в українській мові.

Ці альбоми повинні бути в кожній українській хаті.

Ціна одного альбому, що включає і поштову оплату, —$8.50.

AN EASTER GIFT

This Easter why not give a gift to your parents, relatives and friends that they will enjoy for many years. This year give a UNIQUE gift—a lasting gift.

St. Vladimir's Boys Choir has released an album of two L.P. records of our beautiful church services. One L.P. contains the complete Vesper (Vechirnia) services; the other record has parts of the Holy Thursday and Good Friday services. The services are sung in Ukrainian.

The price per album is $8.50 which includes mailing costs.

Please send your orders to:

ST. VLADIMIR'S COLLEGE
ROBLIN, MANITOBA, CANADA

ВЕЛИКДЕНЬ

о. Роман Гавас

Свято Христового Воскресення — це свято любови й радости . По страстях і по мученичій смерті Ісуса Христа на горі Голгофті прийшло Його Світле Воскресення! Перемогла правда, сповнилася Божа обітниця. Люди отримали ласку спасіння і змогу стати Божими дітьми та ласку надії на вічне життя.

Свято Воскресення Ісуса Христа християнський світ святкує завжди на весні. До повноти радости людських почувань долучується жива природа, яка ціслі своєї завмерлости в зимі пробуджується до нового життя. До гармонії радісних воскресних пісень долучується спів птахів, в гармонію весняних красок включаються перші розцвілі барвисті квіти, які прикрашують левади та долини.

Всі люди радіють, бо Христос Воскрес!

Христове Воскресення було Божою волею, було діянням любови, терпіння і прощення. Так дуже Бог полюбив світ, що послав Свого Сина Єдинородного, щоб Він через терпіння отворив грішному світові ворота до вічного спасіння. Терпіння поручив Ісус всім, хто хоче стати Його ісповідником. Прощенням Христос дав доказ правдивої любови до людей, коли молився на хресті: "Отче, відпусти їм, бо вони не знають, що чинять." Мільйони християн проявили чесноти християнської любови, терпіння та прощення. Ці чесноти є виявом правдивої віри. Вони є запорукою вічного спасіння, вічного щастя в небі. З любови до Христа багато християн, прощаючи своїм ворогам, гинуло серед тяжких терпінь на аренах римських цирків, і ще гинуть там, де переслідують Христа, а з Ним і колись вільні народи, серед них нашу батьківщину Україну. За любов, терпіння, вірність і прощення Христос завжди щедро благословив всіх і винагороджував їх. Небо прикрашалося славою святих, земля

покривалася численними добрами, помножувалися її плоди так дуже потрібні для життя людей.

Наш український народ, прийнявши християнство, в практиці свого життя проявляв чесноти любови, вірности і терпіння. Грішили браком любови в минулій та теперішній нашій історії наші провідники і через їх помилки, наш народ мусить терпіти тяжку неволю московських комуністів, а ми еміґранти, через брак згоди серед наших церковних та народних провідників, втрачаємо останні духові наші скарби, нашу віру, обряд, мову чи наші рідні традиції, які ми повинні зберегти для будучої нашої історії. За Христа, за Церкву, за віру та волю народу в ході минулої історії наш український народ поклав серед великих терпінь багато жертв, як мало котрий народ на світі. Наша земля скроплена кров'ю та встелена кістками численних наших мучеників і героїв, які серед тяжких терпінь, в славі та геройстві віддали своє життя за Христа, за Церкву та волю рідного нашого народу. В імя любови і вірности численні наші герої гинули на полях бою чи в ворожих тюрмах серед страшних тортур, і тому нині наша Україна — це велика терпляча рана, залита сльозами, діткнена холодом і недостатком, просить і чекає рятунку від нас українських еміґрантів, від наших церковних і народних провідників, які, розєднані й поділені, не можуть їй ніякого порятунку дати.

Багато творів нашої літератури, нашої поезії, прози та багато наших пісень звеличує божеську чесноту любови до Бога і до ближнього як радість, як надхнення до життя. З почувань любови до ближнього наш народ розвинув таку милу всім чесноту гостинности, відкриваючи свої серця і свої житла для голодних, хворих чи переслідуваних. З почувань любови до Бога наш народ побудував своїми жертвами численні величні Божі храми на рідній землі чи на еміґрації. З почувань любови до Бога наш народ в більшості утвердив в своїх душах чесноти вірности та відкинув і бридився ганьби ЗРАДИ у відношенні до Бога чи рідного народу. І ЛЮБИВ наш народ і дуже ТЕРПІВ наш народ, але донині не діждався, щоб Україна була вільною.

І коли нам у днях празника Христового Воскресення

може будуть причуватися звуки воскресних дзвонів рідної землі, може будуть причуватися гомони гагілок наших дівчат і хлопців, колись розбавлених коло наших церков, може будуть привиджуватися наші луги чи сади, покриті запашними квітами весни, може й відчуємо запах нашої пшеничної пасхи, а слідом за тим може зродяться в нас жалісні почування до себе самих чи до інших за втраченою чарівною рідною землею, може з наших сердець буде рватися повне жалю питання: "Чому за стільки наших терпінь Україна донині не є вільною?" Тоді покірно схилімо голови, щоб почути й прийняти докір правди нашої минулої і теперішної історії: Українці! Ви ЛЮБИЛИ, терпіли, але ви, українці, не хотіли собі ПРОЩАТИ! Часто особисті амбіції ваших провідників руйнували найважніші скарби народу, що й виявилося в останніх літах на еміґрації, що наші провідники в імя власних амбіцій чи користей знищили останню надію на ліпшу долю українського народу, патріярхат для самостійної Української Католицької Церкви! Там, де нема прощення, покори і волі ставити добро загалу понад власні амбіції чи користі, там нема згоди, а де нема згоди, там панує неволя.

Свято Христового Воскресення це свято НАДІЇ! Це найбільше чудо християнської віри. Чуда нині трапляються, але вони є дуже рідкі! Всі ми є свідомі нашого дуже важкого політичного положення. Прекрасні воскресні пісні в часі свят Христового Воскресення накликують добрих християн: "Друг друга обнімім, і скажім: МИ БРАТИ! і всім, що ставляться ворожо до нас серед нас самих простім з празником Христового Воскресення!" Чудо прощення, чудо згоди серед нас самих може виєднати в воскреслого Христа чудо Божого прощення всім нам за наші провини, і так дуже потрібне нам всім чудо надії на кращу долю поневоленого нашого народу, його Церкви і його культури, яку нині на наших очах відвічні наші вороги нищать.

Христос любив, Христос терпів, Христос на хресті простив, Христос воскрес! Полюбім себе і простім собі, бо тільки тоді зможемо надіятися на чудо воскресення кращої долі для нашої рідної землі, України!

— МІСЯЧНЕ НАМІРЕННЯ —

о. С. Б., ЧНІ.

НЕХАЙ УСІ ЗУСИЛЛЯ, ПЕРЕВЕДЕНІ В ДУСІ II ВАТИКАНСЬКОГО СОБОРУ В ЦІЛ ПОСИЛЕННЯ СВЯЩЕНИЧИХ І МОНАШИХ ПОКЛИКАНЬ, ЗНАЙДУТЬ РЕВНУ ПІДДЕРЖКУ ВІРНИХ

(Наміреня Апостольства Молитви на квітень, благословлене Святішим Отцем)

"З різних сторін світу приходять до нас вісті, що священичі й монаші покликання далекі від того, щоб зростали, тим часом число вірних побільшується. Коли ж Боже Слово треба проповідувати мільйонам, що його прагнуть, якщо ласки Божих Тайн треба давати душам, щоб їх скріпити в Божій службі, конечно треба, щоб більше й більше молодців і дівчат діставали ласку, щоб великодушно відповісти, коли Бог кличе їх до цього життя любови й служби, щоб вступали в сліди Учителя і Його апостолів" (З промови Святішого Отця Павла VI 5 травня 1965, з приводу другого світового дня молитов про покликання).

Обов'язком всієї християнської спільноти є старатися про священичі й монаші покликання. Цей обов'язок спочиває особливішим способом на родинах. Вони своїм духом віри, любови й правдивої побожности повинні бути розсадниками духовних покликань. По родинах повинні парохії, потім учителі сповняти важливу ролю в плеканні покликань. Католицькі товариства й різні групи повинні надавати молоді такий напрям, щоб вони могли бачити своє покликання й свобідно йти за ним. Всі священики повинні своїм життям смиренної, радісної й повної посвяти праці, своєю заохотою і любов'ю притягати молодь до священичого стану.

У декреті "Про пастирський уряд єпископів в Церкві" Ватиканський Собор каже: "Єпископи нахай якнайбільше плекають священичі й чернечі покликання, маючи окреме старання про місійні покликання" (15). Тому, що покликання залежать від Божої ласки, Собор поручає безнастанну молитву. До молитви про покликання взиває сам Христос: "Він, бачивши юрби народу, милосердився над нами, бо вони були стомлені й прибиті, немов ті вівці без пастиря. Тоді сказав до своїх учнів: Жниво

велике, та женців мало, тому благайте Господа жнива, щоб вислав женців на своє жниво" (Матей 9, 36-38).

Вірні повинні також уживати всіх засобів, що можуть плекати й попирати покликання. Тут належать проповіді про значення покликань, різні засоби комунікації, як преса, радіо, телевізія, відповідні катехитичні науки, що ясно представляли б потребу, природу й гідність духовного покликання. Собор наполегливо настає, щоб піддержувати діла й інституції до плекання покликань, а там, де їх нема, щоб їх закладати. Всі ті дії й старання треба пристосувати до модерного способу думання й брати до уваги сучасні труднощі.

Бог часто кличе багатьох з-поміж молоді до духовного стану. Однак сьогодні великою проблемою є, щоб молодь ішла за тим покликанням.

В останніх літах зайшли поважні зміни так у Церкві, як і в цілому світі. Шалений розвиток технічних наук дає людині велике почуття самовистачальности. Звідси можна почути такі голоси: "Тепер у світі поступ, технологія, сила, спроможність людини є дуже велика. Людина для себе вистачальна, тому забудьмо про давні часи, коли духовний стан мав велике значення. Світ зо своїм поступом техніки, винаходами, різними надзвичайними досягненнями й майбутніми можливостями так притягає молодь, що, коли вона чує в собі поклик до вищого, духовного життя, відкладає його здійснення, а потім серед галасливого гамору цього світу це покликання пропадає."

Матеріяльний розвиток людства, його техніка шалено поступає вперед, та на жаль духовні вартості в очах змаперіялізованого світу тратять своє значення. Давня ревність в справах віри впадає. Горячкові перегони в ділянці техніки, винаходів не дають часу сучасному світові застановлятися над важливими життєвими питаннями. Люди навіть з великим світовим образуванням і знанням в ділянці техніки й матеріяльних досягнень часто мають дуже органичене знання щодо вищих правд і основних питань життя. Звідси походить, що земські вартості притягають молодь. Певно, що ми не можемо погорджувати здобутками людської техніки й земського знання. Однак не можемо занедбувати духовних цінностей, що є осно-

вою християнського життя і тим самим конечними, коли ходить про справи духовних покликань. Тому особливішу увагу треба звернути на справжню природу священства, його істотні чинності й знання його священичої служби. В той спосіб молодь буде розуміти, що то значить бути священиком і буде старатися вложити ціле своє серце в священичі обов'язки.

Священик—це образ Христа, — це другий Христос, як називають його Отці Церкви. Всі люди, так старші, як і молодші, повинні бачити в ньому заступника Христа, що приносить людям Христове ім'я, Христове слово, Христову ласку. З цієї причини кандидати священичого стану повинні старатися все ліпше пізнавати Христа та йти за Ним. Це все вони можуть найкраще осягнути через набожність до Пресвятої Евхаристії. В цім таїнстві вони повинні бачити ідеал, що їх потягає й поучує, як любити Христовий хрест. Серед студені самолюбного сучасного світу, треба молоді вказати на взнеслу службу любови й пожертвування, що священик може дати сьогоднішньому бідному людству. Успішність апостольства світських людей не можна так переціновати, щоб через це затемнювати апостольство священиків. Це певне, що священичі покликання є надією Церкви, бо без священиків Церква не може існувати, не може проповідувати євангелію, освячувати й спасати людей. Тому ми повинні все робити, що тільки можемо, щоб, через молитву й акцію, збільшувати число та якість священиків.

Нехай Христос Чоловіколюбець, через заступництво Непорочного Серця Марії, благословить наші наполегливі старання про духовні покликання.

Місійне наміреннн: Про потрібне число місіонерів для Південної Америки.

Травень: Загальне наміреннн: Про основніше пізнання Христа і Його Церкви через обнову, намічену Другим Ватиканським Собором.

Місійне: Про зріст апостольства серед мирян.

Іван до Петра: "Я вже три місяці не мав сигаретки в устах!"
Петро промовив здивовано: "То ти таки перестав курити?"
Іван: "Ні, я купив собі люльку!"

Злука між Христом і християнами

"Знайте, що не тлінним сріблом або золотом ви були викуплені, але дорогоцінною Кровю Христа"... (1 Петро 1, 18).

Прикро нам дивитися на людську кров, а дехто навіть не може знести її виду. Зате Кров Христа така свята, що її почитаємо й можемо навіть пити, бо Сам Христос каже: "Кров Моя — правдивий напій" (Іван 6, 55).

"Без кровопролиття нема відпущення" — каже св. Павло (Євреї 9, 33). Для прощення гріхів треба крови і то не звірят, але крови Чоловіка, що був водночас і Богом. Отже Крови Богочоловіка — Ісуса Христа. Він Єдиний має силу виєднати нам прощення гріхів ціною Своєї Крови. А в Серці Христа ця кров освячувалася в часі Його туземного життя. Він бажав хрещення крови (Лука 12, 50). Найперше Сам пролляв Кров в Гетсиманському саді, й опісля при бичуванні, вінчанні терням, на Хресній Дорозі, на хресті, а навіть по Своїй смерті дозволив проколоти Своє.

Серце і звідтам потекла ще остання крапля крови. "Один з вояків проколов Йому списом бік і потекла негайно ж кров — і вода" (Іван 19, 34).

Так ніхто ще в світі не пролляв крови, як Христос.

Кров має свою мову. Вона виступає на обличчі людини й оповідає про внутрішнє зворушення серця: з радости, страху, обурення чи гніву.

Христова Кров також говорить нам про Божу справедливість і злобу гріха, якого не можна нам легковажити. Також оповідає нам Христова кров про Божу любов і милосердя супроти грішника. Бог воліє простити гріхи ніж карати грішника. Христова Кров кличе до неба, але не імсти, як у випадку вбитого Авля, але Божого милосердя. "Бог так полюбив світ, що Сина свого Єдинородного дав" (Іван 3, 16). Син так полюбив світ, що й останню крапплю Своєї Крови віддав за спасіння людей.

Та не тільки віддав, але — як знаємо — віддає постійно. На Голготі Христос приніс найбільшу жертву Своєї Крови, але вона водночас залишається також в теперішності — в Пресвятій Евхаристії і стало приноситься в жертву на наших престолах у церквах. Адже завжди чуємо, як священик в часі Божественної Літургії — Евхаристійної Жертви — вимовляє слова переісточення: "Сія єсть Кров моя". Розділюючи вірним Святе Причастя, священик говорить: "Святія Крови Господа нашого Ісуса Христа причащається раб Божий". Це Кров Христова, що кріпить слабих і воскресає мертвих на душі.

Та сама Кров Христова, що пливе в Його жилах, пливе також в наших жилах. Ми пємо її у Св. Причасті, — ми живемо Кровю Христа: "Хто пє кров Мою, той живе життям вічним" (Іван 6, 54). "Хто кров Мою пє, той у Мені перебуває, а Я — в ньому" (Іван 6, 56) — каже Христос, а св. Павло: "Живу вже не я, а живе Христос у мені" (Галати 2, 20).

Яка то тісна злука між Христом і християнами! Ми з Христом одне Містичне Тіло. Христос — це Голова Тіла, а ми — члени Його Тіла. Одна кров кружляє в нас. Ми свої — ми Родина однієї крови, тому Христос називає нас братами. Ми маємо спільного Отця, що на небі, спільну Матір — Пречисту Діву Марію, спільне

життя, спільну любов, спільні терпіння і спільну славу. Ми — родина з Богом.

"Кров Його на нас і на наших дітях!" (Матей 27, 25), так кричали вбивці Христа. Вони бажали Крови Христа, але з ненависти до Нього. Їх бажання сповнилося сорок років по смерті Ісуса, при збуренні Єрусалиму.

Ми не так бажаємо цієї Пресвятої Крови як тоді вони. Ми її бажаємо з гарячої любови і приступаємо до Св. Причастя з бажанням спасти наші душі.

о. Атанасій Тимків

НА ВЕЛИКДЕНЬ

Злинуть воскресні пісні,
Сядуть на наші поля,
Вже у весняному сні
Чує їх рідна земля.

З гір їх несе вже струмок,
Шум їх вітає в гаях,
Дай їм крилець ластівок,
Весно, дай соняшний шлях!

Буде Великдень у нас,
Празник—без горя і сльоз,
Руку подасть нам наш Спас,
Волю нам дасть наш Христос.

Відки б не вийшов наш враг,
Зломить його наш опір,
Вгору піднятий наш стяг
Блисне вогнем нових зір.

Жах добереться до варт
Наших одвічних тюрем,
Дасть нам сила і гарт,
Ми своє жниво зберем.

Чуєте, браття, вже дзвін,
Дзвін Великодніх пісень?
В гурт один кличе нас він,
День Воскресення — наш день!

Василь Щурат

Жінка: "Пане лікарю, я знаю, що скоріше помру ніж мій чоловік, бо я слаба. Але як довго по моїй смерті мій чоловік буде ще жити?"

Лікар: "Він ще здоровий. Може з десять літ!"

Жінка: "Слава Тобі, Господи, бодай тоді матиму спокій".

Ми знаємо, що кожний народжений від Бога, не грішить, але народжений від Бога береже себе і лукавий не чіпає його (1 Іван 5, 18).

Розділ 21

ІСУС ЦЕ ДОБРИЙ І МИЛОСЕРДНИЙ СПАСИТЕЛЬ

Бог це сама доброта. В Бозі нема нічого тільки добро. Ісус це Божий Син, який прийшов від Отця, щоб показати нам дорогу до неба. "В останніх часах Він (Бог) заговорив до нас через Сина, якого зробив спадкоємцем усього...Він (Ісус) це відблиск Його слави, образ Його істоти" (Євреї 1, 2-3). Ісус це доброта Самого Бога Отця в людському тілі. Тому Ісус сказав до апостола Пилипа: "Хто бачив Мене, той бачив Отця" (Іван 14, 9).

Ісус показував, який Він добрий, як ходив по Палестині, лічив хворих, спараліжованих, кривих і сліпих (Марко 6, 56). Ісус добрий для людей, бо Він має добре Серце. Ісус воскресив одну дівчину, щоб потішити її засмучених батьків, і сказав їм дати їй їсти, бо вона була голодна (Марко 5, 22-43). Ісус врятував життя одній жінці, яку вороги хотіли вбити за те, що вона допустилася гріха

(Іван 8, 4-11). Ісус плакав над смертю Свого приятеля Лазаря (Іван 11, 35). Ісус був милосердний для бідних грішників, і тому Його вороги ганили Ісуса за це (Матвій 11, 19). Ісус сказав про Себе Самого: "Син Чоловічий прийшов спасти те, що було загинуло" (Матей 18, 11).

Ісус тішився, як хтось прийшов до Нього і прохав прощення гріхів, як це Він вчинив для бідної грішниці в домі Симона прокаженого. Він не тільки простив їй гріхи, як вона покаялася, але ще й оборонив її від ворогів (Лука 7, 36-50).

Ісус ніколи не відмовив помочі, як люди прохали помогти їм. Він улічив паралітика (Матей 8, 1) і вилічив слугу сотника (Матей 8, 13) і багатьох інших хворих, бо вони просили Його улічити їх з хвороби.

Ісус навіть поміг розпятому розбійникові навернутися на хресті і так спасти свою душу (Лука 19, 41).

Ісус не судив нікого, ані нікого не ганив, хіба тих, що вдавали добрих, але були дійсно злі і не хотіли покаятися. Такими грішниками, що вдавали добрих, було багато фарисеїв, які вели бідний і невчений нарід на манівці і відвертали від Бога. Ці фарисеї не хотіли прийняти науки Ісуса, і тому Він був дуже сумний.

Ісус не змінюється і ніколи не зміниться. Він дальше любить людей і в небі молиться за них до Свого Отця. Ісус любить всі народи. Він не дивиться, до якої раси вони належать, бо всі раси і народи рівні в Божих очах. Всі народи це Божі діти і браття Ісуса. Ісус прийшов на світ, щоб усіх людей привести до Свого Небесного Отця і так спасти їх.

І цей добрий і ласкавий Ісус це мій брат. Я є Його братом або сестрою, якщо люблю свого Небесного Отця і зберігаю Божі і церковні Заповіді. "Хто чинить Божу волю, той Мені брат, сестра" (Марко 3, 35).

ПИТАННЯ

1) Чому Ісус так сильно любив грішників?

Ісус так сильно любив грішників, бо Він прийшов на світ спасти їх.

2) Чи Ісус колись на землі відмовив комусь якоїсь ласки як люди прохали Його?

Ісус ніколи не відмовив нікому ласки, як люди з довірям прохали її в Нього.

3) Як ти можеш наслідувати доброту і ласкавість Ісуса?

Я можу наслідувати доброту і ласкавість Ісуса, як не буду ніколи осуджувати і помагатиму всім тим, що потребують моєї помочі.

СВЯТЕ ПИСЬМО

Прийдіть до Мене всі, що почуваєтеся струджені і перетяжені, і Я полегшу вашу втому (Матей 11, 28-29).

ПРАКТИЧНА ПОСТАНОВА

Я буду завжди боронити інші діти, як хтось зле говоритиме про них.

ЛІТУРГІЙНА МОЛИТВА

Ісусе, Ти надія безнадійних. Ісусе, Ти потіха тих, що плачуть. Ісусе, Ти слава вбогих. Ісусе, не суди мене по моїм ділам! (Акафист в честь Ісуса Христа: Ікос 9).

ОСОБИСТА МОЛИТВА

Ісусе, поможи мені поступати з іншими дітьми так, як я хотів (хотіла) б, щоб вони поступали зо мною.

Напиши в своїм зшитку:

ВПРАВА

1) Яких людей Ісус лічив, як жив на землі і проповідав у Палестині Свою Євангелію?

2) Оповіж своїм шкільним товаришам, або товаришкам, як Ісус воскресив молодого хлопця, що його вже несли на цвинтар (Лука 7, 11-15).

3) Намалюй рисунок бідної грішниці, що впала до ніг Ісуса і прохала прощення гріхів (Лука 7, 36-50).

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ, це релігійний місячник, що його видають Отці Редемптористи. (В липні і серпні виходить тільки одне число). ПЕРЕДПЛАТА: Одне число 25ц., один рік $3.00, два роки $5.50, три роки $7.50. ЗМІНА АДРЕСИ: Хто змінює адресу нехай повідомить Адміністрацію Голосу Спасителя бодай один місяць наперед, подаючи водночас СТАРУ і НОВУ ардесу. ВІДНОВА ПЕРЕДПЛАТИ потверджується тим самим, що далі одержуєте місячник зо зміною дати на коверті, яка вказує коли передплата кінчиться. АДРЕСА для адміністраційної кореспонденції: REDEEMER'S VOICE, 165 Catherine Street, Box 220, Yorkton, Sask., Canada.

Редактори не відсилають незамовлених артикулів, хібащо хтось виразно зазначить, що бажає їх звернення та пришле марку для відсилки.

Появляється друком за дозволом церковної влади.

Як Церква ставиться до політики?

Не рідко можна стрінути керівників держав, ба й звичайних мирян, що бажали б, щоб представники Церкви, цебто єрархія, єпископи й священики зовсім не цікавилися публічним, цивільним життям своїх підвладних. Ці люди хотіли б замкнути священика в церкві чи захристії посеред запахів кадила чи побожного співу псальмів, бо все інше треба полишити керівникам держави. "Нехай католицтво пробуває собі в церкві! Релігія добра для дому й церкви! Повне відділення релігії від практичного щоденного життя." Ось засади тих, що бажали б вчинити Церкву Христову, Божу й непомильну учительку світу, своєю немічною служницею, без поваги, впливу й авторитету. Вони невинно "нагадують" Церкві, що Христове Царство не є з цього світу. (Іван 18, 36). Під покришкою хитрої толеранції для Церкви ці "людці", керівники держави бажають виключити благодійний вплив церковної єрархії з публічного життя, щоб опісля легше здавити його по домах і в приватнім житті своїх громадян, бо остаточна їх ціль це заложення царства без Бога й релігії, цебто повна ляїцизація громадянства. Чому б церковна єрархія, єпископи й священики не мали права цікавитися політикою своєї батьківщини? Чи тому, що вони є офіційними урядовцями Церкви? Думаємо, ніякий "ліберальний" демократ не поважиться заперечити, що священики й єпископи є **повноправними** громадянами держави, як це роблять комуністи з клиром у своїх державах.

Бувши повноправними громадянами своєї батьківщини нарівні з іншими, єпископи й священики мають ті

самі права, що всякий інший громадянин. Якщо миряни мають право організуватися в політичні партії, чому б церковна єрархія не могла своїми порадами і вказівками помагати католицьким мирянам будувати політику на засадах релігії та моралі? Таж демократія толерує навіть шкідливі марксистівські організації, але чомусь вперто поборює діяльність католицького клиру в політичній ділянці, хоч всім відомо, що тільки нерозводнене католицьке християнство годне стримати лявину безбожницького матеріялізму, що загрожує існуванню цивілізації.

Правда, що священики й єпископи це офіційні представники Христової Церкви й надприродного ладу в світі, але й ніхто не годен заперечити, що вони водночас є теж повноправними громадянами держави. Їх провідний, учительський уряд навіть зобовязує їх вмішуватися до цивільних справ, коли політика **заторкує жертівник і інтереси релігії** вимагають цього, каже Папа Пій XII.

Як провідники католиків, єпископи й священики мають святий обовязок вчити мирян, як треба плекати в собі християнське поняття про життя й як будувати на непохитних засадах Христової Євангелії економічне, політичне й соціяльне життя батьківщини.

Слід проте зазначити, що священики й єпископи, займаючись політичними проблемами краю, користуються тільки своїми особистими правами, які прислуговують кожному громадянинові. Вони діють не як **представники Церкви,** але як **громадяни держави.** Своєю діяльністю зовсім не ангажують **Церкви як такої** в діяльності політичних партій, хоча б ці партії були вповні християнські.

Зрештою канонічне право обмежує можність клиру вмішуватися до політики, щоб не дразнити могутніх цього світу.

Якщо ж Церква не може вповні відділитися від держави й інколи мусить стрічатися з політикою, так це не значить, що вона безпосередньо мішається до справ держави або що займається **властивою** політикою.

—o—

Що ж слід розуміти під **властивою політикою,** до якої Церква не мішається, ані не має права мішатися, бо це

не її ділянка. **Політика** це знання й штука рядити державою чи займатися публічними справами або справами політичних партій. Церква не мішається до політики, цебто Церква не займається чисто політичними і державними справами якоїсь держави, що не мають ніякої звязі з мораллю громадян.

Церква та єрархія не мають юрисдикції над політичними справами, що відносяться до дочасного добробуту громадян, бо на це є цивільна державна влада, що є вповні незалежна в цих справах. Державні закони, розпорядки влади в християнських краях назагал не противляться остаточній цілі людського життя на землі, цебто не перепиняють людям змагання до спасіння.

Якщо Церква виходить на політичну арену, то її вмішування в цивільні справи має завжди духовний характер, бо мусить бути якийсь духовний обєкт у цивільних справах, щоб Церква мала право вмішатися до них. Церква тоді входить у політику, як дочасні справи заторкують моральні й релігійні питання, цебто тоді, як політика заторкує престіл Божий.

Папа Лев XIII писав: "Ми зовсім не хочемо мішатися до політики; якщо ж політика зустрінеться з релігійними інтересами, то Римський Архиєрей має завдання накреслити таку поведінку, що успішно захищала б релігійні інтереси, в який лежить послідня ціль речей."

З цих слів видно, що Церква не займається політикою, але **політичною мораллю.** Церква не займається політикою одної чи другої партії, одного чи другого народу чи блоків народів, бо це не її діло. Політика Церкви в тому, щоб **захищати й боронити найвищі інтереси людини як Божого сотворіння, яке своєю вартістю перевищує ввесь маріяльний всесвіт.**

Політика Церкви не є ні республіканською, ні демократичною, ні монархічною, бо Церква займається найвищими принципами моралі, якими має керуватися політика народу й держав. Політика Церкви це не оборона політичних систем, але захищування й вияснювання підвалин християнської цивілізації, а ці підвалини це родина, школа, праця, свобода й людська особа. Якщо ці підвалини людського громадянства бувають нарушені несумлінними керівниками держав, тоді настають хаос

і анархія, які остаточно ведуть до тиранства й невільництва народу.

—o—

Папа Пій XII, оплакуючи шкідливі намагання ляїцизму, який намагається перешкоджувати благодійному діянню Церкви в публічнім житті народів, написав у 1939 році: "Скільки добра сплило б на світ, який порядок і спокій запанували б у соціяльнім житті, скільки цінних енергій збільшило б добробут людства, якщо б Церкві, цій учительці справедливости й любови, запевнено ту свободу діяння, яка силою Божого поручення належиться їй!"

На жаль добродійна акція Церкви, що намагається християнізувати громадянство засадами Євангелії, не рідко буває обчорнювана політикантами як намагання опанувати світ. Так колишній нацизм, як сьогоднішній комунізм кидали Церкві закиди, що вона не дбає про добро людства, а тільки намагається панувати над народами й використовувати їх в ім'я Євангелії. Під цим закидом робили Церкві всякі можливі перешкоди, щоб не могла проникати громадянства благодатним духом Христа й Його навчання. Що більше! Змалювавши Церкву як ворога людства, брутально накинулися на неї і кривавими гоненнями, розстрілами й вивозами силкувалися замкнути їй уста, щоб повернути своїх підвладних у бездушні машини й так використати їх для своїх амбітних цілей. Їхні закиди не нові. Жиди те саме вчинили з Христом, щоб усунути Його зо світу й позбутися Його навчання. Щоб змусити Пилата видати на Ісуса смертній присуд на розпяття, вони вчинили Христа політичним ворохобником, себто оскаржили, що Він мішається до політики й так шкодить римській державі: **Ми стверди-ли, що Цей** (Христос) **ворохобить наш нарід і забороняє давати податок кесареві, і що твердить, що Він — Христос Цар!** (Лука 23, 2).

Не зважаючи на оскарження, обчорнення, інтриги й гонення, Христова Церква не перестає голосити в світі примату правди й справедливости в політичних ділянках людського життя, бо вона чуває, щоб людина, Боже розумне сотворіння не зазнавало кривди від тих, що ради власних вигід або жадоби панування бажали б повернути розумну, на Божий образ сотворену людину, в істоту без волі й позбавлену всяких прав, що ними Творець наділив її в дні сотворення. Церква тільки там мішається до політики, де Боже право або людська гідність можуть входити або дійсно входять у конфлікт з тою земською політикою, що бажала б виключити Бога зо світу.

Бог - це любов

о. Роман Хом'як, ЧНІ.

Святий Іван пише: **"Цим виявилася до нас любов Божа, що Бог свого єдинородного Сина послав у світ, щоб ми жили через нього. Любов же полягає не в тому, що ми полюбили Бога, а що він полюбив нас і послав Сина свого — примирення за гріхи наші. . .Бог є любов, і хто перебуває в любові, той перебуває в Бозі, і Бог перебуває в ньому"** (Іван 4, 9-10, 16).

Від вічности Бог полюбив людей. Він завжди любив кожну людину, навіть перш ніж вона могла любити його: **"Я полюбив тебе відвічною любов'ю"** (Єремія 31, 3). Бог створив нас тому, що любить нас. Він відкупив нас через свого Сина та вчинив нас своїми дітьми. З любови Бог перестерігає нас, карає нас і прощає нам наші провини. Бог — це любов.

Тому, що Бог любить нас, ми повинні його любити. Він хоче, щоб ми кликали його Отцем: **"Отче наш, Ти, що єси на небесах,...** і довіряли йому з дитячим довірям. Ми не потребуємо його боятись, як це робили б невільники, але ми повинні любити його, як це чинять діти.

Божа любов часто брала святих приступом. Вони бачили, що ніхто з людей не може вдоволити їхніх сердець крім самого Бога. Тому вони нічого більше не хотіли тільки любити Бога щораз більше й більше. В заміну Бог виявляв їм щораз більші багатства своєї безмежної любови.

Бог прагне, щоб кожна людина була вповні злучена з ним. Він хоче, щоб кожний з нас дійшов до небесного царства та раз назавжди жив у його любові.

Тому, що Бог чинить усе з любови, кожний з нас повинен намагатися також робити все з любови.
Святе Письмо каже: **"Бог бо так полюбив світ, що Сина свого єдинородного дав, щоб кожний, хто вірує в нього не загинув, а жив життям вічним"** (Іван 3, 16).

1) Як грішник відбуде добру сповідь і Бог простить йому тяжкі гріхи та приверне освятну ласку, то чи людина годна відчути, що вона отримала цю ласку?

Ніхто не може з абсолютною певністю відчути, що він має освятну ласку в душі, бо людина природно не годна відчути ласки в своїй душі. Це акт віри, що Бог дає ласку, як розкаяній людині прощає гріхи.

Ця ласка вбоготворює людську природу, робить людину Божою дитиною та дає їй право до блаженного видіння в небі, де вона безпосередньо зобачить Бога. Св. Іван пише про це так:

"Дивіться, яку велику любов Бог дав нам, щоб ми звалися Божими дітьми. Ми є ними... Ми Божі діти тепер, але ще не виявилося, чим будемо. Але знаємо, що як виявиться, то будемо подібні до Нього, бо зобачимо Його так, як є" (1 Іван 3, 1-2).

Вбоготворення ж людської природи освятною ласкою це запорука і умовина до вічного, щасливого життя в небі й оглядання Бога лицем у лице.

2) Моя сусідка каже, що вона годна ходити до церкви, сповідатися і любити Бога, хоч не хоче пробачити своїй

кумі, яка образила її. Вона раз навіть засвітила в церкві свічку перед іконою Спасителя і так молилася до Нього: "Господи Ісусе, нехай моя кума так скапає як ця свічка". Чи ця жінка годна дійсно любити Бога і належно сповідатися, коли вона таке робить?

Ні, ця нещасна жінка не годна ні любити Бога, ні належно приймати тайни покути, бо Бог не пробачить їй гріхів. Христос каже:

"Якщо ви прощаєте людям їхні провини, то й ваш Небесний Отець простить вам. Але коли ви не будете прощати людям, то й ваш Небесний Отець не простить вам ваших провин" (Матей 6, 14-15). Отож, не зважаючи на сповіді, ця жінка залишається в своїх гріхах. Самі її сповіді є гріхом, бо вона чинить їх неважними і так зневажає тайну покути.

3) Що означають слова Псальмопівця: "Ти кожному віддаєш згідно з його ділами?" (Псалом 62, 13).

Ці слова означають, що Бог є справедливий. Як людина стає на Божий суд зараз по смерті, то Бог віддасть кожному згідно з його ділами, що їх виконав в часі земського життя. Добрі отримають від Бога нагороду за добрі діла, лихі будуть покарані за лихі вчинки. Св. Іван каже в Апокалипсі, що Бог записує в книзі життя всі людські діла, і згідно з тим, що записане в цій книзі, буде судити людей (Одкровення 20, 12).

4) Чи треба вірити, що Бог сотворив світ за сім днів, як це подає перша глава книги Буття?

Ні, сьогодні загал богословів і вчених виразно твердить, що наш світ не зявився кілька днів перед появою людини. Наша земля розвивалася впродовж мільйонів літ, заки стала здібна прийняти людину. Теперішні науковці думають, що перша людина зявилася на землі тому 600.000 літ, хоч зразу люди вірили, що людський рід існує тільки 6,000, а потім 60,000 літ.

5) Про що проповідники повинні найбільше проповідати під час місій?

Теми проповідей залежать від потреб народу і від самого проповідника. Проте слід зазначити, що Христос був осередком і головною темою проповідування Апостолів. Св. Павло каже: "Ми проповідаємо Христа розпятого, що для поган є згіршенням (предметом згіршення), а для

юдеїв нерозумом" (нісенітницею), якої вони не хотіли прийняти (1 Коринтян 1, 23).

Ось тому розпятий і воскреслий Христос, Посередник між Богом і людьми, повинен бути осередком нашої віри і богослов'я та проповідування. Кожне покоління повинно намагатися поглибити знання про Христа в світі.

6) Чому Церква не проголосила Божої Матері посередницею всіх ласк, хоч під час Собору багато соборових Отців сподівалося, що це стане найновішою догмою?

Справа загального посередництва Божої Матері не є ще докладно насвітлена, хоч негайно по проголошенні тілесного внебовзяття в 1950 році різні релігійні інститути і громади звідкілясь отримували заохоту вносити до Риму подання, щоб Папа проголосив Божу Матір загальною посередницею всіх ласк. Деякі богослови, побоюючись надужить у цій справі, зачали спиняти цей запал і так справа залишилася досьогодні.

7) Скільки дітей повинно бути в родині?

Скільки кожна родина повинна мати дітей, це справа самих подруг, бо діти це твір гідної і відповідальної подружньої любови, що повинна лучити чоловіка і жінку. Священик може своєю порадою помагати подругам, але вони самі мають вирішити цю справу, беручи під увагу своє здоров'я, матеріяльні засоби, тощо.

Конституція про Церкву в модерній світі каже:

"Батьки повинні вважати це своїм завданням передавати життя і виховувати тих, яким дали життя... Вони виповнятимуть своє завдання з людською і християнською відповідальністю. Шануючи Бога, вони спільною порадою і зусиллям зроблять належне рішення.

"Вони роздумливо візьмуть під увагу своє власне добро і добро тих дітей, що вже народилися, і тих, що можуть іще народитися. Тут вони будуть рахуватися з матеріяльними і духовними обставинами часів і власним життєвим станом. Вкінці вони звернуть увагу на інтереси цілої родини, громадянства і Церкви.

"Остаточно самі батьки мусять про це судити в Божих очах" (Ч. 150).

8) Чому християни становлять одну Божу родину?

Християни становлять одну Божу родину тому, що через воплочення Божого Сина вони сталися братами Спасителя і тим самим Божими дітьми. Сам Бог заявляє: "Я буду вашим Богом і ви будете Моїм народом" (Левит 26, 11-2; Єремія 7, 23; Єзекиїл 11, 20; Осія 1, 9).

Впродовж цілої історії людства видно з Біблії, що Бог був завжди вірний людям, хоч люди часто зраджували Його почитанням ідолів, гріхами і безбожністю. Бог все кликав людей любити Його, а люди часто опиралися Його покликові. Вкінці Бог явився в світі в особі Свого Сина Ісуса, щоб закликати їх до вірної любови.

Ісус Христос це не тільки Божий Посланець до людей, але представник цілого людства перед Небесним Отцем. Він зображає любов людей до Бога. Як Спаситель людства, Христос кличе нас любити Бога. Це через Христа, який злучив усіх людей з Собою, люди творять одну всесвітню Божу родину.

9) Що таке Христова Церква?

Аж до кінця середньовіччя Церква була реальністю, якою люди проживали. Про неї було мало написано в богослов'ї, хоч Отці Церкви мали гарні вислови, що давали поняття Церкви.

Церква це містичне Христове Тіло, яке обнимає всіх охрещених людей. Христос є Головою цього містичного Тіла. Він дає йому життя. Проте багато справ є ще невиясненні, от хоча б конечність Церкви до спасіння, роля мирян у Церкві, священство мирян, тощо.

10) Що таке догматичне богослов'я?

Догматичне богослов'я це богословська наука, яка займається правдами віри, що подані людям у Божім обявленні. Ці правди віри звуться догмами. Догматичне богослов'я викладає їх науковим способом, щоб надати їм органічну одність.

Догматичне богослов'я тим різниться від морального богослов'я, що воно займається **виключно** догмами віри. Догматичне богослов'я це автентичне навчання Церкви, яке вона знає з Божого обявлення і яке передає вірним до вірування, бо таке доручення отримала від Христа, свого основника: "Ідіть по цілім світі і проповідуйте Євангелію всім людям. Хто ввірує й охреститься, той буде спасений. Хто ж не ввірує, той буде осуджений" (Марко 16, 15-16).

Отож догматичне богослов'я це наука про обявлену ві-

ру, і тому часто перевищає людський розум. Догматичне богословя займає почесне місце між іншими церковними науками, от хоча б воно перевищає канонічне право чи літургіку, бо його головний предмет це сам Бог і обявлені Ним правди.

70-ліття приїзду перших українських поселенців до Аргентини

Г. Федьо, ЧСВВ.

Українська громада в Апостолес під проводом О.О. Василіян і місцевої та провінційної влади відсвяткувала 70-ліття приїзду сюди перших наших родин.

День 27 серпня 1897 року рік-річно згадується як незабутню дату, бо тоді перші наші українці осіли в околицях Апостолес, північної провінції Аргентини — Місіонес, що межує з сусідніми державами Бразилією та Парагваєм.

Ясна річ, що нині місцевий уряд висловлюється з великими похвалами та признанням цим нашим родинам, що так сказати б, по-геройськи перебороли великі початкові труднощі, які їм накинув таки аргентинський уряд, висилаючи наших емігрантів туди, де вже різні інші емігранти, як французи, німці та італійці, завернули шлях, бо тут була пустка, чиста гола природа. Ще й до того уряд не хотів дати землі даром, ані приладдя до рільництва. Так прийшлось нашим людям тут не мало терпіти й бідувати.

Початки були справді тяжкі, а їх збільшало незнання мови, несприятливе підсоння, тощо. І хоч тверде життя давалося добре в знаки, це не знеохотило нашого емігранта-піонера. Нарід мусів числити на свої сили, бо чужої ніяк було сподіватися. І вони цю силу показали за кілька літ. Аж тоді відкрились очі багатьом урядовим чинникам, що бачили перед собою українців морально й фізично здорових, добрих і витривалих рільників.

Вже 23. 3. 1903 р. інж. Карло Ґаллярдо про ці наші оселі пише до тодішнього міністра внутрішніх справ, д-ра. Хуакін В. Ґонзалес-а: "Коли кинеться оком по широких просторах вкритих травами, бачиться всюди різноколірні чотирокутні клапті, що вказують на плантації ризу, фасолі, мандьоки, тютюну, кукурудзи, мелонів, кавунів, ітп. Серце патріота радіє, пане Міністре, коли згадається, що недавно ці простори були лиш сховищем злочинців і бандитів"..."Вони виявляють велику пошану для влади й любов до краю"...

Знову тодішній ґубернатор Хуан Хосе Лануссе так висказується про перших українців! "Вони (українці) без винятку повиплачували всі землі до року, хоч могли їх виплачуваги десять літ. Все це вказує, що мають почуття обов'язку й уважають собі за велику честь виповнити його якнайточніше. Вони — дуже економічні, а своєю терпеливістю й постійністю перевищають інші народності, як італійців, еспанців та інших. Під оглядом криміналности вони її мають найменше, самі — дуже моральні, вінчаються скоро...Я, як аргентинець, бажаю, щоб та колонізація розширилась по всіх частинах нашої Республіки для її добра морального й матеріяльного".

Гірка була доля перших наших емігрантів, але ще більше відчувалось брак свого рідного священика. Тому й не дивниця, що багато наших перейшло на православ'я чи на будь-які інші секти, ба навіть деякі златинщилися.

Ось бачимо як свідчать про наших українських піонерів самі аргентинці. Віримо, що українці такі самі по всьому світі.

По довгих просьбах аж за 11 літ від приїзду, 1908 року відвідує наших емігрантів о. Клим Бжуховський ЧСВВ з Бразилії. Та і його побут був короткий, лиш кілька місяців. Рік пізніше приїхав з Рідного Краю о. Йосип Карп'як, але, попрацювавши два роки з половиною, вернувся назад. З приїздом о. Омеляна Ананевича й о. Івана Сенишина 1911 року, душпастирювання меньше більше устабилилося, але це було абсолютно замало лише два душпастирі. О. Омелян Ананевич 1918 року виїхав до Бразилії. Тоді лишився сам один працівник на цій просторій церковній ниві, о. Іван Сенишин. По його смерті 1926 року приїзджає о. Степан Вапрович. Попрацював до 1934 і виїхав до Старого Краю...І наші поселенці знову лишаються без душпастиря. Щоб запобігти цьому почали настало від 1935 року до нинішніх днів душпастирювати.

в Аргентині наші О.О. Василіяни, створивши опісля віцепровінцію Непорочного Зачаття.

Сьогодні наші люди тут уже мають і свого єпископа, Апостольського Візитатора в особі Кир Андрія Сапеляка, з 18 священиками — з того 9 василіян, 2 салезіяни схід. обряду, 1 вербіст схід. обряду, 1 оріоніст схід. обряду та 5 світських священиків.

Рівнож працюють тут уже понад 25 років СС. Василіянки, які нараховують понад 70 членок і мають чотири доми та свою провінцію Христа Царя. Також від довших літ працюють у Місіонес Катехитки Серця Ісусового, що й будують велику колегію Св. Ольги в Обері. Ще цього року (1967) СС. Служебниці ПНДМ на саме Успення відчинили свій перший дім в Аргентині в провінції Чако (Саенс Пеня).

(Цвіркун)

ЗАДУШНІ СУБОТИ

Наша Церква в кожній Службі Божій молиться за померлих, але вона так само має кілька субот, що звуться "задушними", або "заупокійними", бо тоді особливіше вона молиться за душі своїх померлих дітей, благаючи Бога, щоб душі з чистилища дісталися до неба. Вона ж це головно робить в суботу перед мясопусною неділею і в суботи другої, третьої і четвертої неділі Великого Посту, як теж у суботу перед Зісланням Святого Духа. Ці суботи призначені на особливіше поминання померлих. Суботи ж перед мясопусною неділею і перед Зісланням Святого Духа є найважніші для поминання померлих у нашім обряді, бо тоді Церква згадує "всіх від віків померлих благочесних християн, отців і наших братів".

В нашій Церкві особливіше згадується померлих на третій день по їх смерті в честь Христового Воскресення. Згадується їх теж 9 і 40-го дня по смерті, бо так колись жиди згадували Мойсея.

Наша Церква має побожний звичай відвідувати гроби і молитися за померлих по полудні на Зіслання Святого Духа. В Західній Україні був звичай робити це в великодній понеділок.

В Америці є звичай відвідувати гроби і прикрашувати їх квітами на Рімемберенс Дей, що припадає в листопаді.

Заупокійні суботи, як теж неділя всіх Святих це добрі нагоди, щоб розбуджувати в дітях радість християнської надії: Ми сотворені, щоб завжди проживати з Богом, своїм Небесним Отцем.

Завдання педагогії

В. Буженко

Педагогія це наука, як виховувати молоде покоління. Вона має многократне завдання. Між ними це головне вказати вихованкові найвищі принципи життя.

Засада це свого роду закон, який є джерелом інших вказівок і приписів. Отак для католиків найвищим принципом є жити вповні після засад Христа, як їх подає Христова Церква, яка має за голову наслідника Святого Петра.

Кожна наука ще до того має свої найвищі принципи, що їх кожен, хто хоче дану науку добре вивчити, повинен пізнати і добре собі затямити.

До засад треба ще долучити провідні ідеї. От у вихованні мусять бути такі провідні ідеї і їх треба передавати тим, хто прагне добре виховатися. Їх треба перебирати для свого щоденного життя. Наприклад, провідною ідеєю життя повинно бути жити для Бога, посвятитися для родини, бути апостолом Христового Серця, старатися всіма засобами поширити любов до рідного обряду чи культури, тощо.

Остаточна ціль педагогії це витворити чи виплекати цілого, досконалого чоловіка. Це виховати повноцінну людину і християнина, тобто дати спільноті доброго члена і небу—святого.

До цілі треба йти повільним, але певним кроком, бо ми сотворіння не можемо все зараз таки виконати, що загадали. Чи ж не кажеться, що від сказати до зробити далеко.

Засоби ж до того походу до сповнення цілі виховання є різні та розмаїті і їх треба відповідно підбирати до часу, віку й природи чи характеру, і того, хто виховує, і того, кого виховують.

Люди постаралися зібрати в систему різні роди виховання і це зветься методою виховання. Методи є різні і не всі вони можуть бути для всіх добрі. Треба на все оглядатися при виборі методів.

Мати, батько, учитель чи загалом людина, що бажає

когось зробити ліпшим і розвинути по лінії людяности та католицтва чи й українства, повинна сама багато міркувати і начитуватися і спостерігати життєві прояви для належного розуміння виховних завдань.

Це вимагає великих зусиль, бо ніщо даром не приходить, головно такі важні і цінні педагогічні здібности.

Що таке об'явлена релігія?

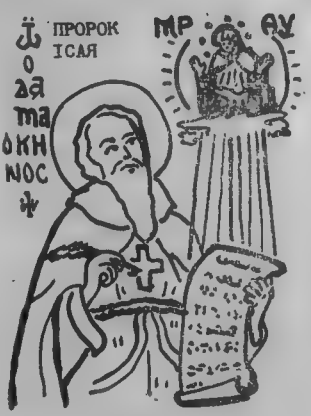

Що таке обявлення? Обявлення це виявлення чогось, що дісіль було незнане, неясне чи темне. Таке обявлення може походити від Бога або від людей, коли вони виявляють нам щось, про що ми не знали.

Що таке Боже обявлення? Боже обявлення це виявлення якоїсь правди Самим Богом, який просвічує наш розум і так дає нам зрозуміти згадану правду чи правди.

Це просвічення розуму називаємо **мовою Бога**, який промовляє до людини. Отак Бог промовляв до Мойсея, як обявився йому в пустині і звелів іти до фараона та передати йому Божий приказ, щоб випустив із неволі вибраний нарід: "Оце пошлю тебе до фараона, щоб ти вивів Мій нарід із Єгипту" (Вихід 3, 10).

Ця розмова між Богом і Мойсеєм могла відбутися словами або тільки просвіченням розуму Мойсея, і тоді він зрозумів, що Бог обявляє йому.

Отож в обявленні якоїсь правди Богом є дві речі: Бог обявляє людині якусь правду і водночас дає їй певність-запоруку, що це Він промовляє до неї.

Природа Божого Обявлення

Боже обявлення це щось **надприродне** цебто таке, що

перевищає істоту, потреби і силу сотворіння. З цього ясно, що природа людини ані не вимагає, ані не має права до надприродного Божого обявлення. Це Божа ласка, яку Бог дав людям тому, що Він добрий і любить їх.

Боже обявлення є **надприродне** тому, що: 1) **ціль** обявлення це оглядання Бога **лицем у лице**, цебто безпосередньо, як Його бачать анголи чи святі в небі, і 2) тому, що сам **предмет** обявлення включає правду, яку Бог виявляє. Ця правда може бути **абсолютною** таємницею, наприклад, тайна Пресвятої Трійці чи блаженного видіння, або **тайною**, яку людина може пізнати розумом, але все таки вона надприродна тому, що Бог обявляє її, от хоча б існування Бога чи нагорода і кара, яка жде людей по смерті. Ми можемо ці правди пізнати розумом. Вони ж стають надприродними, як Бог обявляє їх людям.

Обявлення Боже різниться від просвічення і надхнення авторів, що писали Св. Письмо, і від звичайної помочі, що Бог подає людям, бо згадані речі не виявляють ніякої правди до вірування, але тільки є Божою поміччю для людини.

Які є Божі обявлення?

Боже обявлення може бути: **Публічне**, коли Бог подає його комусь для загального добра всіх людей, от хоча б обявлення дані Христом чи апостолами. Це обявлення є скарбом цілого людства, бо воно подає правди віри і правила життя, що всі люди зобовязані в сумлінні приймати. Публічне обявлення закінчене зо смертю Апостолів.

Приватне обявлення, цебто подане Богом для приватного добра якоїсь особи чи громади. Бог закінчив публічне обявлення смертю останнього Апостола, а приватні обявлення будуть продовжатися до кінця світу. Проте воно легко **помилитися, як іде про приватні обявлення.** Крім цього ніхто з людей, за винятком самої особи, що має ці приватні обявлення, не є зобовязаний приймати їх. Скарб публічного обявлення маємо в Церкві Христовій.

ЧИ МОЖЛИВЕ БОЖЕ ОБЯВЛЕННЯ?

Наприродне обявлення можливе:

Бог може обявити людям те, що Сам хоче, бо Він все знає і все може. Він має повне знання, бо Він всезнаю-

чий. Його знання повне і вічне. Він є Особою, тому може виявляти людям Свої тайни чи то **безпосередньо,** як це чинив із Мойсеєм, чи **посередньо,** як це Він чинив через пророків, і особливо через Христа.

Ніщо не противиться Божій мудрості і величі, коли Він відкриває тайни Своїм земським сотворінням, цебто людям, яких рішив прийняти за Своїх улюблених дітей. Добрий і люблячий батько часто ділиться секретами зо своїми дітьми.

Людина має спроможність слухати Бога і приймати правди, що Він обявляє їх, як учні слухають мудрого учителя, що перевищає їх своїм знанням, і цим знанням ділиться з ними. Боже обявлення не нарушує людської **свободи** чи **гідности,** як і мудрий учитель не нарушує свободи дітей, як навчає їх того, чого вони не знають.

В обявленні Бог виявляє людям Свої прикмети, доброту, тощо. Це ж вище знання збільшає мудрість людини, бо захищає її від помилок, і водночас вдячність за обявлення спонукує її любити Бога і довіряти Йому.

Обявляючи Свої тайни, Бог може так само користуватися **Своїми вибранцями,** які передають ці правди людям, цебто загалові людства.

Надприродне обявлення не тільки можливе, але й дуже корисне

Воно було б куди тяжче людям вірити в Бога і служити Йому, якщо б вони знали про Нього тільки те, що відкрили б власним розумом, от хоча б розсліджуючи сотворений світ. Це було б природне знання про Бога, і воно було б дуже обмежене.

Що ж таке надприродна тайна-таємниця?

Надприродна тайна це правда, якої людина самим розумом не може відкрити, ані зрозуміти ані доказати, от хоча б тайна Пресвятої Евхаристії чи Пресвятої Тройці.

Якщо ж людина напевно знає, що Бог дійсно обявив якусь правду, то вона може сміло прийняти її, хоч не розуміє її і не бачить її. Св. **Петро** заявив Христові, що вірив у тайну Пресвятої Евхаристії, хоч не розумів її: "В Тебе є слова вічного життя" (Іван 6, 68).

Тайна не противиться розумові. Вона тільки перевищає наш розум, тому ми не годні зрозуміти її.

Божі Заповіді

Бог як найвищий Пан і Творець світу і людства може не тільки обявити деякі правди до вірування, але й подати вказівки чи **заповіді,** які мають керувати життям людей, не нарушуючи їх свободи волі. Отак Він виявляє людям Свою волю цебто те, що подобається або не подобається Йому, і те, що люди мають робити чи уникати, щоб заслужити собі на Його благословення в житті і вічне щастя по смерті.

Конечність Божого обявлення

Заходить питання, чи надприродне обявлення конечне. Взявши до уваги зіпсуття і послаблення людської природи в наслідок первородного гріха, треба було людям Божого обявлення, щоб справити їх на дорогу непомильної правди, бо по упадку в первородний гріх людина не година з певністю і без домішки помилок відкрити всіх потрібних їй релігійних правд, щоб належно проживати на землі. Через це треба сказати, що обявлення цих правд є **морально конечне.**

Природне обявлення було дане людям від самого початку в тім сенсі, що вони, оглядаючи світ, могли дійти до пізнання Творця і виробити собі бодай деяке поняття про Нього. Хоч природне обявлення добре і корисне, все таки **надприродне обявлення морально конечне** упалій у гріх людині. Природне обявлення було тільки **приготуванням** до надприродного. Природне обявлення подавало людям деяке світло, яке гріх і пристрасті могли легко притемнити, як це видно з забобонів і поганських релігійних практик, от хоча б ворожбитства, жертвування дітей ідолам, кидання жеребів, тощо, що їх Бог строго заборонив жидам (Второзаконня 18, 9-12).

Надприродне обявлення це ясне сонце, а природне обявлення це **слабеньке світло далеких зорей.**

Коли ж упале в первородний гріх людство нездібне вповні пізнати Бога, то яка це нездібність? Це **моральна нездібність,** яка зроджується з пристрастей і звичаїв, хоч фізично людина має спроможність пізнати правди і приписи природної релігії.

Бог міг **зарадити цій недостачі** якимось іншим способом, але Він **фактично вибрав обявлення,** яким рішив подати людям все те, що потрібне до спасіння.

Бог подав людям обявлення, щоб вони скоро, без трудности і певно знали **всі потрібні** правди й обовязки, а не тільки деякі, які потрібні їм до належного влаштування свого життя, цебто щоб могли так жити, як людина, що є Божим сотворінням, повинна жити, щоб Творець був задоволений із неї.

Історія доказує, що навіть дуже цивілізовані народи, от хоча б греки і римляни, сильно помилялися, як ішло про почитання божків і моральне життя людей.

Ідолопоклонство було загальне в світі перед приходом Христа за винятком жидів, бо вони мали вже Боже обявлення. Погани ж убивали дітей, яких не потребували, вважали невільників за щось менше ніж людей, ба й навіть поганські філософи навчали, що жінка не має душі. Отож ні цивілізація, ні сама філософія не потрапила усунути згаданих надужить і блудів.

Все те діялося тому, що погани проживали поза обявленою релігією, і навіть філософи не потрапили завести їх до правдивого Бога.

Психологія доказує моральну потребу Божого обявлення. Людина мусить бути здібною легко, і певно здобувати потрібні їй правди, щоб могла належно влаштовувати своє життя на землі, не боячись, що вона помиляється. Іде тут про загал людей, навіть про тих, що умово розвинені слабо, а не тільки про упривілейовані одиниці. Загал же людей по упадку в первородний гріх нездібний здобути все потрібне, щоб провадити таке життя, яке відповідає розумній людині.

Не слід казати, що ці упривілейовані одиниці могли б навчати тих, що самі не годні здобути всіх потрібних правд про Бога своїм власним розумом, бо досвід виказує, що навіть старинні поганські вчені були ідолопоклонниками. Зрештою, вони не мали влади навчати людей про Бога. З цього всього ясно виходить, що треба було обявленої релігії, щоб люди пізнали дійсну правду і проживали згідно з її приписами .

Якщо ж приймемо **твердження,** що Бог від самого початку прийняв людей за Своїх дітей і підніс їх до надприродного стану, то тоді **надприродне обявлення абсолютно конечне,** бо сам розум людини не може зрозуміти, що таке Боже життя, в якім людина має участь через освятну ласку.

ЛЮДИ МОРАЛЬНО ЗОБОВЯЗАНІ ШУКАТИ І ПРИЙМАТИ ОБЯВЛЕННЯ

Якщо надприродне обявлення морально конечне людині, щоб вона належно пізнала Бога і відповідно проживала на землі, то вона **морально зобовязана пошукувати** за цим обявленням і **приймати** його, коли знайде його.

Чому воно так? Ось **рації:**

Пошана для правди і Бога, який цю правду обявляє людям. Якщо людина знає, що обявлена правда є можлива, цебто, що її Творець міг обявити правду і подати людям вказівки, як вони повинні проживати на землі, то сам розум каже, що людина як Боже сотворіння повинна пошукувати за цією правдою і приймати її, якщо знайде її.

Розум каже людині, що вона як сотворіння є зобовязана почитати Бога, свого Творця. Ось тому вона морально зобовязана пошукувати за правдивою релігією. В пошукуванні за правдивою релігією людина зобовязана вживати всіх можливих їй засобів, щоб знайти її, бо вона є тою поміччю, що Бог подав людям, щоб помогти їм належно служити Йому і проживати так, як Він велить.

Дехто міг би сказати: "Обявлена релігія це **добровільний** Божий дар, який людина може прийняти або відкинути". Це правда, що обявлення це Божий дар, бо Бог не був зобовязаний обявлятися людям, ані ніхто не міг змусити Його до цього.

Все ж таки людина **зобовязана** приймати це обявлення Боже, бо Бог хоче і має право накладати деякі обовязки на Свої сотворіння, і сотворіння не можуть відказуватися від того, щоб слухати Його, бо Він їх Пан і Творець.

Індиферентизм

Ось тому індиферентизм сильно помиляються, як твердять, що кожна релігія є добра і що людина може вибирати собі ту релігію, яка найкраще надається їй. Людина не має права визнавати **наспіпо** кожну релігію, яка твердить про себе, що вона обявлена Богом. Навпаки, вона зобовязана шукати за правдивою релігією, і приймати її, як знайде її.

Чому ж воно так? Тому, що **Бог** не може обявляти про-

тиворічних релігій, осуджуючи в одних деякі речі як **моральні злі**, і доручаючи їх як **морально добрі** в інших, бо так Бог противорічив би Собі Самому, а Бог, що так поступав би, не був би правдивим Богом.

Бог не може бути однаково почитаний правдою, блудами й забобонами. Релігії ж, що істотно різняться між собою, не можуть бути однаково правдиві, тому вони не годні бути однаково добрі, і через це не вільно людині приймати такої релігії, яка подобається їй, але ту, що є дійсно обявлена Богом.

Як іде про тих, що несвідомо проживають у релігіях, що Бог не обявив, але стараються служити Богові так, як знають, то Бог подбає про їх спасіння, бо вони мають добру волю, як виразно зазначено в Конституції про Церкву, яку проголосив другий ватиканський Собор. Там є мова про жидів, музулманів і поган. Ось заява Конституції: "Боже Провидіння не відмовляє конечних до спасіння засобів тим, що без вини ще не дійшли до виразного пізнання Бога, але намагаються, не без Божої благодати, вести праведне життя" (Ч. 16).

Навчання католицької Церкви

Обявлення абсолютно конечне людині, щоб вести її до надприродної цілі, цебто до неба і вічного щастя.

Обявлення тайн — таїнств корисне, хоч вони перевищають людський розум. Перший **ватиканський Собор** (1869-70) окреслив, що людина годна природним розумом пізнати, що Бог існує, і це **догма** віри.

ПРОСКОМИ́ДІЯ

Проскомидія пригадує нам народження Спасителя. Під час проскомидії священик приготовляє хліб і вино для безкровної Жертви.

Агнець представляє Христа, **дискос**—ясла, в яких Спаситель спочив у печері, **звізда**—звізду, що стануда над печерою, **покровці**—пеленки, якими Марія сповила Божого Сина, **більша** частиця по правій стороні Агнця—Божу Матір, що була при народженім Месії, а **маленькі** частички по лівій—ангелів і пастирів, що вітали Ісуса в печері. Частички, що лежать здолини Агнця, представляють вірних, живих і померших. Отак ціла Церква є представлена біля Христа в часі Служби Божої.

CUSTOMS OF EASTER

by Martin Haley

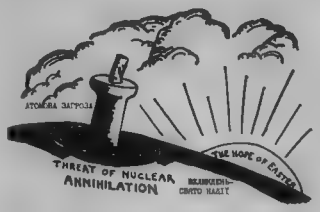

A modern artist's impression of the first Easter morn. Christ's Resurrection is the pivot of the Catholic Faith for, as St. Paul reminds us, if He is not risen from the Tomb then our religion is in vain (1 Corinthians 15, 17-19).

THOUGH Pope St. Leo long ago called Easter "the feast of feasts" and the Church has ever meant it to be the greatest of Christian solemnities, it is still in popular usage overshadowed as a feast by Christmas.

The Midnight Mass of Christmas, Christmas reunion of families, Christmas Supper, Christmas gifts and cards — these still outshine the full moon of Easter. This has not always been so, for Parsch says: "The early Christians kept but one feast, Easter. And they were right in doing so, for the Easter solemnity embraces all the events in the Life of Christ. His birth, baptism, passion and death, are all segments of His one great task, the work of man's redemption. At Easter ... Christ becomes the Redeemer, the Conqueror, the Father of a new Family of human beings. At Easter He becomes the glorified Head of the Mystical Body: that Body can now expand into its predestined fulness, it may now sanctify and divinise all its members."

Sometimes the not-so-learned make great play of the derivation of the word Easter from the name of the Saxon goddess of the Spring, the German divinity of the Dawn. But that only signifies that the Christian Feast of the Resurrection occurs around Spring-time in northern latitudes, in lands pagan long after the Mediterranean ones were converted. Elsewhere the Feast was the Pasch, the Church's liturgical term for it derived from the Jewish Pasch as Passover. The word became mixed up with that Greek word which in Latin is "patior", passus, to suffer. But in origin it came of the Jewish Pasch, an annual feast commemorating the deliverance God wrought for the Jews on the night of their exodus from Egypt when the Angel of Destruction passed over the houses of Israel wherein a lamb or kid without blemish had been immolated. Hence the words: "Christ, Our Pasch, has been sacrificed," and His blood saves us just as that of lamb or kid did the Israelities, when sprinkled upon their doors (Exodus 12, 7).

Pasch

The night before He died, Christ observed this Passover feast and made it the occasion for instituting the Christian Eucharist, the perpeual remembrance of Him whose Sacrifice then began. In the Jewish Pasch, the lamb was roasted (not

a bone of its body was to be broken) and its flesh eaten with unleavened bread and bitter herbs. Somewhere about 58 A.D., St. Paul was to write: "Purge out the old leaven that you may be a new lump, as you are unleavened; for also our pasch, Christ, has been sacrificed for us, therefore let us keep the feast in the unleavened bread of sincerity and truth" (1 Corinthians 5, 7-8).

It is usually held that after the Passover was done, Christ went on to His words of institution and gave us in Bread and Wine His body and blood for a perpetual memorial.

Some modern scholars, like the American Episcopalian, Dr. Cirlot, have contested this view, though his contentions do not seem to be very important since he acknowledges that, from the outset, Christians had an unshakable belief in the Real Objective Presence of Our Lord's Glorified Body and Blood in the Eucharistic bread and wine. He thinks the realist doctrine of the Eucharist was Apostolic before St. Paul and came of Our Lord Himself. Whatever happened, Christ became our Pasch and the Feast of Easter is His in its centrality. He arose from the dead and is with us always especially in the memorial he left us.

Around this centrality Easter customs have gathered which have been given baptism from their pre-Christian origins. The most notable is the giving of Easter eggs, a custom always prominent in Ukraine which is becoming more widespread among us. It is an emblem of continued life, of a resurrection out of the shell of the tomb; of immortal life. One of the greatest wonders to be seen in life is to observe a little chick pecking its way out of a shell into a new and far different life. Many races, Greeks, Romans, Jews have used this symbol of an egg, and it is curious to learn that so remote a race as the Maoris put an egg into the hand of a dead man before burial. As the chick came forth out of its confining sphere, so would men arise from the sphere of this world.

Survival

The pagan Saxons had their hot cross buns in honor of their goddess, Eastre, all right, but their cross was not ours; it was, it is said, a survival of the horns of their boun, the sacred ox once sacrificed in reality (bun being derived from boun) — and served the practical purpose of dividing the bun into equal parts among the worshippers. Such cakes were widely used long before by Egyptians, Greeks and Chinese, and cross-marked ones were found in the excavations at Herculaneum, destroyed in 79 A.D.

The practice of lighting and blessing the Easter Fire entered into Christianity, it is said, through St. Patrick who lit and blessed a fire outside the church door on Holy Saturday Night, "a religious fire symbol of Christ, the Light of the World." He had it from the pagans, and Irish monks of the 6th and 7th centuries very likely took it to the Continent where in the 8th century it was incorporated into the Roman liturgy.

"For Christmas, food and drink — for Easter, new clothes" is an old Irish saying which goes back to the pagan Spring rites, but its appropriateness to the Christian joy of Easter is obvious. Newly baptised persons wore baptismal robes till Low Sunday, the "Sunday in White", and the faithful in general

took to the idea of wearing new clothes to symbolise the New Life that Christ had brought into the world.

Stations

The Stations of the Cross are of uncontestedly Christian origin, being due like the Christmas Crib to the Franciscans, the guardians of the Holy Places in Jerusalem. At the end of the 17th century, Pope Innocent XII made the indulgences to be gained by actually visiting Palestine gainable by going from Station to Station in church. The word Station itself has an older origin, going back to Wednesday and Friday fasts, to days when (Sto — I stand) Christian soldiers stood on guard and watched in prayer. It was thus of military origin. In connection with Stations of the Cross, for long at 3 p.m. the popular glory of Good Friday, it is worth mentioning that in some churches there were fifteen — the fifteenth being "The Finding of the Cross by St. Helena," which used very dubiously her translation as "The *Invention* of the Holy Cross." Languages are tricky things.

Recently I have seen it suggested that though there is good sense and good warrant for calling it *Good* Friday, yet the word really was *God's* Friday. Liturgically it is the Parasceve, the eve of the Jewish sabbath (Saturday). When I first began teaching I explained to a class of six-year-olds, how Christ died on Good Friday and why is was called Good. This explanation didn't register, for when I said He stayed three days in the tomb, and then rose from the dead, and asked, "What day would that be?", one bright little miss who alone ventured an answer, replied, "*Bad* Sunday."

Really it is the most glorious day in the year, and the adequate celebration of it remains a task for the Christian centuries ahead.

HOW TO BE HAPPY IN YOUR WORK

by Henry V. Sattler, C.SS.R.

Without question work is a most important part of every human life. Scripture teaches: "Man is born to labor and the bird to fly." (Job 5, 7). *The greatest part of our waking moments are occupied with some form of work.*

ATTITUDES TOWARD WORK

In spite of the fact that it fills so much of their lives, few men and women have developed more than a hazy, imperfect attitude toward work. They look upon work as nothing more than a necessary evil, as something one has to go through in order to live. They work simply in order to eat or secure the pleasures of life.

They have little or no realization that work can have its aspect of beauty and glory; that it can make them like God; that in it they can find peace, personal satisfaction, the fulfillment of God's will, and merit for heaven. For these people, the words of St. Paul, *"If any man will not work, neither let him eat,"* (2 Thess. 3, 10) describe their only reason for working. Such people look only to the difficulty of effort and not to the joy of accomplishment; to them, no matter how thrilling or interesting a job may be in

itself, work is nothing but drudgery.

It is true that weariness is often involved in work. This has been the case ever since the fall of our first parents who, after they had sinned, heard the condemnation: *"In the sweat of thy brow shalt thou eat thy bread."* (Genesis 3, 19). However, work itself is not the punishment. Man would have worked, would have used his labor to change the world around him, even had he never fallen into sin. The weariness, the painful effort which work often demands, is the actual punishment. All of us who are born of Adam must accept with peace and resignation to God's will this penitential aspect of work, and should offer it in reparation for our own sins and those of the world in which we live. However, this penitential aspect of labor — the weariness and effort it involves — must not blind us to the many other aspects of goodness and usefulness which we can find, both for ourselves and for others in work.

WORK AND PLEASURE

The attitude of other people toward work may be summed up in the statement: "I work only to get the means of enjoying life." These people work only as a prelude to having a good time. They only "begin to live" when the five o'clock whistle blows. At the end of the week, they greet each other with the phrase: "Thank God, it's Friday." To them, work is an obstacle to pleasure which has to be overcome in order to be alive; they resent every minute spent in work as time stolen from a life of leisure. They live only for recreation and pleasure; they are in a real sense "dead" while they work.

However, experience as well as Scripture proves that leisure can be enjoyed only as relaxation from work and preparation for work to come. The right ordering of human life demands, not that we work in order to play, but that we play in order to be better able to work. This is clear from the very meaning of the word "recreation," which means to "recreate," or "to make new." Just as the violinist lovingly loosens the strings of his violin so they will not snap overnight, so the workman rests his weary bones in an easy chair in front of the TV set lest he be overcome by exhaustion. But, next day the violinist tightens the strings to the exact pitch so that he can draw out strains of beautiful music. So, too, the workman tenses his muscles, to continue the construction of the building on which he is engaged.

A life that is dedicated only to pleasure, without the stimulus and the contrast of work, becomes empty, meaningless, filled with dissatisfaction. However much they may be envied by others, the "idle rich" soon find that their lives have become listless and flat. They require ever more spectacular experiences to stimulate or satisfy their jaded appetites for pleasure.

Even for children, play is a preparation for work. Most of their play is disguised work since the appetite for play is given to them in order to train them to use their bodies and their minds. Notice how often they play at things which in adult life are considered work: they pretend to be firemen, policemen, grocers, and housewives; they even play at going to school, and act out the parts of fathers and mothers. In this way they prepare themselves for their duties later on, and give expression to the instinctive realization that each man is born to do a job in this world.

WORK AND MONEY

For some, the sole object of work is to make money. At times, they become so obsessed with their pursuit of the dollar sign that, even apart from the good things or pleasures that it can buy, they make money itself the goal. Long after they have acquired all that a person can reasonably use, they go on in their mad quest for ever more and more money.

Money, however, has no real value in itself, it is merely a means of exchange. In our present day society we need money in order to buy those things that will support us and our loved ones, that will give us the things we reasonably need for life. Apart from the things it can buy, money has no real value.

If we are to find happiness in our work, money must not be the primary motive or goal; it must be subordinated to the desire to produce something of real value for ourselves and others.

By our work we build a house, make a pair of shoes, write a book, etc. We have produced something of value. If we share this with others, we have a right to a fair return. In human society we exchange the products of our labor for the products of the labor of others. In order to facilitate this exchange, the use of money has been devised. Money is then an artificial thing, merely a means of exchange, and it presupposes the real value in things. Our primary motive in working, therefore, should not be to make money, but to produce things that can be of service to ourselves and others.

If the only object of work was "to make money," then the best and most satisfying job would be the one which brings the most money. Look among your friends and find out how much money each person makes "per week." Is the one who makes the most the happiest? Probably not. If work were merely for money, those professions which produce the least income would be the least satisfying. If that were true, how few effective and happy teachers, nuns, priests and nurses there would be! However, these people, dedicated to real service, spending endless hours for others, are most often the happiest group of workers. No, work cannot be done primarily for the pursuit of money. Christ Himself has said: *"You cannot serve both God and mammon."* "Mammon" in the original language of Christ means money.

THE TRUE MEANING OF WORK

What, then, is the true meaning of work? Since it is not merely something we must do in order to exist, or to obtain pleasure or money, what is its real purpose?

We can find some idea of the meaning of work by reading the very first pages of the Bible. In the story of God's creation of the world, He is described as "working." This work of God was the creation of the world, and so important is the idea of work, that God is described working for six days, and resting on the seventh. God continues His work of creation by keeping the world in existence. Christ Himself was careful to point out: *"My Father works even until now, and I work,"* (John 5, 17).

Certainly God does not look upon work as merely an evil necessary for existence. He does not need to make anything in order to live; He is self-existent, eternal, and fully perfect. Nor does God work in

order to obtain money or the means of pleasure; all things already belong to Him, and He is eternally happy.

Why then does God work? God works in order to pour out His infinite being and love, to express Himself in creation. Just as a painter who falls in love with the beauty of the sunset pours out his experience onto his canvas, just as a composer who conceives in his soul a beautiful melody lets it spill forth in cascades of musical notes, so God lets His infinite goodness and beauty overflow in the endless variations and reflections of Himself which is creation.

MAN SHARES IN GOD'S WORK

The prime meaning of work for a human being is self-expression or "creation," and imitation of God's self-expression and creation. Man, and man alone, has been given the ability to reorder, change, direct, and extend the universe in which he finds himself. It seems almost as though God were deliberately leaving His work unfinished so that man might finish it for and with Him.

Work, therefore, is a creative and productive effort, a sharing in God's creation, and it makes man like to God. A toolmaker puts something of himself and something of God into the product upon his lathe. A housewife extends God's order in the order she makes within her home. A mother breathes character into her children almost in the same fashion in which God breathed a living soul into Adam. A teacher plants ideas in her pupils and shapes knowledge in the minds that God has created. Boys and girls in school imitate God as they study to increase their knowledge and work to apply their knowledge to the world around them. The essential meaning of work then is "making" which is a sharing in God's creativity. It brings its own joy, independent of the money, success, or freedom which result from it.

SERVICE TO OTHERS

God did not create merely one single human being to remake and reorder the world; He made mankind. He divided humanity into millions of persons, gave each a slightly different function, willed that each contribute to the good of the whole. Human beings are placed on earth to serve both God and neighbor by their work. By the work of his hands, a father of a family not only supports his wife and children, he also produces goods and services which are valuable to others. For example, you cannot wear a wool suit without the loving labor of the shepherd, the shearer, the carder, the spinner, the weaver, the tailor, and the salesman. Without the help of others you cannot eat or drink, or protect yourself from cold, rain, fire and theft. You cannot sleep in comfort, read in peace, carry on conversation, enjoy recreation, listen to music, travel over the world, without the contributing work of thousands of other workers. Work involves service for others.

WORK CAN MERIT HEAVEN

Moreover, through work we can acquire merit for heaven. Merit is a claim for reward which we have upon someone for a service which we have rendered him. It is true that our work of itself has no claim upon God for reward. All we are, all we have, all we can do already belongs to Him. Even after we have done all that we could, we still remain "unprofitable servants." However, God in His goodness has promised to accept as worthy of reward good actions we perform for love of Him. Hence, though our work may often seem a cold hard duty, with very inadequate temporal compensation, we have always the consolation of knowing that it will earn for us eternal reward if we do it with the right intention in fulfillment of the will of God.

CHRIST — THE WORKER

As our model in doing the work which fills so much of our lives, we have Christ, the Son of God Himself. Christ came into the world as a worker. The Jews said of Him: *"Is not this the carpenter's son?"* (Matthew 13, 55). However the English word, "carpenter," does not give an accurate description of the kind of work that Christ did. The Greek word which describes the occupation of St. Joseph and our Lord is a word which implies what we would call "a Jack-of-all trades." With His foster father, Christ probably built the mud houses of His neighbors, patched the roofs, made the rough furniture, and dug the few and far-between wells.

This primitive work must have been even more burdensome for Christ than it would be for us. With His heavenly Father, He had built the universe with stars for building blocks. How then, could He find it easy in His human nature to be held down to building here on earth with rough hewn stones and very inadequate tools? When He left His job as artisan to become teacher of the apostles, do you think He found it easy to instruct dull-witted fishermen and to convert ill-willed hypocrites? Later, His shoulders were burdened with the weight of the cross.

Can we imagine Christ looking upon work merely as a necessary evil? Certainly not. In His work, He sought and embraced the fulfillment of His Father's will; He gladly applied Himself to the tasks assigned to Him. Facing the work of carrying the cross, He cried out: *"I have a baptism to be baptized with; and how distressed I am until it is accomplished!"* (Luke 12, 50).

Can you imagine Christ working merely in order to accumulate wealth? Though He did posses and use money, as is clear from the fact that Judas had charge of the purse, He was careful to warn us: *"Do not lay up for yourselves treasures on earth, where rust and moth consume, and where thieves break in and steal; but lay up for yourselves treasures in heaven where neither rust nor moth consumes nor thieves break in and steal."* (Matthew 6, 19-20).

By His work Christ changed the world into which He came. His work was in the highest sense creative, for by it He changed the whole course of the world's history and man's entire relationship to God. So great was His impact upon the world, so creative His work, that we date all the ages of time as either before or after His birth. His work was a tremendous service to mankind, as He Himself remarked: *"I am in your midst as He Who serves"* (Luke 22, 27).

Finally, the work of Christ was most meritorious. By it, He deserved to sit at the right hand of His Father and to bring all men with Him into His Father's kingdom. *'Where I am there you also may be"* (John 14, 3). Both from His Father and from all men He has

deserved unending praise, because He has restored mankind to God. *"We adore Thee, O Christ, and we praise Thee, because by Thy holy cross Thou has redeemed the world."*

WORKING WITH CHRIST

While Christ's work alone was sufficient to transform the world, He willed to give to men a share in this great task. As members of His Mystical Body, we are called to restore all things to Christ, and through Christ to God Himself. This is not a mere figment of the imagination; it is a reality. In Christ we must not only use and transform the world around us, we must lead it back to God.

It is easy to see how wood can be used for God's service when we make it into a crucifix; it is no less true to say that wood is given back to God when we make it into a cover for our brother in Christ. So, too, food can be raised to feed the sons of God; bricks can be put together to house His children; electronics can be harnessed to spread His word. Thus, with Christ and through Christ, we can in a sense divinize our work, and through it, give all things back to God Who made them.

In summary, then, it can be said that work is not merely a means to obtain necessities of life, enjoyment, and money. It is a sharing in God's creative work, a service to our neighbor in love, and a means of restoring the world through Christ to God. Since all these things are true, we must draw some practical conclusion.

THE GOOD INTENTION

First of all, we should raise our work above the level of the purely human and natural by directing it to God in the spirit of love and obedience to His holy will. Even though our work seems to be useless or meaningless, even though it appears we are accomplishing nothing and serving no one, if we nevertheless accept the necessity of working and direct it to God by a good intention, our work is acceptable in God's sight and worthy of supernatural reward. Even more than what we do, the spirit in which we do it makes our work worthwhile in the eyes of God. In this way we rise above the weariness, monotony, and routine in our daily work and give it a supernatural glory.

This was the spirit of the medieval hod carrier who carried heavy stones upon his back. The mason and the stone carver were always complaining of the toil in their job, while he seemed to work always with a quiet smile. When they asked the hod carrier why he seemed to be so happy at his task, he answered: "I am building a cathedral — a cathedral for the living God!" His faith looked beyond his own tiny but laborious contribution to the great work for God's glory in which he had a share.

WORTHWHILE WORK

Besides having a good intention, we should try as best we can to work at things which are truly worthwhile, which are of value to others and really forward God's kingdom. There are many kinds of work available today which produce nothing of real value. Cheap, shoddy merchandise, and silly unnecessary services are frequently forced upon men to bring in huge financial returns by appealing to man's pride and concupiscence. A truly Christian person will try to

avoid participating in such endeavors and to get into the kind of work which meets real human needs: housing, food, good recreation, clothing, politics, travel services, science, teaching, etc. Unfortunately you may not at once be able to change your job from useless to useful work; but at least when you are free to do so, you can always try to choose some work that will contribute to the objective good of all.

WORK WELL

Not only must we have a good intention and seek a worthwhile object for our work, we must also try to do our work well. Certainly we cannot imagine Christ turning out a shoddy piece of work, or stretching a job to get the maximum return for the least amount of effort. Surely Christ gave an honest day's work for an honest day's pay. Certainly He did not spoil His work by blasphemy, gossip, and the ruining of His fellow worker's reputation. These things destroy the merit of good work.

Finally, although we may try to better our position when we can, we should try to avoid dissatisfaction in our work and envy of the lot of others. Things always seem more attractive at a distance. Our own work may seem to be boring and uninteresting, while that of others seems more attractive; sometimes people who write are envied by those who work with their hands, sometimes the artist is envied by the workman. But we must remember that, since the fall of Adam, every work and every job has its own difficulties, its own boredom, its own failures, and, thank God, its own compensations. Christ told us: *"In My Father's house there are many mansions"* (John 14, 2). We are not all called to do the same work. Each of us has his own job to do; by doing it we contribute to the glory of God and the welfare of the society in which we live.

LEARN FROM MARY

The true value of a man's work cannot be measured by its importance in the sight of men. Mary, the mother of Christ, was just a simple housewife in a little town in Galilee in the eyes of those with whom she lived. Her tasks were no different from those of the other women around her. She cooked the meals, sewed the family's clothes, swept the house, and drew water from the well. Yet, by her love in these simple tasks, she reached a height of holiness at which the angels stand in awe, By her apparently humble contribution, she became known and loved through all the ages as the Woman who with her Son co-redeemed the world. You, too, by expressing your love in accepting simple tasks, by doing your work day by day for the glory of God and the service of your neighbor, can reach a height of holiness that will amaze you when you stand before God on judgment day.

(The Liguorian)

A fool can ask more questions in an hour than a wise man can answer in seven years.

A forced kindness deserves no thanks.

A friend in need is a friend indeed.

EIGHT BEATITUDES

by Rev Basil Tremba

Before the coming of Christ, the whole world was engulfed in sin, caused largely by the desires for riches, glory and pleasures in which the world sought happiness.

Christ was to enlighten the world with His divine teaching, and to show the way to true happiness and to heaven. He called Himself the WAY: He enumerated eight such acts by which the Spirit separates the soul from the world and leads it to eternal happiness. These are great and extraordinary works, the complete detachment from riches through poverty of spirit; the calming of all passions, the suffering of all persecutions in this life; withstanding ordinary temptations for any length of time.

"Thy Spirit will lead me into the right land" (Psalm 142, 10).

The first great and extraordinary work is a complete detachment from riches through the poverty of spirit. "Blessed are the poor in spirit, for theirs is the kingdom of heaven," (Mathew 5, 3). The first beatitude, the poverty of spirit removes the inordinate love of riches so that a man will not place his heart or his happiness in them. Poor in spirit means not attached to riches or to the goods of this world, either by desire or by actual possession. It means a detachment from earthly goods that makes one blessed or happy.

The *second*: "*Blessed are the* meek, for they shall possess the earth". This beatitude removes the inordinate passions of the irascible part of the soul, so that men will not place their end in winning victories and taking revenge on their enemies. A meek man suppresses anger and avoids evils that arise from anger. Meek does not mean lifeless and colorless characters. They possess character and vigor and they control themselves meekly for the sake of Christ and imitate Him. "Shall possess the land" means heaven and the new earth, which the meek shall possess (Apocalypse 21, 1).

The third: "Blessed are they who mourn for they shall be comforted." It removes the inordinate passions of delight and joy in which many "whose god is their stomach" (Philippians 3, 19) place their last end. Then there are those who grieve for their own offenses and for others, out of the love of God.

The fourth: "Blessed are they who hunger and thirst for justice, for they shall be satisfied." There are many who are subjected to real hunger and thirst, because justice is not done to them, but who patiently, for God's sake, bear wrong done to them. This beatitude is a thirst and hunger after justice and giving to each his due.

The fifth: "Blessed are the merciful, for they shall obtain mercy". It means to give justice and mercy and alms to friends, neighbors and enemies. Those are the merciful who try to alleviate the miseries of others, who charitably overlook and forgive the sins and mistakes of others; they shall be forgiven as they forgive others.

The sixth: "Blessed are the clean of heart, for they shall see God". Clean of heart means not having mortal sin in their heart. The body of such people is a temple of the Holy Spirit. The Blessed Trinity abides in such people, and also general purity and simplicity of conscience. Chastity leads to clearness of vision here below in natural and supernatural things.

The seventh: "Blessed are the peacemakers, for they shall be called children of God." Peacemakers are those who strive to reconcile the differences between others at home, at work, in politics, in Church, etc.

The eighth: "Blessed are they who suffer persecutions for justice's sake, for theirs is the kingdom of heaven." "Blessed are you when they revile you and persecute you, and speak all that is evil against you untruly for My sake; be glad and rejoice for your reward is great in heaven" (Matthew 5, 11). If we suffer with Christ in this life, we shall also be glorified with Him some day in heaven. Every pain which we have borne in obedience to God's will,will earn us a reward in heaven. Those who suffer for the sake of Christ, have every reason to rejoice because of the reward awaiting them hereafter.

God leads us through suffering to salvation. We become like Christ by suffering with Him as He did.

The eighth beatitude is a sort of confirmation and clarification of the others. It implies a firmness of the soul in the face of human persecutions. It makes man spurn favor and prefer to withstand persecution. The eighth beatitude removes desires of human favor, praise and applause.

The Psalmist exclaims admiring God's care and love for man: What is man that You should remember him? What is Adam's breed that it should claim Your care? You have placed him only a little below the angels, crowning him with glory and honor, and bidding him rule over the works of Your hands. You have put them all under his domination, the sheep and the cattle, and the wild beasts besides; the birds in the sky, and the fish in the sea that travel by the sea's paths. O Lord, our Master, how the majesty of Your name fills all the earth! (Psalm 8, 5-10).

Napoleon: Alexander, Caesar, Charlemagne and I myself have founded empires but upon what do these creations of our genius depend? Upon force. Jesus alone founded His empire upon love; and to this very day millions would die for Him.

ARE YOUR ACTIONS ALWAYS GOOD?

by M. Schudlo, C.SS.R.

Morality in the strict sense belongs only to *human acts* and to *persons* who perform them. Thus we say: "It is good to help our fellow men. It is good to worship God", etc.

Sometimes — but it is just an *extension* of the term — we speak of bad books, bad cinemas, etc. What we want to say is this: Such books arouse morally bad thoughts and desires in the minds of the people.

Morality is a *property* of man only, because he is the master of himself and of his actions.

The sources of morality

Some people think that certain actions are good or bad, because the *custom* regards them as such. If this were so, then what is good today could become bad tomorrow, and viceversa, because *customs change.*

Extrinsic and intrinsic criterion

Some actions are *good or bad,* because they are *commanded or forbidden* by positive legislation-civil, ecclesiastical or divine. Thus certain actions are *good,* because they are commanded, and certain others are *bad,* because they are forbidden.

Civil law commands people to pay taxes and forbids the drivers to drive carelessly. *Ecclesiastical law* commands us to attend Mass on Sunday and forbids us to get married outside the Catholic Church. *Divine Law* commands us to respect our parents and forbids us to steal.

Some actions are, however, *bad or good* by their very nature. Thus they are forbidden, because they are bad, and commanded, because they are good.

This is the morality which we are now considering: the goodness of the action itself. An *action* is good when it conforms with the nature of the thing, for instance, a car is good when it runs properly, and is bad when it does not run.

So, too, a *man* is a *good* man and his *actions are good,* when they are in accordance with his human nature and the purposes for which that nature was made by God. On the other hand, his actions are bad, if they are contrary to man's nature.

Three essential characteristics of man

Man is the most noble creature of our world. Prophet *David* wrote: "What is man that You should spare a thought for him, the son of man that You should care for him? Yet You made him little less than an angel. You have crowned him with glory and splendor, made him Lord over the work of Your hands, set all things under his feet" (Psalm 8, 5-6; 144, 5).

When we *analyze human nature,* we see that it *has three characteristics* which we can call *essential,* because they belong to man's very nature.

Which are these characteristics that distinguish man from all other creatures of the world? There are the following:

Man is a social being

Man was made to live in the society with other man. When God made Adam, He said: "It is not good that the man should be alone" (Genesis 2, 18).

Man is a *social being.* He wants to share his life with his fellow men. This is why he forms families, associations, States, etc. Consequently those actions which promote and conserve *social life* are *morally* good, and those which harm, debase and destroy social life of men are *morally bad.*

Thus helping the needy members of the society, taking part in its political life, obeying the just laws, paying taxes, observing traffic regulations, etc. are *morally good actions,* because they preserve and strengthen the society in which man lives and for whose welfare man as a citizen is responsible, while the actions which harm and destroy the society are morally bad, for instance, lying, stealing, cheating in business, not taking part in the political and social life of the society, etc.

Man is a created being

Man is a special creature of God, very dear to Him, as dear as the "apple of one's eye" (Zacharias 2, 12). God compares His love for man to the love that the mother has for her child (Isaias 49, 15).

Man is the only creature in our world which was made in the image of God: "Let us make in our own image, in the likeness of Ourselves" (Genesis 1, 26). This *likeness* consists in the soul of man, not in his body, because God has no body. He is a pure Spirit. We resemble God by having a *spiritual soul,* endowed with *reason and free will.* God has the same attributes (qualities), but in an infinite degree, while our qualities, the reason and the mind, are limited.

Since man is composed of *body and soul,* he must take care of both. The soul, being superior to the body, must guide the body and control it. Consequently man performs *good actions* when he *reasonably* eats, drinks, works or seeks pleasures and relaxation, taking care of his health and keeping his instincts and emotions under a proper control.

He performs *bad* actions, when he does things which *hurt* his health, for instance, when he eats or drinks too much, does not take the necessary rest, or does not control his lower instincts which subject his soul to the immoderate cravings of his body.

Man is a rational being made by God and for God

All creatures must be turned toward their Creator, because He made them for himself. If they refuse to love Him and to serve Him, he must complain as He once complained about the unfaithful Jews: "The ox knows its owner, and the ass its master's crib, but Israel knows nothing. My People understand nothing" (Isaias 1, 3).

As a rational creature of God, man has some obligations toward his Maker. Hence he performs good actions, if he loves God, is grateful to Him for His benefits, keeps the laws—Commandments, etc. He performs *bad actions,* when he is indifferent to God, neglects to pay Him homage, breaks His command-

ments, etc.

Man's actions are morally good when they are in *accordance* with these three aspects which characterize man, that is, if he through his daily life and actions fulfills his *obligations* toward HIMSELF, toward HIS NEIGHBOR and toward GOD.

Thus the *nature* of man shows us what is morally good and what is morally wrong and bad. This is what the theologians mean when they say: *"Human nature is the constitutive norm of morality".*

But it does not mean that all men, that is, every individual, will always discover all the rules of morality by their own efforts. They can certainly know at least the *basic norms,* the main rules and most important regulations of the moral law, if he carefully examines himself in his relationship to himself, his fellow man and God. There are minor rules, however, which certainly cannot be known by man. Hence the moral necessity of God's revelation to show man the whole area of morality.

A man is *morally good* when he *knows* and worships his Maker, tries to keep a *healthy balance* between his body and soul and promotes the welfare of the society of which he is a member, as the Constitution on the Church in the Modern World says: "In which he would daily contribute his energies toward the ever better attainment of the common good" (N. 74).

Proximate and remote constitutive norm of morality

Human nature is the *proximate* norm of morality and the divine nature is the remote norm of morality, which is the prototype of human nature, because it is, the *model* according to which human nature has been created: "God created man in the image of Himself" (Genesis 1, 27).

Whatever is in accord with these two natures, is *good.* Whatever is contrary to them, is *morally bad.*

Preceptive norms of morality

The *constitutive norms* constitute morality of our actions. Besides the constitutive norms of morality, there are also *preceptive norms* of *morality,* because they command or forbid certain things as conformed or opposed to the divine or human nature.

Thus the *law of God is the remote preceptive norm,* while the *natural law* is the *proximate objective norm.* Our own *conscience* is the *proximate subjective norm of morality,* because in the individual actions and practical circumstances it tells us what to do and what to avoid.

The factors of morality

There are *three factors* of morality which are also called the *sources of morality.* Which are they?

The object

The *object* is the primary aspect of the act itself, for instance, the object of stealing is money or some other good, a car, a radio, etc. The object of worship of God is prayer, Mass, etc.

The object must be good, if the action is to be morally good.

The circumstances

The circumstances are those additional aspects which are accessories or additions to the object, for we consider the action not in *the abstract,* but in its concrete circumstances. These circumstances have an influence on the action itself, making it morally good or bad.

The end

The end of the action is the *purpose,* for which a person performs the action. It has a very important bearing on human actions, because a normal human person has something on his mind when he performs an action.

Illustrations of these three factors

A drunkard steals money from the church box, because he wants to buy liquor. The *object* of the stealing is *the money.* The *essential circumstance* of the stealing is the fact that the money belongs to the church. *The end* of the stealing is to buy liquor and to enjoy drinking.

Let us take *another example.* A man sacrifices his time and money to help a charitable organization, for instance, an old-aged-home, and he does it to atone for the sins of his past life. The object of his actions is his money, time and labor. The *circumstances* is the charity toward his aged fellow men, and *the end* is penance for his sins.

As an *evil* act is made worse by additional bad circumstances or ends, so a good act is made better by additional good circumstances.

A *really good action* must be good in its object, circumstances and the end. A *good end* does not justify a *bad means* which helps to attain a good end. No one is allowed to steal in order to help his needy fellow men.

Two classes of circumstances

There are some circumstances which *change the species* of the act and those which *merely increase or diminish* the moral goodness or the evil of the act within the same species.

A son that beats his father, must confess not only that he beat some man, but must tell that the man was his father. But when *someone steals* from a blind beggar, he commits a sin of theft, although the theft is more serious than stealing from a wealthy man. It is still the same species of sin, while beating one's father is a different species of sin from beating or injuring any other man, because such a son not only offends against charity of one's fellow men, but also against the *filial* piety which children owe to their parents.

Similarly, a person that prays or attends Mass with great favor, performs a better act than the one who assists at Mass with distraction and carelessness. But in both cases no new species is added to their action of attending Mass.

To seek *moderate pleasure* in things is not a sin, as the ancient theologians said. Furthermore, no human act can be indifferent in the concrete, even if in the *abstract* it is indifferent, for instance, eating or walking. Man has some purpose in doing things, and this purpose makes all his actions morally good or bad.

THE PRINCIPLE OF DOUBLE EFFECT

There are circumstances in man's life when he can perform some actions which have *two effects, one morally good, and another morally evil.*

Four conditions are required to justify such actions:

The action itself must be *morally good* or at least *indifferent* by its nature.

The good effect must be at least as *directly caused* as the bad one. No bad means can be used to obtain some good, for instance, in politics no lies can be used to prevent the bad candidate from obtaining an office. No political murders may be employed to secure the defense of one's country.

The good effect must be sufficiently beneficial to compensate for

permitting of the bad effect.

The bad effect must be only permitted, not willed in itself.

Examples: *Military objectives* may be attacked during the war, although some innocent civilians will be killed, if the military benefit to his country will be very great, not when it is negligeable.

Four men are in a damaged plane. All will die, if they all remain in it. If only three remain, the plane will safely land. One of the three can jump without a parachute, although he knows he would be killed.

The Merit of Human Acts

Christ is the Universal Teacher of moral and religious life and knowledge. "I am the Way, the Life and the Truth" (John 14, 6). St. Paul wrote to the Christian community in Philippi in Macedonia: "In your minds you must be the same as Christ Jesus" (Philippians 2, 5). It is, therefore, our duty as Christians to study Christ and His teaching.

God is a good Master. He rewards those who behave themselves as His good children. By performing good deeds they assemble merits.

Merit is an act deserving of reward.

Since every human act in the concrete is either *good or bad*, it is *meritorious or demeritorious* in the eyes of God. A merit is a *credit* before God for which God will reward those who perform good deeds.

Conditions for merits

We are speaking of the acts which are *supernaturally meritorious*, that is, of those who will be rewarded for eternity. When a person *prays*, as he should, he gets a merit for eternity.

A work to be *meritorious* supernaturally must meet the following *three conditions*:

It must be performed by a person who is still alive, that is, in this life, for no merits are possible after a person passes away. Not even Christ merits now anything, when He is in heaven. Besides the *person* must be in the state of sanctifying grace, for the merit always increases grace. It cannot increase it, when a person is deprived of it through mortal sin.

The act to be meritorious must be either *good in itself*, like praying, giving alms, or *at least* morally indifferent, like walking. No evil action can deserve merit in the eyes of God.

It must be *directed to God* either *directly*, like praying, or indirectly, for instance, helping a poor fellow man for God's sake.

God must promise to reward such actions, and He has promised to do it. Our Lord says: "Do not parade your good works before man to attract notice. . .Your almsgiving must be secret, and your Father Who sees in secret will reward you" (Matthew 6, 1-4).

How should a person direct his good deeds to God? Is it necessary to direct each good deed individually? No. It is enough to make a good intention in the morning by offering all our good works, sufferings, joys and pains to God, and they will be raised to the rank of supernaturally meritorious actions, even the ones that are morally indifferent. St. Paul wrote: "Whether, you eat or drink, or whatever else you do, do it for the glory of God" (I Corinthians 10, 31).

Do not return kindness. Pass it on.

NEW CATECHISM

CHAPTER 21

JESUS IS GOOD AND MERCIFUL

God is all-good, in fact, goodness itself. Jesus was the Son of God. He was God's goodness in the human form. "This Son is the radiant reflection of God's glory and the express image of His nature" (Hebrews: 1, 3).

Jesus showed His divine goodness when He went around Palestine healing the sick, paralyzed, blind, dumb and even the lepers (Matthew 4, 24).

Jesus was kind because He has a compassionate Heart. He raised a little girl to comfort her sad parents and told them to give her something to eat because she was hungry (Mark 5, 22-43). He saved the life of a sinful woman whom her enemies wished to kill (John 8, 4-11). He wept over the death of His friend Lazarus (John 11, 35). He was merciful to the sinners, and His enemies blamed Him for it (Matthew 11, 19). He said of Himself: "It is the mission of the Son of Man to seek and save what is lost" (Matthew 18, 11).

He was glad when He could forgive those who came to Him in sorrow, as He forgave and even defended a woman who came to Him when He was in the house of a Pharisee (Luke 7, 36-50).

He never refused help when some asked for help. He cured a paralytyc (Matthew 8, 1), a centurion's servant (Matthew 8, 13), and countless others.

Christ also helped a dying thief

to secure his salvation at the last moment of his life because he asked for help (Luke 23 39-43).

Jesus did not condemn anyone, except those who were proud of themselves and refused to repent of their sins. Such were the pharisees, the leaders of the Chosen People. They refused the grace of God; this made Jesus very sad. He even wept over the people of Jerusalem who had rejected Him and the salvation He had brought them (Luke 19, 41).

Jesus loved and still loves all men, regardless of their race and color because He came to save the whole world. Jesus' love was not weak. It was the strong love of a brave Man. Jesus loved all men because they are made for God, and Jesus tried to bring them back to their Heavenly Father and to save them. He still tries to do the same from heaven, praying for all men and interceding with His Father on their behalf.

QUESTIONS

1) *Why did Jesus Christ love sinners so much?*

Jesus loved sinners so much because He came to save them.

2) *Did Jesus ever refuse any grace or favor that people asked of Him?*

Jesus never refused any grace or favor, when the people asked with a strong faith and confidence.

3) *How can you imitate Jesus' kindness and mercy?*

I can imitate Jesus' kindness and mercy by not condemning anyone and by helping all those whom I can help.

SCRIPTURE

Come to Me, all you who are weary and overburdened, and I will refresh you,...for I am gentle and humble of heart (Matthew 11, 28-29).

And as many as came in contact with Him were cured (Mark 7, 56).

PRACTICAL RESOLUTION

I will always try to defend others when someone attacks their good name by lying or gossipping about them.

LITURGICAL RESOLUTION

Jesus, You are the Hope of those who have lost hope.

Jesus, You are the Comforter of those who weep.

Jesus, You are the Glory of the poor (Akatistus to Our Lord, Ikos 9).

PERSONAL PRAYER

Jesus, help me to treat other children as I would like to be treated by them.

PRACTICAL EXERCISE

Write down in your notebook:

1) What kind of people did Jesus heal?

2) Find the story of a few miracles in the Gospels and draw one of them.

3) Tell your friends one story of how Jesus forgave a sinner who was sorry for his sins.

A lie begets another lie.
A long tongue is a sign of a short hand.
A girl with many wooers often chooses the worst (Scottish proverb).

CONSTITUTION ON DIVINE LITURGY

Commentary by M. Schudlo, C.SS.R.

THE BLESSED VIRGIN AND THE SAINTS

Although Christ as a visible and human Representative of our Heavenly Father must remain the center of our worship and all Church services, the Council Fathers do not derogate from the veneration of the Mother of God and the Saints. The Constitution reads:

"In celebrating this annual cycle of Christ's mysteries, holy Church honors with special love the Blessed Virgin Mary, the *Mother of God*, who is joined by an inseparable bond to saving work of her Son.

"In her the Church holds up and admires the most excellent fruit of the redemption, and joyfully contemplates, as in a faultless image, that which she herself desires and hopes wholly to be" (N. 103).

All followers of Christ should honor the Mother of God whom the Blessed Trinity by means of St. Gabriel greeted: "Hail, Mary, full of grace ...You are blessed beyond all women..." Luke 1, 28).

The Blessed Virgin is the masterpiece of God's creation. It was through her that the Son of God became our Brother. This is the reason for honoring her.

The Saints

In honoring Christ, the Church does not forget the Saints who are the living images of Christian perfection and models to be imitated by all those who strive after perfection. The very existence and variety of the Saints proves that, despite our human weakness and sins, we, too, can become saints.

By their virtues and dedication to the love of God and service of their fellow men the Saints repeat what St. Paul said of himself: "It is no longer I who live, but Christ lives in me" (Gal. 2, 20).

The Constitution reads:

"The Church has also included in the annual cycle days devoted to the memory of the Martyrs and the other Saints.

"Raised up to perfection by the manifold grace of God and already in possession of eternal salvation, they sing God's perfect praise in heaven and offer prayers for us.

"By celebrating the passage of these Saints from earth to heaven the Church *proclaims the Paschal Mystery* achieved in the Saints who have suffered and been glorified with Christ.

"She proposes them to the faithful as examples drawing all to the Father through Christ, and through their merits she pleads for God's favor."

By bringing them to salvation, Christ relives His Paschal mystery in the Saints. On the Cross He overcame death for all of us, and in saving and glorifying a soul, He overcomes it in it.

The Saints are witnesses to Christ by faith which they brought to perfection, as St. John wrote:

"This is the victory that has conquered the world, our faith" (John 5, 4).

Christian perfection is the realization of the Paschal Mystery which began at baptism (Art 6). It is

complete in the mystery of Christ's death and resurrection.

As the physical life develops in a man, so his spiritual, Christian life must also grow and develop. It is a progressive process and development which must last the whole life till it reaches its perfection in heaven, especially on the Last Day of Resurrection.

The endless variety of the Saints shows how multiform the grace of God is. It reflects something infinite in the riches of God Who is admired in His Saints.

The Council Fathers give the reason why the Saints are venerated:

III "The Saints have been traditionally honored in the Church and their authentic relics and images held in veneration. For the feasts of the Saints proclaim the wonderful works of Christ in His servants, and display to the faithful fitting *examples* for their *imitation*".

The example of the Saints should encourage the followers of Christ to take His teaching seriously, if they want to reign with Him in the glory of God the Father.

Too many Saints

Since so many Saints have been canonized, especially among the Italian and French, and their feasts extended to the whole universal Church where they are completely unknown, the Constitution says:

"Lest the feasts of the Saints should take precedence over the feasts which commemorate the very mysteries of salvation, many of them should be left to be celebrated by a particular Church or nation or family or Religious.

"Only those should be extended to the universal Church which commemorate Saints who are truly of universal importance".

I'D LIKE TO KNOW . . .

1) *What should we think of the Czech youth Jan Palach who burned himself to death in protest against the occupation of his country by the Russian Communists? Did he commit a mortal sin?*

Objectively speaking, the youth has seriously sinned against the fifth Commandment of God which says: "You shall not kill" (Exodus 20, 13). No one has the right to destroy his own life, because God is the only Master and Giver of life.

Subjectively speaking, the youth might have convinced himself that his radical protest against the Russian occupation of the country was a good thing, and therefore he might not have felt guilty and was not guilty in the sight of God. When a man follows his conscience, doing

something which is wrong, but is convinced that it is right, he does not sin.

We think that this heroic young man was in good conscience when he set himself on fire, and therefore did not commit any sin.

2) *I am a very busy man. I do not have much time to spend with my wife and children. I was told lately that my wife has been running around with some other men while I was on the trips. What should I do?*

Cut down on your business activities and take more care of your wife and children. Marriage is a companionship. You are not the only man who seems to be married to his business rather than to his wife. God alone knows how many wives suffer and even go astray just because their husbands have no time for them. Husbands should realize that their family should come first in their life and work.

The neglect by the husband, however, does not excuse the escapades of his wife. Marriage pledge binds both partners till death, for better and for worse.

3) *During a sermon our pastor strongly condemned the brother of the Prodigal son, calling him mean, egoistic, etc. Was the older son wrong in complaining that his father did not appreciate his work and faithfulness, as St. Luke* (15, 29) *relates?*

The older son was not completely wrong in complaining, because so often the child who stays at home with his parents is taken for granted. But even if the older son, who came from the field all tired, had some reason to complain, that was not the day to do it. He could have done it at a later date when the festivities in honor of his younger brother were over.

The older son said, "I never disobeyed your orders". We can be sure that he also had failed his father now and then, because we know of only One Older Brother that never failed His Father, and this Brother of ours is Jesus Christ!

4) *Please explain the statement made by Fr. Karl Rahner, S.J. in his book 'Spiritual Exercises' that priestly celibacy "should be the heart and soul of his priesthood, a personal commitment that makes his priesthood alive and fruitful"* (English translation, p. 209). *Does it mean that a married priest does not have the heart and soul in his priesthood?*

The above statement is wrong, to say the least. Fr. Rahner is a great Catholic theologian of today. But even the great men can make faulty and incorrect statements, if they have been raised in an atmosphere permeated by a kind of idolatrous worship of celibacy. Such was the attitude in the Latin Church before the Vatican II. Celibacy was exalted above all other virtues, as if it were their queen and crown. We know that the principal Christian virtues are the love of God and of one's fellow men.

If celibacy were the heart and soul of the priesthood, then all married priests would lack both the heart and the soul in the exercise of their priesthood. The heart of the priesthood is the faithfulness and loyalty to Christ and the dedication to the salvation of souls for which Christ shed His Blood. Without these two virtues celibacy is worth nothing, because it is just an empty shell, worthless in the sight of God.

The law of celibacy is an ecclesiastical law which binds the priests of the Latin Church. The

Eastern Church makes celibacy optional for her priests.

5) *We are living in an invalid marriage, because my husband is a divorced man. We have two children. My pastor refused to baptize them because we were not married in the Catholic Church. What should I do? We pray, attend Mass and try to keep our Catholic faith the best we can".*

It is a sad situation. We believe that you want to love God as much as the situation allows. We do not understand, however, why the priest should refuse to baptize a child simply because his parents live in an invalid marriage.

There is some dissension among the theologians whether such children should be baptized. If there is a reasonable hope and assurance of their Catholic upbringing, then the child should be baptized without any further ado. In your case there is such an assurance.

When a Catholic is involved in an invalid marriage which can be validated without much difficulty, the Church insists that his marriage be blessed before his children are baptized. This is done in order that the convalidation of the Sacrament of Matrimony may not be unduly postponed, or even neglected, as often is the case.

6) *A missionary told us during the mission that even laymen should study moral theology, if they want to be good laymen. What is moral theology?*

Moral theology is that branch of Theology which states and explains the laws of human conduct in reference to man's supernatural destiny, the vision and fruition of God. As a science it investigates the morality of human acts, that is, the moral good and the moral evil in conduct in relation to man's ultimate end. It is a practical science, because it regulates action".

Morality cannot be separated from religion, without losing its binding force. The moral act is a good act in the religious sense while the immoral act is a sin.

Moral theology of our days was not always the same. It was developed and is still being developed, especially after the Vatican II. A magnificent building is not built in one or two days.

The Gospel reveals the entrance of God into human history through Christ Who became Man, one of mankind. This Son of God is Man and God at the same time. He is Our Lord Jesus Christ. Through Him we became children of God and are able to return to His grace of which we have been deprived by our sins.

Morality is not found in the Gospel as a system of laws and regulations for human conduct on earth. Christ insists on the observance of the Ten Commandments, but He also goes much further. He tells His followers: "You must be perfect just as your Heavenly Father is perfect" (Matthew 5, 48).

The foundation of the apostolic preaching was the love of the Father, shown in Jesus Christ, the teaching of Jesus, the role of the Holy Spirit, the grace that makes us God's children. Men must use all these things in order to become God's worthy children.

The risen Christ is the hope of all believers and the resurrection is the reward for their suffering and good life on earth. "If Christ has not been raised, you are still in your sins. . .If our hope in Christ has been for this life only, we are the most unfortunate of all people" (1 Corinthians 15, 19).

To inherit the life brought by Christ, people must believe in Christ, do penance and get baptized: "You must repent and be baptized in the name of Jesus Christ for the forgiveness of sins and you will receive the gift of the Holy Spirit", St. Peter told his listeners on the Pentecost day in Jerusalem (Acts 2, 38).

MUST WE HATE THE WORLD?

by Donald F. Miller

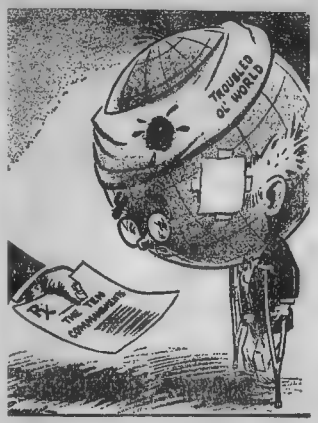

Reflections on the various senses in which the Bible speaks about "the world," and suggestions on the appropriate attitude toward each one.

TODAY, both in and outside Vatican Council II, there is much discussion of the work that all Catholics, clergy, religious and lay people, should do in and for the world. This brings to mind the fact that most of the spiritual books that have any standing contain strong passages dedicated to the proposition that "the world" must be feared, warded off, escaped or avoided as much as possible. The result can be only a certain amount of confusion in the minds of many as to the meaning of the constantly recurring phrase "the world."

In order to dissipate the confusion, it is necessary to study carefully the ways in which Christ and the apostles who wrote under divine inspiration used this word. Such study will reveal quite a variety of meanings given to the word we translate into English as "the world." It will also make clear that right Christian attitudes toward the world must take into account all these various meanings.

Such a study will reveal that Christ and His apostles used "the world" in three different kinds of contexts and each time with a different meaning. First "the world" was used to signify the whole of God's creation — sun, moon, stars and everything in, on and above the earth. Second, the word was used to signify the possessions, the riches, the material things that man can use here on earth. Third, the word was used to represent mankind. Sometimes all men and sometimes only a specified part of the human race were called "the world."

Let us look carefully at some examples of each of these uses of the word "the world," and at the attitude we should have toward

the world in each of its different

I. The World as the Whole of Creation

Synonyms for "the world" or the whole of creation, as used in various parts of the Bible, are "the heavens and the earth," "the universe," "all created things."

In this sense the Bible speaks repeatedly of the whole of creation as having its origin in God. Thus St. John's Gospel 1, 3: "All things were made through Him, and without Him was made nothing that has been made." And St. Paul, speaking to the pagan Athenians in their forum, says: "God, Who made the world and all that is in it, since He is Lord of heaven and earth, does not dwell in temples built by hands' (Acts 17, 24).

Moreover, the whole created world speaks to man of the invisible God and His attributes. Thus St. Paul: "For since the creation of the world His invisible attributes are clearly seen — His everlasting power also and divinity — being understood through the things that are made. And so they are without excuse" (Romans 1, 20).

The attitude of a human being toward the world as meaning the whole of creation should be: 1) One of awe, as expressed by the Psalmist (Psalm 8): "O Lord, our Lord, how glorious is Your name over all the earth! You have exalted Your majesty above the heavens...When I behold Your heavens, the work of Your fingers, the moon and the stars which You set in place." 2) One of gratitude that God has given this world to man, as expressed in the continuation of Psalm 8: "What is man that You should be mindful of him, or the son of man that You should care for him? You have made him little less than the angels...You have given him rule over the works of Your hands, putting all things under his feet." 3) One of glorifying God through the things that He has made, as expressed in the song of the three young men who were preserved by God's power in the fiery furnace to which they had been consigned, as recorded in the Book of Daniel 3, 57-90: "All ye works of the Lord, bless the Lord; praise and exalt Him above all forever. Ye angels, ye heavens, ye waters, ye sun and moon, ye stars of heaven, every shower and dew, ye fire and heat, ye frost and cold, ye ice and snow, ye nights and days, ye light and darkness, ye moutains and hills, seas and rivers, whales and fishes, fowls of the air, beasts and cattle, sons of men, bless ye the name of the Lord."

II. The World as Signifying the Possessions of Man

Christ used "the world" in this sense against the background of the total Biblical teaching on ownership of material things. This is represented in two basic principles:

1. God created the world of material things for all men. Each man has a sacred right to what he needs for sustenance in accord with his dignity and what he acquires, for himself and his family, by the sweat of his brow and by the use of his intelligence.

2. Every man must respect the rightly acquired and rightly used possessions of his neighbor. This duty is enunciated in the two commandments: "Thou shalt not steal. Thou shalt not covet thy neighbor's goods."

But while these two principles remain inviolable, our Lord constantly warned His followers against greed and avarice, and against the spiritual danger that always arises

from a love of possessions in this world.

Thus He said: "For what does it profit a man, if he gain the whole world but suffer the loss of his own soul? Or what will a man give in exchange for his soul?" (Mark 8, 36-37). This is a dramatic contrast. It is hardly possible for one man ever to gain possession of all the riches of this world, though Communist dictators have dreamed of doing so. But the point is that the tragedy of losing one's soul infinitely outweighs all the satisfactions that might come from owning the whole world.

In the same sense of using the world to mean great possessions, Christ allowed Himself to be tempted by the devil. "Again, the devil took Him to a very high mountain, and showed Him all the kingdoms of the world and the glory of them. And he said to Him, 'All these things will I give Thee, if Thou wilt fall down and worship me.' Then Jesus said to him, 'Begone, Satan! for it is written, The Lord thy God shalt thou worship and Him only shalt thou serve' " (Matthew 4, 8-10).

The implicit warning of this incident is that many men would be tempted to turn from God and give themselves over to the service of the devil for the sake of great possessions in this world.

Thus "the world" can be considered to mean riches, great possessions, whole kingdoms. The possession of such a world was never spoken of by Christ and His apostles without grim warnings. But Jesus said to His disciples: "Amen I say to you, with difficulty will a rich man enter the kingdom of heaven. And further I say to you it is easier for a camel to pass through the eye of a needle, than for a rich man to enter the kingdom of heaven." (Matthew 19, 23-24). When the apostles remonstrated that this seemed to make salvation all but impossible, Christ answered: "With men this is impossible, but with God all things are possible" (Matthew 19, 26).

Therefore the attitude of a man toward the little world of his possessions should be: 1) One of fear, lest having abundance and far more than he needs, he may turn his back upon God and God's poor. 2) The realization that, no matter how much he owns and acquires by lawful means, God is the real possessor, and he is a steward of his wealth, in the end to be called to account for how he used it. 3) Detachment, which means never staking his happiness on pride of possessions, but using them to build up treasures in heaven. St. Paul expressed this detachment in the striking words: "But this I say, brethren, the time is short; it remains that those who have wives be as if they had none; and those who weep, as though not weeping, and those rejoice, as though not rejoicing; and those who buy, as though not possessing; and those and those who rejoice, as though not using it, for this world as we see it is passing away" (1 Corinthians 7, 29-31).

III. The World as Signifying Men

We can distinguish three different ways in which Christ grouped men together and called them "the world."

1. In the first sense, "the world" meant all men, whom He came to redeem and save. That is its meaning in all the following texts: "And this Gospel of the kingdom shall be preached in the whole world, for a witness to all nations; and then will come the end" (Matthew 24,

14). "For God so loved the world that he gave His only begotten Son, that those who believe in Him may not perish, but may have life everlasting" (John 3, 16). "If anyone eat of this bread he shall live forever; and the bread that I will give is My flesh for the life of the world." (John 6, 52). "And He said to them, 'Go into the whole world and preach the Gospel to every creature'" (Mark 16, 15).

The only right attitude toward "the world' in this sense is one of zeal. Every true Christian in the world shares the obligation of making Christ known to the whole world, that is, all men. This zeal should be prodded by sorrow that we have as yet failed to reach millions of souls, and by confidence that, if we do help to bring the good tidings of Christ's Gospel to them, many will hear and be saved.

2. In the second sense, Christ used the word "the world" to signify men carrying on the necessary work of this world, such as planting and harvesting, buying and selling, healing and teaching, managing a household, supervising a business, transporting goods from place to place, ruling a nation or a city or a people.

Every single one of these activities of men at work in the world Christ glorified by referring to them in His sermons, instructions and parables. He laid all the principles which would enable men to elevate and supernaturalize any secular task they would be called upon to perform. He never intended that, for the sake of the kingdom of heaven, men should abandon the kingdom of earth, that is, withdraw from its daily activities of business and service and manufacturing and finance. That is why He prayed at the last supper: "I do not pray that Thou take them out of the world, but that Thou keep them from evil" (John 17, 15).

The right attitude toward the world in this sense is that of a strong desire to bring Christ's principles, Christ's influence, Christ's redemption and sanctification into the very marketplace where one labors for a living every day. Indeed, Christ sends His followers into the world of buying and selling, lending and borrowing, making and transporting material things, with the words: "You are the light of the world. Even so let your light shine before men, in order that they may see your good works and give glory to your Father in heaven" (Matthew 5, 14-16).

3. In the third sense, Christ used the word "the world" to mean the totality of all men who reject Him and through Him also His Father. Of the world in this sense He gives a clear picture in His discourse at the last supper. "If the world hates you, know tha tit has hated Me before you. If you were of the world, the world would love what is its own. But because you are not of the world, but I have chosen you out of the world, therefore the world hates you. ...But all these things they will do to you for My name's sake, because they do not know Him Who sent Me. If I had not come and spoken to them, they would have no sin. But now they have no excuse for their sin. He who hates Me hates My Father also" (John 15, 18-23).

This is the world against which spiritual writers through all the ages of Christianity have warned the followers of Christ. There is ample Biblical reason for fear of the world in this last sense. St. John underwrites that fear in these words of his first epistle: "Do not love the world,

or the things that are in the world. If anyone loves the world, the love of the Father is not in him; because all that is in the world is the lust of the flesh, and the lust of the eyes, and the pride of life; which is not from the Father, but from the world. And the world with its lust is passing away, but he who does the will of God abides forever." (1 John 2, 15-17).

St. Paul gives many warnings to the early Christians to beware of the world, in the sense of the union of all men who have rejected Christ. In his day, as in ours, such men wielded vast influence, in government, in society, in business, in the very culture of the times. Having identified them as enemies of Christ, he could say to all Christians: "And be not conformed to this world," (Romans 12, 2); "Where is the 'wise man?' Where is the scribe? Where is the disputant of this world? Has not God turned to foolishness the 'wisdom' of this world? For since, in God's wisdom the world did not come to know God by 'wisdom,' it pleased God, by the foolishness of our preaching, to save those who believe" (1 Corinthians 1, 20-21); "Let no one deceive himself. If any one of you thinks himself wise in this world, let him become a fool, that he may come to be wise. For the wisdom of this world is foolishness with God. For it is written, 'I will catch the wise in their craftiness.'" (1 Corinthians 3, 18-19); "Grace and peace be to you from God the Father, and from our Lord Jesus Christ, Who gave Himself for our sins, that He might deliver us from the wickedness of this present world according to the will of our God and Father." (Galatians 1, 3-4); "For our wrestling is not against flesh and blood, but against the Principalities and the Powers, against the world rulers of this darkness, against the spiritual forces of wickedness on high." (Ephesians 6, 12).

It is obvious, then, that the only proper attitude toward the world in this final sense, as representing all men who deliberately reject Christ, must be one of fear. This fear is not for the safety of our bodies, but for the security of the soul, according to the words of Christ: "And do not be afraid of those who kill the body but cannot kill the soul. But rather be afraid of him who is able to destroy both soul and body in hell." (Matthew 10, 28). This fear means never compromising the principles of Christ to get along with the world, or to be promoted by the world, or to be in tune with the world, according to the words of Christ: "But whoever disowns Me before men, I in turn will disown him before My Father in heaven" (Matthew 10, 33). This fear means taking seriously those seemingly hard words of Christ: "Do not think that I have come to send peace upon the earth; I have come to bring a sword, not peace. For I have come to set a man at variance with his father, and a daughter with her mother, and a daughter-in-law with her mother-in-law; and a man's enemies will be those of his own household. He who loves father or mother more than Me is not worthy of Me; and he who loves son or daughter more than Me is not worthy of Me" (Matthew 10, 34-37).

But with this fear and rejection of the world that refuses to accept Christ, there must always go patience and forbearance with the individual sinner, and the unceasing desire and effort to win him away from the wicked world of which

he is a part. On His cross, Christ prayed for all sinners who make up the world of His enemies; He forgave one sinner who at the last moment repented of his sins; and He emitted a great cry of thirst for the love of all who would ever come to hate Him. This must be an example to every Christian, who, while he fears the world, and keeps himself "unspotted from the world" (James 1, 27), ceaselessly tries to draw sinners out of the "sinful world" into the loving embrace of the Redeemer of "all the world."

(The Liguorian)

AGAIN NO NEWS... *

Taras Shevchenko

(Translated by Vera Rich)

Once more the post has brought to me
Nothing, nothing from Ukraine!
For sinful deeds, it seems to be,
I suffer in this desert plain.
Punished by the just God. To know
The reason why is not for me,
I do not even wish to know! ...
But my heart weeps bitterly
When I recall what used to be,
Those days, those happenings that once rolled,
Although not joyful, over me,
In my own Ukraine of old.
Of old, great oaths they swore, and vowed
To be my brothers and sisters dear,
Until we parted like a cloud,
Without the holy dew of tears
So in my old age, I go
Blaming again and cu... No, No!
From cholera they must have died —
Or else a scrap at least they'd try
To send, of paper...
... Ah, from anxiety and grief,
That I might not watch them read
Their letters, there, beside the sea,
I'll take a walk along the seashore
That I might destract my sorrow,
Might recall my dear Ukraine,
Sing a well-loved song again.
Men would tell them, men betray me;—
Song has good advice to tell me,
Will advise, distract my grief,
And speak to me the blessed truth. (1848)

* The exiled by the Russians Ukrainian poet complains about his friends for not sending him any news from Ukraine.

AMERICA'S TWO-PARTY SYSTEM

Since the days of George Washington there have always been two major political parties in the United States. Washington was elected first President without opposition. But since then there have always been two major candidates for the Presidency, put forward by opposing parties. For the past one hundred years, ever since the period of the Civil War, these two parties have been the Democrats and the Republicans.

The 1968 Presidential election is exceptional in that it gives the voter a choice between three principal candidates — Hubert H. Humphrey, Democrat, Richard M. Nixon, Republican, and George C. Wallace, a third independent party candidate. Occasionally, as this year, there has been a third party, but this has been the exception, not the rule. In 1912, for example, former President Theodore Roosevelt ran against the Republican and Democratic candidates but was defeated by the Democratic candidate, Woodrow Wilson. Twelve years later Senator Robert M. La Follette of Wisconsin ran as a Progressive, but carried only his own state. In 1948 Senator J. Strom Thurmond of South Carolina, running as a candidate for a State Rights sectional party, won 39 electoral votes in the South. This year George C. Wallace of Alabama, starting out as a sectional candidate, — as a result of petitions signed by the requisite number of voters in each state — was on the ballot in all fifty states.

In addition to the major parties and an occasional third party, there have from time to time been a considerable number of minor parties, usually to the extreme left or right, but so small that they have commanded litle general attention and have been on the ballot only by petition and only in a limited number of states. Socialism, which elsewhere in the free world has generally been an important factor in political elections, has never been able in the United States to attract a sizable number of voters. In 1912, the Socialist Party, with Eugene V. Debs as a candidate, succeeded in getting slightly more than 900,000 votes. This was a high point and no Socialist or Communist Party has ever secured anything like that figure again. In the last Presidential election in 1964, out of 70,638,975 votes cast, some 70,303,305 were cast for the Democratic and Republican candidates.

America's two-party political system — in contrast to the one-party system in Communist countries and the multi-party system in many countries with parliamentary governments — reflects the fact that the vast mass of Americans belong to a broad middle class and are

attached to democratic principles. Most Americans agree on the basic goals and ideals of government, however much they may differ on specific issues. And even on specific issues the differences between the two parties, the Democrats and Republicans, are often far less than the differences within the parties. Not infrequently contests within the parties are quite as important in deciding issues as the subsequent campaign between the parties. This was illustrated in this year's national conventions where in both parties on the issue of Vietnam the more liberal, stop-the-bombing groups were outvoted by more conservative groups. As a result, one might have expected that any third party this year would represent this dissent on Vietnam and the desire to de-escalate the war, but instead Mr. Wallace is more extreme and "hawkish" than either Mr. Humphrey or Mr. Nixon.

In maintaining a two-party system in a country as large and complex as the United States, the parties are really more like political coalitions of widely differing groups rather than bodies of cohesive opinion. Although both the Democrats and Republicans have certain traditions and certain very broad distinctive policies and appeals, they may fairly be described as the "ins" and the "outs". When people get tired or disapprove of the party in power, they vote for the "outs." While large numbers of people are "born" into a particular party as they are into a particular church or religion, political party ties in the United States rest lightly on an increasing number of voters. They shift their votes from one party to the other, according to what they believe is in the best interests of the country and of themselves.

One of the advantages of the two-party system is that it works for stability of government and administration. A disadvantage is that sometimes large numbers of voters find that neither of the two parties present candidates or platforms that adequately represent their views. This, however, is a disadvantage that tends to correct itself. The political history of the United States and the stability of its government indicate the soundness of the two-party system and general confidence in it.

(ACNS)

DIVORCES IN THE U.S.A.

by M. Schudlo, C.SS.R.

Divorce is one of the most serious disgraces of the world. In the U.S.A. some 70,000 Catholics get a divorce every year. The percentage of divorces in the U.S.A. is not the highest in the world. All the countries must contend with this sorrowful problem.

People usually get divorced in their late thirties or forties. They still have some 20 or 30 years of life which must be spent in an obligatory isolation. Many of them are too weak to live alone. Consequently they try another marriage, outside the Church. At present there must be over 2,000,000 Catholic couples in the U.S.A. who got a divorce. Many of them apparently find it morally impossible to live the rest of their lives alone, says Fr. John Catoir, Doctor of Canon Law and presiding judge of the marriage tribunal of the diocese of Patterson, N. J.:

"They cannot do it without falling continually into other sins of weakness. In this state of utter discouragement, they reach for the support of a good human being to love and cherish. Given the possibility of a weak faith, or a faulty religious upbringing or simply the inexperience of youth, the real alternatives for some people are not between a life of sin and a life of virtue. More often than not they are faced with a decision involving the lesser of two evils: namely, the fear of disintegration by remaining alone or the choice of a respectable marriage partner. Some people are unable to rise to the heroism of a life spent alone" (Commonweal, April 14, 1967, p. 114).

Many of such "re-married couples" live without any religious practice, because they feel that the Church refused to recognize their divorce and the second marriage. There are millions of Catholics who live in such marriages which the Church considers invalid and condemns them as such, barring these unfortunate men and women from the Sacraments.

Under the present legislation the Church does not offer much to these suffering children who still claim to be Catholics, go to church, raise family in the Catholic faith, work for the community, etc. *Fr. Bernard Haering, C.SS.R.*, the greatest moral theologian of today, has a chapter "Pastoral Care for married divorced Persons" in his book "Marriage in the modern World", where he offers a little comfort to those lost sheep, such as: Their union should not be called concubinage; one cannot demand in every case of an invalid marriage and in all circumstances that the couple must separate; that they should not be disturbed, if they are sincerely convinced that a former marriage was invalid and therefore believe that their present one is valid; brother and sister arrangements can be permitted even if the couple has not entirely succeeded in living together without having sexual intercourses".

Is there a solution?

It seems that the only remedy for this plight is the acceptance of divorce by the Church which, of course, is out of the question in these days. The Church insists on the words of Our Lord:

"So then, what God has united, man must not divide!" (Matthew 19, 6).

There are many reasons that force the Church to forbid divorce, for instance, her faithfulness to the teaching of Christ which seems to exclude divorce and remarriage in all possible circumstances.

The absolute prohibition of divorce is often defended by the need of preserving as many families from breaking-up as possible. The argument does not seem too convincing, because the rate of divorce among Catholics who are forbidden to seek divorce and remarry and the Protestants who allow divorce is only slightly lower. The balance is probably not worth the heart-

aches which this rigidly causes to those unhappy couples.

Another argument are the children who are involved in divorce. It is not known whether a marriage, full of tensions and quarrels, is better for the children than remarriage with a suitable partner after divorce. An unhappy marriage cannot create the necessary atmosphere for a normal growth of children.

The natural law is also invoked against divorce and remarriage. It is said that divorce is against nature. The argument commends little convincing force, because those who invoke it, do not explain how divorce is absolutely contrary to the law of nature with no exception whatsoever. It seems that every law has its exceptions, except the things which are intrinsically eivl, such as cursing God. But marriage does not seem to belong to this category of things.

Of course, the granting of complete divorces has its difficulties, due to the limited capacities of human intelligence and corrupted human wills which are far from perfect as a result of original sin. But no law is without exceptions. The Eastern Orthodox Church allows divorce in certain cases, but the rate of divorces among its members is not higher than among Catholics.

MY PRAYER

Marie Young

I kneel beside my bed, dear Lord,
To pray to Thee in silent word,
To ask forgiveness for my sins,
My going out, my coming in.

God, bless my loved ones far and wide,
Tho many thousand miles divide,
God, bless our neighbors one and all,
For when in need answer their call.

Also the ones now in Thy fold,
A blue-eyed babe, a father old.
A brother still just in his youth,
Bless them dear, Lord, and our hurt sooth.

God, bless our daughters and our sons,
And bless our grandchildren every one.
May they be taught to kneel and pray,
To ask forgiveness every day.

May they know how to laugh and sing,
To praise Thee, Lord, for everything,
For birds that fly, for fish that swim,
And may their cup with happiness brim.

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

РЕДАКТОР:
Пр. о. М. Шудло, ЧНІ.

EDITOR:
Rev. M. Schudlo, C.SS.R.

Address:
Box 220,
Yorkton, Sask.

СПІВ-РЕДАКТОРИ:
Пр. о. Р. Хом'як, ЧНІ.
Пр. о. Л. Ратушняк, ЧНІ.

CO-EDITORS:
Rev. R. Chomiak, C.SS.R.
Rev. L. Ratushniak, C.SS.R.

Address:
Box 220,
Yorkton, Sask.

ДИРЕКТОР ДРУКАРНІ:
BUSINESS MANAGER:
Mr. Andrew Novak,
Box 220,
Yorkton, Sask.

Рік XLI, ч. 4.

Vol. VLI, No. 4.

REDEEMER'S VOICE

ЗМІСТ — CONTENTS

Великдень ..... о. Роман Ганас 1
Місячне намірення ..... о. С. Б., ЧНІ. 4
Злука між Христом і християнами ..... о. А. Тимків 7
На Великдень ..... Василь Щурат 9
Новий Катехизм 10
Як Церква ставиться до політики? 13
Бог—це любов ..... о. Роман Хом'як, ЧНІ. 17
Хотів би ти знати? 18
70-ліття приїзду перших українських поселенців до Аргентини ..... Г. Федьо, ЧСВВ. 22
Завдання педагогії ..... В. Буженко 25
Що таке об'явлена релігія? 26

Customs of Easter ..... by Martin Haley 33
How To Be Happy In Your Work ..... by Henry V. Sattler, C.SS.R. 35
Eight Beatitudes ..... by Rev. Basil Tremba 42
Are Your Actions Always Good? ..... by M. Schudlo, C.SS.R. 44
New Catechism 49
Constitution on Divine Liturgy ..... Commentary by M. Schudlo, C.SS.R. 51
I'd Like To Know 52
Must We Hate The World? ..... by Donald F. Miller 55
Again No News... ..... Taras Shevchenko 60
America's Two-Party System 61
Divorces In The U.S.A. ..... by M. Schudlo, C.SS.R. 62
My Prayer ..... Marie Young 64

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

ТРАВЕНЬ
1969
MAY

REDEEMERS

Радуйся, заступнице всіх християн і прибіжище, Владичице!

VOICE

ВЕЛИКИЙ ВІДПУСТ У ЙОРКТОНІ

ВІДБУДЕТЬСЯ ЦЬОГО РОКУ ВІД 1 до 7 ЛИПНЯ

ГОЛОВНИЙ ДЕНЬ ВІДПУСТУ БУДЕ В

Неділю 6-го липня 1969 року

Вірні кожного дня можуть зискати повний відпуст, коли тільки приступлять до святої сповіді, святого Причастя та помоляться в наміренні Святішого Отця.

Прийдім усі до церкви Матері Божої Неустанної Помочі в Йорктоні в днях 1 до 7 липня, щоб зискати повний відпуст і помолитися перед чудотворним образом Матері Божої Неустанної Помочі в Йорктоні за мир у світі, духовне добро одної, святої, католицької і апостольської Церкви та волю нашого многострадального українського народу.

ПРЕСВЯТАЯ БОГОРОДИЦЕ, СПАСИ НАС!

YORKTON WILL HAVE ITS

ANNUAL PILGRIMAGE

THIS YEAR FROM THE 1st TO 7th OF JULY

The Main Day of the Pilgrimage will be

Sunday, July the 6th

Whoever receives the sacraments of Penance and the Eucharist and prays for the intention of the Pope may receive a plenary indulgence every day during this time of prayer.

All are invited and urged to come to St. Mary's Church in Yorkton from the 1st to the 7th of July to pray before the miraculous icon of the Mother of Perpetual Help for peace in the world, spiritual growth of the one, holy, catholic and apostolic Church and the freedom of the Ukrainian nation.

MOST HOLY MOTHER OF GOD, SAVE US!

БОГОРОДИЦЯ

У ВІЗАНТІЙСЬКО-УКРАЇНСЬКІЙ ЛІТУРГІЇ

Я. К.

Християнство вперше в історії людства видвигнуло і поставило в основі всієї своєї моральної науки засаду, що правдива молитва має провадити до святого життя, бо святе життя—це найдосконаліша молитва. Цілком послідовно, отже, воно зараз за постаттю Бого-Чоловіка й Спасителя нашого визнало й піднесло на потіху людству постать неперевершимої Цариці святости, Пречистої Діви Марії, Матері Господа Ісуса.

Марія — саме її ім'я віддає увесь змисл і суть її життя. По — єврейськи Марія може означати одноразово "Полюблена Богом" і "Любляча Бога" — "Та, що любить Бога". Марія — преобіцяна Мати предсказаного Месії, який є сповненням всіх Божих пророцтв і обітниць.

В літургічнім році зараз за пропам'ятними днями Господа Христа вони укладають святкування, які відзначають найважніші моменти її життя. Хочемо сьогодні коротко подивитися на те молитовне відображення найчистішого життя Богородиці у візантійсько-українській Літургії.

Першим звеличником Богородиці є сам триєдиний Бог. Отець мав від віків Свою улюблену дочку і Син мав завжди Свою Матір, Святий Дух завжди тішився Своєю Обручницею. В Божих планах Марія є вічна.

При самому початку історії людства до упадку прародичів Богородиця є представлена як посередниця нашого спасіння: "Коли змій великий, змій давній, названий диявол і Сатана,...стягнув третю частину звізд небесних — це є Ангелів, і був скинений чудним Михаїлом із небес на землю, тоді своїм підступом потягнув за собою увесь людський рід, пустивши смертоносну їдь в його корінь"... Однак "Творець змилосердився над ділом рук своїх і положив ворожнечу між ним і між Жінкою, преблагословенною Дівою Марією, між його потомством і між її потомством, Ісусом Христом, які стерли йому голову і так спасли людський рід від його насилля" (Вечірня і Утреня, стор. 891).

Бог не покидав людей, але постійно піддержував їх у надії й очікуванні Спасителя. Покликував до цього діла пророків, які між месіянськими пророцтвами переплітають численні й багатомовні прообрази Матері Месії: "Радуйся, Пречиста Діво. Радуйся, пошанигідний скіпетре Царя Христа. Радуйся, Ти, що породила таїнственну виноградину. Радуйся, небесна брамо і кущу, що не згоряє. Радуйся, світло всесвіту... Радуйся, храме Господній. Радуйся, горо отінена (Святим Духом). Радуйся, золотий світильнику...Радуйся, раю. Радуйся, божественна трапезо. Радуйся, храмино. Радуйся, золота посудино. Радуйся, надіє всього людства". (Стихира Молебня до Пречистої Діви).

Коли настала повнота часу, та щаслива, від віків передбачена година, то Бог дає побожним родичам Йоакимові й Анні благословенну дитинку. Благословенна дитинка Марія тому, що Бог прикрасив Її Своєю благодаттю від першої хвилини її існування: "Подобалося Отцеві тій, що є подібна до нього у родженні Сина, Синові же своїй Матері, та Святому Духові своїй Обручниці дарувати непорочне зачаття, щоб вона, сповнена небесними дарами більше ніж всі сотворіння, уподібнилася своєму Творцеві" (Вечірня і Утреня, стор. 898).

День Її святого народження залишився для її духовних дітей радісною пропам'ятною днину: "Твоє народження, Богородице Діво, звістило радість всій вселенній, бо з Тебе народилося Сонце правди, Христос Бог наш, який

усунув клятву й дав благословення" (Тропар Різдва Богородиці).

Побожні родичі виховують Марію від раннього дитинства в досконалій любові до Бога. Вони добре розуміли, що змисл і вершок життя це спрямування душі до Бога, тому згідно з попередньою обітницею вони присвячують свою донечку в дитячому віці, після побожного тогочасного звичаю, для Божої служби в єрусалимській святині. Віддаючи її на святе життя, віддають її на найвищу земну радість: "Сьогодні одушевлений храм... Одна благословенна між жінками, Чиста, припроваджується в храм законний, щоб жити серед святощів, і радіють з нею Йоаким й Анна духом і дівичі хори, співаючи у псальмах Господеві"... (Вечірня і Утреня, стор. 857).

Марія — "Полюблена Богом" і "Та, що любить Бога"— зростає в святому середовищі у святості та скріплює своє рішення віддати все своє життя на прославу Бога. Ще в святині складає обіт ,яким посвячує Богові своє дівицтво. Та коли пануючий звичай вимагав, щоб вона була заручена та віддана, Боже провидіння покликало й надхнуло праведного Йосифа до подібного святого життя, бо Бог передбачив, що Дівиці-Матері та Дитяткові треба буде опікуна.

"Дивне подружжя твоє, найблаженніший Йосифе, з Пречистою Дівою Марією!...Із двох душ твориться одна (душа), і дівицтво дружиться з дівицтвом. Тому, подивляючи разом з Ангелами Боже провидіння, блаженним звемо тебе з непорочною Подругою твоєю". (Вечірня і Утреня, стор. 971).

Осередня точка в житті Марії, як теж і в історії людства—це втілення Божого Слова. Для цього божественного материнства вона була вибрана, та воно змінить ціле Її життя, зробивши з покірної слуги Божої правдиву Богородицю:

"В шостий місяць Аргангел був посланий до тебе, чиста Діво, звістити тобі слово спасіння й одночасно промовити до тебе: Радуйся, Благодатна, Господь з тобою; ти породиш Сина передвічного Отця, і Він спасе людей своїх від їхніх гріхів" (Вечірня і Утреня, стор. 575).

Невимовне чудо втіленого Божого Сина було й є причиною для завидування і радости ангелам і людям:

"Бога людям не можливо бачити, бо на Нього й Ангели не сміють дивитися. Через Тебе, Всечиста, Слово стало тілом і з'явилося людям"... (Кан. воскр. УІ. гл., 9 пісня). "Зжахнулося в той час небо й земські краї здивувалися, коли Бог зявився людям тілесно і твоя утроба просторніша стала від неба. Тому то, Богородице, ангельські й людські громади тебе величають" (Кан. воскр. VIII гл., 9-а пісня).

Свою радість з причини вияву так великої Божої любови до людей висказує Марія при відвідинах своєї родички Єлисавети:

"Величає душа моя Господа і дух мій радіє в Бозі, Спасі моїм. . .Велике бо вчинив мені Всемогутній, і святе Його ім'я. Милосердя Його з роду в рід на тих, які страхаються його" (Лука 1, 46-50).

Хоч Марія втішається найінтимнішою злукою зо Словом Божим, вона все таки підкорюється законам цивільної влади:

"Записувалася колись у Вифлеємі зо старцем Йосифом, як з роду Давидового, Марія,... та настав час народин, і не було місця в гостинниці, але вертеп явився красною палатою для Цариці" (Вечірня і Утреня, стор. 942).

У вбогому вертепі приходить на світ так довго очікуваний Месія, і Його Пречиста Мати перша захоплюється цією радістю.

"Втілену з неї Дитинку, Предвічного Бога, побачивши, Всенепорочна, в руках тримала (Його) і, цілуючи часто, переповнена радістю промовила до Нього: 'Боже всевишній, Царю невидимий, як це, що я бачу Тебе та й не можу зрозуміти безмірного твого упокорення?' " (Вечірня і Утреня, стор. 939).

"Небо й земля сьогодні злучилися...; сьогодні Бог зійшов на землю, і людина піднесена до неба (Вечірня і Утреня, стор. 964). "Осуд знято, суму не стало, бо Благословенна і Благодатна радістю осяяла вірних, коли, як цвіт, благословення всьому світу, Христа принесла" (Кан. воскр. У. гл., пісня 3).

Від цього часу життя Марії зосереджується на її Сині. Вона з Йосифом приносить Його на пожертвування у святиню, де старець Симеон передсказує, що її очікують

гіркі душевні терпіння з приводу месіянської діяльности її Сина:

"Священна Діва Найсвятішого принесла у святиню до священика, Симеон же простягнув руки і прийняв Його з радістю... поблагословив Діву Марію Богородицю, проголосив прообрази її страстей, і від Нього просив відпущення кажучи: Нині відпусти мене, Владико..., бо я бачив тебе, відвічне світло й Спаса Господа" (Вечірня і Утреня, стор. 550-551).

Радість і терпіння чергуються в житті Марії. Недовго по народженні Ісуса прибули три царі з поклоном і цінними дарами. В саму ніч їх відїзду свята Родина мусить тікати до Єгипту від меча Ірода. Згодом вони вертаються до Назарету, де ведуть мирне, просте і побожне життя. Цю взносячу, родинну святість оспівує наша Літургія в одній стихирі в честь Св. Йосифа:

"О яке блаженство твого співжиття, рівноангельський Обручнику, з Пречистою Богоматір'ю, всі думки ,всі потіхи, всі скорботи, всі об'явлення ти поділяв із нею, у вас любов взаємна (була), у вас радість, у вас мир, ти з нею тридцять літ прожив у доглядянні й кормленні Божого Сина, кормлений заразом від Нього небесними благодаттями" (Вечірня і Утреня, стор. 974).

Коли Господь Ісус зачав Свою прилюдну діяльність, то Марія перша спричинює защеплення віри Апостолів в її Сина-Месію через своє посередництво у великому чуді в Кані Галилейській, де на настерливу просьбу Матері Ісус перемінив воду у вино (Іван 2, 11).

Як Марія слідкувала за дальшою діяльністю її Сина? Вона, очевидно, не могла ходити всюди разом з Ісусом, який кілька разів пішки перейшов Палестину вздовж і впоперек. Однак ціла Юдея, Галилея та Самарія постійно гомоніли вістками про діла і науку Ісуса з Назарету. Знаємо, що вона що-найменше кілька разів бачилася з Сином поміж Його мандрівниками. Вона була Його найпильнішою ученицею. Вона знає, мовчить, любить і молиться.

Богомати була найближчою своєму Синові у Страстях і на хресті. Тут вона виступає у своїй геройській величі:

"Розп'ятого за нас... побачивши Марія на дереві, за-

кликала: Сину і Боже мій, дивне це видіння, дивне таїнство... Як це, що ти, що через твою доброту зробив невимовні діла, о Боже красний, добрістю своєю, обезславлений і обезчещений, за всіх людей висиш на дереві?... Однак ніхто не може змірити безодні Твоєї мудрости, славлю твоє довготерпіння" (Вечірня і Утреня, стор. 210, 416).

Та тільки її одну воскресення її Сина не захопило несподівано. Вона Його очікує та радіє з Сином і з викупленим людським родом:

"Ангел закликав до Благословенної: 'Пречиста Діво, радуйся, і знову кажу, радуйся, твій Син воскрес в третій день із гробу, і мертвих підніс, люди, веселіться... ликуй сьогодні й веселися, Сіоне, а ти, Чиста, Величайся, Богородице, востанням Того, якого ти породила" (Замість "Достойно єсть").

Воля Божа вимагала, щоб Богородиця залишилася поміж Христовими учнями в опіці Ап. Івана, коли Христос відійшов до Отця. Ця воля Всевишнього є завжди джерелом радости для Марії — "Богом полюбленої" і "Тої, яка Бога любить". Крім цього це є новий тріюмф для її Сина, який підносить людську природу до надприродного стану Божого дитинства.

"Коли Мати та ученики ішли разом у Витанію, Ти, Христе, підніс руки твої, щоб їх поблагословити, та коли Ти благословив їх, світляна хмара зараз взяла Тебе з-перед їх очей... Учеників і породившу Тебе Богородицю Ти наповнив безмірною радістю через Твоє вознесення... Зійшли нам всесвята Твого Духа, який просвічує душі наші" (Вечірня і Утреня, стор. 360, 352).

Десять днів очікування на зіслання Утішителя Марія переводить разом з Апостолами й іншими учнями та побожними жінками у щоденних молитовних сходинах. У великий день П'ятидесятниці Святий Дух зійшов та щедро подав Свої дари-ласки громаді учнів. Від того часу Марія бачить і тішиться постійним розвитком Христового діла та продовж довгих років помагає своїм надзвичайно цінним материнським впливом.

Однак, хоч як святе і взнесле було її життя на землі, її батьківщиною є небо. При успенні-смерті Богородиці у

християнській громаді радість перемагає подібно як при відході Христа на небо.

"Оспівуй, роде людський, Матір Бога нашого, бо сьогодні вона промінюючу душу свою передає у пречисті руки Втіленого з неї... Ангели співають разом з Апостолами та з острахом бачать, як із життя переходить у (вище) життя та, яка породила Джерело життя, поклонімся їй всі, співаючи: Не забудь про твоїх рідних, Владичице, які вірно святкують твоє всесвяте Успення" (Вечірня і Утреня, стор. 689).

Вже псалмопівець і пророк Давид передбачив це небесне, преславне вивищення:

"Цариця станула поруч Тебе, зодягнена в позолочені ризи та прибрана" (Проскомидія, Псалом 45, 10).

Однак, ставши ближче до Бога в небі, Богородиця цим не стала віддаленою від своїх дітей на землі. "Тому, що ти вища від всіх небесних і земних істот, славніша від херувимів і чесніша від всіх сотворених істот, Христос дав тебе християнському родові за могутню опікунку, щоб ти захищала і спасала людей, які прогрішилися та до тебе прибігають, тому ми оспівуємо тебе, опікунко для всіх, Владичице,... моли Сина твого, Христа Бога нашого, спасти наші душі" (Вечірня і Утреня, стор. 782-783).

ГОРІННЯ

Василь Грінчак

Де людина, там поле борні.
Де життя — там горіння.
Сонце! Бризни у серце мені
Життєдайне проміння.
Дай вогню, щоб набравсь я снаги
Скрізь недравду палити,
Гарту дай, щоб його вороги
Не зуміли розбити.
Хай вогонь гогонить у мені,
Ніби кратер вулькану,
Нам світити й світити в борні
За життя полум'яне.

"УКРАЇНА" ч. 51/1964.

— МІСЯЧНЕ НАМІРЕННЯ —

о. С. Б., ЧНІ.

ПРО ОСНОВНІШЕ ПІЗНАННЯ ХРИСТА І ЙОГО ЦЕРКВИ ЧЕРЕЗ ОБНОВУ, НАМІЧЕНУ ДРУГИМ ВАТИКАНСЬКИМ СОБОРОМ

(Наміреня Апостольства Молитви на травень, благословлене Святішим Отцем)

Другий Ватиканський Собор започаткував обнову в святій Церкві. Ця обнова принесла деякі зміни, що корисно вплинули на християнське життя. Однак трапляються вірні, а навіть члени клиру, що під претекстом пристосування до сучасности стараються впроваджувати злишні, а навіть шкідливі зміни. Що більше дух спротиву авторитетові, дух критицизму, що тепер наче яка пошесть поширена в вільному світі, головно серед молоді, закрався на жаль також у ряди християн і ми зі смутком чуємо й бачимо критику єпископів, навіть Святішого Отця. Модерні "реформатори Церкви" йдуть часом так далеко, що стараються усунути давню традицію, освячену віками, потверджену св. Церквою, і то навіть у науці віри й моралі, а подають науку дуже розводнену, стараючись якнайбільше усунути все, що є надприродне.

Святіший Отець Іван XXIII у своїй промові на відкриття останнього Собору 11 жовтня 1962 року, говорячи про завдання Собору, сказав: "Двадцяти-перший Вселенський Собор. . .бажає передати непорушним, незмінним, невикривленим католицьке вчення, яке. . .стало неначе спільною спадщиною людей. . .Сьогодні потрібно, щоб суспільне християнське вчення, не усуваючи звідти ніякої частини, було під сучасну пору прийняте всіма з новою ревністю. . .,передаючи його докладно такими поняттями і словами та в такому вигляді, як це виявляється головно в діях Собору Тридентського і Ватиканського першого. . . треба, щоб те певне й незмінне вчення, якому слід віддати вірний послух, на такий лад розслідити й виложити, як цього домагаються наші часи".

У трудному положенні, в якому тепер находиться Церква, Папа Павло VI раз-у-раз пригадує, яку ціль має осягнути обнова християнського життя, намічена II Ватиканським Собором. Цю ціль висказує наше місячне намі-

рення: Цю віднову треба так перевести, щоб вірні доходили до досконалішого пізнання Христа і Його Церкви. В пособоровому світі головною справою є не зміна, не розрив з переданням, традицією, не новості, але реформа особистих і індивідуальних звичаїв, не згідних з духом Христа. Цього навчав св. Павло. У своїм листі до Ефесян він пише: "Ви не так Христа вивчили, як це про нього чули й були навчилися в ньому, як то воно справді є в Ісусі. А саме: вам треба позбутися, за вашим попереднім життям, старої людини, яку розтлівають звабливі пристрасті, а відновитися духом вашого ума й одягнутись у нову людину, створену на подобу Божу, у справедливості й у святості правди" (4, 20-24). **Зовнішні новості, що не є виразом внутрішньої обнови, мають або мале значення або жадного.** А коли впроваджується ті новості, без одобрення вищої церковної влади, а з тихою погордою або занедбанням давніх, Церквою одобрених богослужб, що є спадщиною св. Отців, тоді в душах вірних вони лишають порожнечу. Тому в конституції "Про Літургію" Отці Собору виразно навчають: "Нормування літургійних справ належить до компетентних різного роду територіяльних єпископських зборів. . .Тому взагалі ніхто інший, хоча б це був священик, нехай на власну руку нічого до Літургії не додає, не віднімає або не зміняє" (22, 2).

Христос є основою, джерелом і взором кожної обнови "Все об'єднати в Христі" (Ефесяни 1, 10). Тому реформа морального життя мусить провадити до досконалішого пізнання й любови Христа і Його Церкви, що є таїнственним тілом Христа. Христос об'являється тільки тим, що Його щирим серцем шукають. То не є якісь нові слова, або нові теорії про таїнство Христа, що дають правдиве пізнання й любов Христа, але це є покірне принимання Божого слова і пристосування Христової науки в щоденному житті. Те саме відноситься до пізнання й любови св. Церкви. II Ватиканський Собор особливішим способом настає на науку св. Павла про св. Церкву, що її викладає зокрема в першім листі до Коринтян, глава 12, і кінчить цими словами: "Ви-ж Христове Тіло, і члени кожний зокрема". Так Церква—це містичне Тіло Христа, Божий народ, що приносить себе в Евхаристійній Жертві руками священика з Христом Богові Отцеві. Ціле життя кожного

християнина має бути духовною жертвою, а заразом свідченням, що дає світові про Христа й про Його науку.

Такий погляд на Церкву, така візія Церкви і нашого життя вимагають часу й спокою, щоб запустити коріння в душах вірних. Зовсім природно, щоб попирати такий погляд на Церкву, таке пізнання й така любов потребує деяких зовнішніх змін. Однак ті зміни не осягнуть свого наслідку, якщо так клир як і миряни не будуть добре тямити про те, чого вимагає Собор і на що вказує наше місячне намірення. Тоді доперва легко можна буде знайти праву дорогу, як злучити духа обнови Церкви відповідної до сучасних відносин з конечністю збереження скарбу віри й основних церковних традицій.

Сповнення так великої й важливої задачі вимагає особливіших Божих ласк. Тому просім Христа Чоловіколюбця, через Непорочне Серце Марії, щоб усі християни старалися про обнову свого релігійного життя через основніше пізнання й гарячішу любов Христа і Його Церкви.

Місійне наміреннЯ: Про зріст апостольства серед мирян.

Червень: Загальне наміреннЯ: Щоб вірні глибше зрозуміли Пресв. Евхаристію й зробили її осередком свого життя.

Місійне: Про привернення релігійної свободи в Азії.

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ, це релігійний місячник, що його видають Отці Редемптористи. (В липні і серпні виходить тільки одне число). ПЕРЕДПЛАТА: Одне число 25ц., один рік $3.00, два роки $5.50, три роки $7.50. ЗМІНА АДРЕСИ: Хто змінює адресу нехай повідомить Адміністрацію Голосу Спасителя бодай один місяць наперед, подаючи водночас СТАРУ і НОВУ ардесу. ВІДНОВА ПЕРЕДПЛАТИ потверджується тим самим, що далі одержуєте місячник зо зміною дати на коверті, яка вказує коли передплата кінчиться. АДРЕСА для адміністраційної кореспонденції: REDEEMER'S VOICE, 165 Catherine Street, Box 220, Yorkton, Sask., Canada.

Редактори не відсилають незамовлених артикулів, хібащо хтось виразно зазначить, що бажає їх звернення та пришле марку для відсилки.

Появляється друком за дозволом церковної влади.

Чи можна пізнати Боже об'явлення?

о. Мих. Шудло, ЧНІ.

Як Бог обявляє людям якусь правду, то Він заразом дає гарантію, що це Він промовляє до них, тому вони можуть без страху приймати Його обявлення як непомильну Божу правду. Як Христос повиганяв міняйлів зо святині в Єрусалимі, то жидівські провідники спиталися Його: "Яким знаком докажеш, що маєш право це робити?" На це Спаситель відказав: "Зруйнуйте цей храм, і Я за три дні відбудую його!" (Іван 2, 13-19). Він говорив про Своє воскресення, яким потвердив ціле Своє навчання як те, що походить від Бога.

Познаки, що обявлення походить від Бога, звуться **критеріями.**

Загальні критерії Божого обявлення

Раціоналісти твердять, що обявлення є правдиве тому, що воно погоджується з вимогами розуму. Це неточне, бо згідність із вимогами розуму може доказати, що обявлення є правдиве, але не доказує, що згадана правда була обявлена Богом.

Рішення 1-го ватиканського Собору

Перший ватиканський Собор (1869-70) навчає, що Боже обявлення можна доказати "різними Божими ділами, особливо чудами і пророцтвами. . .,бо це найкращі познаки обявлення". Ці знаки звуться **критеріями обявлення** або **мотивами вірогідности.**

Два роди критеріїв

Одні критерії є **внутрішні,** цебто взяті з самого обявлення, а другі **зовнішні,** які слідують із фактів, що йдуть за обявленням.

Внутрішні критерії можуть бути **негативні** або **позитивні.**

Негативні критерії доказують, що обявлення **можливе,** бо в обявлених правдах нема **противорічности, блудів ні обмани.**

Позитивні критерії, ще більше доказують, що обявлення можливе, бо вони виявляють, що **навчання,** подане в обявленні погоджується з вимогами розуму, бо воно включає в собі **знаменну науку.**

Наука обявлення вповні відповідає **вимогам** людини, щоб помогти їй належно проживати на землі. Різниця між Божим обявленням і навчанням інших релігій така велика, що її трудно було б вияснити без Божого обявлення, от хоча б різниці між найкращими поганськими релігіями, наприклад конфуціянізмом чи грецькою і римською релігією і християнством. Поганські релігії мали повно забобонів, одобрювали поняття, що невільник це не людина, що жінка не має душі, що дітей можна безкарно вбивати, тощо. Всі ті речі осуджені в обявленій релігії, яка наказує пошану до людського життя і навчає, що в Божих очах нема різниці між людьми: "Нема юдея ані грека, нема невільника ані вільного, нема ні чоловіка ні жінки, бо всі ви одно в Христі" (Галати 3, 28).

Зовнішні критерії

Зовнішні критерії походять передусім з надзвичайних фактів, особливо з **чуд і пророцтв,** які товаришать обявленню і потверджують його божеське походження, от хоча б чуда Христа, якими Він доказував Своє божеське посланництво і право прощати гріхи, як це він учинив із **паралітиком,** якого уздоровив як доказ, що Він дійсно простив йому гріхи (Матей 9, 6-7).

УЖИВАННЯ КРИТЕРІЇВ

Людина мусить бути бодай морально певна, що наука походить від Бога, щоб могла **розумно** прийняти її як Божу і проживати згідно з її вимогами. Ось тому в доказуванні правдивости обявлення треба вживати **зовнішніх, внутрішніх** і **історичних** аргументів. Порівняння ж обявленої релігії з різними поганськими релігіями потверджує всі інші аргументи.

ЧУДА

Чудо на потвердження обявлення це **найсильніший** аргумент, що обявлення походить від Бога, бо тільки один Бог може вчинити дійсне чудо.

Що таке чудо?

Чудо це видиме, надзвичайне і Боже діло (учинок), от хоча б уздоровлення сліпого, воскресення мертвеця, тощо. Чудо мусить бути таке, щоб людина **могла бачити** його. Ось тому **перетворення** хліба і вина в Тіло і Кров Христа в Пресвятій Евхаристії не можна вживати на потвердження обявлення, бо людське око не бачить цього чуда.

Чудо мусить бути ділом, що перевищає **сили природи,** цебто таке, що природні сили не годні доконати його. Бог може іти проти природних законів, от хоча б воскресити мерлого, бо Він Пан життя і смерти.

Чи чуда можливі?

Атеїсти і пантеїсти, які заперечують існування **особового** Бога, не признають чуд. Те саме з комуністами. Як нема особового Бога, то Він не годен робити чуда.

Католицька наука твердить як **правду** віри, що **чуда** є не **тільки можливі,** але й часто **корисні** і **потрібні.**

Бог може вчинити чудо, цебто виконати якесь діло тому, що **природні закони не обмежують Його всемогутности.** Той, хто надав природі світу якісь закони, той може часом зробити виняток від цих законів, як зайде потреба. Він Сам є Паном природних законів, тому може доконувати діл, яких природа не годна доконати або які не є згідні з законами природи. Бог може вчинити, щоб хтось, падаючи з літака, поволеньки спустився на землю, а не з таким скорим темпом, щоб забився. Тут Бог перепиняє **діяння** природного закону **притягання** землі. Отож чудо це тільки **інтервенція Бога** в діянні законів природи.

Чи чуда не противляться Божій незмінності?

Бог заявив жидам через пророка Малахію: "Я — Господь. Я не зміняюся!" (Малахія 3, 6). Чуда не доказують, що Бог **змінюється,** бо Він від вічности рішив у **деяких**

випадках інтервеніювати в історії сотвореного світу. Він це робить не **самовільно,** але тільки тоді, як зайде дійсна потреба і є вистачальна рація. Отож чудами Бог не поправляє власних помилок у сотворенні світу, але тільки доказує Свою доброту і ласкавість у **винятковий** спосіб.

Бог може доконувати все те, що **природні сили** годні виконати, але й заразом може доконати діл, що **перевищають сили природи.**

Як Бог робить чудо, то все є на те якась **важна рація,** от хоча б, щоб виявити Свою доброту, як це сталося з уздоровленням сліпородженого, "щоб Божі діла виявилися на нім" (Іван 9, 3) чи щоб потвердити якусь **Божу правду.**

Як можна пізнати чудо?

Не все, що виглядає на чудо, є **дійсним** чудом. Людські сили незнані людям. Незнані теж покищо всі сили природи. До **правдивого чуда треба трьох фактів:**

Треба історичного доказу, що таке чудо сталося.

Чудо це щось, що можна бачити і переконатися про нього. Його можна **історично** доказати при помочі свідків, бо вони були приявні при діянні чуда, от хоча б **уздоровлення глухонімого,** при якім були апостоли (Марко 7, 31-5), чи чуда, що сталися в Люрді чи Фатимі.

Чудо має **перевищати сили природи** бодай у тих обставинах, в яких воно сталося, бо в виконанні чуда нема **пропорції** між чудом і засобами його виконання. Як Христос заявив прокаженим: "Ідіть і покажіться священикам" (Лука 17, 14); то вони очистилися, як ішли до священиків. Сам наказ не годен очистити нікого з прокази.

Природні ж чуда, цебто дивні речі не перевищають сили природи, тому вони не є дійсними чудами. Досвід виказує, що **мертвець,** який уже гниє, не може природними силами вернутися до життя.

Так само **автосугестія** не година лікувати людей із фізичних ран, от хоча б злічити зломану ногу, хоч година часом лікувати з ментальних недуг. І **гіпнотизм** так само не годен лікувати з фізичних ран.

Зрештою чуда не тільки лікують з **хвороб,** але й є такі випадки, де мертві були привернені до життя.

Дійсні чуда можна пізнати

Божі чуда можна відрізнити від людських чи диявольських див. Божі чуда це діла, що тільки Бог годен виконати, от хоча б воскресити **умерлого чи заповісти майбутність.** Траплялися **природні** випадки, що деякі люди заповідали частину якоїсь майбутньої події, але це тільки неповязані частинки майбутности. Тим часом Бог у пророцтвах дає повний образ майбутности. Невідомо нам, як ці **упривілейовані люди** природно могли передбачити і заповісти навіть "клаптик" майбутности.

Божі чуда діються **нагло,** цебто в одній хвилині, а природні випадки потребують часу, от хоча б лікування хворих у шпиталі.

Вкінці Божі чуда мають завжди якусь важну рацію, а не людську цікавість чи гордість, як це виходить із розмови Христа з дияволом, який після хрещення спокушував Христа, щоб робив різні дива, щоб стати **популярним** (Матей 4, 5-11).

Бог часом з різних невідомих нам причин дозволяє Сатані чи його прислужникам творити дива, щоб зводити людей, як каже Св. Іван в Апокаліпсі: "І схоплено Звіра великого (Сатану-Антихриста) і його фальшивого пророка, що чинив знамена перед ним, щоб зводити тих, що прийняли клеймо звіра" (Апокаліпса 19, 20).

Чуда ж Божі не мають задовольняти людської цікавости, але вести людей до Божого Царства, де панує воскреслий Христос разом з усіма Святими. Чуда все **злучені** зо спасінням душ.

Доказувальна сила чуд

Чуда є **Божим ділом,** тому вони виявляють Божу **всемогутність,** і є **знаком** Божого обявлення і **запорукою,** що обявлена наука правдива, бо вона походить від всемогутнього, непомильного і люблячого Бога.

Тільки таке чудо є **гарантією** обявленої правди, яке є **вчинене,** щоб цю **правду потвердити.** Якщо ж між чудом, і наукою нема **злуки,** то чудо лишиться чудом, але не буде **потвердженням** якоїсь науки.

Потвердження науки чудом як доказ на її правдивість буває подвійне:

1) Як чудо виконане, щоб виразно потвердити обявлену науку, от хоча б, як Христос уздоровив **паралітика,** щоб потвердити, що мав право прощати гріхи (Лука 5, 24).

2) Як той, хто чинить чуда і проповідає Божу правду,

покликується на попередні чуда, щоб доказати, що він Божий посланець, як це вчинив Христос, щоб переконати жидів, що Він Месія: "Якщо Я роблю, то ви не вірите Мені, але бодай вірте ділам, щоб ви пізнали і ввірували, що Отець у Мені і Я в Отці" (Іван 10, 38).

Як чудо це Боже діло, то Бог напевно не буде Сам чинити чи давати людям сили і права чинити чуда, щоб потверджувати неправду або фальшиве навчання.

Інколи трапляються **дивні речі** чи **правдиві чуда** в інших релігіях. Коли таке чудо є доказане, то воно вчинене Богом для **добра** поодиноких душ, а не щоб **потверджувати фальшиві навчання** згаданих релігій чи Церков.

Що жінки завдячують Христові?

о. Роман Ганас

Коли Божа Мати вийшла з вифлеємської стаєнки на руках з новонародженим Божим Дитятком, то тоді жінка і мати перестали бути в поганському світі чинником наруги і поневірки і знаряддям для використування їх тільки як невільниць для заспокоювання змисловости. Як народився Син Божий, то рід людський став зрівняний в своїх правах, а всім жінкам новий християнський світ привернув належне місце пошани і любови, зокрема матерям християнський світ звелів виявляти вдячність за їх високе призначення, цебто християнське материнство.

Божа Мати, її особовість і чесноти стали для християнських жінок і матерів прикладом, якими вони мають бути, щоб чесно сповнити наложені на них обовязки, бути вірними і відданими жінками, та добрими матерями, і виховати для світу, Бога, родини та народу добрих людей, вірних Богові, своїм родинам і народові, до якого вони належать.

Вже перші християнські жінки за одержані від Христа ласки виявили Йому велику вдячність в часі побуту Його на землі. Коли перші християнські мужі в найважніших подіях Христового життя заломилися, як св. Петро, який відрікся Христа, чи апостол Юда, що зрадив Його, чи апостоли, які залишили Христа, коли він вмирав на хресті, а навіть поганин Пилат хотів звільнити Його від кари смерти, то перші християнські жінки залишилися все вірними Христові в часі Його терпінь, смерти та похорону, як св. Вероніка, яка обтерла змучене лице Христа в часі походу на Голгофту, Мати Божа, Марія Якова та Соломія, не відступили ні на хвилину від Христа, коли він вмирав. Вони були при ньому, коли його ховали, та зявилися при гробі, щоб помазати тіло Христове пахощами й олійками, як то велів їм закон. Навіть жінка Пилата просила мужа не карати Христа, бо він був невинний.

За вірність та любов виявлену першими християнськими жінками Ісусові Христові в часі Його побуту на землі, він ласкаво опікувався та благословив матерів, жінок і дівчат, які були Йому вірними. Христос розумів матерів і грішниць. Ісус воскресив сина вдови в Наїні та доньку старшини синагогського Яїра, тещу Св. Петра і жінку кровоточиву. Христос простив грішниці Марії Магдалині, Самарянці і чужоложиці, яку народ хотів укаменувати, коли Ісус побачив в них жаль за гріхи.

Із щедрих ласк і привілеїв, якими Христос обдарував жінок цілого світу, скористали і наші українські жінки та матері, коли наш народ через руки св. Володимира в 988 році, прийняв християнську віру. Як усі християнські жінки, так і наші добрі українські жінки і матері повинні бути все вдячними Христові і Йому вірними в зберіганні законів, які він подав для добра цілого світу.

Як пригадує нам наша минула історія, наші жінки, матері і дівчата були все вірними оборонцями Христової віри, жили в ній і виховували родини. Багато наших українських добрих християнських жінок разом з нашими мужчинами вмирали як мученици за віру, Бога, святу

Церкву і рідний народ. Геройство наших жінок матерів і дівчат виявилося спонтанно в часі чи по другій світовій війні, коли вони переслідувані та збещещувані ворогами гинули тисячами в тюрмах і таборах Сибіру, просякнені невмірущими духовими силами любови, вірности Богові та рідному народові, які їх виховали, і навчили ніколи не зрадити. Муки, терпіння і геройство наших матерів, жінок і дівчат в часі останніх десятиліт—це невгасаючі смолоскипи, які ніколи не згаснуть, а будуть все світити і пригадувати нашому жіноцтву на еміграції та на рідній землі не забувати про вірність, любов до Христа, святої Церкви та рідного народу, не присипляти своїх християнських сумлінь кличами модних зіпсутих звичаїв сучасної доби, які передовсім вдаряють в вірність подруж і заглушують в душах Божий страх і руйнують моральні сили народу.

Здається, що доки будемо жити, не забудемо про зойки вмираючих наших жінок героїнь під ворожими танками в таборі Караканда на Сибірі, не забудемо про терпіння і плач наших дівчат, знасилуваних в таборах Сибіру. Їхні муки—це неначе гомін невмовкаючих дзвонів, які не перестануть дзвонити і кликати до нашого жіноцтва на еміграції: Не заломлюйтеся в вірі своїх батьків, не продавайте своїх сумлінь злощасній хвилі зіпсутого світу, бережіть вірність подруж і цілість наших родин скромністю життя та готовістю служити всім, залишіться незаходимим сонцем радости, надії, любови та милосердя для цілої нашої еміграції!

Наш Творець показався подивугідним, як чудесно народився з Діви і як воскрес із гробу, не розломавши печати, і як крізь замкнені двері прийшов до Апостолів. Тому заспіваймо, подивляючи Його:

Ісусе, невимовне Слово. Ісусе, непонятне Слово. Ісусе, сило незбагненна. Ісусе, мудросте непонятна. Ісусе, Боже неописаний. Ісусе, Ти—безмежний Господь. Ісусе, Твоє Царство непереможне. Ісусе, Твоє володарство безкрає. Ісусе, Твоя сила найміцніша. Ісусе, Твоя власть вічна. Ісусе, мій Творче, будь щедрим для мене. Ісусе, мій Спасителю, спаси мене. Ісусе, Сину Божий, помилуй мене (Акафист до Ісуса Христа, Ікос 7).

Розділ 22

ІСУС ЛЮБИТЬ СВОГО НЕБЕСНОГО ОТЦЯ

Чому Ісус народився? Чому стався нашим Братом? Чому терпів на землі та помер на хресті? Тому Ісус народився, терпів і помер за нас на хресті, що Він цілим серцем любив Свого Небесного Отця. Ісус не тільки стався Чоловіком, щоб померти за наше спасіння, але щоб привести всіх людей до Свого Небесного Отця і навчити їх любити Його цілим серцем.

Ісус усе робив з любови до Отця. Він з любови до Отця народився в убогій стаєнці, з любови до Отця працював у столярні. З любови до Отця ходив до школи і до божниці. З любови до Отця слухав святого Йосипа і Пречистої Діви. З любови до Отця ходив і проповідав людям Свою Євангелію і з любови до Отця Ісус помер

за нас на хресті. Заки Ісус пішов до Оливного Саду, де зрадник Юда мав видати Його ворогам на смерть, Ісус отак сказав до Своїх апостолів: "Щоб світ знав, що Я люблю Отця, от так, як Отець наказав Мені, Я й так роблю. Вставайте і ходім звідси!" (Іван 14, 31).

Ісус любить Свого Небесного Отця, і тому Ісус любить мене, бо Отець любить мене. Ісус доказав Свою велику любов Отцеві тим, що Він завжди виконував Його святу волю, хоч часом це дуже дорого коштувало Ісуса. "Я не прийшов з неба, щоб чинити Свою волю, а волю Того, що послав Мене" (Іван 6, 38).

Ісус любив Свого Отця, і тому часто і ревно молився до Нього. Часом Він цілу ніч молився (Лука 6, 12). Ісус любив молитися, бо для Ісуса молитва—це була любляча розмова зо Своїм Отцем. Ісус знаходив силу і потіху в молитві до Отця. Ісус потребував багато сили, щоб виконувати все те, що Отець наказував Йому. А Отець не раз казав Ісусові робити речі, що були дуже тяжкі. Це Отець сказав Ісусові терпіти і дати Себе розпясти на хресті за мене, і за всіх інших людей. Ісус слухав Свого Отця, бо Він більше любив Отця ніж Себе Самого.

Ісус був таким самим Чоловіком як і всі інші люди. Як Ісус мав терпіти, то Він боявся терпіння. Він дрижав перед терпіннями. Він відчував біль, як Його бичували і прибивали до хреста. Але Ісус приймав болі, бо любив Свого Отця. Він жертвував Свої терпіння за мене і за всіх інших людей. Часом Ісус молився до Отця і просив Його звільнити Його від терпінь і мук, а як Отець не звільнив Його, то Він приймав ці терпіння і піддався волі Свого Отця: "Отче, коли хочеш, віддали від Мене цю чашу. Тільки не Моя, а Твоя нехай діється воля!" (Лука 22, 42).

Ніхто ніколи так сильно не любив Бога як Ісус. Він пожертвував Своєму Отцеві кожну гадку, слово і діла і ціле Своє життя. Ісус заохочує мене, щоб я так само робив (робила). Він каже мені робити все, щоб подобатися Небесному Отцеві. Ісус заохочує мене, щоб я так само все робив (робила), щоб подобатися своєму Небесному Отцеві, а не тому, щоб інші хвалили і подивляли мене.

Ісус це мій Модель і приклад, як я маю жити і працювати на світі, щоб подобатися Небесному Отцеві. "Я

дав вам приклад, щоб ви так робили, як оце я вам учинив" (Іван 13, 15). Якщо я буду вчитися, слухати батьків і вчителів, робити свої задачі і любити своїх товаришів і товаришок з любови до свого Небесного Отця, то Отець буде благословити мене в житті на землі так, як Він благословляв Свого Сина Ісуса, і по смерті забере мене до неба навіки. "Отець твій, що бачить те, що робиш у тайні, нагородить тебе" (Матей 6, 18).

ПИТАННЯ

1) Що Ісус робив, як жив на землі?

Як Ісус жив на землі, то Він старався завжди подобатися Своєму Небесному Отцеві.

2) Як Ісус старався завжди подобатися Своєму Небесному Отцеві?

Ісус так старався подобатися Своєму Небесному Отцеві, що завжди робив те, що Отець казав Йому робити.

3) Як ти щодня можеш наслідувати Ісуса, щоб подобатися своєму Небесному Отцеві?

Я буду наслідувати Ісуса, якщо буду все робити, щоб подобатися Отцеві, бо Ісус так робив.

СВЯТЕ ПИСЬМО

Як Отець полюбив Мене, так і Я люблю вас. Перебувайте в Моїй любові. Ви ж будете перебувати в Моїй любові, якщо будете зберігати Мої Заповіді, як і Я зберіг Його Заповіді, і тому перебуваю в Його любові (Іван 15, 9-10).

ПРАКТИЧНА ПОСТАНОВА

Я буду повторяти ці слова в своїх радощах і терпіннях: "Мій Небесний Отче, я люблю Тебе всім своїм серцем. Нехай завжди діється Твоя свята воля!"

ЛІТУРГІЙНА МОЛИТВА

Дякуємо Тобі, Владико Чоловіколюбче, Добродію наших душ,. . .Випростуй нашу дорогу, закріпи нас всіх у Твоїм страху, зберігай наше життя й утверди наші стопи (Тиха молитва по Св. Причасті).

ОСОБИСТА МОЛИТВА

Мій Ісусе, навчи мене так завжди виконувати волю мого Небесного Отця, як Ти виконував її, коли жив і працював на землі.

ВПРАВА

Напиши в своїм зшитку:

1) Чому Ісус стався Чоловіком? Чи прийшов Він з неба на землю, щоб подобатися Самому Собі чи Своєму Небесному Отцеві?

2) Як Ісус старався завжди подобатися Своєму Отцеві?

3) Що особливішого ти можеш сьогодні вчинити, щоб зробити приємність Своєму Небесному Отцеві?

МАТИ

Тарас Шевченко

У нашім раю на землі
Нічого кращого немає,
Як тая мати молодая
З своїм дитяточком малим.
Дивуюсь дивом, і печаль
Охватить душу: стане жаль
Мені її, і зажурюся,
І перед нею помолюся,
Мов перед образом святим
Тієї Матері святої,
Що в мир нам Бога принесла...
Тепер їй любо, любо жити.
Вона серед ночі встає,
І стереже добро своє,
І дожидає того світу,
Щоб знову на його надивитись,
Наговоритись. Це моє!

Казала кума: Дам пшона, а в неї самої нема.

У нього грошей як у жаби пір'я.

Чужа хата — гірше ката.

Така хата тепла, що спотієш, дрижачи.

Є багато людей, що не знають чого їм треба, але все таки відчувають, що їм щось бракує.

Посмертна згадка

бл. п. о. Микола Коп'яківський, ЧНІ.

У місяці вересні 1968 р. дійшла до нас вістка, що в Канаді відійшов у вічність о. М. Коп'яківський. Покійний був першим українським католицьким священиком в Австралії і його довголітня і багатостороння діяльність заслуговує на особливу згадку, тим більше, що Покійний своїм характером і діяльністю може бути прикладом для нас усіх, а молоді зокрема.

Народився о. М. Коп'яківський 25. 2. 1894 році в Борщеві, Зах. Україна у свідомій українській родині. Середню школу закінчив в Тернополі і тут його застав вибух І-ої світової війни. Як відомо, Тернопільщина вже в перших місяцях війни опинилася під російською окупацією, яка тривала майже три роки. Російська влада переслідувала все, що українське і таким чином молодий свідомий М. Коп'яківський чимало натерпівся.

З приходом австрійської влади, М. Коп'яківський вступає до австрійської армії, кінчає старшинську школу і в часі Листопадового Зриву в 1918 році він вже є в рядах славних Українських Січових Стрільців.

В тій формації бере участь як фронтовий старшина у всіх визвольних змаганнях. Перші студії починає в Таємному Університеті у Львові, а дальше в Духовній Семінарії в Станиславові. При кінці 1923 році вступає до Новіціяту о.о. Редемптористів у Збоїських, Зах. Україна, а опісля студіює теологію в Боплато, Бельгія, як перший українець.

Після закінчення студій, працює якийсь час в о.о. Ре-

демптористів в Збоїських, а згодом зголошується на місійну працю в Канаді, де відчувався великий брак священиків. Тут розгорнув дуже широкогранну діяльність: був душпастирем, ігуменом, економом віцепровінції Чину о.о. Редемптористів, а що найголовніше вложив чимало праці у вихованні молоді на становищі директора Ювенату о.о. Редемптористів. Він виявився зразковим навчителем і виховником.

Прийшла друга світова війна, а після неї масова еміґрація українців. Для українських о.о. Редемптористів назріли нові проблеми, треба було нових сил, нових священиків. І коли виринула потреба, Покійний як український патріот, голоситься до місійної праці для українських поселенців в Австралії, разом з о. Ф. Боським.

Перше Богослуження відправив о. Коп'яківський на Великдень в Сіднеї. З того моменту пастирської опіки, Покійний нав'язує зв'язки з іншими віддаленими осередками, по інших стейтах, посилає туди інформативну літературу про наш обряд, шкільні підручники і т д. Зокрема дуже пригодилася тоді англомовна література, яку розсилав о. Коп'яківський. Автор цих рядків мав змогу переконатися, що про нас знали лише австралійський комітет, коли роблено старання відправити Богослуження для наших вірних в Нортгем на Різдво 1951 року. Але на думку австралійського священика, такого дива, як українці католики в той час в Австралії не було. Щоб усунути таку непоінформовність, а деколи і ворожу настанову, о. Коп'яківський розвинув широку діяльність. Інформативна література, поїздки, відправи Богослужень, відчити. В Австралії на цей час було всього 4 священики: о. Качмар в Аделаїді, о. Смаль і о. д-р І. Прашко в Мельборні, о. Коп'яківський в Сіднеї і о. Боський в Батгурсті. Бачучи такий стан, Покійний веде широку і сталу переборні, о. Коп'яківський в Сіднеї і о. Боський в Батгурсті. Східньою конґреґацією в Римі і у висліді до Австралії приїзджають нові два священики: о. Ю. Сполітакевич і о. др. П. Дячишин. Перший в Зах. Австралії 16.3.1953 відправив першу Богослужбу в нашому обряді в Перті.

Сповнивши це завдання, о. Коп'яківський переїзджає на душпастирську працю до Брізбену 13. 4. 1952 р. У висліді дальших старань Покійного Протоігумен о.о. Редемптористів Австралійської Провінції дає згоду, щоб двох австралійських о.о. Редемптористів вивчили наш обряд: о. І. Моррісон і о. І. Бовден.

Вік, душпастирські труди і клімат роблять своє і хоча хворіє, працює наполегливо дальше. І коли за його стараннями приїзджають дальші два священики о. М. Іванчо і о. С. Масло ЧНІ, Покійний починає старання про правне оформлення нашої церкви. В тій цілі відбулися два з'їзди наших душпастирів (17. 4. 53 і 10. 12. 57), на яких о. Коп'яківський був предсідником.

На другому з'їзді рішено запросити Архиєп. І. Бучка відвідати Австралію і пізнати наші найважливіші проблеми. По відповідних стараннях відбулася також канонічна візитація Митрополита М. Германюка. Головну ролю тут відограваў о. Коп'яківський. На мою думку, як колись о. Ахіль Деляре в Канаді був душею акції одержання першого єпископа, так в нас головним рушієм акції за створення Екзархату для українців католиків був Покійний.

В 1959 році Покійний повертається до Канади і присвячується праці над вихованням будучих монахів о.о. Редемптористів. Смертельна хвороба змусила його в шпиталі в Торонті 1. 8. 68 року віддати свого праведного духа в руки Творця.

Ніхто досі не спромігся навіть подумати, щоб увіковічнити цього бувшого воїна, взірцевого священика і організатора нашого релігійного і громадського життя. Цих кілька слів хай будуть пригадкою про Дорогого і Незабутнього о. Миколу, що вмів відділити Боже від Кесаревого, що вмів взірцево сповняти свої обов'язки як священик і як патріот-громадянин.

Від мене особисто, що з Покійним робив перші нелегкі старання за придбання українського католицького священика, нехай ці рядки будуть китицею квітів на його далекий скромний гріб в далекій Канаді.

Ярослав Микитюк
Нортгем, Зах. Австралія
(Церква і Життя)

Бог - це безконечна досконаліcть

о. Роман Хом'як, ЧНІ.

По Тайній Вечері, Христос, підвівши свої очі до неба, молився до свого Отця та сказав: **"Це ж є життя вічне, щоб пізнали тебе, єдиного правдивого Бога, і того, що ти послав Ісуса Христа"** (Іван 17, 1, 3).

Є тільки один правдивий Бог: **"Господь-Бог, і ніхто інший** (1 Царі 8, 60). **"Господь Бог — Бог правдивий; він живий Бог і Цар вічний"** (Єремія 10, 10). Бог є самим життям і подателем усього життя. Він позволяє нам, своїм дітям, брати участь в житті, що його має він, як Бог.

Боже життя є безмежно багатіше й вище від життя всіх створінь. Його розум опановує все, що є, і його воля вдержує і править світом. Одначе Бог не має тіла як чоловік, що може вмирати. Бог—це дух. Коли ж Святе Письмо говорить про Божі очі та руки, то це чинить в тій цілі, щоб люди краще зрозуміли Боже знання і Божу силу. Святе Письмо говорить про Бога в різних картинах.

Бог є далеко більш славніший і святіший ніж ми можемо про це колинебудь подумати чи сказати. В нім є все можливе добро. Люди—це недосконалі й обмежені створіння. Бог не має границь, ні найменшої недосконалости. Він є безконечно досконалий.

Бог об'явив людям таємницю свого внутрішнього життя. З об'явлення знаємо, що в Бозі є три Божі Особи: Отець, Син і Святий Дух. Бог у трьох Особах живе в безграничнім щасті на віки вічні.

Святе Письмо каже: **"Господь Бог—Бог правдивий; він живий Бог і Цар вічний"** (Єремія 10, 10). **Бог-Дух. Ті, що йому поклоняються, повинні в дусі й правді поклонятися"** (Іван 4, 24). **"Цареві ж віків, нетлінному, невидимому єдиному Богу честь і слава на віки вічні! Амінь"** (1 Тимотей 1, 17).

Мудрагель: "Що можна сьогодні наробити без грошей?"
Відповідь із публики: "Довгів!"

---

1) Чому марксисти називають релігію опієм народу? Опій-це середник затроювання і задурманювання. Як можна так звати релігію, що веде людей до Бога?

Марксисти ненавидять релігію, бо закидають християнству, що воно толерувало невільництво, рабство і використовування слабших сильнішими. На їх думку християнські провідники заспокоювали гноблених і веліли спокійно терпіти кривди і визиск, бо за це Бог нагородить їх по смерті.

Християнство не винне за те, що дехто викривлював його. Не відповідає воно за те, що навіть деякі церковні письменники, от хоча б Св. Августин і Св. Тома, намагалися виправдати існування рабства, називаючи його карою за гріх (Боже Місто, 19 гл., 15). Навчання Спасителя і Його Апостолів виразно зазначують, що всі люди є рівні. Св. Павло каже: "Нема юдея, ані грека, нема невільника, ані вільного, нема чоловіка, ані жінки, але всі ви одно в Христі Ісусі" (Галати 3, 27). Отож не слід покликуватися на слова Св. Томи: "Рабство—це природна річ між людьми... Раб—це знаряддя для пана... Пан має спеціяльне право панувати над рабом" (Богословська Сума, 57 пит., 3-4 арт.). Навчання Євангелії не відповідає за подібні твердження, не зважаючи на те, хто висловив їх. Це були поняття часів, в яких проживали люди, що їх висловили, а не Христос.

Отож твердження марксистів, що "Церква, мораль, Бог не належать до робітників, але до працедавців і па-

нів" є фальшиве. Бог є Богом і Батьком для всіх людей, бо Його Син помер однаково за всіх і всім привернув гідність Божих дітей.

2) Як Святе Письмо зве Церкву?

Так Святе Письмо, як церковне передання мають різні назви для Христової Церкви. В одних місцях Церква зветься Божим домом, в інших Божим народом, ще в інших Христовим Тілом або Обручницею Христа. Всі ці назви виявляють якусь гранку Церкви, бо її не можна окреслити одним словом або одним реченням. Церква— це така дійсність, що навіть найкращі богослови й Отці Церкви не потрапили вповні окреслити її.

3) Чому деякі люди легковажать собі святу віру?

Є різні причини, чому деякі люди легковажать собі навчання Церкви і не живуть так, як наказує Свята Євангелія. Одна з головних причин це плитке знання правд віри. Людина ж не годна шанувати і любити того, чого не знає, або лихо знає. Коли хтось не любить чогось, то й не буде його виконувати. Якщо ж мусить виконувати те, чого не любить, то буде це робити як за напасть. Ось тому Св. Петро заохочує всіх християн, щоб належно завчали свою віру і вміли доказати її тим, що не знають її: "Святіть у Своїх серцях Господа Христа, і будуть завжди готові дати відповідь тому, хто питає вас здати справоздання про вашу надію" (1 Петро 3, 15).

В наших часах релігійної байдужности і безбожництва кожен християн повинен належно завчити свою віру, бо йнакше Божі вороги легко потраплять захитати його в вірі і звести на манівці. Ось тому треба студіювати Біблію і навчання Церкви, щоб не тільки вірити, але й знати, чому віримо так, а не йнакше.

Релігія ж це діялог між Богом і людьми. Людина годна пізнати Бога як Творця вселенної своїм розумом. Віра ж доповняє і вдосконалює це знання про Бога, бо людина не годна знати того всього, що Бог обявив, тому що це тайни Божі. Бог з любови до людей обявив нам їх.

4) Що таке святі тайни?

Звичайно кажеться, що тайни—це видимі знаки, встановлені Христом, щоб подавати людям Божу ласку. Це правда. Водночас слід зазначити, що кожна тайна це зустріч Христа з душею, і ця зустріч довершується через освятну ласку, що тайни подають нам. Отож, приймаючи якусь тайну, душа стрічається з Богом, коли побожно приймає її.

5) Які правди віри, окреслені Церквою,кожен християнин мусить прийняти, якщо хоче бути правдивим послідовником Спасителя і членом Його Церкви?

Є багато правд, що християни мають приймати, як правди святої віри, от хоча б що смерть це кара за гріх, часний суд по смерті людини, небесне щастя для тих, що по смерті є чисті від гріховних плям, загальне воскресення всіх людей в дні Страшного Суду, існування Церкви, верховне головство Папи над Церквою; існування святих тайн, потреба добрих діл до спасіння, тощо.

Хто відкидає ці правди, той не годен зватися повним християнином, бо Сам Спаситель обявив ці правди людству і приказав Церкві проповідати їх всім людям по цілім світі.

Хто з любови до Бога приймає навчання Церкви і проживає згідно з ним, той стає Божою дитиною і Бог є Його ціллю, як каже Псалмопівець (Псалом 73, 25).

Хто злучиться з Богом по смерті, той здобуває собі небо, а хто затратить Його, той запевняє собі пекло, бо Св. Августин каже: "Сам Бог по цім житті є нашим місцем (небом) згідно зо словами пророка Давида: "Кого крім Тебе я маю на небі, і коли я з Тобою, то на землі нічого не хочу" (Псалом 73, 25). Отак Бог є джерелом радости для людей в небі і на землі.

6) Яка є різниця між догматичним і моральним богословям?

Хоч християнське життя обнимає так правди віри, як правила поведінки, Заповіді Божі і Церковні, все таки є різниця між догматичним і моральним богословям. **Догматичне богословя** каже нам, що треба вірити, бо подає правди обявлені Богом. **Моральне ж богословя** подає правила християнського життя, цебто автентично навчає людей, як треба жити, щоб бути правдивими божими дітьми на землі й осягнути вічне щастя по смерті в небі.

Догматичне богословя так само різниться від біблійного богословя. Біблійне богословя подає правди віри так, як вони є порозкидані в Біблії, а догматичне богословя клясифікує їх і надає їм одність і пропорційність: один

Бог, Боже провидіння, Пресвята Тройця, сотворення ангелів і людей, призначення людей, упадок у первородний гріх, Христос-Спаситель, освятна ласка, надприродні чесноти (віра, надія і любов), Церква, Святі тайни (сім святих тайн, що є джерелами ласки Божої), останні речі, цебто смерть, суд, небо й пекло.

Всі ті речі є в Біблії, що є Божою книгою, але вони порозкидані по цілім святім Письмі. Догматичне богословя збирає їх разом, упорядковує їх і неначе творить із них одну велику будівлю Божого обявлення, науково й систематично виложеного. Ось тому біблійне богословя— це джерело догматичного богословя.

Всеможна Мати Божа

В. Буженко

Сонце клонилося до заходу. Діти почали сходитися на відправу. Священик приїхав, щоб правити в суботу ввечорі і завтра в неділю.

По короткій науці катехизму та сповіді дітвори почали малі просити якоїсь історії.

Діти, та ви все тільки історії та й історії. А де ж я наберу цих історій?

Отець знають їх дуже багато, тому прошу нам тільки одну нині розповісти.

Чекайте, нехай подумаю трохи. Ага. Вже знаю. Ось сідайте спокійно, то буду казати:

Колись, може тому яких сто або й більше років, москалі були позаймали чимало країв. У них тоді ще був цар і панувала православна віра. Одначе вони не хотіли, щоб інші народи мали свою віру католицьку та свободу. Поневолили вони тоді були і Литву і Польщу.

У цій останній країні був молодий чоловік, що намагався виборoти самостійність для свого власного краю. Одначе його зловила царська поліція та засудила на смерть.

Ай, ай закликало кілька дітей на смерть? Защо? За те, що хотів жити свобідно? !

Так, діти, за те. А він уже був жонатий і мав хлопчика. Коли мали його вночі вбити, то жінка випросила, щоб

могла ще востанне подивитися на свого чоловіка, а син на тата.

Дістала позволення. І вона бере за руку синка та й обидвоє ідуть до страшної в'язниці. Заки пішли до тюрми, то мама повела хлопчика до церкви перед ікону Пресвятої Богородиці та й сказала: Молися, дитино, щоб Пресвята Діва Марія вирятувала нашого тата від смерти!

По цій щирій молитві подалися вони до в'язниці і по якімсь часі хлопчик вийшов з неї. Але мама використала неувагу вартового та й вбралася в убрання тата, а тато вийшов з хлопцем та й побіг до коней, що чекали вже на нього і втік до Фінляндії, бо це було недалеко Петербургу, де сидів тато у в'язниці. Пізніше подалися обидва з синком до Франції і замешкали в столиці, у Парижі.

Малий був прийнятий до колегії, і тут його приготовляли до першого Св. Причастя. Дуже йому було жаль, що мама не буде на цім торжестві.

А мені також було б сумно, коли б мами не було близько, каже Степан.

А бачиш, що ти любиш свою маму, як і той хлопчик. Та ми всі любимо, закликало кількоро дітей.

Добре, діти, і гарно, бо Господь наказав любити своїх батьків. Та тепер ідім дальше. І цей малий Станислав рішився зробити дев'ятницю до Пречистої Діви Марії за випрошення, щоб мати прибула на день 25 травня, бо тоді саме мав він уперше причащатися.

Мама ж була присуджена за обман на вигнання, на Сибір.

І він почав дуже щиро молитися. Та що ж уже от і 24-го травня по св. Сповіді. Прийшов його відвідати тато, але мами нема.

Він чекає ще до 5-ої години по полудні, бо саме тоді кінчає дев'ятницю. Іде до канцелярії, може там хто прийшов. Але тут нема нікого. Кажуть йому іти на вечерю та й на молитву і спати. Станислав одначе виходячи враз з іншими хлопцями, поглядає на двері канцелярії, може якраз когось побачить.

Коли ж учні вечеряли і вже почало добре смеркатися, то до канцелярії тої колегії, де був Станислав, прийшла збідніла і втомлена жінка і просила бачитися зо своїм

синком, якого вже давно не бачила. Не хотіли їй позволити, бо вже минув час відвідин, але погодилися, щоб побачила здалека свою дитину. Як хлопці вийшли з каплиці, то мати тільки кликнула по імені свого синка та й зімліла.

Мати Божа помогла! Закликали радісно діти.

Так, мої малі горошки і фасольки, помогла і на другий день, 25-го травня, як Станислав вперше приймав до свого серця Господа Ісуса, були разом із ним до Господньої трапези і тато і мама!

Отак то діти, майте все довір'я до Матері Божої, і вона вас ніколи не опустить і все допоможе та й потішить!

Діти радісно співали опісля Молебень до Пресвятої Богородиці. Краще він гомонів, як іншими разами, бо вони всі знали, що до Матері Божої треба мати безмежне довір'я.

МАМО МОЯ!

Свято Матері сьогодні,
То й твоє, Матусю, свято,
Я тобі з душі бажаю
Щастя і добра багато.
Жий, Матусю, довго-довго,
Не хворуй і не журися!
Будь весела і щаслива,
З мене помочі діждися!
Дякую Тобі, Матусю,
За твою любов і труди.
Знай, Твоя маленька доня
Це ніколи не забуде.

Голяндський байкар Андерсон носив подертий і бідний капелюх. Одного дня стрінув його якийсь панок і хотів поглумитися зо славного письменника: "Пане Андерсон, як ви годні звати капелюхом те, що маєте на голові?"

На глум письменник спокійно відказав: "А як ви годні звати головою те, що маєте під капелюхом?"

ASCENSION

By Martin Benedict

Ascension is the Feast of Hope. On Easter the members of Christ celebrated in Mystery their own resurrection by means of a renewal in the Christ-life—grace. What is done in Mystery (in sacramental making-present-again) on Ascension day is done to give all of us a pledge of our own future sharing in this mystery with Christ. After all, what belongs to the Head belongs to the members as well. We are the members of Christ. If He, our Head, went in His human nature to glory before us, then He did so to give us assurance that we too will share this mystery with and in Him. Let's take this idea apart and try to get at the meat of the thing. The going may get a bit deep—so dig in; it will be worth it to understand your Faith better.

The story of our Lord's Ascension as Scripture gives it to us, is rather short. St. Luke gives it a few lines in his Gospel; the Acts of the Apostles give a few lines more. It amounts to this: after assuring His Apostles of the coming of the promised "Comforter" (The Holy Spirit), our Lord was "lifted up before their eyes and a cloud took him out of their sight. And while they were gazing up to heaven as he went, behold, two men stood by them in white garments, and said to them, "Men of Galilee, they said, why do you stand looking up to heaven? This Jesus who has been taken up from you into heaven, shall come in the same way as you have seen him going up to heaven." (Acts 1, 8-12). That's all there is to the story.

Simple as the history is, the Church, nevertheless, calls this a "glorious" feast. Why? Well, for one thing, you have got to go back to the very nature of Christ the Redeemer. He was both God and man, having a true human nature as well as a true divine nature. Both were one in the one Person—The Second Person of the Blessed

Trinity. So, you cannot divide Christ when you talk about events in His life. What went into heaven in the mystery of the Ascension was the Christ, God and man. Both divine and human nature were involved. This means simply that human nature, the same sort of human nature you and I have (except unstained by sin) went into heaven to be seated at the right hand of God the Father!

But Christ is not alone. You cannot separate Him from His Mystical Body either. He was the new Adam, the head of the new race. What the first Adam did, he did to and for the rest of the human race. What the second Adam did, He did for the human race also—certainly for all those who, by the means He instituted, became united to Him in the new People of God—the Mystical Body — the Church. Therefore, summing up in Himself all human nature, (just as the first Adam did) Christ the second Adam, opened the gates of heaven and, because He—in His human and divine nature—is there, all human nature is there with him, at least in possibility. Because our human nature in Him is already in heaven, we, in pledge, are there with Him. We, in this human body of ours as well as in soul, have the right to life in heaven!

Those who make a special study of the things of God—we call them theologians—have a formula which is helpful here. They say: whatever the Son of God once took as His own He never put away from Him. Now human nature (this same human nature you and I have) was made His own by the Son of God; human nature ascended, therefore, with the Son to the very throne of God. That's a rather staggering thought. So let's repeat it in another way just to be sure we get in our heads the meaning of this marvel. Since the day of the Ascension of our Lord, human nature —because it was united with divine nature in the Person of the Son of God—human nature glorified in Him now resides with (and in) God in Eternity.

And just so you don't think this is some wild idea I cooked up, here's what one of the Fathers of the Church, St. John Chrysostom, has to say about this mystery: "Christ, going up to heaven offered to the Father the first-fruits of our nature; and the Father esteemed that offering very much because of the dignity of the One Who made it and because there was no stain of imperfection in the offering itself. So He received that offering from the hands of the Son and made Him a sharer of His throne. Even more—He placed Him at His right hand. Now, let us see who it is who hears these words: 'Sit down at my right hand!'? What is the nature of that person to whom God says 'share My throne'? Why it is that very nature to which He also once said: 'Dust thou art and unto dust thou shalt return'! . . .Man who once held a place so low that he could not go any lower is now lifted up to a throne so sublime that he cannot possibly go any higher!"

By the way, if you think this sort of thing is pretty deep for the ordinary Catholic (whoever he may be!), St. John Chrysostom made these statements in a sermon which he preached to "ordinary Catholics" on the Feast of the Ascension centuries ago. And they were not as well educated as you are today!

What with Atom bombs, hydrogen bombs and all the rest of those refinements in ways and means of

destroying human nature, some serious thought on the dignity of human nature because of what Christ's Ascension means to it might be rather healthy today. It's true, of course, that ours is a fallen human nature. We don't have to prove that, surely. But, by Baptism into Christ the Second Adam, that human nature is restored to its possession of the divine gifts of grace and the powers of the grace life which we usually call virtues. Its natural abilities are guided and strengthened by divine light. And the Christ-life is nourished and perfected by the other Mysteries which keep us in contact with the Redemptive Work—the Sacraments. And so, even though descended from a fallen stock, we are elevated into royal dignity by our union with Christ in the Mystical Body.

Glorious then, is the Ascension because it inaugurated the reign in Heaven of Christ the King—the God-man Who suffered and died and reigned from the cross. Sometimes our piety forgets this fact. Devotion to the Passion is essential to Catholic living. But we must never forget when we honor the Passion that Christ suffers now no more. The Passion was a thing of history. He is now, because of what He suffered for us, the King of Glory, ruling His purchased people from His triumphant throne in heaven. Grateful we must be for what our redemption cost Him; devotion to His Passion is the perfect means of exciting sorrow for sin. Yet, always, even when making the Stations of the Cross, we must remember the Resurrection and the "glorious Ascension". Christ—God and man—(and our human nature is there with Him)—now rules at God the Father's right hand.

"Applaud all you people — clap your hands." That is the way the Church begins the Mass for the feast of the Ascension. The Introit, entrance hymn of the Mass for that day, repeats the words of the angel to the disciples who witnessed the Ascension in history. We, who take part in it in Mystery, make our own the hymn which is the 46th psalm: "O clap your hands, all ye nations; shout unto God with the voice of joy!" For this is a happy feast, a triumphant feast both for the Head and the members. The Apostles were not sad when the Ascension took place in history. They went back to Jerusalem rejoicing. They were certain of the triumph of their Master. And when the Paraclete came, teaching them all things they realized, too, what the Ascension meant for them and for all who, like them, would be one with the Master "by water and the holy Spirit."

To those living the Ascension in the sacrament-sacrifice of the Mass and the celebration in the Liturgy of the Feast, the joy of the Apostles is a rightful heritage. The Church on this day is filled with pure joy, with a deep-seated happiness that shows up in her songs of praise. For we celebrate on Ascension not only the triumph of our King but also our own solidly-founded hope of sharing one day in His glorious victory, and sharing in both body and soul. Pope St. Leo I, when he preached on this feast one day centuries ago, told the people of his time: "Because the Ascension of Christ is also ours, therefore the glory of the Head is the basis of hope for the body. Let us rejoice with great happiness, beloved brethren. And, in sentiments of rightful enthusiasm, let us also be happy in fervent thanksgiving."

Clap hands—applaud—be happy —all you people. This is the feast of Christian Hope. Where our human nature has already gone in Christ the Redeemer, we the redeemed can one day also be. Glorification in body as well as in soul is ours by right from the day of the Ascension. We make it our own by Faith, by Baptism, and the life in Christ. Christianity, fully and really lived, is a religion of confident hope. It is only a "little while" between Baptism and Glory and He, our Head, has given us the means to make that hope secure. It is His will that we too "reign together in heaven with Him" (Collect of the Mass of the Ascension). In St. Leo's words, "Let us be happy in fervent thanksgiving!"

(Columbia)

MOTHERS' DAY

M. Schudlo, C.SS.R.

Earthly Mother

Year after year the whole world celebrates Mothers' Day. Why? What is the reason for any celebration, such as birthdays, weddings, anniversaries, public holidays? Their purpose is not to help people to relax and have a good time. The celebration is intended to stress some *important fact* and to recall it to the mind of those who celebrate it.

What is the purpose of celebrating Mothers' Day? The main purpose is to recall to the mind of the people the importance of the part which mothers play in the history of the world.

What is the role that a mother plays in *the life of a child?*

The Ukrainian poet, Taras Shevchenko, wrote a little poem on the Mother in which he says:

"In our country here on earth,
There is nothing more beautiful
Than a young mother with her little
Child in the arms".

Why is it so? Because the future of the child is usually in the mother's arms. Ordinarily speaking, a child is what his mother makes him. St. Alphonsus de Liguori, the founder of the Redemptorist Congregation, said of himself: "I owe it to my mother, if I did not go astray in my life."

American president *Lincoln* adds: "If there is anything good in me, I owe it to my mother".

Why? Because no one has so much influence upon the growth and development of a child as his mother. A mother is the *first priestess* and the first teacher of her child, whether she realizes it or not. Through her constant association with the child, through her

behavior, example and speech she molds the mind and the soul of her child.

A good mother helps her child to grow into a real man or woman, and this is the reason why the grateful children love and respect their mothers more than anybody else in the whole world.

When I was in Newark, N.J., I was often visiting our parishioners. A housewife began to complain about her husband who loved his mother more than his wife. I turned to the man and said: "Steve, do you hear what your wife says? Why do you do it to her? Steve looked at me and replied: "Father does this surprise you that I love my mother more than my wife, although I also love her. If my wife dies, I can find another, but should my mother die, I will never find another mother!"

No child can ever forget the love he receives from his mother. The memory of this love is a strong support in man's life when he finds himself in trouble, suffering, etc. The memory of this love has a soothing effect on man's saddened and afflicted soul. Prophet *David* compares God's love for men to the love of a mother for her child: "O God, my heart has no lofty ambitions, my eyes do not look too high. . .Enough for me to keep my soul tranquil and quiet, like a child in its mother's arms" (Psalm 131, 1-2).

A good mother is always ready to sacrifice herself and to suffer herself, if she can only save her child from suffering.

The Bible relates a wonderful story how two mothers quarrelled about their child. They both had a child, and the child of one died at night. Both women lived in the same house. When the mother of the dead child noticed that her child was dead, she stealthily took the other woman's child and left her the dead one. In the morning the mother of the living child noticed that the dead child was not her son. Since the other woman refused to return the child, they went to the King Solomon and asked him to settle the quarrel; each woman tried to prove that the living child was hers. Finally the king said: "Since I do not know to whom the child belongs, bring me a sword". And the sword was brought. "Cut the living child in two", the king said. When the real mother of the child heard the order, she exclaimed: "Please, my lord, let them give her the child. Do not let them kill it!" The other woman who was not the mother of the child replied: "He shall belong to neither of us. Cut him up!"

Then the king gave his decision: "Give the child to the first woman, and do not kill him. She is his mother" (1 Kings 3, 24-27).

Such is the mother's love. The mother's day should remind us of this love and force us to repay her love with our love, and not only with some little gift which the children usually give to their mothers on that day. Love can be repaid with love only. Children will repay their mother's love, if they love, respect and obey their mothers day after day, as long as they stay with them, and never forget them after they have left the home.

Let us quote the few texts from the Bible to confirm what we have just said. Holy Scripture says: "Listen, my son, to your father's instruction, and do not reject your mother's teaching, for they will be a crown of grace for your head" (Proverbs 1, 8).

One of Solomon's proverbs

says: "A wise son is his father's joy, and a foolish son is his mother's grief" (Proverbs 10, 1).

Finally the Holy Spirit encourages the children to love and respect their mothers, saying: "He who honors his mother is like someone amassing a fortune" (Ecclesiasticus 3, 4).

The Mother's Day is a wonderful occasion to thank our mothers for all those good things she did or is doing for us, ask forgiveness for the displeasures we caused them during the past year and promise that we will appreciate their love and sacrifices they are making for us.

The country is also our Mother

No man is an island. He was born into a community which is called the country. St. *John Chrysostom* (†407) says: "Nothing is sweeter than one's country."

The country in which we were born and in which we live is a kind of continuation of our physical mother. As our physical mother takes care of our daily needs, so the country does the same in many other ways.

What does our country do for us? It provides *security*, without which life would be miserable, not worth living. It gives us such conveniences as the roads on which we drive our cars, it provides electricity for our homes, all kinds of insurances, mail service, transportation, medical services, etc. Such conveniences would be impossible to achieve, if men lived alone.

There aren't many poets in the whole world who resemble our Taras Shevchenko in their love for their country. He writes in one of his poems: "O my quiet world,
O my dear country,
O my Ukraine,
Why have they plundered you so much?
O Mother, why are you dying?"

He calls Ukraine his mother.—Yes, the country in which we live and work is our moral Mother, because it cares for our needs and helps us to continue our growth through its schools, training, press, TV, Radio, etc.

If we receive so many benefits from our second Mother, the country in which we live, what return do we make for them? President J. F. Kennedy told the American people when he was inuagurated President: "Ask not what your country can do for you—ask what you can do for your country".

How do we show our love for this second Mother?

We show our appreciation to it by being good citizens of the country in which we live. But what does it mean to be a good citizen? What should a good citizen do for his country?

A good citizen must *love* his country. It is a serious duty, which must be fullfilled by all citizens. This love sometimes demands the sacrifice of one's life, and such a sacrifice must be made when the country needs it.

A good citizen must keep *the laws* of his country. As one cannot love God without keeping His Commandments, Our Lord said: "If you love Me, you will keep My Commandments" (John 14, 15), so no one can claim to love his country, if he breaks the laws of the country, steals, cheats in his income tax, does not pay taxes, goes on relief when he can work and support himself, etc.

A good citizen tries to *improve his country*. The Greek Youth made the following oath when they reached adulthood: "We promise to leave our country better than we found it".

By improving oneself, the citizen improves the country. Thus it is the citizens duty to work on themselves in order to become better and wiser. After all, the country is not just a piece of the territory. It is the people of that territory. The country is such as the people who live in it. Lazy, stupid, careless and dishonest citizens make their country poor and despicable.

Every citizen should *cooperate* with his fellow citizens to improve his country economically, culturally and morally, as the Constitution on the Church in the Modern World clearly states, discussing such topics, as development of culture (N. 53-62), economic development (N. 63-72) and political activity, etc. (N. 73).

Every citizen should take an active part in all these activities, because he is responsible for the welfare of his country before God and those who will come after him. This is a duty that comes from the Christian patriotism which is nothing else but the Christian love for one's native country.

The Church is our Spiritual Mother

Man is a complex creature. He is composed of the body and the soul. Wherefore he must take proper care of both of them, that is, of his body and of his soul.

As our physical mother and our country help us to take care of our body and of our temporal welfare, so the Church of Christ aids us to take care of our souls, their salvation, and our eternal welfare. Only those are real men and women care of their body with the care of their soul.

It is true that God gives grace to our souls, through which He communicates His divine life to us, but He usually does it through the Church. This is why *St. Cyprian* (190-258), a martyr, bishop of Carthage in Africa, said: "He cannot have God for his Father who has not the Church for his Mother". This statement is confirmed by the *Constitution* on the Church, issued by the Second Vatican Council, in which the "Church is called our Mother" (N. 6).

Why is the Church our moral and spiritual Mother? Because as our physical earthly mother gives us the physical life, so the Church by dispensing the Sacraments to us, gives us the spiritual and supernatural life, making us "the new People of God", whose ultimate destination is heaven and everlasting bliss (N. 11 & 9). The Sacraments give us a real supernatural and divine life, and it is the Church that dispenses them to us, making us new creatures in Christ, as St. Paul says: "Anyone who is in Christ, there is a new creation" (2 Corinthians 5, 17).

The Blessed Virgin is our Mother too

Christ, while dying on the Cross, proclaimed her the mother of all redeemed people (John 19, 27). The Constitution on the Church calls Mary "the mother of the living," repeating the words of St. Jerome: "Death through Eve, life through Mary", because she gave us Jesus, the Author of our supernatural life. Who has Jesus in his soul, has a guarantee of eternal salvation. Let us always thank and love these four mothers...

ST. JOSEPH, WORKINGMAN

Louis Mather, C.S.S.R.

On the first day of May, in many places, Catholic workingmen will be offering their respect and honor and devotion to St. Joseph, the model of all workingmen.

Pope Pius XI wrote of this great saint in his encyclical letter on atheistic Communism: "He belongs to the working class and he bore the burdens of poverty for himself and the Holy Family, whose tender and vigilant head he was. In a life of faithful performance of everyday duties, he left an example for all who must gain their bread by the toil of their hands. He won for himself the title of the Just Man, serving thus as a living model of that Christian justice which should reign in social life."

Justice on the Job

When the Scripture calls St. Joseph a "just man," they are referring to his holiness in every department of life. But one aspect of that holiness was brightly reflected in his sincere desire to "give every man his due." This is the definition of the virtue of justice properly so called.

For Joseph as a carpenter this meant strict honesty in his dealings with others. It meant that he worked conscientiously and carefully on any job entrusted to him, from the smallest to the greatest.

Deliberate waste of time or materials, or pilfering, would have been hateful to him, as well as any other subtle means of profiting unjustly at the expense of those who contracted for his services.

Justice at Home

St. Joseph was a just man in that he measured up heroically to the duties and responsibilities that were his as head of the Holy Family.

It is clear from the accounts in the Gospels that God wished him to be head of the household. It was to him and not to Mary that the angel appeared with the warning that the divine Child would have to be taken quickly and secretly away in order to avoid the anger of Herod. It was to Joseph that the angel announced it was now safe to return to their native land.

Joseph knew his foster Child was divine, and he venerated Mary as the holiest of God's creatures. Nevertheless he did not shirk the responsibilities of his position. He was steadily dependable and strong in providing for the welfare of his spouse and her Child.

Just Man in God's sight

In the presence of God, Joseph was a "just man" because in an eminent degree he fullfilled what Christ called the first and most important commandment, to "love the Lord thy God with thy whole heart and with thy whole soul and with thy whole strength and with thy whole mind." (Luke 10, 27).

Because this love of God filled Joseph's soul, he found his delight in God's law. To obey God in all that He commanded was like meat and drink to him. As it does for all mortals, this obedience sometimes required courage and even heroism from him. But Joseph was every inch a just man, glad to prove his love of God by turning from the soft and easy way of selfishness.

Model and Help for All

St. Joseph lived and died an honest workingman. He never wore a white collar, as we say; he never got rich; he loved his work and worked for those he loved.

In a simple workshop he became a man the world will always need—a man the world will never forget. In heaven he works for his fellow workingmen on earth—carpenters, masons, plumbers, teamsters, mechanics — a powerful representative on their side for social justice and workingman sanctity.

St. Joseph wrote no scholarly books; he left us no collection of maxims or pointed spiritual admonitions; no examples of his prayer or stimulating conversation. There is place in the world and in the Church today for many more like him.

The Church needs leaders, preachers, scholars, writers; but she also needs the quiet, unrecorded lives of her millions of faithful children of whom we can say as the Scriptures say of Joseph: they are *just* men and women.

For faith and fidelity in daily Catholic living, all can pray to St. Joseph. He led a hidden life like the great majority, and he will understand.

WHAT IS CONSCIENCE?

M. Schudlo, C.SS.R.

Conscience is man's moral faculty which tells him what is morally *good* and what is morally *bad* in concrete circumstances. We are considering *moral conscience*, because it guides our actions in life. St. Paul replied to his accusers: "In all these things (preaching, worshipping God, etc.) I, as much as they, do my best to keep a clear conscience at all times before God and man" (Acts 24, 16).

Conscience is a judgment of the intellect which dictates what man *should do as morally good* and right and what he must *avoid as morally evil and wrong.* The *Constitution* on the Church in the Modern World says: "Always summoning him (man) to love good and avoid evil, the voice of conscience can when necessary speak to his heart more specifically: 'Do this. Shun that!' For man has in his heart a law written by God. To obey it is the very dignity of man. According to it he will be judged... Conscience is the most secret *core* and sanctuary of man" (N. 16).

Conscience is the *intimate monitor* of moral good to man. It praises him when he does good and gives the guilty no rest till he atones for his sin. It is the guide

and the judge of our actions. It praises or blames our deeds. The guilty murderer Cain said to God: "My punishment is greater than I can bear" (Genesis 4, 13).

Conscience forces man to listen to God and is responsible before Him for saying 'yes' or 'no' to Him and His call.

To *act according* to conscience means to take into consideration not merely what is *lawful in itself*, but also what is lawful in the *concrete circumstances*, particularly what effect our actions will have on the salvation of our soul and of the others.

Moral conscience is antecedent or consequent.

Antecedent conscience is concerned with the actions which a man contemplates to perform. It is an act of intellect which tells a man that an action must be performed as *obligatory* or omitted as *sinful*, or may be performed as lawful or is *advisable* as the better course of action. Thus there are *four types* of conscience: commanding, forbidding, permitting and counselling.

It must be stressed, however, that strictly speaking conscience is not a *habitual knowledge* of right and wrong, because this is *moral conscience*. Nor is conscience, strictly speaking, an *habitual attitude* toward moral problems, although we use the term conscience, for example, *lax or scrupulous conscience*.

Thus conscience is *an act* of the practical intellect which concerns a *particular action* which a person contemplates to *perform or to omit*.

It must be noted that conscience is not a *general feeling that something is wrong or right*. Such a feeling is an entirely *unreliable* norm to guide man on his way to heaven. Consequently, the more intellect and the less feeling enter into the formation of conscience, the more likely it is to be the right and correct conscience.

The perfect conscience is enlightened by faith and animated by love. For this reason Christians must study their faith in order to form the right conscience which is their guide in their daily life. Conscience produces the *vital conviction* in man's soul that his attitude toward the good is *bound* with his salvation or damnation. Declaration of Religious Freedom, published by the Second Vatican Council, says: "The highest norm of human life is the divine *law*-eternal, objective and universal—whereby God orders, directs and governs the entire universe and all the ways of the human community by a plan conceived in wisdom and love.

"Man has been made by God to participate in this law, with the result, that, under the gentle disposition of divine Providence, he can come to perceive ever increasingly the unchanging truth.

"Hence every man has the duty, and therefore the right to seek the the truth in matters religious, in order that he may with prudence form for himself right and true judgments of conscience, with the use of suitable means" (N. 3).

Ultimately beyond the voice of conscience we see God Who is speaking to man and guides him in life. But it does not mean that God does so in every action man performs. He gave us the conscience to guide us in our actions. The supernatural *revelation of Christ* increases the light that the natural law gives us and thus grants us more power which surpasses our nature, for Christ said of Himself

and His teaching: "I am the Light of the world. Anyone who follows Me will not be walking in the dark, but will have the light of life" (John 8, 12).

DIVISION OF CONSCIENCE

There are several kinds of conscience:

True or correct conscience when it presents the morality of an action as it truly is, that is, good or evil. Conscience is not an *oracle* which can create the truth. The proper *task* of conscience is to direct and move the will of man in accordance with the truth of which he is aware and to search for the truth before he makes a decision.

Erroneous conscience is the one that presents the moral aspect of an action incorrectly, that is, makes an erroneous decision.

A *man* who goes to Mass on Sunday, because his conscience tells him to do so, has a correct conscience. The *man* who misses Mass without justifying reason and thinks that he is right has an erroneous conscience.

This is why the proper norm of conduct is a *true conscience* and a person is obliged to follow it when it commands or forbids something. This is a general rule.

There are, however, *exceptions* to this rule. Every person is bound to seek what is right in the sphere of morality according to his own intellectual ability. Unfortunately, he can be mistaken and *err*, taking for good what is evil, and vice versa. In such a case his conscience is erroneous. If the *error* is not *deliberate and voluntary*, the person has an *invincibly erroneous conscience*. When such a conscience forbids or commands something, the person must follow the dictate of his erroneous conscience, because it binds in the same way as a correct conscience. Even then the conscience relates the voice of God, although the person does not understand it. For instance, a servant receives an order from his master, but he misunderstands it, because the command is actually different. Thus in the erroneous conscience the voice of the Lord is misunderstood. Cardinal *Newman* (1801-1890), the famous English theologian, wrote: "I have always contended that obedience even to an erring conscience was the way to gain light". When his own Protestant mother was dying, she asked him whether she should die as an Anglican which she was all her life, or join the Catholic Church, he advised her to die as an Anglican, because he did not want to disturb her conscience at the last moment of her earthly life.

Thus a Lutheran who believes that he is obliged to profess his religion and fight against the Catholic Church, because he thinks her teachings are false, would commit sin and offend God, if he left his Church and became a Catholic for the sake of marriage or some earthly gains, job, office, etc.

Although, *objectively* speaking he is wrong, *subjectively* he is right in the sight of God, because he follows his invincibly erroneous conscience, and God will reward him for doing it. But no one can say that God blesses the actions he takes against the Catholic Church which is the true Church, founded by His Son.

Furthermore, those who have the authority may prevent a person from following his erroneous conscience, for instance, the parents can do so with their children, but not the government with its citi-

zens. The *Declaration on Religious Freedom* says: "Of its very nature, the exercise of religion consists before all else in those internal, voluntary and free acts whereby man sets the course of his life directly toward God. No merely human power can either *command or prohibit* acts of this kind" (N. 3).

Culpably erroneous conscience

There is also a *vincibly* or culpably erroneous conscience, due to human error for which a man is responsible; for instance, *a Christian* who neglects to read the Catholic press and therefore does not know the new laws of the Church, is responsible for his ignorance of them.

The erroneous conscience is often rooted in *former sins* and *bad habits*. If there has been a sincere repentance for these sins, then the erroneous judgment is not culpable and sinful.

If a person does not know things, because he *does not* want to know the truth, then he is responsible for his ignorance, and therefore his ignorance is sinful. Such a person will be punished for the bad deeds he performs in such an ignorance.

This is why, when a man feels the *warning* of his conscience that he may be wrong, he is bound to reexamine his conscience and if he finds it erroneous he is bound to change the whole attitude of his mind.

A person *sins* when he *follows* his culpably erroneous conscience and when he acts contrary to it, because he is bound to correct his conscience and thus avoid committing sins and doing wrong things. Thus, if a man is vincibly ignorant whether a certain day is a *day of fasting*, he must try to find out the truth before he eats meat, and in the meantime he must abstain from it.

Certain and doubtful conscience

A conscience is *certain* when a person judges that an action is good, bad, advisable or permissible, without fear that he might be wrong in his judgment. Such is the conscience we usually need to act reasonably and feel satisfied in life. St. Paul wrote: "There is one thing of which we are proud, and our *conscience* tells us it is true, that we have treated everybody and especially you with reverence and sincerity which come from God, and by the grace of God we have done this without ulterior motives" (2 Corinthians 1, 12).

St. Thomas Aquinas defines conscience: "It is a practical judgment about a particular act". A person that has a certain conscience, will be sure of himself when he acts or does not act. In the light of his conscience he considers the countless problems of his daily life. What is in accord with his conscience is morally right. What is in opposition to it, is morally wrong".

A conscience is *doubtful*, when a person's judgment is suspended, because he does not see clearly whether he should act or not act. He is uncertain, because he has *good reasons* for both acting and for not acting, or no *reason* for either side.

When we say that a person is doubtful or has a *doubtful* conscience, we mean that a person is in doubt between law and freedom —liberty, that is, he does not know whether he is *bound* or *not bound* by some law.

May a person act when he has a doubtful conscience?

A man who has a rightly formed conscience can also have doubts

in his daily life, because life has many problems which cannot be always easily solved. Hence we have doubts and uncertainties in life.

THE COUNCIL DIDN'T . . .

UNDERESTIMATE A WOMAN?

by Bishop S. Treimen

"Never underestimate the power of a woman." I don't know who first wrote the words, but there is much truth in them. Lately some who should know better overlook the power of a woman, the Woman with the moon under her feet, a crown of 12 stars on her head, and the Son of God in her arms. For does one not underestimate the power of a woman when he lessens his devotion to Our Blessed Mother?

To put Mary so far in the background as practically to forget her is tantamount to saying one has no need of her help. It is like saying that here is one woman whose power can be underestimated. How Mary in heaven reacts to disregard by those who should regard her, I do not know. But history is replete with examples of how she reacts to the due regard of men for her when they have given it. The examples of real proof of her intercessory power are so numerous and so well known that they need not be listed here even in part.

Catholics have been accused of adoring (worshiping) Mary, whereas, they actually only venerate her. Everyone knows adoration may be given only to God. But one may venerate (honor, praise, esteem) anyone, including people on earth and in heaven.

REACTION

A possible reaction to that accusation—and sadly a few Catholics are advocating it—is neither to adore nor venerate Mary. What a juvenile response that is!

The sensible reaction, however, is simply to keep on venerating

Mary in the true sense of the word.

Pope Paul VI has stressed how the decrees of Vatican Council II are solemn pronouncements of "... the supreme ordinary teaching authority of the Church. This ordinary magisterium, which is so obviously official, has to be accepted with docility and sincerity by all the faithful..." (January 12, 1966).

Now, of the 16 Council Documents nine mention devotion to Mary and a tenth devotes an entire chapter (nine pages) to this subject. How can anyone claim to be a protege of good Pope John and a loyal child of Mother Church, if at the same time he picks and chooses from the Council only what pleases him—from that Council, that is, which Pope John started and which Holy Church completed and authenticated?

THE ROSARY

We must increase our devotion to Mary. Here is one Woman whose power you cannot afford to underestimate. She loves the Rosary; she loves nothing her Divine Son disapproves; thus, how can we go wrong by loving her Rosary?

But what did the Council say? Here are some samples:

1. "Christians of the East pay high tribute, in very beautiful hymns, to Mary ever Virgin..." (On Ecumenism N. 15).

2. "They (priests) can always find a wondrous model of such docility in the Blessed Virgin Mary. ...With the devotion and veneration of sons, priests should lovingly honor this mother of the supreme and eternal Priest..." (On the Priesthood N. 18).

3. "It gives great joy and comfort to this most holy Synod that among the separated brethren, too, there are those who give due honor to the mother of our Lord and Savior." (On the Church, N. 69).

4. "In celebrating this annual cycle of Christ's mysteries, holy Church honors with special love the Blessed Mary, Mother of God ..." (On the Liturgy, § 103).

5. "Thus, too, with the prayerful aid of that most loving Virgin Mary, God's Mother, 'whose life is a rule of life for all,' religious communities will experience a daily growth in numbers..." (On Religious, § 25).

6. "These Fathers and the Roman Pontiff are afire with that same love (for the missions) and pour forth their prayers... that through the intercession of the Virgin Mary, Queen of the Apostles, the nations may be led to the knowledge of the truth..." (On the Missions §. 42).

7. "They (the Moslems) also honor Mary, His virgin mother. ..." (On non-Christian Religions, §. 3).

8. "...all Christians... are earnestly asked to pray to God... indeed daily...that with the aid of the most holy Mother of God, all may become one" (On the Eastern Churches, §. 30).

9. "With the trust of a son, they (seminarians) should love and honor the most Blessed Virgin Mary..." (On Seminarians, §. 8).

10. "The perfect example of this type of spiritual and apostolic life is the most Blessed Virgin, Mary, Queen of Apostles" (On the Laity, §. 4).

11. "There is but one Mediator as we know from the words of the apostle, 'for there is one God and one mediator of God and man.' The maternal duty of Mary toward men in no wise obscures or diminishes this unique mediation of Christ, but rather shows His power. For all the salvific influence of the Blessed Virgin on men originates, not from some inner necessity, but from the divine pleasure. It flows from the superabundance of the merits of Christ, rests on His mediation, depends entirely on it and draws all its power from it. In no way does it impede, but rather does it foster the immediate union of the faithful with Christ." (On the Church, §. 60).

These few quotations from conciliar documents show clearly that it is the mind of the Council Fathers not to diminish devotion to Mary, but to have it continue, to demonstrate its vital place in the spiritual life of people in every state in life. However, a careful reading and study of all of Chapter VIII of the Constitution on the Church is entirely necessary, if one is to understand Mary's position completely.

Let us honor Mary under the title of Perpetual Help. Everyone has his favorite devotion. But they all end up with the same wonderful Holy Mother, whose power we had bětter not underestimate.

(The Priest)

My dear children, Mary is my greatest hope, she is the cause of my hope. Let us strive to honor this divine Mother from our inmost hearts. This is the desire of Him who has decreed that every grace come to us only through the hands of Mary.

—St. Bernard

As the artist having found excellent material fashions a very beautiful vessel, so Christ having found the sacred body and soul of Mary, fashioned it into a beautiful temple.

—St. John Chrysostom

PRINCE OLEH

(882-912)

Oleh was the first historically known ruler of the ancient Ukraine, known as "Rus". In 882 he occupied Kiev, the capital of Ukraine, also called the mother of all Rus cities. He succeeded in uniting many dispersed tribes, thus forming a state in the modern sense.

Such was the beginning of the famous 'Rus'—Ukraine which in those times embraced the proper Ukraine of today, Moscovy, known as today's Russia, and ByeloRus. Oleh opened the way to the Mediterranean Sea for the Ukrainian traders by forcing the powerful Byzantine empire to conclude a commercial treaty with his country. He attacked Constantinople, the capital of the empire, by sea and land. Thus Ukrainian merchants were duty free when they entered the Byzantine territory. They had also the right to live in Constantinople in a special section of the city. The treaty was signed in 911. Not long after, Oleh died and his son Ihor took over the reign.

I'D LIKE TO KNOW . . .

1) *We were married for ten years. Three years ago we were divorced. John and I thought that we could not live together, because we always quarrelled. We were married in the Catholic Church, and our divorce was granted by a civil court. After three years both of us feel that we two are still the best partners for each other. So we decided to get married again. What should we do?*

Since you are already married in the Catholic Church, your marriage is valid. All you need is to renew your consent before a Catholic priest and two witnesses. As far as the civil ceremony is concerned, you should go through it, otherwise the State will not recognize you as husband and wife, although you are such in the eyes of God and His Church.

2) *Why did Our Lord have to pray? He is God, is He not?*

Our Lord prayed not as God, but as Man, the Head and the Leader of mankind which He came to save. And He prayed with a fully human prayer spending the whole nights at prayer to His Father (Luke 6, 12).

Through prayer Christ was communicating with the Father. He prayed in His own name and the name of all men, because Christ was the 'Man for others'.

Great men have always gone aside to pray. The need for prayer is in man's marrow. Wherever prayer dies out, God dies out too.

3) *I have read that the two natures in Christ, that is, His divine and human natures, were united in Him through a hypostatic union. What does this word mean?*

The hypostatic union is the union between the divine and human nature in Christ, and it is achieved in the one Person of the Word of God. When the Son of God became Man, He took upon Himself our human nature with all its weaknesses, except sin. These two natures are intimately united without confusion, that is, they perfectly preserve their identity. This is unique in the universe. It is a mystery which no one can understand except God.

Since in Christ these two natures are perfectly united in the Word of God, Christ is both God and Man at the same time.

4) *What is secular theology? Is it the same as atheism or 'death-of-God' theology? Does it deny the existence of God?*

It would be a serious mistake to identify secular theology with atheism. Secular theology tries to present Christ as a "Man for others" and to show how His teaching is relevant to modern man. Secular Christianity, therefore, is not a Christianity without Christ, God, the Church, the Sacraments and worship.

It is against a religion that turns man to heaven, and encourages him to forget the earth on which he lives. God gave men the power to improve the world, and for this reason they are responsible for its fortune or misfortune. Christian religion is not purely otherworldly, as our enemies say. It must penetrate all the areas of human life and activities, as the Decree on the Apostolate of the Laity and the Constitution on the Church in the Modern World clearly state. Christians must be actively engaged not only in the Church affairs, but also in political, social and economic matters of their countries. "This Council exhorts Christians as citizens of two cities (earth and heaven) to strive to discharge their earthly duties conscientiously and in response to the Gospel spirit" (Constitution on the Church in the Modern World, N. 43).

Secular theology endeavors to show what Christianity and Christ mean to us today in our everyday life, and not only in church on Sunday.

There are many such Christian secularists in the world today. They may not be the registered members of the Church, but belong to God. St. Augustine says: "Many whom God has, the Church does not have. And many whom the Church has, God does not have".

5) *Our son was good, kind and obedient till now. Lately he has changed. He is moody, explodes, etc. What is wrong with him?*

There are many things that can be wrong with your son. Perhaps he is growing and therefore does not want to be treated like a babe. Maybe he wants more freedom, and you refuse to grant it to him. He may want more responsibility in the family affairs, and you deny hum such responsibility.

We advise you to have a good chat with your son. If you show him love and understanding, he will tell you what is wrong with him, and you will be able to help him.

6) *The Pope has announced another session of the Bishops' synod for this fall. What will the Bishops do at that session?*

The main theme of the session is to strengthen cooperation between the Pope and the national hierarches of the Catholic Church. Since the Second Vatican Council has proclaimed the principle of collegiality in the government of the Church: "This Council has decided to declare and proclaim before all men its teaching concerning bishops. . .who together with the Vicar of Christ. . .govern the house of the living God" (Constitution on the Church, N. 18), the Bishops must have a chance to use their governing powers. The Synod is one of the best means to put this declaration into practice.

It would be much better, if the Church had a perpetual synod, similar to that of the Orthodox Church. Such a synod, composed of the representatives of all the national Churches throughout the world, would be a visible and convincing sign that the Church of

Christ is really ruled by the Pope and the Bishops, and not by the Pope and the Curia.

7) *We had a meeting during which the priest said that the divine revelation and moral theology were not always what we have today. They have considerably developed and are still developing. How can the divine truth develop?*

It is not the divine truth, revealed to men, that has developed, but the understanding of this truth. It took much time before the Church, with the help of the Fathers and theologians, could understand many truths, contained in the Bible.

The New Testament was completed about the end of the first century. Now there is a clear line between sins and good works, as St. Paul enumerates them which shows that there was a growing development of moral science (Galatians 5, 19-24).

St. Ignatius of Antioch (50-117) writes: "Let us perform all our actions with the thought that God is present in us, and then we shall be His temples, and He will be God dwelling within us" (Epistle to the Ephesians 15, 3).

Christ is present in the Church. Christians must follow Him in love without condition. "If anyone does not love the Lord, a curse on him", St. Paul writes (1 Corinthians 16, 22).

Patristic era

This is the time of the great Fathers of the Church, such as St. Athanasius, St. Basil the Great, St. Gregory Nazianzen, etc. They began to systematize Christian morality with the best of pagan philosophies. The Alexandrian school was famous at that time. It had a library which was burned by Calif Omar after the occupation of Egypt by the invading Moslem Arabs. *Clement of Alexandria* belonged to that school. He was a great moralist. Christian life grows with the increase of sanctifying grace which connects Christian holiness with the holiness of God.

In the Western Church *St. Augustine* became the most famous moralist. He wrote of the free will of man. Man must cooperate with God and seek his happiness in Him. Sin is a violation of the order willed by God. *Virtue* is a force which helps man to act properly despite his natural weakness.

Faith is necessary for supernatural life. But charity unites man to God.

Christian moral perfection resides in charity which complete the law and sums up every virtue in itself. It is the sum of scriptural precepts. Perfection is reached through perfect faith, hope and charity. St. Augustine died in 430.

Then came *St. Gregory the Great*, the first monk to become a Pope (590-604). His theology had a practical aspect. He tried to show how to lead a good Christian life by following the examples of the Bible.

No, the hand of Yahweh is not too short to save; nor His ear too dull to hear. But your iniquities have made a gulf between you and your God (Isaias 59, 1-2).

BORED WITH HOUSEWORK?

by Katherine D. Marko

Often we intensify our dislike of certain tasks by dallying and brooding over them. If there is no evading the doing of dishes, diapers, scrubbing, ironing, waxing, etc. (and let us face it, how could we evade such necessary chores) why not twist them into an extra gain for ourselves. As the old saying goes: "If you can't lick'em, join 'em." We can offer them up for the Holy Souls. A morning offering will blanket all our work of the day and in return the Holy Souls will pray for our intentions.

Our work thus becomes a threefold proposition. We get our tasks done, we are instrumental in helping the Holy Souls inch forward toward heaven, and we have our petitions presented by very competent and qualified pray-ers.

We are told that work is prayer in action. Here then is our chance to put that dictum on the line and let it steep in proof.

The little home in Nazareth must have been a veritable beehive of action prayers. We cannot conceive of Our Lady doing other than offering her every breath, let alone every moment of her workday. We housewives have no problem in identifying with Mary of Nazareth. There, her days were full of the formula to which our daily lives are geared — that of looking after her family in the same way wives and mothers have done down through the centuries. She cooked and cleaned, baked and wove, and administered to her family in their illness.

We often are reminded of how convenient and easy our lives are in comparison to that of our grandmothers. True, the drudgery has been deleted from such work as laundry (automatic washers and dryers) and cooking (processed foods, modern cooking utensils and refrigeration), but to our schedules today have been added duties and activities which did not plague the ladies of yesteryear. Into this category falls the much talked-about timeconsumer of chauffeuring the youngsters around to their various destinations. There are the scouts' meetings, cookouts, music lessons, band concerts, class concerts, class projects, swimming lessons, competitions, baseball, the dentist, a lift to their friends homes or the movies, etc., etc.

Now, ordinarily, to get behind the wheel and ride around town and countryside does not spell drudgery. But to sandwich such trips in between other work which will be there to do on our return, makes each trip more tedious than the other. Often a mother has to bundle up younger tots and take them along because they are too little to be left alone.

But here, also, our driving hours need not be flavored by the tart tang of duty alone. They can be

turned into terms of prayerful driving. Just offer them up for the Holy Souls. The numerous statuettes of the Sacred Heart and Our Lady which we see on dashboards these days testify to this type of prayer in action.

To return to the housewife's routine: in years gone by there was far less participation of parents in the educational aspect of their children's lives. That is to say, parents saw to it that their children attended school, if at all physically possible, and perhaps helped with their homework, but nowadays there is an ever-growing demand for the parents to attend meetings, to set up projects, to supervise in the playgrounds at recess time, to serve on committees for school socials, to help secure funds for added equipment in classrooms, etc. Thus the time gleaned from housework by a few push buttons in quickly absorbed by outside interests which have become an almost integral part of a mother's routine.

Why then, you may ask, should any housewife become bored with housework when so many new duties have given rise to diversion from the framework of her home. Well, it's like the youngster who said he would not want to get paid for playing baseball because then it would seem like work. Once something assumes the dimensions of a duty, it also assumes the aspect of work because of the obligation enveloping it. And though there are many types of work we may like immensely, being human, we cannot like them all. But do them we must.

However, we all have to admit to having favorite tasks. Therefore, some part of our workday will give us pleasure. Some women love to sew and can hardly wait to get their hands on new material, cut out a pattern and open their sewing machines. Others like to cook and bake, and regardless of the number sitting down at table, find great satisfaction in planning and preparing meals. Personally, I like to do what I am doing right now, writing, and though it is not a household chore, I always look forward to it while the dishes, laundry, cleaning, and chauffeuring are ticking off the hours.

A comforting thought to climax all the aforementioned is, that whether our roles as housewives and mothers dictate that we function within the walls of our homes or perform salient, outside duties, we are fulfilling our vocations. And may I add to that a reminder that boredom has a way of evaporating if at the end of the task that bores us awaits one we enjoy.

(The Liguorian)

MARY AND THE CHURCH

"Predestined from eternity to be the Mother of God by that decree of divine providence which determined the Incarnation of the Word, the Blessed Virgin was on the earth the virgin Mother of the Redeemer, and above all others and in a singular way the generous associate and humble handmaid of the Lord.

"She conceived, brought forth, and nourished Christ, she presented Him to the Father in the temple and was united with Him by compassion as He died on the Cross. In this singular way she cooperated by her obedience, faith, hope and burning charity in the work of the Saviour in giving back supernatural life to souls. Wherefore she is our mother in the order of grace".

— Second Vatican Council, Constitution on the Church

NEW CATECHISM

CHAPTER 22
JESUS LOVES HIS HEAVENLY FATHER

Why was Christ born? Why did He suffer so much in this life? Why did He die for us on the Cross? Because He loved His Heavenly Father with His whole divine love. Before going to the garden of Olives where Judas would betray Him to His enemies, Christ said to His Apostles: "The world must know that I love the Father and am acting strictly according to the Father's instructions. Rise; we must be going on our way" (John 14, 31).

Because Jesus loved His Father, He loved us. And He still loves us and will always love us, because His Father loves us.

Whatever Jesus did, He did to please His Heavenly Father. He proved His immense love for the Father by doing His will all the time, no matter what the cost. "I have come down from heaven not to do My own will, but the will of Him Whose Ambassador I am" (John 6, 38).

Jesus prayed to His Father and often spent the whole night in such prayer. For Jesus' prayer was a loving conversation with His Heavenly Father in which He found joy and strength to do what His Father told Him to do. And the things the Father told Him to do were not easy; for instance, to take

the cross, let Himself be crucified and die for the salvation of our souls. But Jesus did all these things because He loved His Father more than He loved Himself.

Jesus was a man like us. When He had to suffer, He felt pain and He was afraid of it; but He overcame the fear and accepted the suffering, because He loved His Father: "Father, if it pleases You, spare Me this cup! However, may Your will, not Mine be done!" (Luke 22, 42).

No one has ever loved, or will ever love the Father so much, as Jesus did. Jesus offered Him every thought, every word, every action and His whole life. And Jesus tells us to do everything to please our Heavenly Father and not to be praised and admired by men. "And your Father Who sees what is secret, will reward you" (Matthew 6, 18).

Jesus is our divine Model. He wants us to follow His example in everything, especially in doing everything out of perfect love for the Father: "I have set you an example, so that what I have done for you, you, too, should do" (John 13, 15).

QUESTIONS

1) *What did Jesus always do during His earthly life?*

During His earthly life Jesus always tried to please His Father.

2) *How did Jesus try to please His Father?*

Jesus tried to please His Father by doing whatever His Father told Him to do.

3) *Which is the best way to follow the example of Jesus in your daily life?*

The best way to follow the example of Jesus in my daily life is to please my Heavenly Father in everything as Jesus did in His life.

SCRIPTURE

Just as the Father loves Me, so I love you. Be sure to hold My love. If you treasure My Commandments, you will hold My love, just as I treasure My Father's Commandments and thus secure His love. I told you this that My joy may be yours, and your joy may be perfect" (John 15, 9-11).

PRACTICAL RESOLUTION

I will always, both in my joys and sorrows, repeat the following words: "My dear Heavenly Father, I love You with my whole heart. Let Your will be done all the time!"

LITURGICAL PRAYER

Every good donation and every perfect gift is from above, coming from You, Father of light. And to You we give glory and thanksgiving and adoration, Father..., now and forever (Prayer after Holy Communion).

PERSONAL PRAYER

My Jesus, help me to do the holy will of my Heavenly Father all the time.

PRACTICAL EXERCISE

Write down in your notebook:

1) Why did Jesus come down from heaven? To please Himself or His Father?

2) How can you follow this example of Jesus at home and in school?

3) What special deed can you do today to please your Heavenly Father?

Constitution on Sacred Liturgy

Commentary by M. Schudlo, C.SS.R.

THE DATE OF EASTER

In the Appendix the Council Fathers mention the fixing of the date of Easter "concerning the feast of Easter to a fixed Sunday and concerning an unchanging calendar":

1) The Sacred Synod would not object, if the feast of Easter were assigned to a particular Sunday of the Gregorian Calendar, provided that those whom it may concern, especially the brethren who are not in communion with the Apostolic See, give their consent".

2) "The Sacred Synod likewise declares that it does not oppose efforts designed to introduce a perpetual calendar into civil society.

"But among the various systems which are being suggested to stabilize a perpetual calendar and to introduce it into civil life, the Church has no obligation only in the case of those systems which retain and safeguard a seven-day week with Sunday, without the introduction of any days outside the week, so that the succession of weeks may be left intact, unless there is question of the most serious reasons. Concerning these the Apostolic See will judge".

There is a gap between the civil and liturgical calendars. The Church would like to close this unhealthy gap and this would help her to impregnate the rhythm of time with the Christian spirit which has its source in the Resurrection of Christ, that is, in Easter.

A fixed date would have some pastoral value, if, for instance, Easter were always celebrated at the time when people are free to come to church, instead of going to work or to school. Such a divergence causes a depreciation of the great Holy Day of the Church.

Most exegetes agree that Christ was crucified on April 7th in the year. So the first Sunday after April 7th would be the date of Easter.

CHAPTER VI

In this chapter the Council Fathers praise the sacred music and singing. The Constitution reads:

"Liturgical worship is given a more noble form when the divine offices are celebrated solemnly in song with the assistance and the active participation of the people" (N. 113).

The Constitution urges the bishops and the pastors to take care that, "whenever the sacred action is to be celebrated with song, the whole body of the faithful may be able to contribute that active participation which is rightly theirs" (N. 114).

Singing should be encouraged

The Constitution says:

"Religious singing by the people is to be skillfully fostered, so that in devotions and sacred exercises, as also during liturgical services, the voices of the faithful may ring out..." (N. 118).

CHAPTER VII

Sacred Art and Sacred Furnishing

The Council Fathers praise the sacred arts "which by their very

nature are oriented toward the infinite beauty of God which they attempt in some way to portray by the work of human hands".

The Church will judge, "which of the works of artists are in accordance with faith, piety and cherished traditional laws, and thereby fitted for sacred use" (N. 122).

Furnishings

The Fathers of the Council say:

"The Church has been particularly careful to see that the sacred furnishings should worthily and beautifully serve the dignity of worship, and has admitted changes in material, style or ornamentation prompted by the progress of the technical arts with the passage of time".

Arts must serve God

The Constitution reads:

"The art of our own days, coming from every race and region, shall also be given free scope in the Church, provided that it adorns the sacred buildings and holy rites with due reverence and honor" (N. 123).

Modesty

The Council Fathers say:

"The Ordinaries. . .should strive after noble beauty rather than more sumptuous display.

"This principle is to apply also in the matter of sacred Vestments and ornaments".

"Let bishops carefully exclude from the house of God and from other sacred places those works of artists which are repugnant to faith, morals and Christian piety" (N. 124).

Statues and icons

About the images and statues the Constitution says:

"The practice of placing sacred images in churches so that they may be venerated by the faithful is to be maintained.

"Nevertheless, their number should be moderate and their relative positions should reflect right order. Otherwise they may create confusion among the Christian people and foster devotion of doubtful orthodoxy" (N. 125).

UCCA Memorandum to U Thant

Protest deals with the new wave of Soviet Russian religious and cultural persecution in Ukraine

The Honorable
U Thant
Secretary General
United Nations, N.Y. 10017

Your Excellency:

The Board of Directors of the Ukrainian Congress Comittee of America, an organization speaking on behalf of over two million American citizens of Ukrainian background and origin, at its meeting held on March 1, 1969 in New York City, decided unanimously to submit to you a protest regarding the religious and cultural persecution against the Ukrainian people being conducted systematically by the Soviet government on an unprecedented scale.

You will recall, Sir, that on December 7, 1968, we sent you a protest regarding the U.N. Human Rights Award given to Prof. Peter E. Nedbailo, delegate of the Ukrainian SSR to the U.N. Human Rights Commission, for "outstanding achievements in human rights." In asserting our most vigorous protest against granting the U.N. award to Prof. Nedbailo, a representative of a government which consistently violates the provisions of the U.N. Declaration on Human Rights, we termed your organization's step as "a mockery of justice for which the U.N. should not stand."

Our present communication to you is a protest against renewed religious persecution in Ukraine and the wanton destruction of Ukrainian monuments and historical archives by the Kremlin.

Religious Persecution in Ukraine

The Soviet Union is a signatory to the U.N. Universal Declaration of Human Rights, and it makes much of this fact in its massive propaganda drives outside the USSR. But within its own jurisdiction the Soviet government has been ruthless in eradicating the Ukrainian Catholic Church and the Ukrainian Autocephalic Orthodox Church (independent of the Kremlin-controlled Russian Orthodox Church); it harasses and persecutes the Protestant denominations as well as the Judaic and Islamic religions.

As a signatory to the U.N. Universal Declaration of Human Rights, the Soviet government is bound to observe Article 18 of the Declaration, which reads:

Everyone has the right to freedom of thought, conscience and religion; this right includes freedom to change his religion or belief, and freedom, either to change his religion or belief and freedom, either alone or in community with others and in public or private, to manifest his religion or belief in teaching, practice, worship and observance.

But how does the Soviet government observe this right in practice?

On February 27, 1969 The New York Times reported from Vienna the following dispatch:

The Soviet security police in Lvov arrested the secretly consecrated Ukrainian Catholic Bishop Vasyl Welychkowsky, according to Kathpress, the Austrian Catholic press service.

Kathpress said the arrest took place several weeks ago when the Bishop was on his way to a private house to receive confession from a sick man. . .Bishop Welychkowsky, a Redemptorist father, was among about 1,000 Ukrainian Catholic priests arrested and deported after the end of World War II. Since his return he has lived in Lvov on an old-age pension paid by the state, the Kathpress reported. . .

Dealing with the same case, "America," Ukrainian Catholic daily in Philadelphia, reported on February 21, 1969 that Archbishop V. Welychkowsky was arrested by KGB agents on January 27, 1969, when he went to confess a sick person. The arresting officers are reported to have said, "You will never see him again." After his arrest, the Soviet secret police made a search of private homes of several Ukrainian Catholic priests in Lviv and in other Ukrainian cities. In Stanyslaviv, now Ivano-Frankivsk) Soviet agents visited several Ukrainian Catholic nuns and distributed leaflets which forbade them to receive priests, help in baptisms or facilitate confessions.

It is to be recalled that in 1945-46, when the Soviet troops occupied Western Ukraine, there were three Ukrainian Catholic Dioceses of Lviv, Peremyshl and Stanyslaviv, and the territory of the Apostolic Visitator in Volhynia and an Apostolic Exarchate in Lemkivshchyna. Together with Carpatho-Ukraine, which was incorporated into the

Ukrainian SSR in 1945, this compact Ukrainian territory contained approximately 5,000,000 Ukrainian Catholic faithful, 1 Archbishop-Metropolitan, 10 bishops, 4 dioceses, 2 areas of Apostolic Administration, 2,950 diocesan priests, 520 monastic and religious priests, 1,090 nuns, 540 seminarians, 3,040 parishes, 4,440 churches and chapels, 127 monasteries and convents, 1 theological seminary and 5 ecclesiastical seminaries.

In addition, the Ukrainian Catholic Church possessed a great number of cultural centers, primary and secondary schools, institutes, publishing houses, libraries, welfare and aid associations, orphanages, student and youth leagues, and societies.

All these were ruthlessly destroyed in 1945-46 by the Soviet government, which simply put the Ukrainian Catholic Church outside the law. All the bishops were deported and tried in secret trials as "enemies of the people." Of all the ten Ukrainian Catholic bishops only one survived. He is Metropolitan Joseph Slipy, the head of the Ukrainian Catholic Church in Western Ukraine, who spent 18 years in Soviet jails and concentration camps. Released in January 1963, upon the intervention of the late Pope John XXIII, he was allowed to travel to Rome, where he was made in 1963 Archbishop-Major of the Ukrainian Catholic Church, and Cardinal in 1965 by Pope Paul VI.

The brutal destruction of the Catholic Church in Ukraine was deeply deplored by Pope Pius XII in his encyclical Orientales Omnes Ecclesias (December 23, 1945) and later, in Orientales Ecclesias (December 15, 1952), and by many church and lay leaders of the western world.

Despite the destruction of the church organization in Ukraine, millions of Ukrainian Catholics remained faithful to their ancestral faith and continued to be Catholics by practicing their religion in secret. There exists an underground Ukrainian Catholic Church in Ukraine, and the aforementioned Archbishop Welychkowsky is said to have been consecrated.

The existence of the underground Ukrainian Catholic Church in Ukraine was and continues to be a thorn in the Soviet side, and consequently the Soviet government relentlessly persecutes Ukrainian Catholics more than any other religious group.

The intensifications of religious persecutions in Ukraine by the Soviet government was stepped up after the invasion of Czechoslovakia by the Warsaw Pact forces last August. During the brief period of "liberalization" under Alexander Dubcek, the Prague government had allowed the restoration of the Ukrainian Catholic Church in Eastern Slovakia and released the Ukrainian Catholic Bishop, the Most Rev. Basil Hopko, from 13 years of communist captivity. The Ukrainian-language radio broadcasts and newspapers and magazines which were allowed the Ukrainian minority in Czechoslovakia aroused considerable fears and apprehension in Moscow, hence intensified anti-religious and anti-Ukrainian persecution. Official Soviet propaganda against the Ukrainian Catholic Church and Ukrainian culture in general was stepped up, linking them with the ideology of "Ukrainian bourgeois nationalism" (Cf. Kultura i Zhyttia (Culture and Life), No. 6, January 19, 1969). A professor of the T. Shevchenko University in Kiev, V. Tancher, in Pravda Ukrainy (as quoted by the January 1969 issue of Digest of the Soviet Ukrainian Press), wrote:

All churches served the interests of exploiting classes. But the Uniate (Ukrainian Catholic Church) played a particularly reactionary role. Uniate believers desired opposition between the Ukrainian and Russian nations; they wanted to see the countries quarrel; they attempted to isolate these friends from each other. But religious differences shook the foundation of Ukraine's national unity...

Clearly, such editorials and commentaries in the Soviet official press organs can mean only one thing: the Soviet government is determined to eradicate all traces of Catholicism in Ukraine.

Destruction of Historical Archives in Ukraine

Another crime committed by the Soviet government in Ukraine which is the subject of our protest is the deliberate burning of Ukrainian archives, libraries and other centers of documentation of Ukrainian history, culture and ethnic heritage.

On February 20, 1969 The New York Times in an article, entitled "Archive Fires in Ukraine Stirring Suspicions of a Plot," by Peter Grose, reported extensive fires in the 17th century monastery in Kiev capital of Ukraine, in which priceless Ukrainian and Jewish archives were destroyed. The same night, as fire swept through the Church of St. George in the Vydubetsky Monastery in Kiev, a mysterous fire was reported to have destroyed the Great Synagogue in the Ukrainian port of Odessa, destroying a library of Jewish documents. The fire at St. George's Church in Kiev was the second time in recent years that archives of Ukrainian history had been destroyed by a large fire of obscure origin. In the first fire, in 1964, documents of Ukrainian and culture were destroyed in the library of the Academy of Sciences of the Ukrainian SSR. The official version was that an employee named Pohruzhalsky, an emotionally unbalanced person, set fire to the library; he was sentenced to 10 years imprisonment.

Dr. Luckyj, professor of Ukrainian and Russian literature at the University of Toronto, was in Kiev at that time and witnessed the fire, which he subsequently described in the academic journal, *Problems of Communism*, (July-August, 1968) published by the United States Information Agency (USIA). Among the manuscripts destroyed were records of Ukrainian folklore, literature and history, including documents of the short-lived Ukrainian government of 1918-1920.

In the Vydubetsky Monastery fire on November 26, 1968, Ukrainian archives from the Czarist and Hapsburg past, when Ukraine was divided between Russian and Austro-Hungarian rule, were destroyed.

The renewed religious persecution and archive-burnings in Ukraine by the Soviet government are another phase of the general assault against the Ukrainian nation to break down its aspirations for freedom and national statehood. In 1965-67 the Soviet government conducted several secret trials of

Ukrainian intellectuals whose calls for cultural freedom are often blended with their pride in the Ukrainian national heritage. Russian Communist masters of Ukraine is ascribed by reliable Western observers and analysts as one of the main reasons why Moscow decided to invade Czechoslovakia and supress the liberalization movement in Prague, before its influence and effects spread across the Carpathian Mountains to Ukraine.

Your Excellency!

We appeal to you to earnestly consider our protest against the consistent and barbaric violation of human rights of the Ukrainian people by the Soviet government, a member of the United Nations and its permanent Security Council.

We cannot believe that the United Nations can remain indifferent to the persecution and oppression of the Ukrainian people by Communist Russia and still claim to be the organ of international justice and peace.

In Ukraine, where the UN Declaration of Human Rights is considered to be a subversive and seditious document, where men and women who demand the right of their native language are put behind bars as dangerous criminals — the Soviet government commits enormous crimes against human rights daily and thus is guilty of violation of the UN Charter and the UN Declaration of Human Rights.

The cause of international peace and justice would be served if you would look deeply into the matter of Russian Communist colonialism and imperialism in Ukraine.

We, therefore, respectfully suggest that you, Sir, as Secretary General of the United Nations and the custodian of peace and respect of human rights everywhere, do the following:

1) Institute a Special Committee to investigate the systematic violations of human rights and the persecution of the Ukrainian people and the national minorities in Ukraine by the Soviet government, a signer of the UN Declaration of Human Rights;

2) Inform the representative of the Soviet Union at the United Nations that the continuation of Soviet Russian infractions against the UN Charter and the covenant of human rights in Ukraine, contributes to the denial of human rights to a nation of 45,000,000 people, which practice is not only contrary to the United Nations Charter and the UN Declaration of Human Rights but against the constitution of the USSR and the Ukrainian SSR, which speak eloquently of the human and civil rights which allegedly each citizen of the USSR and Ukraine is free to enjoy.

Should you disregard our protest, you will certainly harm the prestige and purpose of the United Nations, to say the least, inasmuch as no nation or ethnic group in the world should be excluded from your consideration. For the continued abuse of power by communist Russia in Ukraine would endanger the precarious situation behind the Iron Curtain, and would provoke further disorders and unrest which could lead to a worldwide conflagration which is not in the interest of the United Nations or mankind at large.

We are taking the liberty of sending copies of this protest to the U.S. Department of State and to each member of the United Nations.

Respectfully yours,
Lev. E. Dobriansky, President
Ukrainian Congress Committee of America, Inc.

Whoever touches pitch will be defiled and anyone who associates with a proud man will come to be like him (Sirach-Ecclesiasticus 13, 1).

Virgin, Mother of God, you are the wall of protection to the virgins and all the others who have recourse to you, for, Pure One, the Creator of heaven and earth hast made you such by becoming your Son and teaching all of us to sing to you:

Hail, for you are the Pillar of virginity.
Hail, for you are the Gate which leads to salvation.
Hail, for you are the Co-author of spiritual renewal.
Hail, for you are the Dispenser of divine bounties.
Hail, for you are the Restorer of those born in sin.
Hail, for you are the Teacher of those without wisdom.
Hail, for you have destroyed the killer of souls.
Hail, for you have given birth to the Sower of purity.
Hail, for you are the Chamber of virginal wedlock.
Hail, for you have reconciled the faithful with their Lord.
Hail, for you are a good Teacher of virgins.
Hail, for you are the virginal Ornament of the holy souls.
Hail, Virgin-mother. (Akafist to the B. V. Mary, Ikos 10).

KONDAK II

Holy King, no hymn can fittingly describe Your manifold bounties, for were our hymns so numerous as the grains of sand, they would still be unable to express our gratitude for what You have done for us who sing to you **Alleluia.**

(Akafist to the Blessed Virgin Mary, Kondak II).

UKRAINIAN PROVERBS ABOUT MOTHER

A child without a father is a half-orphan, but without a mother he is 100% so.
What a mother can teach her child, no father can destroy.
The child feels pain in his finger, but it hurts the mother's heart.
You can find everything in the immense universe except your own mother.
You can buy everything except a good mother.
A mother spanks with one hand and caresses with the other.
To become an orphan is to spend your childhood in tears.

LOVE BEARS ALL THINGS

by St. Alphonsus Liguori

When an impure suggestion or temptation has already, without our consent, succeeded in impressing such a vivid picture upon the imagination that the passions are aroused, then, says St. Jerome, we should cry out at once: "The Lord is my helper." We should ask the Lord to come to our aid, invoking the most holy names of Jesus and Mary, which have a special power and efficacy to dispel such temptations.

St. Francis de Sales says that when children see a wolf coming they run at once to throw themselves into the arms of their father or mother, and then they feel safe. We should do the same: call immediately on Jesus and Mary to help us. I repeat: *call immediately.* Do not stop to consider the temptation. Do not argue with it.

It is narrated in *The Sayings of the Fathers* that a certain St. Pachomius heard a devil boasting that he had often caused a certain monk to fall into sin, because this monk would stop to listen to him instead of turning to God. Another devil, on the contrary, complained: "And I? I can do nothing with my monk. He has recourse to God immediately, and he always wins."

If the temptation, nevertheless, continues to molest us, we must take good care not to become upset or perturbed about it; for while we are so disturbed, the devil could easily gain the advantage over us and make us fall. What we should do is this: humbly submit to the will of God, Who permits us to be tormented by these nasty thoughts, and say to Him: "Lord, I do indeed deserve, on account of my past sins against You, to be molested by such foulness. It is up to You to free me from them and save me from sin."

If the temptation still continues to trouble us, we must continue to invoke Jesus and Mary. It helps much when temptation continues trying to draw us to sin, to renew our promise to God to suffer every torment and to die a thousand times rather than offend Him. At the same time we should continue to beg God to give us strength to keep this promise.

If ever the temptation should reach the point where we are in imminent danger of consenting, then it is necessary to redouble our prayers, to have recourse to our Lord in the Blessed Sacrament, to throw ourselves at the feet of the crucifix, or to kneel before a picture of the Blessed Virgin Mary and pray, even with tears, begging for help.

God is always ready to hear our prayers. It is God and not our efforts that will give us the strength to resist temptation; but there are times when the Lord wants to see us make these efforts; and then He will supply for our weakness and will give us the victory.

It will help also, in time of temptation, frequently to make the sign of the cross on our forehead and breast. It will help much more still to expose the temptation to our spiritual director or confessor. St. Philip Neri used to say that a temptation revealed is already half overcome.

It is good to note here that, according to the common teaching of the theologians, even the theologians who are more strict, that those who for some time have lived a spiritual life and are deeply imbued with the fear of God, when in doubt, and not certain, of having given consent to a serious sin, should hold for certain that they have not lost divine grace.

Here is the reason for this statement: it is morally impossible for anyone who, for a long time, has been firm in his good resolutions, suddenly to change his dispositions and consent to mortal sin without knowing it clearly. For mortal sin is indeed such a horrible monster that it cannot enter any soul that has long detested it, without being clearly recognized. St. Teresa said: "Nobody will be lost without knowing it; and nobody is deceived without wanting to be deceived".

St. Jane de Chantal relates that, having been disturbed for years by terrifying tempests of temptation and never being certain that she had consented to them, she had never confessed them, but had followed the rule given to her by her director. These are her words: "I was never fully certain that I had consented." From this it is clear that she was troubled for fear she might have consented, but nevertheless she found peace in obeying her director who had commanded her not to confess these doubtful sins.

Now I repeat: among all the remedies against temptation, the most efficacious and the most necessary, the remedy of remedies, is to pray to God for help — to pray, and to continue to pray, as long as the temptation continues. Often the Lord has decreed to give us the victory in answer, not to the first prayer, but to the second, to the third, to the fourth. In a word, we must be convinced that on prayer depends all our good, on prayer depends our amendment of life, on prayer depends our victory over temptations, on prayer depends our attaining divine love, on prayer we must rely for reaching holiness, receiving the grace of perseverance and possessing eternal salvation.

Equal Pay for Women

American women were given the vote by a constitutional amendment ratified in 1920. A campaign was at once launched to make the equality economic as well as political by seeking legislation to assure women equal pay for equal work. Such a measure finally passed Congress at the end of May and was signed by the President on June 10, 1963.

Thus, in broad terms, the basic discriminations against women in the United States have come to an end, and an important milestone has been reached in the great worldwide march toward elimination of all discrimination on the ground of sex, race, color and creed.

There are more than 25 million employed women in this country today. The number who will be affected by the equal pay legislation is estimated at 7 million, most of whom will get wage increases. These are chiefly industrial workers and employees of banks and insurance companies.

Unfortunately, a certain number of women may be replaced by men, now that there is to be no saving to the employer in using them. This possibility was one of the arguments pressed against the equal pay provision in Congress. It was outweighed, however, by the assurance that a vastly greater number of women would be benefited than hurt.

This law does allow certain exemptions. It will not apply to laundries, hotels, restaurants, dry cleaners, and retailers doing a small amount of business. It applies only to work that goes into interstate commerce, a limitation imposed upon Congress by the Constitution. These shortcomings in the coverage of the law have dampened the enthusiasm of feminists, one of whom called the victory "just a bite of the cherry."

Now the feminists will go to work to eliminate the exemptions. They also will press forward to get Congress to pass their equal rights amendment, which would make complete political and economic equality the law of the land.

Both Republicans and Democrats have endorsed this amendment in their platforms. Congress has been petitioned to pass it by the legislatures of ten states. But the passage of the equal pay legislation may make the all-out amendment seem less urgent and so delay its adoption.

Equal pay for women, like suffrage, is a principle well on the way to universal recognition, which means emancipation for half of the human race. Equal pay is embodied in the Treaty of Rome which set up the Common Market in Western Europe. It has been adopted by the International Labor Organization and ratified by 44 of its member countries. All told, 79 countries have laws assuring women equal pay for equal work.

Perhaps because the principle is by now so taken for granted, the passage of the equal pay legislation in Washington caused little stir. Even the final action in the Senate was singularly undramatic, being simply by voice vote.

The ending of discrimination against women may well be regarded as an example of how all discriminations based on prejudice can be expected to end. The process begins with enlightenment and determination — and then requires both extraordinary tenacity and patience.

(ACNS)

TIME CHECK

"Suppose God granted you a life of 70 years, how would it be divided?"

Six years would be given to education, eight years spent in amusement, six years at the meal table, five years in travelling, four years in conversation, fourteen years in work, three years in reading and twenty-four years in sleeping.

And if you went to Mass every Sunday, and prayed for five minutes every morning and evening, you would give five months out of your seventy years to God.

Bishop Gannon

When we were born, we had no face of our own. By laughing and crying, wisely or unwisely, we form our own face. So let us not complain.

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

РЕДАКТОР:
Пр. о. М. Шудло, ЧНІ.

EDITOR:
Rev. M. Schudlo, C.SS.R.

Address:
Box 220,
Yorkton, Sask.

СПІВ-РЕДАКТОРИ:
Пр. о. Р. Хом'як, ЧНІ.
Пр. о. Л. Ратушняк, ЧНІ.

CO-EDITORS:
Rev. R. Chomiak, C.SS.R.
Rev. L. Ratushniak, C.SS.R.

Address:
Box 220,
Yorkton, Sask.

ДИРЕКТОР ДРУКАРНІ:
BUSINESS MANAGER:
Mr. Andrew Novak,
Box 220,
Yorkton, Sask.

Рік XLI, ч. 5

Volume XLI, No. 5

REDEEMER'S VOICE

ЗМІСТ — CONTENTS

Богородиця у Візантійсько-Українській Літургії ..... Я. К. 1
Горіння ..... Василь Грінчак 7
Місячне намірення ..... о. С. Б., ЧНІ. 8
Чи можна пізнати Боже об'явлення? о. Мих. Шудло, ЧНІ. 11
Що жінки завдячують Христові? о. Роман Ганас 16
Новий Катехизм 19
Мати ..... Тарас Шевченко 22
Посмертна згадка ..... Ярослав Мигоцюк 23
Бог—це безконечна досконалість о. Роман Хом'як, ЧНІ. 26
Хотів би ти знати? 27
Всеможна Мати Божа ..... В. Буженко 30

Ascension ..... by Martin Benedict 33
Mothers' Day ..... M. Schudlo, C.SS.R. 36
St. Joseph, Workingman Louis Mather, C.SS.R. 40
What Is Conscience? ..... M. Schudlo, C.SS.R. 41
The Council Didn't... Underestimate a Woman? ..... by Bishop S. Treimen 45
I'd Like To Know 48
Bored With Housework? by Katherine D. Marko 51
New Catechism 53
Constitution on Sacred Liturgy Commentary by M. Schudlo, C.SS.R. 55
UCCA Memorandum to U Thant 56
Love Bears All Things by St. Alphonsus Liguori 62
Equal Pay for Women 63

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

ЧЕРВЕНЬ
1969
JUNE

REDEEMERS

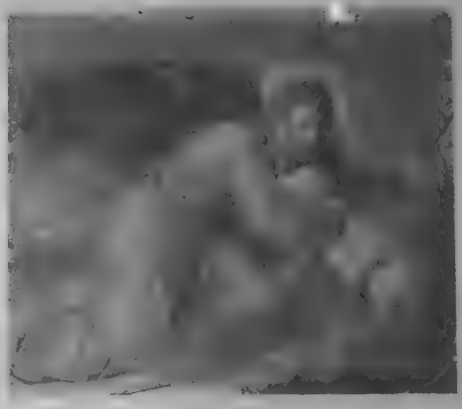

ІСУС ХРИСТОС — ДОБРИЙ ПАСТИР

VOICE

ВЕЛИКИЙ ВІДПУСТ У ЙОРКТОНІ

ВІДБУДЕТЬСЯ ЦЬОГО РОКУ ВІД 1 до 7 ЛИПНЯ

ГОЛОВНИЙ ДЕНЬ ВІДПУСТУ БУДЕ В

Неділю 6-го липня 1969 року

Вірні кожного дня можуть зискати повний відпуст, коли тільки приступлять до святої сповіді, святого Причастя та помоляться в намірені Святішого Отця.

Прийдім усі до церкви Матері Божої Неустанної Помочі в Йорктоні в днях 1 до 7 липня, щоб зискати повний відпуст і помолитися перед чудотворним образом Матері Божої Неустанної Помочі в Йорктоні за мир у світі, духовне добро одної, святої, католицької і апостольської Церкви та волю нашого многострадального українського народу.

ПРЕСВЯТАЯ БОГОРОДИЦЕ, СПАСИ НАС!

YORKTON WILL HAVE ITS

ANNUAL PILGRIMAGE

THIS YEAR FROM THE 1st TO 7th OF JULY

The Main Day of the Pilgrimage will be

Sunday, July the 6th

Whoever receives the sacraments of Penance and the Eucharist and prays for the intention of the Pope may receive a plenary indulgence every day during this time of prayer.

All are invited and urged to come to St. Mary's Church in Yorkton from the 1st to the 7th of July to pray before the miraculous icon of the Mother of Perpetual Help for peace in the world, spiritual growth of the one, holy, catholic and apostolic Church and the freedom of the Ukrainian nation.

MOST HOLY MOTHER OF GOD, SAVE US!

Почитання Христа Чоловіколюбця

о. А. Тимків

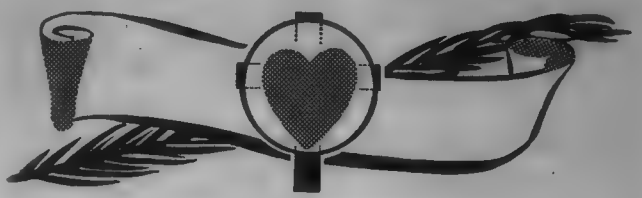

Справою набожности до Христа Чоловіколюбця зайнявся в подробицях у двотомовім творі під заголовком "Серце Ісуса", виданім під редакцією кардинала А. Беа, еспанський теолог із Саляманки, Йосиф Антоній де Альдама. Предивний розвиток культу Христа Чоловіколюбця він розбирає у трьох папських енцикліках, присвячених почитанню Христа Чоловіколюбця.

Це енцикліки: 1) "Аннум Сакрум" Папи Лева XIII (1899), 2) "Мізерентіссімус Деус" Папи Пія XI (1928) та 3) "Гаврієтіс Аквас" Папи Пія XII (1956). Ці енцикліки обіймають синтезу науки Церкви про культ Христа Чоловіколюбця.

Енцикліка Папи Лева XIII тим різниться від двох наступних, що її основою не є навчання про істоту культу Христа Чоловіколюбця, але практична ціль: посвята світу Христові Чоловіколюбцеві. Дату цього акту усталено на день 11 червня 1899 року.

Дарма що, Папа Лев XIII у своїй енцикліці говорить перш за все про посвяту світу Христові Чоловіколюбцеві, гадка, що Папа немов не згадував би взагалі про теоретичні підстави цього культу, була б неправильна, бо знаходимо там слова, що впродовж 50 років становили підставу навчання Папів: "Найсвятіше Серце є символом любови Ісуса Христа, що нас заохочує до взаємної любови".

Енцикліка "Аннум Сакрум" говорить про практичну сторону культу: "Посвята Христові Чоловіколюбцеві". В доктринальній засаді цього акту Папа звертає увагу на

основні права Ісуса Христа до цілковитого віддання себе з нашої сторони Його Серцю. Домагається Христос, найперше з титулу Свого природного права, яке Йому належиться силою особової злуки, задля якої Він є Царем і Богом усіх людей і цілого світу. Другий титул — це право, здобуте ділом відкуплення; діло відкуплення дає Ісусові нову підставу права, що походить із Його мук і смерти. Наша посвята Христові Чоловіколюбцеві є добровільним признанням цього подвійного права Христа над нами.

Провідної думки енцикліки "Мізерентіссімус Деус" не творить ідея посвяти, але мотив винагороди за зневаги Христові Чоловіколюбцеві. Тут стрічаємося з практичною ціллю. Честь для Христа Чоловіколюбця повинна проявлятися в двох практиках: **в посвяті й винагороді.** Подібно, як Папа Лев XIII, також і Папа Пій XI висунув теоретично ідею винагороди, відкликуючись на два титули цього акту культу, а саме: справедливість і любов.

Справедливість домагається привернення порядку, нарушеного гріхом. Любов побуджує нас до співчуття для Спасителя, який терпить за нас. Коротко говорячи, на площині справедливости Спасителеві належиться задосить учинення за гріхи особисті й за гріхи ближніх, а любов вимагає винагороди, щоб потішити Спасителя. Те, що Папа Пій XI каже про винагороду, становить правдиву лекцію теології про надолуження.

Енцикліка "Таврієтіс Аквас" Папи Пія XII з місця отвирає інші перспективи. Нагодою до її проголошення було недоцінювання загрози культові Христа Чоловіколюбця. Папа вичислює симптоми цього сумного явища: 1) немов би культ Христа Чоловіколюбця був невідповідний до потреб теперішньої духовости; 2) немов би був тягарем для одиниць, що зайняті апостольством під цю пору; 3) і немов би він був сантиментальним набожеством, призначеним радше для жінок, а невластивим для мужчин і образованих людей.

Такі думки склонили Папу Пія XII до проголошення спеціяльної енцикліки. Цю енцикліку ціхує апологетичний характер. Але здається, що апологетичний характер уступає на другий плян завдяки способові, в якім Папа

Пій XII уміє промовляти. Папа одним замахом збиває ці закиди, пригадуючи, що нікому не вільно виступати проти того, чого вчили великі Папи Лев XIII і Пій XI.

Апологія, що її вживає Папа Пій XII, є обороною найвищого ступеня, властивою позитивною обороною та речевим викладом, що дотикає саму істоту недоцінюваного як слід набожества. Святіший Отець кладе під це набожество солідний біблійний фундамент, цитує св. Отців Церкви і наводить слова найзнаменитших теологів з цілої історії Церкви.

"Бо ми переконані, говорить Папа Пій XII, що тільки тоді можна властиво й вповні оцінити велич цього культу, як його істоту пересвітлиться світлом Божого Об'явлення".

Святіший Отець показує подвійну причину почитання Христа Чоловіколюбця. Перша полягає в тім, що Серце Ісусове, найшляхетніший орган Його людської природи, є злучене особово зо Словом; отже належиться Серцю така сама честь, яку Церква віддає Воплоченому Божому Синові. Друга причина походить звідси, що Серце більше ніж інші члени Христового Тіла є показчиком, символом і змістом безконечної любови Христа до людського роду.

Ціла істота культу Христа Чоловіколюбця на тім полягає, щоб чоловік відповів на Божу любов своєю власною любовю. Це є змістом основної думки Папи Пія XII.

Можна проте сказати, що коли Папи Лев XII і Пій XI пояснюють у своїх енцикліках основні акти культу Христа Чоловіколюбця, то Папа Пій XII взноситься на найвищі шпилі і подає в своїй енцикліці суму теології про набожество до Христа Чоловіколюбця і показує догматичні підстави цього культу.

А може уважного читача цих енциклік застановить факт, що великі Папи не присвячують уваги св. Маргареті Марії Алякок, особі, в котрій культ Христа Чоловіколюбця скристалізувався.

Вони роблять це тому, бо появи св. Маргарети **нічого нового** не вносять до католицької науки про Христа Чоловіколюбця. Навіть установлення свята в честь Христа Чоловіколюбця не має в них своєї причини. Все це докладно підкреслює енцикліка "Таврієтіс Аквас". Набо-

женство до Христа Чоловіколюбця **не спирається на приватних об'явленнях і не можна також сказати, що це набожество в Церкві є новістю.**

В історичнім розвою цього культу св. Маргарета відограє особливу ролю. Це вона триста літ тому, практикувала набожество до Христа Чоловіколюбця в тій формі, в якій сьогодні Церква віддає честь Христові Чоловіколюбцеві.

— МІСЯЧНЕ НАМІРЕННЯ —

о. С. Б., ЧНІ.

ТРЕБА МОЛИТИСЯ, ЩОБ ВІРНІ ГЛИБШЕ ЗРОЗУМІЛИ ТАЇНСТВО ПРЕСВ. ЄВХАРИСТІЇ І ЗРОБИЛИ ЙОГО ОСЕРЕДКОМ СВОГО ЖИТТЯ

(Наміреннія Апостольства Молитви на червень, благословлене Святійшим Отцем)

Пресвята Євхаристія, а радше Літургія, є осередком християнського життя. Тому Свята Церква, ведена Святим Духом, старається все більше досліджувати найглибше значення Божественної Літургії, що є самим джерелом її життя. Святіші Отці: Папа Пій XII в енцикліці "Божий Посередник" і Папа Павло VI в "Таїнство віри,, дуже широко писали про цей предмет, а II Ватиканський Собор присвятив священній Літургії осібну конституцію. Сьогодні треба подати вірним повне навчання згаданих документів і то з такою наполегливістю, щоб вони поглибили своє знання і просвітилися світлою ясністю Євхаристійного таїнства.

Декрет II Ватиканського Собору в конституції "Священна Літургія" каже: "Наш Спаситель на останній вечері, тієї ночі, в яку Його видано на смерть, встановив Євхаристійну жертву свого Тіла і Крови, щоб на всі віки, аж до свого приходу, повторяти Хресну жертву і таким чином довірити Церкві, своїй любій Обручниці, пам'ятку своєї смерти й воскресення: таїнство побожности, знак єдности, зв'язок любови, пасхальну гостину, на якій Христос приймається, дух сповняється ласки і дається завдаток будучої слави" (ч. 47).

Звідси в Службі Божій є три речі нараз: 1-е жертва, якою увіковічнюється Хресна жертва, 2-е пам'ятник, спо-

мин смерти і воскресення Господа нашого Ісуса Христа, що сказав: "Це чиніть на спомин про мене" (Лука 22, 19), 3-є Свята Вечеря, в якій, через прийняття Господнього Тіла і Його Крови, Божий нарід має участь в добрах пасхальної жертви, відновляє Новий Завіт і в вірі та надії стає прообразом небесного бенкету. У Службі Божій жертва і вечеря (бенкет) належать до цього самого таїнства. Вони злучені з собою якнайтісніше. У Службі Божій Христос жертвується тоді, коли "Він зачинає бути таїнственно присутній, як духовна пожива вірним під видами хліба і вина" (Таїнство Віри). Христос повірив цю жертву Церкві так, щоб вірні могли духовно брати участь в цій жертві через віру і любов і сакраментально в Святій Вечері, яка є завжди тісною злукою з Христом, що приносить себе в жертві за нас Отцеві. Вірні повинні пам'ятати, що вони тоді вповні беруть участь в Євхаристійній жертві, коли вони не тільки приносять разом зі священиком жертву й себе, цілим своїм серцем Отцеві, але тоді, коли також приймають цю саму офіру в святім Причастю.

Крім того відправа Служби Божої є не тільки дією Христа, але також і Церкви. Вона разом з Христом сповняє служіння священика і жертви та приносить її Отцеві, і в тім самім часі жертвує себе з Ним. Христос є присутній в Службі Божій під освяченими видами і остає привний під тими видами для почитання вірних. Тим то Євхаристійне таїнство треба розважати в його повноті, значить в самій Службі Божій з Причастям, як і набожности до Христа, утаєного під Євхаристійними видами і переховуваного в кивоті.

Вірні повинні пам'ятати, що вони приносять непорочну жертву не тільки через руки священика, але й разом з ним. Щобільше вони повинні брати участь у Службі Божій не лишень розуміючи її, але й беручи участь у зовнішніх її обрядах, щоб Пресвята Євхаристія могла постепенно проникати все глибше їхні уми й їхнє життя. В цій справі вірні повинні діставати точну науку.

Ми не повинні викривляти навчання Церкви щодо Пресвятої Євхаристії, підкреслюючи один елемент Євхаристійного таїнства, а лишаючи другі. На жаль є тепер такі, що малощо говорять про жертвенний характер, про

Євхаристію як жертву, а кладуть натиск тільки на Євхаристію як Тайну, Євхаристійний бенкет. Неможливо відлучувати те, що Ісус Христос зробив на Тайній Вечері від Його смерти на хресті. Те, що Він вчинив у навечерникУ вміщає в собі Його смерть і представляє її таїнственно.

Євхаристія є осередком не тільки християнської набожности, але й життя кожного вірного, що бажає жити з віри. Тому вірні повинні навчатися впроваджувати в практику щоденного життя те, чого вони з віри навчилися з відправи Служби Божої і св. Причастя. Коли вони щодня, в злуці з Христом, будуть жертвувати себе, свої діла й усі свої справи Богу, тоді вони будуть могли задоситьучинити всім потребам свого життя з щоденними своїми турботами і стараннями. В той спосіб вони будуть на собі досвідчати те, що діється на престолі в часі Служби Божої, значить жертвувати Христа і з Христом себе, своє життя, а в св. Причастю Христос буде вливати своє життя в життя тих, що Його приймають так, що вони потім будуть легше жити Службою Божою, літургічним життям.

Християнське життя вимагає поміркування, навернення, покути й самозречення. Кожний з нас потім, як брав участь у Службі Божій, повинен старанно дбати, щоб подобатися Богу, сповняти добрі діла, зростати в святості, переймати світ християнським духом і бути свідком Христа в людській спільноті.

В Євхаристійнім таїнстві, таїнственна стріча Бога з людьми осягає свій вершок, а пасхальна містерія стає живою присутністю: злука з Христом страдаючим, вмираючим і воскреслим. Нам треба надіятися, що з глибокого зрозуміння і живого уподібнення з Євхаристійним таїнством наступить віднова віри і вірности Христові.

Просім Пречисту Діву, Матір Євхаристійного Христа, щоб виєднала нам ласку, щоб ми так користали з Пресв. Євхаристії, як Вона за свого земського життя.

Місійне наміреннЯ: Про привернення релігійної свободи в Азії.

Липень: Загальне наміреннЯ: Про християнське шанування неділі.

Місійне: Поборення всіх труднощів, що їх стрічають католицькі школи в місійних краях.

Святий Дух у житті Церкви

о. М. Щудло, ЧНІ.

Христос прийшов у світ спасати душі. Він це виконав, проповідуючи "щасливу новину" в Палестині. Тільки раз зайшов був в околиці фенікійської, сирійської, поганської околиці Тиру і Сидону (Матей 15, 21). Це правдоподібно робив Він тому, щоб вперед підготовити вибраний нарід до виповнення заповідженого йому завдання, бо він мав бути світлом для поганського світу, хоч знав, що цей нарід спроневіриться і навіть відкине Його. Спаситель зразу звелів Апостолам обмежувати їхню діяльність до вибраного народу: "В дорогу до поган не пускайтеся!" (Матей 10, 5).

Апостоли проповідували жидам, бо так звелів їм Учитель. Аж по Своїм воскресенні Спаситель послав їх у світ, цебто до всіх народів: "Ідіть і вчиніть усі народи Моїми учнями!" (Матей 28, 18). Але навіть по Його вознесенні Апостоли зразу обмежувалися до жидів (Дії 2, 5; 6, 1; 9, 29), бо чужинці між згаданими слухачами в дні Зшестя Святого Духа були жидами, що жили за границями Палестини і тільки на свята приходили до Єрусалиму. Так воно діялося аж до навернення поганського сотника Корнилія і видіння Св. Петра та Зшестя Святого Духа на поган (Дії 10, 45-48).

Коли ж у Єрусалимі жиди зачали переслідувати Апостолів за їхнє проповідування Христа: "Вони розлютилися і хотіли вбити їх" (Дії 5, 33) і особливо по мучеництві Св. Степана (Дії 7, 60), тоді християни розійшлися по цілій Юдеї і Самарії, бо досіль були проповідували тільки в Єрусалимі (Дії 5, 31; 8, 1). Самаряни теж були духовою спадщиною Ізраїля, бо походили від нього.

Навіть Св. Павло, що мав стати апостолом поган (Римляни 1, 5), зразу обмежувався до жидів. Тільки переслідування, що зазнав від своїх співгромадян, і просвічення Святого Духа спонукали його до діяльности між поганами (Дії 13, 46; 22, 17).

Св. Петро припадково під час діяльности між жидами натрапив на поганина Корнилія (Дії 10, 1). Видіння з неба потвердило його переконання, що Бог бажав спасти теж поган через голошення їм Христа. Петро пішов за Божим голосом і охрестив сотника і всіх, що були з ним (Дії 10, 48), як зобачив, що Святий Дух зійшов на них.

В Антіохії, що була найславнішим містом в Малій Азії, християни працювали між жидами і поганами, що щиро приймали Христове навчання. І саме там названо християнами Христових учнів (Дії 11, 26).

Коли ж погани стали навертатися, повстало питання, чи треба змушувати їх до жидівських обичаїв, бо тут гадки були поділені. Перший Собор у Єрусалимі вирішив, що навернених поган не слід зобовязувати до обрізання, бо не вільно накладати на них непотрібних обрядових тягарів (Дії 15, 28-9). Аж тоді Церква стала свідома своєї всесвітньої місії, цебто обовязку голосити всім народам Христа і вести їх до спасіння.

Отак Церква стала світовою Божою установою, бо ласка, Свята Євангелія, братерство, хрещення, одна віра, тайни і спільне життя та богопочитання злучило навернених жидів і поган в одну Божу родину, втягаючи в себе, особливо на Сході, все те, що було вартісне і правдиве в культурі та звичаях навернених народів. Східня Церква не накидала одноманітности і однообразности тим, що приймали навчання Христа і ставали християнами, як це було на Заході. Вона була свідома, що Христос мусить спанувати все, що добре в людині, народі і світі, заки світ осягне свою досконалість, бо всі ці природні добрі речі збагачують людей і Церкву.

Як Церква ставала поволі свідома своєї світової місії, так першенство Петра розвивалося, хоч воно було завжди признаване. З поведінки Св. Петра й Апостолів на першім соборі в Єрусалимі бачимо, що Петро не був самовладним учителем, ані інші Апостоли не вважали його за такого (Дії 15, 6-28).

Тільки згодом і поволі Церква ставала свідома того багатства, що Спаситель полишив їй у спадщині для добра людства, от хоча б про тайни, різні правди віри, авторитет Петра і його наслідників. Це був природний розвій під впливом Святого Духа і вислід праці церковних працівників.

Святий Дух продовжає діло Спасителя

Христос зачав Свою місію на землі, але вона ще не закінчена з Його відходом до Отця, бо в світі проживають відкуплені душі, які треба вести до Бога і до неба. Хто ж продовжатиме діло Спасителя? Апостоли, їхні наслідники і Святий Дух: "І проситиму я Отця, і Він дасть вам іншого Утішителя, щоб повік був з вами" (Іван 14, 15). Отож час між відходом Христа до неба і Його другим приходом на землю це час Церкви та її діяльности.

Цю ж діяльність ведуть Апостоли і Святий Дух, хоч Святий Дух затримує певну самостійність у освяченні світу. Між Апостолами Св. Петро є підвалиною-скелею (Матей 16, 18), тому його завдання полягає в тім, щоб надавати одність Церкві і чувати над нею. Водночас Апостоли так само отримали від Христа великі власті, щоб спасати душі (Матей 18, 18), бо як Отець послав Христа, так Христос послав Апостолів у світ ширити в нім Боже Царство (Матей 10, 40; Іван 15, 16).

Місія Христа і місія Святого Духа така сама — цебто спасіння душ, бо головне завдання Святого Духа це "нагадувати учням те, що Христос навчав їх: 'Пригадає вам усе, що Я сказав вам'" (Іван 14, 26). І саме тому в Святім Письмі діяльність Святого Духа і діяльність Христа часто покриваються, бо де є Христос, там є Святий Дух, і навпаки (Іван 16, 13-16).

Хоч остаточно Христос і Святий Дух виконують цю саму місію в світі, все таки завдання і діяльність Святого Духа трохи інакша. Христос відкупив людство і виєднав йому безчисленні скарби ласк, а Святий Дух застосовує ці духовні скарби поодиноким душам, освячуючи їх. Христос голосив Боже слово, а Святий Дух просвічував слухачів, щоб належно розуміли його. Христос побудував Божий храм у душах, а Святий Дух замешкує в нім (Єфесяни 2, 22). Христос, ставши людиною, вчинив нас Божими дітьми, а Святий Дух робить нас свідомими

цієї недосяжної гідности і помагає нам так проживати, як Божі діти повинні жити: "Сам цей Святий Дух свідчить разом із нашим духом, що ми — діти Біжі" (Римляни 8, 16). "Бог послав у ваші серця Духа Свого Сина, який взиває 'Авва' " (Галати 4, 6).

Святий Дух не чинить ніяких новостей у Христовій Церкві, а тільки помагає людям виконувати і розуміти те, що вже Христос вложив у неї. Він розвиває в Церкві те, що Христос гей би в зародку полишив їй,бо під Його впливом все має розвиватися і доходити до досконалости.

Христос розбудовує в Церкві те, що зачав на землі. Він поширяє Церкву на цілий світ при помочі Апостолів і Святого Духа, який завжди співпрацює з Апостолами: "Сподобалося Святому Духові і нам" (Дії 15, 28). Вони гей би Христові аґенти під час Його відсутности, бо виконують Його діло для спасіння світу. Заки Він знову видимо зявиться на землі. Вони Його вікарії у поширенні Божого Царства на світі.

Церква мусить бути видимою інституцією, бо йнакше люди не знали б, де шукати за нею. Ось тому вона має єрархію для послуг вірних, скарб святої віри, святі тайни і Христових представників, щоб уділяти вірним святі тайни і навчати їх Божої правди, що веде до вічного щастя в небі. Святі тайни лучать Церкву і християн з історичним Христом, який установив їх для духовного добра і спасіння душ.

Все ж те діється через Святого Духа і апостолів, бо вони нерозлучно зєднані в будові Божого Царства на землі, як це видно з події Зшестя Святого Духа, який обновив і закріпив їх до поширення Євангелії в цілім світі. "Церква по всій Юдеї, Галилеї і Самарії. . ., будуючись і ходячи в Господнім страху, наповнялася втіхою Святого Духа" (Дії 9, 31), бо Святий Дух керував діяльністю Апостолів (Дії 10, 19).

При помочі і силою Святого Духа Апостоли настановляли керівників в різних церквах, що самі заложили, навернувши певне число жидів або поган. Св. Павло отак промовляв до провідників ефеської Церкви, яких сам висвятив положенням рук (Дії 14, 22), заохочуючи їх до відповідальности за повірені їм душі і Церкву: " Уважайте на себе самих і на все стадо, над яким Святий Дух

поставив вас єпископами, щоб ви пасли Божу Церкву" (Дії 20, 28).

Висвячення єпископів це спільне діло Святого Духа й Апостолів. Їхня влада це Божа влада, яку виконують в Божім імені для добра душ. Ось тому Ананія і Сафіра, намагаючись обманити апостолів, в дійсности говорили неправду Святому Духові: "Ти обманив не людей, а Бога" (Дії 5, 4).

Як заарештовано архиєпископа В. Величковського?

ВПреосв. Василь Величковський

За щоденником "Америка" подаємо докладніші вістки про обставини арешту архиєпископа В. Величковського у Львові.

"З достовірних джерел повідомляють, що дня 27-го

січня 1969 року. МҐБ ув'язнило у Львові ВПреосв. Кир Василя Величковського, ЧНІ, Львівського архиєпископа Української Католицької Церкви. Владика пішов того дня сповідати одну жінку в її домі. Емгебісти прийшли туди за ним, забрали його і повели до його мешкання, де перевели докладну ревізію. А заарештувавши Кир Василя, сказали до присутніх: "Більше його не побачите".

Того дня КҐБ ув'язнило у Львові також і інших українських священиків, прізвища яких ще не устійнено.

Кажуть, що півтора місяця перед арештуванням архиєпископа Василя Величковського зголосився в нього о дин чоловік, який називав себе туристом. Він говорив по-французьки і представився як священик. Заявив, що приїхав з туристичною групою і, мовляв, з доручення Ватикану хоче поінформуватися про діяльність переслідуваної Церкви в Україні. Сказав, що ці інформації передасть Ватиканові, а для автентичности хотів ще їх мати на письмі.

Згодом виявилося, що це була провокація, що це не був турист, але просто перебраний агент КҐБ. Кілька днів після цих відвідин архиєпископа Василя Величковського викликало КҐБ на переслухання. Йому показали його записки, що їх передав він "туристові"-провокаторові.

По ув'язненні владики, КҐБ почало переводити ревізії у мешканнях українських католицьких священиків у Львові та в інших галицьких містах.

В Івано-Франківську члени комуністичної партії, дістався наказ КҐБ, розносили до мешкань сестер монахинь (маючи їх список) друковані летючки такого змісту:
Їм не вільно приймати в себе священиків; не вільно ходити на Службу Божу; не вільно хрестити; не вільно намовляти до сповіді, тощо. За порушення цих заборон грозить кара трьох років в'язниці й позбавлення усіх громадських прав".

Остерігайтеся книжників, що люблять проходжуватися в довгих одежах, вітання на майданах, перші місця в синагогах і на бенкетах (Марко 12, 38-39).

БОГ СТВОРИВ СВІТ

о. Роман Хом'як, ЧНІ.

Святе Письмо каже: **"На початку створив Бог небо й землю. Земля ж була пуста й порожня та й темрява була над безоднею, а дух Божий ширяв над водами. І сказав Бог: "Нехай буде світло!" І настало світло. І побачив Бог світло, що воно добре та й відділив Бог світло від темряви. Назвав же Бог світло — день, а темряву назвав ніч. І був вечір і був ранок—день перший. Тоді сказав Бог: "Нехай посеред вод буде твердь і нехай вона відділяє води від вод!" І зробив Бог твердь і відділив води, що під твердю, від вод, що над твердю. Тож сталося так. І назвав Бог твердь—небо. І був вечір і був ранок—день другий.**

Тоді сказав Бог: "Нехай зберуться води, що під небом, в одне місце і нехай з'явиться суша." І так сталося. І назвав Бог сушу—земля, а збір вод назвав морями. І побачив Бог, що воно добре. Бог сказав: "Нехай земля зростить рослини: траву, що розсіває насіння, і плодові дерева, що родять плоди з насінням, за їхнім родом на землі." І так сталося. І вивела земля з себе рослини: траву, що розсіває насіння за своїм родом, і дерева, що родять плоди з насінням у них, за їхнім родом. І побачив Бог, що воно добре. І був вечір і був ранок—день третій.

Тоді сказав Бог: "Нехай будуть світила на тверді небесній, щоб відділяти день від ночі й нехай вони будуть знаками для пір (року), для днів і років; нехай будуть світила на тверді небесній, щоб освітлювати землю." І так сталося. І зробив Бог два великі світила: світило більше—правити днем, а світило менше—правити ніччю, і зорі. І примістив їх Бог на тверді небесній, щоб освітлювати землю, та правити днем і ніччю і відділяти світло від темряви. І побачив Бог, що воно добре. І був вечір і був ранок—день четвертий.

Тоді сказав Бог: "Нехай закишать води створіннями й нехай птаство літає над землею попід твердю небесною." І створив Бог великих морських потвор і всілякі живі створіння, що повзають та кишать у воді, за їхнім родом, і всіляке птаство крилате за його родом. І побачив Бог, що

воно добре; і благословив їх Бог, кажучи: "Будьте плідні і множтеся та наповняйте воду в морях, і птаство нехай множиться на землі." І був вечір і був ранок—день п'ятий.

Тоді сказав Бог: "Нехай земля виведе з себе живі створіння за їхнім родом: скотину, плазунів і диких звірів за їхнім родом." І сталося так. І створив Бог диких звірів за їхнім родом, скотину за родом її, і всіх земних плазунів за їхнім родом. І побачив Бог, що воно добре" (Буття 1, 1-25).

* * *

Світ не є вічний. Він має початок. І він не з'явився сам від себе. Бог створив його. Бог створив небо і землю. А при створенні світу Бог не потребував жадних матеріялів, ні жадних знарядів, ні жадних помічників. Самий Бог створив світ з нічого. Святе Письмо каже: **"Нехай шанує Господа вся земля; нехай його бояться всі, що живуть на світі. Бо він сказав, і сталось; він повелів, і постало"** (Псалом 33, 8-9). Своєю могутньою волею Бог покликав все до буття, цебто створив світ.

Бог **не потребував** творити світу. Без нього він був безмежно багатий і щасливий.

Бог створив світ в тій цілі, щоб об'явити свою безконечну доброту та поділитися нею з іншими. Світ має бути відбиткою Божої слави, та всі створені речі мають одержати дещо з Божої доброти. В додаток, всі ті створіння, що є обдарені розумом, повинні навчитись любити Бога, йому служити, його хвалити, та тим чином статись щасливими й благословенними навік-віки. Бог створив світ для своєї **слави** та для **добра** своїх створінь. Бог любить світ, що його він створив. І це не є Божа воля, щоб світ повернувся в нівець. Бог дбає про існування світу, та при створенні діє завжди своєю всемогучістю і добротою. Він визначує перебіг світу, історію народів і життя кожної окремої людини. Він допроваджує з певністю своє створіння до його вічної цілі. Бог править світом!

Учитель у школі: "Діточки, з Новим Роком бажаю, щоб були добрі і не лінюхували".

Діти всі разом: "І вам, пане учителю, бажаємо того самого".

Через те, що Бог усе створив, все належить до нього. Всі єства та речі є до його розпорядження, і є під його Божою опікою. Коли ж радіємо прекрасним Божим світом, ми не повинні забувати, щоб подякувати Богу, бо ж він це створив.

Святе Письмо каже: **"Допомога наша в імені Господа, що створив небо і землю"** (Псалом 124, 8).

1) Як можемо знати, чи пророцтва, про які читаємо в приватних обявленнях, є правдиві, цебто походять від Бога?

Єдиний доказ, що ці пророцтва правдиві це чудо виконане на те, щоб потвердити їх. Це мають доказати ті, що твердять, що Бог подав їм згадане пророцтво. Без подібного чуда 'пророки' не мають права домагатися, щоб люди вірили в їх пророцтва, хоч часом сам візіонер-пророк має вірити в ці обявлення, коли він знає, що вони походять від Бога.

Спротив подібним пророцтвам зо сторони людей не означає спротиву чи погорди Божої волі. Навпаки недовірлива постава до них згідна з навчанням Св. Івана, який каже: "Не вірте всякому духові, але просліджуйте духів!"

Навіть як Церква дозволяє вірити в деякі приватні обявлення, то цей дозвіл недоконче гарантує, що обявлення дійсно походить від Бога, бо одобрення Церкви в цім випадку не є непомильне. Одобрення Церкви тільки запевняє вірних, що в даних приватних обявленнях нема

нічого противного вірі чи моралі, а не що вони доконче походять від Бога. Проте треба шанувати рішення Церкви в цих справах, хоч кожен католик має право особисто судити про згадані обявлення, коли на це є поважні підстави.

Воно можна легко надуживати навіть правдиві обявлення, от хоча б тоді, коли хтось використовує їх, щоб витворювати сензації між людьми або робити 'бизнес' на обявленнях. Так само приватні обявлення бувають надуживані, як хтось, спираючись на них, хоче зробити легкою дорогу Хреста і набути святість легким коштом, або коли ціле духовне життя обертається біля приватних обявлень, а не біля Божих Заповідей.

2) Христос дав Своїй Церкві право й наложив на неї обовязок навчати всі народи. Чи Церква завжди непомильно навчає людей?

Хоч Церква завжди викладає науку Христа і навчає людей в Його імені, то вона тільки тоді вчить непомильно, як виразно викладає правди віри, обявлені Христом. Проте християни мають слухати Церкви не тільки тоді, як вона непомильно навчає, але й тоді, коли вона звичайно навчає їх добре жити, бо Святий Дух проводить нею і хоронить її від блудів навіть тоді, як вона не говорить про непомильні обявлені Божі правди.

Непомильність Церкви не кінчається на самій обявленій вірі. Церква буває так само непомильна, як каже людям, як треба жити, усуваючи противорічності в житті між вірою і поведінкою християн. Якщо б люди мали завжди в усьому певність, то не було б місця на непевність про спасіння, і тому слова Св. Павла: "В страсі і тривозі працюйте над своїм спасінням" (Филипяни 2, 22), не мали б значення.

3) В сьогоднішніх часах безбожництво сильно поширене в світі. Чи безбожники годні зовсім зірвати з християнством?

Ні, безбожники не годні вповні зірвати з християнством, бо ціла західня культура і цивілізація спираються на християнських засадах любови до ближнього, співчуття, тощо. Ось тому безбожники мусять займати якесь становище до християнства, і дійсно займають його хоча б тим, що поборюють його засади і навчання.

4) Яка є різниця між єретиком і апостатом?

Апостат вповні зриває з християнством і християнською вірою, а єретик відкидає деякі правди віри, хоч водночас затримує інші й імя християнина. Щоб бути єретиком чи апостатом, людина мусить бути охрещена, бо не можна відпасти від віри, коли хтось не має її.

Деякі люди зривають з християнством через нерозум і гріх, бо гріх і нерозум дуже часто сильно злучені в тій самій людині. Гріх притуплює релігійний інстинкт і так може підготовити людину до апостазії від віри.

5) Чи єпископи мають в усьому радитися Папи, як рядять своїми єпархіями?

Ні, не мають, бо єпископи є дійсними управителями своїх єпархій, а не виконавцями самих папських рішень. Святий Дух керує ними і дає їм надхнення, щоб у поодиноких Церквах чинити те, що вийде на добро згаданої Церкви. Загальне одобрення Папи це доказ, що згадані єпископи руководяться Святим Духом у праці над спасінням повірених собі душ, бо Христова Церква в конкретних обставинах є в єпископі та його Церкві.

І саме тому єпископи мають коритися Папі, бо в їх єпархіях видна ціла Христова Церква. Хоч Папа має повну юрисдикцію над цілою Церквою і всіма єпископами, то Папа все таки не годен скасувати єпископату, бо Христос установив Його. Єпископи рядять душами в імені Христа, а не в імені Папи. Єпископи не є папськими урядовцями, але архипастирями душ, які Христос повірив Апостолам. Єпископи—це наслідники Апостолів.

Всі єпископи світу становлять Апостольську Колегію, що є наслідницею і продовженням колегії Апостолів. Як Петро був головою первісної апостольської Колегії, так Папа є головою епископської Колегії, яка разом з ним рядить Христовою Церквою.

6) Чи католицька преса повинна закривати перед своїми читачами, що в католицькій Церкві після другого ватиканського Собору є різні трудності, тертя, розбіжність поглядів між богословами про різні справи, тощо?

Колись католицька преса закривала перед своїми читачами все, що було прикре і болюче, от хоча б відступництва, подаючи тільки навернення до католицької віри. Таке представлювання справи противиться чесності і

правді. Папа Іван XXIII не боявся закликати на Собор представників протестантських Церков і заявив усім, що Церква Христова не має з чим критися перед ними.

Слід зазначити, що життя—це рух. Де рух, там розбіжність поглядів і навіть часові тертя. Богослов'я розвивається, тому не дивниця, що між богословами є різні опінії. Католицька преса має виховувати нарід і помагати йому духовно і морально зростати. Всякий же зріст часом буває болючий.

Отож не слід лякатися писати про біжучі справи в Церкві, щоб католики знали, що діється. Проте треба писати так, щоб статті виховували нарід, навчали їх любити Церкву як духовну матір, розуміли її навчання, тощо, а не викликувати в них враження, що після Собору в Церкві вже нема нічого певного, навіть як іде про віру, мораль, церковний провід, гріх, тощо.

7) Чи християни завжди так часто сповідалися як сьогодні?

Сьогодні люди менше часто сповідаються ніж колись. До другого ватиканського Собору католики дуже часто сповідалися, деякі раз на місяць, а деякі кожного тижня. В нас так само подекуди бувало, і це був вплив латинників.

Колись люди рідко сповідалися. В нас, в Україні був звичай тричі до року приступати до тайни покути. Людина має йти до сповіді, як почувається, що вона образила Бога смертельним гріхом, хоч актом досконалого жалю чи любови вона так само годна помиритися з Богом. Проте при нагоді треба визнати в тайні покути гріх, що був прощений актом жалю.

Багато людей часто ходило до сповіді тільки тому, що були привикли до цього і тому, що думали, що треба йти вперед до сповіді, коли хтось хоче прийняти Святе Причастя. Тим часом так воно не є, бо можна ходити до Святого Причастя так довго, доки хтось не має на душі смертельного гріха. Ось тому для звичайних добрих людей вистачає йти до сповіді раз на місяць чи раз на два місяці, а приймати Св. Причастя коли тільки мають нагоду, якщо вони мають тільки малі гріхи.

Часта ж сповідь може бути корисна, як людина зводить боротьбу з собою і своїми пристрастями, щоб краще

вподібнитися до Христа, щоб "проживати новим життям", каже Св. Павло (Римляни 6, 4). Боротьба ж вимагає постійного зусилля, і тут сповідь дуже корисна, бо в цій тайні людина отримує Божу поміч і провід доброго сповідника, як теж заохоту до дальшої боротьби.

Добра часта сповідь напевно може бути дуже корисна, але годі сказати, як часто поодинокі люди повинні користуватися цією тайною. Що добре для одної особи, те може було б мукою для другої. Люди повинні іти до сповіді, як поважно провиняться проти Бога чи ближнього чи громади. Дехто йде до сповіді, щоб виявити стан своєї душі обтяженої трудностями і почути заохоту від сповідника, і це помагає йому дальше змагатися з гріхом і людськими немочами. Проте слід зазначити, що ніхто не повинен приймати цієї тайни Божого милосердя, якщо він поважно не хоче користати з неї. Рутинна сповідь не помагає людям духовно обновлятися.

8) В Америці і деінде були різні заворушення, де свавільники і розбурхана маса палили доми, нищили крамниці, стріляли до поліції, тощо. Чи в таких випадках поліція має право бити тих, що так поступають? Чи вона може стріляти на них і вбивати їх?

Поліція відповідає за лад і спокій у державі. Злочинці заслуговують на кару. Як злочинці й юрба нападають на поліцая, то він має право боронитися. Він має так само обовязок захищати життя і майно громадян.

Поліція не має права вбивати напасників, поки вони дійсно не нападуть на неї або інших людей, загрожуючи їм смертю або тяжким пораненням. Не вільно вбивати напасників, якщо можна інакше відогнати їх, от хоча б стріляючи їм понад голови, вживаючи заслїплючого газу, тощо.

Зате поліція може стріляти, як напасники й юрба нищать майно громадян, особливо, як юрба є озброєна і не хоче перестати грабувати чуже майно, хоч поліція перестерігає її. Як кожна людина, так і поліція може пристрілити злодія, коли він тікає з великим украденим добром, коли нема іншого способу відобрати від нього те, що вкрав. Св. Павло пише: "Як чиниш зло, то бійся, бо вона (влада) не надармо носить меч. Вона є Божим слугою, що відомщає і карає того, хто чинить зло" (Римляни 13, 4).

9) Я читала в "Голосі Спасителя", що є подвійна ласка: актуальна й освятна. Що таке актуальна ласка і що вона чинить для душ?

Крім освятної ласки, Бог подає душам актуальні ласки, які помагають їм виконувати добрі діла, тощо. Без цієї ласки надприродний організм душі був би безділний, цебто неспроможний надприродно діяти і виконувати добрі діла.

Актуальна ласка це надприродна і переходова Божа поміч, якою Бог просвічує людський розум і помагає людській волі виконувати добрі надприродні діла. Ця ж поміч полягає в тім, що Бог просвічує розум і дає надхнення волі, щоб вони могли діяти.

Пророк Давид писав: "Ти, Господи, даєш світло моєму світлу. Мій Боже, Ти просвічуєш мою темряву" (Псалом 18, 29). Про купчиху Лідію читаємо: "Господь відкрив їй серце так, що вона вважала на слова Павла" (Діяння 16, 14). Св. Павло писав до християн у Филипах: "Бо то Бог викликає в вас і хотіння і діяння за Своїм уподобанням" (Филипяни 2, 13). Отак ця актуальна ласка просвічує розум, скріпляє волю і так подає людині все потрібне, щоб вона могла виконувати все, що потрібне до спасіння.

Актуальна ласка подає душам не тільки моральну, але фізичну силу і так спонукує людей до діяння, цебто виконування добрих діл, розбуджуючи в них добрі бажання і помагаючи виконувати їх.

10) Що таке догма? Яка є різниця між правдою віри і догмою?

Догма це правда віри, обявлена Богом і як така окреслена Церквою, цебто Папою або вселенським Собором, бо тільки Папа як найвищий учитель Христової Церкви і вселенський Собор під проводом Папи мають право окреслювати й офіційно проголошувати Божі правди як догми нашої святої віри.

Слово **"догма"** це грецьке слово **-доко-**, що означало колись рішення авторитету, цебто авторитетне рішення, що накладало якесь зобовязання на підвладних.

В Новім Завіті слово догма означало рішення апостолів. Як проповідники Євангелії "проходили міста, то передавали їм (людям) постанови, що їх були видали апостоли і старші в Єрусалимі" (Дії 16, 4 і 15, 28-29).

Від четвертого ж століття слово догма означає правди Богом обявлені, які відносяться до віри, і вони різняться від моральних правд, що мають керувати християнським життям. **Св. Кирило єрусалимський** пише: "Побожне християнське життя складається з двох елементів: треба точно приймати догми і виконувати добрі діла. Самі догми без добрих діл не подобаються Богові, і Бог так само не приймає добрих діл, що їх людина виконує без прийняття догм".

Отак **догма** зачала означати теоретичні правди віри, обявлені Богом, щоб помагати людям спасатися. Ці догми—правди ядерно окреслені **дефініціями** й деклярациями Церкви, яка предкладає їх вірним і наказує приймати їх без дискусії й апелю, бо раз окреслені догми це непомильні Божі правди, що людина в сумлінні зобовязана приймати.

Церква окреслює ці правди на **Соборах** або через **Папу**, що є головою Церкви.

Радянські торговці приїхали до Канади купувати пшеницю. "В нас", каже один із них, "завжди було повно пшениці, особливо в багатій Україні, але від якогось часу через лиху погоду її замало родиться!"

Канадієць вислухав вияснення і згодом додав: "Здається, що в вас лиха погода триває вже відтоді, відколи зачалася большевицька революція!"

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ, це релігійний місячник, що його видають Отці Редемптористи. (В липні і серпні виходить тільки одне число). ПЕРЕДПЛАТА: Одне число 25ц., один рік $3.00, два роки $5.50, три роки $7.50. ЗМІНА АДРЕСИ: Хто зміняє адресу нехай повідомить Адміністрацію Голосу Спасителя бодай один місяць наперед, подаючи водночас СТАРУ і НОВУ ардесу. ВІДНОВА ПЕРЕДПЛАТИ потверджується тим самим, що далі одержуєте місячник зо зміною дати на коверті, яка вказує коли передплата кінчиться. АДРЕСА для адміністраційної кореспонденції: REDEEMER'S VOICE, 165 Catherine Street, Box 220, Yorkton, Sask., Canada.

Редактори не відсилають незамовлених артикулів, хібащо хтось виразно зазначить, що бажає їх звернення та прише марку для відсилки.

Появляється друком за дозволом церковної влади.

9) Я читала в "Голосі Спасителя", що є подвійна ласка: актуальна й освятна. Що таке актуальна ласка і що вона чинить для душі?

Крім освятної ласки, Бог подає душам актуальні ласки, які помагають їм виконувати добрі діла, тощо. Без цієї ласки надприродний організм душі був би бездільний, цебто неспроможний надприродно діяти і виконувати добрі діла.

Актуальна ласка це надприродна і переходова Божа поміч, якою Бог просвічує людський розум і помагає людській волі виконувати добрі надприродні діла. Ця ж поміч полягає в тім, що Бог просвічує розум і дає надхнення волі, щоб вони могли діяти.

Пророк Давид писав: "Ти, Господи, даєш світло моєму світлу. Мій Боже, Ти просвічуєш мою темряву" (Псалом 18, 29). Про купчиху Лідію читаємо: "Господь відкрив їй серце так, що вона вважала на слова Павла" (Діяння 16, 14). Св. Павло писав до християн у Филипах: "Бо то Бог викликає в вас і хотіння і діяння за Своїм уподобанням" (Филипяни 2, 13). Отак ця актуальна ласка просвічує розум, скріпляє волю і так подає людині все потрібне, щоб вона могла виконувати все, що потрібне до спасіння.

Актуальна ласка подає душам не тільки моральну, але фізичну силу і так спонукує людей до діяння, цебто виконування добрих діл, розбуджуючи в них добрі бажання і помогаючи виконувати їх.

10) Що таке догма? Яка є різниця між правдою віри і догмою?

Догма це правда віри, обявлена Богом і як така окреслена Церквою, цебто Папою або вселенським Собором, бо тільки Папа як найвищий учитель Христової Церкви і вселенський Собор під проводом Папи мають право окреслювати й офіційно проголошувати Божі правди як догми нашої святої віри.

Слово **"догма"** це грецьке слово **-доко-**, що означало колись рішення авторитету, цебто авторитетне рішення, що накладало якесь зобовязання на підвладних.

В Новім Завіті слово догма означало рішення апостолів. Як проповідники Євангелії "проходили міста, то передавали їм (людям) постанови, що їх були видали апостоли і старші в Єрусалимі" (Дії 16, 4 і 15, 28-29).

Від четвертого ж століття слово догма означає правди Богом обявлені, які відносяться до віри, і вони різняться від моральних правд, що мають керувати християнським життям. **Св. Кирило єрусалимський** пише: "Побожне християнське життя складається з двох елементів: треба точно приймати догми і виконувати добрі діла. Самі догми без добрих діл не подобаються Богові, і Бог так само не приймає добрих діл, що їх людина виконує без прийняття догм".

Отак **догма** зачала означати теоретичні правди віри, обявлені Богом, щоб помагати людям спасатися. Ці догми—правди ядерно окреслені **дефініціями** й деклараціями Церкви, яка предкладає їх вірним і наказує приймати їх без дискусії й апелю, бо раз окреслені догми це непомильні Божі правди, що людина в сумлінні зобовязана приймати.

Церква окреслює ці правди на **Соборах** або через **Папу**, що є головою Церкви.

Радянські торговці приїхали до Канади купувати пшеницю. "В нас", каже один із них, "завжди було повно пшениці, особливо в багатій Україні, але від якогось часу через лиху погоду її замало родиться!"

Канадієць вислухав вияснення і згодом додав: "Здається, що в вас лиха погода триває вже відтоді, відколи зачалася большевицька революція!"

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ, це релігійний місячник, що його видають Отці Редемптористи. (В липні і серпні виходить тільки одне число). ПЕРЕДПЛАТА: Одне число 25ц., один рік $3.00, два роки $5.50, три роки $7.50. ЗМІНА АДРЕСИ: Хто змінює адресу нехай повідомить Адміністрацію Голосу Спасителя бодай один місяць наперед, подаючи водночас СТАРУ і НОВУ ардесу. ВІДНОВА ПЕРЕДПЛАТИ потверджується тим самим, що далі одержуєте місячник зо зміною дати на коверті, яка вказує коли передплата кінчиться. АДРЕСА для адміністраційної кореспонденції: REDEEMER'S VOICE, 165 Catherine Street, Box 220, Yorkton, Sask., Canada.

Редактори не відсилають незамовлених артикулів, хібащо хтось виразно зазначить, що бажає їх звернення та пришле марку для відсилки.

Появляється друком за дозволом церковної влади.

Вимога часу: полюбити нашу найбільшу руїну

о. Роман Ганас

Впродовж століть наші Церкви мали великий вплив на життя нашого народу на рідній землі. Наші Церкви, як установи Божі, керовані людьми, виховували наш нарід морально, релігійно та національно, вдержували його при рідній вірі, обряді, боронили перед переслідуваннями ворогів і піддержували його в добах тяжких потрясень, накликували до видержання в надії, до молитов про Божу поміч в часі упадку чи народної недолі. Щасливі ми, що поза Україною є з нами наші рідні Церкви. Завдання та відповідальність наших Церков є тут незаступаємі. Нашу народну окремішність збережемо доти, доки з нами будуть наші рідні Церкви, в яких наша українська душа знайде остою зберегти себе релігійно та національно при рідній вірі, обряді, рідній мові чи рідних традиціях.

Всі наші народні організації не збережуть себе на довшу мету національно, якщо на життя нашої еміграції перестануть впливати та виховувати її релігійно та національно наші Церкви. Жидів розсіяних по цілому світі вдержали при їх народі їхні божниці. Цей факт повинен повчати всіх, хто б не доцінював впливу Церков на життя емігрантів чи намагався придусити в наших Церквах нашого народного духа, усуваючи з них рідну мову в богослужбах, рідні релігійні звичаї, чи намагався б надати нашим Церквам назву, яка б затемнювала нашу народну окремішність. Щоб наші рідні Церкви, цебто Католицька Церква та Православна, могли належно сповняти свою велику місію, цебто бути тими нашими найважнішими сторожами збереження української душі в нашому народному заповіднікові, щоб він не ржавів, не псувався, не малів і не росколював себе через внутрішні незгоди, та їх проводи, тобто єрархія та духовенство обох Церков, повинні все давати нашій еміграції добрий примір згоди серед себе самих і вимагати такої згоди від наших народних провідників і всіх українців. Співпраця всіх, хто належить до Церкви, того Божого народу, цебто єрархії, духовенства та вірних це основна вимога для релігійного, національного та згідливого життя нашої Церкви. Ніхто більше як наші владики, наші священики, ці нині наші останні вільні старозавітні пророки на чужині, повинні самі словами та ділами любити нашу теперішню найбільшу руїну рідної землі, повинні силою душпастирського уряду докладати всіх зусиль, щоб зберегти наш народний заповідник як найбільше чисельно та духово здоровим і накликувати нашу еміграцію до згоди, до спільної праці в наших організаціях, і передовсім до збереження наших родин сильними, морально здоровими.

Єдність нашого Єпископату обох Церков під одним проводом, спільне діяння і спільні душпастирські пляни це домагання, це конечність бути нам або не бути, або зберегти себе або розлятися в чужих морях. Взаємна до себе пошана нашої єрархії обох Церков, духовенства та вірних це одинока надія зберегти себе, це одинока авторитетна сила накликувати закаменілі серця до згоди, до добрих діл, до жертвенности. Біблійний образ Христа як милосердного Самаритянина, чи Христа великого учителя, як він вмиває ноги Апостолам перед Тайною Вечерою, це мрія, це молитва цілого нашого народу.

Кожний народ, який знає вартість свободи, з великою пошаною відноситься до тих, що помогли йому здобути свободу. Такими є поляглі герої, їх родини, їх могили, воєнні інваліди, чи ті, яким пощастило повернутись з поля бою здоровими до рідних родин, до рідного народу, як воєнні ветерани. Великий вождь американського на-

роду, покійний генерал Мек Артур, сказав колись такі слова: **Старий вояк ніколи не вмирає!** І тими першими, які повинні стояти на сторожі згоди та співпраці нашої еміграції, повинні бути наші комбатанти, учасники боїв наших армій за волю народу! За волю нашого народу терпіли, вмирали не партійці, не католики чи православні, але ними були українці. І нині, коли ми є свідками, що наше народне життя поза Україною руйнують брак згоди, партійництва, фальшиві амбіції, релігійна нетолерантність і часом навіть явна зрада, тоді всі наші комбатанти повинні віджити, і як колишні фронтовики стануть в один ряд та крикнуть словами нашого Тараса Шевченка: "Схаменіться, недолюдки, діти юродиві, подивіться на рай тихий, на свою Вкраїну, полюбіте щирим серцем велику руїну!" РОЗКУЙТЕСЯ в чужому краю, розікрийте могили наших героїв і спитайте їх, за що вороги розпинали, чи за те, щоб всі ви малі люди, амбітники, торгували їх кровю і муками і приготовляли, ситі та багаті, через поділи та незгоди українському народові "ЯМУ", з якої вже ніхто з українців не врятується, хто в неї впаде, чи то католик чи православний!

Жінка і мати в житті народу відограють все велику ролю. Яких жінок чи матерів має народ, така й його духова сила. В житті нашого народу наші матері, наші жінки були добрими християнками, щирими патріотками і великими оборонцями правди в змаганнях народу за його волю. В нинішній нашій **найбільшій** руїні нашої рідної землі здається, що наші матері, наші жінки терплять найбільше від ударів комуністичної тиранії. Їх побожні душі є позбавлені рідних Церков, їхні діти на їх очах виховуються в безбожницькім дусі, їхні родини розбиті і розсіяні по далеких чужих сторонах. Вони хіба тільки мовчки по кутиках, залляті сльозами, моляться, просять Бога за рятунок і живуть надією, що українська еміграція в вільному світі спільними силами подбає про улегшення тяжкої долі їхнього життя. Наші жінки, наші матері нашої першої еміграції виявили себе великими патріотками всього, що наше рідне. Всі наші Церкви, організації і народні доми, які друга наша еміграція застала поза Україною, це заслуга наших великих духом жінок і матерів нашої першої еміграції. Вони, відчуваючи тугу за рідною землею, за рідними Церквами, піснями чи звичаями, були тим, що стало пригадували своїм мужам чи синам (хоча тоді всі мало заробляли) потреби побудування Церков чи рідних організацій. Завдяки нашим патріотичним жінкам з першої еміграції, їх діти ще в третьому поколінні говорять рідною мовою і придержуються рідної Церкви та рідних звичаїв. Якщо давня приповідка оправдала б себе, що жінка держить три угли дому, то цю правду треба признати нашим жінкам і матерям першої еміграції.

Коли шукаємо відповіді, чому в житті нової еміграції з великим числом інтелігенції, образованих мужчин і жінок бракує любови до всього, що рідне, і їх діти залишають рідну мову, маліє жертвенність і видно втечу від суспільної праці, чому бракує згоди в народному житті, між іншими причинами такого невідрадного явища треба признати факт, що багато жінок з нової еміграції не відчувають терпінь рідної землі, не люблять її **найбільшої** руїни, не впливають на своїх мужів і синів, щоб вони були жертвенними, скромними, державотворчими громадянами і не створювати речей, які розбивають наше народне життя. На загальне згіршення деякі жінки-матері самі відриваються від своїх загально жіночих організацій, діляться на партії, закладають нові непотрібні жіночі організації. Така їх акція тільки поглиблює нашу народну моральну руїну, посилює ненависть до себе самих на гнів Богу і шкоду цілому нашому народові. Як тяжко зрозуміти, що тоді, коли кожна добра жінка чи мати дрижить за єдність родини, за любов в ній дітей, тоді в громадському житті та сама жінка чи мати помагає розбиттю і поширенню анархії. Факти такі потверджують, що на жаль маємо таких жінок, і є вони жінками малої або ніякої віри, а це найбільше загрозливе явище для будучого життя нашого народу чи вдержання єдности в працях. Не вистачить нашим деяким жінкам уладжувати Панахиди за Бесарабову, Телігу чи жінок помордованих в Караганді, але їх жертви треба цінити нашим деяким жінкам скромністю життя, любити самим і вчити свої родини любити нашу теперішню **найбільшу** руїну не в дорогих кількасот долярових одежах і люксусово уладжених хатах, але в жертвенній пра-

ці для всіх тих, які чекають на харитативну і згідливу працю наших жінок. Треба жінкам не політикувати, але нам треба жінок і матерів, щоб рятувати все те, що дається ще врятувати для будучої історії. Ніхто інший, як наші добрі жінки можуть врятувати наші Церкви, наші родини, нашу рідну мову в житті дітей, згоду в народі. Коли ж цього бракує часом у житті нашої еміграції на чужині, воно виглядає, що деякі наші жінки чи матері, які дорожать любовю своїх найближчих, яка є ціллю їхнього життя, такої любови самі вони чомусь не є в силі виявити потребам фізичним чи духовим нашої еміграції на чужині, і це одна з болючих ран, яка ятріє й ослаблює життя і працю нашого народу в Україні і нашого життя поза Україною.

НОВИЙ КАТЕХИЗМ

Розділ 23

ІСУС ЦЕ БОЖИЙ СИН

В Бозі є три Особи: Отець, Син і Святий Дух. Всі вони є одним Богом. Ці три Божі Особи звуться "Пресвята

Трійця". Наші східні богослужби звичайно зачинаються і кінчаються згадкою і молитвою до Пресвятої Трійці. Отак наша Східня Церква заохочує всі свої діти, щоб вони найперше і найбільше молилися до Пресвятої Трійці і почитали її.

Друга Божа Особа, цебто Божий Син стався Чоловіком. Це значить, що Божий Син взяв Собі людське тіло і людську душу. І так Божий Син стався Чоловіком і моїм Братом. Цей Божий Син, що стався Чоловіком і моїм Братом, це Ісус Христос. "Він (Ісус) мусів бути в усьому подібний до братів, щоб стати милосердним і вірним Архиєреєм на спокутування гріхів народу" (Євреї 2, 17).

Ісус є водночас Богом і Чоловіком. Він є таким самим Богом, як Отець і Святий Дух і таким самим Чоловіком як я, бо має таку саму душу і тіло, як я маю. Як святий Іван Хреститель охрестив Ісуса в річці Йордані, то Отець з неба сказав до Ісуса: "Ти є Мій любий Син. У Тобі знаходжу Своє уподобання" (Марко 1, 11).

Сам Ісус публічно сказав про Себе, що Бог Отець це Його Батько: "Якщо б ви знали Мене, то й Мого Отця теж знали б" (Іван 8, 19). Як я дивлюся на Ісуса, то мені вимикається мій Небесний Отець, бо Ісус є подібний до Отця, бо Він Його Син.

Всі люди, що люблять Бога і зберігають Його Заповіді, є Божими дітьми. Але вони є Божими дітьми тільки тому, що Бог прийняв їх за дітей, а Ісус є Божим Сином через те, що народився від Отця. Святий Петро визнав це, як сказав до Ісуса: "Ти є Христос, Син Бога живого" (Матей 16, 16).

Як єврейський первосвященик Каяфа спитався Ісуса словами: "Заклинаю Тебе живим Богом, щоб Ти сказав нам, чи Ти Христос, Син Божий?", то Ісус відповів йому: "Я є Ним так, як ти кажеш" (Матей 26, 63-64).

Хоч Ісус як Божий Син різниться від Отця, все таки Він є тим Самим Богом, що й Отець, бо є тільки один Бог. Тому Ісус заявив: "Я й Отець — одно" (Іван 10, 30).

Тому, що Ісус і Бог Отець це один і той Самий Бог, то все те, що Отець робить, те робить і Син. Щонебудь Отець знає, те і Син знає. Як Ісус любить мене, то й Отець любить мене. Ісус сказав про Свого Отця: "Отець любить Сина, тому віддав Йому все до розпорядження" (Іван 3,

35). Ось тому я маю любити Ісуса і слухати Його навчання, бо йнакше не можу подобатися своєму Небесному Отцеві. Хто любить Ісуса, того Отець буде любити і благословляти в житті, а по смерті забере його до вічного щастя в небі.

ПИТАННЯ

1) Хто такий Ісус Христос?

Ісус Христос це Божий Син, що стався Чоловіком.

2) Чому Божий Син стався Чоловіком?

Божий Син стався Чоловіком, щоб спасти мене і інших людей від вічних мук у пеклі і щоб запровадити нас до Свого Небесного Отця в небі.

3) Що Божий Син зробив для тебе, як стався Чоловіком?

Як Божий Син стався Чоловіком, то Він вчинив мене своїм братом або сестрою, бо Ісус є таким самим Чоловіком як я.

СВЯТЕ ПИСЬМО

Споконвіку було Слово, і з Богом було Слово і Слово було Богом (Іван 1, 1).

Сотник і ті, що з ним стерегли Ісуса, побачивши землетрус і те, що сталося, вельми налякалися і сказали: 'Це справді був Божий Син' (Матей 27, 54).

ОСОБИСТА ПОСТАНОВА

Мій Ісусе, я вірю, що Ти є дійсно Божий Син, тому буду завжди боронити цю правду віри.

ЛІТУРГІЙНА МОЛИТВА

Господи Ісусе, наш Боже, Ти колись поблагословив пять хлібів і нагодував пять тисяч народу..., бо Ти, Христе, наш Боже, благословиш і освячуєш все, тому й ми віддаємо Тобі славу разом з Отцем (Благословення хліба на Литії).

ОСОБИСТА МОЛИТВА

Мій дорогий Спасителю Ісусе, Сину Божий, поблагослови мене, щоб я міг (могла) бути Твоїм добрим братом (Твоєю доброю сестрою) і так жити на землі, як Ти колись жив.

ВПРАВА

Напиши в своїм зшитку:

1) Чому Христос є правдивим Богом?

2) Знайди в Євангелії деякі докази, що Ісус був Богом

тому, що мав таку силу, що тільки всемогутній Бог має.

3) Намалюй картину Пресвятої Трійці, особливо Ісуса, що сидить праворуч Свого Отця в небі.

Христос установив Католицьку Церкву

Гравюра: М. Дмитренко

Перший **ватиканський** Собор (1869-70) заявив, що саме існування католицької Церкви, її поширення в світі, її надзвичайна святість, невичерпна плідність у добрих ділах, одність між католиками, це вже сильний і невпинний доказ, що помагає нам вірити, що Христос установив її.

Одність і Незнищимість Католицької Церкви

Католицька Церква визначається **одністю** і незнищимою силою, тому це доказ що Бог оснував її.

Католицька Церква це Церква призначена для цілого світу, для всіх рас, народів і часів: "Ідіть і вчиніть всі народи своїми учнями і Я буду з вами аж до кінця світу" (Матей 28, 19-20).

Католицька Церква не є національною Церквою, бо вона призначена для всіх народів, тому не виключає нікого, але водночас вона шанує всі законні звичаї і культуру народів, бо це так само Божі дари. Її навчання призначене для всіх людей. Воно задовольняє навіть найкращі і найслабші уми і людські мрії та прагнення, бо відповідає на всі важливі життєві питання: "Хто я такий? Пощо живу на світі? Звідки взявся світ? Яка його ціль, тощо".

Вона безпосередньо не мішається до **політики,** тому годна пристосуватися до всіляких форм урядування, коли уряд шанує свободу сумління людей.

Вона обнимає всі кляси громадянства, не виключаючи нікого.

В католицькій Церкві є **одність навчання,** коли йде про **дійсні** правди віри і моралі, залишаючи свободу в непевних речах, от хоча б про те, чи в чистилищі є вогонь чи нема його. **Засада** католицької Церкви така: "Одність у конечних речах, свобода в сумнівних, любов у всіх".

Католицька Церква **незнищима,** не зважаючи на переслідування, відступництва вірних і клиру і зміни часів, філософії, способу богопочитання і побожних практик, бо Христос запевнив їй, що буде з нею аж до кінця світу (Матей 28, 20).

Хоч католицька Церква буде існувати аж до кінця світу, то все таки воно не означає, що вона буде існувати в усіх країнах світу або що її **членство** буде завжди дуже **численне.** Христос хоче, щоб Церква обняла всіх людей, але Він не буде робити **чуда,** коли християни занедбають поширяти Його Євангелію між своїми ближніми чи то через **брак ревности чи місіонерів.** Христос заявив: "Коли Син Чоловічий знову прийде (при кінці світу), то чи знайде Він іще віру?" (Лука 18, 8).

Християнство було колись сильно поширене в Малій Азії й Африці, а сьогодні там панує ісламізм. Воно навіть заникає в багатьох країнах Европи і Полудневої Америки, що традиційно звуться католицькими країнами.

Карло Ранер, Ісусовець, виявив побоювання, що Христова Церква може в майбутності стати "малим стадом" (Лука 12, 32), цебто творити незначну меншість між людством у світі, бо "людство скоріше зростає як християнство...Вони (християни) будуть **діяспорою...** малими християнськими громадами, нерівно розкиненими по світі...Вони будуть християнами не зо звички, традицій, історії, однакового соціяльного середовища чи публічної опінії... Вони будуть християнами завдяки своїй особистій вірі в трудній боротьбі... Тоді вже ніде не буде **католицьких націй...**"

З цього можна заключити, що Святий Дух помагає і захищає католицьку Церкву, бо вона не могла поширитися по цілім світі природними засобами чи користями. Її догми часто тяжкі до зрозуміння і її моральне навчання вимагає саможертви, тощо. Отож треба було людям Божої ласки, щоб приймати таку Церкву і вступати до неї.

Католицька Церква залишилася **одною** впродовж століть, коли різні некатолицькі Церкви сильно поділилися на різнородні Церкви. Церква триває і буде тривати, хоч вороги давно вже заповідали їй кінець. Отож Святий Дух, не люди мусять підтримувати її.

Церква плекає святість і має багато святих, і це також доказ її Божого походження, бо Христос основав Церкву, щоб вела людей до досконалости і святости.

Ось тому **Конституція** про Церкву каже: "Ті люди не можуть спастися, що хоч пізнали що католицька Церква була основана Богом через Христа як конечна, все таки не хочуть увійти до неї або витривати в ній" (Ч. 14). Хто ж цього не знає, той може спастися, хоч видимо не належить до неї, але все таки є духом злучений із нею. Св. Августин заявив: "Бог має таких, що Церква не має їх, і Церква має таких членів, що Бог не має їх", цебто не признає за Своїх духовних дітей, бо вони не проживають по-божому, хоч є хрещені і бодай зовнішньо належать до Церкви.

Ісусе, бувши багатим на милосердя, Ти покликав до Себе митників, грішників і безвірків. Не погорджуй мною. Хоч я подібний до них, все таки неначе дорогоцінне миро прийми від мене оцю пісню: Ісусе, сило непереможна. Ісусе, милосердя безмежне. Ісусе, красо пресвітла. Ісусе, невимовна любове. Ісусе, Сину Бога живого. Ісусе, помилуй мене. Ісусе, почуй мене, хоч я зачатий у гріхах. Ісусе, навчи мене, на ніщо непридатного. Ісусе, просвіти мене, бо я темний. Ісусе, очисть мене, бо я осквернився. Ісусе, покажи мені дорогу, бо я заблудив. Ісусе, Сину Божий, помилуй мене (Акафист до Христа).

. Ісусе, виповняючи пророцтва і слова богонадхненних проповідників, Ти зявився на землі і, бувши недосяжним, жив з людьми і взяв на Себе наші немочі. Тому злічившись Твоїми ранами, ми звикли співати: Аллилуя (Акафист до Ісуса Христа, Кондак 6).

Щиро хотіти запричащатися!

В. Буженко

Ось послухайте, мої малі приятелі і приятельки, була колись в Італії, в місті Болонії, родина, що звалася Ламбертіні. У них була донечка Імельда. Батьки рішилися посвятити її на сестру в домініканськім жіночім манастирі.

Ще вона була молоденькою дівчиною, але сама бажала цілим серцем і якнайскоріше бути з черницями в манастирі. І її прийняли та й дали маленьку рясу. Але вона ще навіть не приступала до першого Св. Причастя.

У тих часах на Заході було таке не дуже то похвальне переконання, що до Ісуса треба приступати з великим приготуванням. Отож не допускали до Господньої трапези малих дітей. Навіть старші причащалися рідко. І Сестри теж не мали кожного дня Св. Причастя.

Серце Імельди було повне любови до Господа Бога, але вона не вміла відповісти на тяжкі питання іспиту до Св. Причастя. І коли було велике свято в манастирі, мала надію наша монахиня, що їй цим разом дозволять враз із старшими приступити до Св. Причастя. Але й цим разом Отець не погодився.

Ти ще замала, дитино!

Ось уже Святе Причастя. Сестри ідуть, щоб отримати Господа до свого серця. Коли ж священик почав причащати, то одна частиця вирвалася йому з рук і стала у повітрі над Імельдою, що гаряче молилася і бажала Господа. Священик приблизився до чудесної частички і тремтячими руками подав малій Імельді Господа.

Дівчинка запричастилася з такою любовю, жаром і святістю, що зомліла. І більше не прийшла до свідомости на землі. Померла з радости, що прийняла до свого серденька Господа Ісуса.

Пані до лікаря: "Заки я прийму твою діягнозу, то хочу вперед спитатися інших ваших пацієнтів".

DO YOU LOVE CHRIST?

Holy Scripture says: "Were a man to offer all the wealth of his house to buy love, contempt is all he would purchase" (Songs 8, 7). Christ loves us when we pray to Him. He loves us when we are patient with those who hurt us. He loves us when we do things to help our fellow men. He loves us when we honor His Sacred Heart, but He loves us most when we love Him and out of love honor and love His Sacred Heart, the human symbol of His love for the Father and men. "Come to Me", He invites all of us, "for I am gentle and humble in heart" (Matthew 11, 28).

In honoring the Heart of Jesus we do not adore the Heart separately from His divine Person. A heart in itself is a mere lump of flesh, a bundle of muscles and nerves, and, therefore, deserving of no religious respect. But the Heart of Jesus is inseparably (hypostatically) united to Him... Since it is Jesus' Heart, it deserves to be adored and loved as an eternal symbol of His love for men.

Christ is God, the second Person of the Blessed Trinity. His body and soul are the body and soul of God made Man. His hands and feet are the hands and feet of God. His Heart is the Heart of God. When we honor and love the Heart of Christ, we honor and love the second Person of the Blessed Trinity, namely, God. The divinity of Jesus is the only reason we adore His humanity, His wounds and His Heart. In praying to His Heart, we are praying to Jesus Himself.

But somebody may ask: "Why should we honor the Heart of Jesus in a special way? His sacred Head crowned with thorns, or His hands and feet pierced with nails deserve the same adoration as His Heart, because they are as divine as His Heart which palpitates in His bosom?"

It's true, that everything united to Jesus merits the most deep adoration. Still, the Heart deserves a special adoration, because it is the symbol of all His love for us. While other members of Christ's body were afflicted with their own pains, the Heart experienced all of them. It suffered in a special way, therefore we render it a special honor and love.

A poor Indian became slave of a savage prince. Once in some way the slave displeased his master and was condemned to death. The Indian chief was watching the execution of the slave that happened to be a newly baptized Catholic. A missionary heard the bad news and went to console the condemned man. When the bow was drawn,

the missionary stood beside the slave. The arrow whistled, but the shot missed its victim, for the missionary put out his hand in front of the condemned man's heart. The arrow broke the priest's arm and drew much blood, but saved the life of the slave.

The pagan Indians were surprised by what they had seen and asked for mercy for the condemned man. The chief forgave him and set him free. But the man never forgot the generosity of the missionary. Whenever they met, he reverently looked at the broken arm and said: "This arm saved my life!"

In all languages, both human and divine, the heart is a symbol of love. The heart leaps with sudden joy, it trembles with fear, it delates with happiness, and it almost stops beating in terror. The Holy Scripture says that man's heart is his greatest treasure: *With all watchfulness keep thy heart, because life comes from it* (Proverbs 4, 23). It is the most precious gift that man can make to God: *My son,* says the Lord, *give Me your heart!* (Proverbs 23, 25). A good heart helps men to be good. The Holy Ghost says: *Rejoice, O young man, and let thy heart be in that which is good in the days of thy youth, and walk in the ways of your heart!* (Ecclesiasticus 11, 9).

Because of its important functions in human body the heart deserves special attention. Life stops, if the heart stops beating. It was the Heart of Jesus that suffered most from the insults of ungrateful men during His earthly life. It was His Heart that was filled with sorrow during His cruel Passion. It was His depressed Heart that poured out blood during Christ's agony, when Peter denied Him and Judas betrayed Him into the hands of His mortal enemies.

For these reasons the Heart of Jesus deserves special attention and veneration, because it had such a large share in the work of our redemption. A look at this divine Heart recalls His love and all that this love had done for us. The loving Heart explains the secret of all fatigues and sufferings that Christ embraced for our sake. If Christ did not love us, He would never become a Man. It was His love that forced Him to undergo the most severe punishments in order to set us free from the bondage of Satan and make us children of God.

There are two graves in one of the famous cathedrals of England. Above one of them stands a statue of a nobleman, above the other the statue of his wife. It's an artistic statue of a lady, but it has no right hand.

What happened? The statue never had a hand, because it was carved in honor of a heroic wife that saved her husband from cruel death by cutting off her own hand.

During the famous crusades to free the Holy Land, many English knights took part in the expeditions. This knight was captured by sultan Saladin and condemned to death. The poor prisoner begged for his life, telling the Moslem leader that he had a wife in England whom he loved very dearly. "If I die, she will die too," pleaded the prisoner.

The sultan sneered at him. "If she really loves you so much, let her send her right hand. Then I will believe you and spare your life."

The prisoner agreed. A messenger was sent to the lady. Without a moment of hesitation she had her right hand cut off and sent to the

sultan. Saladin was amazed by such generosity. He set the knight free and sent him back to England.

The statue without a right hand is a perpetual reminder of that noble lady's sacrifice for her beloved husband. Would she have made such a sacrifice, if she did not love her husband with her whole heart? No, certainly not.

Would Christ ever die for us, if He did not love men with His whole divine Heart? No, certainly not. Thus when we honor the Heart of Jesus we are paying a loving tribute to the adorable Heart of Christ all glowing with love for us. His Heart is a symbol of boundless love with which this noble Heart of God made Man is inflamed for us. *Behold this Heart, He* said to St. Margaret Alacoque, *which has so much loved men that it spared nothing, going even so far as to exhaust itself, in order to testify its love for them.* (St. John says,) *"Jesus knowing who were in the world, loved them to the end"* (John 13, 1).

GOD DOES NOT FORGET THE WORLD

M. Schudlo, CSSR.

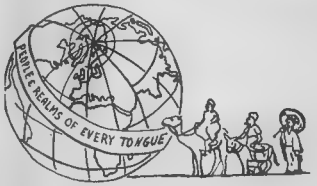

The ancient pagan philosophy was so confused and uncertain in its explication of the mysteries of the world that the famous Greek philosopher Plato said: "The Creator of mankind must come from heaven Himself to teach men the truth".

God Who made the world, does not leave it and its human inhabitants. He cares for the world as a good father cares for his child. This is the reason why He has given man His laws. He wants to help him to live as his nature and His Maker want him to live on earth.

The first law that God has given to men is the *natural law* which is implanted in man's very nature. The *second law* is *divine positive law,* that is, proclaimed by God or His representatives.

Why did God give us such positive laws? Because He has destined man to a *supernatural end,* that is, to the beatific vision in heaven where man will see God face to face. "Where we will see Him as He really is", St. John says (1 John 3, 2).

In the early centuries of man's existence on earth there were no Commandments except the *obligation to serve* God and to *have faith* in the future Redeemer, promised to Adam and Eve in paradise (Genesis 3, 15).

God choses Israel

When God decided to choose one people for His special inheritance, the revelation grew in size. God began to reveal Himself more *frequently* to His chosen People and to teach them His ways.

Thus God promulgated many Commandments through Moses to tie His people closer to Himself. "What great nation is there that has

its gods so near as Yahweh our God is to us whenever we call to Him? And what great nation is there that has laws and customs to match this whole Law that I put before you today?" (Deuteronomy 4, 7-8).

The historical event of the promulgation of the Commandments on Mount Sinai is described as follows: "I am Yahweh, your God... etc (Exodus 20, 1).

Three kinds of laws in the Old Testament

The Ancient Law of Israel had *three kinds* of laws, given by God: *Ceremonial* or cultal, describing the ceremonies and the way the Jews were commanded to worship God. It regulated the divine worship: prayers, feasts, sacrifices, etc.

Judicial laws, that is, the regulations concerning justice in life of the Chosen People and segregating them from their pagan neighbors;

Moral laws, that is contained in the Ten Commandments and especially in the *Two Great* Commandments: love for God and love for one's neighbor (Deuteronomy 6, 5 & Leviticus 19, 18). Moral laws concerned the actions and the life of the people in as far as they were morally good or bad.

All the Ten Commandments except the *third* which concerns the worship of God were *natural laws,* because they were only *clearer* expressions and declarations of the natural law which imposes such obligations upon man. The revelation made by God to Moses on Mount Sinai gave them a *special obligation and sanction* as well as a *greater precision.*

Character of the Ten Commandments

The Character of the Ten Commandments in their formulation is *negative*: "You shall not..." We can easily see the reason: they are easily comprehensible, especially to such primitive people as the Jews were at that time (around 1,400 or 1,200 B.C.). It was about that time that they left Egypt and went to Palestine. Even a *negative* Commandment has its positive *value.*

If you may not kill, it means that human life must be respected and preserved.

The Binding force of the Laws of the Old Testament

The *judicial* and *ceremonial laws* of the Old Testament have passed away with the promulgation of the Gospel by Our Lord, Jesus Christ.

The *moral Commandments*—laws of the Old Testament remain as far as they are expressions of the natural law or because they have been renewed by Christ. Their interpretation, however, and their sanction come now from the New Testament, not from the Old.

Christ's Law is final

The New Law, published by Christ, will last until the end of the world. All men are bound in conscience to accept it and to live according to its prescriptions. Christ told His Apostles before His Ascension: "Go to the whole world and proclaim the Good News to all men. He who believes will be saved, and he who does not believe will be condemned" (Mark 16, 16).

CIVIL LAW

Man is a member of the Church and of the State in which he lives. Both of them exist for the benefit of man. Both exist by the will of God.

Civil authorities have the right to publish laws for the benefit of their citizens, and if the laws are

just they bind in *conscience.* St. Paul says: "Civil governments-authorities were appointed by God, and so anyone who resists authority is rebelling against God's decision and such an act is bound to be punished" (Romans 13, 1-2).

Thus in the moral and *spiritual* sphere Christ directs us to His Church, but in the *secular* sphere He directs us to the civil laws, and so obedience to the civil laws is obedience to Christ Himself.

Civil law binds the citizens only then when it is *just.* When a civil law is unjust, immoral, that is, contrary to a higher law—natural, divine or ecclesiastical—then it *does not bind* in conscience, because actually it is not a law at all.

Civil law binds only the *citizens* of the territory for which it has been published. Man is a social being. As such he needs human laws. He needs them for his moral development, because the law with its *sanctions* is a necessary means of education for men who are weak human creatures, subject to sin and passions (Romans 13, 3). If a law does not bind in *conscience,* then we can say it does *not bind at all.* If these laws are mere directives, then they do not bind in conscience, that is under *pain of sin.* But even so when such suggestions are carelessly disregarded, men who do so are not without fault in the eyes of God.

Unjust laws

Unjust laws in themselves do not bind in *conscience.* Thus laws that prescribe something *intrinsically immoral* may never be obeyed, as Sts. Peter and John told the Jewish authorities who forbade them to preach the Gospel (Acts 5, 29). The citizens must *refuse* obedience to such laws and *resist passively.* When the amount of the immoral laws is such as to undermine the moral order of the society, *active resistance and rebellion are permissible,* provided that active resistance will not *worsen* the evil condition and there is *reasonable hope* that abuses would be removed and the right order restored.

If a law is *unjust,* but not immoral, for instance, *excessive taxes,* the citizens are *not bound in conscience* to comply with it, but sometimes they must obey them to avoid a greater evil, for instance, great harm to society, scandal, disorder, etc.

Obedience to evil authorities

The *obligation* to obey the authority does not come from the moral or religious character of the lawgiver or superior, but from the fact that he has a legitimate authority to command as the head of the society. If the laws, published by the evil lawgivers, are good or at least indifferent, the subjects are bound to obey them. Our Lord said of the bad Jewish leaders: "The scribes and the Pharisees occupy the chair of Moses. You must do what they tell you and listen to what they say, but do not be guided by what they do, since they do not practice what they preach" (Matthew 23, 1-3).

The *Legislators* cannot forbid under *pain of mortal sin* something that is of slight importance, because even God's law does not bind men under such penalty in matters of little importance.

ECCLESIASTICAL LAW

When Christ founded His Church which must receive all the nations of the world, He wanted it as a worldwide society. Such a society cannot exist without a government and laws. For this reason

Our Lord has given the power to make laws to the lawful heads of the Church: "Whatever you (Peter) bind on earth shall be considered bound in heaven" (Matthew 16, 19) and then He said the same words to the Apostles (Matthew 18, 20).

At the same time the faithful are obliged to obey the authority of the Church which represents Christ: "Anyone who listens to you, listens to Me" (Luke 10, 16).

Which is the lawful authority in the Church?

The *Pope* as Vicar of Christ on earth has *jurisdiction* for the whole Church, and the *Bishops* for their dioceses. The *pastors* have no legislative power, and therefore they cannot make laws.

The Church laws are contained in a book called *Canon Law.* There is one Code of the *Canon Law for the Latin Church and another for the Eastern Churches.*

At present, following the instructions of the Second Vatican Council, a special Commission has been established in Rome to reform the Code of the Canon Law.

There are *two plans.* Some want a short and concise *common* Code of laws for the whole Catholic Church, both Eastern and Latin, leaving both Churches a full freedom to supplement the rest of the needed legislation, while the others prefer *two* separate and fully elaborated Codes of Canon Law.

Who are the subjects of the Church Laws?

All Catholics are subject to the Law of the Church.

The Church has the right to impose laws on all baptized persons, both Catholics and non-Catholics, for instance, the law concerning blood relationship in marriage which is an impediment of marriage.

Other laws certainly do not extend to all baptized persons, for instance, the obligation to have marriage blessed by a Catholic priest.

The right of the Church, concerning pagans and other unbaptized people, is limited to the right to preach the Gospel to them and to interpret to them the truths of faith and to receive them into the Church regardless of civil laws.

Laws which are *merely ecclesiastical* bind all those who have reached the age of reason, that is, are seven years old. If they did not reach the use of reason at the age, they are not bound to keep them.

The obligation to keep the laws of the Church is *light or grave,* depending upon the *matter* involved and the *intention* of the *legislator.* If the matter is grave, the *legislator is presumed to* bind under *pain of mortal sin, although* he can also bind under venial sin only.

If the matter is *light* and its violation would not involve grave consequences, the legislator cannot impose it under mortal sin.

Punishment for violating the laws

The Church imposes spiritual penalties for the violation of its laws, for instance, excommunication, suspension, etc.

Causes that excuse from ecclesiastical laws

A person who cannot morally or physically keep the law is excused from observing ecclesiastical law, for instance, a sick person is not bound to go to church on Sunday.

A person can be dispensed from keeping the law by a legitimate authority. The *Pope* can grant a dispensation for the whole Church, the *Bishop* for his diocese, and the *pastor* can dispose an individual or some family from abstinence and Sunday obligation.

King Solomon thus prayed to God on the day of the dedication of the famous temple of Jerusalem which was one of the wonders of the world: "Hear from heaven where Your home is. Forgive and deal with each as his conduct deserves, for You know each heart. You alone know the hearts of all mankind" (2 Chronicles 6, 30).

Pope Establishes Second U.S. Byzantine Archeparchy and New Eparchy

(NC NEWS SERVICE)

Washington — Pope Paul VI has divided the Byzantine Ruthenian eparchy of Pittsburgh and established a new eparchy of Parma (Ohio).

The Pope has elevated the eparchy of Pittsburgh to the status of a Metropolitan See with its center at Munhall (Pa.) and with suffragan Sees of Passaic (N. J.) and Parma.

Most Rev. Stephen J. Kocisko has been designated Metropolitan of Munhall. He has been eparch of Pittsburgh.

Very Rev. Emil Mihalik, pastor of St. Thomas the Apostle church, Rahway, N.J., and chancellor of the eparchy of Passaic, is named first eparch of Parma.

These actions of the Pope were announced here by Archbishop Luigi Raimondi, Apostolic Delegate in the United States.

The archeparchy of Munhall in Pennsylvania will have for its eastern boundaries the present dividing line between the eparchy of Pittsburgh and the eparchy of Passaic. It will include the entire area of the states of West Virginia, Kentucky, Tennessee, Alabama, Mississippi, Arkansas, Louisiana, Oklahoma and Texas, and the following counties in Ohio: Ashtabula, Trumbull, Mahoming, Columbiana, Carroll, Harrison, Guernsey, Noble, Morgan, Athens, Meiga, Gallia and Lawrence.

The archeparchy has 80 parishes and a total Byzantine Catholic population of approximately 140,000 persons. In this territory at present are 85 diocesan and nine Religious priests.

The new eparchy of Parma in Ohio is to be formed of territory taken from the eparchy of Pittsburgh. The new See will include the state of Ohio with the exception of the counties included in the archeparchy of Munhall, and the states of the Union, including Alaska and Hawaii, to the north and west of Kentucky, Tennessee, Arkansas, Oklahoma and Texas. The Parma eparchy has 53 parishes, 55 diocesan priests and four Religious priests, 12 parochial schools, one high school and two junior high schools.

Eparch-designate Mihalik was born in Pittsburgh, Feb. 6, 1920,

the son of William and Mary (Jubic) Mihalik. His father is deceased; his mother resides in Rahway, N.J.

He attended Humboldt elementary school in Pittsburgh, Brentwood High School in Brentwood, Pa., the Catholic Institute of Pittsburgh and St. Procopius Seminary Lisle, Ill. He was ordained in St. Mary's Byzantine Catholic Church, Trenton, N.J., Sept. 21, 1945. He took post-ordination studies in education at Duquesne University, Pittsburgh.

He was administrator of SS. Peter and Paul church, Struthers, Ohio, from 1946 to 1955; pastor of SS. Peter and Paul church, Endicott, N. Y., from 1955 to 1961 and pastor of St. Thomas the Apostle church, Rahway, since 1961. He was defender of the bond in the diocesan curia from 1963 to 1968 and has been diocesan director of vocations since 1963 and chancellor since 1968.

Bishop Kocisko was born in Minneapolis, Min., June 11, 1915 and studied at Nazareth Hall, St. Paul, and the Pontifical Seminary of St. Josaphat, Rome. He was ordained in Rome, March 30, 1941, by Bishop Alexander Evreinoff. He held pastoral assignments in Detroit and Lyndora, Pa.; taught in SS. Cyril and Methodius Seminary, Pittsburgh, from 1949 to 1956; was on the diocesan tribunal of the Pittsburgh exarchate from 1947 to 1956, and became chancellor of the exarchate of Pittsburgh in 1956. Later in 1956, he was named titular bishop of Theveste and auxiliary to the apostolic exarch of Pittsburgh. He was consecrated Oct. 23, 1956 in St. Paul's (Latin Rite) cathedral, Pittsburgh.

In 1963, Bishop Kocisko was named to be the first bishop of the newly created Byzantine Rite eparchy of Passaic, N.J., and was enthroned on Sept. 10 of that year. On March 5, 1968, he was installed as the bishop of the eparchy of Pittsburgh.

TWO CARPENTERS OF NAZARETH

(Father and Son)

When Our Lord was still a young boy, Joseph taught Him how to use an axe, a knife and all the instruments needed in a carpenter's shop. For, like most of the boys in His neighborhood, Our Lord spent much of his time working with His foster father.

Every day, except the Sabbath, He and Joseph would go into their little stone workshop which was in the little town. There they would make ploughs for the farmers, tables for the housewives and other pieces of furniture needed for the home.

Probably their workshop looked like a deep, dark cave. It would be a small, arched place opening off one of the streets in the town. At the back there would be a window space which would be closed every night with a shutter.

Around the little workshop would be the wood needed for their work —rough tree-trunks for making ploughs and yokes and olive trees with their bark stripped off ready for use. In a toolbasket, made of rope and straw, Joseph kept the tools that he and Our Lord needed

for the different jobs.

Jesus would have spent most of His life in Nazareth quietly working besides Joseph, handing him the tools, delivering some of the furniture to the customers' homes, sweeping out the little shop, serving the callers who came to order a plough for their farms and doing all the little necessary things to keep the little shop working.

As He grew older, Our Lord helped Joseph with the more difficult work that He was asked to do. One can imagine the two of them discussing how they would tackle such a piece of furniture or farm instrument with Jesus listening closely to what the older man said. Their work would be well done, in fact, the best in town, for both of them saw their work was perfect before they sold it to a customer.

Our Lord would have known of many improvements in carpentry which were going to come about in later years. He would have thought up better ways of doing things than Joseph. But still He listened to the older man, giving His opinion when Joseph asked Him and then doing what Joseph thought best.

All this can be a great example to workers of today. So often people forget about Our Lord's early life when He was just a humble carpenter working for His foster father. They think only of the three years He spent preaching and working miracles, forgetting the 30 years He spent with Mary and Joseph.

Young people still at school think that they have to wait until they grow older before they start to follow Our Lord's example; but this is not so. They can prepare for their later life the same way Jesus did when He was a young boy. He helped His foster father in the workshop in Nazareth, He did as He was told by His parents, He always tried to do His work as well as possible.

So during this month of the Sacred Heart, think often about Our Lord and all He has done for us. But don't think only of His death on the Cross, remember, too, His early life in which He gave young boys and girls an example of how to live their lives. He came down from heaven, the Lord of the world and of everyone on it and humbled Himself so that He became a poor carpenter for many years of His life before He tried to win souls for God and received as His reward a horrible and shameful death on the cross.

There is a joke among the Catholic laity of the Latin Church which says that their assistants have no rights except that of Christian burial. But it is not a joke to many assistants.

Fishermen and wives are very much alike. They brag about the one that got away and complain about the one they got.

The statesman and a politician look differently at the State. A statesman thinks that he belongs to the State, but a politician acts as if the State belonged to him.

Who is the head of the family?

Donald F. Miller, C.SS.R.

The proper answer to the above question is quite often subject to misunderstanding and misinterpretation. Husbands and fathers are apt to adopt an exaggerated view of the authority over the family that is rightly theirs; wives, on the other hand, perhaps largely because of the wrong notions of many husbands, are apt to be resentful when mention is made of any authority being vested in their husbands.

For these very reasons, it is important that this subject be discussed as clearly and thoroughly as possible. Such a discussion will have to be broken down into three parts: I. God's designation of authority in the family. II The extent of such authority, and the manner in which God wills that it be exercised. III. How the authority of the husband must at times be opposed or substituted for by the wife.

I. God's designation of authority in the family

There can be little doubt, in the mind of any Christian, as to what God wills in this regard. His will has been made clear through definite revealed words in Sacred Scripture, and is evident to reason through the nature of the family and of the individuals who comprise it.

St. Paul is the principal spokesman of God on this point, although St. Peter enunciates the same revealed doctrine. St. Paul says, in his letter to the Ephesians, chapter 5, verses 22-24: "Let women be subject to their husbands, as to the Lord. Because the husband is the head of the wife, as Christ is the Head of the Church. Therefore, as the Church is subject to Christ, so also let the wives be to their husbands in all things." This statement, however, should never be considered apart from that which immediately follows in the same letter of St. Paul (verses 25-26): "Husbands, love your wives, as Christ also loved the Church and delivered Himself for it, that He might sanctify it."

Exactly the same truths are more succinctly enunciated by St. Paul in his letter to the Colossians, chapter 3, verses 18-19: "Wives, be subject to your husbands, as it behoveth in the Lord. Husbands, love your wives, and be not bitter toward them."

St. Peter's wording is so similar, nay, almost identical with that of St. Paul, that it is obvious that God inspired both to teach exactly the same doctrine to the world. He says, in his first letter, chapter 3, verses 1 and 7: "You who are wives must be submissive to your husbands; so that even if any do not believe the word, they may without word be won through the behavior of their wives ... You, too, who are husbands, must dwell with your wives considerately, paying homage to woman's sex as weaker than your own."

All these revealed words are in perfect accord with what reason can perceive to be the right order of authority and subjection intended for the family by the Creator. There are two steps in the process of reasoning that lead to the right conclusion.

First, in any cooperative union of human beings for the fulfilling of certain tasks and the attaining of certain ends, there must be authority. This means that one person must have the duty and responsibility of guiding the efforts of all toward the goals to be achieved. This holds even in regard to the voluntary associations into which human beings enter in order that they may work together on certain tasks. When a group of men start a new business venture, they at once choose a president or manager whose job it will be to guide the efforts of all toward the common goal. When men or women establish a fraternity or sorority or society or committee of any kind, they instinctively select a chairman or moderator or president to be the leader of the rest and the coordinator of all that is done.

Just as this is universally accepted or necessary in all voluntary human associations, so it must be taken for granted as applying to the natural or necessary associations that God has intended to arise out of the very nature of human beings. The civil state is such a natural association of human beings; but no state can operate effectively unless authority be vested in its officials.

The family is also such a natural and necessary union of human beings for the attainment of supremely important goals. So, even though it be comprised of only a husband and wife, as well as when it is made up of husband and wife and several children, there must be authority in the family to guide it toward its goals.

Who holds the place of final authority in the family? Reason, studying the nature of the members of the family, makes this clear. In the act of creation, God gives to the man —husband and father— certain qualifications for leadership and management that make him the natural head of the family.

He is the one who, ordinarily, proposes marriage and homemaking to the girl or woman. He is the one who is responsible for maintaining the home in a material way. Of the two sexes, the male is the one endowed by nature with qualities of leadership, aggressiveness, decisiveness, ability to make

long range plans and to carry them out. In an ideal world, it must be obvious to anyone that the husband and father is intended by God to be, in the words of Sts. Peter and Paul, "the head of the wife," and the head of the family. But since we do not live in an ideal world, the implications of this truth must be modified by all that is said below.

II. The extent of the husband's authority, and the manner in which it must be exercised —

Let it be said at once that God's placing of authority over the family in the man as husband and father does not imply that the wife is an inferior creature, any more than the board members of a corporation would consider themselves essentially inferior to the one of their number whom they agree on making chairman or president. The wife has her own gifts, her own responsibilities, her own inalienable tasks. Her place in the family is different from, not inferior to, that of the husband and head.

It must also be made clear that being the natural head of the family does not give the husband any semblance of right to consider himself or make himself a tyrant or dictator. A dictator is one who rules according to whim and self-interest; who demands that his will be done whether it be according to right reason and virtue or not; who forces conformity to his will by threats, physical violence, brain-washing and mental pressure. There is an objective and God-ordained code of rules and laws within the framework of which all authority must be exercised. To transgress this code makes one in authority liable to the severest punishments of God.

A further important point: the man is not the head of the wife in the same sense that parents possess authority over their children. Children must obey their parents, in all things except outright sin, even when they cannot judge and do not understand the prudence of the commands given.

But wives are not children. They are resumed to be adult human beings who have willingly entered into a partnership with their husbands, accepting the fact that the latter posess some authority in the partnership. Wives have a right to be treated as adults, even by the head of the family. Husbands have an obligation to recognize the limits of their authority and to observe the rules that God Himself has laid down for the exercise of that authority.

There are very few matters in which a husband has the right to exercise his authority in so final a way that the wife has no reasonable right to contest it. He has such a right to exclude sin from the partnership of marriage, no matter what the wife's arguments in favor of it. He has such a right to insist on the religious and Catholic upbringing of the children, no matter what contrary arguments his wife raises.

In some lesser matters he also has the responsibility to make decisions that ordinarily could not reasonably be resisted by his wife. He has a right to choose the kind of work he will do to support his family. He has a right to decide where the family will live, when this has a bearing on his ability to make a good living. Even in such matters it is better that the decision be a result of discussion and even some compromise than that it be

made without any consideration of the wife's point of view.

In whatever matter the authority of the husband and father is exercised, however, it is the *manner* in which it is exercised that is of the greatest importance. Here the command of St. Paul must never be forgotten: "Husbands, love your wives, as Christ also loved the Church and delivered Himself for it." There are two ways of exercising any authority over others: with love and without love. Only the former is the way intended by God.

Love means manifesting the will to be helpful to the one beloved. It means seeking the happiness, temporal and eternal, of the one who is loved. It means sacrificing oneself, "delivering oneself," renouncing one's own feelings and preferences and inclinations in order to bring joy to the loved one. Sometimes, indeed, it means hurting the one loved for a moment, but only with the knowledge that the temporary hurt will eventually turn into gratitude and joy.

From this it can be seen that a husband does not exercise his authority "with love," if he flies into torrents of rage when his will, even though it have a good object, is crossed; if he thinks his authority sanctions punishing his wife by physical or mental cruelty; if he makes decisions on the obvious assumption that his wife has no right to be consulted and no common sense to contribute to any issue; if he tries to dominate and domineer over his family even in trival matters about which there are several justified points of view; above all, if he tries to force his wife and children into a mold of his own making without ever doing anything to win and hold their affection.

As in the exercise of any authority, so the head of a family exercises his authority "with love," when those subject to him are scarcely aware that he is exercising his authority at all. This does not mean that the head of the family gives up making decisions in a crisis, or in an important matter for the family. It merely means that the day-to-day pattern of his conduct is so marked by a loving desire for the spiritual and temporal welfare of his wife and children, that, when a decision has to be made, it is accepted without murmur as the right and just and best thing to be done. "He rules best who rules least," applies to the head of a family as well as to other spheres of authority. Remembering this will keep a man from "throwing his weight around" in an arbitrary way.

III. How the authority of the head of the family must at times be opposed or substituted for by the wife

From the above it is clear that the authority given to the man as head of the wife and head of the family is limited by unselfish love. In this imperfect world, however, there are many circumstances in which it becomes necessary for the wife and mother to override or to take the place of the one designated by nature and by God to be the head of the family.

God tells the husband that he is the head of the wife; and He tells wives to be subject to their husbands. This does not give the husband the authority to invade the conscience of his wife, and to twist it, contrary to what she knows to be God's will for her, to his own will. Thus, if a husband suggests sinful actions to his wife, or urges

them upon her, or even demands and commands that she participate in offenses against God, she is bound to resist. Every form of authority found among men is rendered null and void when it tries to use its position to lead others into sin. When sin is involved in the orders of one in authority, the words of St. Peter (Acts, 5, 29) must always be followed: "We must obey God rather than men."

It is clear, too, that when a girl or woman enters a mixed marriage, that is, one in which her husband disagrees with her convictions about religion, she should know beforehand that occasions will probably arise when she will have to act contrary to the wishes of her husband, even though he has been called by God "the head of the wife." This is one of the great drawbacks to happiness in such marriages, that, though a wife instinctively wants to be led by her husband, she will have to resist his leadership when it seeks to draw her away from what she knows to be the path to God.

The husband is intended by nature to be not only the head of the wife, but the head of the family, that is, of the wife and children. In this respect, too, circumstances may arise in which the wife will have to substitute for or even oppose the authority of the husband.

When, in His providence, God takes the father of a growing family in death, He thereby delegates the wife to be both a father and mother to the children. She thus becomes the head of the family, and God, Who took the father, provides her with special graces to fulfill her new and dual role. This should be one of the great consolations of a bereaved wife.

There are other circumstances in which a wife is called upon to assume a large measure of "headship" or authority in the family. This is not to deny that the husband is intended by nature to be the head of the family. It is merely facing the reality that, when the husband for any reason fails to live up to the responsibility that is his, the family need not collapse, because the wife is there to take over. Here are some circumstances in which this happens.

1. *When the husband, either by reason of his work or for some other reason, good or bad, is absent so much from the family that he knows little of its affairs and has very little influence over the children.*

A man who travels extensively for a living, or accepts assignments that move him around a great deal and keep him away from his family for long periods of time, must delegate much of what should be his authority in the home to his wife.

He should wisely try, whenever he comes home, to brief himself as thoroughly as possible on the problems and needs of the family. He should try to give his wife the benefit of as much counsel and support as he can. But he should know that he will never be able to do the job he should be doing for his family, while he is away from it for weeks at a time. Therefore, he has to back up her decisions, and never quarrel with her over what is decided in his absence. If he wants to take his rightful spot in the home, let him find a job that will not make him a half-stranger to his children.

2. *When a husband turns out to be temperamentally easygoing, indecisive, incapable of accepting or living up to responsibility.*

Husbands should not be like this, we know. Those who are should be prodded by these very words to reflect on their obligations toward their families; to try to overcome their lackadaisical and easygoing inclinations; to share with their wives the task of making decisions for the welfare of the children.

But when a change for the better in such a husband is slow in coming, the wife should not abandon herself into a slough of self-pity. She married the man "for better, for worse." Neither should she think that she will hasten a change in his habits by vixenish nagging or fits of temper and protracted moaning. She must, instead, make up for his shortcomings by doubly effective leadership and guidance offered to the children. Doing her job better is one of the most effective ways of inspiring or shaming a man into assuming his share of the job.

3. *When a husband, by reason of his faults and sins, turns out to be a bad example, even at times an evil influence on the children.*

A husband who spends a great deal of time in taverns or among friends drinking to excess, or one who can scarcely speak without profanity, or one who has delivered himself up to a corrupt sense, so that he is always picking up obscene books and magazines and bringing lewd suggestions and stories into his conversation — any such as these is unfit to be called the head of a family.

No cross could be heavier for a good wife to bear. She has two difficult things to do: 1) to refrain from contributing, by accusations and unkind talk against her husband, to a build-up of hatred for him in the hearts of her children; 2) to take his place in leading and directing the children toward what is good. Her own prayers for her husband must be unceasing, no matter what her feelings may be.

All the above facts and truths must be taken into consideration when one desires to understand the full meaning of the Scriptural injunction: "Wives, be subject to your husbands. Husbands, love your wives, as Christ loved the Church."

Thank God, there are many Christian homes in which the ideal of Scripture is beautifully portrayed. The husband is the leader, the final authority, the one whose life is dedicated to bringing temporal and eternal happiness to his wife and children. The wife is his partner, though subject to him in the essential matters that are the responsibility of the head of the family. But such is his manner of living, of making decisions, of leading rather than commanding the way to his wife and children, that these scarcely feel any yoke of authority. Together they are all on their way to God.

(The Liguorian)

Hatred is not a wise man, if he does not know how to play fool on the occasion.

He is unworthy to live who lives only for himself.

A fault confessed is half redressed.

A fool and his money are soon parted.

Weeds need no sewing.

Ch 23 Jesus is the Son of God

CHAPTER 23

JESUS IS THE SON OF GOD

In God there are three Divine Persons: the Father, the Son and the Holy Spirit. These three Divine Persons are called the Blessed Trinity. The three Divine Persons are one and the same God.

The Second Divine Person took to Himself our human nature; that is, our body and our soul. This Divine Person is now Jesus Christ. He is God and Man at the same time. He is the Son of God that became Man. When Jesus was baptized by St. John the Baptist, God the Father testified that He was His Son: "You are My beloved Son with Whom I am well pleased!" (Mark 1, 11).

Jesus also declared publicly that God was His Father: "If you knew Me, you would also know My Father" (John 8, 19).

All good men who love God and keep His Commandments, are God's children, but they are the sons and the daughters of God through adoption, while Jesus is the true Son of God, the Only Son. St. Peter confessed it when he said to Jesus, "You are the Messias, the Son of the living God" (Matthew 16, 16).

When the Jewish high-priest Caiphas asked Jesus at His trial: "I adjure You by the living God to tell us outright, are You the Messias, the Son of God", Jesus replied: "I am as you say!" (Matthew 26, 63-64).

Because Jesus is the Son of God, He is distinct from the Father. He is the second Person of the Blessed Trinity, true God, as true as the Father and the Holy Spirit. "My Father and I are one" (John 10, 30).

Since Jesus and God the Father are the same God, whatever the Father does, the Son does too. Whatever the Father knows, Jesus knows too. When the Father loves, Jesus loves too.

QUESTIONS

1) *Who is Jesus Christ?*

Jesus Christ is God the Son Who became Man.

2) *Why did the Son of God become Man?*

The Son of God became Man to save us from the eternal misery of hell and to lead us to heaven.

3) *What did the Son of God do to you when He became Man?*

When the Son of God became Man, He made me His own brother or sister, because He is as much a man as I am.

SCRIPTURE

The Word was God (John 1, 1).

When the centurion and his men who were keeping guard over Jesus noticed the earthquake and all that happened (at Jesus' death), they were overcome by a sense of awe and said: 'Assuredly, this Man was the Son of God!' (Matthew 27, 54).

PRACTICAL RESOLUTION

My Jesus, I believe that You are truly the Son of the Almighty God, and I promise to defend this truth all my life.

LITURGICAL PRAYER

Lord Jesus Christ, our God, You have blessed five loaves of bread and fed five thousand people... For it is You, O Christ, who bless and sanctify all things. And to You we give glory, together with the Father...

(The blessing of the Bread at the Vespers)

PERSONAL PRAYER

My dear and loving Savior Jesus, I believe that You are a true God. Please bless me all the time and let Your blessing make me a good brother (sister) of Yours.

PRACTICAL EXERCISE

Write down in your notebook:

1) Why is Christ a true God?

2) Give some proofs from Jesus life that show that He was God and that He had the power which only God can have.

3) Draw a picture of the Blessed Trinity, especially the picture of Jesus Who sits at the right of His Father.

Chinese proverb says: "The strongest memory is weaker than the weakest pencil".

How often men use people and love things! It is not a Christian practice. A follower of Christ should love people and use things.

Not ignorance, but laziness is the mother of stupidity.

Ukrainian Catholic Bishop Reported Arrested by Soviet Police

Bishop Vasyl Welychkovsky

VIENNA, Feb. 26 — The Soviet security police in Lviv have arrested the secretly consecrated Ukrainian Catholic Bishop, Vasyl Welychkovsky, according to Kathpress, the Austrian Catholic press service.

Kathpress said the arrest took place several weeks ago when the Bishop was on his way to a private house to receive the confession of a sick person. The information reached Vienna from Ukrainian emigre circles, the report said. Kathpress is usually well-informed on religious matters in Eastern Europe.

Bishop Welychkovsky, a Redemptorist father, was among about 1,000 Ukrainian Catholic priests arrested and deported immediately after the end of World War II.

Since his return he has lived in Lviv on an old-age pension paid by the state, the Kathpress report said.

New Wave of Persecution

PHILADELPHIA, Pa. — The February 21, 1969 issue of *America*, Ukrainian Catholic daily, reported that Archbishop V. Welychkovsky was arrested by KGB agents on January 27, 1969 when he went to confess a sick person in his home. The arresting officers are reported to have said: "You will never see him again."

After Archbishop Welychkovsky's arrest, the Soviet police made a search of private homes of several Ukrainian Catholic priests in Lviv and in other Ukrainian cities.

In Stanyslaviv (now Ivano-Frankivsk) Soviet agents visited several Ukrainian Catholic nuns and distributed leaflets which forbade them to receive priests, help in baptisms or facilitate confessions.

It was also reported that in the fall of 1968 a synod of Orthodox clergy was held in Pochayiv. Several complaints were made that because of the activities of Ukrainian Catholic priests, Orthodox priests who are under the jurisdiction of the Russian Orthodox Patriarchate, cannot perform their duties. It was further stated that participants petitioned the Soviet government in Moscow for assistance in the liquidation of the Ukrainian Catholic Church in Western Ukraine.

Several months before the arrest of Archbishop Welychkovsky, an alleged tourist asked the prelate about the Ukrainian underground Catholic Church. The tourist proved later to be an agent of the Soviet secret police, the Eastern Rite Information Service of Chicago reported.

The service further added:

"This is the first time that we are publishing his name."

It explained that Archbishop Welychkovsky had been consecrated in secret during his captivity in Soviet concentration camps.

The sons of Chaldea saw in the arms of the Virgin the One Whose hands had created man; and recognizing Him as their Lord even in the form of a servant, they hastened to pay homage to Him with their gifts, as they cried out to His blessed Mother:

Hail, for you are the Mother of the unsetting Star.
Hail, for you are the morning Star of the mystical Day.
Hail, for you have quenched the furnace of errors.
Hail, for you are enlightening the scholars of the Blessed Trinity.
Hail, for you have dethroned the old tyrant (satan).
Hail, for you have shown us Christ, the Lord Who loves men.
Hail, for you have freed us from pagan idolatry.
Hail, for you have rescued us from moral dirt
Hail, for you have stopped the fire-worshipping.
Hail, for you have weakened the fire of our passions.
Hail, for you have taught moderation to the faithful.
Hail, for you are the joy of all generations.
Hail, Virgin-mother. (Akafist to the Blessed Virgin Mary, Ikos 5).

There is only one remedy for those who are chronically anxious: "Drop dread!"

I'D LIKE TO KNOW . . .

1) *What should we do? Our daughter got into trouble, and the man responsible for her sad situation refuses to marry her. Should she give the baby up for adoption or keep it and let it live as an illegitimate child?*

First of all, it is not advisable to force the couple to get married, if they do not care for each other. Where there is no real love between the marriage partners, there is no hope for a lasting and happy marriage.

Secondly, the stigma of illegitimacy is unhuman, because it punishes an innocent child for the sin of his parents. We hope that the New Canon Law, which is now being worked out in Rome, will remove this stigma. Some countries have already done so.

If your daughter is unable to raise the child properly, it is better to give it up for adoption, provided a good and Christian family adopts it. After all, the physical union is not the most important thing for the child. Foster parents can often give the child more than his real father and mother.

2) *Who was the first man of the Bible that had more than one wife?*

It was a certain Lamech, descendant of Cain. The Bible says: "Lamech married two women", Adah and Zillah (Genesis 4, 19). It was the beginning of polygamy among the Cainites, the descendants of the cursed Cain who killed his brother Abel. It was a departure from the strict law of monogamy, instituted by God Himself in paradise when He made one man and one woman, Adam and Eve, and united them in holy matrimony (Genesis 1, 27).

3) *How do you explain that so many people go regularly to confession, but never improve? They are always the same: quarrelsome, gossiping, impatient, envious, etc? Is there anything wrong with them or with their confession?*

There are many people who do not realize that confession alone, no matter how often they approach it, will not spiritually and morally cure them of their human weaknesses and passions. Some people go to confession, because they feel lonely. Some others try to get rid of pressure. Some are seeking help, because they feel disturbed, etc. Such reasons are secondary. Confession must first and foremost be a religious event in which Christ

and the soul meet. Confession is not a matter of stock-taking or of washing. It is not a nice chat with the priest. Nor is it the place to seek guidance.

Confession is a Sacrament of divine mercy and love. We should approach it in the way the Prodigal son approached his father: "Father, I have sinned against heaven and against you" (Luke 15, 21). In this Sacrament the priest is only Christ's intermediary. A person going to confession should realize that he is confessing to Christ before his official minister, the priest, not to the priest as a man.

Confession must not be a cataloguing of one's sins. While examining his conscience, the penitent should ask himself: "What is my attitude towards God, my fellow men, my family, my co-workers, etc. "Confessor and penitent should discuss the matter in order to get a clear view of the penitent's soul, its virtues and weaknesses, because this Sacrament does not work like magic. Only when we receive the Sacraments in faith we encounter Christ and His saving love. We know from the Gospel books that whoever approached Christ during his earthly life went home consoled and spiritually renewed, for instance, Mary Magdalen (Luke 7, 37-50), adulteress (John 8, 3-11), the penitent thief (Luke 23, 40-43), etc.

Christ can cure any person from his spiritual and moral wounds, but not without the person's earnest and sincere cooperation. The Sacrament of penance gives grace to those who worthily receive it, but they must use this grace and try to improve themselves. Confession will be useless to them, if they stop working on themselves as soon as they leave the confessional.

4) *What is modern theology? I have heard this word, but I do not know what it means?*

A salutary revival of theology was started after the World War I in Europe. Modern theologians apply moral principles to modern problems: medical ethics, alcoholism, adolescent chastity, mental illness, marriage, social problems, business ethics, education, etc. They seek the enlightenment in theological sources, that is, the Scripture, the Fathers of the Church and the great theologians of the past. They try to avoid the exaggerated legalism in Christian life.

The most famous among modern theologians is Fr. Bernard *Haering*, CSSR. who wrote three volumes on moral theology: *"The Law of Christ"*.

He divides his moral theology into two major parts: general moral theology and special moral theology. Special moral theology has two parts: Life with God and life with one's fellow men.

Religion is a dialogue with God. God speaks to us through Christ. Christ calls all men. Man must answer His call.

Modern theology explores such modern problems as truth and beauty, press, cinema, radio, television, human sexuality, marriage, contracts, work, state, Church, etc.

It is heavily flavored with the quotations from the Bible. It presents problems in terms of modern thought.

This is a good beginning for theology which must grow in today's world which presents new complicated problems all the time due to the explosive expansion of

knowledge, uncertain future of mankind and the change of traditional way of life which was followed by Christians for long centuries.

We must continue the study of moral theology, trusting the Good Lord Who tries to lead mankind to His Heavenly Father by means of the Holy Spirit and the current events. Theologians must do their part to unfold the meaning of this call to their fellow men and to help them to answer "Yes" to it.

5) *What does the Church teach about the immortality of man's soul? Do the animals also have a soul?*

The Church, following the teaching of the Bible, tells us that man is composed of body and soul. These two elements make man. Thus the body is not accidental to man. It is an essential component of man. His soul never dies, even after man's death. It is man's body that dies, not the soul. The soul is eternal. God alone can destroy it, as He alone can make it.

When the soul is separated from the body at the moment of death, it remains incomplete and yearns for the reunion with the body. And this is one of the reasons for the resurrection of the body.

The animals also have a soul, but it is a material soul which dies with the death of the body. It is the principle of life.

6) *Can anyone say that bachelors and spinsters waste their life, because they are not married?*

No, not all of them waste their life, as not all married people profit by their life and use it properly. There are some single people who have chosen this state of life, because it suits them best. Others are forced to lead a single life. Still others were called by God to remain single. If God calls someone to the single state of life He gives him all the graces necessary for that state and the fulfillment of its duties. The plan of God for each individual is called vocation.

A bachelor or spinster who works for God and his fellow men is not wasting life. They are not failures in life. A person can be a failure regardless of the state in which he lives. It is not the state that really matters, but how the person behaves and lives in it.

7) *I have a very nasty child. Should I give him everything he wants to keep him quiet?*

Yes, give him everything he wants, if you wish to spoil him even more than he is now and turn him into a little despot who will not hesitate to tyranize the whole family.

A honeymoon is certainly over when the groom gets out of his car at a drive-in movie to wipe off the windshield.

The teen-agers were always the same: they grew up, left their parents and got married. Today they do the same things, but often change the order. That's all.

If all men were of the same race, color and creed, people would find other causes for prejudice, hatred and gossip.

PLEA FOR SINNERS

by D. F. Miller

In the minds of some writers and speakers who are fired with the grand ideal of making all the people of God fervently perfect in their service of Christ, there is a tendency to forget and neglect and ignore a whole class of individual souls. These are the sinners, in and outside of and on the fringes of the Church Christ founded for the salvation of the world.

This kind of neglect was strikingly pointed up in a quotation published recently in the *St. Louis* (Catholic) *Review*. Under a picture of the Dutch theologian, Father Edward Schillebeeckx talking to a reporter, he was quoted as saying that "he could see no use for having a church full of people unless they are all committed Christians."

We know that Father Schillebeeckx is too good a theologian to permit a statement like that to stand unmodified. We have no doubt that a more lengthy quotation of his words would have made room for the presence of a few sinners in the Church of God. But the fact that the above statement was isolated and given prominence is an indication of a trend that needs to be frankly discussed and thoroughly analyzed, if for no other reason than to prevent anybody in all the world from thinking that there should be a sign on the door of every Catholic Church with the legend "For deeply committed Christians only. No sinners need apply."

The first thought that strikes us in this matter is that there are very few of us, if any honest ones, who feel convinced that our commitment to Christ is as deep and as complete as it should be, or even as deep as, in our better moments, we would like it to be. If the day has come when theologians or pastors are to tell us that, if our commitment to Christ has not reached a certain depth, there is no use or point in our going to church or taking part in the worship of God ordained by Christ, it is a very evil day.

This is in no way to doubt that Christ calls His followers to be perfect, to be saints, to seek first and always the kingdom of God. But it is also clear that Christ came to call sinners to repentance, and He set up His Church in such a way that it would be a constant call to and a continuing opportunity for sinners to find themselves drawn to His forgiving mercy. That is why there are confessionals in Catholic Churches, and crucifixes above the altars, and a Mass daily repeated that contains countless pleas for mercy "to us sinners," and pulpits from which the ministers of Christ can repeat over and over Christ's own appeal to sinners to change their ways.

What a base and ignoble and totally unchristian notion it is

that a Catholic Church is only for the completely converted, the deeply and irrevocably committed, the men and women who have fought their last battle with sin because now they are confirmed in grace! If that were true, how many of us struggling mortals would dare to enter a pew?

Perhaps one of the greatest scandals in the Catholic Church has been that there have always been a few self-approving Catholics who have resented the fact that guards are not appointed to keep out of their church people who are not living up to all of the commandments of God. Christ himself anticipated such Pharisaical attitudes, and rebuked it in advance by "sitting down at table with publicans and sinners." And when the scandal-takers remarked on this, He gave the ready answer: "I am come to save not the just but sinners." (Matthew 9, 13).

In the name of that Christ we say therefore: "Let the sinners come to church. Let them fill the empty pews. Let those who are only feebly committed to Christ use the one means most fitted to put strength in their commitment —association with Christ in the one place where His redeeming sacrifice is re-enacted, and all the sacraments and sacramentals, all the appeal of His word and His house may possibly set fire to their hearts with repentance and grace and love."

This subject brings to mind other indications of the tendency among some of today's writers to neglect and ignore the needs of sinners. One such is the ill-conceived proposal that the motive of fear be rigorously excluded from all appeals that are made to sinners. If one were to put this attitude into blunt words, it would go somewhat like this: "If you cannot be moved solely and entirely by the love of God to do good, we don't want you. We don't want any fear-motivated Christians." This is anti-Scriptural, anti-psychological, and even anti-love. Scores of times in His dialogue with man in the Bible, God has said that "the fear of the Lord is the beginning of wisdom."

To try to eliminate such fear is anti-psychological because God created in the very nature of man a capacity for fear as a protective shield against danger, temporal and eternal, and not to use that capacity would be almost a defiance of the Creator. It is anti-love, because no human being can truly love another, whether it be man or God, without finding that love includes fear of losing the one beloved. Certainly sinners who are living without God, or in danger of being cast off by God forever, must be prodded by fear of what they are losing as much as they are urged to love God in Christ for the great good, the everlasting good, the perfect good that He is. And long after the commitment of love is made, there must still be fear of one's own willful power to renounce it.

Another indication of the trend furthered by a minority to neglect and abandon sinners may be found in the suggestion that now and then appears, to the effect that the Catholic Church would be better off if she lifted the serious obligation imposed on all Catholics to attend and take part in the Mass every Sunday, and left this to the choice and fervor of the individual.

We are by no means saying that the Church cannot do away with

this specific obligation. We cannot be certain (nor can anybody else) that circumstances may not arise in which she will remove the penalty of mortal sin from the deliberate missing of Mass on Sunday and holy days. But apart from such speculations, we see a danger in the manner in which some sincere persons discuss this issue.

We are sure that they do not intend it this way, but it almost seems that they would like to see a final separation of the sheep from the goats, the saints from the sinners, before the judgment of the last day. Let only those, they seem to say, who really want to, out of love for Christ, come to Mass on Sunday. Let only those who have so completely overcome their fallen human nature that they have no inclination to neglect the worship of God, be found in our churches on Sunday. Let the Church relax her loving grip on sinners, on the indifferent, on the worldly, on the too busy for God. Let her say to them, go your way without hindrance, without obligation, without inhibitions of your freedom. We want only the holy, not the sinful part of the people of God, to gather on Sunday to offer the sacrifice of His Son.

This is what we mean by the neglect of sinners. There are those who argue, we think wrongly, that sinners don't do themselves much good by going to Mass on Sunday; most of them don't go every Sunday anyway. Why, then, they continue, add to their sins by making it a serious sin to miss Mass?

In response we say that there is no hope for any sinner who does not pray; that the sinner who attends Mass on Sunday, even under a kind of spiritual duress, cannot help saying some kind of a prayer while he is there, imperfect though it may be; and that this is the hope that the Church, in binding him to Mass, holds out for his conversion. At least she brings him on occasion within reach of the dramatization of the Saviour's words: "Father, forgive them for they know not what they do," and of the Saviour's commendation of the man whose only prayer was: "Lord, be merciful to me a sinner" (Luke 18, 13).

(The Liguorian)

Barbara said to her husband: "Darling, all I know about politics is that when I vote I usually cancel out yours".

If anyone loves Me, he will keep My word (John 14, 23).

Wedlock is a padlock.

A baby girl, they say, is a frail craft on the sea of life. They also add that the older she becomes, the craftier she gets.

A secretary to someone on the phone: "The boss will be back soon. He is gone out to lunch. He will not be long, because nobody took him".

TALK TO EACH OTHER!

by Thomas E. Tobin

A happy marriage is one in which the husband and wife talk to each other; an unhappy marriage is one in which they do not.

This simple conclusion has emerged from many years of close contact with happily and unhappily married couples. In a good marriage, the lines of communication are open; in a shaky or bad marriage, they are blocked or closed. When a husband and wife seek the help of a marriage counselor, they are usually in such a state that they cannot discuss touchy matters without anger slamming shut the communication door. In such a situation the counselor serves as a bridge builder between them. He tries to make them understand not only themselves but also each other. In an atmosphere of understanding a husband and wife can not only talk but listen and mutually solve problems.

Why Don't They Talk?

One of the difficulties in the fast and hurried pace of modern living is that the husband and wife are just not together often enough for leisurely conversation. They are like ships that pass in the night. There is not enough time to talk. Mother has become a chauffeur who drops off, waits for, or picks up children who are involved in an unbelievable number of good activities. Father spends much time in fighting the traffic to and from work and arrives home tired and hungry. All too often he is very willing to just sit and relax. Often he is all talked out by the time he reaches home. But home is not always the place in which much time is spent. Many meetings take either the husband and the wife alone or together out of the house in the evening. Husbands and wives meet in the confusion of the morning and the chaos of mealtime and bedtime, neither of which are very conducive to calm and collected conversation.

Sometimes husbands and wives do not recognize the real need for communication. "Time will take care of it." "The less said the better." "Let sleeping dogs lie." "Talking only leads to argumentation." "I will just forget about it and not let it bother me."

Unfortunately time only makes bad things worse! Misunderstandings and irritations are kept beneath the surface until they explode in full blown anger. Women sometimes feel that men should sense that they are being bothered by something which needs discussion. But men normally are not as perceptive as women and need to have things spelled out very clearly for them. Men can also be

great "duckers." They do not like to be pushed into a conversational corner and use many means to avoid this. They operate on the assumption that if the matter can be ducked for awhile, the wife will forget all about it. They feel that domestic crises are like summer storms which wear themselves out and do little damage if the husband can just keep out of his wife's way until she cools off.

Sometimes couples do not talk because they are bored and have nothing to say. They have not grown since their marriage and have not much to offer each other. Perhaps they did not stretch their minds by new interests nor enlarge the circle of their friends and found as time went on that they had less and less to give each other. Each fed on the other; they did not replenish themselves and hence exhaustion resulted. A woman can live in a small world of her children and become more mother than wife. A husband can be interested only in his work and athletic hobbies. Neither has much to talk about. A husband and wife, a father and mother are first of all persons who must develop themselves so that they become vital persons who have so much to offer to each other, the children and friends.

These are only some of the reasons which make communication difficult and this lack of communication prevents a full and loving sharing of lives. A husband and wife must come to know each other in some way by the mere fact that they are living together. But this is the same type of knowledge that they have of fellow workers and neighbors. It is not the warm, personal knowledge which comes from self-revelation, from throwing back the veils that shroud the inner person's thoughts and emotions. Couples do learn to read the storm signals in each other and act accordingly. But they should know each other by a loving sharing rather than by observation or mind reading. To know, in Biblical language, means a loving knowledge and giving.

Why Communication Is Necessary

The very purpose of marriage is that a husband and wife become one. This requires that two people of different sexes, with different personalities, and from different backgrounds fit along side each other so that they become one. The differences in sex, personality, and background are the three bridges that must be crossed before the husband and wife can reach the unity that is necessary for a happy marriage.

Neither sex understands the other! And yet they are meant to get inside each other and become one. Since men and women know only each other, they expect that the other sex will act and react as they do. "If he loved me he would not act in this way." "Why does a woman worry about such silly things. They do not bother me at all." In general, women do a better job of understanding men than men do in understanding women because women are so much more personal and perceptive and center their lives around their marriage. Men are not as personal and are more concerned with things and ideas as well as their work outside the home.

It is well to remember that both man and woman belong to the human race and neither sex has an exclusive claim to certain characteristics. Each sex in some way shares in the human traits of the

other. In this article, however, we highlight the points of contrast. Some of the traits, therefore, will be drawn in broad strokes, although in real life the contrast is not so sharp.

Intellectual Differences

In general, a man and woman approach decisions in a different way. A man proceeds in a logical way, step by step, from basic principles to conclusions. A woman possesses the much derided gift of intuition which penetrates to the very heart of the matter. Man sees the part, woman sees the whole. Both methods are legitimate and complementary ways of viewing reality.

In his reasonableness a man may see so many sides of a question that he cannot make a decision. His position can be that of the medieval ass of the logic textbook who was equally distant from two equally inviting bales of hay. Since both looked equally good, he could not make a choice, and as a result starved to death. A woman's intuition can become impulsiveness which causes unwise decisions. "You cannot argue with a woman," and "A man just does not understand" are common statements which point out only partial and negative truths. The balancing truths are: "Intuition can also arrive at truth," and "Logical examination can lead to understanding."

A man has to learn that there often is a great difference between what a woman says and what she means. They do not always coincide. For instance, if a wife says: "It is perfectly all right with me if you want to go golfing today," she does not necessarily mean that. If a husband is foolish enough to go golfing he probably will return to an angry and pouting wife. He may be puzzled but it is perfectly clear that his wife meant: "If you love golf more than you love me, it is all right for you to go out and chase that silly old ball."

A man never quite learns how personal a woman is and that she is the center of traps with apparently innocent observations or questions. She might rearrange the furniture, get a new hairdo or a new dress, and wait for the unsuspecting male to notice and praise. If she even prompts him and practically places the words on his lips and he still does not say them he is in for real trouble. Man can be so lacking in perception that he is really sincere when he pleads for his wife to tell him what is bothering her. When she says: "If you are so dumb that you do not know what you have done, I am not going to tell you," she is speaking the truth. He really is that dumb and needs his wife to spell out the situation.

Selfishness can enter very easily into the relationship between a husband and a wife. Each can live in a narrow and petty world of self. Their first thoughts and concerns can be turned inward to themselves so that they are incapable of going outward to others. They are so full of themselves that there is no room in themselves for anyone else. A man can be so preoccupied with his work and hobbies that he is thoughtlessly selfish. A woman, who is made by God to be thoughtful of the personal needs of others, can become thoughtfully selfish when she has been hurt by her husband. If he likes a rare steak he will be served a charcoal crisp one. Favorite foods will not appear on the table nor will buttons be replaced on shirts.

Man as provider for the family needs much encouragement to satisfy his own doubts whether he is providing well enough for his family and is as good a husband and a father as he should be. He needs the strength that comes from the knowledge that his wife is with him all the way. She must build up his sense of his own value and importance and must reassure him that she loves him for just what he is. She must be happy with the type of work that he prefers and not push him into work for which he is unsuited. If he is a born salesman and would not be happy in another job she must not try to force him into a nine to five job. She must learn to live with his absences from home and the uncertainties of commissions because a man must be happy with his work. If he is not happy and cannot live with himself he will not be able to live with her and the children. A man must find personal satisfaction in his work and his wife must encourage him to succeed in his chosen field.

A woman needs affection from her husband who is attentive to her as a person. He must learn to appreciate and to compliment her for her work and for herself. He must tell her that he loves her. A woman never tires of hearing from her husband that he does love her. A man is prone to let his actions speak for his love. He feels that if he supports his wife, does not run around with other women, does not drink or gamble excessively, that he is a perfect husband. But a wife wants something much more than this. She prizes these good qualities but above all wants the love and affection of the man that she married. A husband must train himself to be sensitive to her needs, wants, and moods. He must love her so much that he wishes to give her himself to please her in many different ways. If she keeps pestering him to talk while he is watching television, he should give her more than the time during the commercials. Nor should he finally in anger turn off the television, fold his arms and say: "All right, let's talk." Needless to say this direct approach seals hearts and lips very effectively.

Different Personalities

Besides the basic difference between the sexes there is often a difference of personalities. This is the second bridge that must be crossed before two can become one. The husband may be an extrovert, the wife an introvert. One may be nervous and high strung, the other easy going. A choleric husband may steam roller over his wife and never consider her as a person; the nervous wife may be constantly on her husband's back about a million and one things. These differences demand constant understanding and adjustment. Love and desire to please must make each one develop his good qualities and control his bad ones. Love also leads the lover to concentrate on the good traits of the loved one and to help him overcome the bad ones. Each one is a prisoner of his own temperament and needs a loving understanding from the other.

Different Backgrounds

The third and last bridge that must be spanned is the difference in backgrounds. The bride and groom come to marriage as grown people with the distinctive markings of their environment on them. Heredity as well as environment have left their impressions. These influences can either be conscious or unconscious.

A conscious influence means that the person is well aware of the ef-

fects of the environment on his personality. These effects may either be positive or negative. The man or woman have evaluated the qualities they found in their parents' marriage and are determined to bring the good features to their own marriage and to eliminate the bad ones. These values embrace many areas: discipline of children, attitude toward religion, drinking, recréation, demonstration of love, and many others. Unconscious attitudes have a more far reaching influence precisely because the person does not realize their effect. A person who comes from a family in which there were never any signs of love is an emotional cripple in marriage and causes much suffering to the partner who accepts affection as a normal part of life.

Sometimes a husband and wife bring to their marriage convictions which are bound to cause conflict. The wife may come from a family in which her father completely dominated her mother, and she is determined that her husband will not control her. On the other hand, the husband may have been raised in a home where the wife ruled her husband, and has firmly resolved that this will not happen in his marriage. Here are the basic elements for high tragedy.

Difference in family life, finances, education, religion and interests make for possible conflict areas, but love and understanding can handle these very well.

How to Communicate

1. *Keep talking.* Silence is the greatest possible barrier to communication. It is more effective than an iron curtain in dividing a husband and a wife. The way inside each other is by telling and listening. If a husband and wife can keep up usual and informal conversation nothing can be allowed to be built up out of all proportion. A slight misunderstanding that is not aired can be nursed into a serious grievance. When the pain suddenly explodes both say things that hurt deeply and are not easily forgotten. Regular sharing keeps the communication lines open so that nothing small can become big and big matters cannot become bigger because kept to oneself.

The talking should not be an occasional event that calls for special attention. If a wife tells her husband as he leaves for work: "I want to talk to you when you come home this evening," she has effectively spoiled both his and her day. Love is the atmosphere in which a husband and wife can not only discuss but disagree. If there is no love, a disagreement becomes an angry defense of one's own position and stubborn refusal to see the position of the other. Husbands must be certain that they listen and answer, and there is nothing more frustrating than to have a husband walk away when the wife wishes to talk.

2. *Keep your temper.* Only those who love can really hurt and insert the needle in the very sensitive spot. An aroused temper instinctively zeroes in on an exposed nerve. One old couple maintained that they kept their marriage very happy because they never allowed themselves to get mad at the same time. If one were angry the other would make every effort to keep his temper until the other's temper had cooled. Emotional words like "stupid" and "foolish" should be avoided at all cost; such words really hurt and are not easily forgotten. A husband and wife should have some favorite trick, a word, or an action which can serve as a

reminder that their tempers are starting to flare. If one can remember this trick at the right moment the other's anger will not be allowed to continue.

3. *Keep the discussion current.* Don't go back into pre-history to dig up things that were said or done many years ago. "On our first date." "At the Christmas party of 1950." "At the wedding reception." When something happened in the past, leave it in the past; be ready not only to forgive, but also to forget. If these things are not forgotten they will readily come out at moments of anger when one wishes to hurt.

4. *Keep it to yourself.* Two are enough for a good discussion or even for a fight. Don't bring in the in-laws, friends, or neighbors. It only aggravates the situation and leads to no real solution. It builds up memories which create barriers in the minds of friends, relatives, and neighbors. A wife will more easily forget what her husband has said or done than her mother to whom she has revealed it. If her husband realizes that she has told all to her mother, he is not going to feel too comfortable when he sees his mother-in-law again. Marital problems are personal and should be revealed only to those who can help, and relatives are not usually the ones who can give proper advice and assistance.

Communication is absolutely necessary if the husband and wife are to receive the happiness God promised them in the sacramental life of marriage. Two must become one, and yet each must be left in his or her otherness. There must be great respect for the personality of the other. Each has certain defects that must be accepted, as they will never be changed. Communication comes easier to some people than others, but it is a necessary condition for all happy marriages. Each one must work at it so that they can become "one in mind, one in heart, and one in affections."

(The Liguorian)

Holy Job is an excellent example of the resignation to the will of God. When he lost his wealth, children and health, he said: "Naked I came from my mother's womb, naked I shall return. God gave and God has taken back. Blessed is the name of the Lord" (Job 1, 21).

Do not turn against a wise and good wife, for her charm is worth more than gold (Ecclesiasticus 7, 19-21).

All His friends stood at a distance (from the Cross on which Our Lord was dying). So did also the women who had accompanied Him from Galilee, and they saw all this happen (Luke 23, 49).

His mother (Mary) stored up all these things in her heart (which Jesus as a boy in Nazareth said and did) (Luke 2, 52).

Take your troubles to the Saviour

Marie Young

Take your troubles to the Saviour,
To your little Chapel go,
When your sorrows seem so heavy,
Love for you I know He'll show.

Sit alone with your Saviour,
He will listen with open Heart,
He will lighten your heavy burden,
Help your troubles to depart.

In the quiet of your Chapel,
Sit and think a little while,
Of the agony He suffered
For every man, woman and child.

Shed your tears, the'll wash your sins clean,
As you sit with head bowed down,
Then confess them to your Maker
As you say them to Him out loud.

It is one place on this green earth,
The Lord will listen just to you,
You can go with your troubles,
He will hear them through and through.

Doctor to a lady: "Lady, I have examined you. All you need is a good rest".
Lady: "I feel that I need some medicine. Why don't you look at my tongue?"
Doctor: "It needs a good rest too".

Never buy anything that has a handle, because it means work.

We are born crying, live complaining and die disappointed.
Virtue never grows old. (Spanish proverb)
Children suck the mother when they are young, and the father when they grow up.
A cracked bell can never sound well.
A drowning man will catch at a straw.

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

REDEEMER'S VOICE

РЕДАКТОР:
Пр. о. М. Шудло, ЧНІ.

EDITOR:
Rev. M. Schudlo, C.SS.R.

Address:
Box 220,
Yorkton, Sask.

СПІВ-РЕДАКТОРИ:
Пр. о. Р. Хом'як, ЧНІ.
Пр. о. Л. Ратушняк, ЧНІ.

CO-EDITORS:
Rev. R. Chomiak, C.SS.R.
Rev. L. Ratushniak, C.SS.R.

Address:
Box 220,
Yorkton, Sask.

ДИРЕКТОР ДРУКАРНІ:
BUSINESS MANAGER:
Mr. Andrew Novak,
Box 220,
Yorkton, Sask.

Рік XLI, ч. 6

Volume XLI, No. 6

ЗМІСТ — CONTENTS

Почитання Христа Чоловіколобця
о. А. Тимків 1
Місячне наміреня ... о. С. Б., ЧНІ. 4
Святий Дух у житті Церкви
о. М. Шудло, ЧНІ. 7
Як заарештовано архиепископа
В. Величковського? ... 11
Бог створив світ ... о. Роман Хом'як, ЧНІ. 13
Хотів би ти знати? ... 15
Вимога часу: полюбити нашу найбільшу
руїну ... о. Роман Ганас 22
Новий Катехизм ... 26
Христос установив Католицьку
Церкву ... 29
Щиро хотіти запричащатися! .... В. Буженко 32

Do You Love Christ? ... 33
God Does Not Forget the World
M. Schudlo, C.SS.R. 35
Pope Establishes Second U.S. Byzantine
Archeparchy and New Eparchy ... 39
Two Carpenters of Nazareth ... 40
Who is the head of the family?
Donald F. Miller, C.SS.R. 42
New Catechism ... 48
Ukrainian Catholic Bishop Reported Arrested
by Soviet Police ... 50
I'd Like To Know ... 52
Plea for Sinners ... by D. F. Miller 55
Talk To Each Other! ... by Thomas E. Tobin 58
Take your troubles to the Saviour
Marie Young 64

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

Лип.-Серп.
1969
July-Aug.

REDEEMERS

Святий Іван Хреститель —
Христовий Предтеча

VOICE

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ
REDEEMER'S VOICE

Рік XLI, ч. 7-8
Volume XLI, Nos. 7-8

РЕДАКТОР:
Пр. о. М. Щудло, ЧНІ.

СПІВ-РЕДАКТОРИ:
Пр. о. Р. Хом'як, ЧНІ.
Пр. о. Л. Ратушняк, ЧНІ.

EDITOR:
Rev. M. Schudlo, C.SS.R.

CO-EDITORS:
Rev. R. Chomiak, C.SS.R.
Rev. L. Ratushniak, C.SS.R.

ДИРЕКТОР ДРУКАРНІ:
BUSINESS MANAGER:
Mr. Andrew Novak

Redeemer's Voice Press
Box 220,
Yorkton, Sask., Canada

THE REDEEMER'S VOICE —a religious monthly published by the Ukrainian Redemptorist Fathers. (July-August issues appear as one).

Subscription: Yearly $3.00; two years $5.50; three years $7.50.

Direct all administration correspondence to:

Redeemer's Voice Press,
165 Catherine St., Box 220,
Yorkton, Sask., Canada.

ЗМІСТ — CONTENTS

Гості Переображення 1
Місячне намірення ..... о. С. Б., ЧНІ. 5
Потрібний Український Обряд. Чи Ні? о. В. Ковалик, ЧСВВ. 11
Новий Катехизм 19
Бог створив ангелів о. Роман Хом'як, ЧНІ. 22
Хотів би ти знати? 23
Подорож до Аргентини о. М. Щудло, ЧНІ. 26
Коли люди зачали літати літаками? 31

Our Lord's Transfiguration 33
May You Act While in Doubt? M. Schudlo, C.SS.R. 35
Keep the Faith! 39
St. John the Baptist 42
New Catechism 45
Declaration on Religious Freedom Commentary by Michael Schudlo, C.SS.R. 47
God Is Near ..... by Marie Young 50
I'd Like To Know 51
The Grave Loss of a Patriot, Christian, Scholar 53
My Souvenirs From Venezuela M. Schudlo, C.SS.R. 54
Saint Borys, Martyr († 1015) 58
The Beatitudes ..... M. Schudlo, C.SS.R. 59
Every Adolescent is a Problem by Dr. Patrick Askill 62

Second Class Mail Registration No. 1579

Гості Переображення

Прихід Спасителя на світ був заповіджений зараз по упадку наших прародичів, Адама й Єви, в первородний гріх. Бог отак відозвався до завстидженого спокусника, що звів наших прародичів: "Положу ворожнечу між тобою і між жінкою, між твоїми й її нащадками, і Він зотре тобі голову!" (Буття 3, 14). Тут ясно заповіджений прихід Нащадка Єви, що розгромить Сатану та направить лихо, що первородний гріх спричинив людям.

Дальше в Св. Письмі вияснено, хто буде той Нащадок, що народиться з Діви. Пророк Ісая каже до невірного скептика, царя Ахаза: **"Ось Діва зачне і породить Сина, і назвуть його Еммануїлом (цебто З нами Бог)!** (Ісая 7, 14). Первородний гріх віддалив і відвернув Бога від грішного людського роду, а майбутній Еммануїл, Син непорочної Діви, приверне людям Його ласку та прихильність, бо Він Еммануїл, цебто Той, що потрапив поєднати Творця з грішними людськими сотвореннями.

Водночас цей пророк, що жив у 8-ім ст. перед народженням Христа, описав цього Еммануїла, про якого каже: "Дитя народилося для нас. Син даний нам. На його раменах скіпетр влади, а буде Він зватися: Предивний Дорадник, могутній Бог, Батько майбутнього світу і Цар миру!" (Ісая 9, 6).

Патріярх Яків заповів, що майбутній Месія буде Спасителем знедоленого та нещасливого людства: **Поки не**

пошлють нам Того, що буде надією народів' (Буття 49, 10).

В першій книзі Буття Мойсей, найбільший пророк і провідник ізраїльського народу, наводить пророцтво вмираючого Якова: "З покоління Йосипа повстане Той, що буде **Пастирем** і наріжним **Каменем** Ізраїля!" (Буття 49, 22).

Розчитуючись у цих пророцтвах, не дивниця, що жиди часто зверталися до Бога та благали Його щоскоріше послати Спасителя, бо людство само не годне було вийти з гріха, незнання та зіпсуття: **О ви, небеса, спустіть росу, і ви, хмари, подайте нам ожиданий дощ, цебто Праведника. І нехай земля розступиться та видасть Спасителя!** (Ісая 45, 8).

Нарешті Бог змилосердився над недолею та сльозами грішного людства, бо Він не карає, щоб карати, а щоб поправити і навести людей на добру дорогу. Св. Павло каже: "Як виповнився зазначений час, Бог послав свого Сина. . ., щоб викупити тих, що були під Законом (рабства), і щоб **уможливити нам стати прибраними дітьми"** (Божими) (Галати 4, 4).

Пробування Христа, Божого Сина, на землі було коротке, бо Він ледве 33 роки провів між Своїми земськими братами, але це вповні вистачало для Бога, щоб направити помилки, яких люди допускалися впродовж тисячів літ.

Гріх це заказана приємність. Якщо б у гріху не було приємности чи задоволення, то ніхто не грішив би. Христос мусів стражданнями надодужити Небесному Отцеві за грішні задоволення та вибрики Своїх земських братів і сестер.

Наближалася хвилина Його Страстей і хресного наділження за гріхи всього світу. Спаситель відкупив людей, але Його апостоли мали застосовувати це відкуплення народам цілого світу, бо ніхто не годен користати зо скарбів відкуплення, якщо вперед не повірить в Христа й не обзнайомиться з Його навчанням.

Засяг Христової діяльности був дуже обмежений під час Його земського життя. Євангелія згадує, що Спаситель тільки раз вийшов поза межі властивої Палестини, цебто удався в сторони Тиру і Синоду, що були замешкані поганами. Зате Його апостоли мали рознести засади Св. Євангелії по цілім світі: **Ідіть по цілім світі і проповідуйте Євангелію людині!** (Марко 16, 15).

Виповнення цього доручення не було легке, бо тисячні труднощі стояли на перепоні. Погани ненавиділи християнську релігію, бо вона видавалася їм жидівським фанатизмом, тому дивилися на неї як на вияв жидівського патріотизму та хитре намагання поширити в світі жидівські впливи.

Св. Павло і його помічник Сила, подорожуючи в Греції й проповідаючи Євангелію, зайшли до міста Филипів у Македонії. Звалося воно Филипами, бо македонський король Филип, батько Олександра Великого, був розбудував і прикрасив його. Там Павло вигнав віщого духа з одної дівчини. Її пани обурилися на апостолів, схопили їх і повели на суд, заявляючи: **"Ці люди це жиди. Вони бунтують наше місто і навчають звичаїв, що нам, римським громадянам, не годиться ні приймати, ні зберігати!"** (Дії 16, 21).

Жиди ж противилися навчанню Спасителя, бо вважали Його зрадником і руїнником Закону та жидівської релігії, що Мойсей передав їм. Хіба фарисеї не заявили сліпому, якого Христос улічив: "Ти можеш бути Його учнем. Ми є учнями Мойсея. Ми знаємо, що Бог говорив до Мойсея, а звідкіля Цей (Христос) узявся, цього не знаємо!" (Іван 9, 29).

Жиди не вірили, що Христос прийшов вдосконалювати первісну релігію та Закон, бо Новий Завіт це час Божого синівства. Коли фарисеї докоряли Йому, що Він понижує Мойсеїв закон, то Христос публічно заявив: **"Не думайте, що Я прийшов руйнувати Закон або Пророків. Я не прийшов руйнувати, а доповняти"** (Матей 5, 17).

Боже Обявлення ступнево розвивалося. Бог достосовувався до розумового і морального розвою людей. Зразу це обявлення було дуже обмежене, Мойсей виробив і більше ублагороднив Божий Закон прерізними приписами. Христос довів цей Закон до досконалости, тому вже не буде ніяких додатків, бо Христова Євангелія має все, що люди потребують до спасіння: **"Небо і земля минуться, але ні одна йота, ані значок не пропаде з Закону, поки все не виповниться"** (Матей 5, 18).

Розвій обявлення та вдосконалювання Закону посту-

пали гармонійно, тому Христос не зробив ніяких радикальних змін. Він тільки усунув деякі надужиття, що втиснулися до нього, от хоча б дозволений Мойсеєвим Законом розвід (Матей 19, 6-8), заборонив старозавітну пімсту: "Око за око, і зуб за зуб!" (Матей 5, 38), покасував видумки і звичаї фарисеїв, бо вони ущерблювали й викривлювали Закон, і додав нове обявлення про Пресвяту Тройцю й інші правди, та вкінці долучив до Закону євангельські ради. Всі ці вичищення та додатки вповні годилися з первісним духом Мойсеєвого Закону, тому Христос міг сміло докоряти Своїм ворогам фарисеям і садукеям: "Не думайте, що Я буду оскаржувати вас перед Отцем. Є хто буде оскаржувати вас. Це Мойсей, що на нього ви покладаєте свої надії. Якщо б ви **вірили Мойсеєві**, то й повірили б і Мені, бо він писав про Мене. Коли ж ви не вірите його Писанню, то як годні повірити Моїм словам?" (Іван 5, 45-47).

Часті сутички з фарисеями та їхні невпинні докори, що Христос нищить Закон, як теж Христове заповідження близької смерти (Лука 18, 33), мусіли сильно пригнобити апостолів і може й навіть викликати своєрідний сумнів, чи часом фарисеї не мали рації, бо навчання Учителя не раз видавалося їм противне навчанню Мойсея через те, що вони не розуміли духа Закону.

Христос рішив визволити їх з цієї непевности та знищити сумнів, показуючи, що Його Євангелія вповні погоджується з навчанням Мойсея і пророків. Ось тому забрав їх на гору Тавор і переобразився перед ними. Христос виявив Свою славу, що звичайно була закрита скромними видами людської природи. **"І ось два мужі"**, каже Св. Лука, **"Мойсей і Ілля, розмовляли з Ним. Вони були окружені славою і розмовляли про Його відхід з цього світу, який мав у Єрусалимі закінчитися"** (Лука 9, 30-31).

Хто ж були ці два вкриті славою старозавітні мужі? Пощо вони зявилися біля переображеного Христа та розмовляли про Його недалеку смерть? Як апостоли зобачили старозавітніх мужів Іллю й Мойсея, які прийшли з другого світу, щоб потвердити навчання Спасителя і заявити, що Він тільки продовжав те, що вони були зачали, то їхня зневіра зникла і їхні серця наповнилися відвагою йти в світ і ширити всюди Христову Євангелію.

Для Христа поява двох найбільших старозавітніх мужів, законодавця Мойсея, який дав вибраному народові 10 Божих Заповідей і Закон, як теж завзятого оборонця Божого Закону пророка Іллі, була так само ободренням для надходячих страстей і смерти, бо ці мужі так само трудилися і страждали за Божу славу і добро людства.

— МІСЯЧНЕ НАМІРЕННЯ —

о. С. Б., ЧНІ.

СВЯКУВАННЯ НЕДІЛІ

(Наміреня Апостольства Молитви на липень, благословлене Святішим Отцем)

Один багатий пан стрінув бідного, що нічого не мав. Пан мав сім штук золота. Він змилосердився над убогим і дав йому шість золотих штук. Однак убогий тим не вдоволявся, він жадав ще сьомого золотого, а навіть кинувся на доброго пана, щоб йому відібрати цей останній золотий.

Значення цієї притчі ясне: багатим паном—це Господь Бог, а бідаком, це вбоге людство, що само з себе дуже бідне, навіть з себе не посідає самого свого існування. Сім золотих, це сім днів у тижні. Бог дав людині шість днів у тижні, а сьомий день Бог призначив, щоб він був святим днем, днем Господнім. На жаль сьогоднішній людині не до вподоби святкування неділі: вона нарушує його у своїй гарячковій погоні за зиском і надмірним бажанням задовілля, з великою шкодою для свого матеріяльного й душевного добра і щастя. Каже один святий: певним способом, щоб стати бідним, є відбирати Богу неділю. І коли неділя не є днем святим, вона стає днем гріха.

Яка причина нешанування неділі?

Неділя для багатьох стратила свій святочний характер і стає все більше зісвітченою. Люди забувають про велике значення неділі в цілому християнському житті. Коли застановимося глибше над суспільним відношенням християнського життя до неділі, то зобачимо, що є тісна зв'язь поміж релігією і святкуванням неділі. Відновлення християнського життя у великій мірі залежить від віднови святкування неділі.

ІІ Ватиканський Собор у своїй конституції про "Священну Літургію" каже: "За апостольською традицією, яка бере свій початок від самого таки дня воскресення Христового, Церква святкує кожного восьмого дня пасхальне таїнство, що його слушно називає Господнім днем, або неділею. В тому дні вірні християни повинні разом сходитися, щоб слухаючи Боже слово й беручи участь в Євхаристії, згадувати страждання, воскресення і славу Господа Ісуса та, щоб благодарити Бога, який "відродив нас до живої надії через воскресення Ісуса Христа з мертвих" (1 Петро 1, 3). Так то неділя є першорядним святковим днем та й настоюється на те, щоб став він також днем радости й відпочинку від праці" (Ч. 106).

Святкування неділі потягає за собою два обов'язки: 1) Недільний спочинок і стримання себе від рабських робіт. 2) Участь у недільній Літургії, а зокрема в Службі Божій.

Здержуватися від рабських робіт є церковним законом. Так звані рабські роботи є взагалі добрі, мають своє властиве значення, бо вони формують християнина, витискають на його душі Божий характер. Каже Христос: "Отець мій творить (діє) аж по цю пору, і я творю" (Іван 5, 17). Однак, щоб людина не ослабла з причини надмірної праці, Бог призначив сьомий день на день спочинку. Святіший Отець Іван XXIII в енцикліці "Мати і Учителька" каже: "Бог має право й владу приказати, щоб людина відложила один день в тижні на властиве й гідне почитання Божества. Людина повинна звертати свій ум до небесних речей, відкладаючи щоденні зайняття. Вона повинна досліджувати глибини свого сумління, щоб пізнати, як конечне і непорушне є її відношення до Бога. Крім цього, це є справедливим і конечним для людини на якийсь час переривати свою роботу не тільки, щоб відпружити своє тіло від щоденної тяжкої праці й відсвіжити себе пристойним задовіллям, але також, щоб причинятися до родинної єдности, бо ця єдність вимагає, щоб усі члени зберігали спільне життя і мирну згоду."

У Старому Завіті святочним днем була субота. Перші християни перенесли святочний день на неділю тому, що Христос воскрес з мертвих у неділю. Це правда, однак у цім скривається і глибше духовне значення, а не тільки сам факт воскресення в неділю.

Перші християни бачили особливіший символізм у рішенні Христа, щоб з мертвих воскреснути в неділю, перший день тижня. Їм пригадувало це на ту важливу правду, що Христове воскресення є світанком нового жит-

ІІ Ватиканський Собор звертає увагу на осереднє місце воскресення в християнській релігії. Перші християни зосереджували свою увагу на радісну новину, що Христос, а з Ним всі християни воскресли до нового життя. Це значення вони виражали тим, що перший день тижня назначили днем Господнім. В дусі перших християн уладжена Літургія нашого українського обряду. Христове воскресення є осередком цілого церковного року, а це пригадує християнам, що воскресення Христа повинно бути осередком цілого християнського життя. Крім цього у нашій Церкві не тільки на Великдень ціла служба перейнята духом воскреслого Христа і Його Церкви. Церква радісно оспівує "ПАСХУ", значить перехід Христа і Його Церкви, всіх вірних від смерти до воскресення, нового життя: "Пасха нова, Пасха таїнственна, Пасха вірних, Пасха, що отвирає райські двері", але кожна неділя має воскресний характер і воскресну службу. Для прикладу вистачить навести хоч кілька недільних пісень. У недільнім тропарі співаємо: "Як юдеї запечатали гріб і вояки стерегли Твоє Тіло, Ти, Спасителю, воскрес по трьох днях **привертаючи життя світові"**; в кондаці "Як Бог Ти славно воскрес із гробу та заразом воскресив світ, тому люди прославляють Тебе, Бога, бо зникла смерть, Христе. Ти запевнив воскресення". Тим самим воскресним духом пронизана ціла недільна відправа.

У Старому Завіті Бог розпочав діло сотворення першого дня тижня і останнього спочив. Тепер у Новому Завіті Господь наче повстає зі свого спочинку і починає знову діло сотворення: воскресення Христа це перший день зовсім нового світу, нового життя.

Маємо участь в Христовому воскресенню через хрещення. Тому в хрещенні співаємо: "Ті, що в Христа хрестилися, в Христа приодяглися". Св. Павло пише: "Чи ж не знаєте, що всі ми, що в Христа Ісуса хрестилися, в

смерть Його хрестилися. Ми поховані з Ним через хрещення на смерть, щоб як Христос воскрес із мертвих славою Отця, і ми теж жили новим життям" (Римляни 6, 3-4). Тому і Христос сказав Никодимові, що він мусить наново народитися, щоб бути християнином (Іван 3, 3). Християнство є новим життям у новому світі. Це нове життя треба відживляти хлібом Життя. Тому християни збираються кожної неділі на Службі Божій. Вони почитають Бога, злученого з Христовою жертвою, в цім дні, що його Господь учинив днем нового сотворіння, вони споживають Вечерю Божого люду, Христове Тіло і Кров.

У Східній Церкві кожна неділя є пам'ятю воскресення, є світанком нового сотворіння: бо Христос воскреслий перемінив людей всіх, що хочуть з Його воскресення користати. Коли хочеш, щоб ти міг молитися до Бога Отця як Христос, коли хочеш, почитати Бога, любити Його як Христос, лучися з Христом у святій Літургії, як член Його таїнственного Тіла. Тоді життя Христа буде в тобі. Коли ти молишся, як дійсний християнин, ти молишся устами Христа, коли ти почитаєш, любиш як християнин, ти тоді почитаєш, любиш Бога умом і серцем Христа. Хрещення дає тобі нове життя, в тобі повстає нове сотворіння. Першого дня в тижні ти споминаєш те нове сотворіння, приносячи Богу жертву Христа і себе в злуці з Христом.

На Великдень Літургія, воскресна Утреня бувають досвіта. Це не тільки на пам'ятку, що Христос у неділю досвіта воскрес, але й тому, що воскресення—це світанок нового сотворіння, початок Божого вічного дня. Христос зве себе "світлом світу", св. апостол Іван каже про Христа: "В Ньому було життя і життя було світло людей і світло світить і не піймала його темрява" (Іван 1, 4-5). Темрява ночі не може стримати світанку, а зі світанком приходить життя і світло для людей. І відси неділя є спомином світанку, нового сотворіння в воскресенні Христа, що є світлом світу і життям для світу. Це початок нового сотворіння.

Св. Августин каже: "В небі ми будемо спочивати й будемо видіти, будемо видіти й будемо любити, будемо любити й будемо прославляти". Це зачинається не в вічності, але тепер, у цім вічнім дні нового сотворіння і

воскресення Христа. В Христі спочиваємо й бачимо Бога, в Христі любимо й прославляємо Бога. Цей спочинок, цю любов, це славлення зачинаємо в Службі Божій кожної неділі, в цім дні воскресення Христа. Хто так розуміє святкування неділі, і дійсно в цім дусі святкує її, той відчуває в неділю передсмак, радість неба, радість Божих дітей. Св. Тереса від Дитяти Ісуса в неділі, коли наближався вечір, відчувала смуток, що вже кінчиться той гарний день, Господній день, світанок вічної радости. *)

Коби всі християни перейнялися тим духом, тоді неділя набрала б для них нового взнеслого значення, а це добродійно впливало б на їх християнське життя!

Благаймо про це Непорочне Серце Марії.

Місійне намірення: Щоб католицькі школи в місійних краях перемогли свої труднощі.

ЛЮБОВ І ДОБРИЙ ПРИКЛАД ВІРНИХ НЕХАЙ ПРИТЯГАЄ ДО ПІЗНАННЯ ОДНОГО ПРАВДИВОГО БОГА ТИХ, ЩО НЕ МАЮТЬ ВІРИ

(Наміреня Апостольства Молитви на серпень, благословлене Святішим Отцем)

Сьогодні багато говориться про розмови з різними верствами людей. Діялоги з некатоликами, діялоги з нехристиянами, з атеїстами, діялоги поміж релігійними і політичними фракціями, поміж західнім і східнім світом, поміж різнобарвними народами. Здається, що не зважаючи на всі дуже численні й дуже сумні досвіди в тому згляді, все таки видно бажання людей розв'язати свої розбіжності не силою, війною, але зустрічами, розмовами одних з другими. Ці зусилля запевно є гідними похвали. Чи ж сам Святіший Отець не заохочує раз-у раз до таких діялогів? Чи ж світ не бажає такими розмовами усталити й заховати мир на землі?

Однак такі діялоги є дуже трудні. Звичайно в них є добра воля з обох сторін і помітне бажання дійти до взаємного порозуміння, усунути упередження, а знайти спільне порозуміння в усіх речах. Все таки є тільки труднощів, що лише по дуже довгім часі можемо сподіватися якогось успіху.

---

*) Св. Тереса від Дитяти Ісус, Історія Душі, Торонто 1955, стор. 46.

З усіх діялогів, може найтрудніший є діялог між Церквою і невірними тому, що противенства і самі протилежні становища є далеко більші, ніж деінде. Це є правдою не тільки, коли ходить про наукові діялоги поміж ученими з обох сторін, але також у діялогах зі звичайними людьми. Коли ходить про значення й ціль життя, то цілий напрямок думання в них є зовсім відмінний. Віруючому чоловікові трудно зрозуміти ментальність, спосіб думання людини, що в ніщо не вірить, що цілий свій вік проживає без Бога, без релігії, без сильної моральної основи, без думки про смерть. З іншої сторони людині, позбавленій всякої віри, трудно бачити яку силу може знайти людина в вірі. Зовсім ясно, що ціле успосіблення, цілий напрямок думання обох сторін є цілковито відмінний, собі протилежний.

Певно є різниця між тими, що науково силуються доказати свій атеїзм, і дуже великим числом тих, що прямо не знають віри та через те незнання не вірять. Одначе тому, що ці останні є часто під більшим або меншим безпосереднім впливом войовничих безбожників, в наслідок того їх неґативне успосіблення до Церкви та релігії є часто таке саме. Погорда Бога, і релігії, ненависть до Церкви, абсолютний релятивізм, що не допускає жадної абсолютної вартости, а навіть заперечує можливість абсолютної правди, це все становить великі труднощі, що стоять на перешкоді до якогонебудь успішного діялогу. До цього треба ще додати їхнє глибоке недовір'я і підозріння до всього, що їм предкладається як чесноту, чи яку моральну вартість. На чесноти праведних душ дивляться як на фарисейство, або психічне збочення.

Такі й інші подібні труднощі майже неможливо побороти розумовими доказами. Тут одиноку надію може дати любов і добрий приклад. Хотяй безбожники мають фальшивий погляд на Христа, вважаючи Його тільки як людину, великого реформатора, а не як Бога, Спасителя, проте й вони часто мають велику пошану до Нього. Тому, коли вони часто мають велику пошану до Нього. Тому, коли вони бачать людей, що беруть поважно науку й приклад Христа, тоді може розпочатися правдивий діялог з ними.

Тому молімся, щоб не тільки багато християн, але й усі вірні провадили своє життя згідно з Христовою любов'ю і давали добрий приклад, щоб були живими свідками Євангелії. Благаймо про це Христа Чоловіколюбця через заступництво Непорочного Серця Марії.

Місійне наміpення: В голошенні Євангелії треба відважно й розсудно вживати доріг і способів, відповідаючих культурному й умовому рівневі даного народу.

ВЕРЕСЕНЬ: Загальне наміpення: Особливе просвічення Святого Духа конечне всім, що посвячуються вихованню, формації будучих священиків, щоб могли ще досконаліше виконувати свою задачу.

Місійне: Розвиток католицької преси і суспільних комунікаційних засобів у місійних країнах.

Пэтрібний Український Обряд, Чи Ні?

У "Свободі", 19 квітня 1969, була передрукована стаття Михайла Доречного п. н. **"Без пустомельства"**. Ця стаття, на превеликий жаль, в оригіналі була поміщена в тижневику з Чікаґо **"Нова Зоря"**, 16 березня цього року.

Дехто, як п. Мирон Куропась та д-р Михайло Логаза, дали деяку відповідь на згадану статтю. Повної відповіді, мабуть ніхто не дасть, бо це справа преважлива, болюча і прямо нема слів, щоб як належиться відповісти на неї. Я, як священик, хочу подати нашому суспільству та й самому Михайлові Доречному, деякі рації проти його статті, але з церковно-релігійного погляду на цю річ.

Есенціяльна точка і найбільша помилка статті М. Доречного міститься, на мою думку, в словах: **"Апостольською місією українського католицького обряду в Америці повинно бути радше уділювання допомоги американським українцям. . .засимілюватись з американським суспільством. . ."**

"Так само уявлювання українського обряду **тільки** як зберігача політичних аспірацій одної окремої нації і ґаранта національної спадщини, — це насправді викривлення християнської віри і постанов нашої католицької релігії" (усі підкреслення В. К.). З того виходить, що Українська Католицька Церква зо своїм обрядом розминулася зо своєю ціллю, не сповняє свого завдання, не при-

мінюється до обставин XX століття і через те від неї відступають "маси" та вона засуджена на цілковите знищення. Найкращий лік на ті всі недостачі, — це залишити українську національну справу і допомогти нашим вірним якнайскоріше засимілюватися з американським населенням. Такі міркування М. Доречного.

Щоб цю преважливу справу краще зрозуміти й оцінити, треба собі дещо пригадати.

1. Нації, їх постання, культура, прикмети, притаманні ціхи — це не є злі речі, але вони є з Божої волі, Божого Провидіння. Тому моралісти навчають усіх, що любити свій нарід, його шанувати, йому допомагати, його боронити чи його матеріяльні й духові добра, — це річ добра морально, похвальна, Богом наказана, її нам наказує четверта Божа заповідь. Знаний усім католицьким богословам автор Нольдін, патріотизм — любов до вітчизни, зараховує до чесноти побожности (пієтас).

Славний Папа Лев XIII в Енцикліці "Сапієнціє хрістіяне", 1890 року, — говорить про головний обов'язок християнина, обов'язок зглядом вітчизни. Він так пише: "Отож, коли природний закон нам наказує любити й окремо боронити край, що на його території ми побачили денне світло, а також так його любити, що кожний добрий горожанин не сумнівається дати свою кров і життя за вітчизну, то багато більшим обов'язком християнина є любити подібними почуваннями свою Церкву... Головним обов'язком кожного християнина, я сказав би джерелом, з якого випливають усі інші обов'язки є — любов обох вітчизн, то є любов тієї природної і тієї другої, що є небесним містом."

Значить: За навчанням Голови Христової Церкви, Папи Льва XIII, який іде за навчанням Божого об'явлення, цілої християнської традиції і навіть поганських народів, — любов свого народу, краю, його скарбів — це наказ природного закону. Ми ж знаємо, що хто природного закону не зберігає, — цей перед Богом провиняється!

Подібне говорить Папа Іван XXIII, в Енцикліці "Пацем ін терріс", 1963 р., "Етнічні характеристики-прикмети треба вважати **за спільне добро,** що ним відрізняються різні групи людей. Однак ті вартості ще не вичерпують спільного добра, якого в есенціяльних і най-

глибших поняттях не можна належно висказати науковими термінами, а тим менше вповні определити його історичний зміст." "Відносини між політичними спільнотами повинні нормуватися справедливістю... Політичні спільноти мають однаковий обов'язок респектувати всі права і, послідовно, уникати діл, що нарушували б права других." "У цій матерії треба категорично ствердити що **все, що робиться, щоб стиснути, обмежити чи знищити живучість і розвій етнічних меншин тяжко нарушує справедливість, а є ще тяжче, коли це все є спрямоване на знищення якоїсь групи. Навпаки, годиться, щоб публічна влада, по вимогам справедливости, успішно прикладалась до збереження людських вартостей даних меншин, а передусім мови, культури, традиції."**

Видно, що автор статті "Без пустомельства" — написав пустомельство, бо коли б був читав науку Христової Церкви у справах національних меншин, до яких належить й українська спільнота в ЗДА, то ніколи не був би написав, що роля Української Католицької Церкви є причинятися до асиміляції. Це, що державні уряди мають робити зо справедливости, ще більше до того обов'язані церковні уряди, духовенство, від найвищого до найнижчого! Коли ж того не робить, а противно діє, то тяжко нарушує справедливість, хоч думає, що робить добре діло. Про таких Христос каже: " А й година настане, коли то всяк, хто вас убиватиме, буде гадати, що служить Богу." Хто ж із дітей, нащадків якогось народу причиняється до знищення своєї етнічної групи, цей є зрадник!

Папа Пій XI, в Енцикліці "Убі Аркано", 1922 р., пише: "Любов вітчизни і своєї нації є джерелом багатьох чеснот, а також подиву гідного геройства. Однак, коли вона не є керована християнським законом, то стається нагодою до тяжких несправедливостей, то є, коли зо справедливої і належної любови вітчизни, перетворюється в **націоналізм."**

Зі слів Христового Намісника виходить, з історії та щоденного життя бачимо, що патріотизм, Богом наказана любов свойого краю і народу, може перетворитися в шкідливий, недобрий та руйницький націоналізм, фашизм. Однак, хто обсервує наше, українське життя в ЗДА, чи по інших країнах, хто слідкує за українською

любов'ю до України в країнах нашого тепер поселення, то ніхто здорово думаючий, не може сказати, що Українська Католицька Церква з її обрядом плекає націоналізм і що одиноке, що Церква наша робить — це зберігання нашої етічної групи, наших культурних надбань. Кожний безсторонний, слідкуючи за працею нашої Церкви від перших початків на землі Вашинґтона до нині, скаже, що наша Церква берегла св. віру, вчила нашу еміґрацію Божого закону, християнської моралі, чеснот, вчила шанувати і любити та боронити Америку, жити у злагоді з усіма націями! Друге, що наша Церква плекала, розвивала, чим дорожила — це наш обряд, наша культура, наші традиції. Але дорожити цим, любити це, боронити це, зберігати це — не є провиною, не є звихненим націоналізмом, а наказом четвертої Божої заповіді, дорученням Христової Церкви, Вселенських Соборів. Це лише большевики звуть "буржуазними націоналістами" кожного, хто любить свій нарід і боронить його прав. Невже ми маємо знехтувати цим дорученням і Божого волею, а йти за нерозважною прихованістю М. Доречного? Він бо радить нам засимілюватись, значить вийти, по його думці, з одного "ґетта", а перейти в більше ґетто — американське. Здається мені, що тут треба повторити слова Христа: "Відпусти їм, Отче, бо не знають, що роблять"!

2. Другий Ватиканський Собор, у Декреті про св. Літургію, говорить: "В тих речах, які не заторкують віри чи добра всієї спільноти, Церква також у Літургії не бажає накладати якоїсь одної непорушної форми, що більше, вона плекає і пособляє духовим ціннощам і дарованням різних племен і народів, вона бо в народніх звичаях бере до ласкавої уваги та, по змозі, вірно захищає і зберігає все те, що нерозривно не пов'язується з пересудами і помилками, а інколи вона це допускає навіть до самої Літургії"... "Зберігаючи істотну одність римського обряду, треба залишити місце законним різновидностям і пристосуванням до різних громад, областей і народів." Отож: Вселенський Собор з Головою Церкви хочуть, щоб народні, етнічні різниці зберігалися, бо вони не є шкідливі, а М. Доречний — бажає їх усунути!

Той самий Собор в Декреті "Про Східні Церкви", так

знову поручає: "Католицька Церква має на меті, **щоб зберігались завсіди та непорушно** передання кожної помісної Церкви, тобто Обряду" (§2).

"Всі клирики та ті, що приступають до свячень, нехай будуть добре поучені щодо обрядів та головно щодо практичних норм у справах міжобрядових; що більше і миряни в катехитичному вишколі нехай мають поучення про обряди та їх приписи. А вкінці, **всі і поодинокі католики** та хрещені кожної некатолицької Церкви чи громади... **нехай по всьому світі держаться свого обряду, його плекають і по силах дотримуються."** Отож за навчанням Собору, всі кандидати на священиків повинні добре знати обряд, до якого належать чи в якому мають працювати. А знати повинні не на те, щоб його нищити, асимілювати, але зберігати! Всі люди якогось обряду— повинні знати свій обряд, тобто літургічні і канонічні приписи, мову, без якої обряд не є обрядом, звичаї, культуру і т.д. — всього того ревно придержуватися не лише на рідних землях, **АЛЕ ПО ЦІЛОМУ СВІТІ,** значить і **в ЗДА чи Канаді!** Хто так не робить,—цей переступає волю Церкви. Хто переступає волю Церкви — цей переступає волю Христа, що сказав, що хто слухає Церкви, слухає Його і того, Хто Його послав. Хто ж не слухає Христа— цей беззаконник!

В Декреті "Про Екуменізм" Собор каже: "Тому ж, що одності Церкви ніяк не перешкаджає, ба навіть збільшує її честь та невимовно причиняється до виповнення її місії деяка різнородність обичаїв та звичаїв, як сказано вище, Священий Собор, **щоб усунути всякий сумнів,** заявляє, що Східні Церкви, пам'ятаючи на конечну одність цілої Церкви, мають власть рядитися власними правопорядками, як такими, що відповідають краще вдачі своїх вірних та відповідніші для духовного добра" (§ 16). Собор уважає, що придержування своєї питомої дисципліни і обряду церковного, краще відповідає даним вірним і відповідніше для їх духовного добра. Цей Собор не відбувався в 1 чи 15 столітті, але таки в XX, таки тому кілька років! М Доречний, і деяка група екстремістів модерних, думає інакше.

ОБРЯД ТРЕБА ВИВЧАТИ

Далі, той самий Собор, в Декреті "Про Місійну працю" говорить до всіх і тих, що живуть на американському

континенті: "Вихованці нехай вивчають історію, цілі і методи місійної діяльности Церкви й окремі соціяльні, господарські і культурні обставини власного народу" (Р. II § 16)..." Місіонери всі: **священики, брати, сестри, миряни,** кожний своєю мірою, — мусять бути приготовані і вишколені, щоб не стали нездібними до вимог майбутньої своєї праці. Від самого таки початку їх научний вишкіл нехай буде укладений так, щоб обнімав і вселенськість Церкви і різнородність народів... А це важне для всіх наук, щоб здобути собі знання народів, культур, релігій і то не тільки в минулому, але і стосовно теперішности. **Хто хоче піти до іншого народу, нехай високо цінує його спадщину, мову, звичаї. А мову нехай вивчать такою мірою, щоб могли її вживати легко і досконало і так могли знайти легкий доступ до умів і сердець людей."** (§ 26).

Слова і поручення Собору — ясні і зобов'язуючі! Кожний, що працює в якомусь народі чи обряді, має шанувати духові і матеріяльні надбання того народу, повинен високо цінити спадщину того народу, мову, звичаї і не нищити це все в ім'я якогось самовільного, нерозважного пристосування до XX ст. Досконале знання мови й культури даного народу повинен винести зі Семінарії кожний питомець, а з Новіціяту кожний чернець чи черниця. Ті, що не є українцями чи українського походження, чужинці, що до наших Семінарій вступають, коли хоче сповнити волю Божу, а повинен хотіти, то також є обов'язані любити даний обряд, шанувати його, вивчити досконало його мову! Не казати що "це Америка" та, що "по кількох роках вже не треба буде української мови."

КОНЕЧНІСТЬ УКРАЇНСЬКОЇ МОВИ

3. **ЛІК НА НЕДУГУ.** Наша недуга це те, що деякі слабкої волі, невиробленого характеру, запущених родин— покидають наш обряд. Це правда! Але не згідне з правдою є, що то є "масове" дезертирство, як пише М. Доречний у своїй статті. Причиною того дезертирства він вважає те, що ми держимося українського обряду, що в XX ст. не асимілюємося з американцями, не зливаємось. Яка противорічність в нього! Щоб, ніби зберегти себе і свій обряд, радить, зіллятися, засимілюватися! Хто лиш

трошки думає, знає, що де щось зіллялося з другим, то воно вже затратило свою індивідуальність, своє "Я". Думає М. Доречний, що коли до нашої Церкви, Обряду дамо англійську мову, то вже здержимо відпадання від Церкви. Я спитаю: чи в Американській Католицькій Церкві нема англійської мови? — А чому сьогодні так багато від неї відступають і то визначні особи? Чи в нашій Закарпатській дієцезії нема англійської мови? — А чому там багато більше є дезертирства ніж в нашій? **Значить, — лік не в мові! А в чому?** Один із найкращих ліків, на мою думку, — **це зворот до зберігання природніх, Божих і церковних поручень, законів.** Хто щиро і ревно буде намагатись зберегти всі ці закони, цей також мусить берегти свої національні й обрядові надбання, цей їх не буде зраджувати, бо того вимагає від християнина природній, Божий і церковний закон. В тому напрямі мусить іти виховання в монастирях, парафіяльних школах, дієцезальних Семінаріях, на проповідях, конференціях і т. п. Собор бо каже: "Немає справжнього екуменізму без внутрішнього навернення"..."Цю скруху серця та святість життя, разом з приватними та публічними молінням за єдність християн, треба вважати немов душею цілого екуменізму" (Про Екуменізм, § 7-8). Сьогодні між духовенством, монашеством та мирянами є нерозважна погоня за новостями, за змінами, але зовсім не говориться про зміну лихих налогів на добрі, зміну життя на чеснотливе, а того найбільше треба всюди, і в нас, і це найбільше причиниться до збереження обряду.

Далі, переважливим чинником є **навчання релігії в** суботніх та парафіяльних школах — **українською** мовою, бодай тих дітей, що її розуміють. Дитина, коли вчиться релігії в англійській чи іншій мові, набуває термінології чужої з релігійної ділянки. Тому, послідовно, вона буде вимагати в церкві проповідей і відправи в такій же мові, мовляв, не розуміє. Тому ті, що подають нашим дітям релігію в чужій мові, причиняються до руїни нашого обряду, до асиміляції, такі є переступниками природного, Божого і церковного законів! Батьки повинні протестувати проти такого поступування і категорично вимагати навчання релігії в українській мові тих дітей, що вчаться української мови. Коли батьки той обов'язок

занедбують, також, подібно провиняються.

Подібно мається і з проповідями. Коли є якась група, що не розуміє зовсім по-українськи, то так! Їм треба дати в мові, яку розуміють. Але, коли є лише кілька-кільканадцять осіб, які і зорумію́ть, лиш їм тяжко говорити, то проповіді повинні бути по-українськи, це ж бо Церква і обряд — українські. Церква має піддержувати свою культуру, мову, це Божий закон, а інакше поступування веде до знищення цих скарбів.

Наконець потрібно практикувати свій обряд, тобто ходити до своєї церкви та вистерігатись мішаних подруж. Хто часто ходить до латинської церкви, там він зчасом і залишиться, а як не він, то його діти. Хто побирається з чужими нашому обрядові — цей свідомо чи не свідомо, хоче чи не хоче, веде своїх нащадків до асиміляції.

Можна ще багато більше писати про цю преважливу справу. Але я й так вже вийшов поза рамці звичайної статті. Тому кінчаючи реасумую:

— Кожна людина, де б вона не була, повинна, на підставі природного, Божого і церковного законів — любити свій нарід, його боронити, як також його духову спадщину.

— Обряд — це скарб духовий народу і тому кожний повинен його завсіди і всюди придержуватись, його цінити, любити, боронити, розвивати.

— Хто зберігає свої етнічні прикмети, мову, культуру і т. д. — цей є чесним й добрим членом Христової Церкви та пожиточним і чесним горожанином країни, де проживає. Кожний політичний уряд має обов'язок зберігати етнічні групи і їх культуру. Це саме робить уряд Америки, він видає мільйони долярів на вивчення чужих мов і культур. Тому, хто вивчає ці культури і мови у рідній хаті, чи Церкві, цей побільшає духовий скарб Америки, а хто їх занедбує чи нищить, цей руйнує духовий скарб Америки.

Значить, наш український Обряд і Церква є з Божої волі, тому його потрібно і ми повинні доложити усіх зусиль, щоб його не тільки зберігати, але і розвивати.

о. В. Ковалик, ЧСВВ
(Нью Йорк, ЗДА)
(Поступ)

Розділ 24

ІСУС Є ТАК САМО ЧОЛОВІКОМ

Деякі люди думають про Ісуса тільки як про Бога. Вони рідко думають про Ісуса як про Чоловіка, хоч Ісус був найкращим і найдосконалішим Чоловіком, що колинебудь жив або буде жити на землі. Сам Ісус звав Себе "Сином Чоловічим" (Матей 8, 20). Він ужив цього слова около сорок разів, щоб підкреслити, що Він був людиною, подібною до мене. "Син Чоловічий" означає, що Ісус є взірцем досконалого чоловіка. Він є Моделем для всіх людей. Ісус показує мені, як повинен виглядати і поступати чоловік, що хоче бути правдивою Божою дитиною.

Син Божий був завжди Богом, бо Він такий самий вічний як Отець і Святий Дух. Ісус це ясно сказав євреям: "Я був передніше ніж був Авраам" (Іван 8, 58), хоч Ав-

раам, батько єврейського народу жив яких дві тисячі літ перед народженням Ісуса.

Син Божий стався Чоловіком і моїм Братом, як тільки Пречиста Діва Марія згодилася стати Його Матірю і сказала анголові: "Ось я Господня слуга. Нехай буде так, як ти кажеш" (Лука 1, 38). Ісус є Чоловіком, бо Він має людську душу і людське тіло. Його душа має розум і волю так само як моя душа має розум і волю. Як Чоловік, Ісус може пізнавати різні речі, вибирати те, що хоче, відчувати біль і радість так само, як я це можу робити.

Ісус має тіло подібне до мого. Ісус народився з Пречистої Діви Марії. Його Мати дбала про Нього, годувала Його як Він був малою дитиною, вчила як був хлопчиком, бо Ісус виростав так, як росте кожна нормальна дитина. Він жив зо Своєю Матірю Марією в назаретському домі, їв, пив, спав, відчував голод і спрагу (Матей 21, 19), тішився і плакав. "Втомившись дорогою, Ісус сів біля криниці" (Іван 4, 6).

Ісус має шляхетне і чутливе Серце. Як люди були вдячні Йому за чуда, то Він радів, а як були невдячні, то Він був смутний, як це Він Сам сказав одному прокаженому, що був вернувся подякувати Йому за те, що очистив його з прокази (Лука 17, 15-18).

Ісус так само відчував болі, бо як Чоловік Він міг терпіти і багато терпів на землі. Ісус жертвував Свої терпіння Небесному Отцеві за наше спасіння, бо Він любить людей. Ісус був таким самим Чоловіком як я, тому Він є моїм Братом. Всі люди це брати і сестри Ісуса, бо Ісус так само належить до людської родини. Ісус так само походить від Адама й Єви, як усі інші люди. Як Син Божий раз стався Чоловіком, то Він залишиться Чоловіком навіки.

Якщо підемо до неба, то будемо там бачити Ісуса як Бога і як Чоловіка, бо Він завжди буде Бого-Чоловіком. Ось що означає "воплочення-втілення Божого Сина".

Як Чоловік, Ісус є Божим Представником людського роду. Він лучить усіх людей у одну всесвітню Божу Родину, бо Він є її Головою (Єфесяни 1, 23). Бог Отець благословляє всіх людей і дає їм всякі ласки, тому що Ісус, Його улюблений Син, є членом людства. Ось тому святий Павло каже: "Дякуйте завжди Богу й Отцеві за все в імя Господа нашого Ісуса Христа" (Єфесяни 5, 20). Особливо треба дякувати Богу за те, що Його Син стався Чоловіком.

ПИТАННЯ

1) Чи Ісус є правдивим Чоловіком?

Так, Ісус є правдивим Чоловіком.

2) Що значить слово 'Воплочення-втілення'?

Слово 'Воплочення-втілення' означає, що Син Божий стався Чоловіком, тому Він є моїм Братом.

3) Чи ми повинні любити свого Брата Ісуса?

Так, ми повинні любити свого Брата Ісуса, бо Він зробив і робить дуже багато добра для нас усіх.

СВЯТЕ ПИСЬМО

Як сповнився час, Бог послав Свого Сина, що народився від Жінки (Марії), щоб викупити тих, що були під Законом (Мойсея) і щоб ми прийняли усиновлення (Галати 4, 4-5).

ПРАКТИЧНА ПОСТАНОВА

Я буду щодня дякувати Ісусові за те, що Він стався Чоловіком, бо Він учинив мене сином (дочкою) Небесного Отця, як стався нашим Братом.

ЛІТУРГІЙНА МОЛИТВА

Хоч єврейські діти зобачили як Чоловіка Того, що Своєю рукою сотворив людей, все таки пізнали в Нім Владику, тому вітками вшанували Його, співаючи 'Осанна' (Акафист в честь Ісуса Христа, Ікос 5).

ОСОБИСТА МОЛИТВА

Ісусе, Божий Сину, дякую Тобі, що Ти стався моїм Братом.

ВПРАВА

Напиши в своїм зшитку:

1) Чому Ісус відчував голод, спрагу, горяч і зимно, як жив на землі?

2) Знайди в Євангелії котресь місце, де пишеться, що Ісус був спрагнений, втомлений або плакав, як жив на світі.

3) Виясни своїми словами те, що святий Павло каже про Ісуса, як нашого Архиєрея перед престолом нашого Небесного Отця: Євреї 4, 15.

Бог створив ангелів

о. Роман Хом'як, ЧНІ.

Святе Письмо каже: **"Господь на небі утвердив престол свій, і царство його всім володіє. Благословіте Господа, всі ангели його, могутні силою, ви, що виконуєте його слово, покірні голосові його слова. Благословіте Господа, всі його небесні сили, слуги його, що чинете його волю"** (Псалом 103, 19-21).

Бог створив сильні єства, що є чистими духами, ангелів. Ангели мають розум і свобідну волю, але не мають тіла, і через те їх не можемо бачити.

У своїй любові Бог створив ангелів, щоб бачили його обличчя і навіки жили з ним. Своєю власною силою ангели не могли б зробити того, тому Бог обдарував їх участю у своїм власнім Божім житті.

Поки ангели могли бачити обличчя Бога, вони мали видержати пробу. Деякі ангели провалилися і збунтувалися проти Бога. За кару вони були скинені до пекла (Див. 2. Петра 2, 4; Об'явлення 12, 7-9). Їх називаємо **злими духами.** Їхнім провідником є **диявол (сатана,** по-єврейськи значить **ворог).** Лихі духи ненавидять Бога та нас, і намагаються шкодити нам на душі та тілі.

Ангели, які остались вірними Богу, бачать обличчя Бога, поклоняються йому та хвалять його в вічному щасті. Вони люблять Бога та служать йому, змагаючись за його царство. Вони об'являють нам Божу волю, бережуть нас на душі і тлі, та моляться до Бога за нас.

Святе Письмо згадує про різні хори ангелів, напр. херувимів і серафимів. Архангел Михаїл є провідником добрих ангелів у війні проти диявола та лихих духів.

З любови Бог дав кожному з нас ангелів, щоб був нашим товаришем. Його називаємо "ангелом хоронителем." Ангел хоронитель любить нас і береже нас в часі спокуси й небезпеки, заохочує нас до добра та помагає нам на дорозі до небесного царства.

Ми повинні любити нашого ангела хоронителя, побожно молитися до нього кожного дня, вірно йти за його сугестіями та пам'ятати, що він всюди бачить нас.

Святе Письмо каже: **"Бо ангелам своїм він повелить про тебе, щоб берегли тебе на всіх твоїх дорогах. І на руках тебе носитимуть, щоб не спіткнулася нога твоя об камінь"** (Псалом 91, 11-12). Ісус Христос учить: **"Глядіть, щоб ви нікним з оцих малих не гордували: кажу бо вам, що ангели їхні на небі повсякчас бачать обличчя його небесного Отця" (Матей 18, 10).** Христос називає диявола: **"...душогубцем від початку, і правди він не тримався, бо правди нема в ньому. Коли говорить брехню, зо свого говорить, бо він брехун і батько лжі"** (Іван 8, 44), та **"князем світу цього"** (Іван 14, 30).

1) Про яку тему апостоли найбільше і найчастіше проповідали?

Св. Павло так відповідає на це питання: "Жиди домагаються чудес, а греки мудрости (філософії), а ми проповідаємо розпятого Христа, який для жидів є згіршенням (предметом обридження), для поган—безумством, а для тих, що покликані (до спасіння), чи вони жиди чи погани, проповідуємо Христа, що є Божою силою, і Божою премудрістю" (1 Коринтяни 1, 22-24).

Христос був предметом обрідження для жидів, бо вони не хотіли вірити, що Він був Божим Сином. Жиди вірили тільки в одного Бога. Для них тайна Пресвятої Тройці була закрита. Прийняти Христа як Божого Сина означало для них те саме, що приймати поганство, яке вірило в численних божків.

Для поган Христос був нісенітницею, бо поганські релігії не навчали, що божки люблять людей. Коли ж апостоли зачали проповідати, що Божий Син з любови до людей стався Чоловіком і помер, щоб запевнити їм щастя, то погани вважали це за байку.

Для християн Христос, що помер і воскрес, це посередник між Богом і людьми, осередок віри і богословя. Не дивниця, що Христос повинен бути й сьогодні головною темою проповідування, бо Він заведе до Небесного Отця тих, що належно пізнають і полюблять Його. Хіба Св. Павло не каже про Христа: "Він є образом невидимого Бога?" (Колосяни 1, 15).

2) Чому так багато подруж є нещасливі? Хто тому винен? Чоловік чи жінка?

Кожне подружжя могло б бути щасливе, якщо б подруги були відповідальними людьми, знали, що таке подружжя, намагалися подобатися одне другому, були менше самолюбними і вирозумілими для людських слабостей, тощо. Німецький філософ Ніцше заявив: "Не пристрасти, але приязни найчастіше бракує в подружжях".

Навіть одружені особи годні почуватися самітніми, хоч живуть зо своїми чоловіками чи жінками, коли між ними нема правдивої любови. Кожна людська істота відчуває потребу, щоб хтось любив її. Так Бог уже створив людське серце, що воно рветься до любови. Людина потребує інших, щоб розуміли її, числилися з її опініями та виявляли, що вона щось значить. Одне ласкаве слово, комплімент чи признання годні вчинити людину щасливою. Коли цього нема в родині, то подруги будуть почуватися нещасливими в житті і подружжі. Ось тому Конституція про Церкву в модерній світі каже:

"Нехай подруги, що сотворені на Божий образ і мають гідність особи, лучаться одне з другим любовю, згідністю думок і працею над взаємним освяченням. Отак вони йтимуть за Христом, що є принципом життя.

"Отак радостями і жертвами свого звання і вірною любовю подруги зможуть стати свідками тої таїнственної любови, яку Господь виявив світові Своєю смертю і воскресенням" (Ч. 52).

3) Відколи деякі письменники і богослови зачали звати Божу Матір співвідкупительлюю людського роду?

Назва 'співвідкупителька' це неначе підвалина модерної маріології. Вислів 'співвідкупителька людського роду' появився в 15-ім ст., хоч уже в 10-ім ст. деякі письменники звали її 'відкупителькою', але тим вони тільки хотіли сказати, що Пречиста Діва це Мати Відкупителя-Спасителя.

Сьогодні слово 'співвідкупителька' означає, що Божа Мати не тільки привела на світ Божого Сина, але й діяльно участвувала в хресній жертві Ісуса. Це поняття про Маріїну участь у відкупленні людського роду походить від Св. Вернарда, який приписав їй цю участь за те, що вона співчувала зо Своїм Сином, який умер на хресті за спасіння всіх людей.

Папа Пій X мимоходом раз згадав це слово. Папа Пій XI часто вживав його, але не в офіційних документах Церкви, а Папа Пій XII взагалі не вживав цього слова.

4) Як Св. Письмо і церковне передання представляють Христову Церкву?

В Св. Письмі і переданні знаходимо різні назви на Христову Церкву, але найчастіше стрічаємо такі: Церква—це Божий Нарід, Церква—це Містичне Христове Тіло, Церква—це Христова Обручниця.

Христова Церква існує на те, щоб служити Богу і людям, себто помагати людям прославляти Бога і працювати над спасінням своїх душ. Кардинал Белярмин отак описує Церкву: "Церква—це збір людей, що лучаться тою самою вірою, приймають ті самі святі тайни і пробувають під зарядом законних душпастирів, особливо Христового намісника на землі, римського Папи".

Оце окреслення Церкви подає тільки її зовнішню сторінку. Протестанти відкидають це окреслення і протиставлять йому Церкву як громаду невидимо злучену з Христом.

Ісус узяв Петра, Якова й Івана і повів їх окремо на високу гору і переобразився перед ними. Його обличчя засяло немов сонце і одежа стала біла наче світло (Матей 17, 1-2).

"В Бога нема акцидентів" (Лонгфелов).

Подорож до Аргентини

о. М. Шудло, ЧНІ.

Більше ніж два роки тому Преосвящ. Кир Андрій Сапеляк, Салезіянин, єпископ українців католиків у Аргентині, запросив мене проповідувати місії для його вірних. Самих українців католиків в Аргентині є 125,000, але тільки 17 священиків обслуговують їх духовні потреби. З браку відповідного числа священиків багато людей проживає в духовнім опущенні. Ось тому наш владика рішив влаштувати загальні місії.

Місії мали зачатися ще минулого року по Великодні, але я не міг виїхати до Аргентини через те, що ВПреосв. митрополит Максим Германюк, ЧНІ. попрохав мене викладати моральне і догматичне богословя його кандидатам до дияконату. Це забрало мені 10 місяців. Потім прийшли великопосні місії в Америці і Канаді. Аж по Великодні було мені можливо вибратися в далеку дорогу.

Пробувши три дні в Америці і відвідавши деяких приятелів у Ньюварку, 12 квітня 1969 року я виїхав літаком з Нью Йорку до Каракас у Венезуелі.

Подорож тривала чотири і пів години. Звичайно понад морем. Ввечорі ми пролітали понад Порторіко, яке бачив з літака. Хоч літак, міг помістити 140 пасажирів, проте всіх було тільки 42. Подорож була спокійна й приємна. До Каракас прилетіли на час, цебто о 10-ій годині ввечорі. Наближаючись до летовиша, я бачив місто розкинене по горах і долинах.

Каракас

Каракас—це столиця республіки Венезуелі. Імя Каракас походить від індіянського племени, "Лос Каракас". Сама ж країна зветься Венезуелею, бо першим дослідникам, що причалили до її берега, краєвид подобав на місто Венецію в Італії. Тому вони назвали це місце "малою Венецією", і згодом ціла країна стала зватися Венезуелею. Це сталося в 1747 року. До того часу країна входила в території зайняті еспанцями і підляглі еспанським королям.

В 1777 році країна отримала офіційну назву "Великий загальний капітанат обєднаних провінцій Венезуелі". Тоді вже був тут сильний автономний рух. Перші еспанці причалили до Венезуелі в 1500 році, і відтоді зачалася колонізація Венезуелі еспанцями. Симеон Болівар здобув Венезуелі незалежність у 1810 році, відорвавши революцією країну від Еспанії, і потім загальні збори законодавців проголосили її республікою. Ось тому Болівар це венезуельський національний герой і навіть венезуельські гроші звуться боліварами. Один болівар вартує коло 23 американських сотиків.

Венезуеля має 14 штатів і є республікою. Вона має президента, що під цю пору ним є добрий католик Рафаїл Кальдера.

Каракас має около 2 мільйони населення. Ніде не бачив я стільки апартаментів як тут.

Два Отці Редемптористи стрінули мене на летовищі і забрали до монастиря. Я сподівався вранці на другий день відправити для наших людей Службу Божу, бо саме на 13 квітня припадав Великдень по старому стилю. На жаль не міг ввійти в контакт із тутешнім нашим душпастирем, Впр. о. Павлом Хрущем, що тут мешкає зо своєю родиною, тому відправив Службу Божу в каплиці О.О. Редемптористів.

Я не знав нікого з українців у Каракас. Припадково в телефонічній книжці знайшов імя Др. Володимира Коваля і подзвонив до нього. Він сам православний. Навчає в університеті. Він дав мені телефон п. Петра Бошка, що тут має кравчарню жіночих строїв і є католиком, як теж інших людей. Пан Бошко забрав мене до себе на обід, де ми співали "Христос воскрес!". По доволі довгій розмові ми подалися до панства Ковалів на вечірню перекуску і там я стрінув інших наших людей. По дорозі пан Бошко показав мені величезну статую, недалеко від церкви О.О. Редемптористів. Це бронзова статуя. Один венезуелець збудував її як памятку для індійської раси, яка тепер начисляє всього яких 300,000, хоч населення Венезуелі має 9,000,000. Яких 60,000 індіян проживає в резервах. Індіянська леґенда каже, що індіянська раса чудесно вийшла із квітки пальми.

Їдучи на обід до панства Бошків, я завважив великий контраст у місті. Хоч тут повно прегарних домів і апартаментів, проте на численних горах видно дуже бідні й обдерті

"буди", де проживає венезуельська біднота. В Венезуелі нема середньої кляси. Є тільки багачі й бідні, хоч життєвий рівень у цій країні є найвищий між усіма в полудневій Америці. Ці буди часто навіть не мають води. Такі бідні буди я хіба бачив у Гонконгу, як їхав до Австралії на місії в 1963 році. Там проживали втікачі з червоного китайського 'раю'. Проте О.О. Редемптористи казали мені, що в цих будах є й такі, що мають телевізора й автомобіля, але не дбають про себе, або не хочуть жити в апартаментах. Тут завжди тепло в Венезуелі, тому в хатах не треба палити. Вбрання може бути дуже дешеве і тонке, бо тут температура не сходить нижче 70 ступенів.

Ця біднота не потребує багато до життя. В Венезуелі повно бананів, і вони дуже тані. Біднота задовольняється чимнебудь.

По вечірній перекусці ми поїхали оглядати виставку оркедій, що є національною квіткою Венезуелі. Оркедія росте в різних колорах і формах. Це дійно пречудна квітка. Але й тут вона дорога, бо один вазонок таної оркедії коштує около 8 долярів, а вазонок спеціяльної оркедії доходить до 35 американських долярів. Після оглядин вернувся до монастиря О.О. Редемптористів. Вони тут мають велику церкву і парафію. Будову церкви закінчено в 1950 року. Їхня парафія є релятивно "маленька", бо має тільки 12,000 парафіян! Інші парафії мають по 50,000, а одна начисляє аж 80,000.

В церкві О.О. Редемптористів є 10 Служб Божих кожної неділі, 8 вранці, а дві ввечорі. Сімох Отців обслуговує парафіян. Около 4,000 людей є на цих Службах Божих. До церкви ходять так само імігранти, яких у Венезуелі є яких 1,000,000. Вони походять із різних країн світу. Між ними є кілька соток українців, хоч колись у самім Каракас було коло 2,000 українців. Вони тут мають українського католицького і православного священика. Тепер у Каракас буде коло 140 українців. Решта виїхала за володіння попереднього президента Хіменеса, бо лякалася, що в країні настане комунізм типу Фіделя Кастра.

Так воно не сталося, бо Хіменес мусів утікати з країни до Америки, але уряд през. Івана Кеннеді видав його венезуельському урядові. Хіменес відсидів пять літ у тюр-

мі, і, вийшовши з неї, став сенатором під час виборів.

В країні є повна релігійна свобода. Проте тут є страшний брак священиків, бо заледве 1,000, з чого тільки 200 є родженими венезуельцями, а решта прибула з Еспанії. Наші О.О. Редемптористи мають тут 7 домів, 40 отців і 6 Братів, але між ними нема ні одного уродженця Венезуелі. Деякі отці пояснювали мені, що брак християнської атмосфери в родинах, слабеньке релігійне катехитичне виховання і загальний добротут це головні причини браку покликань до священичого і чернечого життя.

Уряд прихильний до Церкви, помагає будувати чи відновляти церкви і семінарії, але тільки єпископи отримують урядову пенсію. Уряд не платить ні парохам, ні сотрудникам. Єпископами і парохами в Венезуелі можуть бути тільки уродженці Венезуелі, хоч воно не є завжди можливо дотримуватися цього закону, як іде про парохів, бо брак тутешніх священиків.

Венезуеля це дуже багата країна, бо має багато покладів залізної руди й оливи. Зате нема таких овочів, як яблука, грушки, сливки, помаранчі, бо клімат загарячий. Тут є мангани, банани, папая, ростуть какаові дерева, тощо. Яблука, грушки. . ., спроваджують із Америки чи Аргентини. Ці овочі дорого тут коштують.

Венезуеля має гарні биті дороги. В місті страшний автомобільний рух, і він страшно хаотичний. Я дивувався, як тут мало автомобільних припадків. Кожний їде, як хоче. Світел на перехресних вулицях є дуже мало, а поліцаїв, що керують рухом, іще менше. Тут повно автомобілів на вулицях. Багаті щороку міняють свої автомобілі, а бідніші громадяни купують їх за половину ціни. Пересічний робітник мусів би тут відкласти ввесь свій річний заробіток, щоб купити малий новий автомобіль.

В Венезуелі є тільки дві пори року: літо і зима. Зимова температура сходить до 70 ступенів понад зеро. В зимі тут сливе невпинно падають дощі, а літо дуже сухе.

Місто Каракас лежить над морем. Воно тягнеться яких 25 миль. Лежить у численних долинах між горами і на самих горах. Тут дерева завжди зелені і квіти завжди квітуть. Населення Венезуелі це мішанина еспанців і індіян. Є трохи теж нащадків негрів, яких еспанці були привезли як рабів із Африки, щоб мали безплатних ро-

бітників. На щастя тут нема расових пересудів. Населення майже все сильно чорняве.

Українська колонія в Венезуелі постійно меншає через виїзди численних наших людей до Америки і Канади, і через денаціоналізацію, цебто найбільше через міжобрядові подружжя. Чи це буде хлопець чи дівчина в такім подружжі, їхні діти вже не розуміють і не вміють по українськи, тому пропадають для нашого обряду і Церкви,хоч бувають і тут нечисленні винятки. Ба й навіть деякі наші новоприбулі не дбають, щоб діти знали українську мову, хоч батько і мати це українці. Вони не мають часу, щоб навчати дітей рідної мови!

Наша громада в Каракас не має власної церкви, але користується латинською, що тутешній єпископ відступив українцям. Це дуже гарна церква. Проте мало наших людей ходить до своєї церкви на недільні відправи. Колись тут було гарно зорганізоване українське життя. Був навіть Пласт, але сьогодні все занепадає через зменшене число наших людей і байдужність молоді.

Наші люди тут назагал добре живуть. Деякі з них навіть мають власні бизнеси. В школах нема дискримінації проти тут уже народжених дітей імігрантів. Загал венезуельців дуже гордий зо своєї країни. Для них нема таки як венезуелець! Вони слабо знають різниці між росіянами й українцями. Для них це одне і те саме. Один із них заявив мені, що українська мова—це діялект російської. Я відказав йому: "Це такий самий діялект як еспанська мова є діялектом італійської". І це переконало його. що він помилився.

15 квітня, о годині 11 ввечорі я відїхав літаком до Бразилії.

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ, це релігійний місячник, що його видають Отці Редемптористи. (В липні і серпні виходить тільки одне число). ПЕРЕДПЛАТА: Одне число 25ц.; один рік $3.00, два роки $5.50, три роки $7.50. ЗМІНА АДРЕСИ: Хто зміняє адресу нехай повідомить Адміністрацію Голосу Спасителя бодай один місяць наперед, подаючи водночас СТАРУ і НОВУ ардесу. ВІДНОВА ПЕРЕДПЛАТИ потверджується тим самим, що далі одержуєте місячник зо зміною дати на коверті, яка вказує коли передплата кінчиться. АДРЕСА для адміністраційної кореспонденції: REDEEMER'S VOICE, 165 Catherine Street, Box 220, Yorkton, Sask., Canada.

Редактори не відсилають незамовлених артикулів, хібащо хтось виразно зазначить, що бажає їх звернення та пришле марку для відсилки.

Появляється друком за дозволом церковної влади.

Коли люди зачали літати літаками?

Сімнадцятого грудня 1903 року брати Врайт перший раз в історії людства виконали лет літаком, що їхав мотором. Тоді в Північній Каролайні зродилося модерне летунство.

Люди завжди мріяли про те, щоб могли літати. Старинні греки мали легенду про Дедаля й Ікара, які були поробили собі крила, що були зліплені воском. Вони зависоко підлетіли в повітря, сонце розтопило їх крила, і вони попадали і побилися.

В 1000 році англійський чернець венедиктинець зробив собі крила і зачав спускатися надолину, але заскоро впав і поламав собі ноги.

Італійський математик Леонард да Вінчі зробив пляни машин, що мали літати, рухаючи крилами.

В 1783 році французькі брати Монтґольфіє винайшли бальони, надуті теплим повітрям, якими потрапили піднестися в повітря.

В 1852 році француз Джіфор вставив до бальонів паровий мотор, але з нього нічого не вийшло.

В 1884 французи Ренард і Кребс вставили до бальона електричний мотор і так потрапили вже літати.

В 1900 році німці побудували першого "Цепеліна", що мав твердy поверхню. Навіть військо було зачало уживати бальонів.

Вкінці прийшов літак і усунув бальони.

З винаходом пари і електрики людина набуває небувалої сили для індустрії.

Оттон Лієнталь, який довго працював над винаходом літака, є батьком предтеч летунства, хоч він сам не винайшов літака. Він студіював повітря, повітряні струми і закони природи, щоб влегшити літання. Завдяки пригожим вітрам Лієнталь потрапив підноситися в повітря і літати 300 метрів. Він забився під час одного з цих летунських спроб у 1896 році.

Брати Врайт були продавцями велосипедів, заки зацікавилися летунством. Вони переселилися до Каролайни і там проживали немов пустельники, студіюючи штуку літання. Їх літаки підносилися на три метри проти вітру. Вони потрапили керувати ними, і це вже був великий успіх. Одного разу вони пролетіли 284 метри за 59 секунд.

Американський загал зовсім не цікавився розшуками братів Врайтів. В 1908 році брати Врайт потрапили летіти 124 км. і бути в повітрі дві години і двадцять хвилин сто метрів понад землею. В 1911 році французи пролетіли з Парижу до Мадриду 1,700 км. В 1911 році Роджер перелетів з Нью-Йорку до Лос Анджелес, 5,000 км. Всі вони були спортовцями.

При кінці першої світової війни в 1918 році, сама Франція мала вже понад 7,000 літаків.

Літак це один із найкращих і найкорисніших винаходів, що людство досіль доконало.

Ніхто людей більше не обманює, ніж вони самі.

OUR LORD'S TRANSFIGURATION

"Upon the mount of Tabor the promise was made good. When, hiding all the Godhead, in light itself He stood: and they, in awe beholding, the apostolic three, sang out to God their Savior, for glorified was He", we read in our Menaea on the Feast of the Transfiguration.

St. Matthew relates that Jesus took His three beloved apostles, Peter, James and John, to the top of the mountain. "There in their presence he was transfigured. His face shone like the sun, and his clothes became as white as the light. Suddenly Moses and Elias appeared to them, and they were talking with him" (Matthew 17, 2-3).

The earthly life of Christ was not easy. He came to the men and brought them a wonderful message which he called "the Good News". The Good News consisted in the fact that the Son of God became Man and thus initiated the salvation of all those who wish to be saved and reach glorious eternal destination.

Unfortunately, the Son of God was not welcomed by many, as he is not welcome today. He was not welcomed, because he asked men to commit themselves completely and unreservedly to Him and his teachings: "Once the hand is laid on the plough, no one who looks back is fit for the kingdom of God" (Luke 9, 62). The Jewish leaders rejected Christ, because they were more concerned for their authority than the truth and the will of God Whom they professed to love and worship. Christ and His new teaching seemed a threat to them.

Faith implies an openness to truth as an absolute value which must be pursued at any cost. Those who were open to truth, received Christ, but those who were closed to it or did not recognize any other truth except the one they claimed to possess and understand, rejected him and sent him to death. They were Jewish rationalists. Cardinal Newman says: "The rationalist makes himself his own centre, not his maker. He does not go to God, but he implies that God must come to him". They wanted God to come down, so that they could weigh his words by the light of their reason and their own interpretation of the Bible. Christ just did not fit into their image of the Messias!

The Jewish leaders had a strong influence over the popular masses. Slowly and astutely, through their intrigues and calumnies, they succeeded in turning people away from Christ.

Christ knew how his earthly career would end, and the prospect of a cruel death naturally saddened his soul. This is the main reason for Transfiguration. God the Father wished to comfort his Son Jesus, give him the strength and show him what he would receive as a re-

ward if he died for the salvation of men. The concern for the apostles was another reason for Transfiguration. The apostles were in a great danger of abandoning Christ forever after the tragedy of Golgotha. Knowing that the enemies got hold of the Master and crucified Him, the apostles would be shaken in their faith in him. The glory of the Transfiguration was a kind of assurance that, after the initial depression and scare, they would recover their courage and continue his work on earth. By his glorious Transfiguration Christ has confirmed his teaching that in so many instances must have appeared paradoxical even to the apostles, for instance, the mystery of the Eucharist (John 6, 66-69) or the prohibition of divorce (Matthew 19, 10).

Christ foretold that the apostles would be scorned and persecuted by the opponents of the Gospel! "By his own Transfiguration Christ showed his disciples the splendor of his beauty, to which he will shape and color those who are his" St. Thomas Acquinas says.

This is why Christ transfigured himself before the three apostles who would be the leaders of all others and the intrepid heralds of his Gospel. St. Peter wrote to his people: "It is not the invented myths that we were repeating when we brought you the knowledge and power and the coming of our Lord Jesus Christ. We had seen his mystery for ourselves. He was honored and glorified by God the Father, when the Sublime Glory Itself spoke to him and said: 'This is my Son, the Beloved; he enjoys my favor. We heard this ourselves, spoken from heaven, when we were with him on the holy mountain" (2 Peter 2, 16-18).

The French senator Renaud came to Paris from the Pyrenees and rented a room at a hotel in Paris. The owner of the hotel asked him whether he would like a receipt.

"No, a receipt is not necessary, because God has witnessed my payment", the senator replied.

"I do not believe in God", the owner said.

"Then give me a receipt", said the senator.

American actor G. Cohan asked for a reservation in a hotel. The owner replied when he saw his name: "We do not admit Jewish guests".

Cohan replied: "We are both wrong. I thought you were a gentleman, and you thought I was a Jew".

Teacher: "John, what did Noah do during the forty days of the deluge when he was in the Ark?"

Small John: "Fishing, I guess, but he would not catch much fish".

Teacher: "Why not?"

John: "Because he had only two worms".

MAY YOU ACT WHILE IN DOUBT?

M. Schudlo, C.SS.R.

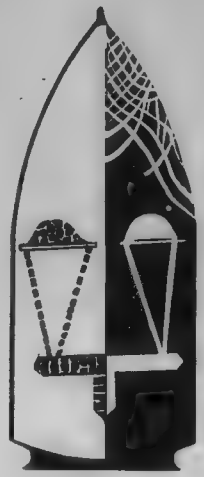

Sometimes a person doubts whether he may do something or not. In such condition he *may not act*, until he is *morally certain* that his action is good, for whoever acts while aware that he may be *committing a sin* shows that he is *ready to offend God or at least he does not care about Him.*

Despite his *speculative doubt* man can have *practical certainty* that his action is morally good, and then he can act.

The kinds of moral certainty

There are *different kinds of certainty* in the moral sphere.

Absolute moral certainty which excludes all possibilities of error or sin. A person can be absolutely sure that today is not *Sunday*, so he is not bound to attend Mass. A *father* is absolutely certain that he will commit a grave sin, if he kills his child.

Unfortunately such an absolute certainty is not always possible in life which has so many contingencies. If an absolute certainty were required for each action, life would become *unbearable* to one who really wants to serve God and save his soul.

For this reason a *moral certainty in a broader sense* is sufficient in order to act lawfully.

Two kinds of broader certainty

The first kind of this certainty is that which presents serious arguments in favor of liberty for action that it excludes *all reasonable probability* that man acts wrongly when he performs an action.

For instance, a *man* who gets his Baptism certificate from his parish for the ordination of the priesthood can be reasonably certain that he has been validly baptized, although one could imagine the *possibility* that the baptizing priest inadvertently said the wrong words when he baptized him. Such a doubt must be rejected as devoid of all reasonable probability.

Another certainty is that in which there are probabilities on both sides, some in favor of the law, and some in favor of liberty. It is a *perfect doubt*, and the person must not act under such conditions. But he can still form a conscience which is *practically certain*, and then he can act.

For instance, *a good Christian* has doubt whether he has consented

to an internal temptation. If he consented, he is *guilty* of mortal sin and must go to confession before receiving Holy Communion. But he knows that he usually resists such temptation. Then he can use the following *general principle.* "One may form a prudent judgement from what usually happens". Thus he can presume that he did not consent to the temptation and did not commit serious sin. Then he may go to Communion without confession, because another principle says: "In doubt the possessor takes precedence".

Thus he has a practical certainty that is *free from mortal* sin and he does not have to go to confession and confess this doubt even when he goes to confession, although many do confess such things, because "they want to be sure that they are free from sin". The *reflex principles* give him such certainty. The above principles are called *reflex* principles, and they usually give us the kind of certainty we need to act reasonably, otherwise we would have many scruples and anxieties.

Exceptions to the
Use of Reflex Principles

Man can use the reflex principles to form the certainty in favor of liberty, but not always. There are some cases when man must follow the *safer side,* if it is possible, when there is not only a danger of committing a *material* sin, but also of causing an evil to ourselves or to others. *Here are some cases*:

When there is a reasonable danger that a Sacrament will be invalidly administered, the priest is forbidden to act and administer it. For instance, a priest who thinks that the liquid he is going to use for Baptism is very probably not *water* or not *wine* when he is going to celebrate Mass, is not free to go ahead and baptize or celebrate Mass. He must make sure it is water or wine, before he can proceed, for the use of a reflex principle will not eliminate the danger of administering an invalid Sacrament.

No person can act, if there is a serious danger that some *serious evil,* whether spiritual or temporal will be caused by such action. He must follow the safer side, despite all probabilities that no evil will follow. If it is really probable that a person will commit a *serious sin* by going to a certain movie, he may not go to see it, even though it is *much more probable* that he will not sin.

No person may use the reflex principle when there is a serious danger that some grave evil may come to a neighbor. He must follow the safer side despite his right to liberty to act.

A *druggist* must not sell any of the twelve bottles, if he knows that one of them is poisoned, although he does not know which one. He is bound in conscience to destroy all of them.

A *jury* may not condemn a man for murder, if it is probable that he is innocent, although it is much more probable that he is guilty. There must be direct moral (not necessarily absolute) certainty that he is the murderer before he may be convicted of the crime.

Exceptions to the general rule:

Sometimes we are allowed to use probabilism when our *inaction* can cause a greater evil than action. A *child* is dying. There is some liquid that looks like water. A priest may use it and baptize the dying child *conditionally.* If later on he gets the real water, he must *repeat* the ceremony of Baptism also conditionally.

A *man is dying,* and there is no other medicine, except those twelve bottles, of which one is poisoned. The doctor can use the medicine, even though there is a probability that the bottle he gives his patient contains poison.

What kind of probability
we need for acting?

There are *various schools* among Catholic theologians who give different answers to the *question*: "How probable must an opinion in favor of liberty be in comparison to the opinion which favors the law in order that a person may accept it and act upon it, and use it as a safe norm in favor of liberty?"

Two systems have been condemned by the Church, that is, *extreme rigorism and extreme laxism.*

The *first* theory affirms that a person must have *direct certainty* that he is not bound by the law in order to act in favor of liberty. According to this rigorist system a person may not follow even the *most probable opinion.* He must be absolutely sure before he can act.

Extreme laxism affirms that a person may act as long as there is some *slight probability* that he is right and that his *opinion* has not been condemned as improbable.

Probabilism and equiprobabilism

Most Catholic theologians of today are either probabilists or equiprobalists.

Both of them invoke the reflex principle: *"A doubtful law does not bind".* So when there is a serious doubt that a law has been abrogated or that I have fulfilled the law, I am free from it, and may use my freedom to act. This is the system of the probalists.

The *equiprobalists* (St. Alphonsus de Liguori (†1787), doctor of the Church is the promoter of this system) make a distinction. If the existence of the law is certain and its abrogation is doubtful, a person may not act in favor of liberty. If the very existence of the law is, doubtful, then he may use his liberty, because no one is bound to keep a doubtful law, if both opinions are almost equal. If the opinion in favor of liberty is certainly more probable that the opinion for law, a person is not bound by the law.

The Church allows her faithful to follow any of the two systems, but we must be careful not to become lax in moral matters.

Various kinds of Conscience

Although the word "conscience" refers to an *act* of the intellect which tells a person what is morally right and what is morally wrong, thus determining the "goodness" or the "badness" of man's actions, the word conscience is *sometimes used* to designate an *habitual attitude* toward moral problems.

Thus we speak of:
Lax Conscience

Lax conscience means permanent moral dullness and gradual hardening of conscience. A person that has such conscience is too ready to judge that he is *free* from obligations, that is, when objectively speaking he has *no sufficient reason* to do so. For instance, such a person thinks that he is free from sin for missing Mass on Sunday, because he "has to visit a friend, or is too tired".

It is usually the result of grave lukewarmness in the service of God

(Apocalypse 3, 16-20).

The best *remedy* for a lax conscience is repentance, prayer and meditation on the eternal truths of our faith.

The *antithesis* to lax conscience is the *tender conscience or delicate* conscience. A person who has a delicate conscience does not take God and life lightly.

Perplexed conscience

A person who has such a conscience always hesitates as to *which of the two opposing* precepts must be observed, and no matter what he does is afraid that he will commit sin. It is an erroneous conscience which arises from a lack of capacity to form a proper judgment. For instance, a *mother* has to take care of her sick child, and therefore misses Mass on Sunday. She is afraid that she will sin against her maternal duty, if she leaves the sick child. At the same time she is afraid to offend God, if she does not go to Mass.

Generally speaking, if there is such a *conflict* of obligations a person should prefer to obey a divine law rather than a human law.

A person who acts with a completely perplexed conscience, commits *no sin* whichever side he chooses, even when he thinks he is sinning.

If he has to choose, he should choose what he thinks is a *"lesser sin."* He does not sin because his mind is violantly disturbed.

Thus when a person confesses that he missed Mass on Sunday, because he was sick, we may say that he has not sinned at all.

Scrupulous Conscience

A person who has a *scrupulous conscience* judges his actions as sinful without a *sufficient* reason, or sees a mortal sin when objectively there is only *venial sin.*

Psychic deviations underlie or accompany scrupulosity, such as *abnormal depression* or compulsive tendency.

It is natural for a person who has a naive and shallow knowledge of God to be scrupulous, because his spirituality is unsound. Thus he fears for his salvation more than he should, forgetting that God is always with those who love Him and try to serve Him and keep His Law.

It is also caused by neurosis, which may be the result of the family life, for instance, an autocratic *father* or a stern *mother* or a *religious teacher* who always scares children with hell or a *preacher* who threatens people with fire and brimstone... Such a training leaves no place for the education that God is Love. St. John says: "God is love, and whoever lives in love lives in God, and God lives in him" (1 John 4, 16).

Some scrupulous persons can be *scrupulous* in one thing, and *lax* in the other, which shows that they are morally sick. The *remedy* for scrupulosity is a conversion of mind (a different image of God) and confidence in Him, because He is our Heavenly Father despite our human failures.

No man can be provident of his time who is not prudent in the choice of his company (J. Taylor).

KEEP THE FAITH!

When we used the time-worn expression a few days ago, all we got in answer was a snicker. Yet we had used it to one who was considered a good religious man, a member of a Catholic parish, and one of the foremost of its apostolic team.

Our use of the greeting was, on our part, almost mechanical. We had used it for years, as a kind of parting encouragement to friends. It was meant as a wish, too, that our friends would remain faithful to God. It was another variant of *God be with you,* which long use through the centuries has shortened to today's conventional Goodbye, used indifferently by those who believe in God and those who do not just as *Adieu* meant, till we meet with God.

Now why, we wondered, did our friend snicker at our expression?

We thought it over for a few days, and what follows is part of our reflection.

If our wish that he kept the faith provoked a smile and a snicker, then, we concluded, it was for one of several reasons.

One reason might be that our friend, already a faithful Christian, imagined that keeping the faith was a foregone conclusion. Once faithful, always faithful. Once we have received the faith, it is automatically permanent; *keep the faith* would seem to be a futile and unnecessary, even a superfluous, wish.

Or maybe, we thought, our friend is one of the out-fronters and no longer has clear ideas about faith. Wishing he would keep the faith might seem to be wishing that he would hang on to something ridiculous.

Even, perhaps, our friend might have been snickering at us because we had the temerity to mention faith. After all, who are we to talk about faith, we who in the past have so blatantly adopted the positions that have resulted from the Vatican Council. Perhaps my friend thought that, having welcomed the vernacular Mass, the new ritual for the Sacraments, and the modern trend in catechetics, it was hypocritical for us to wish that someone else would keep the faith we could have been presumed to have jettisoned, since so many people are questioning everything these days.

The Faith a Permanent and Foregone Conclusion

There is one thing about Faith (and we have dim memories of having read it somewhere in St. Thomas) and it is this, that faith is accompanied by a pious affection or desire. The desire in the case of faith is the desire for the things promised by God in His revelation, namely the eternal reward of faith. It is not up to us to judge whether this holy desire is a selfish one or not. We retain merely the fact that there is, in faith, a holy desire for eternal happiness with God as a result of our acceptation of His revelation.

However, our experience tells us, and particularly these days, that the tremendous influence of material goods all around us is likely to suffocate the desire for eternal rewards beyond this life.

Since, on the other hand, there is

an element of our own will in the act of faith, and since that will may easily be drawn away from the divine to the human and material, there remains no doubt in our mind that it is possible to lose the faith, by the weakening of this desire and of our will to accept the conditions for its attainment.

When, therefore, we express the wish that a friend will keep the faith, we are merely hoping that he will not allow his supernatural sight to be clouded by the attractions of the immediately visible and enjoyable things of this life.

Dim Views About Faith

Our second reflection, on the doubts our friend might be entertaining about his faith, is a valid one. We all know and admit that for many Christians today, even their Catholic religion has tinges of magic and sorcery in it. Many imagine that by the use of special formulas (yes, and that even includes novenas!), they can tie the hands of God and force Him to accede to our wishes. Some go further and imagine that with certain formulas of prayer (and here we instance the rosary, however good it is in itself, and greatly to be recommended), they can get the Saints to dragoon God into granting their wishes.

Hence, the clarification of our belief as it was given by the Second Vatican Council has caused many to wonder if religion is not changing and going back on itself.

Nothing can be further from the facts. Far from denying the past, the Council advances beyond the present, and projects its thinking into the future. Old ideas we had nurtured as being essential to the faith are now declared auxiliaries of belief, and hence not absolutely essential for salvation. Many of us die hard and very slowly indeed accept clarifications, particularly if such clarifications disturb our past ways of thinking.

Hence, our snickering friend may, while claiming to be out front, have misunderstood the teachings of the Council. Did not Paul VI last spring warn about the danger there is of making faith something absolutely personal, and hence changeable according to our moods and fancies? Too many out-fronters have adopted the wrong attitude, and in their desire for objectivity, have simply thrown faith out of the window, preferring to be guided by the legitimate questings of modern theologians, and accepting the opinions of private theologians almost as being part of revelation. Of this we must all beware, since the faith confided to the Church by Christ must remain intact and free from error. It is particularly the function of the Pope, as successor to St. Peter, who received the first mandate, to preserve the People of God from errors of faith. Hence, it is better to follow the pope than the theologians, whatever some newspaper theologians may be saying in spectacular and sensational language.

Personal Faith

Our third hypothesis, that our friend might have been snickering because we so recklessly used the word *Faith*, although we have striven consistently to follow up the Council's teachings, would show that he himself has not thoroughly read and meditated upon the Council's documents. For it becomes more and more evident as we read and study the Council's decrees and constitutions that each individual layman is now forced to take

a definite and personal decision in the matter of faith, rather than follow the crowd as had become the custom in the Church for many centuries. Now, the act of faith becomes the responsibility of each of us, according as we face up individually to the problem of faith and opt for or against it. The decision is serious for all of us and for every one of us. It is serious for the Church, for the People of God, for the entire world. Each of us must decide whether he desires the gift of faith, so generously given by God, and if so what price he is willing to pay for it. No longer can we simply rely on the good intentions of the Community at large, trusting that their faith will make up for our weakness of faith, and just going our own way, secure in the knowledge that the rest of the Church is there in our place. That is indeed so, but the matter of faith is one we must freely choose for ourselves. And that requires submission to God, acceptance of His revelation and of His salvation-plan; and also acceptance of His decision to leave with the Christian people an authentic leader, who would preserve God's people from the very attractive and much easier theories of latter-day theologians.

To Each of You

After making these reflections, forcibly incomplete, we still think that we should apply to you all, in all simplicity, the wish we made for our friend the other day. There would be much to say on this matter, as our long reflections told us. But we cannot say all of it in our limited space. So we prefer to invite all of you to meditate upon our greeting as we close this first Editorial of the new year with a favorite wish of ours: KEEP THE FAITH.

(Annals of Good St. Anne de Beaupre)

Any friend can say: "I am your friend too", but some friends are only friends in name. Is it not a deadly sorrow when a friend turns enemy? (Ecclesiasticus 37, 1-2).

When Yahweh Sabaoth has made a decision, who would dare cancel it? When He stretches out His hand, who can make Him withdraw it? (Isaias 14, 27).

It's true that most people cannot stand prosperity. Fortunately most of them don't have to.

A lady speaker: "You men, where would you be now, if there were no women?"

A male voice from the audience: "In paradise, my lady".

ST. JOHN THE BAPTIST

"Among those that are born there is no greater prophet." (Luke 7, 28). This was the testimony given by Jesus Christ about John the Baptist, to which allusion is made in the *tropar* of the Byzantine hymnology on the feast of the Decollation of the Forerunner of the Savior: "...enough for thee is the testimony of the Lord, O Precursor" (August 29).

The Byzantine liturgical cycle has six days of commemorations of St. John the Baptist. Besides his martyrdom (August 29), memory is made of his conception (September 23,), of the first and second finding of the relics of his sacred head (February 24), and of the third such finding (May 25). In contrast to the usual custom of celebrating only the day of the saints' entrance into the glory of eternity, in the case of St. John the Baptist, the Church commemorates universally also the memory of his nativity on June 24. His participation in the baptism of Jesus is observed on January 7.

John, the son of the priest Zachary and of Elizabeth, cousin of Mary, the Mother of Jesus, was born at Ain-Karim, a little town 5 miles SW of Jerusalem, after his father lost his speech and hearing when he doubted the fulfillment of the promise of the angel made to him while he was exercising his ministry in the holy temple, that he and his wife would have a child notwithstanding their old age and the sterility of the mother. When some six months after the angelic apparition, Mary, who herself was carrying the Incarnate Son of God, Jesus, visited the home of Zachary and Elizabeth, the child John was sanctified in the womb of his mother. At the ceremony of the circumcision, when the name John was given him, Zachary was released from his speech and hearing difficulty. *"for the sterility of her who bore thee and the dumbness of thy father were dissolved in the glorious and honored birth"* (Tropar of the Nativity of St. John). His father sang then what in the Byzantine liturgical books is called the "prayer of Zachary, father of the Forerunner:" (We quote just two verses of it.) *"Blessed is the Lord God of Israel: because He has visited and wrought the redemption of His people ...And thou, child, shall be called the prophet of the Highest: for thou shalt go before the face of the Lord to prepare His ways..."* (Luke 1, 68-76).

This was to be the mission of St. John: the Prodromos (the Forerunner, the Precursor). We read in the Gospel of St. Matthew: "...*in those days John the Baptist came preaching in the desert of Judea, and saying: do penance: for the kingdom of heaven is at hand. For this is he that was spoken of by Isaias the prophet, saying: A voice of one crying in the desert.Prepare ye the way of the Lord, make straight His paths*" (3, 1-3; Isaias 40, 3). This calling of John was referred to in about the same words by the other three Gospel writers. It is also referred to in the tropar of the feast of the saint: *"Thou prophet and forerunner of the advent of Christ"*, and similarly in the *condac*: *"...he showed himself to be prophet and herald and forerunner of the Word of God."* We quote from the hymns of the same feast the following: *"...the ray of the Sun of righteousness announces His coming for the renewal of all and the salvation of our souls"* (Vespers);

There was to follow the baptism of the Savior at the hands of St. John, which is, of course, commemorated in a particular manner on the feast of the Epiphany of Our Lord Jesus Christ (January 6). Byzantine Liturgical customs usually call for a special commemoration to be held, following a great feast, of the principal people involved in the historical event celebrated; thus, on January 7, there is a commemoration of the action of St. John as the one who baptized Christ. As John saw Jesus coming to him, he exclaimed: *"Behold the Lamb of God, behold Him Who takes away the sins of the world"*, (John 1, 36). Byzantine Rite churches in which the iconostasis separating the nave from the sanctuary is still kept, have an icon, on the extreme left, or sometimes on the extreme right, representing St. John the Baptist in a garment of camel's hair and a leathern girdle about his loins, and pointing to the Christ (usually not shown), and proclaiming the words about the Lamb of God, Who took upon Himself the sins of the world. With reference to these words of the Forerunner we read in the ninth ode of the canon of Matins for June 24, written by St. John Damascene, the following: *"As the one who in times past hast openly shown in the most holy Spirit, the Son Lamb of God, Who takes upon Himself the sins of the world, O Forerunner, ask for thy flock forgiveness of transgressions."*

The events of the life of St. John the Baptist which followed deal mostly with his martyrdom which he underwent when Herod had him arrested because John was reproaching the king's dissolute life, and later had him decapitated when Herodias, whose dance had pleased Herod, asked that, as a reward, she be given the head of the Baptist in a dish. These events are commemorated solemnly with a special feast, called the "Decollation" which is observed on August 29, as a day of feasting, but, also, a day of fasting.

Liturgically the observance of the feast of the nativity of St. John is considered a day of "rest" and permission is given, in monasteries, to eat fish at meals. The vesper service has readings from the Scriptures after the entrance ceremony, while the service of Matins calls

for the reading of the Gospel, and the singing of the Great Doxology, which are signs of feasts of some importance, although not the very highest. Commemoration is made of St. John in all Divine Liturgies at the office of the preparation by the placing of a particle of bread on the "discos" immediately after the particle placed in memory of the Mother of God. After the consecration the name of the Forerunner is mentioned first, and the only one by name, after that of the Virgin Mary.

The popular devotion which is attested to by the great number of churches erected in his honor and institutions which carry his name, is manifested even by the fact that there is mention in the Byzantine liturgical cycle of three findings of his head; it is true that the accounts of the repeated events which led to the disappearance of his sacred head and the subsequent discoveries of the same are replete with a number of details which cause some doubt to be cast over the truth of the almost miraculous recovery of the sacred relics. One such finding, for instance, is narrated by Denis the Little, a monk who lived in Rome in the sixth century, but came originally from Scythia, a province of modern day Romania, and who is credited with having introduced the use of the Christian Era. There are many churches which claim to have part of the relics of his sacred head.

The constant and wide-spread devotion to St. John the Baptist, the popularity of a name given to so many in baptism, the very large number of people who, carrying his name, and imitating his virtues, are today counted among the saints of the Church, these are echoed in the thoughts expressed in the liturgy of the Church, and with particular reference to that of the Byzantine Rite Church: *"You see Elizabeth speaking to the Virgin Mary: why didst thou come to me? Thou art carrying the King, and I am carrying the soldier; Thou the giver of the law, and I the announcer of the law; O Thou the Word, and I the voice which heralds the kingdom of heaven"* (Vespers, June 24).

The words of the Savior ring out today, as they did when he spoke to those who were around him: *"...what went you out to see? a prophet? Yea, I say to you, and more than a prophet... Among those that are born of women, there is not a greater prophet than John the Baptist."* (Luke 7, 26, 28).

(Unirea)

RECIPE FOR A HAPPY HOME

Preheat home with love to the nth degree.
1 carefully selected man
1 carefully selected woman
To the man add the abilities to be a good provider and give affection.
Stir in stability, strength decisiveness, and leadership. Boil until all traces of condescension evaporate.
To the woman add the abilities to be a good homemaker and give encouragement. Stir in loyalty, tenderness, and creativity. Boil until all traces of nagging evaporate.
Carefully blend the two together.
Grease immediately with maturity.
Flour with common sense.
Add heaping amounts of respect and honesty.
Constantly add kindness and understanding.
Drain off apartness but retain individuality.
Whip in sense of humor.
Grind in responsibility.
Fold in patience mixed with insight.
Stir in ability to sacrifice.
Soften with trust.
Cut out all traces of selfishness.
For added richness, blend in plans and dreams and work them out together.
Season with children.

B. Daniel

NEW CATECHISM

CHAPTER 24
JESUS IS ALSO MAN

Some people think of Jesus Christ as of God only. They forget that Jesus was a perfect Man, the best Man that has ever lived in this world. Our Lord Himself liked to call Himself "The Son of Man" (Matthew 8, 20). He used this name on some forty occasions to stress His humanity". "The Son of Man" means that Jesus was a

Model of a man, showing us, His earthly brothers and sisters, what a perfect man should be like, how he should speak, work and behave to be a worthy child of our Heavenly Father.

The Son of God was always God. He is as eternal as the Father and the Holy Spirit. Jesus told the Jews this when He replied to them, "I am here. And I was before Abraham" (John 8, 58) who lived some two thousand years before Christ was born.

When the Son of God became Man, He took to Himself our body and our soul. This God-Man Jesus has a soul like mine. His soul has a will, mind and imagination, exactly as mine has. Jesus as a Man can know things, can love them, can remember, can plan, can feel joy or sadness, and can choose between two things as I can.

Jesus has also a human body. He was born of the Blessed Virgin Mary Who took care of Him when He was a child, when He grew up and when He lived with her in the poor house at Nazareth. Jesus grew to manhood as every normal boy does.

His body had the same needs as ours. He ate, slept, drank, felt hungry and thirsty. Sometimes He felt joy and sometimes He was tired and weary. "Since He (Jesus) was tired from journeying, He sat down by the well" (John 4, 6).

Jesus has a big loving Heart. When people were grateful to Him for the miracles, He felt joy. When they forgot to thank Him, he was sad, as He Himself told the leper whom He had cured (Luke 17, 15-18).

Jesus could feel pain and could suffer, and he did suffer for us. So Jesus is a real man as much as I am. He is one of our human race because He is too a son of Adam and Eve. Jesus will remain Man forever.

Jesus did not stop being God when He became Man. He is God and Man at the same time. This is what the word 'Incarnation' means.

QUESTIONS

1) *Is Jesus Christ a real Man?*
Jesus Christ is a real Man because He has a human body and soul.

2) *What does the word Incarnation mean?*
The word Incarnation means that the Son of God became Man, and thus He is our Brother.

3) *Should you love your Brother Jesus?*
I should love my Brother Jesus, because He did many wonderful things for me and all other men.

SCRIPTURE

When the designated period of time had elapsed, God sent His Son, born of a Woman...in order to redeem those who were in subjection to the Law (of Moses) that we might receive the adoption (of the sons of God) (Galatians 4, 4-5).

PRACTICAL RESOLUTION

I will always thank Jesus that He became Man because by becoming my Brother He made me God's son (or daughter).

LITURGICAL PRAYER

Although the Jewish children saw their Creator Who had become Man yet they recognized Him as their Lord. For this reason they tried to honor Him with branches, crying out: Osanna! (Akafist in honor of Jesus Christ, Ikos 5).

PERSONAL PRAYER

My Jesus, the Son of God, thank You for becoming my Brother.

PRACTICAL EXERCISE

Write down in your notebook:

1) Why was Jesus hungry, thirsty, tired and sick when He was living on earth among men?

2) Find in the Gospel those places which tell us that Jesus was hungry, tired and thirsty, sad and joyful, or when He wept.

3) Explain the words of St. Paul about Jesus: Hebrews 4, 15.

Declaration on Religious Freedom

(Proclaimed by Pope Paul VI on December 7, 1965)

Commentary by Michael Schudlo, C.SS.R.

Introduction

1) "A sense of the dignity of the human person has been impressing itself more and more deeply on the consciousness of contemporary man and the demand is increasingly made that men should act on their own judgment, enjoying and making use of a responsible freedom, not driven by coercion but motivated by a sense of duty.

"The demand is likewise made that constitutional limits should be set to the powers of government, in order that there may be no encroachment on the rightful freedom of the person and of associations".

In the above statement the Conciliar Fathers acknowledge a general trend of all men to be free and to act as free men should act, being guided by a sense of personal responsibility for their own actions, as children of God should.

The mention that man has a right to work for the attainment of his ideals and values, among which is in the first place "the free exercise of religion in society".

Modern man is becoming more and more aware of his own dignity. This dignity demands that he should enjoy freedom of action in which he is guided by the sense of duty, not by force imposed upon him from the outside.

Declaration of Freedom — the Church's Role

God made men free. They must not be hindered by anyone, unless it hurts the freedom of others. Since man is able to err, the Church tries to help him in the rightful use of his freedom. The Declaration reads:

"God Himself has made known to mankind the way in which men are to serve Him, and thus be saved in Christ and come to blessedness.

"We believe that this one true religion subsists in the Catholic and Apostolic Church, to which the Lord Jesus committed the duty of spreading it abroad among all men" (Matthew 28, 19-20).

God's will must be followed by all men who know it, although they are not forced to do so, because God does not want slaves in His service. The Holy Spirit says:

"When men first came to be, it was God Who made them, and, making them, left them to the arbitrament of their own wills, yet giving them Commandments to be their rule.

"Those Commandments if you will observe, they in their turn shall

preserve you, and give you warrant of His favor.

"It is as though He offered you fire and water, bidding you take which your want. Life and death, blessing and curse, man finds set before him, and the gift given you shall be the choice you make.

"The Lord's eye is watching over the men who fear Him, and no act of ours passes unobserved; to no one...He gives permission to commit sin" (Sirach 15, 14-21).

Although men are free beings, still they are bound to seek the truth revealed by God, because they must serve their Maker to Whom they will give an account of all their actions during their lifetime. For this reason, the Declaration reads:

"All men are bound to seek the truth, especially in what concerns God and His Church, and to embrace the truth they come to know, and to hold fast to it".

Men serve their God when they do what He tells them to do. If they knowingly reject His will, they cannot please Him.

Meaning of Religious Freedom

The Declaration reads:

"Religious freedom which men demand as necessary to fulfill their duty to worship God, has to do with immunity from coercion in civil society.

"Therefore it leaves untouchable traditional Catholic doctrine in the moral duty of men and societies toward the true religion and toward the one Church of Christ" (N. 1).

From the fact that no one is to be forced to embrace the true religion does not follow that he is free to choose that religion which pleases him. Not at all. He must choose and embrace the true religion, when he comes to know it.

Declaration of Religious Freedom

The Second Vatican Council (1962-65) declared that the right to religious freedom is based on the very dignity of man who is God's child, endowed with freedom by His Maker. The Declaration reads:

"This Vatican Council declares that the human person has a right to religious freedom.

"This freedom means that all men are to be immune from coercion on the part of individuals or of social groups and of any human power, in such a way that no one is to be forced to act in a manner contrary to his own beliefs, whether privately or publicly, whether alone or in association with others, within due limits". (N. 2).

Thus no one should be disturbed or persecuted for his religious beliefs, as long as he does not disturb others and does not harm public order of the society in which he lives, for instance, if he does not make importune demands on his fellow men by his stubborn propaganda, discrediting other beliefs while exalting his own.

Individual citizens and the government must protect the right to religious freedom, according to the mode proper to each, the government through legislation, and simple citizens through respect and charity.

No religious indifferentism

By declaring the right of every man to religious freedom, the Council Fathers do not intend to authorize a religious indifferentism or cynicism or man's independance from God and His authority.

The Declaration reads:

"It is in accordance with their dignity as persons, that is, beings endowed with reason and free will and therefore privileged to bear personal responsibility, that all men

should at once be impelled by nature and also bound by a moral obligation to seek the truth, especially religious truth.

"They are also bound to adhere to the truth, once it is known, and to order their whole lives in accord with the demands of truth".

"However, men cannot discharge these obligations in a manner in keeping with their own nature, unless they enjoy immunity from external coercion as well psychological freedom.

"Therefore the right to religious freedom has its foundation not in the subjective disposition of the person, but in his very nature" (N. 2).

Although man is or must be free in the exercise of his religious duties toward God, and thus be sure of his religious freedom it does not mean that man may become independent of the authority of God and do as he pleases.

Having freedom of religion does not give man any right to equate truth and falsehood, nor does it mean that it does not matter what he believes or does. He has an obligation to serve God in that religion which is true, as far as he knows it.

The declaration reads:

"Further light is shed on the subject, if one considers that the highest norm of human life is the divine law-eternal, objective and universal whereby God orders, directs and governs the entire universe and all the ways of the human community by a plan conceived in wisdom and love.

"Man has been by God to participate in this law...

"Whereby every man has the duty, and therefore the right to seek the truth in matters religious in order that he may with prudence form for himself right and true judgments of conscience under the use of all suitable means" (N. 3).

RELIGIOUS LIBERTY IN THE LIGHT OF REASON

The behavior of man should not be chaotic. God made him in His own image, and has endowed him with reason to know His law which must govern man's life on earth and his relations with the Maker.

The Declaration reads:

"Man perceives and acknowledges the imperatives of the divine law through the mediation of conscience (Romans 2, 14-15).

"In all his activity man is bound to follow his conscience in order that he may come to God, the end and purpose of life.

"It follows that he is not to be forced to act in a manner contrary to his conscience. Nor, on the other hand, is he to be restrained from acting in accordance with his conscience, especially in matters religious" (N. 3).

By following his conscience, if it is sincere, man will find God Who is his end and the source of his eternal happiness.

How to discover the truth?

Man must seek the religious truth in order to form his conscience in the right and truthful way.

He must seek the truth in a human way, that is, by free inquiry, through the teaching authority of the Church, instruction, dialogue, communication with others, the good press, and men should "assist one another in the quest for truth", the Declaration says.

"As the truth is discovered, it is by a personal assent that men are able to adhere to it".

No one can force anyone else to consent to what he does not

want to do. God alone knows whether man consents to something or not. For this reason no man should be forced to embrace religion, the Declaration says, because: "The exercise of religion, by its very nature, consists before all else in those internal, voluntary and free acts whereby man sets the course of his life directly toward God.

"No merely human power can either command or prohibit acts of this kind" (N. 3).

Social nature of man

Man is a social being. He associates with his fellow men in so many things, industry, schooling, plays, etc. The same social nature of man demands that he manifest his religion socially, together with his fellow men with whom he works and lives. Thus man shows his dependance on God and directs himself to Him by worshipping his Maker.

It is, therefore, absurd to recognize man's internal freedom in religious matters and at the same time to deny him that free social expression of his faith in God which is so natural to men of all times.

The role of the government

Consequently, the government has no right to stop its citizens from exercising their religion in public, that is, socially. On the contrary, the Declaration says:

"Government ought indeed to take account of the religious life of the citizenry and show its favor, since the function of government is to make provision for the common welfare.

"However, it would clearly transcend the limits set to its power, were it to presume to command or inhibit acts that are religious" (N. 3).

Man's acts of religion transcend the earthly power of the government, as Sts. Peter and John told the Jewish civil and religious authorities (Acts 4, 19-20).

The competence of civil authority is restricted to the earthly and the temporal order of things. Civil authority has no right to interfere with man's relationship with God. The government must limit itself to the things of this world, respect human personality of its citizens and serve them, because the State must serve, not dominate.

GOD IS NEAR

by Marie Young

When the frost is on the corn,
God is near,
When the sun comes with the morn,
God is near.
When the dew is on the rose,
And the babe sleeps in repose,
God is near.

When the aged close their eyes in sleep,
God is near,
When tiredness o'er their bodies creep,
God is near,
He takes up their heavy yolk of cares,
Eases their burden, their pain shares,
God is near.

When your head is bent in sorrow,
God is near,
When you're afraid to face tomorrow,
God is near,
Hold your face up to the sky,
Raise your voice to Him on high.
For just a prayer brings God near.

I'D LIKE TO KNOW . . .

1) *I recite the "Hail, Mary" every day, but where can I find it in the Bible. I know where to find the "Our Father"* (Matthew 6, 9-13), *but I can't find the "Hail, Mary".*

You will not find in the Bible the whole "Hail, Mary", as we say it, because it is not in the Bible. This wonderful prayer is composed of three parts: The first part is the greeting which the angel addressed to the Blessed Virgin at the Annunciation: "Hail, full of grace . . ." (Luke 1, 29). The second part are the words of St. Elizabeth when Mary visited her (Luke 1, 42). The third part, "Because you have given birth to Christ. . ." was composed by the Eastern Church. The Western Church's "Hail, Mary", has a different ending.

2) *Despite our civilization and the invention of the satellites our world is still very inhuman. There are concentration camps in the Soviet Union, dominated by Moscow, discrimination against the Negroes in the U.S.A., strife in Africa, disturbances among the youth, etc. I think we should stress the fact that Christ is a perfect Man and a model for all of us. He died for all men. Perhaps this fact will teach us to be more human in our relationships with our fellow men. What do you think?*

You are right. We should present Christ as our Brother Who died for all of us, regardless of the color of the skin, nationality, philosophies of life, political systems, etc.

Christ is our Model to be followed in life. At the Transfiguration God the Father told the Apostles and all other men: "This is My

Son, the beloved. Listen to Him" (Matthew 17, 3). As God-Man Christ lives in every human being. Whatever we do to our fellow men, we do it to Christ Himself, whether we know it or not, as it is clear from the description of the Last Judgment: "So far as you did this to one of the least of these brothers of Mine, you did it to Me" (Matthew 25, 40). If people listened to Christ's teaching who did not try to escape from the poor and suffering, but sought the haunts of wretchedness and woe to grapple with them and to alleviate the misery of those who were their victims, the world of today would be altogether different: "All those who touched Him were cured" (Mark 6, 56).

3) *Our neighbors seem to be a nice family, but they live in concubinage, because the woman was divorced when she married her second man. I do not like them. Is it a sin not to like them?*

The love of one's neighbor is the second greatest Commandment in the whole Law of God (Luke 10, 25-28). We must love our neighbor regardless of his personal worthiness or unworthiness. We must love him for the sake of Christ. No one has the right to despise those who live in sin or to throw the stone of hatred and contempt at them. Our Lord told the Pharisees who wished to stone a woman "caught in the very act of adultery", "If there is one of you who has not sinned, let him be the first to throw a stone at her" (John 8, 7). Nobody dared to do it.

Although we cannot approve of such a marriage, it is still true that we should not call it concubinage. Fr. Haering refers to such marriages as invalid, not concubinage. No one has the right to judge and to condemn such poor people. God alone knows through what misery they went before they took that step. Let us pray for such people. They will answer to God for what they do on earth.

4) *I have read that the Sacrament of Penance (Confession) is a means of grace and at the same time it helps us to love our fellow men and to understand them. How does it do it?*

The Sacrament of Penance is a means of grace in the sense that it forgives man's sins when he properly receives it, that is, when he is sorry for his sins, asks forgiveness of God and resolves to improve his life. The Sacraments are not magic things which 'work by themselves'. They need man's cooperation, and man prepares himself to receive them by faith, hope, charity, sorrow, etc.

The Sacrament of Penance also helps us to improve our relations with our fellow men. Every normal man or woman realizes that he must live with the others, to whom at least now and then he causes pain. Thus men are a support for each other, but also a burden. No one goes through life without getting his hands dirty, not without knowing loneliness and enmity.

When we go to confession, we must stop and make a balance of our relationships with God and our fellow men. This helps us to realize how short we are of the ideal of love which embraces both God and our fellow men. We repent, ask forgiveness and promise to improve these relations. God willingly forgives our sins, and gives us or increases grace in our soul. When we get reconciled with our fellow men by making up with them and by trying to improve our relationship

with them, the Sacrament of Penance gives us grace and betters our relations with them, because we cannot ask forgiveness of God, unless we are resolved to love our neighbor, help him and live in peace with him (Matthew 5, 23-24).

5) *My wife often deprives me of my marriage privileges. What should I do?*

You should treat her nicely and ask yourself whether you give her enough love and attention in other things. The use of marriage should be an act of love between the wife and the husband. If there is no love in your married life, you should not be surprized that she behaves the way she does.

The Constitution on the Church in the Modern World has a section on marriage in which we read about the conjugal love: "The love is expressed and perfected through the marital act" (N. 49). If there is no love in a marriage, there is nothing to express and to perfect.

There are, however, some married women who have never read the following words of St. Paul: "The husband must give his wife what she has the right to expect, and too the wife to the husband" (1 Corinthians 7, 3).

6) *Was moral theology as well elaborated in the Middle Ages as it is today? I like your articles on Moral Theology in the Redeemer's Voice.*

Moral Theology is an ecclesiastical science which followed the patterns of other sciences, which means that it was slowly developing throughout the centuries, as it does today.

There has not been much work on the development of moral theology in the West. Most ecclesiastical writers concentrated their attention on the writings of the early Fathers of the Church.

Numerous synods tried to remove the abuses from the Christian life. Thus the *Penitential books* appeared which gave the confessor the necessary instructions how to handle the sins heard in confession. The lists of sins were provided and the penance corresponding to each was assigned, for instance: "If anyone exacts usury from anybody, he shall do penance for three years, one year on bread and water" (Roman Penitential, §47).

Thus little was left to the judgment of the confessors. But still these books played their role in the development of moral teaching and practice.

In the twelfth century the era of *the canonists* began. They discuss such things as the law, justice, crimes, sins, marriage, etc. There was not yet a clearly defined moral theology.

The Grave Loss of a Patriot, Christian, Scholar

UCCA Tribute to the Memory of Dr. Roman Smal-Stocki

In the evening of Sunday, April 27, Dr. Roman Smal-Stocki died at Georgetown University Hospital in Washington, D.C. He passed away quietly. The last to visit him and to receive his courageous "thanks" and "good-bye" were the Very Rev. Constantine Berdar, Rev. M. Makuch, Rev. Meletius Wojnar, Dr. Bohdan Skaskiw and the UCCA President. With extraordinary strength of mind and moral fortitude to the last, one of Ukraine's greatest sons extended his arms to

clasp the hand of each, then faintly uttered his final expression of friendship, and lapsed into a coma preceding his death.

These final moments typified the genuine greatness and towering stature of the man. For Ukrainians in particular, but for all free men in general, the death of Dr. Smal-Stocki is a grave loss to the ceaseless cause of freedom. It is truly the grave loss of a patriot, Christian, and scholar. Selflessly and with unparalled devotion, he dedicated his entire and long adult life to the cause of a free and independent Ukraine and later, through it, to the preservation of the freedom and security of his America. Personal glory, money, even the advantages of a marital existence were alien considerations to his unique and priceless dedication. Through all the stages of his rich and varied life — as a student, an ambassador, a professor, an author, an intellectual leader, and a staunch defender of the Faith — he was wedded to the vital and promising cause of a free Ukraine.

As an internationally renowned scholar, the good and ever-witty Doctor has left the world an invaluable legacy of books and writings not as a monument to himself but to the life-giving cause that he served so brilliantly and incomparably. The interminable fears and anathema expressed by Moscow and its totalitarian offshoots toward his works are in themselves a measure of their power of ideas and spiritual force. As the President of the world-esteemed Shevchenko Scientific Society, he excelled all others in his writings to defend the erection of the Shevchenko Memorial in our Nation's capital. His warm humanism, his breadth of knowledge and understanding, and his Christian humility are immortally imprinted in this legacy.

Only relatively few might understand fully, but this tragedy is an irreparable loss to the freedom of all the captive nations in the USSR, and thus a heavy loss to man's struggle for freedom.

In tribute to the lasting memory of one of Ukraine's greatest servants, the UCCA president will initiate at the coming UCCA executive meeting the dedication of the 10th Congress of Americans of Ukrainian Descent to the immortal spirit, works, and contributions of our departed intellectual leader. Also, this proposal will extend to the autumn issue of The Ukrainian Quarterly.

As he would have us remember —Three Cheers, our dearly beloved friend. Erue, Domine, animam ejus, Requiescat in pace.

MY SOUVENIRS FROM VENEZUELA

M. Schudlo, C.SS.R.

More than two years ago His Excellency Bishop A. Sapelak invited me to preach missions to the Ukrainian Catholics in Argentina. His Apostolic Exarchate has some 125,000 souls and 17 priests only. Naturally, so few priests cannot take a proper care of the souls, because our people are scattered throughout the vast country.

The missions were supposed to start a year ago, but for the various reasons I could not go till this time. I left New York for Argentina April 12th, hoping to celebrate the Divine Liturgy (Mass) for our people in Caracas, the capital of Venezuela. It took us four and one half hours by jet to reach Caracas. It was a nice flight. Two thirds of the big plane was empty. We came to Caracas on time. Flying over Porto Rico I had a chance to see the islands from the air.

Caracas

Caracas is the capital of the republic of Venezuela. Caracas is an Indian name. The country is called Venezuela, because the first explorers thought that it resembled the panorama of Venice. They called the country "a little Venice", and later the whole country was named Venezuela. The country was conquered by the Spaniards and became a part of the Spanish empire. Since 1747 it is called Venezuela. In 1777 a movement for independence from Spain began among the local population of Venezuela which remained Spanish territory since its discovery in 1500. In 1810 the Venezuelan hero, Simon Bolivar, made a revolt against the Spanish domination and secured independence for the country. The Venezuelan money is called "bolivar" in his honor. A bolivar is equivalent of twenty three cents of the American dollar.

The republic of Venezuela has 14 States. Rafael Caldera is its president. He is a good Catholic. The whole population of the country is 9,000,000 and the population of the capital is 2, 000,000.

Although I had written to the Redemptorist Fathers in Caracas, I was not sure whether anybody would meet me at the airport. I was glad to see two Fathers, wearing white cassocks and waving at me, when I left the airport. The officials at the airport were very kind.

I went to the monastery of the Redemptorist Fathers where I spent two days. I had written to them to contact the Ukrainian Catholic pastor, Very Rev. Paul Khrusch, and arrange a Mass for me in the church. We have a parish in Caracas. Unfortunately, the priest was away. They could not contact him, because he has no phone. It was Easter according to the Julian calendar. I hoped to sing "Khristos voskres" for our people. But there was no church service for our community, because the pastor had Mass in some distant community. I said Mass in the Redemptorist chapel.

Looking into the telphone book, I found the following name: "Dr. Wolodymyr Koval". I called him. He teaches in the local university. He is an Orthodox. He gave me the phones of some Ukrainian Catholic families. I called Peter Boshko. He came and took me for dinner in his home. He has a little business of his own. We had a long conversation. He arranged a meeting with a few Ukrainian families in the home of Dr. Koval for the afternoon where we had a long conversation and a lunch. They told me that there are still some 60,000 Indians, most of whom are living on the reservations.

Going to the Koval's home, I noticed a striking contrast. On the one hand, you see luxurious homes, and on the other you notice poor, very poor huts, unworthy of human beings. There are countless modern apartments in the city, beautifully built. I have never seen so many apartments in any other city. Life is cheap in Venezuela. You don't need a heating system in the house. The poor wretches live on

bananas and fruits. They do not need much to live. It is always hot here. They do not need many clothes, because it's hot here all the time. The trees are green here all year around. There are just two seasons here: summer and winter. Rains are frequent during winter season, but the weather is extremely dry during the summer.

After the lunch we went to see the exposition of the orchid which is the national flower of Venezuela. Orchid has countless beautiful colors and shapes. It is a very expensive flower. A vase of ordinary orchid costs $12.00, and one of a special quality goes up to $35.00.

In the evening I went to the monastery. The Redemptorist Fathers in Caracas have a beautiful church. Their parish has some 12,000 souls. Other parishes in the city have up to 50,000 souls. The Redemptorist Fathers have 10 Masses on Sundays for their people. Seven Fathers take care of the parish. One fourth of the parishioners attend Sunday Mass. Many immigrants of several nationalities come to their church. There are 1,000,000 new immigrants in Venezuela.

The Ukrainian population of Venezuela is rather small. In Caracas itself there are some 140 Ukrainians. In the past there were some 2,000 of them, but they left for the U.S.A. or Canada. They left, because they feared the new Castro type revolution. Their fear did not materialize, for the new president is an honest Catholic. The previous president Ximenez was a pro-Communist. He fled to the U.S.A., but was handed over by the late John Kennedy's administration to the new Venezuelan government, tried, condemned to five years in prison, "did his penance", and now is a senator in their Congress!

The Church enjoys full freedom in Venezuela. But there is a dire lack of priests. The Church has 1,000 priests for some 9,000,000 Catholics. Out of these priests hardly 200 are Venezuelan. The rest came from Spain or other countries.

The Redemptorist Fathers have seven houses, 40 Fathers and 6 Brothers in Venezuela. The government is favorable to the Church, helps to build or to renew churches and seminaries, but the bishops alone get the pension from the government. The pastors are paid by the churches. The high standard of living—the highest in the Latin America indeed, for there is §1,000.00 income for each person in Venezuela, while only §600.00 in Brazil—lack of proper religious atmosphere in the homes and an insufficient cathechetical instruction are the main reasons of the lack of vocations, I was told by a priest.

Venezuela is a very rich country and strongly Americanized. It has all kinds of tropical fruits, but no apples, pears, etc. They are imported from the U.S.A. The imported fruits cost much.

Venezuela has good and spacious roads. The traffic, however, is very chaotic in the city of Caracas. It is dangerous to walk its streets at night. The bandits attack the people and rob them. If they have no money, they are beaten, and sometimes even killed. The police cannot fully control the criminals, although it tries hard. Now such things are more rare than before.

The streets of Caracas are jammed with cars. The rich which constitute twenty per cent of the whole population of the country trade their cars every year and the poorer people buy them at a half price, because an ordinary worker cannot afford a new car. A worker would have to spend his whole yearly salary to buy a car which he naturally cannot do. Most cars are small, because the big ones are too expensive.

The city of Caracas is built partly on the seashore and partly among the numerous hills. These hills are quite high. Many houses are built on the slopes of these hills, but most of them lie in the valleys between the hills. It gives the city a special character. The city extends some 25 miles. It never lacks flowers, for the temperature never goes below 70 degrees.

The population of Venezuela is composed of the descendants of the Spanish conquerors and the Indians. There are also some negroes, imported by the Spaniards for hard labor. Fortunately there are no racial prejudices. People mix together and live together.

The Ukrainian population is on the decrease not only because many leave the country, but also because of the interritual marriages. In such marriages the Ukrainian party is usually lost to our Church, be it the boy or the girl. Even some Ukrainian newcomers do not have time to teach Ukrainian to their children.

Our Ukrainian community in Caracas does not have its own church. The local Latin Bishop has given our people a fairly big church which they use as their own. It is a beautiful church, built on a slope.

In the past the Ukrainians were well organized in Caracas. But now the organization is weak, although they have two priests, a Catholic and an Orthodox. When they were poor, they kept together. Now many have drifted away from the church, because they are financially well off.

The Venezuelians are very proud of themselves. There are no people in the world like the Venezuelians! But they are nice and courteous.

It was nice to spend two days with the Redemptorist Fathers. We spoke in Spanish which I know a little. All the countries of the Latin America speak Spanish except Brasil. The official language of Brazil is Portuguese which is very similar to Spanish.

The Redemptorist Fathers did not know there is a difference between the Ukrainians and the Russians, so I had to explain it to them. They were very nice to me.

On April 15th I took the plane at 11:00 p.m. and left for Brasil.

Whoever touches you, touches the apple of My eye (Zechariah 2, 12).

Alas for you who are rich. You are having your consolation now (Luke 6, 20).

As there were false prophets in the past history of our people, so you too will have your false teachers who will insinuate their own disruptive views and disown the Master Who purchased their freedom (2 Peter 2, 1).

SAINT BORYS, MARTYR (†1015)

Saint Borys was an Ukrainian prince.

He was St. Volodymyr's son and inherited the principality of Rostov.

After the death of St. Volodymyr of Kiev, the inheritance should have, according to the custom at that time, been passed to all his sons and divided among them.

But the elder son Svyatopolk had other ideas and was determined to remove the two younger princes Borys and Hlib, Volodymyr's sons, by Anne of Constantinople, daughter of the Emperor Basil II.

One day Borys was on his way back from an expedition against some troublesome nomadic tribes, the Pechenihs, when he learned what was in the wind, and the military under his command prepared to defend him. But he would not allow it. "It is not right", he said, according to a chronicler," that I should raise my hand against an elder brother who now stands for me in place of my father." Like Jesus Christ he would be an innocent victim rather than spill the blood of his brothers in the flesh and in God. "It is better for me to die alone than to be the occasion of death of many".

So Borys dismissed his followers, except for one attendant, and sat down to wait on the bank of the river Alta. During the night, he meditated on martyrs who had been put to death by near relatives and on the emptiness of all earthly things "except good deeds and true love and right religion". He was sad to think that he must leave the "marvellous light" of day and his "good and beautiful body".

A biographer professes to give the very words of his prayer, which are valuable in showing how the Ukrainians of following generations looked on St. Borys: "Lord Jesus Christ, who came on earth in his bodily form for our salvation and who suffered passion and let his hands be nailed to the cross for our sins, give strength to bear my passion. It does not come from enemies but from my own brother: but, Lord, do not account it to him for wickedness".

Early in the morning a gang of ruffians sent by Svyatopolk found Borys and while he called for peace they set upon him with their spears. As they approached Kiev with the body, Borys was found still to be breathing, so two Varangians finished him with their swords.

Five years later, in 1020, another son of St. Volodymyr, Yaroslav, buried the incorrupt body of Borys in the church of St. Basil at Vyshhorod. His tomb became a place of pilgrimage and many miracles were reported there.

The Greek metropolitan of Kiev was asked to declare his formal canonization, but he refused and was more than dubious towards Borys. He said Borys did not come under any of the categories of saints with which he was familiar: he has not been a great ascetic, bishop, nor teacher, nor martyr, for he did not die for his faith.

But the Ukrainians saw him as a "passion-bearer" (strastoterpoc). An innocent man, who unwilling to die, repudiated violence and quietly accepted suffering and death in the unresisting spirit of Christ.

Non-violent resistance to evil has persisted throughout Christian history. There were, for instance, conscientious objectors to military service among the early saints, e.g. St. Victricius, St. Martin of Tours, and the martyr St. Maximilian.

This was a conception characteristically Ukrainian, as it is characteristically Christian and popular feeling was so strong that the Greek ecclesiastical authorities in Ukraine submitted to what they did not understand, and Borys was enrolled among the saints. This verdict was confirmed by Pope Benedict XIII in 1724.

The feast of St. Borys is solemnly celebrated along with his brother St. Hlib on July 24 under the title: "The holy Martyrs, the princes Borys and Hlib, who received at baptism the names Roman and David".

(Progress)

THE BEATITUDES

M. Schudlo, C.SS.R.

Our Lord came into this world to lead men, His earthly brothers and sisters to God the Father from whom they had estranged themselves through sin, as God Himself told the ancient Jews: "Your iniquities have made a gulf between you and your God" (Isaias 59, 2). By committing a mortal sin, a person turns away from God. The Lord said of the same Jews: "They turn their back to Me, never their faces. But when trouble comes, they shout: "Get up and save us!" (Jeremias 2, 27).

When a person confesses his sin and is sorry for it, because he has offended God, and humbly asks

His forgiveness, as the Prodigal son implored his offended father to pardon him, "Father, I have sinned against heaven and against you" (Luke 15, 21), God forgives him and restores him to His divine friendship by giving him sanctifying grace and all other gifts, virtues and privileges that accompany grace.

Christ became Man to do a perfect job in regard to men. He came into this world not only to die for men's sins and thus redeem them from eternal damnation, but also to make His earthly brothers and sisters into perfect children of our common Heavenly Father.

For this reason Christ as our supreme Teacher and Leader gave us two sets of rules to live by, that is, the Commandments and the Beatitudes. The Commandments as a way of salvation were confirmed by Christ when the young man asked Him: "Master, what good deed must I do to possess eternal life?" "If you wish to enter into life, keep the Commandments", Our Lord told the youth (Matthew 19, 16-17).

The Commandments constitute the ordinary way of salvation. No one can be saved and reach heaven, if he knowingly violates them. Faithfulness to the Commandments makes men into good Christians.

Our Lord is not, however, satisfied with the ordinary perfection to which He calls His followers: "You must be perfect just as your Heavenly Father is perfect" (Matthew 5, 48). He wants at least some of His followers to follow a more perfect way of life by means of the *three evangelical counsels,* known as the religious *vows* of poverty, chastity and obedience, to which He adds the *Beatitudes* which form the summit of Christian perfection.

The Beatitudes

Not much is written about the beatitudes, although they contain the compendium (resume) of Christian and religious perfection and the basic laws of the Messianic Kingdom which Christ has founded on earth, because the Commandments existed before His birth as a rule of life for all men before He was born.

What are the Beatitudes?

The word 'beatitude' comes from the Latin word *'beatus'* which means *blessed or happy.* The Semitic word "beatus" means *happy.* To the Greek-speaking Christian community it meant more than happiness and success. *St. Ignatius of Antioch* (†117) disciple of St. John the Evangelist, and *St. Polycarp* (69-166), a martyr, bishop of Smyrna in Asia Minor, give the word a deep religious meaning, calling with it the outstanding Christians, especially martyrs, who reached the peak of perfection by sacrificing their life for God and His glory. Thus the word *happy* means also *heroic.*

Christ's Beatitudes are contained in His *Sermon on the Mount,* close to Capharnaum which does not exist today. The city was in Galilee, not far from Nazareth. Jesus pronounced the Beatitudes as the *eight rules* which are the synthesis of the Gospel message. They constitute the true spirit of the citizens of the new Kingdom of God which He came to found on earth to be completed in Heaven. They are also known as the *eight blessings,* because they make people spiritually and morally blessed and happy, if they are penetrated by their divine spirit. They carry God in their hearts and souls, and so we can say of them: "The Kingdom of

God is within you" (Luke 17, 21).

How many Beatitudes are there?

Theologians and scriptural scholars do not agree on the number of the Beatitudes. Some say there are 7 or 8 or 9 or even ten, and thus they constitute the *New Christian Decalogue.* This last opinion is little probable. Fr. Lagrange, the French Dominican Father and the founder of the Biblical School in Jerusalem holds the opinion of seven Beatitudes. But the general opinion affirms that there are eight Beatitudes. St. Luke relates these Beatitudes in a shorter form (6, 20-23) and St. Matthew enumerates them in a more extensive form (5, 3-10).

The disagreement is understandable, because the qualities mentioned in them are like so many facets of the same diamond and the shades between them are at times very faint, hard to recognize. Each beatitude conveys some aspect of Christian perfection, and all of them form a wonderful stairway through which a soul advances in perfection and ascends to God.

Three groups of Beatitudes

We can divide the eight Beatitudes into three groups:

1) The *first* group contains the first three Beatitudes (Matthew 5 3-5). These three Beatitudes show us what obstacles must be overcome, if a person wants to arrive at his spiritual perfection. The obstacles are: *love of wealth,* "Blessed are the poor in spirit", *pride* of race, learning and power, "Blessed (happy) are the gentle-meek", and the *desire* for pleasures, "Happy-blessed are those who mourn".

Against these three principal obstacles on the way to perfection Our Lord recommends a *threefold* disposition of the heart which should characterize His followers. Christ wishes His followers to be *poor in spirit,* whether they are actually poor or rich, *gentle or meek,* that is, have self-control with themselves and their fellow men, and to *mourn,* that is, to be sorry for their own sins and the sins of the world which does not care about God who made it.

2) The *second group* (Matthew 5, 6-8) gives us the right norms or rule of behavior with God, our fellow men and with ourselves, namely, justice, mercy and purity.

Christ wants His followers to seek *justice,* that is Christian perfection, "what is right". We are behaving rightly when we always seek the will of God and conform our life to it. He exhorts them to be merciful, that is, compassionate to our fellow men, because no charity can exist without compassion. He admonishes us to be "*pure* in heart", that is, not only *exteriorly,* but in our thoughts, desires and actions.

3) The *third* group contains the last two Beatitudes (Matthew 5, 9-10) which stimulate us to be the *peacemakers* among our fellow men and to endure *trials,* indeed, the death itself, for those things that are pleasing God.

You're getting old when you cannot pick up two things at once.

In these days we need God's help to be human.

Every Adolescent is a Problem

by Dr. Patrick Askill, the Consultant Psychiatrist

To talk of the 'problem adolescent' is, in a way, misleading, since all adolescents are, or should be, 'problems' to their parents. Adolescence is the time when boyhood and girlhood are rapidly changing into manhood and womanhood, a time when the growing boy or girl feels the drive of strange mental and physical powers and longs to test these against all forms of opposition. It is therefore essentially a time of flux and change and 'instability'; the powers are there but as yet the control is inadequate and hence very considerable dangers may be encountered.

When one says that an adolescent *should* be a 'problem', one means that all adolescents are in need of wise and sympathetic guidance at this time. Inevitably if they are not so guided, they will tackle problems which are beyond them, or evade problems which they should tackle and so perhaps mar promising careers.

In another sense, of course, we have the real 'problem' adolescent, the boy who cannot tell the truth, or who steals from all and sundry—including perhaps his parents—or who gets into a gang which robs lock-up shops or indulges in 'gang warfare'. We have too the problem girl who insists on keeping undesirable company, stays out late at night and only becomes abusive or violent if remonstrated with. Parents can often see disaster looming ahead for such children but very often feel powerless to avert it.

I deal with the origin of many of the latter undesirable developments in adolescence and stress the great importance of implanting in the minds of the children early in life ethical and altruistic sentiments—which, of course, means a sense of responsibility not only to their parents and their own careers, but also a feeling of responsibility to the 'rights' of other children and other people of every class. I also stress the enormous importance of the emotional link between the parents especially the mother—and the children, and how the latter must have that degree of affection for their mother which will give them the very powerful motive of not causing her distress.

Difficulties and dangers

Having said all this, however, one must concede that adolescence is a difficult and dangerous period when the *complexities* of life may be far beyond the powers of the adolescent to solve. How then can parents help them solve these complexities? Probably every case is

unique and must be considered on its merits, but some knowledge of the emotional and other factors at work at this time may help.

One great problem of course which the adolescent has to face is the problem of sex. I do not intend this to be in any sense an article on sex—which I dealt with in more detail in earlier articles—but I would like to make some general observations. The first is that our ideas of sex—in fact our whole philosophy of sex—are generally 'ready made' for us by our environment, so that if we are going to have any ideas different from that environment it is essential that these ideas should be sown in the mind in early adolescence. In an interesting study of these matters by a group of French doctors, Dr. Goust says: "The working class youth is soon caught up in the working world. He will now observe and imitate the behavior-pattern in matters of love set by his comrades. Now, these men have been indelibly marked by the factory. Hard work has made them insensitive and even brutal. Many of them will deliberately try to efface in the mind of the young man those sentimental aspirations which are native to adolescence."

The great problem

Here is the great problem parents must face. The *outlook* of their children when they go out into the world—and by no means only in the matter of sex—is going largely to be fashioned by the general outlook in the factory, shop, office, armed forces or university. Probably only a minority of boys and girls are properly equipped to maintain an independent outlook when they leave home and if they do they must be prepared for very considerable and often very unpleasant 'social pressures'. That 'Catholicism' endeavours to counteract these 'pressures' is one reason why Catholicism has never been 'popular' and probably never will be popular.

Nevertheless, I fear we must admit that every year any boys and girls brought up in excellent Catholic homes with wise and affectionate parents, and who have had a full knowledge of the teaching of the church and of what is right and what is wrong, quickly get swept into dubious company and dubious pursuits on leaving home. Many drift away from the Church; many finally get involved in vice and crime. Not only the distressed parents, but the theologian and the psychologist ask, 'Why?'

"Social pressures"

To understand the answer to this question, we must go back and study the gregarious instinct. If we observe the working of this instinct in animals, we will see how tremendously powerful it is. Separate a cow from the herd and put her in an adjoining field. She will immediately become restless and distressed, will refuse to feed, and may even injure herself in her attempts to get back to the herd. Very much the same pattern of events can be found in man. From late infancy onwards, boys and girls love to form 'clubs' and 'gangs'; not to be admitted a member of such a club or gang causes intense suffering, while to be expelled from such a club or gang is almost unthinkable.

Hence it is almost inevitable that boys and girls on leaving home will find themselves in some social 'set-

up'—a life of complete loneliness and isolation could scarcely be borne. It is of course here that the adolescent soon begins to experience 'social pressures'. He or she will find that all these clubs and gangs have certain 'codes' and 'rules'. Not to conform to these rules may not necessarily lead to expulsion from the club, but the implied threat is always there and hence the new rules of conduct soon supersede all those taught by the Church and by his parents.

How can this state of affairs be remedied? I suggest it cannot be remedied by trying to isolate the adolescent from social contacts but only by a preparation, psychological as well as spiritual, which will render the adolescent largely immune from all these undesirable 'pressures'. Many parents, I feel, do not take nearly sufficient trouble to make their teenagers aware of the 'subtleties' and 'complexities' of this life. I am not now thinking of 'lectures' against 'moral lapses', valuable as those may be, but of a preparation against much more subtle social and other pressures, and the necessity everyone experiences —right throughout life—to be on guard against these.

Independence essential

Not all parents of course may have the experience so to equip their children, and in the latter case then I think the responsibility should pass to the various organizations within the Church. Again, I think many parents must radically alter their outlook in the training of their children, and perhaps not only parents. Hitherto, I feel many parents place far too much emphasis on the somewhat socially self-conscious Victorian concept of being 'polite', 'having good manners', 'not being cheeky', etc.—in other words on all the 'negative' aspects of personality at the expense of the positive aspects of the personality, with the individual becoming 'independent', 'able to stand up for himself', 'able to fight his corner', etc. Often in homes one sees children far too 'painfully polite', almost lacking in all 'aggression' and 'independence'. Parents and relatives often think such children are 'wonderful'. But if a boy or girl cannot assert his or her independence in the home against brothers and sisters and often even against parents, what chance have they of asserting such independence when they leave the protection of the home?

"Combative instinct"

During the war R.A.F. selection bodies chose young men especially for what was called in service jargon "combative instinct", and the R.A.F. officers did everything in their power to develop that instinct, which was composed of both physical and moral courage. The combative instinct is something that is desperately needed in the world today. If we train our children the right way, feed them, body and soul, with the right food, then we can send them into a hostile and dangerous world secure in the knowledge that not only will they preserve their own integrity, but that by the manner of their own lives they will do much to help those with whom they come in contact.

(Novena)

The devil owes most of his success to the fact that he is always on hand.

ВЕЛИКИЙ ВІДПУСТ У ЙОРКТОНІ

ВІДБУДЕТЬСЯ ЦЬОГО РОКУ ВІД 1 до 7 ЛИПНЯ

ГОЛОВНИЙ ДЕНЬ ВІДПУСТУ БУДЕ В

Неділю 6-го липня 1969 року

Вірні кожного дня можуть зискати повний відпуст, коли тільки приступлять до святої сповіді, святого Причастя та помоляться в наміренні Святішого Отця.

Прийдім усі до церкви Матері Божої Неустанної Помочі в Йорктоні в днях 1 до 7 липня, щоб зискати повний відпуст і помолитися перед чудотворним образом Матері Божої Неустанної Помочі в Йорктоні за мир у світі, духовне добро одної, святої, католицької і апостольської Церкви та волю нашого многострадального українського народу.

ПРЕСВЯТАЯ БОГОРОДИЦЕ, СПАСИ НАС!

YORKTON WILL HAVE ITS

ANNUAL PILGRIMAGE

THIS YEAR FROM THE 1st TO 7th OF JULY

The Main Day of the Pilgrimage will be

Sunday, July the 6th

Whoever receives the sacraments of Penance and the Eucharist and prays for the intention of the Pope may receive a plenary indulgence every day during this time of prayer.

All are invited and urged to come to St. Mary's Church in Yorkton from the 1st to the 7th of July to pray before the miraculous icon of the Mother of Perpetual Help for peace in the world, spiritual growth of the one, holy, catholic and apostolic Church and the freedom of the Ukrainian nation.

MOST HOLY MOTHER OF GOD, SAVE US!

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

ВЕРЕСЕНЬ
1969
SEPTEMBER

REDEEMERS

ХРЕСТУ ТВОЄМУ ПОКЛАНЯЄМСЯ, ВЛАДИКО!

VOICE

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ
REDEEMER'S VOICE

Рік XLI, ч. 9.
Volume XLI, No. 9.

РЕДАКТОР:
Пр. о. М. Шудло, ЧНІ.

СПІВ-РЕДАКТОРИ:
Пр. о. Р. Хом'як, ЧНІ.
Пр. о. Л. Ратушняк, ЧНІ.

EDITOR:
Rev. M. Schudlo, C.SS.R.

CO-EDITORS:
Rev. R. Chomiak, C.SS.R.
Rev. L. Ratushniak, C.SS.R.

ДИРЕКТОР ДРУКАРНІ:
BUSINESS MANAGER:
Mr. Andrew Novak

Redeemer's Voice Press
Box 220,
Yorkton, Sask., Canada

THE REDEEMER'S VOICE —a religious monthly published by the Ukrainian Redemptorist Fathers. (July-August issues appear as one).

Subscription: Yearly $3.00; two years $5.50; three years $7.50.

Direct all administration correspondence to:

Redeemer's Voice Press,
165 Catherine St., Box 220,
Yorkton, Sask., Canada.

ЗМІСТ — CONTENTS

Різдво Матері Божої ..... о. Роман Ганас 1
Місячне намірення ..... о. С. Б., ЧНІ. 5
Що таке релігія? ..... о. М. Шудло, ЧНІ. 8
Свята Княгиня Ольга ..... Евген Дачишин 13
Новий Катехизм 17
Нова церковна провінція у ЗСА
о. Р. Хом'як, ЧНІ. 20
Хотів би ти знати? 22
Подорож до Бразилії .... о. Мих. Шудло, ЧНІ. 25

Nativity of the Blessed Virgin Mary 33
My Priesthood
Robt. A. MacDonald, C.SS.R. 35
What Is The Law? ..... M. Schudlo, C.SS.R. 38
New Catechism 42
Importance of Good Education
M. Schudlo, C.SS.R. 44
Another Modern Christian Martyr
By Paul M. Weyrich 49
I'd Like To Know 50
The Cross 52
Hello Jesus ..... Marie Young 54
Our Sick World 55
My Arrival In Brasil ..... M. Schudlo, C.SS.R. 58
The Neophytes ..... Taras Shevchenko 63
History of the American Flag 64

Second Class Mail Registration No. 1579

Різдво Матері Божої

о. Роман Ганас

Коли в родині дитина приходить на світ, то звичайно велика радість і надія наповняють серця батьків. Велика радість і надія наповняють серця мільйонів християн в дні свята Різдва Матері Божої, яка майже дві тисячі літ тому народилася в малому місті Назареті в родині побожних убогих родичів Якима й Анни. Від початку сотворення світу Боже Провидіння вибрало Марію, побожну доньку Якима та Анни з Назарету, бути Матірю Божого Сина, Ісуса Христа, бути матірю Церкви, бути матірю всіх християн, які вірять в материнську любов, посвяту та відданість для дітей. Тяжке є життя сиріт, коли їм помре мати. Дуже прикре було б життя християн без небесної Матері Пречистої Діви Марії, як посередниці між небом і землею, як неустаючої помочі в усіх потребах добрих християн, як надії та опікунки грішників, помогти їм залишити грішне життя і навернутися до Бога. Щоб ми могли належно зрозуміти вартість свята Різдва Пречистої Діви Марії, нам треба взяти до уваги ці три важні правди: 1) Чому Мати Божа Марія народилася? 2) Чому дівчина Марія з Назарету зістала Богом вибраною стати матірю Його Сина Ісуса Христа? 3) Яку науку повинні ми застосувати для нашого життя із свята Різдва Матері Божої?

1) Чому Мати Божа Марія народилася? Мати Божа Марія народилася, щоб сповнити Божу обіцянку, дану

першим родичам Адамові й Єві, коли Бог проганяв їх з раю по сповненні первородного гріха, що Він пошле колись Свого Сина Ісуса Христа, як відкупителя людського роду за гріх Адама й Єви. Мати Божа Марія народилася, бо Бог бажав, щоб у відкупленні людського роду взяли участь чоловік і жінка, бо Його Син Ісус Христос мав народитися з дівиці, який мав принести Себе в жертву серед терпінь і смерти на хресті як Бог і людина, щоб переконати всіх людей, яким великим злом був гріх перших родичів, яким великим злом і тяжкою образою Бога Отця є гріхи християн, коли треба було аж смерти на хресті Його Сина Ісуса Христа, щоб перепросити Його за первородний гріх Адама й Єви й дати можливість всім грішникам через покуту та добру сповідь осягнути вічне щастя в небі.

2) Дівиця Марія з Назарету стала Божою вибраницею від віків, щоб привести на світ Божого Сина, Ісуса Христа тому, що вона була донькою убогих побожних родичів Якима й Анни. Як учить історія людського роду Старого та Нового Завіту, Господь все вибирав бідних і щирих серцем людей для великих цілей, бо такі люди є в цілості віддані Богу, щоб його славити, Його любити, дбати про спасіння своїх душ, але не захоплюватися радостями цього світу.

Наука Ісуса Христа і Його слова, висказані в проповіді на горі "блаженні вбогі духом, бо їх царство небесне", показують, як дуже Христос любить людей убогих духом, коли за їх покору й убоге життя обіцює ласки небесного щастя. Так як навчав Христос, так само і поступила Його Мати, Пречиста Діва Марія. Мати Божа в минулому часто являлася людям на землі і передавала їм для цілого християнського світу важні вказівки. Все тоді, коли Мати Божа зявлялася людям на землі чи в Люрді чи в Фатімі чи в інших місцях, вона зявлялася переважно дітям убогих родичів і їм передавала важні післанництва, так дуже потрібні для доброго життя християн на землі чи для їх вічного щастя по смерті. Такими дітьми була св. Бернадета з Люрду, донька вбогого мельника, такими убогими дітьми пастушками були

діти: Якинта, Лукія та Франциск з Фатіми.

3) Якщо б ми, християни нинішніх часів, бажали взяти для себе корисну науку зі свята Різдва Матері Божої, що його щороку наша Церква святкує в вересні, то вбогий дім в Назареті, покірні його господарі Яким і Анна, та їх покірна, щиро любляча Бога та своїх родичів донька Марія, пізніша Мати Божого Сина, Ісуса Христа, повинні бути для нас, християн, найкращою заохотою для нашого життя, як треба нам жити, щоб сповняти на землі волю Божу і зберігати Його закони для нашого, спокійного в совісті, життя на землі чи запевнення за таке спокійне, Богові віддане життя, щоб осягнути, по нашій смерті, вічне щастя в небі. Мати Божа, це найкращий взірець до наслідування для всіх жінок і матерів, для їхнього щасливого родинного та подружнього життя. Така родина і таке подружжя є щасливі, в яких мати своїм дітям чи жінка своєму мужеві уділяють для радісного їхнього життя усміх, задоволення, щирі пестощі, бо вони є скарбами найвартніших жіночих чеснот покори, лагідности, терпеливости і вірної любови.

Живемо в надзвичайно небезпечних часах. Живемо в часах великих наукових винаходів, які сильно поліпшили спосіб життя людей на землі, але також стали загрозою для багатьох, щоб провадити згіршаюче життя, і наразити себе на втрату вічного спасіння. Живемо в часах великого добробуту! Великий добробут і високий рівень життя стали причинами для багатьох християн, що вони вмовили в себе, що нині **кожна людина є паном власного життя!** Маючи повні кишені гроша, гарні хати і всі доступні місця для розривки, вони думають, що не треба вже вірити в Бога, не треба молитися, не треба приймати св. тайни, не треба памятати про смерть чи страшний суд, не треба почитати Матір Божу, як це робили наші прадіди відколи Україна стала християнською. Суєта, надмірна жадоба гроша і жадоба черпати для себе з життя якнайбільше розривок для задоволення тіла, для багатьох це ідоли і божища щасливого земського життя. В багатьох наших еміграптських родинах паде цілковито почитання Матері Божої! Христос навчав колись: Якщо бажаємо ввійти до небесного щастя, то ми

повинні жити й бути як діти! Бути дітьми це значить мати земську матір, повну посвяти і любови для своїх дітей, бути дітьми Божими, це значить мати, почитати, любити Матір Божу, Пречисту Діву Марію, та в нашому житті продовжувати традицію віків, признаючи Матір Божу за покровительку нашого народного, родинного й особистого життя. В часах, коли сили зла бажають знищити наші родини, вірність подруж чи невинні душі наших дітей, правдива набожність до Матері Божої і віра в силу її заступництва це одинока запорука, що наші родини і наші подружжя врятуються морально, духово і національно для нашої будучої історії! В Люрді та в Фатімі Мати Божа просила дітей, яким зявилася, переказати всім, що вона бажає молитов на вервиці, тої нашої давньої молитви наших покутників в манастирях України, що вона бажає, щоб усі наші родини та серця наших дітей посвятити її непорочному серцю. В Фатімі Мати Божа просила переказати християнському світові, що тільки через побожне і покутнє життя, скромні одежі жінок і добрі діла можна переблагати Бога та просити Його зберегти світ від третьої світової війни, яка змела б половину людського роду з поверхні землі. З нами, на добрій чужині, є наша Українська Католицька Церква! На рідній землі України вона знищена! Наша Церква на чужині корчиться, бо не має досить священиків, монахів і монахинь! І тут чи не найважніша потреба покликань до духовного стану кличе всіх українців католиків на еміграції, які вірять в Бога, які розуміють значення нашої Церкви, щоб не переставати в молитвах до Матері Божої, щоб вона освідомила серця наших батьків і через них їхніх дітей ставати Богу на службу як священики, монахи чи монахині для навчання наших дітей в наших парафіяльних школах! Свято Різдва Матері Божої стало великою радістю та надією для цілого християнського світу. Наша віра, наша побожність та горяче почитання Матері Божої це сильна надія для нас українців, це наше святе зобовязання просити Пречисту Діву Марію про опіку і поміч для нашої, нині поневоленої, землі України!

— МІСЯЧНЕ НАМІРЕННЯ —

о. С. Б., ЧНІ.

ОСОБЛИВЕ ПРОСВІЧЕННЯ СВЯТОГО ДУХА КОНЕЧНЕ ВСІМ, ЩО ПОСВЯЧУЮТЬСЯ ВИХОВАННЮ БУДУЧИХ СВЯЩЕНИКІВ, ЩОБ МОГЛИ ЩЕ ДОСКОНАЛІШЕ ВИКОНУВАТИ СВОЄ ЗАВДАННЯ

(Наміреня Апостольства Молитви на вересень, благословлене Святійшим Отцем)

Наміреннн цього місяця відноситься до одної з найважливіших справ Святої Церкви. Тут ходить про тих, в яких руках спочиває формація майбутніх священиків. Від праці священиків залежить у великій мірі будучність Церкви. Обов'язок виховування будучих священиків обіймає два завдання: 1) **Дати левітам науковий і душпастирський вишкіл.** Про це говорить II Ватиканський Собор у декреті **"Про священичий вишкіл"** (Ч. 4). "Увесь вишкіл вихованців повинен прямувати до того, щоб на взір Господа нашого Ісуса Христа виховали вони справжніх пастирів душ, тому нехай приготовляються: до **служби слова,** щоб щораз краще розуміли об'явлене Боже слово, розважаючи його, засвоїли собі та виявляли устами й обичаями, до **служби богопочитання й освячення,** щоб, молячись і виконуючи літургійні служіння, виконували через Євхаристійну Жертву і св. Тайни діло спасіння, **до служби пастиря,** щоб уміли людям представляти Христа, який "прийшов не на те, щоб йому служити, лише щоб послужити й віддати своє життя як викуп за багатьох" (Марко 10, 45); і, щоб, ставши слугами всіх, ще більше їх придбати" (1 Коринтяни 9, 19).

2) **Дати духовний вишкіл,** про що говорить той самий декрет (Ч. 8). "Духовний вишкіл нехай тісно пов'язується з науковим і душпастирським, нехай його так подається, щоб вихованці навчилися жити в інтимній і тісній спільноті з Отцем, через Його Сина, в Святім Дусі".

Щодо науково—душпастирського вишколу сьогодні є багато нових завдань, нових бажань, духовних потреб, що їх треба заспокоїти. І так приміром, справа пастирської опіки над селянами, що мешкають по фармах, над робітниками, над молоддю, родинами, подружніми особами, над тими, що виїжджають зі своєї парафії, діялоги з невіруючими та відпавшими від Церкви. Що-

до нашої Української Католицької Церкви дуже важлива справа є, як перейняти всіх, а зокрема молодь, щоб вона високо цінила наш обряд і дійсно любила його, щоб усі розуміли велике значення нашого обряду для цілої Католицької Церкви так, щоб не тільки старалися про існування й захована нашої Церкви, але дбали про її розвиток. У всіх цих і подібних душпастирських працях треба брати до уваги нові методи в проповідуванні, катехизації, літургічній відновi, а також користати з нових комунікаційних засобів, радіо, телевізії.

Всі ці потреби й методи вимагають не тільки нового умового вишколу, але вони глибоко впливають на цілу духовість священиків, як пастирів душ. Наші семінарії дуже потребують учителів і директорів, що є свідомі всіх тих питань, а водночас знають, як подавати ті всі потрібні науки та впливати на формацію будучих священиків так, щоб вони були спосібні добре, легко й з мужеською зрілістю сповняти всі обов'язки свого покликання.

Ще більш відповідальне завдання вихователів є подати своїм вихованцям духовний вишкіл, як "таким, що через священичий чин уподібнюються до Христа, нехай привикають також інтимною спільнотою цілого життя держатися Христа, як приятелі. Його пасхальне таїнство нехай так переживають, щоб могли втаємничити в нього нарід, що є їм повірений." Нехай навчаються шукати Христа... передовсім в Євхаристії і в божественному правилі... Пресвяту Діву Марію, яка була дана... за матір, нехай люблять і почитають з синівським довір'ям" (Там же). Св. Отці коротко висказують, чим повинен бути священик: "Священик, другий Христос"! Це осягнути має духовне виховання будучих священиків. Славний проповідник Лякордер висказує це подібними словами: "Апостол це людина, що цілою своєю істотою проповідає християнство, це людина, якої сама присутність є появою Ісуса Христа". Цю задачу має зачати будучий священик в семінарії, під умілим проводом вихователів, через молитву, розважання, тісну злуку з Євхаристійним Христом, злуку зі своїм єпископом. Дійсно завдання тих, що їм повірена формація будучих священиків, дуже велике. Воно вимагає ще більшого старання, коли зважити особливіші сучасні труднощі.

Насамперед треба взяти до уваги ментальність, цілий спосіб думання, сучасних кандидатів священичого стану. Ці молоді люди приходять до семінарії з дуже високими ідеалами, готові йти за Христом так, як апостоли. Але вони є дітьми свого часу, і часто є вже перейняті культурою і життєвими засадами, що їх тільки з трудом, або й зовсім не можна погодити з конечною духовістю священика. Вони бачать і пізнають кризу віри, послуху й чистоти, що сьогодні так шкідливо впливає на багатьох вірних. Вони бачать, як ця криза має свій вплив також і на самих священиків, і ті молодці не раз представляють собі ідеал священства відповідно до прикладів, що їх дають ті духовні, а цей ідеал далеко відбігає від того образу, що його представив нам II Ватиканський Собор, що в своїх основних чертах іде за ідеалом, освяченим традицією св. Церкви.

Дуже велику трудність справляє те, щоб відріжнити ці речі, що їх вимагають нова культура і сучасні потреби, і які можемо й повинні брати до уваги, а тими речами, що є пересичені шкідливим духом цього світу, за який Христос навіть не хотів молитися (Іван 17, 9). Щоб у цих труднощах знайти праву дорогу не вистачить сама наука. Інтенція цього місяця вказує на джерело пізнання правої дороги в вихованні левітів: світло Святого Духа. Дух правди уділяє це світло тільки душам покірним, перейнятим духом молитви, а цього деяким особам, навіть деяким богословам, що входять за вчених, бракує. Тому на всіх спочиває великий обов'язок наполегливо благати Святого Духа, щоб тим, що їм св. Церква повірила виховання будучих священиків, уділяв особливіше світло, щедро спомагав своїми дарами, щоб у вихованні левітів могли добре вживати скарбів священичої духовости, що їх переховує св. Церква, а при тім апостольство вимагає. Просім про це Христа Чоловіколюбця через Непорочну Обручницю Святого Духа, Пречисту Діву Марію.

Місійне намірення: Розвиток католицької преси і суспільних комунікаційних засобів у місійних країнах.

ЖОВТЕНЬ: Загальне намірення: Про успішну опіку

над університетською молоддю, яка відповідала б теперішнім часам.

МІСІЙНЕ: За Церкву в Нігерії.

Що таке релігія?

о. М. Щудло, ЧНІ.

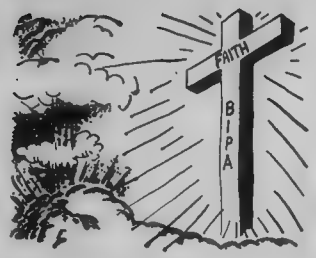

Слово "релігія" виводиться від латинського слова **"релігаре"**, цебто сильно вязати, бо релігія лучить людину з Богом.

Релігія обнимає **цілу** людину: 1) **Розум,** бо заторкує її розум, змушуючи його приймати як правду те, що Бог обявив;

2) **Волю,** бо накладає на неї Заповіді-правила життя;

3) Велить їй почитати Бога, цебто визнавати свою віру ділами, які признають, що Бог це Творець вселенної.

Спеціяльні акти релігії це віра, поклін Богу, подяка, прохання-молитва і покута за гріхи.

Подвійна релігія

Релігія може бути: 1) **Природна,** цебто здобута розумом: Бог існує, тому треба почитати Його, як це видно з поганських релігій.

2) **Надприродна,** цебто обявлена Богом, от як та, що Бог обявив Мойсеєві чи подав нам через Христа.

Кожна людина зобовязана визнавати релігію, бо має почитати Творця.

Історія доказує, що люди потребують релігії. Пасторальна **Конституція** про Церкву в модерній світі, говорячи про атеїстів, каже: "Хто добровільно намагається виключити Бога зо свого серця і відкидає релігійні питання, той не є вільний від провини, бо він не йде за голосом свого сумління" (Ч. 19).

Історія народів виказує, що люди назагал мали якусь релігію, відколи людство існує на землі. Чому? Тому, що релігія підносить людину і лучить її з Богом, не втотожнюючи людини з Ним. Ось тому люди або почитали правдивого Бога або божків, що були **пародією** Бога, і приносили їм жертви. Грецький філософ **Аристотель** (384-322) писав:

"Можна знайти міста без мурів, без літератури, без королів, без домів, без грошей і театрів, але не можна знайти міста без святині і Бога, до якого люди звертаються молитвою, присягами і жертвами".

Розум, серце, сумління і бажання спрямовують людину до Бога. Коли людина прогрішиться і зламає якийсь закон, то сумління змушує її шукати Бога і переблагувати Його.

Людина шукає Бога, бо Він сотворив її. На жаль і це правда, що людина позбавлена надприродного світла годна викривлювати своє сумління і перемішувати добрі акти богопочитання з лихими, от хоча б приносити Богові жертву і намагатися почитати Його розпустою, як це було в святині у Дельфах у Греції.

Ціль релігії

Релігія лучить Творця зо сотворінням і веде його до Нього. Ось тому правдива релігія мусить мати предмет правдивого Бога, бо сотворіння належать до Творця.

З розвитком культури і цивілізації **політеїзм** (почитання численних божків) переходить у **монотеїзм,** цебто в почитання одного найвищого Бога, який у греків був **Зевс,** у римлян **Юпітер** чи Янус, початок усього, в семітів Молох чи Ваал, в персів подвійний Бог, бог добра і бог зла, в єгиптян Ра, в українців Перун, тощо, хоч попри цих найвищих богів не бракувало і підрядних божків, бо погани не годні собі були уявити, щоб один Бог міг усім займатися. Тільки сам один **Ізраїль** мав вповні правдиву і Богом обявлену релігію перед народженням Христа.

Релігійність навіть між найбільше примітивними народами зроджувалася на вид всесвіту, який ці люди подивляли з Його таємницями. Святе Письмо каже: "З величі і краси сотворінь і через уподібнення можна дійти до пізнання Творця їх" (Мудрість 13, 5).

Пошукування за Богом ішло різними шляхами між різними народами землі, серед смутків і радостей, серед надії і страху, і так вони зачинали вірити в Вищу Силу,

що всім керує, і це була вже Божа ласка. **Св. Павло** каже: "Він сотворив увесь людський рід, щоб він жив по всій поверхні землі. . .,щоб вони шукали Бога" (Дії 17, 26-7).

Проте не можна твердити, що кожний нарід ясно і виразно вірив у одного найвищого Бога. Ця віра була темна, але все таки була між народами світу.

Що все те означає? Загальна релігійність людства це доказ, що релігія конечна людині. Отож треба відкинути наступні твердження противників релігії. Хто **вони такі?**

Комуністи, які твердять, що релігія це опій (отрута) народів, яким люди задурманюють себе, боячись різних речей у житті чи пошукуючи в ній відповідей, на які наука покищо не може дати відповіді.

Позитивісти, які приписують повстання релігії незнанню природних законів. Це незнання витворило в них поняття про найвищого Бога, який усім керує.

Атеїсти, які на різний спосіб заперечують існування Бога. Соборова конституція про **Церкву** в модернім світі доволі обширно розбирає різні роди атеїзму (Ч. 19).

Виявлення релігійности між народами

Схильність до релігійности зроджується з бажання людини пізнати повну правду й осягнути повне добро. Ця ж повна правда і добро знаходяться тільки в безконечнім Бозі, з яким релігія лучить людей. Кожний здоровий розум хоче пізнати не тільки якусь частину правди, але цілу правду.

Кожна воля людини бажає добра, і то повного добра, яке вповні задовольнило б усі її бажання і пориви серця.

Релігія задовольняє прагнення людини, бо вона:

1) навчає нас, що ми походимо від Бога і що Він є нашою остаточною ціллю. Водночас вона подає нам засоби, щоб цю ціль осягнути.

2) В релігії людина знаходить все потрібне, щоб осягнути своє найвище добро, цебто Заповіді й ласки, які помагають їй зберігати ці Заповіді.

Без релігії людина проживає в духовній темряві, і тому легко попадає в **песимізм,** бо не знає відповідей на такі важливі питання, як: "Хто я такий? Пощо живу на світі?" тощо.

З віри в Бога зроджується потреба почитати Його. Людина все отримала від Бога, душу, тіло, всі здатності,

тому має якось віддячуватися Йому за те, і вона це робить богопочитанням.

Головні нехристиянські релігії

Ці релігії мають у собі багато подиву гідних речей. Які ж вони?

Гіндуїзм

Гіндуїзм чи брагманізм це релігія, що розвинулася в Індіях після приходу арійців, десь у 15 ст. до Христа. Це не Богом обявлена релігія. Це природна релігія, що зродилася з самопошукування, невинного роздумування, тощо.

Ганді заявив, що "гіндуїзм це невтомне пошукування за правдою". Це є релігія правди, а правда це Бог". Слово **"Брагма"** означає "все", що добре, особливо правду.

Гіндуїзм це дуже гнучка релігія. В ній є місце для почитання божків і правдивого Бога. Гіндуїзм дивиться на всі земські речі як злуду. Ті люди, що за земського життя не осягають досконалости, мусять відроджуватися по смерті. Гіндуїзм каже, що людина може вибрати лиху дорогу в житті, але в нім нема місця на гріх, але тільки на лихі наслідки лихих діл.

Буддизм

Мало людей придержується строго брагманізму. Інші тримаються **буддизму,** який започаткував Сідгарта Гавтама коло 600 року перед Христом. Він звався **Буддою,** цебто просвіченим.

Людина увільняється від лиха не самозреченням, але рівновагою між повним життям і самозреченням, навчав Будда. Людина повинна намагатися позбутися всього того, що в ній лихе. Людина має добре поступати, шукати знання, бути несамолюбною, не чинити іншим зла, і так вона дійде до щастя, що зветься **Нірваною.** Буддизм не згадує про Бога, і не каже, чи Він існує чи ні. Проте буддисти моляться до вищої Сили, Пана життя і смерти.

Конфуціонізм

Конфуцій, китаєць, народився около 551 року перед Христом. Він навчав людей дороги життя. Головні засади його навчання це пошана для предків, самоконтроля, гуманність і чемність.

Подібно навчав теж **Лаот-се,** сучасник Конфуція. Проте

він більше наставав на контемпляцію, щоб визволитися від лихих пожадливостей. Лаот-се оснував **таоізм.** Ці дві системи життя мало поширені поза Індією

Ісламізм

Магомет був основником ісламу. Це релігія, що признає правдивого Бога. Вона зве його **Аллахом.** Ця релігія повстала коло 600 року по Христі. Це мішанина поганства, християнства і жидівства. **Магомет** це пророк Аллаха. **Коран** це свята книга ісламу.

Обовязки, що іслам накладає на своїх послідовників: а) віра в Аллаха, б) молитва (пять разів на день), в) милостиня бідним, г) піст під час цілого місяця Рамадана від сходу до заходу сонця, г) бодай одна проща до Мекки в часі життя. Мекка це святе місто ісламу, цебто "магометанський Рим".

В пятницю магометани ідуть молитися до мошеїв і читати Коран.

Ті, що вмирають у святій війні, ідуть до неба. Інші добрі магометани підуть туди аж при кінці світу. Багато магометанів вірить, що Христос сповістить людей про кінець світу. Головна характеристика ісламу це глибока пошана до абсолютної влади Аллаха. Навернення з ісламу на християнство бувають дуже рідкі.

Що треба думати про ці релігії? **Св. Амвросій** (340-397), учитель Церкви й єпископ Медіоляну в Італії, каже: "Всяка правда, хто б не виголошував її, походить від Святого Духа".

Ці різні релігійні і філософічні системи це наявний доказ, що людство намагається і завжди намагалося знайти Бога. Ось тому несвідомо повторяло слова **Св. Августина:** "Боже, Ти сотворив мене для Себе, і тому моє серце неспокійне, поки не спочне в Тобі".

Як трактор забив одного колгоспника, то голова місцевої поліції отак промовив по-московськи на його українськім похороні: "Яким Заливайко славно помер за соціялізм". Сільський швець, що був на похороні, промовив до свого знайомого: "Бідний Яким, не мав нічого за свою працю за життя в колгоспі, і за ніщо помер".

Свята Княгиня Ольга

(У 1000-ЛІТТЯ СМЕРТИ)

Культурний розвиток деяких европейських народів має свій початок у житті їхніх святих, які привели їх до Христової віри та поклали підвалини їхньої християнської культури. В Чехів навернення на Христову віру вяжеться зі св. Людмилою, бабунею св. Вячеслава (929 р.). В Німеччині сидить на престолі св. Матильда, мати римського імператора Оттона Великого (936-976). У Польщі побожна Дубравка, яка наклонила Мешка I. прийняти християнство.

В Україні такою величною постаттю між багатьома княгинями X. століття являється в початках нашого історичного буття, княгиня київської держави св. Ольга.

Літописець Нестор називає її блаженною тому, що вона знайшла перлу Христової віри та поклала її в корону своїх наслідників, володарів київської імперії, яка, крім українських земель, обіймала ввесь европейський Схід. Він представив немов на канві постання й значення історичного чину княгині Ольги. Україна-Русь виступила тоді на широку світову арену, як головна східньо — европейська сила побіч Візантії на полудні і німецької імперії на заході Европи.

Ольга народилася около 888 року. Місце її походження по сьогоднішній день не є устійнене. Одні джерела подають, що походила вона з роду Гостомиля, з-над Чудського озера, а літописець Нестор інформує під 903-ім роком, що Ольга походила із Пскова. Це можна б погодити, бо місто Псков лежить над Чудським озером.

За іншими переказами, Ольга була варязького походження, бо її імя Ольга, це зісловянщене імя Гельга. Ще інші подають, що Ольга була собі проста, але розумна й характерна дівчина.

Одружилася вона з київським князем Ігорем у 903

або 905 роках, до часу смерти Ігоря про неї нічого не згадується. Серед дуже невідрадних обставин перебрала Ольга, в імені свого малолітнього сина Святослава, керму київської держави. Ставши у проводі молодої держави, перед якою стояла небезпека розпаду на поодинокі племена, Ольга мусіла звернути увагу на всі ті чинники, які могли б їй послужити до якнайбільш успішного обєднання. Перш усього вона покарала вбивників свого чоловіка. Тризну по Ігореві відправила під Іскоростенем, столицею деревлян. Запросила князів та вельмож, всіх їх знищила, Іскоростень спалила, на деревлян наложила данину та відібрала їм самоуправу.

Тоді привела з Новгороду до Києва молоденького Святослава, як представника великокняжої київської влади, щоб тим чином підкреслити першенство Києва перед іншими містами держави. Ольга здавала собі справу, що причиною ворохобні деревлян було несправедливе господарство Ігоря, який був під впливом своїх дружників. Після повороту до Києва, Ольга почала реформи у всій своїй державі. Повязала вона столицю з поодинокими землями сіткою різних адміністраційних установ, як "погости" й "ловища", наложила справедливі данини, щоб тим підкреслити залежність населення від Києва, зокрема північні території та щоб прикоротити самовільні рабунки населення. Як каже наш найбільший історик Михайло Грушевський, Ольга тримала державу сильною й зручною рукою. У майбутньому збирання податків мало відбуватися через "полюддя": податкові дружинники виїжджали щороку зимою та "ходили по людях", збирали віск, мед і хутряні шкури, звозили Дніпром до Києва, там сортували, а на весну везли до Візантії.

Так майже двадцять років володіла Ольга великою державою в імені свого малолітнього сина. Літописець називає її "наймудрішою з жінок", але негайно додає ще й друге: 'св. Ольга родоначальниця руських синів у Христовій вірі".

Щодо часу й місця охрещення Ольги, думки істориків поділені. Одні вважають, що вона вже за життя Ігоря була потайки християнкою, але кривава пімста на деревлянах за вбивство Ігоря та поганська тризна, — перечать тому. Інші історики, між ними проф. Микола Чубатий, стверджують, що Ольга хрестилася в Царгороді коло 954-го або 955-го року. Підставою стали твори монаха Мниха, акту хрещення довершив патріярх Теофілякт, якого висвятив сам Папа Лев VII (936-939). Тим самим Ольга прийняла християнство у час єдности обох Церков.

Їздила Ольга й вдруге в Царгород в 957-му році. Тим разом подорож мала дипломатичний характер. Хронікарі, у звязку з тою подорожжю, подають, що почет княгині Ольги складався з 18 жінок із княжого двору, 22-ох послів, 42-ох купців, 12 перекладчиків й одного священика Григорія. Він був її духовником і той факт вказує, що Ольга була вже християнкою. Про цей побут княгині в Царгороді довідуємося з книги грецького імператора Константина Порфіродного (942-959) "Про управління державою", де він докладно описує всі церемонії прийняття, включно з такими подробицями, скільки грошей подарував поодиноким слугам Ольги, але про найважливішу справу, а саме, що було темою розмов — мовчить.

Княгиня Ольга повернула з цієї царгородської місії дуже невдоволена, відносини між Києвом і Царгородом погіршали. Одні думають, що темою розмов було подружжя Святослава з жінкою з цісарського роду, інші, що незалежна самостійна Єрархія для Руси. Та цісар Константин не співчував тим плянам. Коли в наступному році приїхали до Києва цісарські посли, Ольга прийняла їх дуже холодно. Вона звернула свій зір в іншу сторону.

У 958-му році Ольга виправила послів до німецького цісаря Оттона І. з проханням прислати до Києва єпископа й священиків. Німецький літописець Дітмар, єпископ Мерзебургу, у своїй хроніці під 959-им роком записав посольство "руської королеви" і зараз на Христове Різдво, у Франкфурті над Майном був висвячений на єпископа монах манастиря св. Альбана у Майнці, Лібуцій, що його рукоположив архиєпископ Бремену й Гамбургу Адальдаґ, якому підлягала місійна діяльність у прибалтійських сторонах. Єпископ Лібуцій, заки міг вибратися у далеку дорогу до Києва, захворів та помер.

На його місце висвячено ченця Адальберта з монастиря св. Максиміліяна у Трірі. На переломі 961-62 років, він прибув до Києва, але місія його не увінчалася успіхом, так що він був змушений вертатися назад під загрозою розагітованих поган. Невдачу тієї місії пояснюють змінами, які зайшли в міжчасі на княжому престолі. Князь Святослав, уже повнолітній, перейняв керму київської держави від Ольги, а з ним прийшла до рішального голосу молода княжа дружина, неприхильно наставлена до християнства. Умовлювання Ольги не помагало і Святослав залишився вірним поганству.

Княгиня Ольга померла 969-го року на 80-му році життя. Як згадує літописець, поховали її згідно з її останньою волею, по християнському звичаю, зі священиком та не справляли поганської тризни на гробі. Поховали її в котрійсь церкві в Києві. Князь Володимир побудував камінний саркофаг у Десятинній церкві, куди переніс у 1007 році тлінні останки Ольги. Там вони спочивали аж до нападу монголів. В XVII-му столітті митрополит Петро Могила знайшов ті мощі, а опісля московський Святіший Синод велів їх усунути, бодай-що їх автентичність не була певна. Де вони зараз — нікому невідомо.

Приглядаючись особі княгині Ольги, мусимо подивляти її жертвенність та відданість княжій державі та вірну любов до Бога. Вона розуміла наслідки поганства та збагнула конечність навернення свого народу до Христової віри. Сама, прийнявши християнство, започаткувала введення християнства серед свого народу.

Княгиня Ольга вела переговори з німецьким цісарем, навязувала дипломатичні звязки з візантійською імперією, але ніколи не йшла у поводі тих великих держав, а ставила їм свої умовини для добра Руси-України.

Коли дивитися з перспективи тисячі років на світлу постать княгині Ольги, то сягаємо до скарбниці народних вартостей, захованих у минулих сторіччях. А скарби ці — то любов Бога, вірність своєму народові та змагання за державницькі ідеали, які ціхують володарку великої міри. Наша Церква зачисляє її до святих.

У 1000-ліття смерти склонім голови у поклоні перед

Рівноапостольною Княгинею, Володаркою Української Княжої Держави, святою Ольгою!

Євген Дачишин
(Інформ. Служба УКАП)

НОВИЙ КАТЕХИЗМ

Розділ 25

ВЛАСНИЙ НАРІД ВІДКИДАЄ ІСУСА

Ісус був членом вибраного народу, бо Марія, Його Мати, належала до євреїв. Цей нарід довгі століття ждав на обіцяного Месію, що мав відкупити його та цілий людський рід. На жаль, коли цей Месія вкінці народився, вибраний нарід не прийняв Його. "Він прийшов до Свого дому, але Його нарід не прийняв Його" (Іван 1, 11).

Єврейські провідники довідалися від Мудреців зо Сходу, що Христос народився в містечку Вифлеємі, яке було віддалене від Єрусалиму заледве пять миль, але ні провідники, ні їх родини, ні єврейський нарід взагалі не хотіли потрудитися, щоб піти до Месії та поклонитися Йому (Матей 2, 1-8).

Як Ісус зачав проповідати Свою науку, то велика частина вибраного народу зразу пішла за ним, бо була захопилася Його чудами. Ісус лікував їх хворих і двічі в пустині чудесно розмножив хліб, щоб нагодувати народ, що йшов за Ним (Матей 14; 16-21 і 15, 32-39). Але цей нарід не шукав за Месією, що завів би його до Бога Отця. Євреї бажали політичного Месії, що мав би зорганізувати їх, зробити революцію проти римлян, що тоді панували над Палестиною, вигнати їх з єврейського краю, збудувати державу і володіти нею. Коли ж Ісус відмовився мішатися до політики, то нарід відвернувся від нього і відкинув Його, особливо як Ісус сказав євреям: "Віддайте кесареве кесареві, а Боже Богові" (Матей 22, 21).

Єврейський нарід ходив за Ісусом, як Ісус лічив їх хворих, але коли Він сказав людям каятися за гріхи і вмертвляти свої пристрасті, то вони відвернулися від Нього.

Єврейські провідники, Фарисеї, Садукеї і первосвященики, не прийняли Ісуса, бо Він не належав до їх групи і не шанував їх людських передань, які вони були собі повидумували і накладали на простий нарід гейби ці передання були Божим Законом. Отак майже всі ці провідники звернулися проти Ісуса і збунтували багато народу проти Нього і Його навчання. І на жаль їм вдалося відвернути нарід від Ісуса.

Як Ісус по Своїм воскресенні відходив до Свого Небесного Отця, то мало людей залишилося Йому вірними, бо тільки коло 120 в Єрусалимі (Діяння 1, 15) і коло 500 в Галилеї (1 Коринтяни 15, 6).

Єврейські провідники підбунтували частину народу й офіційно відкинули Христа, як змусили Пилата, римського губернатора Палестини, випустити злочинця Вараву на волю, а Христа послати на смерть (Матей 27, 21), бо виразно домагалися Його смерти: "Розіпни, розіпни Його!" (Лука 23, 21). Це була велика трагедія для цілого вибраного народу.

Проте треба памятати, що цілий єврейський нарід не домагався смерти Ісуса, тому він не відповідає за неї. Тим менше сьогоднішні євреї (жиди) відповідають за те, що частина їх предків домагалася смерти Ісуса тому дві тисячі літ.

ПИТАННЯ

1) Чому вибраний нарід відкинув Ісуса?

Вибраний нарід відкинув Ісуса тому, що Ісус не хотів мішатися до їх політики.

2) Хто розіпяв Ісуса, римляни чи євреї?

Римський губернатор Палестини засудив Ісуса на смерть, але він це зробив під напором численних єврейських провідників і частини народу, хоч цілий єврейський нарід не відповідав за смерть і розпяття Божого Сина.

3) Чи можна ганити сьогоднішніх євреїв за смерть Ісуса?

Не можна ганити сьогоднішніх-євреїв за смерть Ісуса, бо вони не відповідають за те, що частина їх народу колись вчинила.

СВЯТЕ ПИСЬМО

Пилат промовив до юдеїв: "Я не знаходжу в Нім (Ісусі) жадної провини. Однак в вас є звичай, щоб на Пасху відпускати вам когось (з тюрми). Чи ж хочете, щоб я випустив вам юдейського царя?" "Ні, не Його!" знову закричали ті, "але Вараву!" А Варава був розбійником (Іван 18, 38-40).

ПРАКТИЧНА ПОСТАНОВА

Я не буду ніколи тяжко грішити, бо хто грішить, той промінює Ісуса за якесь мізерне земське добро чи приємність.

ЛІТУРГІЙНА МОЛИТВА

Христе, Твоя Мати, зобачивши Тебе на хресті, закликала: 'Мій Сину, яку це дивну тайну бачу! Давче життя, як Ти годен умирати, ставши Чоловіком?" (Богородичен 15-го антифона на Утрені в Великодну Пятницю).

ОСОБИСТА МОЛИТВА

Мій Ісусе, дякую Тобі, бо Ти вибрав для Себе смерть, щоб я міг (могла) жити навіки.

ВПРАВА

Напиши в своїм зшитку:

1) Чи можна всіх колишніх євреїв ганити за смерть Ісуса?

2) Як дехто промінює Ісуса за маленького 'Вараву' вдома, в школі, на забаві чи крамниці?

3) Намалюй рисунок, як єрусалимські діти вітають Ісуса в Єрусалимі, як Він візджав до святого міста в Квітну Неділю.

Нова церковна провінція у ЗСА

Конституцією "Quandoquidem Christus" з 21-го лютого 1969 року Папа Павло VI розділив **Пітсбурґську** єпархію і з неї оснував нову єпархію в **Пармі, Огайо,** та створив нову церковну провінцію у ЗСА., з Пітсбурґської, Пасейкської і Пармської епархій для вірних **руського** обряду, підносячи водночас Пітсбурґську єпархію до ступення і гідности **Митрополії** з новим ім'ям **Монгальської (Munhall) для русинів.**

Інсталяція нового архиєпископа-митрополита Степана Коціска відбулась 11-го червня 1969 року в церкві Святого Духа в Пітсбурзі-Овкленд. Її перевів апостольський делеґат у ЗСА ВПреосв. архиєпископ Л. Раймонді.

Свячення і інсталяція **Пармського** владики Еміля Мигалика, який народився 6-го лютого 1920 року в Пітсбурзі, Па., і був рукоположений на священика 21-го вересня 1945 року, відбулась 12-го червня 1969 року в катедральній церкві св. Івана Хрестителя в Пармі. Святителем був ВПреосв. архиєпископ-митрополит Степан Коціско, а співсвятителями були: Преосв. Михайло Дудик, Пасейкський єпископ та Преосв. Михайло Руснак, ЧНІ., єпископ-помічник Торонтської епархії і апостольський візитатор для словаків візантійського обряду в Канаді. Інсталяцію ново-висвяченого Пармського єпископа перевів апостольський делеґат у ЗСА., архиєпископ Л. Раймонді.

В урочистостях новоствореної митрополії взяло участь багато вірних, духовенства та достойників різних віровизнань і обрядів. Поміж ними були також: ВПреосв. Амброз Сенишин, ЧСВВ., Філядельфійський архиєпископ-митрополит: Преосв. Ісидор Борецький, Торонтський єпископ, Преосв. Йосиф Шмондюк, Стемфордський єпископ і Преосв. Ярослав Габро, Чікаґський єпископ.

Нова Монгальська єпархія має: 80 парафій, 94 священиків і 140,000 вірних.

Пасейкська єпархія має: 80 парафій, 92 священиків і 100,000 вірних.

Пармська єпархія має: 53 парафії, 60 священиків і 85,000 вірних.

ВПреосв. владикам: архиєпископові-митрополитові Степанові Коціскові, та єпископам Михайлові Дудикові і Емілеві Мигаликові бажаємо найкращих успіхів у праці на многая і благая літа!

о. Р. Хом'як, ЧНІ.

Місіонер Михайло Буонаротті виїхав до Парагваю на місію. Зайшов у ліс, взяв часослов, хрест і скрипку і подався в гущавину, де жили дикі індіяни. Помолився і зачав грати на скрипці. Голос скрипки розносся по гущавині. Індіяни зачали виходити в ліса. Місіонер показав їм хрест і розпятого на ним Божого Сина: "Ось Божий Син, що помер за вас. Впадьте навколішки і поклоніться Йому та приймість хрещення в Його імя. Створіть республіку, де кожний буде працювати і жити по-людськи."

Індіяни послухали. Отак Парагвай став християнським.

Не той добрий проповідник, що виголошує 'гарні проповіді', але той, що своїми проповідями змушує людей бути кращими християнами, менше критикувати, а більше працювати, менше говорити, а більше робити, тощо.

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ, це релігійний місячник, що його видають Отці Редемптористи. (В липні і серпні виходить тільки одне число). ПЕРЕДПЛАТА: Одне число 25ц., один рік $3.00, два роки $5.50, три роки $7.50. ЗМІНА АДРЕСИ: Хто зміняє адресу нехай повідомить Адміністрацію Голосу Спасителя бодай один місяць наперед, подаючи водночас СТАРУ і НОВУ ардесу. ВІДНОВА ПЕРЕДПЛАТИ потверджується тим самим, що далі одержуєте місячник зо зміною дати на коверті, яка вказує коли передплата кінчиться. АДРЕСА для адміністраційної кореспонденції: REDEEMER'S VOICE, 165 Catherine Street, Box 220, Yorkton, Sask., Canada.

Редактори не відсилають незамовлених артикулів, хібащо хтось виразно зазначить, що бажає їх звернення та пришле марку для відсилки.

Появляється друком за дозволом церковної влади.

1) Що роблять різні Церкви, щоб наблизитися до себе та злучитися в Христі?

Є багато речей, що Церкви роблять, щоб усунути між собою непорозуміння. Католицька Церква намагається усунути різні недосконалості і непотрібні залишки середньовіччя, от як беззмістові титули і почесті, і вчинити навчання Спасителя більше зрозумілим для модерної людини нашого століття, а некатолики стараються краще зрозуміти науку Церкви в світлі Євангелії та церковного Передання, яке досіль було занедбане між ними, особливо між нашими братами протестантами.

З цього наближення вивязався діялогог між різними християнськими віруваннями, і католицька Церква тішиться тим, бо, що краще люди пізнають її, то легше буде дійти з ними до порозуміння. Рим і Царгород відкликали кинуті на себе викляття та й різні протестантські Церкви намагаються порозумітися між собою і дійти до єдности і зроджується братня співпраця між католиками і некатоликами в місійних країнах.

2) Як Бог прощає тяжкий гріх якомусь грішникові, чи він тільки дає йому амнестію від пекла, на яке собі заслужив чи пробачення гріха включає інші Божі дари крім прощення гріха?

Як Бог пробачує розкаяному грішникові якийсь тяжкий гріх, то Він не тільки звільняє його від кари пекла, на яке собі заслужив, але водночас дає йому освятну ласку, робить його учасником Божої природи (2 Петро

1, 4) і грішник через це відзискує затрачене право до вічного щастя в небі.

3) Що означає первородний гріх?

Первородний гріх це гріх Адама, яким він образив Бога, переступаючи Божу Заповідь: "З дерева ж пізнання добра і зла не їстимеш" (Буття 2, 17). Отак він стався грішником і започаткував у світі грішне людство, що є його нащадками. Ось тому стан людей на землі — це стан грішників, яких Христос намагається освятити Своєю ласкою та завести до вічного щастя в небі.

4) Чому деякі християнські письменники мало пишуть про Христа? Чи це добре?

Треба б спитатися згаданих письменників, чому вони мало пишуть про Христа, що є Осередком цілої історії людства. Це Христос відкрив нам дорогу до Бога і Богові до нас, бо в Нім Бог навіки злучився з людьми. Христос це посередник між Богом і людьми, каже Св. Павло (1 Тимотей 2, 5). Він повинен бути завжди перший у богопочитанні людей, бо Христос це світло для світу і навіть для неба, каже Св. Іван: "Його місто (небо) не має потреби ні сонця, ні місяця, бо Божа слава освітила його, а світильник його це Агнець" (Одкровення 21, 23).

Прославлений Христос не тільки вислужив людям ласку відкуплення, але й надальше залишається безнастанним проводом Божої ласки для відкупленого людства.

5) Чи це правда, що деякі богослови понижують Божу Матір, щоб подобатися нашим протестантським братам і так влегшити поєднання між католиками і некатоликами?

Нам невідомі богослови, що навмисно понижують Божу Матір, щоб подобатися нашим протестантським братам. Подібна поведінка напевно не подобалася б Христові, що сильно любить Свою преблагословенну Матір.

Пречиста Діва Марія повік займатиме почесне місце в Христовій Церкві і в ділі відкуплення людства від гріха, що його доконав Христос, бо ж це через Марію Божий Син стався чоловіком і нашим братом.

Знані ж нам богослови, що обережно поступають з тими, які намагаються обсипувати Божу Матір різними привілеями, яких вони не знаходять ні в Біблії, ні в офіційнім навчанні Церкви, чи заявах Папів, що бажали

окреслити догми віри, бо звичайно заяви Папів це тільки повторення навчання богословів. Кожен Папа звичайно висловлює свої думки так, як про це говорять богослови, не бажаючи надавати поваги віри своїм твердженням. Ось тому Папа Пій XII був дуже обережний в уживанні слова 'співвідкупителька', щоб деякі богослови і письменники не покликувалися на нього, доказуючи свої твердження.

Не слід забувати, що богословські питання залишаються так довго проблемами дискусійними, як довго Церква офіційно не окреслить їх як правди віри. Коли ж якийсь Папа вживає в промовах деяких висловів, то це не означає, що він потверджує богословські опінії як догми віри. Божу Матір треба завжди бачити в цілості Божого відкуплення людства, а не як одиницю.

6) Чи безбожники, які не вірять в Бога, не мають питань, на які вони не годні відповісти без віри в Бога?

Кожна нормальна людина має питання, які інколи мусять насуватися їй, от хоча б, яке значення має наше земське життя, що означає смерть, пощо людина живе на світі. Людина не година на ці питання належно відповісти, коли не вірить у Бога.

Як Ахіль убив Гектора, троянського героя, то батько вбитого героя покірно подався до шатра Ахіля і поцілував його в руку, благаючи, щоб видав йому тіло вбитого сина. Він отак промовив до Ахіля: "Яке велике мусить бути моє горе, коли цілую руку того, що вбив мого сина!" Ахіль заплакав і відразу видав цілого неживого Гектора.

"Вони (жиди) обернулися до Мене плечима, а не обличчям. Але під час свого лиха вони кликатимуть до Мене: "Устань, порятуй нас!" Бог же відповість їм: "А де ж твої боги, що ти наробив собі. Нехай вони встануть і порятують тебе в дні твого нещастя, як можуть!" (Єремія 2, 27-28).

Івась: "Хто таке бабця?"

Михась: Бабця це старенька жінка, яка дає дітям цукерки і не позволяє мамі їх бити, як вони провиняться".

Подорож до Бразилії

о. Мих. Шудло, ЧНІ.

14-го квітня я виїхав із Венезуелі. Літак залишив Каракас, столицю Венезуелі о годині 11-ій вночі. Подорож до Белем тривала 3½ години. Ми прибули до Белем над ранком, бо різниця в часі між Ню Йорком і Белем є 2 години, а між Вінніпегом і Белем три години.

Моє перше враження про Бразилію було дуже лихе. Летовище доволі вбоге, хоч це місто має около 300,000 населення. Я сподівався, що хтось із Отців Редемптористів стріне мене, але не було нікого. Я приїхав до них таксівкою. Аж вполудне прийшов мій лист, яким я повідомляв їх про мій приїзд. Цебто лист із Вінніпегу до Белем ішов 15 днів! Цей лист був висланий летунською поштою!

На летовиці треба було переходити контролю, яка забрала коло годину і пів. Тут страшні комплікації, бо урядовці любуються в писанні посвідок на кожну річ. Хоч я тільки переїжджав через Бразилію до Аргентини, то все таки мусів заплатити 46 долярів як цло за те, що мав з собою стару машинку до писання. Люди мусять платити цло за те, що мають з собою фотографічні апарати. Такої дивної країни я ніколи не бачив, хоч проїхав уже багато різних країв в Европі, і Азії. Дивлячись на таку господарку, людина відчуває дійсно відразу коли-небудь вертатися до подібної країни.

Отці Редемптористи мають парафію в Белем, яка начисляє 35,000 душ. Пять Отців, двох бразилійців і трьох американців, працюють у парафії. Розтягається вона на край міста, недалеко летовища. Це дуже бідна частина міста. Хатки дешевенькі і дуже бідненькі. Мені було сказано, що коло 80 відсотків населення Бразилії є дуже бідне, а 20 відсотків дуже багате. Тут нема середньої кляси між населенням.

Відправивши Службу Божу в монастирській каплиці, я пішов до церкви, де відбувалася девятниця в честь Матері Божої Неустанної Помочі. Така девятниця буває кожного вівторка. Є десять відправ, і яких 15,000 людей бере в них участь.

Один Отець узяв мене до міста, щоб оглянути його. Це старе місто. На вулицях покупці продають усякі речі. Мене здивувало, що мясо не було накрите, хоч в місті було дуже гаряче і мухи не дармували. Вулиці міста назагал вузенькі.

Вернувшись додому, я хотів скупатися в річці Амазонці, бо город Отців Редемптористів простягається до її берегів. Пішов із одним отцем на її беріг, але купатися було не можливе, бо берег зарослий усяким бур'яном і повний болота. На березі стояли старі пароплави. Ця ріка могла бути широка на яку милю.

Пообідавши, я відїхав на летовище, щоб продовжати подорож до нової столиці країни, цебто до Бразилії. Літак не був у порядку, тому треба було ждати більше ніж годину, заки направили його. Ми виїхали з Белем о год. 3-ій по полудні і прибули до Бразилії о 7-ій год. Вже була тут ніч. Я оглядав з літака країну. Віддаль між Белем і столицею виносить понад 1,000 миль. Це був звичайний літак, тому можна було оглядати країну. На всю цю віддаль я бачив тільки кілька доріжок. Країна ця гориста, покрита лісами. Бачив теж кілька рік, що перетинали її. За ввесь лет зауважив тільки кілька хат у яких трьох чи чотирьох місцях. Це незаселена країна. Між Белем і Бразилією є тільки одна дорога, і то не дуже добра.

Загальна інформація про Бразилію як країну

Португалець Петро Альварес Кабраль відкрив Бразилію 20 квітня 1520 року. Країна зветься **Бразилією** від одного тут знайденого дерева бразіль, що є дуже тверде і червоне. Коли воно горить, то дає червоне полумя.

Бразилія—це республіка, яка складається з 20 штейтів і трьох територій. До 1960 року Ріо де Жанейро було її столицею, але в тім році офіційно започатковано но-

ву столицю Бразилію, яка мала б знаходитися в середині країни і бути символом одности населення, яке під цю пору начисляє около 80,000,000 і походить із усяких національностей, головно від еспанців і індиянів. Є тут всякі національності: негри, хоч їх менше ніж у Америці і проти них нема расових пересудів, бо майже все населення сильно смугляве, і це зразу робило на мене дивне враження; є тут теж німці, українці, поляки, італійці, голяндці, тощо.

Під цю пору президентом республіки є Артур Коста і Сільва. Це дуже побожна людина, яка кожної неділі ходить до церкви і намагається усунути підкупства і зіпсуття з публічного життя країни. Він був вибраний голосуванням у 1966 році, але в 1968 став диктатором і розвязав Конґрес. Відтоді сам рядить країною. Багато не любить його за те, але погоджується з фактом, бо він тільки поміркований диктатор. Дехто навіть хвалить його, заявляючи, що будова країни така слабенька, що вона потребує диктатора. Один інженер сказав мені під час лету до Бразилії: "Ми тут маємо людську масу, але покищо не маємо бразилійського народу", бо ця маса не є ще вироблена, щоб творити нарід і демократично проживати.

Приїзд до столиці

Я прилетів до столиці о год. 7-ій. Уже був вечір. Взяв таксівку і подався до Отців Редемптористів. Вони тут мають новоосновану парафію, яка має около 25 миль довжини і 15 миль ширини, але це дуже незаселена парафія. В неділю приходить около 200 або 300 людей на Службу Божу. Два отці працюють у парафії.

Сама столиця Бразилія має около 150,000 населення, здебільша урядовців, крамарів, учителів, тощо. Недалеко столиці створено штучне велике озеро для прикраси. Це дуже модерне місто. Два бразилійські інженери, Оскард Німеєр і Люціо Коста, зробили плян і так у 1958 році зачато будувати нову столицю Бразилію. Тут була рівнина, покрита лісами. Це зовсім нове місто. Воно дуже цікаве, бо має широкі вулиці без перехресть. Побудоване на взірець літака. Попід крила "цього літака" переходять

поперечні вулиці, і тому нема перехресть. Можна проїхати ціле місто, ніде не стаючи. Нема потреби червоних і синіх світел на вулицях для керування рухом.

По скорій вечері отці поїхали на мітінг священиків і взяли мене з собою. Мітінг провадився в португальській мові, тому я тільки дещо розумів, бо ця мова доволі подібна до еспанської, яку трохи знаю і тому годен поволі розмовляти нею.

Теми дискусій були дуже на часі: контакт між єпископом і клиром, справа безженности священиків, зустріч із вірними і як треба б пристосувати життя священика до модерних обставин, тощо.

По мітінгу учасники випили по горнятку чорної кави і розійхалися. Мені було дивно, що бразилійці не люблять пити кави з молоком, тому навіть у монастирі не було свіжого молока. Один зо священиків сказав мені, що в Бразилії під цю пору є около 10,000 священиків. Це дуже мало на 80,000,000 населення, бо в Америці на 45,000,000 католиків є під цю пору коло 40,000 священиків.

По мітінгу Отці Редемптористи обвезли мене по місті, щоб я зобачив його. Воно зробило на мене дуже гарне враження. Усі будівлі міністерств є в однім відтінку міста, крамниці в другім, і так далі. В місті повно перегарних апартаментів. Там мешкають урядовці.

Хоч ті, що зробили плян під будову столиці, були ряними протирелігійними радикалами, все таки вони вставили церкву зараз біля будівель міністерств, бо Церква це одне з міністерств, цебто "міністерство богопочитання". Будівлі столиці мають дуже цікаві і милі вигляди, чого я не бачив у жаднім іншім місті, хоч в своїм житті бачив дуже багато прерізних міст. Це була скора поїздка, бо було вже пізно вночі. Радикальні інженери лишили місце на будову катедри тому, що оцінювали ролю Церкви і релігії в житті народу, хоч самі не цікавилися ними.

На жаль інших церков не вільно будувати в столиці, тому тисячі людей, що живуть в апартаментах, мусять іти до церков на передмістя. Розуміється, багато людей не піде, бо задалеко або тому, що не має автомобілів.

Слідуючого дня один отець обвіз мене по місті, показуючи все те, що цікавить туристів, от хоча б величезну

вежу, що панує над містом. З цієї вежі видно ціле місто немов на долоні. Видно теж широчезні вулиці, державні будівлі, городи, тощо. Бачив я там театр, збудований на грецький лад, палату президента, яка не має обгороди, а тільки рів наповнений водою, маленьку капличку в місті, що вміщає яких 30 осіб, тощо. Ця капличка це єдине крім катедри місце для богопочитання.

Потім згаданий отець узяв мене поза місто, де бачив дві чи три церкви, які не були ще скінчені. Бачив теж дільницю для міністрів. Це чудові й артистичні будівлі з садами і городами. Там мешкають міністри різних департаментів під час свого урядування. Взагалі всі публічні будівлі й апартаменти дуже гарні, чисті й артистично збудовані.

17 квітня вранці взяв літака і відїхав до Ріо де Жанейро. Ми стрималися 20 мінут в Белью Горізонте, столиці штейту Мінас, яка має около 1,500,000 мешканців. Потім прибули до Ріо де Жанейро.

Ріо де Жанейро

Ріо де Жанейро—це столиця штейту Ґванабара. Вона має около 5,000,000 населення. Практично цілий штейт покривається зо столицею. Місто дуже гарне, бо положене між якими 100 горами й горбками, або між ними, цебто в долинах між горами і горбками. Це робить його дуже романтичним і гарним. Під цим оглядом воно єдине в світі. Деякі гори дуже високі.

В 1504 гортугалець Гонсало Келю прибув на місце, де сьогодні лежить величне місто, яке до 1962 року було столицею Бразилії. Він узяв великий залив за ріку, і від того назвав це місто Рікою Січня, бо він прибув сюди в січні. Інший португалець був основником міста Ріо де Жанейро, яке заложив у 1565 році. Воно зразу звалося святим Севастіяном. Він заявив: "Вчинім це місто царицею провінцій і джерелом світових багатств". Згодом це місто стало зватися Севастіяном Ріо де Жанейро, а потім тільки Ріом де Жанейро. Святий Севастіян це покровитель цього величного міста. Перші поселенці міста мусіли відбивати атаки індіян і французів, заки ця околиця стала провінцією Португалії.

З летовища подався до дому О.О. Редемптористів, який лежить доволі далеко від летовища. Шофер так-

сівки хотів вшахрувати мене, бо зажадав 15 крузерів, цебто коло 4 дол. Вже в літаку доглядач попередив мене, щоб не дати йому більше ніж чотири. Я дав йому пять, зявляючи, що мені сказано дати тільки чотири. Він узяв пять і відїхав.

Відвідини Ріо

Сьогодні Ріо де Жанейро начисляє около 5,000,000 населення. Воно є столицею штейту Ґванабара і покривається практично з його територією. Місто лежить над морем між численними горами і горбками, що надає йому маєстатичности. Поруч величних будівель є тут теж бідненькі хатки, бо 80 відсотків населення належать до бідної кляси, а решта до багатої. Тут нема середньої кляси.

Один отець Редемпторист американець подав мені кілька цікавих місць, що їх треба б відвідати в Ріо де Жанейро. І так я найперше вибрався до Пао де Акукар, цебто "цукрового хліба". Це гора або скеля, яка вистає яких 800 метрів понад море. З її вершка видно ціле місто і навіть околицю поза місто. При кінці минулого століття збудовано електричну колійку, яка везе туди туристів. Це цікава і скора їзда. Дехто лякається, щоб залізні рейки не вірвалися і тоді він полетів би в море, або попався б на камяниці, побудовані в долині.

Як я вертався з гори, то завважив, що забув адресу О.О. Редемптористів. Біда! Не знав, де вони мешкають. Не знав імени монастиря і церкви. Пригадував собі тільки число вулиці, але імени її не знав. Пішов до реставрації, і як тільки міг, вияснив свій клопіт. Аж чотирьох мужчин цілу годину шукало в телефонічній книжці і телефонувало до різних церков, поки вкінці один старший мужчина не знайшов адреси: монастир О.О. Редемптористів. Я взяв трамвай і поїхав додому, подякувавши цим людям. Вони були дуже чемні і намагалися помогти мені, скільки могли. Взагалі люди тут дуже чемні і завжди помагають чужинцям. Я намагався пояснити їм своє положення по-еспанськи, але на жаль багато з них не розуміє еспанської мови. Зрештою й я сам слабо розмовляю в цій мові.

Отці Редемптористи мають в Бразилії три провінції й три віцепровінції. Тут так само працюють американські, німецькі і голяндські Редемптористи, бо в Бразилії є дуже багато німців. По першій світовій війні німці хотіли створити тут свою незалежну республіку, але їм це не вдалося. Сьогодні навіть у німецьких містах і селах викладова мова в школах є португальська, а не німецька.

Наша редемптористична парафія в Ріо де Жанейро має 40,000 душ. Обслуговують її пять Отців. В неділю правлять девять Служб Божих для народу, але тільки десять процент людей ходить до церкви.

Вернувшись із прогулки до "цукрового Буханця", я намагався знайти церкву О.О. Василіян. По довгім шуканні при помочі О.О. Редемптористів довідався, що в Ріо де Жанейро нема української католицької церкви, хоч є маронітська і мелхітська. Є теж православна церква. Поговорив телефонічно з її парохом, і він заявив мені, що православна парафія складається з усіх національностей, які хочуть бути православними.

18-го квітня 1969 року один отець Редемпторит повіз мене своїм автом на гору Корковадо, де стоїть величезна статуя Христа Спасителя. Корковадо—це індіянське слово, що означає 'дуже високо'. Статуя стоїть на вершку височезної гори. Їдучи на гору, ми спинилися, щоб побачити каскаду-водоспад. Це великий водоспад, але ніяк не годен рівнятися з ніягарським водоспадом.

Їдучи на гору, ми розмовляли по—французьки. Отець Альмейда сказав мені, що в Бразилії є тепер поміркована диктатура. Військовики повалили демократичний уряд. Як довго буде тривати цей стан, цього ніхто не знає. Багато бразилійців не любить диктатури, але погоджується на неї. Вони вважають на свої слова, як говорять про цю справу. Уряд робить багато, щоб поліпшити долю бідного неселення, тому завважується поступ у країні.

Ідея збудувати статую в честь Христа Спасителя зродилася в 1921 році, бо тут був звичай звати місцевості християнськими іменами. Для будови статуї вибрано одну з найбільших гір, бо Сатана на горі спокушував Христа.

Комітет католиків зайнявся проєктом статуї. Кардинал Арковерде одобрив плян. Інженер Гектор да Сільва Коста зайнявся виробленням статуї. В 1924 році він їздив

до Европи студіювати різні монументи. Оглядав теж статую Свободи в Ню-Йорку. Статую зачато будувати в 1926 році і закінчено в 1931 році. Будовано її з цементу на вершку гори.

Монумент є на 120 стіп високий, а сама статуя висока на 99 стіп. Голова Спасителя має 11½ стіп. Рука довга на 15 стіп. Голова важить 30 тон. Цілий монумент важить 1,145 тон. Статуя була врочисто посвячена в 1932 році з нагоди святого року. Марконі з Риму засвітив світла на ній.

Вертаючись з гори, ми проїхали попри славну пляжу Копакабана. Це індіянське слово, що означає дім-хату. На пляжі було повно людей, між якими не бракувало численних американців, які часто приїжджають сюди на вакації. Проте вода була зазимна, щоб купатися, бо її температура виносила тільки 60 ступнів. Тут можна купатися бодай шість місяців на рік. Температура в місті доходила до 80 ступнів.

Пообідавши в монастирі, я вибрався відвідувати зоологічний город, бо мене цікавили бразилійські птахи. Це релятивно малий город. Деяких світових звірят зовсім нема, от хоча б жирафи. По огляненні городу, поступив до національного музею. Хоч він малий, проте дуже цікавий.

По вечері Отці порадили мені відвідати Канесао, щоб почути бразилійську музику і побачити їхні танці. Було пять виставок, але я був тільки на двох, бо не хотів тратити сну. Я поїхав автобусом до Канесао. Біля мене сидів середнього віку мужчина. Він пізнав, що я чужинець і спитався, звідкіля я. " З Америки!" я відказав. "О, вам американцам добре живеться!" "І вам теж повинно добре житися. Бразилія така сама багата як Америка. Її відкрито в тім самім часі, що й Америку!" На це він поставив таке питання: "Хто ж відкрив Бразилію?" "Португальці!" "А хто відкрив Америку?" "Англосакси!" На це він дав таке пояснення: "І саме тут заходить різниця, чому в вас так добре. Португалець про ніщо не дбає!"

NATIVITY OF THE BLESSED VIRGIN MARY

"Virgin Mother of God, your nativity has announced joy to the whole world, for from you has come forth the Son of justice, Christ our God. He has abolished the curse and bestowed a blessing upon us. He has destroyed death and given us life everlasting" (Tropar of Nativity).

September is the beginning of our ecclesiastical liturgical year, and the first feast which we celebrate is the birth of the Blessed Virgin Mary.

What is the purpose of the liturgical year? To recall to the minds of all the followers of Christ the great drama of divine Redemption of which St. *Paul* writes: "You see, God's grace has been revealed and it has made salvation possible for the whole human race... He (Christ) sacrified Himself for us in order to set us free from all wickedness and to purify a people so that it could be His very own and would have no ambition except to do good" (Titus 2, 11 - 14).

There are many mysteries in the divine drama of the salvation of mankind. But all these mysteries start with the birth of the Mother of God, the Blessed Virgin Mary. It is the first feast of the ecclesiastical year in the Eastern Church, because the birth of the Blessed Virgin has started a new era in the history of mankind, fallen into sin, and then redeemed by Christ, Mary's divine Son.

No wonder why our Church sings on Mary's birthday: "Your nativity has brought joy to the whole world!" With these words our Church invites all her spiritual children to rejoice and be happy.

We read a similar invitation in the prophet Zechariah which he addressed to the Jewish people, promising them that the future Messiah would come and free them from both spiritual and national slavery: "Rejoice, daughter of Zion, Shout with gladness, daughter of Jerusalem! See now, your king comes to you. He is victorious. He is triumphant" (Zechariah 9, 9).

The daughter of Zion represents the Chosen People, the people of Israel. And who has the symbol of Israel? Who was the privileged daughter of the Chosen People? The Blessed Virgin Mary who represents the whole Jewish people and man-

kind in general, because the Angel deals with her about the salvation of the whole human race at the moment of Annunciation.

Why should we rejoice at the birth of Mary?

Because Mary is the fulfilment of the promise and hope which God gave to our first parents in Paradise after their fall into original sin. When Adam and Eve forfeited the happiness of paradise, God punished them, but He punished as a good father punishes his child who has offended him. He still loves the child.

God still loved mankind after the fall of Adam and Eve. In punishing them, He promised to repair their mistake and sin. As Eve started our fall by inducing Adam to sin, so another Eve, the New Eve, Mary will become God's instrument in carrying out God's promise. "I will make you enemies", God told Satan who had seduced Eve, "of each other, you and the woman, your offspring and her offspring. It will crush your head" (Genesis 3, 15).

The same promise was confirmed and renewed through prophet Isaias who said: "The maiden is with child, and will soon give birth to a Son whom she will call 'Emmanuel' ", which means 'God with us' " (Isaias 7, 14).

This blessed Son is Jesus Christ our Savior. St John says: "The Word was made flesh (became Man) and lived among us" (John 1, 14).

Thus the birth of Mary is God's signal that the new era of God's mercy was close at hand. It was the era of salvation of the whole mankind through Christ who would be born of the Blessed Virgin Mary. This is why our Church calls her "the morning star", announcing the coming of the Sun. Mary's birthday announces that Christ, the Savior of the world, would come soon and save us from sin.

We should be thankful to the Blessed Virgin for what she has done for all mankind by becoming the Mother of God's Son and by offering her works, suffering and prayers for our salvation, and for praying and interceding for us even now in heaven where she enjoys the beatific vision, seeing God face to face and glorifying the Blessed Trinity together with all the Saints and Angels.

Our Church sings in her honor at every Divine Liturgy (Mass) that is celebrated: "It is proper to bless you as true mother of God, ever blessed and all-immaculate. You are more honorable than the Cherubim and incomparably more glorious than the Seraphim, because you have given birth to the Word of God without harming your virginity; we glorify you as the true mother of God."

The books, "Teaching of the Twelve Apostles", says: "You shall not kill an unborn child or murder a newborn infant", as the pagans were doing with unwanted children.

A few capable and self-sacrificing men can always save the world from catastrophe, if God helps them, and He always does, because the world is his.

MY PRIESTHOOD

Robt. A. MacDonald, C.SS.R.

I have been a priest now for many a year. Oftentimes I have wondered why the good God called me to live with Him in that powerful intimacy of action which only a priest can experience. St. Paul speaks of the mystery of election. Why are some called to enter the doors of the True Church while but a few are chosen to mount the steps of the holy altar? Only God knows the answer to that question. As St. Paul says, "Who are we to bandy words with God"! We priests realize that we are unworthy of our sublime calling, but we are grateful that Jesus has said to us, "I do not call you servants, nor do I speak to you only as friends. You have become much more to me. My words are your words... My body, your body."

What It means To Me...

I do not believe that there are enough books in the wide world to contain all the words that I could write on this subject. In fact I do not believe that cold print could reproduce the warmth and color with which the priesthood has impregnated not only my mind and heart, but has entered into the very marrow of my bones. I breathe, think, live in the glowing consciousness that I share a great mystery with Christ.

At times in prayer I have caught a glimpse of a thought that has left me breathless in wonder and joy. Like a curtain being whisked away for an instant from a masterpiece and revealing suddenly and unexpectedly the beauty that it had been hiding, so at times the grace of God like a bolt of lightning has illuminated the darkness of my soul and revealed in a brilliant, ecstatic moment the power and the glory with which the Holy Spirit has invested me. To me it has been given not only to share with Christ the common destiny of eternal life; not only to rise symbolically with Him from sin and death through the mysterious waters of Baptism; not only to offer His body and blood at the sacrifice of the mass; but He has identified me so much with Himself that when I say, 'This is my body... This is my blood...,' it is not I but He that is present on the altar.

I do not, as some would like to say, merely present the sacramental sign of Christ on the altar of sacrifice, but I participate in this mystery in a way that is unique to my

orders. I alone share an intimacy of action so powerful and identical with Him that what I call my body and blood is really His body and blood. What greater sign of identity could there be between Christ and myself... Although it is true every Christian who approaches the holy table to receive Him in faith becomes one with Him in the mystery of grace; although the laity because of Baptism are capable of spiritual sacrifice and can be thus called a royal priesthood by St. Peter;... Only I can say, 'This is my body... This is my blood...' and not I but Christ lives on the altar of sacrifice. It is quite clear that my priesthood is unique... that I stand alone before the altar of God and speak as being one with Him whom I hold in my hands.

The Consequence of this Identity...

This mystery of indentity convinces me that I must become one with Him to the fullest extent of my powers. I must particularly become what He was, a man of undivided heart. This does not mean that I must not give myself in love to the people of God. On the contrary, in imitation of Him I must give to each and every one all that is in my power to give of heart, mind and body... even to the cross. It does mean, however, that I must not give myself in any exclusive fashion to anyone in particular. I must be all to all men. If I am to be really identified with Christ, I must be able to say in the spirit of his words, "I have no mother, brothers, or sisters, but those who hear the word of God and keep it".

The years in the ministry have taught me that the fullness of this mystery of identity with Christ can only be accomplished in the more perfect way by the observance of my vow of Chastity. Although Marriage is a sacrament, it seems to detract from the fullness of the priesthood. The man who enters this holy state must be prepared to give himself to his wife in body, heart and mind. She becomes one with himself. There is a part of himself that cannot be shared with anyone else. She has exclusive rights over him to the point that St. Paul says, "A man must love his wife as he loves his own flesh." Can there be a closer identity than one's own flesh and blood? This is a relationship that is deeper and more binding than what he has with the mother and father who gave him life and nourishment. In fact says the Sacred Scriptures, a man must leave his father and mother and cleave to his wife until death.

In view of this truth I believe that such a state in life is not in conformity with the ideal of the priesthood. A priest must be a man of undivided heart! He must be all to all men! Some may protest that there is a married clergy in various parts of the world, but I maintain the wisdom of good Pope John who wept when he proclaimed to some doubters that chastity is the jewel in the crown of the Latin Church.

Taking all things into consideration I believe that in spite of the material advantages which the married state might bring, in spite of the consolations that it might give, in spite of the physical and psychological fulfillment it might engender, a priest in the final analysis should be identified only with Christ. He should feel that the world is his family, and not that he is a family man. No one should be able to claim, "He is mine... because we are two in one flesh". This is an intimacy that should exist solely between the priest and Christ. His commitment to Christ must be total.

Some may protest that St. Peter and most of the Apostles were married men. Some day I shall write on this point. For the present just remember the power and meaning behind that challenge of Peter, "We have left all things to follow after you..."

Priests Will Be Few

I realize that this concept of the priesthood may limit it to a few. Perhaps not many men are capable of loving Christ so much that there is no need of any other intimate love in their lives. It is not too easy to control the human heart. It needs love. It must love, and be loved in return, if it is to be happy. I am afraid that there are not too many hearts that can be satisfied with Christ alone. It is not a matter of sin and virtue. It is a matter of being happy or miserable. If chastity is to be a true joy to a priest then Christ must be the light of his mind, the inspiration of his imaginations, the expression of his yearnings, the warmth of his flesh... the alpha and omega of his total existence. He alone who can possess such love can attain the proportions of a lover who can stand before the altar of God with an undivided heart and whisper, 'This is my body..." And feel beneath his fingers the totality and summation of the yearnings and desires of his heart to become two in one with Him who is the eternal priest, Christ Jesus.

Married Clergy

Our faith makes us confident that the Holy Spirit is guiding the Church in all essential decisions. I am certain that if the insistence of the Holy Father on chastity in the priesthood limits this august function to but a few, then this is the will of God. However the fewness of priests should not alarm us too greatly because there is an answer to the problem. It is found in a married diaconate. There are many young men who desire to stand close to the altar, but who also want a home and a family of their own. There is a great need for such dedicated men in the church. There are many tasks and duties which the priesthood has undertaken which could be just as easily and efficiently performed by married deacons. Perhaps we have reached the days when such men will be invited to come closer to the altar of God. They will be able not only to preach good catholic living but in their own family life will give incomparable example of how a catholic man should live in modern society.

A celibate priesthood and a married diaconate seems to be the answer to the problem of how to provide more workers in the vineyard of the Lord. Perhaps even dedicated women will be asked to take up duties that will bring them to the very steps of the altar. Whatever the final answer may be I know that the Holy Spirit will illumine the minds of those directing the church to provide us with proper solution for today's problems. On our part we must pray for the Holy Father and the Bishops that the light of grace may light up for them the true path of God's Holy Will. May each one of us love and practice the chastity that is proper to our state. Mary pray for us all.

(*Madonna Magazine*)

WHAT IS THE LAW?

M. Schudlo, C.SS.R.

Man is a created being. As such he is not a complete master of himself, that is, he is not free to do as he pleases, because there are divine, Church and State laws which sometimes limit his freedom of action. Man must comply his behavior with these laws, because he lives in God's world, in Church and in the country which is his fatherland.

What is Law

St. Thomas Aquinas (1225-74), the greatest theologian of the Latin Catholic Church, defines law as follows: "Law is nothing else than an ordinance of reason for the common good, promulgated by him who has the care of the community", which means by him who has authority over a society.

The word "*ordinance of reason*" means that the law, promulgated by a legislator 1) must be based on *some value*, that is, on the common good of the society for which the law is made. 2) It must be an *order*, not a counsel; 3) It must have the *good* of community in view; 4) The authority must have the force to be *legitimate*, and 5) it must be *promulgated* to be binding.

Law and precept

The law binds a *community*, while the precept is intended for the benefit of an idividual person or a few persons.

The law by its nature is *permanent*, while a precept ordinarily *passes* with the death or passing from office of the one who imposed it.

The law binds the subjects of the legislator *within the territory of the legislator*, because it is territorial. Thus fasting on Fridays binds our people in Canada, but not when they go to the U.S.A. The precept is *personal*, because it binds the person wherever he is.

A law can be imposed by a person who possesses *jurisdictional authority*, while a precept can be by virtue of *dominative power*, such as parents possess over their children.

Affirmative and negative laws

A law is *affirmative*, when it imposes an obligation upon its subjects to *do something*. It is *negative*, when it *forbids something*. The law concerning the *Sunday Mass* is *affirmative*, while the prohibition to eat meat on Friday is *negative*.

Penal law

Some laws seem to be *purely penal*. This means that the law does not bind *in conscience*, because the legislator does not intend to bind in such a way. But the transgressor must submit the *penalty*, when he is convicted. There are also some moral theologians who think that the *just civil laws* bind in conscience as long as the opposite is not evident, because all legitimate authority both civil and ecclesiastical, comes from God. *St. Paul* writes: "You must all obey the governing authorities, because all government comes from God" (Roman13, 1).

There are certainly some laws which are *merely* penal, for instance, to borrow a book from a library for a time. To keep it longer is not a sin, as long a person is willing to pay *the fine*.

Some thought that the traffic regulations are *merely penal*, but modern theologians teach now that they are binding in conscience, since the good of the citizens is at stake.

It seems that the just laws, promulgated by a legitimate authority *bind in conscience*, unless the *opposite is evident*.

Division of the Law

There are different kinds of Law. And thus:

The *Law* can be: 1) *Eternal* or *Temporal*, that is, timely. .....

Temporal Law can be: 1) Natural or positive.

Positive Law can be: *divine, ecclesiastical* and *civil*.

St. Thomas Aquinas defines the eternal Law as follows: "It is the plan (design) of the divine wisdom that directs all acts and movements toward the end of the universe".

The eternal law is patterned on the *nature* and the very *essence* of God Himself. God is all-wise. He must have a plan for the activities of His creatures. That is why He has an *order* for their activities and the *obligations* which He has imposed upon His creatures, and which they are bound to follow, because He is their Master and Creator.

The eternal Law of God is a *norm* which determines *the* norms of action for the creatures.

How do creatures follow God's eternal Law?

Irrational creatures, the stars, the planets, the animals, etc. follow it *necessarily*, because they are guided by the forces of nature, without any free choice on their part. The sun must shine, and the earth must rotate. They are forced to do so by the laws of nature.

The rational creatures, men and angels, are endowed with the faculties of intelligence and free will, and thus they can obey the eternal Law of God *voluntarily*, that is, knowingly and deliberately. Man can perform his actions by examining his own nature and the world around him, to determine which actions are good and which are bad. Man is a *free being*, responsible for his actions, because God made him so. God does not want *slaves*, but *free creatures* who keep His laws voluntarily. The *Holy Spirit* says: "Who is he, for us to congratulate him... who has had the power to sin and has not sinned, to wrong another and not done it" (Ecclesiasticus 31, 9-11).

All *creatures must obey God's Law*, because even those which violate it, will be compelled to submit to punishment according to His will.

NATURAL LAW

The natural law is a participation of the eternal Law in the rational creatures, angels and men. It is that *portion* of the eternal law that governs human beings. This eternal law reflects in man's nature, and for this reason all *actions* which are in *accordance* with man's nature are *good*, and which are *opposed* to it, are *morally wrong and bad*.

St. Paul states that the natural law can be known by reason alone, without *special* help of God: "Pagans who never heard of the Law,

but are led by reason to do what the Law commands, may not actually possess the Law, but they can be said to 'be' the Law. They can point out to the substance of the Law engraved on their hearts—they can call a witness, that is, their own conscience" -(Romans 2, 14-15).

This natural law gives a *general outline* of what is morally good and of what is morally bad, and every normal person feels it in his heart. When he does good, he feels satisfied; when he does wrong, his conscience bothers him.

Promulgation of the natural Law

The natural law is promulgated by God through *man's own reason* which tells man that certain actions are *morally good and others evil.* Hence a person can be aware of certain moral laws and thus commit sin, even though he is not temporarily aware of God's existence. Many *primitive peoples* learn the *first moral principles* from their *religious traditions* which are the reflections of the natural law.

The ancient theologians, such as *St. Augustine* and *St. Thomas* followed closely the ideas about the natural law, proposed by the Greek pagan philosophers, *Aristotle* and *Plato.* While *Aristotle* seeks the first notions of good in man's nature, *Plato* proposes the notion of innate *moral ideas* which exist in some "region of pure ideas". Such ideas are eternal and unchangeable, and therefore the natural law based on them is unchangeable.

Can a man know everything about the natural Law?

No man, without a special help from God, can know *clearly* and with *certainty all* the prescriptions of the natural law.

Theologians distinguish *three kinds* of Commandments of the natural Law: *Most simple and universal,* such as: "Good must be done and evil must be avoided"; immediate deductions (conclusions) from the first principles, such as: "It is wrong to steal, to murder, etc; *more remote conclusions,* such as: "If you find a thing, you must return it to its owner. Fornication is wrong. Direct suicide is always forbidden".

Catholic theologians affirm that *every normal man* can know and knows the first principles of morality; he can also know the immediate conclusions from the first principles, although, due to the lack of a proper education, he may be invincibly ignorant of some of them; he can be invincibly ignorant of the more remote conclusions, when he has no guidance from the revelation, for instance, about divorce.

New approach to the Natural Law

Till now theologians considered the Natural Law as something *sacred* and unchangeable, and therefore every violation of the natural law was classified as an offence against God Who gave us this law.

Now some theologians started to re-examine the meaning of the natural law which does not seem as stable as the ancient thought. They were convinced that the natural law gives a *complete set of rules* for man's conduct on earth. The present discussion about *birth control* rests upon the idea that natural law is unchangeable. This teaching comes from the conviction that man cannot change nature and therefore he must not change its law. Now with the satellites, rockets, etc. the law of gravity has been overcome by man. Man tries to control the weather. The theory of evolution has changed the idea of a stable world. Wherefore some

theologians started to take a new look at the natural law, but their conclusions are far from being final. Thus we must wait till theologians draw their conclusions and the Church teaching office approves them.

Is dispensation from the natural law possible?

The majority of Catholic theologians till now have affirmed that a *dispensation in the strict sense* from the natural law can *never* be given even by God Himself, because by dispensing He would go against Himself, which is impossible.

Despite this, it seems that at times such a dispensation has been given by God, for instance, the permission for polygamy and divorce in the Old Law, as well as the Pauline privilege in the New Law, in which St. Paul allows divorce from a quarrelsome marriage partner (1 Corinthians 7, 13).

If there are *dispensations* from the Natural Law, they always regard the good of the *creatures-men,* for instance, permission for *polygamy* intended to increase the number of the Jewish people, but they *never* dispense man from his obligations toward God. Thus man can never be allowed to curse God or to offer Him a false act of worship.

Divorce is another dispensation from the natural law, and it was given in view of man's fallen condition. Christ called this condition "Hardness of heart" (Matthew 19, 8).

Only God can grant such a direct permission or dispensation.

Explanation of the Commandments

The Commandments of God explain and complete the prescriptions of the Natural Law. The Commandments express these prescriptions in a short form: *"You shall not kill!"* which means that no innocent person can be deprived of his life. The same is true for the Commandment: "You shall not steal!" that is, take away your neighbor's goods against *his reasonable will.* And so a person may take what he needs to free himself from extreme hunger from those who have more than they strictly need even against the owner's will, as the Constitution on the Church in the Modern World states (N. 69).

Mary deserved to be made the worthy repairer of the lost world, because she was the most holy and the most pure of all creatures. (St. Anselm)

Behold! He who rules the entire universe by a nod permits Himself, as a child, to be led and ruled by the Blessed Virgin. (St. Ildephonse)

Barbara said to her mother: "It's funny, how these boys change. Last week I liked Mike, this week I am fond of Allan, and God alone knows what will happen next".

CHAPTER 25

JESUS IS REJECTED BY HIS OWN PEOPLE

Jesus was a member of the Chosen People. These people were waiting for Him for long centuries. Yet when He was finally born, they did not accept Him. "He (Jesus) came into His home, and His people did not welcome Him" (John 1, 11).

The Jewish leaders knew from the Wise Men that He was born in Bethlehem, just a few miles from Jerusalem, yet they did not bother to go and pay homage to their Messias (Matthew 2, 1-8).

At first many of His people followed Jesus, when He began preaching His Gospel and worked many miracles. They hoped that He would become their political leader, revolt against the Romans who were ruling over Palestine, and set up a free Jewish state. When Jesus refused to be mixed up with politics, they turned away from Him or even against Him.

Some of them saw the miracles and followed Jesus, because they were curious and hoped to see more miracles. When He told them to repent of their sins, many would not listen to Him.

The Pharisees, the Saducees, the Scribes and the chief priests did not like Jesus, because He did not belong to their class and did not follow their human traditions and customs, some of which were ridiculous. So they became His enemies and did all they could to turn people away from Christ. And they succeeded.

When Jesus was leaving this world after the resurrection and was going back to His Heavenly Father, very few people remained faithful to Him: some 120 in Jerusalem and some 500 in Galilee (Acts 1; 15 and I Corinthians 15, 6).

The Chosen People finally rejected Jesus when they chose the robber Barabbas and sent Jesus to death (Matthew 27, 21), shouting to the Roman governor of Palestine: "Crucify, crucify Him!" (Luke 23, 21). Thus the leaders persuaded the Chosen People to reject their Messias! This was a great tragedy for the whole people.

We must remember, however, that the present day Jews are not responsible for what their forefathers did almost two thousand years ago.

QUESTIONS

1) *Why did the Chosen People reject Jesus Christ?*

The Chosen People rejected Jesus Christ, because He refused to get involved in their politics.

2) *Who crucified Jesus, the Romans or the Jews?*

It was the Roman governor Pilate who condemned Jesus to death, but he did it under the extreme pressure of the Jewish leaders and people.

3) *Should we blame the present-day Jews for the death of Jesus?*

No, we should not blame the present-day Jews for the death of Jesus, because they are not responsible for what their forefathers did almost two thousand years ago.

SCRIPTURE

Pilate said to the Jews:

"I find no guilt in Him. It is a custom among you that I release someone at your request at the Passover. Do you want me, therefore, to release as your choice the King of the Jews (Jesus)? Back came the answer: No, not this Man, but Barabbas! 'And Barabbas was a robber" (John 18, 38-40).

PRACTICAL RESOLUTION

I will never exchange Jesus and His grace for anything in the world, because I do not want to be like the ancient Jews who exchanged Him for a robber, Barabbas.

LITURGICAL PRAYER

Christ, when Your Mother saw You on the cross, she exclaimed: 'My Son, what an awe-inspiring mystery! The Giver of life is dying as Man! (Matins of Good Friday, Antiphon 15).

PERSONAL PRAYER

My Jesus, thank You, because You have chosen death for Yourself that You may save me from eternal death.

EXERCISE

Write down in your notebook:

1) How Jesus entered Jerusalem on Palm Sunday. See John 12, 12-13.

2) Draw the scene of the children greeting Jesus in Jerusalem.

3) How do you exchange Jesus for Barabbas at school, at home, in church, at games?

Many a choice 'whine' is the result of sour grapes.

A covetous man is good to no one, but worst to himself (Latin Proverb)

Importance of Good Education

M. Schudlo, C.SS.R.

Americans and Canadians spend millions of dollars on education of their children annually. But with what result? The results of modern education are well known to all of us. We have plenty of traitors to our wonderful country, we have the biggest number of gangsters in the world, we have the greatest juvenile delinquency in the history of all nations.

What kind of education do millions of young Americans get in their schools? Some of our cities were forced to station policemen at schools to stop the violence among school children. And the situation is growing worse day by day. Parents are expressing fears for their children's safety. Plenty of pupils have been arrested for school-hour crimes.

A woman teacher wrote the following letter to Judge Leibowitz: "Fear, utter horror and deep concern for my well-being and that of my colleagues has prompted my writing this letter...

"Vandalism, theft, immoral activities, fights and bodily and mental harm done to teachers are not uncommon. We are now teaching behind locked doors, and demoralization of pupil regard for teacher is especially evident. The common joke among the population is that 'teachers are scared:!"

An assistant of a high school principal told a reporter:

"There is no doubt that the teachers are intimidated in some of the schools. Discipline is beyond control. Wouldn't you be frightened, if you were in a classroom full of teen-agers in leather jackets who just sit back and swear at you when they feel like it?"

A policeman near a Brooklyn school contributed the following comment: "If the teachers are afraid, I don't blame them, I am too, sometimes. Those kids don't leave policemen alone."

"These kids have no respect for their parents or for the law, so they have no respect for the law, either," said Judge Leibnowitz. Unfortunately he did not say why these teen-agers have no respect for their parents and for the law! We know, why. Because they have no respect for their Heavenly Father, their Maker and their God. Why not? Because they do not know them. The schools did not teach them about Him. He is a "taboo" in schools. Thus the schools and their leaders are paying for their foolishness which they had

committed by excluding God and His law from their teaching.

Education is important, especially in these days. But education means self-discipline. Instead of self-discipline our schools were teaching "self-expression", and now they are scandalized and terrorized when their own pupils began to "express themselves".

* * *

Moses was a little baby when his mother was forced by the Egyptian cruelty toward the chosen people to lay him in the river Niles. But God was watching over his beloved child. The daughter of Pharao came to the river and found the child in a basket. It was little Moses. She took him and gave him back to his mother, saying: *Take him and nurse this child for me. I will give thee thy wages* (Exodus 2, 9).

The mother took the babe and did, as the Pharao's daughter said.

Why is there so much delinquency among young American people? Many thought that slum clearance, more learning and more economic security would automatically eliminate juvenile delinquency. But it just isn't so. Official records show that juvenile delinquency is not confined to any class of society or type of community.

A Brooklyn mother, a high class matron, exclaimed with horror when her young son had been arrested with his gang for a barbaric killing of an old man: "Why did my Tommy do it? I gave him just everything... Money, car, nice clothes, etc. Why did he have to do it?"

She might have given her Tommy everything except a good Christian education which constitutes the best guarantee of a good life and decent behavior in life.

Sir Basil Henriques, an English expert on education of the youth, made a survey of the American schools in 1956 and after his visit made the following statement: "I condemn the so-called progressive schools as the most dangerous thing..."

In speaking of the lack of discipline in some schools, Sir Basil said: "What a most dangerous thing we are doing for our children to let them go into a class that morning calls for arithmetic, and that morning the child does not feel like arithmetic. Who does, for heaven's sake? So instead of doing the job anyway, he goes and makes puppets or something. *I must because I ought*, that's what we are not teaching them, but the most dangerous doctrine: *I see, if I want, I take.*"

Education which does not teach children to control themselves, fight off their laziness, check up their instincts and keep their passions under constant control can hardly be called education. It looks like education, but it isn't. It's like a statue which may look like a living man from afar, but when you look at it closely, you will discover at once that in spite of its appearance it's just a piece of lifeless stone or marble.

Garcia Moreno (1825-75), patriot and martyr president of Ecuador, was a man of character and Christian mentality. When the Holy See of Rome was despoiled by the Italian nationalists and the Pope had to lock himself up in the Vatican he was the only ruler that protested against the outrageous violation of the Vienna Treaty. After many attempts on his life he was assassinated by the infuriated Liberals, because he was too much

of a Catholic, and they, 'liberal' as they were, could not take any more.

President Moreno was a smart politician and diplomat, but he was even better Catholic. One day he made a brief but very important statement on the lack of modern man to resist the general tendency to the least resistance.

"The great evil of our age is just this", he said, "that we do not know enough to say 'No'."

We are not strong enough to say 'NO' to our passions which drag us down into mud. 'NO' to all the tricks of social injustice more or less legal, to all that is base, low and subversive.

'NO' to publications which scoff at religion, Christian morality and our most sacred beliefs in their lurid novels and obscene amusements. 'NO' to those who insult faith and decency and deride those who oppose vice and disorders. 'NO' to showless fashions, scandalous conduct of the big-wigs and base compromise in violation of conscience.

Modern education has lost the point, because it misses what is the most important in education. A good and Christian education is the same as reformation. The Holy Scripture says: *The imagination and thought of man's heart are prone to evil from his youth* (Genesis 8, 20).

Original sin has weakened man's resistance to evil. Besides, many bad seeds have been implanted in heart by the fall of our first parents, Adam and Eve. After the fall it is hard for man to be good and to behave like God's child.

Education should correct these defects of human nature and strengthen man so that he may overcome his natural weakness and strive after the ideal of a perfect man which he is called to become.

Unfortunately the modern education does not fulfill this noble task of reeducating man's fallen nature. A few decades ago the educators thought that they could turn man into a gentleman without teaching him to believe in God and respect His law. The 'gospel' of materialism, easy-going life, expediency and material progress was preached everywhere at that time.

But all these high hopes and golden promises to turn men into supermen and put the world into their hands have miserably failed to improve man's nature.

Now, after such disillusion and so great corruption, the educators turn to God but not completely... Just half way. Such half-hearted return to God does not do any good to men, because it cannot influence man's life and behavior.

A young man, a newcomer to our parish, came to me and said: "Father, my father just passed away. Would you bury him?"

"I do not know your father," I said. "How long did you live in Newark?"

"Just a few years," he said.

"Was your father a good Catholic?" I asked again.

"Oh, yes, yes, he was all right. He was a very good man. He did not drink, he did not smoke, he did not play cards."

"Is that all he did?" I said to the young man. "How about Mass on Sundays, confession and Holy Communion, membership in the parish, fasting on Fridays?"

"Well, Father," the young man got a little confused, "he was not bad, but he had no time to do such things. He was a hard working man with a large family of which he had to take care. He did not

bother much with such things, as Mass and Easter confession."

This is the idea that most people have about God and religion. To them it resembles the rules which you see on certain trains. These rules tell the passengers what they are not supposed to do while on the train: "Don't spit on the floor, etc."

Many people forget that Christ's religion does not consist of "DON'TS, but of "DO'S"—The "Don'ts" alone cannot and will not make a good self-controlled man out of a child. They can make a gentleman but never a *man* who knows who he is, and why should he be good.

Pupils need more than shotguns and toys to be good and behave as such. They need high ideals which are good not only for today or tomorrow, but good enough forever. These must be the ideals of truth which is eternal, of goodness which is infinite, and beauty which is unending. Nothing short of that will ever make a man happy. And we know from daily experience that unhappy people are the best candidates for delinquency. Money and leisure alone will never instill into the heart of man that sense of duty that makes him cling to honesty whether he be alone or with others, seen or unseen by his fellow men.

Vague idea of religion and obscure knowledge of God will never be strong enough to force man to behave like a perfect gentleman in his dealing with others.

A young man passed the red light. A policeman caught him. "Well, young man, why did you pass the red light? Didn't you see it?" asked the officer.

"Yes, I saw it all right, yes I saw the red light, but I did not see you standing on the corner," was the reply.

A gentleman without a good Christian education and faith in God will not behave well, if people see him. But if he can get away with something that is not so good, he will do it, because he lacks that powerful break of religion which tells him that God is always watching him whether other people know or not what he is doing.

Catholic education is the only answer to this important problem of how to make a real man or woman of a child which can be either good or bad, honor or shame to his parents, glory or burden to his country.

Catholic education forms a conviction in the mind of the child that money is not man's supreme ideal in this life. God is. Getting is not the best tactics in life, but a good and honest behavior is.

Catholicism is its very essence of a good behavior, for Our Lord said: *Behold, I am with you all days, even unto the consummation of the world* (Matthew 28, 20).

Gottfried William Leibnitz, German philosopher, (1646-1716), says. "I will transform the whole world, but place the education of the youth for fifty years into my hands."

Arthur Wellington (1769-1852), famous English commander who defeated Napoleon I at Waterloo, and a popular English idol, says: "Schooling without religion stifles the soul of the youth, destroys its noble ideals to which human soul aspires and through which it distinguishes itself from the animals."

Leon Tolstoi, Russian novelist and philosopher, adds: Those who exclude religion from education resemble those foolish children that cut off the roots of the plants, and

then wonder why the flowers don't grow.

* * *

The statements of the above mentioned writers and statesmen explain the inefficiency of our schools to curb the juvenile delinquency among our young folks.

While our American science is progressing into outer space with its rockets and satellites, the morality of the young people is so low that all thinking citizens are seriously worried about it. We do not deny that the situation is extremely serious. At the same time we add that no matter how many new discoveries are made by the scientists, they won't find a better means to improve our children than the Ten Commandments and the Sermon of the Mount.

No nation can hope to improve its young people without improving the methods of education. And no education can ever be improved without religion upon which it must be based in order to be efficient and useful to the child and society.

Without reforming our schools and education of the youth we will never achieve and train such young men as the young people of the old city Athens were.

The young men of Athens took the following oath upon attaining the age of citizenship:

"We will never bring disgrace to this city by any act of dishonesty or cowardice. We will fight for our ideals and sacred things of the city both alone and with others. We will revere and obey the city's laws and do our best to incite a like respect and reverence in those about us. We will strive to transmit this city not only not less, but greater, better and more beautiful than it was transmitted to us."

Savior, by kindling the light of truth in Egypt You have dispelled darkness of paganism, for, unable to withstand Your might, its idols fell down, and those who had been delivered from them cried out to the Mother of God:

Hail, for you have ennobled the human race.
Hail, for you have caused the downfall of demons.
Hail, for you have crushed the reign of deceit.
Hail, for you have put to shame deceptions of idols.
Hail, for you are a spiritual sea which has drowned the infernal Pharao.
Hail, for you are the Rock which is watering the life-thirsty mankind.
Hail, for you are the Pillar of fire which guides them who dwell in darkness
Hail, for you are the Shelter of the world, more vast than the clouds.
Hail, for you have given us the Food which has taken the place of the manna.
Hail, for you are the Cause of holy delights.
Hail, for you are the Land of promise which flows with honey and milk.
Hail, Virgin-mother. (Akafist to Our Lady, Ikos 6).

Another Modern Christian Martyr

By Paul M. Weyrich

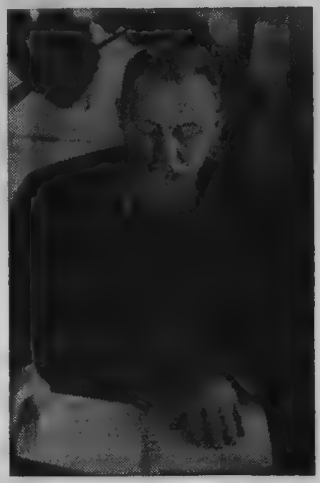

Most Rev. W. Welychkowsky, C.Ss.R.

WASHINGTON — "Another Christian martyr has fallen — another at the hands of Russian Communists", declared Representative John R. Rarick in a statement on the House floor this week.

In a speech to his collegues, Rarick paid tribute to the Most Reverend Wasyl Welychkowsky who died in a Soviet prison camp in recent days, according to reports reaching Rome from the Ukraine.

The Lousiana Democrat, who called to the attention of the House the arrest of Bishop Welychkowsky some weeks ago, said the Bishop's death was just an indication of things to come for Catholics in Communist controlled Ukraine. "Subsequently", said Rarick," scores of Ukrainian Christians have been rounded up and herded off to prison camps. Nuns have had severe restrictions placed upon their religious practice."

The Congressman said the Bishop's greatest "crime" was an act against the state. "He had gone into a parishioner's home to hear confession — a fearful crime, indeed, in the eyes of the Atheistic Communists", Rarick declared. He said the Bishop died in a Soviet prison camp and thus remained "true to the Christian faith."

Rarick said that like Christ, the Bishop also had his Judas. Judas, in this case, was a man who approached Bishop Welychkowsky under the guise of a "French tourist". Actually he was an agent of the MVD — the dreaded secret police. This "tourist" told the Bishop that he was a priest who had been dispatched from the Vatican to obtain information about the state of the Catholic Church in the Ukraine. The man insisted that the Bishop put the information on paper. He complied with the request thereafter.

This secret police agent, according to Rarick, "was successful in 'conning' the archbishop out of names and adresses of priests and parishioners in the Ukraine.

Rarick, for one, sees this move by the Communists as definite evidence that they will seek to implement their long announced threat to completely liquidate the Catholic Church in the Ukraine by the 100th anniversary of Lenin's birth in 1970.

Observers on Capitol Hill believe that the Ukraine will serve as a test-tube for new "hawkish" anti-Religious polices of Moscow's leaders. If the persecutions there achieve the desired results, new waves of activity may begin in other Soviet dominated nations, including Czechoslovakia and possibly even Yugoslavia.

(*Eastern Catholic Life*, April 6, 1969)

I'D LIKE TO KNOW . . .

1) *I have read somewhere that all the workers in a factory are entitled to the same wages. Is this the Catholic teaching?*

The Constitution on the Church in the Modern World, published by the Second Vatican Council, says: "Payment for labor must be such as to furnish a man with the means to cultivate his own material, social, cultural and spiritual life worthily, and that of his dependents. What his payment will be will vary according to each man's assignment and productivity, the conditions of his place of employment and the common good" of the country (N. 67).

Thus the Church teaches that the wages of the workers should be proportionate to the amount and quality of the work they perform, the welfare of the enterprise for which they work and the general welfare of the country in which they live. Unfortunately, many workers do not know it and do not feel responsible for the factory and the country. As a result we have some unnecessary and ruinous strikes, and many enterprises have been ruined by an unreasonable demand for wage increases which neither the enterprise nor the country could afford.

2) *May a married couple use their marriage privileges whenever they want?*

Yes, they may use them, but they must use them reasonably, that is, when both partners agree and profit by them both physically and spiritually. Marriage has many purposes, hence it can be used for any of them.

3) *A lady told me that she goes to confession very often, because she repents more easily while confessing her sins than at home when she makes an act of contrition. Is she correct in her doing?*

The Sacrament of Penance is not primarily an external means of salvation. It does not replace personal

repentance. Not even God can forgive a sin which a person confesses, but inwardly does not turn away from it by a real and true contrition.

Some people think that confession is an easier path to salvation, a means by which we can get God's grace more abundantly for less loyalty to Him. Confession is not a magical practice. The penitent must be personally involved when he goes to confession.

Till now the ascetical and theological books taught that an imperfect contrition (sorrow for one's sins because of the fear of God's punishment) was sufficient for a good confession, because in confession this imperfect contrition "was converted into perfect contrition", although no satisfactory explanation was ever given by the writers as to how this change is being made.

It seems to us that it would be much better for the penitents to forget about the distinction between perfect and imperfect sorrow and emphasize the necessity of a sincere repentance and a true conversion to God when they confess their failures before the priest who represents Jesus Christ. We should remember that it is Christ, not the priest that forgives our sins.

4) *Who are the Mormons? What kind of religion do they profess?*

The Mormons do not like to be called Mormons. They call themselves Latter-Day-Saints. Their founder was Joseph Smith, an American Protestant mystic. He claimed many revelations which the Mormons constitute the articles of faith together with the teaching of the Bible.

The Mormon communities are very fervent in their faith and Christian charity. They give much of their time and money to their Church and its various activities. If Catholics were as active and generous as most of the Latter-Day-Saints are, the Catholic parishes would not need bingos, tea parties, dances, etc. to ease their financial burdens.

5) *What should we do with our neighbors who are very jealous because we are financially better off than they are?*

Never brag about what you have and they have not in front of them and tell them to work harder, if they wish to have more material goods than you. Remind them that material goods are not the most important things in life. Tell them that millions of people throughout the world do not have even half of what they have. You may quote St. Paul who says: "We brought nothing into the world and we can take nothing out of it. But as long as we have food and clothing, let us be content with that" (1 Timothy 6, 7).

6) *My fellow co-worker is very fond of private revelations and makes the impression that they are dearer to him than the teaching of the Bible and the Church. What should I think of him?*

Yes, there are many curious people who like to know the future in this insecure and dangerous world. Since their faith in God and His providence is weak, they naturally seek reassurance in private revelations.

No one is bound to believe in the revelations made to some holy persons when they are published in the Catholic magazines. The truth of the Gospel are the only deposit of faith which must be accepted by all the followers of Christ.

St. John of the Cross writes: "We must attach ourselves so much to reason and to the evangelical teaching that if we should happen, either in spite of ourselves or with our own free consent, to receive some supernatural communication, we would accept of it only what was found to be in perfect conformity with both of these and would accept it not because it was revealed but because it was a reasonable thing, leaving aside what was purely revelation". Such is the teaching of this great Mystic, the enemy of all religious deviation.

It is, therefore, a very dangerous thing to attach too much importance to private revelations, no matter to whom they may be attributed or what they may contain. The Church does not oblige her spiritual children to accept private revelations. If they foster our spiritual life and the practice of virtues, then we may accept them. If not, we may reject them without offending God or hurting ourselves spiritually. God wants us to believe what He Himself or His Son Jesus has revealed to us during His earthly life.

7) *Who was St. Thomas Aquinas? He is often quoted in Catholic books.*

St. Thomas Aquinas (1225-74) was the initiator of a real moral theology. He was a Dominican monk, born and raised in Italy.

He wrote a general and a special moral theology.

In the general moral theology he starts with the consideration of the last end of man and proceeds to the examination of the means of attaining it.

These means are human acts. He examines good and bad acts, freedom of choice, merit and demerit before God, virtues and beatitudes. The devil tries to lead man away from God through sins, while God is attracting him to Himself by grace.

He also studies theological and moral virtues, vices, the gifts of the Holy Spirit, and concludes his theology with the consideration of the various states of life. The ultimate end of man is his union with God Whom he will see face-to-face in heaven. The influence of Aristotle is very strong, because St. Thomas uses his philosophical method when he examines the relations between faith and reason. He also leans heavily upon the teaching of the early Fathers of the Church.

He points out that Christ as Man is our way to God.

THE CROSS

Long before the birth of Christ, the cross was a religious symbol. Recently on the site of ancient Troy discs of baked clay stamped with a cross were discovered. Two similar objects were found in Herculaneum in Italy, Traces of the use of the cross by North American Indians have also been discovered. The Aztecs of ancient Mexico, for

example, carved the cross on amulets, pottery and temple walls.

Buddists of Tibet consider the cross a mark of the foot-print of Budda. The Mongolians draw a cross on paper and place it on the breast of their dead. Egyptian inscriptions have been found which have the Tau or "T" cross. These people considered the scarab beetle sacred because markings down the back and across the thorax form such a "T". A cross of this form was used as a support for their arms by Hindu ascetic in India who were accustomed to sit for long periods of time in a Buddha-like attitude.

For the Egyptians the handled cross was a symbol of life and in their sign language it meant "to live." The handle was formed by a loop at the upper end of the cross. In Christian symbolism this cross has a different meaning from that of the Egyptian, signifying the joining of the old and new faith, Judaism and Christianity.

At least up to the time of World War I, the cross held a place of honor in the noble orders and coveted decorations of the great European nations. In England the decorations of the Orders of the Garter, Bath, Thistle and Victoria Cross all consist of or comprise a cross. The French Order of the Legion of Honor and the old German Orders of the Black Eagle, Red Eagle and the Iron Cross also utilized this symbol.

The heraldic use of the cross was directly due to the Crusades. Here we find a great variety of crosses such as the Latin cross, the St. Andrew's or Saltire cross, the Egyptian or tau cross, and the Maltese or pointed cross. Every Crusader had a cross stitched to his tunic, and the three great orders of knighthood, the Knights of St. John, the Knights Templars, and the Teutonic Knights all made it their special emblem.

Wide use of the cross was also made on the coins of Christian Europe. The old English pennies and nobles were almost all stamped with a cross on the reverse side, reaching from edge to edge. This was true also of the derniers of France and the pistoles of Spain. There seem to be two reasons for this practice. First, the cross was to attest to the faith of the sovereigns and the people. Secondly, it was hoped that those who were inclined to deface the coins would be prevented from the doing so by the presence of the sacred sign.

The cross is given special honor twice during the liturgical year in the Eastern rite. It is solemnly exposed on the tetrapod for the veneration of the faithful on the feast of the Exaltation of the Holy Cross on September 14 and for the seven days following. It is also solemnly venerated the third Sunday and week of Lent.

During Matins after the Great Doxology the priest carries the cross, which is usually wreathed with flowers, around the tetrapod as a sign that all parts of the world must honor the cross on which Christ died for our salvation. While this is going on, the people sing the festal tropar three times. In parishes were Matins is not sung, at least this part of the ceremony usually takes place just before the Divine Liturgy on the day of the feast.

The history of this great feast goes back to the fourth century to the days of Emperor Constantine the Great. His decisive field victories over the tough Roman legions brought about the beginning

of the downfall of the pagan Roman empire. With the restoration of peace in the newly established Byzantine empire, Helena, the aged mother of Constantine, decided to make a pilgrimage to Jerusalem. While she was there she was resolved to seek the cross upon which Christ had been crucified. In this venture she sought the aid of Macarius, the venerable Bishop of Jerusalem. Their diligent efforts were crowned with success, and they found not the one but all three crosses in a field of sweet basil.

According to tradition, Saint Helena despaired of ever trying to identify the cross upon which Christ had been crucified. Bishop Macarius, however, came up with a simple solution. He would touch the cross to a dying person to see if a miraculous cure would be brought about. Some sources indicate that the person chosen was a dying woman; others that it was a man. The point is irrelevent. What is important is that his solution was effective. The dying person was completely restored to health when touched by the third cross.

There was much jubilation among the crowd of people which had gathered as the Bishop raised the cross and turned it in all directions for them to see. It was then carried in triumphal procession into the city. Part of the true cross was sent to the Emperor and part was kept in Jerusalem. Though it had been true before, it was after this discovery of the cross and the peace granted to the Christians that the use of the cross as a symbol of Christianity became more frequent and widespread.

(The Voice of Mount St. Macrina)

Hello Jesus

Marie Young

Hello, Jesus, how are you to-day?
It rained a long time, in I had to stay.

Did you have to stay in Jesus when it was raining?
Did you ask God to help you, if your tooth was paining?

Did you cry when you fell in the dirt?
Did you have a little dog who sometimes got hurt?

Did you play with other girls and boys?
Did you have books, a sleigh, and other toys?

Bet, your mommy and daddy loved you a lot,
Cause my mommy says you were the best wee tot.

Never was bad like me, when I get dirty and such,
But I think she loves me anyhow, and just as much.

Well, good-night, Jesus, I have to go to sleep,
If you have time, could you maybe please drop down
and take a peek.

OUR SICK WORLD

New cut atomic bomb and prayer

The material world is not sick. It is as sound as ever, as the flight of the American astronauts around the moon has proved beyond any doubt. The laws of the material world are as stable as ever.

What is sick and utterly unstable and insure of themselves are the men who live on our planet, the earth. There are so many symptoms of their sickness that no sensible man can miss them. Christ alone can cure the sick mankind, if it only comes to Him and asks for His help. He cured a paralysed man in Jerusalem who was suffering for thirty eight years (John 5, 3-9). St. Peter told the Jewish hierarchy in Jerusalem when the Scribes and the Pharisees tried to stop them from preaching Christ and His Gospel to their fellow men: "Of all the names in the world given to men, this is the only one by which we can be saved" (Acts 4, 12).

International danger

The international situation of nations needs salvation and rectification. Many people realize that something must be done to save the world from the danger of a nuclear destruction. World leaders are searching for the means of saving the mankind from total annihilation.

Explosion of population

Human race is multiplying ten times faster than the amount of food which is needed to support it. The growth of population is phenomenal. Unless the world produces enough food to feed new yearly arrivals, there will be more hungry people in the world than there are today. Hungry people are capable of doing anything. They are so many candidates for crimes, disturbances, wars, etc., because they have nothing to lose except their soul about which they do not care much, because their stomachs are hungry and crave for food. If the danger of hunger is not removed from the world, the devils will use it for spreading wars, greed and hatred among men and nations which may ultimately lead human race to the third world war which will end all the wars and forever, because there will be no one on this earth to fight again. Even now one half of the world's population is suffering from hunger, while some countries have so much food that they are cutting down the acreage of the soil for cultivation.

Such an abnormal situation cannot last forever without causing a dangerous revolution in the world.

Lawlessness

Mankind needs salvation from lawlessness which is rapidly spreading in the various countries of the world, especially in America. There are countless people, old and young, who do not hesitate to break the laws of God and of the State either for some gain, excitement or just for the fun of it.

It is unjust to blame the youth alone for this lawlessness, when the older generation is just as bad. A social worker who worked on juvenile delinquency telephoned a dozen houses at 9 p.m. and asked

the parents, if they knew where their children were at that hour. The first five calls were answered by the children who had no idea where their parents were or when they would be home. No wonder, why many sociologists and juvenile court judges say that the term 'juvenile delinquency' should be really called 'Parental Delinquency'.

A psychologist said that much more could be accomplished by parents, if they stayed home and took care of their children than by running out to an underminable number of meetings to discuss what is wrong with their breed.

The Bible gives us the laws of God by which men must live, if they wish to please their Maker. A transgression of the law is sin. The word transgression is the same as lawlessness.

Many young and old people break the laws and become lawless when they despise policemen, teachers, priests or civil officials. This lawlessness comes from the rebellion against the authority which must be respected and obeyed when it issues just orders or makes the necessary laws. St. Paul says:

"He who opposes such authority resists the ordinance of God and they that resist bring condemnation on themselves" (Romans 13, 2).

Tensions

Besides the racial problem, there are many others from which we must be saved. There is the disease of divorces which is ruining countless homes and producing millions of artificial orphans, there are sick marriages in which partners have become strangers to each other, there are home problems between parents and children, there are business and union tensions. All these problems and tensions weigh heavily upon countless modern men and women. Some of them have already broken down under their weight and found themselves in mental institutions while countless others are trying to escape from life, crying: "What must I do to be saved?"

They try to escape from life, but it is as impossible as it is impossible to escape from oneself. Escapism is an effort to escape reality and its problems. The escapists are trying to evade unpleasant facts and problems. Some are trying to 'drown them' in liquor while countless others use narcotics to forget about them for a while. But it never really works, because neither alcohol nor narcotics can solve the problems of life and release tensions connected with it.

"Who can save us? What can I do to be saved from misery?" these unhappy people often ask. The answer is simple. It is the same that St. Paul gave to his jailer at Philippi:

"Believe in the Lord Jesus and you shall be saved!" (Acts 16, 31).

Some may reply: "But it is too simple for our complicated world of the 20th century."

The jailer did not hesitate. He did not need a period 'for cooling off'. He did not ask for a psychiatrist to see whether he could believe in Christ and become a good Christian.

The Bible says that "Paul and Silas spoke the word of the Lord to him and to all that were in his household.

"Then at that very hour of the night the jailer and his family were baptized.

"Taking Paul and Silas upstairs, he put food before them and rejoiced with all his household over his faith in God" (Acts 16, 32-34).

In a short instruction that St. Paul could give him, he and his family understood the reason for the Christian faith and gladly accepted it. Christ became the center of his life. He joined the Kingdom of God of which Our Lord is the religious Center. For this reason He is loved by mankind with a love beyond every other affection by those who have accepted Him as their personal Savior.

Why do many people love Christ more than anything else in the world? Because Christ proposes a very sublime moral and religious ideal which makes meaningful the present life. Such ideal is: we are marching to a happy eternity which surpasses the most wild imagination, and of which St. Paul writes:

"What no eye has ever seen, what no ear has ever heard, what no human heart has ever thought of, namely, the great blessings God holds for those who love Him" (1 Corinthians 2, 9).

To gain such a blessedness no sacrifice should be too great and no labor too hard for a real follower of Christ. He becomes a different man after he gives himself to Christ, and he is willing to do it, because he understands that only by rejecting his natural egoism and by fighting against the sinful inclinations which are in him, will he be able to raise himself to that moral and religious perfection which the Master requires of him, and reach that degree of love with which he must love his Maker on earth in order to love Him forever in heaven.

When the Son of God became Man, He communicated Himself to mankind so that through Christ men might live a divine life of grace, be holy with God's holiness, love God and their fellow men with a divine love and thus become the living images of God on earth, diffusing his justice, love and goodness wherever they go.

Thus when men are good with God's goodness, it is really God that acts in them, showing Himself to those who do not know Him. As Christ Jesus in His human nature is the sign of God among men and the supreme miracle of God's love for mankind, so every true follower of Christ is a living image and reproduction of Christ on earth.

Is this not a dignity and honor for which no price can be set too high? The heroism of the martyrs had its source in this ideal. They kept their eyes on Christ and on the Bible, and they did not go wrong. They are happy now in heaven that they followed Christ even to the cross and death for His Gospel teaching.

President R. Nixon said when he was Vice-President: "The Catholic Church is one of our major bulwarks against Communism and totalitarianisms today".

Egostic is a strange conviction. An egotist is in the rut, and he thinks he is in the groove.

My Arrival In Brasil

M. Schudlo, C.SS.R.

After spending three days in Caracas, the capital of Venezuela, I left for Brasil. It was the evening of April 14, 1969. Not too many passengers were in the plane, which was coming from Miami. Among the passengers were some who were going to Rio de Janeiro to spend a few days of vacations. After three and a half hours of flying, we landed in Belem, in Brasil, at 3:30 a.m.

The airport looked poor and shabby. The custom officials were nasty and greedy. They searched everyone, even their own citizens, charging exorbitant dues for such things as cameras, tape recorders, etc. A young Brasilian, returning from the studies in the U.S.A., was sweating heavily when the officials searched his suitcases and charged him for the things he bought in America. I said to him laughingly: "If you do not get a heart attack today, you'll never get one", to which he replied: "I guess so". The officials here like their paper work and redtape. It's awful. Although I was just passing through Brasil, I had to pay $46.00 for my used Ukrainian typewriter. When I told the Superior of the Redemptorist monastery at Belem of this robbery, he went to protest to the official. The reply he got from him was: "If I had no right to charge, I would not have charged". But it was not exactly so, because when I was leaving the country ten days later, I asked the custom officials in Sao Paolo about it, and they said: "He had no right to charge you anything, since you are just passing through Brasil. But we cannot do anything about it. You have to go through a lawyer. There is very little probability that you ever get your money back". I started the procedure through a Redemptorist student in Sao Paolo, and we'll see what happens...

During the previous governments corruption and bribery was the way of life for many public officials and politicians in the country. With the present government it is not so easy to steal and to take briberies. Public officials and politicians of the previous government are now publicly tried by the military Junta, and condemned to jail or exiled from the country. So

things are getting better, but it is too late for my $46.00 I guess. The Junta will probably try the robber from Belem. They are after the big "fish"... And once such a fish is caught, his name is published in the papers and on the radio. Someone told me that in these days it is hard to bribe a Brasilian public official. They are scared of jail more than of the seventh Commandment which says: "You shall not steal!"

The Redemptorist Fathers

The Redemptorist Fathers, in whose chapel I said Mass and had breakfast, serve a parish of some 35,000 souls. The city of Belem has some 300,000 inhabitants. Most of them are poor, because only 20 per cent of the population is rich, while the rest is poor.

The Fathers did not expect me, because my letter, sent two weeks before my arrival, came three hours after I had come to the monastery. Mail and telephone services in Brasil are desperately poor. Even the present government, which is trying to improve the way of life for the common man, is helpless in this matter. It is planning to hand the mail service to private enterprises in the hope that things would improve, because such private enterprises as buses and planes function normally and are good.

I did not stay long at Belem, just some six hours, waiting for the next plane for the new capital Brasilia. The plane was supposed to leave at 1:30 p.m. I asked Fr. Superior to check with the airport about the time. He replied: "I can't. The telephone is out of order for some two months". "Why don't you call someone to repair it?" "I did. They came, looked at the phone and said there was nothing wrong with it and went away, promising to come back, but never did for the last two months".

It was Tuesday. The Redemptorists in Belem have a weekly novena in honor of the Blessed Virgin Mary. Some 15,000 people take part in the ten services which are held every Tuesday.

The parish is so poor that the Fathers would not be able to support themselves financially, were it not for this novena.

Since I had a few hours, waiting for the plane, I went to see the city. It is an old city. The streets are narrow. The meat is exposed in the stores, without being covered, and the flies take advantage of it, of course.

Some information on Brasil

Brasil is a vast country. It is a rich country too, but not developed. It was discovered by a Portuguese, Peter Alvarez Cabral in 1520. It was called Brasil from a tree "brasil". This tree is very hard and red. When burnt, it gives red flames.

Brasil is a Republic, composed of 20 States and 3 territories. It has some 80,000,000 inhabitants. The center of the country is practically unexplored. The people live around the coasts in most parts of it. Till 1960 Rio de Janeiro was the capital. In that year President Kubichek (I was told he is a Czech Jew) started a new capital in the

center of the country to unite all its parts, because there was a danger that the country would split into two separate states. Since there were no land roads, all the material was transported by planes. The cost of the building of the new capital Brasilia threw the country deeply into debts. The new government told Kubichek to leave the country as an undesirable, I was told. He now lives in the U.S.A.

The population of Brasil is composed of the Portuguese, Spaniards, Germans, Poles, Ukrainians, and even of some Negroes, although they are not as numerous here as in the U.S.A. There is no racial prejudice here. Marriages between black and whites are common.

The new capital was dedicated in 1967. Kubichek rushed its construction, because the president's term is four years only. The present president is Arthur Costa y Silva. He is an honest man and a practicing Catholic. He goes to Mass every Sunday. He was elected in 1966 and became a dictator in 1968 through a revolution which abolished the Congress and dissolved all political parties. Politicians here are out of work now. Some people like him, and some dislike him because he has curtailed their freedoms. Politicians hate him, of course. He is a moderate dictator. An engineer told me: "We need dictatorship, because here we have a human mass, and not the people" who can govern themselves in a democratic way. They are not mature for it, as practically all the countries are not which were Spanish or Portuguese dominions in the past.

Arrival in the Capital

It was seven o'clock in the evening when we landed in Brasilia. I saw the city from the air. It is very scattered. I planned the Redemptorist Fathers took a taxicab with an engineer and went to their place. The superior was saying Mass in the hall which serves as a church for the time being. Some seven persons were attending it. The territory of the parish is 25 by 15m., but just some 35 people come to church on Sundays.

The capital's population is some 150,000 and is growing rapidly. Two engineers, Niemeyer and Costa, made the plan for its building. Although they were rabid radicals, hostile to religion, they assigned a place for the future cathedral in the section of the ministries, because the Church is also "a ministry", that is, a ministry of cult. Besides the cathedral which is being built in a very modern form, there is also a little chapel in the city. It cannot contain more than 25 people. And there is no more room for any other church in the capital. People must go to churches which are being built in the suburbs. Many will not go, of course, because they have no cars.

The capital looks wonderful. It is unique in the world. It has wide streets and no crossroads. All the crossroads are underground, so there is no need for traffic lights.

After supper the Fathers took me to a priestly meeting in the capital. I did not understand much, because the priests spoke in Portuguese. Some of them explained in French what was being discussed. The themes were very timely: the contact between the bishops and their priests, between the priests and the laity, etc. There are only 10,000 priests for some 80,000,000

Catholics of Brasil, and many of these priests are foreigners. Of course, most of these Catholics are just baptized. Only some 20 per cent of them go to church regularly.

The next day one of the Fathers took me around the capital, showing me such things as the section of the ministries, shops, gardens, the presidential palace, which has no walls or fence, but is surrounded by a ditch, filled with water, the theatre built in ancient Greek style, etc. No private buildings or homes are allowed in the city. People live in the big and beautiful apartments. Besides the apartments, there are public buildings.

Rio de Janeiro

On April 17th I took the plane and went to Rio de Janeiro. I observed the land through the window. The earth is red here. I noticed the same thing when I was flying from Belem to Brasilia. It is very mountanous, covered by forest. But in this region it is more populated. It was a very hot day. We stopped in Belo Horizonte, the capital of the Minas State. It has some 1,500,000 inhabitants.

Rio de Janeiro is a beautiful city. I did not see any other city in the world which could compare with it. It is built on some 100 high hills and mountains and in the valleys between them. The population of the city is 5,000,000. Goncelo Coehlo was the first Portuguese who came to this place in 1504. The bay looked like a big river. Since he arrived in January, he called the place Rio de Janeiro, although there is no river at all in that place. (Rio means river in Portuguese and Spanish.)

Till 1962 Rio was the capital of Brasil. The first Spanish settlers had to fight with the Indians and the French for the possession of Brasil. Brasil is the only country in South America which belonged to Portugal. The rest was Spanish territory. Consequently, Brasil is the only country where Portuguese is spoken. All the other countries use Spanish.

A steward on the plane told me not to pay the taxicab more than four cruzeiros, that is, one dollar, when he takes me to the Redemptorist monastery. The taxi driver asked me 15 cruzeiros. I told him what the steward had said, and gave him 5 cruzeiros. He took the money and left.

It was noon time, and very hot. In the afternoon I went to the Pao de Acucar, "Sugar Leaf". It is a mountain in the bay. An electric train connects two such mountains. The mountains are quite high. The trains go over the houses and the bay. From the tops of these mountains one can see the whole city and the magnificent bay.

Going to that place I forgot to take the address of the Redemptorist monastery. I was in real trouble. Four men in a restaurant spent one hour trying to find the place and help me. And they finally did.

The parish of St. Alphonsus in Rio has some 40,000 souls, but only 10 per cent of them come to Mass. We have no Ukrainian Catholic parish in Rio, because only some eight families of our Rite live here.

On April 18th a Redemptorist Father took me to Corcovado, a very high mountain. A statue of

Christ stands on its top. It was dedicated in 1932 as a memorial to the Holy Year. Its completion took six years. The monument is 120 feet high and the statue itself — 99 feet. The head of the statue is 11½ feet high.

One can see the whole city from the top of the mountain. It was a nice and clear day. Coming back to the monastery, we passed by the famous beach, Copacabana. It was jammed with people, but only a few were in the water, because it was cold.

After dinner I went to see the Brasilian birds in the zoo and a museum. Both are small, but interesting.

The city itself has new and modern buildings. There are also very poor homes or huts.

After supper I went to see the national Brasilian dances and music. There were five acts, but I attended only two, because it was almost midnight. Going to this place, called Canecao, I chatted with a passenger in the bus. He mentioned that people live well in the U.S.A. I replied: "Brasil was discovered at the same time as the U.S.A., and it is as rich as well. Why don't you live well, too?" He looked at me and said: "By whom was Brasil discovered?" "By the Portuguese!" "And the U.S.A.?" "By the Anglo-Saxons". "See", he added, "here is your explanation and the difference. A Portuguese does not care about anything".

SECRET OF CONFESSION

The black-clothed priest was thrown out into the streets of Prague. The king's torturers had failed to unseal his lips, to force the saintly confessor to reveal the secrets of the queen's life.

John Nepomucene knew that his freedom was but for a short time. He knew that he would be arrested again and subjected to even more brutal tortures. Perhaps even the martyr's crown was in store for him. He did not know whether his body would be able to withstand the pain. Would his spirit break under the renewed onslaught of suffering and the secrets of the confessional came gushing out?

The priest forced his body over the darkened streets, until he reached the famous shrine of Mary. Before the sacred image of Mary he knelt for hours, beseeching her strength that his lips might remained sealed no matter what the torments of the jealous king. Then he rose and stumbled back to the city.

John had no sooner entered the city that he was seized once more. Questions were thrown at him. Finally his already torn body was wracked again by skillful torturers. Not a word escaped the priest's lips. A few hours later there was a splash in the river Moldau. The body of the martyred saint floated on the surface of the waters. The seal of confession remained unbroken.

When you rear children, you are like making a blueprint. You must know where to draw the line.

A person feels abandoned and forsaken by all when he is deprived of friends and surrounded by enemies.

The Neophytes

(Translated by Vera Rich)

Taras Shevchenko

Thou who are blessed among women,
O Holy Mother, full of grace,
Mother of the Holy Son
On earth! Let me not die a slave,
And waste the fleeting years in vain.
O Joy of the afflicted ones,
Send me that holy word, the new
Voice, O send, of holy truth,
And that word with holy wisdom
Do thou revivify, enlighten.
And I'll relate the woes, the flood
Like rivers, seas — tears stained with blood
That mother poured out sorrowing
As once thou didst, received within
Her living soul the viewless realm
Of Him, the Crucified, thy Son.
Mother of God-made-man, to the end
A mother's weeping thout hast spent
To the last tear. I weep, lament,
And pray to thee, lamenting: Send,
Grant strength to the poor soul, inspire
That it might speak forth living fire,
So that the word, as flame apparent,
Will melt the heart of human kind.
Throughout Ukraine the word was carried,
There in Ukraine the word be hallowed,
The word, the frankincence divine,
The frankincence of truth. Amen. (1857)

Abuse is a very big mistake in disputes. Little men have recourse to it, because they lack convincing arguments.

Little girl's prayer: "Dear God, make all the bad people good and all the good people nice".

Modern Catholic reformers who want to reform the Church and all the others somehow forget to begin from themselves.

History of the American Flag

No one is sure who originally proposed the pattern of the American flag. What is known is that after more than a year of the Revolutionary War (1775-77) the Continental Congress became convinced that a definite flag must be established for the United States. Until that decision was made each of the original colonies or States had used whatever flag seemed most appropriate to it.

For a time a flag consisting of red and white stripes with the British union in the corner was in wide use, but finally on June 14, 1777, a resolution was passed by the Congress in its Philadelphia headquarters. Here is what it said:

"Resolved that the flag of the United States be 13 stripes alternate red and white, that the union be 13 stars white in a blue field representing a new constellation."

It was three months before this decision was made public and students of the flag's history believe that the first time the newly authorized flag was carried in battle was in 1781, when a Maryland regiment used it in the battle of Cowpens in South Carolina on January 17th.

But the Congressional resolution left room for problems. In 1791 Vermont entered the Union and Kentucky came in the next year. The flag changed to indicate these additions. Two stripes and two stars were added to the stars and stripes. It was this flag with 15 stars and 15 stripes, which flew over Fort McHenry during the War of 1812 when Francis Scott Key, in September 1814, aboard a ship in the harbor, watched all night and then added to our American heritage by writing The Star Spangled Banner.

By 1818 five more states had been added to the Union and the flag with all those stripes was getting to be completely unwieldly. It was that year that Congress passed a law, later signed by President James Monroe, restoring to the flag its original 13 alternate red and white stripes with 20 stars on the blue field. And the new law added, "on the admission of every new state... one star be added ...and that such addition shall take effect on the fourth of July next succeeding such admission."

It was 100 years after the adoption of the flag before Congress in 1877 declared that on June 14th, it should be flown over all public buildings. Gradually the practice became more general and finally in 1916 President Woodrow Wilson called for the observance of Flag Day on each June 14th.

It was on July 4, 1960 that our present flag had its 50th star added with the addition of Hawaii to the Union. One year previously the granting of statehood to Alaska had added the 49th star to a flag, previously unchanged from 1912.

(ACNS)

Вживані ПОШТОВІ МАРКИ є вартісні

ЯКЩО ВОНИ Є В ВЕЛИКІЙ СКІЛЬКОСТІ

Чи Ви не хотіли б причинитися до великого та прекрасного діла, виховування священиків-місіонерів для нашого українського народу?

Коли так, то причиніться тим, що відтепер будете помагати нам в нашому значковому підприйнятті.

Старайтеся збирати вживані марки (значки) і пришліть на нижче згадану адресу.

ЯКІ ПОШТОВІ МАРКИ ПРИНИМАЄМО? Принимаемо без винятку всі поштові марки, канадійські, американські та з усіх інших країв світу.

ЩО РОБИТИ? Просимо тільки не здирати поштових марок із ковертів, бо здерті марки є безвартісні. Папір довкола поштових марок просимо ласкаво обтяти до чверть цаля. Коли пересилаете марки через границю просимо ласкаво зазначити "Used stamps".

ДЕ ПЕРЕСИЛАТИ? До:

"STAMPS"
ST. MARY'S SEMINARY,
MEADOWVALE, ONTARIO, CANADA.

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

ЖОВТЕНЬ
1969
OCTOBER

REDEEMERS

Святий Ґерард Маєля, ЧНІ.

VOICE

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ
REDEEMER'S VOICE

Рік XLI, ч. 10.
Volume XLI, No. 10.

РЕДАКТОР:
Пр. о. М. Щудло, ЧНІ.

СПІВ-РЕДАКТОРИ:
Пр. о. Р. Хом'як, ЧНІ.
Пр. о. Л. Ратушняк, ЧНІ.

EDITOR:
Rev. M. Schudlo, C.SS.R.

CO-EDITORS:
Rev. R. Chomiak, C.SS.R.
Rev. L. Ratushniak, C.SS.R.

ДИРЕКТОР ДРУКАРНІ:
BUSINESS MANAGER:
Mr. Andrew Novak

Redeemer's Voice Press
Box 220,
Yorkton, Sask., Canada

THE REDEEMER'S VOICE —a religious monthly published by the Ukrainian Redemptorist Fathers. (July-August issues appear as one).

Subscription: Yearly $3.00; two years $5.50; three years $7.50.

Direct all administration correspondence to:

Redeemer's Voice Press,
165 Catherine St., Box 220,
Yorkton, Sask., Canada.

ЗМІСТ — CONTENTS

Покров Божої Матері 1
Місячне наміреня ..... о. С. Б., ЧНІ. 4
Що таке пророцтво? .... о. Мих. Щудло, ЧНІ. 7
Новий Катехизм 10
Проказування вервиці 13
Бог створив людей .... о. Роман Хом'як, ЧНІ. 16
Хотів би ти знати? 17
Мої враження з Бразилії .. о. М. Щудло, ЧНІ. 24

Protection of the Blessed Virgin Mary 33
What is Sin? ..... Rev. M. Schudlo, C.SS.R. 36
New Catechism 41
Mary—the New Judith
by Lawrence Underdonk, C.SS.R. 43
I'd Like To Know 46
Saint Gerard ..... by George McKell, C.SS.R. 49
The First Beatitude 50
My Visit to Rio de Janeiro
Rev. M. Schudlo, C.SS.R. 52
Sorrowful Meeting ..... by St. Alphonsus 57
Good Manners 59
Job ..... by Father William N. Shuit 61
Men of Canada's Future ..... by Marie Young 63

Second Class Mail Registration No. 1579

ПОКРОВ БОЖОЇ МАТЕРІ

Слово "покров" означає опіку й охорону. Це свято сильно поширене між українським народом. Багато церков було присвячених в Україні в честь Пречистої Діви під цим титулом. Наша Церква отак прославляє Марію в цей день:

"Божа Мати, ми, правовірний нарід, захищений твоєю появою, велично святкуємо твій празник і, споглядаючи на твою ікону, покірно благаємо: Захищай нас своїм дорогоцінним покровом і визволяй від всякого зла, молячись своєму Синові і нашому Богові, щоб спас наші душі" (Тропар празника).

Найбільше добро, що Божа Мати запевняє своїм почитателям і почитателькам, це вічне спасіння та щастя в небі. **Яка ж бо користь людині, що здобуде ввесь світ, а занапастить свою душу?** (Марко 8, 36).

Великий східній святець, Єфрем Сирійський каже, що імя Марії це ключ до неба. Хто постійно та побожно взиває Марію на поміч у часі земської мандрівки, той напевно не загине на шляху життя, бо Марія це та морська Зоря, що веде людей до пристані вічного спасіння. Слушно тому Св. Бонавентура твердить, що "Марія є спасінням для всіх, які взивають її."

Хто вживає часто імення Марії, той засвоїть собі її духа. Дух же Марії це дух Христа. Хто ж руководиться Христовим духом, той ступає дорогою, яка веде до вічного Царства, де нема ні болю, ні горя, а тільки вічне раювання. Хіба Бог не є джерелом щастя блаженних у небі? Чи ж захоплений апостол Пилип не кликав до Спасителя: **Покажи нам Отця і вистачить нам!** (Іван 14, 8).—Чи пророк Ісая не змалював райського щастя, як писав: **Вернуться визволені Господом, і з радісними піснями прийдуть на Сіон. І вічна радість буде їм над головою. Вони радість і веселість знайдуть, а сму-**

ток і зіджання віддаляться від них. (Ісая 35, 10).

Чому ж повна радість запанує в серцях спасених душ? Тому, що осягнуть ціль свого існування та злучаться з Богом, до якого рветься кожне людське щастя, бо поза Богом нема та не може бути повного вдоволення для людської душі. Тільки один безконечний Бог може вповні виповнити тугу та прагнення людських душ і усунути з них всяку нудьгу, спричинену земськими добрами та втіхами. **Зітре Бог всяку сльозу з їх очей.** (Апокаліпса 7, 17).

Ось таке безмежне щастя жде по смерті всіх тих, що люблять і почитають Божу Матір, що по Бозі займає найвище місце у безмежному всесвіті. Св. Тома Аквінський, найбільший богослов католицької Церкви, каже: "Через Боже материнство Пречиста Діва досягла своєрідної безконечности. Тому нема вищого сотворіння над Божу Матір так, як не може бути в всесвіті нічого вищого ніж Бог.

Марія використовує свою незрівняну могутність і вплив перед троном Всевишнього, щоб виєднювати прощення гріхів своїм почитателям і провадити їх до вічного спасіння. Староукраїнська легенда, змальовує могутність Марієного заступництва перед Ісусом Христом.

Якось Христос проходжувався небом і зобачив оподалік групу вусатих козаків, що дуже легко дістались до Небесного Царства. Козаки стояли і розмовляли про походи на бісурменів, визволення бідних невільників із турецької неволі та про бої за волю України.

Спаситель поглянув на завзятих козарлюг, похитав головою та звернувся до Петра, який з ключами стояв біля брами неба. "Слухай, Петре," каже Ісус, "справді Я передав тобі ключі від Небесного Царства, але думав, що ти будеш розумно та второпно вживати їх."

Петро задрижав і спитався: "А що сталося, Господи? Де я надужив своєї влади? Чи впустив я кого до неба, якщо добрий ангол хоронитель уперед не посвідчив про нього?"

Спаситель показав на групу козаків і промовив: "Як ці козарлюги дістались до неба!" Петро неначе сподівався подібного докору, бо відразу відповів: "О Господи, не гани, не гани мене, що ці козарлюги дістаються до неба. Вони з Січі завжди беруть собі ікону Твоєї Матері, як вибираються на другий світ. Як я замкну перед ними райську браму, то Твоя рідна Мати відчинить їм вікно та впустить до раю, бо вони на Січі щиро почитають її."

Оттому не загине душа, що любляче почитає Божу Матір, часто взиває її помочі та поручається її опіці. Всі люди повинні часто повторяти молитву Св. Бонавентури: "О Маріє, Божа і моя Мати, прийди та візьми мою душу, як вона виходитиме з цього світу!"

Хто живе в світі з Марією, тебто проводить життя під її матернім оком, той віддасть свою душу в руки Марії та буде спасений, бо "дитина Марії не загине" на шляху життя, каже Св. Альфонс Ліґорій, основник Чину О.О. Редемптористів.

Треба завжди проживати під покровом Марії, щоб уникнути розбиття на шляху життя та дістатися до неба. Англійський актор Мих. Рей вимагає від режисерів кінотеатру, щоб його мати виступала бодай в одній сцені кін, які він грає. Одного разу робили фільму "Відважний", де актор Рей грав сироти ролю. Режисер не знав, де поставити матір Рея, але справу розвязано компромісом. В одній важній сцені повішено на стіні велику фотографію матері Рея. Чи ж християни не повинні мати ікону (фотографію) своєї духовної Матері Марії в кожній хвилині земського життя, яке є тільки представленням і підготовкою до вічної дійсности в небі? Постійна пригадка про Божу Матір це невпинна заохота проживати по-християнськи та змагати до вічного щастя в небі, для якого Бог сотворив всіх людей, але не візьме їх туди насильно, бо шанує їх свободу навіть тоді, як вони надуживають її для свого вічного прокляття.

Пацієнт: "Пане докторе, я маю клопіт з печінкою."

Лікар: "Який клопіт?"

Пацієнт: "Моя жінка любить їсти печінку присмажену на смальці, а я люблю її з цибулею".

— МІСЯЧНЕ НАМІРЕННЯ —

о. С. Б., ЧНІ.

ПРО ДУШПАСТИРСЬКУ ОПІКУ НАД УНІВЕРСИТЕТСЬКОЮ МОЛОДДЮ, ЯКА ВІДПОВІДАЛА Б ВИМОГАМ ТЕПЕРШНІХ ЧАСІВ І ПРИНОСИЛА Б ЩЕДРІ ОВОЧІ

(Наміреня Апостольства Молитви на жовтень, благословлене Святішим Отцем)

Молодь—це надія людства. Зокрема важливою для народів і держав є університетська молодь, що має зчасом стати провідником свого довкілля. Останніми часами навістили майже всі університети Америки й інших країн вільного світу бурхливі неспокої. Сучасний поступ в природничих науках, в техніці, надзвичайні винаходи, а також новіші проблеми часу, більше цінення й уважливість на людську гідність у молоді, вимагають відповідного пристосування в школах, у вихованні молоді.

Бували случаї, що завелика строгість в адміністративнім способі діяння і невідповідне та перестаріле поступування з молоддю викликували неспокої в університетах. Однак, як запримічує професор Др. С. Гук, найгірші заворушення були не в найбільш самовладних університетах, але в найбільше ліберальних. (Prof. Sidney Hook: **Crisis on Campus.** Reader's Digest, August 1969, p. 37).

Найважливішою причиною всіх тих замішань по вищих школах є мабуть те, що програму виховання і зміст шкільних підручників від найнижчих ступнів, укладають часто люди, що відкидають сталі засади моралі, перечать існування Бога та є перейняті матеріялістичними засадами. Безрелігійність, або протирелігійний гуманізм, убожання поступу природничих наук, що є майже релігією марксизму, мають величезний вплив на виховання й культурне життя людства. Додаймо до цього часто погубний вплив кіна, а ще більше телевізії, що часто своїми невідповідними програмами підкопують мораль. Те все витворює нездорову формацію молоді, що легко дається потягнути невідповідальними аґітаторами до неспокоїв, а навіть до вандалізму і злочинів.

Різні народи плянують багато реформ вищого шкільництва, зокрема всюди звертають увагу на два питання: 1) Справа участи молоді в заряді й організації курсів

навчання, 2) Реформа цілої громади навчання. Обидва питання дуже важливі також для душпастирства.

Щодо першої справи, якщо університетська молодь бажає брати таку участь, вона мусить мати відповідне знання і високо розвинене почуття відповідальности. Їх завдання в адміністрації і в університетських радах не полягає виключно на тім, щоб сказати, чого вони хочуть, але також старатися про загальне добро, і то з дозрілою відповідальністю. Така участь і співдіяння передбачає духові й моральні якості, що можуть ту молодь вчинити спосібною до правильного судження щодо держави, щодо людської спільноти, щодо обов'язків поодиноких людей, щодо значення культури, справедливости, ладу і релігії. Коли таких правильних мірил нема, коли їх недостає, щоб судити про норми академічного життя тоді та участь, бажана студентами, принесе тільки великі шкоди для одиниць і для суспільства!

Тут добре буде навести дещо з інтерв'ю з професором Гуком. Його питали: "Що думати про твердження ,що ми повинні слухати, що нам скажуть студенти?" Др. Гук відповів: "Певно, ми повинні слухати, і ми слухали. Однак деяких студентів поняття про це, що їх треба слухати є прямо таке, щоб професори сповняли бажання, що їх вони ставлять. Казати, що студенти повинні означувати природу програми навчання, що мають право наймати або віддаляти професорів, є очевидний нонсенс. Робити таке жадання значило б рівняти досвід з недосвідом, дозріліть з недозріліством, знання з незнанням. Коли студент хоче вчитися медицини, щоб бути доктором, то сам цей факт, що він хоче вчитися вказує, що він не посідає авторитету, щоб означувати, що він має студіювати. Існує авторитетний підхід до навчання, що випливає з більшого знання, досвідчених метод, і об'єктивної певности, на чім опирається учитель.

Те, що студенти стараються нам казати є абсурдом само в собі, однак, коли вони нам то сказали, і жадну розумну особу не могли переконати, що їх домагання є бажані, тоді вони намагаються займати будинки, нападати, ганити та зневажати. Той сам професор, відповідаючи тим, що питають "чи існує який культ молоді",

каже: "Ті, що некритично вірять, що молодь не може робити щось злого, не добачають її недосвідчення і її нечутливости. Такі зміряють до того, щоб бути оборонцями брутальности та терору" (Там же. Стор. 38-39).

Душпастирі мають обов'язок відповідно впливати, щоб молодь зрозуміла, що до рішення в тих усіх справах треба знання, яке здобувається обсервацією і довгим досвідом. Треба також, щоб молодь не давалася потягнути невідповідальними агітаторами, але співділяла зі своїми професорами для добра держави й одиниць.

Церква є дуже заінтересована реформами студій. Сьогодні при так великій і різнородній спеціялізації наук, треба, щоб усі мали загальний правильний світогляд. Цей світогляд не може бути якимсь безрелігійним гуманізмом, чи розводненим християнізмом. Молодь повинна дістати здоровий світогляд, опертий на св. Євангелії. Це зокрема дуже важне тепер, коли в університетах не раз бувають невіруючі професори, що ширять атеїзм, а також різні секти стараються захопити молодь до своїх громад. Священики та світські апостоли, що є по містах, де є колегії і університети, мають велике завдання старатися, щоб мати контакт з нашою молоддю, щоб вона вчилася розуміти світ і науки згідно з Божими плянами. Нашій українській католицькій молоді повинні дати нагоду пізнати й полюбити наш обряд, нашу Церкву і її завдання в католицькій Церкві, щоб та молодь могла колись бути провідником нашої Церкви та народу. Водночас треба виробити в тих студентах почуття обов'язку апостольства, щоб вони жили згідно з євангелією Христа в публічному житті та ширили між іншими Боже царство. Щоб знали, як єднати науку з релігією в одній спільній злуці для прославлення всемогучого Бога.

Дуже великі й взнеслі завдання накладає наміренням Апостольства Молитви на цей місяць! Просім Христа Чоловіколюбця, через Непорочне Серце Марії, про щедрі ласки так потрібні до успішного душпастирства серед університетської молоді.

МІСІЙНЕ наміреннЯ: За Церкву в Нігерії.

Листопад: Загальне наміреннЯ: Християнські подруги, у сповнюванні обов'язків свого стану та поконуванні

труднощів, повинні знаходити поміч у ласці св. Тайни Подружжя.

МІСІЙНЕ: За соціяльний і культурний розвиток в Африці, сприятливий для християнських родин.

Що таке пророцтво?

о. Мих. Шудло, ЧНІ.

ПРОРОК ДАНИЇЛ–Prophet Daniel

Пророцтво це грецьке слово, яке означає предсказання, особливо предсказання майбутніх подій, яких ніхто природним способом не годен заповісти, бо часто ці події ще навіть не існують.

Чи можливі пророцтва?

Бог є вічний. Він знає все, що було, буде й є. **Св. Павло** каже: "Нема сотворіння, скритого від Нього, бо все наге й явне перед очима Того, кому маємо здати звіт" (Євреї 4, 13). Перед Богом нема теперішности, минулости й майбутности, бо Він вічний. Ось тому Бог може обявити те, що буде. Він Сам може предсказувати майбутні події або обявляти їх комусь, щоб він повідомив про це інших людей.

В Біблії є повно пророцтв, от хоча б знищення Єрусалиму римлянами в 70 р.: "Тут не лишиться камінь на камені" (Матей 24, 2), бо римляни навіть були заорали знищене місто.

Доказ на правдивість пророцтв

Сповнення пророцтва, якого не можна було передбачити природним способом, і особливо **чудо** виконане на його потвердження, це докази на правдивість пророцтва.

Моральні чуда, от хоча б геройська постава мучеників серед тортур, так само мають силу доказувати Божу інтервенцію, але ці чуда не мають абсолютної доказувальної сили, бо траплялися подібні геройства навіть між поганами, які не знали Бога.

Що католицька Церква навчає про чуда?

Перший ватиканський Собор навчає:

Чуда є можливі, бо Бог всемогучий, тому може все зробити, що тільки може існувати. Але Він не годен створити квадратового кола, бо це противорічність.

Правдиві чуда можна напевно зчасом пізнати.

Чуда доказують правдивість християнської релігії.

Чуда і пророцтва надають достовірности Божому об-явленню, тому люди повинні шукати Божої правди і, знайшовши її, **прийняти** та **жити так**, як Бог велить, бо Він Творець і Пан всесвіту.

БОЖЕ ОБЯВЛЕННЯ

Через надприродне обявлення Бог показує людям, що Йому приємне і що Йому немиле. Через гріх і зіпсуття люди були зблудили з дороги правди, як це видно з ідолопоклонства, яке панувало в цілім світі за винятком Ізраїля. Бог був вибрав собі ізраїльський нарід і обявився йому. Хоч греки мали дуже високу цивілізацію, все таки вони не були дійшли до поняття одного правдивого Бога, хоч в Атенах були поставили "жертівник у честь **Невідомого Бога**" (Дії 17, 23).

Релігія витворює стосунки між Богом і людьми. Людина тужила за Богом і природно шукала Його, і це вже був Божий поклик, як каже один християнський **філософ**: "Наше бажання пізнати Бога є не можливим без Бога. Нема знання без Того, хто є головним і первісним джерелом знання".

Як Бог обявлявся людям?

Зразу Бог обявлявся людям і говорив до них через патріярхів (Авраама, Ісаака, Якова) і через пророків, що були Божими **інструментами. Природне обявлення** Бога вміщається в сотвореній природі-світі, бо діла Божі виявляють велич Самого Творця, як каже Псальмопівець: "Господи, яка велика сила Твоїх діл! Ти все премудро сотворив!" (Псалом 104, 24).

Бог віками провадив людей до надприродного обявлення, як це виказує історія (Дії 17, 26 і 14, 16-17). Обявлення дане жидам було замале, щоб розвіяти поганство. Це тому, що через гріх людські уми були притемнилися, бо через пристрасті люди не хотіли слухати Бога і служити Йому, як каже Св. Павло (Римляни 1, 21-32).

Обявлення дане жидам "було тільки **виховником**," бо підготовляло людство до Христа, каже Св. Павло (Галати 3, 24). Боже надприродне обявлення **безпосередньо** подавало людям вказівки й правди, відчиняло нові канали Божих ласк і приготовляло людей до Божого Царства.

Це ж Боже обявлення є в **Біблії**. Біблія це не **догматична система, але гармонійна збірка.** Отак обявлення спасіння прийшло до нас в історії, яка виказує божественну **драму**, де Бог і людина є акторами. **Христос** це осередок цієї драми. Ось тому Біблія це найперше історія спасіння. Христос це осердок біблійної історії, бо вона вся звернена до Нього. Тому це христологійна книга, бо в Христі доконалося найбільше обявлення. Христа ж Біблія заповідає біблійними **фігурами й пророцтвами.**

Засоби Божого Обявлення

Бог звичайно користується людьми, щоб обявляти їм Свою волю, каже Св. Павло (Євреї 1, 1). Ці люди це **пророки** і головно **Христос** разом зо Своїми апостолами **й евангелистами.** Повне ж знання Божих таїнств було тільки в Христі, бо Він був у **постійній, повній і безпосередній** лучності з Богом Отцем, тому не міг помилитися. "Син не може нічого робити Сам від Себе, коли не бачить, що й Отець це робить, бо Отець любить Сина і все виявляє Йому, що Сам робить" (Іван 5, 19-20).

Вся правда Божа була в Христі. Апостоли почули від Нього все те, що передали іншим людям, бо в Христі "є скриті всі скарби мудрости і знання" (Колосяни 2, 3). Ось тому Христос, втілений Божий Син, це досконале Боже обявлення для людей. Його наука і навчання Апостолів це **сонце** вічної правди. Отож уже не буде ніякого **публічного** обявлення, яке **істотно зміняло б дорогу спасіння**, цебто **правди до вірування і правила християнського життя. Приватні обявлення**, якщо вони правдиві, тільки показують людям, як треба поступати **в конкретних** обставинах, чого вони не знали б із за-

гальних Божих вказівок, які є в Біблії. Обявлення Христа є **повне й остаточне**, тому вже не буде ніколи **іншого публічного обявлення**, як це зазначує Св. Павло: "Якщо ми самі або й ангол із неба проповідували вам іншу Христову Євангелію ніж ту, що ми проповідували вам, нехай буде анатема!" (Галати 1, 8).

НОВИЙ КАТЕХИЗМ

Ch. Christ died because He loved me.

ІСУС ПОМЕР НА ХРЕСТІ, БО ВІН ЛЮБИТЬ МЕНЕ

Це правда, що частина колишніх євреїв спричинила смерть Ісуса, але також і правда, що всі люди причинилися так само до смерти Ісуса. Я так само помагав (помагала) давнім євреям розпинати Ісуса, бо Ісус помер за мої гріхи. Отож своїми гріхами я причинився (причинилася) до Ісусової смерти. Як я дивлюся на Ісуса, що вмирає на хресті, то мушу з жалем сказати: "Я це зробив! Я це зробила!" Якщо б я не був грішив і якщо б ніхто з людей не був грішив, то Ісус був би не мусів

вмирати на хресті за гріхи людей.

Ісус помер на хресті тому, що Небесний Отець наказав Йому вмирати за гріхи всіх людей. "Отець любить Мене, бо я віддаю Своє життя. . .Я отримав цей приказ від Отця" (Іван 10, 17-18). Смерть Ісуса на хресті заповнила прощення гріхів усім людям, бо Небесний Отець простить їм гріхи, якщо вони повірять в Ісуса і покаються." Дякуйте Отцеві, що вчинив нас гідними мати участь у долі Святих у світлі. Він вирвав нас із влади тьми і переніс у Царство Свого улюбленого Сина, в якім маємо відкуплення і прощення гріхів (Колосяни 1, 12-14).

Небесний Отець сказав Ісусові вмирати за людей, і Ісус послухав Отця, бо любив Свого Отця і нас усіх. І так через Ісусову смерть Бог помирився з людьми, що своїми гріхами були тяжко образили Його. "Бог у Христі примирив Собі світ, не враховуючи людських переступів" (2 Коринтяни 5, 19).

Якщо б Ісус був відмовився вмирати на хресті, то я ніколи не пішов (пішла) би до неба. Це Ісус відчинив для мене небо Своєю кровю і смертю на хресті.

Ісус добре знав, що Він мусить умирати за нас на хресті. Він кілька разів говорив з Апостолами про Свою близьку смерть (Матей 17, 12 і Марко 9, 12). Він навіть бажав щоскоріше померти за спасіння людей, бо Він дуже любить Своїх земських братів і сестер. "Я маю прийняти хрещення, і як Мені важко, доки воно не здійсниться!" (Лука 12, 50).

Як вояки прийшли арештувати Ісуса в Оливнім Городі, то Петро хотів боронити Ісуса, але Ісус заборонив йому це робити, бо хотів померти за наше спасіння (Матей 26, 52-54). Ісус позволив воякам заарештувати Себе, завести на несправедливий суд до Каяфи і розпясти на хресті тільки тому, що любив Свого Отця і мене. Ісус є Богом, тому міг не дати Себе заарештувати, але тоді я не був (була) би Божою дитиною і небо з вічним щастям було б назавжди замкнене для мене.

Це не злоба деяких юдеїв і їх провідників спричинили Ісусові смерть, але радніше мої гріхи. Терпіння і смерть Ісуса це незбитий доказ, що Ісус любить мене і всіх інших людей і буде навіки любити нас. Якщо б Ісус не любив мене, то не був би вмирав за мене на

хресті.

Рани Ісуса повинні невпинно пригадувати мені любов, якою Ісус любить мене, і викликувати в мені вдячність за таку велику любов, бо нема більшого доказу, що хтось когось любить аніж як помре за нього.

ПИТАННЯ

1) Чому Ісус помер на хресті?

Ісус помер на хресті тому, щоб відпокутувати мої гріхи і спасти мене від вічної смерти в пеклі.

2) Що Ісус доказав Своєю смертю на хресті?

Своєю смертю на хресті Ісус доказав, що Він дуже мене любить.

3) Як ти можеш віддячитися Ісусові за Його любов?

Я віддячуся Ісусові за Його любов тоді, як цілим серцем буду любити Його.

СВЯТЕ ПИСЬМО

Він (Ісус) помер за всіх, щоб ті, що живуть, жили вже не для себе самих, а для Того, що помер за них і воскрес (2 Коринтяни 5, 15).

Ісус "полюбив мене і видав Себе за мене" (Галати 2, 20).

ПРАКТИЧНА ПОСТАНОВА

Я буду старатися завжди і всюди, вдома, в школі і в церкві виконувати волю свого Небесного Отця, щоб наслідувати послух Ісуса, мого любого Брата, що помер за мене.

ЛІТУРГІЙНА МОЛИТВА

Як Адам помер, то приніс нам смерть, а Ти, Боже Слово, вмираючи Сам, даєш життя світові. (2-а стація на Утрені в Страсну Суботу).

ОСОБИСТА МОЛИТВА

Мій Ісусе, дай мені радніше вмерти ніж допуститися смертельного гріха.

ВПРАВА

Напиши в своїм зшитку:

1) Як вороги могли Ісуса заарештувати і прибити до хреста, коли Він є Богом?

2) Чи ти міг (могла) би надіятися піти до неба, якщо б Ісус не був помер на хресті?

3) Намалюй рисунок, як вояки заарештували Христа в Оливнім Саді (Лука 22, 47-53).

Проказування вервиці

Католицька Церква присвятила місяць жовтень почитанню Божої Матері при помочі проказування вервиці. Вервиця в українській мові зветься так само "чотками". Тарас Шевченко, описуючи старого козака Палія, який на старість усунувся до монастиря, каже:

"Чернець мій встав, надів клобук, взяв патерицю, перехрестився, чотки взяв, і за Україну молитися чернець Палій пошкандибав".

Аврам Раєн отак писав у 19-ім столітті: "Солодкі, блаженні зеренця! Я не розстався б із вами навіть за найбагатіші жемчуги, що блистять у коронах. Ти знаєш, (Маріє), тайни мого серця".

Архиєпископ Уляторн отак писав про вервицю:

"Дехто не любить того ліку, що вилічив би його. Вони звуть його нісенітницею. Вервиця це саме той лік, що лікує дуже багато нісенітниць. Вона впокорила багато гордих духів, а багато слабодухів завдяки їй стало сильними. Багато розтріпаних душ стало скупченими. Бог вибрав щось слабого, щоб застидати сильних".

Конституція про Церкву, видана другим ватиканським Собором, каже: "Цей святий Синод заохочує всіх дітей Церкви великодушно поширювати почитання Пресвятої Діви Марії" (Ч. 67). Наша ж Церква в Літургії дуже сильно почитає Божу Матір, згадуючи про неї в ектеніях Літургії і взиваючи її могутнього заступництва перед Богом. Пісня "Ти достойна, щоб величати те-

бе..." пречудно виявлює любов нашої Церкви до Божої Матері.

Вервиця це один із засобів почитання Пречистої Діви. Вона складається із 150 **Богородице Діво.** По кожній десятці "Богородице Діво" приходить молитовка в честь Пресвятої Трійці, "Слава Отцеві і Синові і Святому Духові", "Отче наш" і коротке розважання про головні тайни нашої святої віри, зачинаючи від Благовіщення і кінчаючи згадкою про Успення Марії в небі. Вірні не проказують 150, але тільки 50 Богородице Діво, цебто третю частину вервиці. 150 Богородице Діво відповідає числу 150 Псальмів, які Церква вживає в своїх літургійних відправах.

Папа Лев XIII заявив: "Між різними формами молитви, яких католицька Церква побожно і корисно вживає, це вервиця до Пречистої Діви Марії. Ми спеціяльно доручаємо її з численних рацій". Дехто зве її "вибраним жемчугом в загальнім скарбі Церкви".

Під час проказування вервиці людина роздумує про головні таємниці правди християнської віри. Отож вервиця це молитва, яка має в собі усну і розважальну частину, бо людина молиться устами і водночас роздумує про християнські правди віри. Це розважання про правди це "душа" вервиці, а усне проказування молитов це "тіло" її. Папа Лев XIII заявив, що вервиця складається з двох невідлучних частин, цебто з роздумування про тайни віри і проказування молитов. Ця молитва вимагає не тільки піднесення душі до Бога, але й особливішої уваги, щоб людина вчинила добрі постанови для зреформування й освячення свого життя".

Папа Пій XI заявив, що помиляються ті люди, які "вважають цю набожність нудною формулою, бо вона монотонна через те, що повторяється". Ця молитва не буде монотонною і нудною, якщо людина не тільки роздумує про тайни перед кожною десяткою, але під час проказування цілої вервиці. Папа Пій XII додає: "Проказування тої самої молитви замість чинити її нудною, повинно розбудувати довіря в тім, хто молиться. Вона має вплив на материнське серце Марії". Дальше він додає, що роздумування про тайни відкуплення і великі дії, які лучили Христа і Його Матір в радостях і смутках",

напевно мають або повинні мати благородний вплив на тих, що належно проказують цю молитву.

Славний французький король Людвик XIV щодня проказував вервицю. Один священик відвідав його і застав, що він молився на вервиці. Священик сильно здивувався. Король відказав: "Хіба думаєте, що королі потребують менше ласки і помочі з неба ніж звичайні люди? Коли я молюся до Пречистої Діви, то благаю, щоб її Син Христос володів своєю ласкою в моїм власнім серці і в серцях мого народу. Я не знаю кращого способу, щоб виєднати собі багато Божих ласк і благословення для мого народу".

Так цей великий і славний король відказав на здивування і побажання священика, який був заявив йому: "Бажаю вам усього найкращого від Бога, бо бачу, що ви любите молитися на вервиці. На жаль не всі монархи це розуміють".

Воно добре, коли ціла родина в місяці жовтні збирається перед іконою Матері Божої Неустанної Помочі і побожно проказує вервицю. Божа Мати напевно особливіше опікується такою родиною, заступається за її членів і виєднює в Христа багато благословенств для неї.

Христос визволив нас на те, щоб ми були свобідні. Тож стійте і під кормигу рабства знову не піддавайтеся! (Галати 5, 1).

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ, це релігійний місячник, що його видають Отці Редемптористи. (В липні і серпні виходить тільки одне число). ПЕРЕДПЛАТА: Одне число 25ц., один рік $3.00, два роки $5.50, три роки $7.50. ЗМІНА АДРЕСИ: Хто змінює адресу нехай повідомить Адміністрацію Голосу Спасителя бодай один місяць наперед, подаючи водночас СТАРУ і НОВУ ардесу. ВІДНОВА ПЕРЕДПЛАТИ потверджується тим самим, що далі одержуєте місячник зо зміною дати на коверті, яка вказує коли передплата кінчиться. АДРЕСА для адміністраційної кореспонденції: REDEEMER'S VOICE, 165 Catherine Street, Box 220, Yorkton, Sask., Canada.

Редактори не відсилають незамовлених артикулів, хібащо хтось виразно зазначить, що бажає їх звернення та пришле марку для відсилки.

Появляється друком за дозволом церковної влади.

Бог створив людей

о. Роман Хом'як, ЧНІ.

Святе Письмо каже: **Тож сказав Бог: "Створімо людину на наш образ і на нашу подобу, і нехай вона панує над рибою морською, над птаством небесним, над скотиною, над усіма дикими звірями й над усіма плазунами, що повзають на землі." І створив Бог людину на свій образ; на Божий образ створив її; чоловіком і жінкою створив їх. І благословив їх і сказав їм: "Будьте плідні й множтеся і наповняйте землю та підпорядковуйте її собі; пануйте над рибою морською, над птаством небесним і над усяким звірем, що рухається по землі."... Тоді Господь Бог утворив чоловіка з земного пороху та вдихнув йому в ніздрі віддих життя, і чоловік став живою істотою. Господь Бог насадив сад у Едемі, на сході, й оселив там чоловіка, що його був утворив. І виростив Господь Бог із землі всяке дерево, принадне на погляд і добре для поживи, і дерево життя посеред саду та й дерево пізнання добра й зла...**

Узяв Господь Бог чоловіка й осадив його в Едемському саді порати його й доглядати його. Та й дав Господь Бог чоловікові таку заповідь: "З усякого дерева в саду їстимеш; з дерева ж пізнання добра й зла не їстимеш, бо того самого дня, коли з нього скуштуєш, напевно вмреш." (Буття 1, 26-28; 2, 7-9, 15-17).

Бог створив тіло людини з земних матеріялів, а її душу з нічого. Через душу Бог дав життя тілу. Адам і Єва були першими людьми. Всі люди походять від цих перших людей, і через те їх називаємо нашими першими прабатьками. Душа людини є духом, і тому вона не може померти. Вона має розум і може розуміти; вона також має волю і може вибирати добро або зло. Через душу людина є подібна до Бога; безконечно досконалого духа, і тому вона є більша від усіх інших створінь світу.

Бог з любови створив людей, щоб вони могли бачити Його та вічно жити з Ним. Бог обдарував їх освятною ласкою ,через яку перші люди стались Божими дітьми та й любили Бога в особливий спосіб.

Бог також дав нашим першим прародичам ще й інші великі дари. Їм дозволено жити в раю, де вони зокрема були дуже близько Бога. Він просвітив їхній розум окремим світлом і скріпив їхню волю спеціяльною силою. Їхні бажання і намагання стриміли до добра. Вони були вільні від лихих схильностей і щасливо проживали в Божій присутності. Праця не томила їх. Вони були вільні від терпінь, недуг і всякого лиха та й вони мали бути збережені від смерти. Всі ці дари називаємо спеціяльними райськими дарами. Дари, якими Бог обдарував наших прародичів, мали дістатись у спадщині їхнім нащадкам. Вони мали дістати через Адама і Єву, разом із тілесним життям, освятну ласку та спеціяльні райські дари.

Подібно як ангели, перші люди також мали видержати пробу. З цієї причини Бог дав Адамові та Єві заповідь. Коли б вони заховали її, вони мали зберегти освятну ласку і спеціяльні райські дари для себе та своїх наслідників. Коли б вони не послухали Бога, вони мали втратити освятну ласку та всі інші спеціяльні райські дари для себе і своїх потомків.

Будемо шанувати кожну людину тому, що вона є створена на образ і подобу Божу.

1) Чи науковці належно розуміють, хто такий Бог?

Тільки один Бог вповні розуміє Себе Самого. Поки люди живуть на світі, поти мусітимуть задовольнятися

дуже скромним знанням про Бога. Навіть такий учений богослов і філософ як Тома Аквінський заявив: "Ми не годні знати, чим Бог є. Ми знаємо тільки чим Він не є".

Проте в Біблії Бог доволі обширно говорить про Себе Самого. З читання Біблії і побожного роздумування про те, що там знаходимо про Бога, можемо досить багато довідатися про Бога. Він стільки нам обявив про Себе Самого, щоб ми могли розумно вірити в Нього, любити Його і служити Йому зберіганням Заповідей. За те Він щедро нагородить нас у небі, де безпосередньо зобачимо Бога і тоді пізнаємо, хто Він такий.

2) Як модерна людина розуміє первородний гріх, про який сьогодні ведуться такі численні дискусії?

Первородний гріх це упадок нашого прабатька Адама, який послабив людську природу і позбавив його нащадків освятної ласки. Це послаблення виявляється в слабості людини осягати власні ідеали, здобувати знання про Бога і визволятися від принади до гріха. Навчання Спасителя помагає людям бачити ціль життя, яке без віри не мало б значення і вартости, виявляє гідність людини як Божої дитини і дає силу змагати до щасливої вічности. За це слід завжди дякувати Спасителеві і любити Його. Він найбільший Добродій людства, бо через Його ласку всі люди є відкуплені від гріха і годні спастися, якщо використають Божі дари, дані їм.

3) Христос сказав жидам слухати фарисеїв, але не чинити того, що вони чинили (Матей 23, 3). Хто були фарисеї?

Фарисеї були жидівськими провідниками, які мали в своїх руках національний і релігійний провід. В часі земського життя Спасителя в Палестині було коло 6,000 фарисеїв, а жидів у тім часі в самій Палестині жило 2,000,000, а в цілім світі — 8,000,000.

Фарисеї пильнували, щоб нарід придержувався Божого Закону. Водночас вони були жидівськими націоналістами, за що нарід шанував їх. Через це вони мали великий вплив на нарід. В своїм націоналізмі фарисеї дуже часто перекручували Святе Письмо і по-своєму вияснювали його. Коли ж Христос виступив проти їх толкування Святого Письма, то фарисеї звернулися проти Нього. Це вони підбунтували нарід проти Христа і в страсну пятницю змусили Пилата засудити Христа на смерть.

Деяка частина фарисеїв була добра і побожна, от хоча б Никодим, Йосип з Ариматеї і Гамалиїл. На жаль більшість їх була лицемірна і надто ритуалістична. Спаситель казав народові слухати фарисеїв, як вони викладали Святе Письмо, але не наслідувати їх, бо вони часто самі не чинили того, що іншим веліли чинити.

4) Хто такий Теодор Студит?

Теодор Студит це один із найславніших ченців Східньої Церкви. Він народився в Царгороді коло 760 року. Походив із побожної родини. В старшім віку його батьки стали ченцями. В 799 році Теодор Студит перебрав славний монастир у Царгороді 'Студіон'. Під його мудрим проводом число ченців зросло до 1,000. Він написав для них новий устав, цебто монаші правила.

Теодор неустрашимо боровся проти царя Лева Вірменина, який був заборонив почитати ікони Святих. В квітну неділю він влаштував похід з іконами вулицями Царгороду. Нарід співав: "Пречистому Твоєму образові поклоняємося, Благий..." За це цісар вислав його на вигнання. З вигнання Теодор писав численні листи, підбадьорюючи переслідуваних цісарем християн, які не послухали наказу царя нищити ікони. В 820 року вбито царя Лева і новий цісар Михайло випустив вязнів на волю. По повороті з заслання і тюрми Теодор прожив іще 6 літ. Він помер у 825 році.

Чернець Михайло привіз студитський устав в Україну в 1072 році. Св. Теодосій пристосував цей устав до монашого життя в Печерській Лаврі в Києві. В 1901 році митр. Шептицький відновив цей устав, відновляючи між українцями студитський Чин.

В Канаді є один монастир Студитів у Вудсток, Онтаріо. Вони там збудували новий дім, цебто монастир і церкву. Церква вміщає около 400 сидячих місць. Монастир має 24 кімнати для ченців і інші залі для різних чернечих зібрань і бібліотеки. Монастир дуже солідний, збудований з блоків, заліза і цегли. Все те збудоване на 160 акровій фармі коло міста Вудсток. Впреп. отець Теофан Шевага є ігуменом. Йому помагає о. Яків Милянич і

кілька Братів. Вони плянують відчинити старечий дім і сиротинець для хлопців. Покликання конечні, щоб цей Чин міг розвиватися в Канаді.

5) Христос заявив на початку свого проповідування: "Сповнився час. Боже царство близько. Покайтеся і вірте в Євангелію". Що це значить? Каятися це жалувати за гріхи. Коли ж людина дійсно жалує за гріхи?

Гріх це єдина перепона, що не дозволяє людям лучитися з Богом. Бог не може замешкати в душах, де панують гріх і любов до гріха. Ось, тому Христос закликає всіх каятися, цебто позбутися гріха, якщо вони бажають стати Його послідовниками. В цій справі нема винятків. Хто цього не зробить, той не буде Христовим учнем і не матиме частки в небеснім царстві.

Каятися значить не тільки жалувати за гріхи, але й намагатися змінити свій світогляд і думати по-Божому. Св. Павло каже: "Плекайте такий самий світогляд у собі, який мав Ісус Христос" (Филипяни 2, 5). Всі ми мусимо постійно змінятися, щоб набути Христовий світогляд, проти якого борються наші пристрасті. Хто задоволений із себе самого, той ніколи не дійде до християнської досконалости, як це вказує причта про митника і фарисея (Лука 18, 9). Давні жиди ділили людей на дві групи, тих, що бодай зовнішньо зберігали цілий Божий Закон, і вони звалися праведниками, і тих, що переступали його, і це були грішники. Св. Іван Хреститель не робив ніякої різниці між людьми, бо всіх закликав до покаяння як умовини, щоб стати членами Христової Церкви. Ми ж усі є грішниками, якщо не особисто, то бодай колективно, бо не протестуємо проти зіпсуття, расової дискримінації, порушування прав слабших, поневолення менших народів і злочинів, які бачимо між собою. Отож усі маємо за що каятися і почуватися грішними.

6) Св. Петро написав: "Слуги з глибокою пошаною коріться своїм панам, і то не тільки добрим і лагідним, але й прикрим" (1 Петро 2, 18). Чи Св. Петро був за тим, щоб рабство панувало в світі, щоб невільники служили панам, які часто неполюдськи поступали з ними?

Ні, Св. Петро зовсім не одобрював невільництва і рабства. Проте це надужиття було таке закорінене в світі і

в думанні людства, що годі було зразу його усунути, не спричиняючи страшного замішання і безладдя в світі. Тут потрібно було повільної еволюції в думанні людей, щоб вони зрозуміли, що всі люди є рівні перед Богом, бо всі вони Божі діти, тому ніхто не має права тримати інших у рабстві і використовувати їх праці для власних вигід.

7) Я знаю, що Церква може проголошувати деякі правди як догми. Які ж правди вона годна проголосити як догми і зобовязати всіх вірних вірити в них під загрозою гріха і прокляття?

Ніяка правда віри не годна бути окреслена як догма, коли вона не знаходиться бодай **включено-імпліціте** в Біблії, от хоча б непорочне зачаття Божої Матері чи її внебовзяття з тілом і душею, яке включається в її гідності Матері Божого Сина, і в повноті ласки, бо ангол назвав її благодатною (Лука 1, 28).

Догми це не **приватні опінії** богословів чи навіть **приватні вислови Папи.** Це врочисті окреслення Божих правд. Так само є догмою така річ — правда, що хоч неокреслена Церквою, все таки ціла Церква, вірні-миряни і єрархія приймають її як таку, хоч про неї нема офіційної декларації Собору чи Папи як найвищого провідника Церкви, коли він промовляє до всіх християн і заміряє проголосити щось як догму. Такими догмами були колись число святих тайн, непорочне зачаття і внебовзяття Божої Матері й інші. Те саме треба сказати про справи, що їх проповідують священики, навчають під час катехитичних викладів, чи голосять у Літургії, тощо.

Кожна догма має в собі два складники: Божу правду і її окреслення. Правда Божа є незмінна: "Небо і земля минуться, але ані одна йота з Закону не пропаде" (Матей 5, 18). Зате саме окреслення правди може бути більше або менше досконале, тому його можна поліпшити, от як другий ватиканський Собор вияснив окреслення папського примату, проголошеного першим ватиканським Собором у 1870 року, додаючи до нього рішення про колегіяльність, цебто що Церквою рядить колегія єпископів під проводом Папи (Конституція про Церкву Ч. 22), який представляє Христа для вірних.

Климент Олександрійський (†217) каже: "Господь Ісус є для нас принципом нашого навчання чи то через пророків чи через Євангелію чи через блаженних апостолів. Він різними способами, в різних місцях від початку аж до кінця є провідником нашого знання".

8) Чи люди завжди сповідалися в сповідальницях так, як це тепер робиться?

Ні, сповідальниці—це новітня річ. Їх запроваджено на приказ Тридентського Собору аж в 16-ім столітті.

Церква зразу накладала на людей обовязок визнавати деякі тяжкі, публічні гріхи. З малих повседневих гріхів не було обовязку сповідатися. Вони прощалися добрими ділами, милостинями і постом. Первісна Церква не вимагала визнавання малих гріхів у тайні покути.

Натяки на сповідь, як сповідь відбувалася, дуже рідкі і неясні у писаннях Отців Церкви, тому годі щось точного сказати про цю справу. Знаємо, що Церква вимагала від усіх каяння і покути, себто молитви, добрих діл милосердя і заступництва громади за грішників. Як гріх був публічний і давав згіршення, то керівники Церкви публічно картали грішників і накладали на них публічну покуту, що часто тривала цілими літами. Часом вони навіть на час виключали таких грішників із Церкви, як це вчинив Св. Павло з одним недобрим християнином у церковній громаді в Коринті в Греції: "Видати такого Сатані на погибель тіла, щоб його дух спасся в день Господній" (1 Коринтяни 5, 5).

Історія доказує, що сповідь відбувалася перед самим єпископом чи священиком або деякі гріхи в церквах треба було публічно визнавати перед цілою церковною громадою. Від четвертого століття церковна влада щораз більше окреслювала, які покути треба накладати за гріхи. Загально кажучи, церковна практика дозволяла людям тільки раз у житті приймати тайну покути, бо покута вважалася "другим хрещенням", якого не вільно повторяти. Діти ж узагалі не приступали до сповіді.

Хоч Церква накликала священиків і кандидатів до священства часто сповідатися, то публічна покута була заборонена для них у первісній Церкві.

В середньовіччі англосаксонські монахи зачали запроваджувати в латинській Церкві часту приватну сповідь.

Вони відразу накладали на каянників покуту і давали їм розгрішення, ще заки вони відбули покуту за гріхи. В тім часі зачато так само вводити сповідь із малих гріхів. Зразу Церква вимагала, щоб каянники визнавали бодай деякі тяжкі провини в сповіді, а менші прогріхи прощалися постом, милостинею і молитвою.

Як же зачато вважати саму сповідь за покуту, тоді зачала входити в звичай сповідь із побожности, коли то люди ішли сповідатися, хоча б не мали смертельних гріхів.

9) Я читала, що католицька наука розвивається. Що це значить? Чи в цім розвої зявляються нові правди віри, які Церква окреслює як догми?

Христова Церква це живий організм, подібний до людського тіла. Св. Павло отак говорить про це містичне Тіло, що є Церквою: "Так само як тіло є одне, хоч в нім є багато членів, і всі члени тіла, хоч їх багато, становлять одне тіло, так і Христос. Всі бо ми, що хрестилися в одного Духа, є одним Тілом, чи то юдеї чи греки. . .Всі ми наповнені одним Духом" (1 Коринтяни 12, 12-13).

Конституція ж про Церкву, проголошена другим ватиканським Собором, каже:

"Вділяючи Свого Духа Своїм браттям, покликаним із усіх народів, Христос містично злучив їх у Своє Тіло" (Ч. 7).

Хоч Божі правди були обявлені Богом і записані в Святім Письмі, все таки вони не завжди ясно окреслені. Церква щораз краще і ясніше розуміє їх і згодом окреслює як догми, не додаючи нічого істотного до Божого обявлення. Завдяки цьому живому розвоєві в Церкві появляються дові догми, себто свіжі окреслення Божих правд.

Розвій догм можна прирівняти до розвою зерна, з якого зчасом розвивається дерево, бо в цім зерні скриваються всі сили, які поволі доходять до повноти.

І так Халкедонський Собор у 451 році окреслив слово 'істота-суть', 'особа', 'одноістотний'.

10) Чому Божа ласка є доконче потрібна, щоб людина могла добре жити?

Людина це упала в гріх Божа дитина. Первородний гріх сильно послабив її природу. Вона потребує не тіль-

ки ласки, щоб виконувати надприродні добрі діла, які мають право до вічної нагороди, але й щоб вона могла морально проживати, уникаючи природно лихі діла, от хоча б коли поганин шанує власність і життя свого ближнього, тощо.

Христос заявив: "Як гілка сама від себе не годна принести плоду, коли не перебуватиме на виноградині, так і ви (не можете нічого доброго вчинити), коли не будете перебувати в Мені" (Іван 15, 4). Пояснюючи Христові слова, "Без Мене ви не годні нічого вчинити" (1 Іван 15, 5), Св Августин додає, що Христос заявив, що ми без Нього не тільки не годні малощо чинити, але неспосібні взагалі нічого доброго виконати.

Мої враження з Бразилії

о. М. Шудло, ЧНІ.

Пошукування за діяпазами й іконами Христа Спасителя

18-го квітня поступив я до різних крамниць з релігійними речами, але не знайшов ні ікон славної статуї Христа Спасителя, ані діяпазів (слайдс). На другий день уранці вибрався до центра міста, бо сказано мені, що згадані речі буде можна там дістати. Багато я находився від одної крамниці до другої, заки знайшов маленьку крамничку з діяпазами міста Ріо. На жаль ікони не знайшов, тому по полудні мусів їхати на гору Корковадо, щоб купити згадані ікони.

В дорозі до Корковадо один молодий мужчина, що продавав білети в автобусі, заявив мені, що мінімальна платня робітника виносить заледве 30 долярів на місяць. Сам він заробляв около 33 доляри. Був жонатий і мав троє дітей. Пара пересічних черевиків коштує коло 7 долярів. "Як же ви годні вижити на такій платні?" спитався я. На це він заявив: "Тяжко мені жити!" Він питався, скільки заробляють американські робітники, і здивувався, що робітничі заробітки такі високі в Америці і Канаді.

Проте бодай деякі люди мусять тут добре заробляти, бо в місті на вулицях повно автомобілів і рух прямо

жахливий. Навіть Нью-Йорк не годен рівнятися з ним. Рух зачинається вранці і триває до півночі, або по півночі. Так само тут повно автобусів, куди більше ніж у Нью-Йорку. Автомобілі страшно скоро їздять по вулицях. Так само й автобуси.

Клопіт на пошті

Я купив ікону Христа Спасителя, запакував і відніс на пошту, недалеко монастиря. Тут пошта відчинена до 8 або 9 вночі, бо замкнена в пообіднім часі. На жаль на цій пошті не хотіли прийняти пакунка і робили різні трудності. Казали прийти завтра, бо чого б треба спішитися. Як я заявив, що завтра врано відїжджаю з Ріо, то послали мене на другу пошту, яких пять миль дальше. І там не хотіли прийняти. Один урядовець заявив: "Лишіть тут. Вірте мені. Заплатіть, і я вишлю завтра ваш пакунок!" Я не погодився і відповів, що заберу його до Аргентини і звідтіля вишлю. По цій заяві відослали мене до головної пошти. Пішов на головну пошту. Там було дві жінки, що бездільно розмовляли. Я представив своє невідрадне положення. Одна з них пішла за віконце, зважила пакунок і продала поштові марки. Клопіт же з тим, що марки не були нагумлені. Я мусів сам мастити їх гумою і наліплювати, тому добре замастив собі пальці, бо замість дати одну чи дві марки, вона дала мені 12, і їх треба було намащувати на спеціяльнім колещаті і наліплювати. Коли ж я спитався її, чому урядовці й уряднички в двох попередніх поштових урядах не прийняли пакунка, то вона тільки здвигнула раменами і зявила: "Бо їм не хотілося! Сама ж тільки з ласки це зробила для вас!" Вона сказала мені, що пакунок буде лежати яких три дні в цім уряді, заки вийде з нього. Так скоро йде тут пошта! Проте вона була чемна і не казала відчиняти пакунка, як це звичайно тут робиться.

Вертаючись автобусом додому, я сказав це продавцеві білетів: "Чому тут у вас все таке скомпліковане? Пощо тратиться стільки часу, бо мені забрало майже дві години, щоб вислати цей пакунок?" Він тільки співчутливо поглянув на мене, здвигнув плечима й усміхнувся.

Один отець казав мені, що тут потрібно багато терпеливости, бо речі тут поволі робляться через офіційні

комплікації, тому звичайно треба багато часу, щоб полагодити справу.

Ввечорі 19-го квітня працівниці парафії соціяльного відділу мали пікнік в залі О.О. Редемптористів. Було їх коло 40. Співали, їли підду і пили безалькогольні напитки. Пікнік скінчився о годині десята тридцять.

Вранці 20 квітня 1969 року я відправив Службу Божу, попрощався з Отцями Редемптористами, подякував їм за братню гостинність і відлетів до Сан Паоло, сподіючись, що в Сан Паоло не буде так гаряче і вночі комарі не будуть кусати і не давати спати. Загальне враження з Ріо де Жанейро було гарне. Місто пречудне. Тут є гарний музей модерної штуки. Завважується поступ до кращого, хоч він занадто повільний. Проте люди якось дають собі раду. Зрештою видатки на життя не є такі високі, як в Америці, чи Канаді, бо тут завжди тепло, тому не треба ні дуже вбиратися, ні огрівати помещкань. Прикро воно для чужинців і самих бразилійців, що тут тяжко телефонічно полагоджувати справи, бо або телефон не функціонує або кажуть приходити до урядів й офіційно полагоджувати справи.

Приїзд до Сан Паоло

20-го квітня 1969 року я приїхав літаком до Сан Паоло, столиці штейту Сан Паоло. В дорозі стрінув американського єпископа, францісканина з Нью-Йорку, Єроніма А. Печілльо. Хоч він походить з італійського роду, все таки не знав італійської мови. Ми розмовляли по-англійськи. Він є єпископом у Коронель Овієдо в Парагваю. В розмові заявив мені, що Парагвай і Болівія це найбільше примітивні держави в Полудневій Америці. Під час лету з Ріо до Сан Паоло я оглядав горбовату країну, понад якою пролітав наш літак. Тут уже видно, що околиця більше заселена, бо часто видно села і містечка. Єпископ Печілльо запросив мене відвідати його, як проповідатиму в Парагваю. Він теж зазначив, що в його "палаті нема ні води, ні електричного світла."

Місто Сан Паоло лежить на горбках. Це найбільше ідустріяльне місто в Бразилії. Пообідавши в монастирі О.О. Редемптористів, вибрався до поблизької семінарії Отців Редемптористів. Це величезний будинок, недавно викінчений. Там є 66 семінаристів Редемптористів і 8 з

інших Чинів, що там студіють. Отець, що займається покликаннями, завіз мене туди своїм автомобілем. Будову семінарії закінчено в 1967 році. Стоїть на горбку, недалеко Сан Паоло. В Бразилії є 3 провінції О.О. Редемптористів і декілька віцепровінцій. Тут трацюють Редемптористи з Бельгії, Голяндії і Німечини, бо в Бразилії є мільйони німців.

Вертаючись додому, отець показав мені гарний будинок парляменту, біля якого стоїть модерний жидівський шпиталь. Жиди ведуть сливе всю торгівлю в Сан Паоло. Ми проїхали осередком міста. Це був вечір. Місто має гарні і широкі вулиці. Понад містом уряд будує широкий гостинець, щоб полегшити автомобільний рух, бо в Бразилії є дуже багато автомобілів. Слід зазначити, що 60 відсотків цих автомобілів це "Фолксваґони", німецькі автомобілі, бо в Бразилії німці практично забрали сливе ввесь автомобільний ринок у свої руки. Фолксваґон коштує там $900.00, а найменший американський автомобіль — $1,100.00.

Відвідини О.О. Василіян

21-го квітня я взяв автобуса і поїхав до провінції Парана відвідувати монастирі українських Отців Василіян. Дорога вела між горами. Було на ній повно закрутів. Бразилійські автобуси гарні, чисті і вигідні. Вони тримаються часу, тому точно виходять і приходять. В автобусі було повно людей. Подорож до Куритиби, столиці Парани, тривала коло сім годин і пів з двома перестанками. Один перестанок тривав 10 хвилин, другий пів години.

Біля мене сиділа старша учителька, полька з походження. Вона вже була на пенсії, після 25 літ навчання. Тепер вона отримує 85 долярів на місяць, і це вистачає їй на життя. Оповідала, що новий бразилійський уряд виловлює шахраїв, судить їх і карає вязницею. Ідє тут головно про урядових і політичних шахраїв, які "добре" користали з політики за попереднього уряду. Колишні урядовці мають здавати справу урядові, як вони доробилися. Багато з них сидить у тюрмі за підкупства і крадежі державного майна. Ці речі бувають публіковані в пресі і радіо. Ось тому тепер менше крадежей і шахрайств.

Крім цього згадала про "батальйони смерти", що під цю пору діють в Бразилії. Ніхто не знає, до кого властиво належать ці батальйони. Ці батальйони вбивають на місці великих злочинців, як зловлять їх під час нападу на банки. Ніхто не розсліджує, хто вбиває їх, і так справа замовкає, хоч це буває оголошене в пресі.

Мені пояснено, що це діється тому, що суди дуже лагідно поступають зо зловленими бандитами, яких по короткім часі тюрми випускають на волю, і вони знову займаються бандитством, нападами на банки, тощо.

Ця вчителька була задоволена з теперішнього уряду, бо він багато робить, щоб піднести рівень життя народу, будує дороги, дбає про лад у державі тощо. Проте і цей енергійний уряд не годен собі дати ради із поштою, яка надзвичайно повільна в країні. Те саме із телефоном. Вона верталася з відвідин своєї дочки в Ріо де Жанейро. Три дні перед відїздом з Куритиби вислала телеграму дочці, повідомляючи про свій приїзд. Сама ж вона приїхала до дочки, і аж один день по її приїзді прийшла телеграма!

Автобусові білети в Бразилії не багато коштують. Від Сан Паоло до Куритиби буде коло 300 американських миль. Я заплатив за це 12 крузейрів, що буде рівнятися 4 американським долярам. Бразилійські гроші звуться крузейрами. Цю назву взято від констеляції Ведмедиця. Хоч літаки і автобуси добре функціонують, то залізниці, пошта і телеграфи дуже пиняві. Уряд плянує передати пошту приватним інституціям, бо не годен інакше зреформувати її й усунути з неї безладдя.

В Бразилії є багато безробіття. Безробітні не мають ніякого соціяльного обезпечення, тому гірка їх доля. Не один із них краде, щоб якось вижити. Сама ж заробітна платня є дуже низька, тому не мало людей намагається мати дві праці.

В Куритибі на автобусовій станції стрінув нас чоловік згаданої учительки і завіз мене до О.О. Василіян. Вони дуже гарно прийняли мене. Перед вечерою завели мене до Сестер Служебниць, що тут мають школу. Вони вже вибудували великий шкільний будинок. По вечері Отці завезли мене на відвідини до Владики Йосипа Мартинця, ЧСВВ. Ми провели годинку на розмові.

Владика мешкає в маленькій хаті біля церкви. Тепер Отці Василіяни будують нову церкву на місці старої, і вона правдоподібно стане новою катедрою. Ця церква є в осередку міста, бо Владика мешкає на передмісті. В Куритибі є три наші католицькі і дві православні церкви.

Українці в Бразилії

Куритиба це столиця штейту Парана. Це гарне, радніше фармерське місто, що має 700,000 населення. Всіх українців у Бразилії буде коло 150,000, з яких 120.000 це католики, а решта православні. Українці католики мають власного єпископа від 1958 року. Це Преосв. Кир Йосип Мартинець, ЧСВВ. В 1969 році наші православні брати так само отримали власного єпископа в особі Преосв. Кир Йова Скальського.

Майже всі українці живуть у штейті Парана. Це фармерський штейт, тому наші люди найбільше займаються фармерством. В Куритибі, є коло 1,300 українських католицьких родин. Назва Куритиба походить від індіянського слова "курі-тіба", що означає "багато овочів". Ці овочі ростуть на великім дереві, замкнені в великих круглих шишках. Люди варять або печуть ці овочі й їдять їх. Вони мають трохи інший смак ніж каштани, і є подовгасті. Поза штейтом Парана є мало українців, от хоча б у штейті Сан Катерині, в Сан Паоло і в Ріо Гранде до Суль. В Ріо де Жанейро є заледве 7 наших родин, тому там нема нашої парафії.

Осередок українського життя є в Прудентополісі, де Отці Василіяни мають свою друкарню, видають нашу пресу і де є їхня велика семінарія. Українці зачали приїжджати до Бразилії в 1895-6 роках. Сьогодні одні з них мають великі, другі малі фарми. Назагал нашим людям живеться доволі добре.

Отці Василіяни сливе від самого початку працюють між нашими людьми в Бразилії. Вони мають тут три монастирі, що є осередками діяльности Отців в різних колоніях, що вони обслуговують. Вони мають монастир у Куритибі, столиці Парана. Там будують нову семінарію. Вони мають 25 семінаристів, що покищо вчаться в Прудентополісі. Мають теж 12 новиків в Івай. Всіх Отців Василіян у Бразилії є 34 і 16 Братів. Отці обслуговують

коло 150 колоній. Деякі з цих колоній більші, інші менші. Деякі з них дуже бідні. До 1940 року Отці доїжджали кіньми чи возами до цих колоній. Тепер вони їздять джіпами, бо дороги не надаються для автомобілів. Вони занадто круті і шорсткі. Дороги тут є добрі і лихі, а деякі прямо непроходимі.

Часто треба було їхати три дні конем або мулом, щоб дістатися до деяких колоній. Треба було їхати лісами і спати під деревами. Часом Отці їхали лісами три дні, не стрічаючи живої душі. Це напевно було дуже тяжке життя для Отців, куди тяжче ніж у Канаді. Їздили вони такими вузькими стежками в лісах, що тяжко було минутися, коли хтось надіхав. На щастя тепер їм куди краще і легше обслуговувати колонії, бо побудовано багато доріг і закуплено джіпи.

Наші люди в Бразилії назагал добре маються фінансово, хоч є трохи бідних між ними. Отці Василіяни видають тижневик **"Праця"** і місячник **"Місіонар"** у своїй друкарні в Прудентополісі. Світських священиків є тільки 8 у Бразилії.

Сестри Служебниці дуже гарно розвинулися в Бразилії. Під цю пору є їх коло 300.

Вони займаються вихованням молоді, відвідують наші родини і сильно помагають Отцям у душпастирській праці. Це дійсні Христові апостоли. Крім Сестер Служебниць є ще Сестри Св. Івана, і буде їх коло 50. Вони так само займаються виховною працею між народом. Є так само **Катехитки Христового Серця,** і їх є дуже багато. Вони ведуть школи, займаються навчанням релігії, мови й обряду.

Назагал тут наші люди добре ходять до церкви і держаться свого обряду, навіть молодь, що пересічно розуміє українську мову. В деяких околицях наша дітвора говорить тільки по-українськи, бо не знає португальської мови. Ціла південна Америка, за винятком Бразилії, розмовляє по-еспанськи.

Отці Василіяни мають малу семінарію в Прудентополісі. Там є 98 хлопців. Я відправив для них Службу Божу і виголосив коротеньку проповідь, як відвідував цей монастир. Місто Прудентополіс названо в честь президента "Пруденте", який сильно займався імміграцією.

Є багато покликань до чернечого і священичого життя між нашим народом у Бразилії, бо між ним нема таких радикальних рухів, як між латинниками. Релігійне життя нашого народу тут доволі сильне і зорганізоване, краще ніж в Аргентині. Зате національне життя краще зорганізоване в Аргентині. Український Союз видає в Куритибі тижневик **"Хлібороб"**.

Отці Василіяни всюди дуже гарно приймали мене, чи то в Куритибі, чи в Понте Гросса, чи Прудентополісі, чи в Івaї. Саме тоді вони мали провінціяльну капітулу в Прудентополісі як підготовку до загальної капітули, що в осені має відбутися в Римі. На цій капітулі в Прудентополісі я мав нагоду стрінути багато Отців і поговорити чи подискутувати з ними.

24-го квітня вернувся до Сан Паоло до Отців Редемптористів. Там пробув іше один день. Слід зазначити, що комплікація, це частина тутешнього урядування. Хотів телефонічно потвердити свій відїзд літаком до Монтевідео, Урагвай. Не прийняли. Треба було тратити час і їхати до міста. Самі урядовці в компанії Варіґ (Варіґ це бразилійська летунська лінія) казали мені, що їм самим не подобаються ці комплікації, але що ж робити? Деякі з них були в Америці і бачили, як там полагоджуються справи, але вони не годні нічого вчинити, щоб упростити різні процедури.

Ввечорі цього дня поїхав до семінарії О.О. Редемптористів біля Сан Паоло, і на другий день уранці відправив нашу Службу Божу для студентів Редемптористів і дав їм Святе Причастя. Деякі з них перший раз причащалися під двома видами. По сніданні Отці відвезли мене на летовище і я відїхав до Парагваю.

Парагвай (26-28-IV, 1969)

Парагвай це маленька країна, що має коло 3,000,000 населення. Це бідна країна, бо нерозвинена. Під час лету урагвайським літаком компанії Плюма служба давала нам різні напитки, вино, тощо, і все те задармо. Служба була дуже чемна. Лет із Сан Паоло до столиці Парагваю Монтевідео тривав коло одної години.

Монтевідео це велике місто, бо має півтора мільйона населення, цебто половина всього населення живе в

столиці. Є там багато безробіття і нужди. На вулицях можна рідко стрінути новий автомобіль. Зрештою їх мало тут, і сливе всі вони дуже старі. Людям тяжко набути новий автомобіль, бо уряд наложив страшний податок, який є майже вчетверо більший, ніж кошт самого автомобіля. Робітники мало заробляють. Сливе всі багатства країни знаходяться в руках нечисленних одиниць, а загал населення бідує.

В Монтевідео донедавна була наша парафія, але вона тепер розпалася. В самім місті буде ще коло 18 наших родин. Багато українців виїхало до Америки чи Канади, шукаючи кращої долі. Один студент, який студіює медицину, сказав мені, що тяжко йому приходиться заробити 10 долярів на місяць, щоб оплачувати школу.

Я хотів знайти якусь нашу родину в Монтевідео, тому зачав шукати в телефонічній книжці за різними іменами. Знайшов родину "Козак" і зателефонував до неї, але це були мадяри. Пробував інші родини, що мали українські імена, але надармо.

27 квітня я взяв автобуса і пішов оглядати місто. Часто питався людей за інформаціями, і вони дуже радо давали їх і пояснювали, що і де можна бачити. І так оглянув катедру, обеліск незалежности, на якім з трьох сторін є виписані гасла: "Свобода, Сила Закон", памятник **Артіґаса**, що здобув незалежність для Уругваю в 1830 році, університет, тощо. Ввечорі пішов поглянути на кіно "Черевики Рибалки". Воно було в англійській мові, а тільки заголовки були подані по-еспанськи.

І в Монтевідео мусів їхати до міста, щоб потвердити свій лет до Буенос Айрес. Така тут загальна практика в латинській Америці, через яку тратиться багато часу, бо те, що в Америці чи Канаді можна телефонічно полагодити за кілька хвилин, забирає годину або дві в Полудневій Америці. 28-го квітня відїхав трамваєм на летовище. Мав іще з годину часу, заки літак відлетів. Там стрінув двох англійських місіонерів і провів з ними цей час на цікавій розмові.

Мати до дочки: Варварко, ти б уже раз зачесалася, бо виглядаєш як твій братчик Івась".

PROTECTION OF THE BLESSED VIRGIN MARY

We pray to the Blessed Virgin: "We come to your patronage, O Virgin, Mother of God. Do not despise our prayers in our afflictions, but deliver us from our miseries, You who are alone pure and blessed".

The feast of the patronage of the Blessed Virgin is widely known in Ukraine. Hundreds of churches have been dedicated to it in towns and villages, which shows how much confidence our people have in the powerful protection of the Mother of Christ.

The Constitution on the Church, published by the Second Vatican Council, calls her with St. Epiphanius: "Mother of all living" (N. 56).

The origin of the feast

In 903 during the reign of emperor Leo the Wise there was a terrible pestilence in Constantinople, the capital of the once famous Byzantine empire. Thousands upon thousands of people were dying from the pest which medical art could not stop. Despairing of human help, the people of the terrified city turned to the Blessed Virgin Mary who was always highly honored in the Eastern Church.

One night the church, dedicated to the Mother of God in Vlakherna, the bay of the capital, was jammed with the praying people. Among them were two Ukrainian monks, Andrew and Epiphanius, who came from Ukraine to visit the famous monasteries on the mount Athos. On their return home they stopped in Constantinople.

While the frightened people prayed to the Blessed Virgin, St. Andrew and his companion joined the congregation, and stayed there from early evening till morning. At four o'clock in the morning Andrew had a vision. He saw a beautiful Lady, accompanied by many Saints, among whom were St. John the Baptist and St. John the Evangelist. The Lady started from the Royal Doors in the church and was proceeding toward the praying congregation. Many Saints followed her, singing pious hymns. When the Lady reached the pulpit, Andrew said to Epiphanius: "Do you see the Queen of the Universe?" "I see her, Father", the monk replied.

Then the Lady went to the altar in the sanctuary and began to pray for the people. Tears ran from her

beautiful eyes. After a long prayer she took her veil and spread it over the people in the church. The glory of God filled the church when she did it. After a while she took the veil and disappeared with all the Saints who accompanied her to the church.

At that very moment the pest stopped in Constantinople, and no one else died thereafter. Sts. Andrew and Epiphanius told the people what they had seen. The grateful people began to praise the mother of God and thank her for her protection and help, calling her "the Protectress of the Christian people."

When the two monks returned to Ukraine, they began to propagate devotion to the powerful protection of Mary among our people. Finally in the twelfth century our Church has instituted a feast, called "The Pokrov" or protection of the Mother of God, and ever since the icons depicting Mary spreading a kind of cincture over the people can be found almost in every Ukrainian home in Ukraine.

In the seventeenth century the powerful Turkish army invaded Ukraine. Many strongly defended cities fell to the enemy, including Kamenets Podilsky, a real fortress, but not Terebovla, an old city and an ancient capital of the Ukrainian princes.

After having conquered Kamenets Podilsky the Turkish army moved against Terebovlia, which did not have much chance to resist the powerful attack. The walls were old and the defenders were scarce. There was no hope that help and rescue would come from somewhere. The terrified inhabitants of the region, fearing slavery and deportation, fled to the city. When the enemy attacked the walls, the population retreated to the ancient castle, praying to the good Lord to save them from the hands of the Turks who upon conquering the city would have killed the old ones and taken the young into slavery to be sold throughout the Turkish empire.

The last defence of the castle were the old walls. The Turks attacked several times, but the defenders pushed them back. As the days of the siege dragged on the fighting Cossacks and the population began to suffer from lack of food, because there were no supply routes.

Finally the Turks began to drill into the walls to put the mines in and explode the walls. When the people heard that, a panic overpowered them, because the walls were their last defence.

Then a monk appeared and cried out to the frightened inhabitants: "Follow me, and I will lead you to the one that can save you from the Turks!" The people blindly followed the monk who led them to the old church of the Blessed Virgin. Then he and the people knelt and began to pray: "Salvation of Christians, save us from the Turks".

At that moment the mines exploded and the people almost froze from fear, knowing that the end had come, once the walls of the castle were gone. Leaving the church they ran to the walls, but the walls stood firm. They could not understand what had happened. Then the monk shouted: "Look, look who is above us!" The people turned their eyes heavenwards and saw that the Blessed Virgin was spreading her cincture — omophor over the city and the castle.

When the Turks heard that the mines had exploded without damaging the walls, they began to shout in rage: "Witchcraft, witchcraft" and started to shoot the arrows at the town, but the Blessed Virgin turned them back at the attackers, and the arrows hit and wounded countless Turks.

Seeing the miracles, the army withdrew from the city, and the grateful population went back to the church to thank their heavenly protectress for the help and salvation.

No wonder, that Our famous Cossacks had so much confidence in the Mother of God. There was a church dedicated to the Protection of the Blessed Virgin Mary in the Sich, the bulwark of the Cossack army, till the Sich was destroyed by the Russian domination.

Our Cossacks' military expeditions were always under the protection of the Blessed Virgin, because the Cossacks marched under the banners, wearing the picture of the Protection of the Blessed Virgin. When the Turkish army of 300,000 attacked Austria in 1683 in order to invade the whole of Europe and besieged Vienna, its capital, our Cossacks took part in the campaign on the side of the free world. When the decisive battle was fought between the Turks and the united Christian armies, the Cossacks attacked the Turks with the following prayer: "Protectress of the Christian people, help us!" And they broke the backbone of the Turkish army. After the defeat at Vienna the famous Turkish empire began to decay and ceased to constitute a manace of Christianity.

EARTHQUAKES

The Messina earthquake of Dec. 28, 1908 in Italy, was among the worst known in history. It covered many square miles. Between 60,000 to 80,000 people lost their lives in Messina alone. The whole loss in human lives was around 200,000.

Landslides, explosions, volcanic activity and any abrupt movement by a mass of rocks are the causes of earthquakes.

Most destructive earthquakes are caused by rocks within the earth that under stress break or shift to a position where they are under the strain.

The earthquake belt lies along the coast of the Pacific Ocean, through China, India, and Asia Minor, following the general direction of the Himalayan Mountains, the Caucausus and the Alps to Gibraltar. Volcanoes are found in the same general regions.

They (the Jews) will expel you from the synagogues, and indeed the hour is coming when anyone who kills you will think he is doing a holy duty for God (John 15,2).

Why you don't have is because you don't pray. When you do pray and don't get it, it is because you have not prayed properly; you have prayed for something to indulge your own desires (James 4, 3).

WHAT IS SIN?

Rev. M. Schudlo, CSSR.

ГОЛОВНІ ГРІХИ

CAPITAL SINS

The history of Christianity cannot be properly understood without a reference to sin, because Christianity is the history of what God, through Christ, did to save men from their sins and their consequences. *St. Paul* says of Christ: "It was essential that He should in this way become completely like His brothers so He could be a compassionate and trustworthy High Priest of God's religion, able to *atone* for human sins" (Hebrews 2, 17). That's why St. John the Baptist called Christ "the Lamb of God that takes away the sin of the world" (John 1, 29 and Isaias 53, 7). Christ *overcame sin* by the power of the Cross.

Sin is a moral disordination through which man disturbs the order established by God for His own glory and the welfare of man himself.

Different kinds of sin.

Original and personal (actual) *sin*

Original sin is the sin committed by Adam and Eve in paradise, and handed down to all their descendants just because they inherit their human nature. *Christ* had no sin, because He is the Son of God. The Blessed Virgin *Mary* was preserved from original sin by a special privilege, because she is the Mother of the Son of God. (It is a *dogma* of faith).

Personal or actual sin is an action or inaction contrary to the law of God. For instance, to *steal* is an action; to miss *Mass* on Sunday through one's own fault is an inaction.

Man sins when he deliberately and freely does something which is at *variance* with the will of God.

By transgressing a just *human* law man also offends God, because at least remotely he sins against the law of God which is the basis of all human laws.

A person does not need an *intention* of offending God when he sins. It is enough to violate some God's law *knowingly and deliberately*, for instance, to get intoxicated, even though the man does not intend to offend God.

In every sin there are two elements—factors: a) a *positive* act of will by means of which man chooses something contrary to God's will, and b) a *defect* of what should be present to make the act morally good.

St. Augustine (354-430), bishop of Hippo in Africa and Doctor of the Church defines sin as follows: Sin is "a thought, word or deed against the eternal law of God". Thus sin is a deliberate attitude of subjective opposition to the law of God. It is a *kind of self-assertion* against the supreme dominion of God and His loving solicitude for man, a repetition of what Adam and Eve did in paradise: "Your eyes will be opened and you will be like gods, knowing good and evil" (Genesis 3, 5).

Conditions for sin

An act must fulfill *three conditions* to be a sin:

There must be some moral disordination or defect in the act, at least as the man conceives it;

Man must know it;

He must somehow consent to it.

If these three conditions are present, the sin is *formal*. If a person does something that is *objectively* wrong, but he does not realize it, his sin is only material, that is, there is the matter for the sin, but no sin itself, because knowledge is lacking; for instance, a Catholic commits a material sin when he misses Mass on Sunday, while thinking it is Saturday. It is also possible for a person to commit a *formal* sin which is not *objectively* a sin, for instance, when a Catholic eats meat on Thursday, thinking it is Friday.

The Bible and Sin

The Bible is the history of a sinful mankind which God tries to save from sin and damnation.

The Bible says that sin is *transgression* of God's law. By sinning man puts himself in the *state of sin* which is an essential result of sinning. He becomes a slave of sin. Our Lord says: "Everyone who commits a sin is a slave of sin" (John 8, 34).

When a man sins he seeks himself instead of God, and therefore becomes another *prodigal son* (Luke 15, 11-13). By choosing himself, man loses God, as the prodigal son lost his father. He refuses to honor God, and as a result he will lose his soul.

By losing his own soul, a man *weakens the mystical Body* of Christ and thus diminishes the chance of his fellow man's salvation. Thus every sin has an *antisocial* aspect, and therefore it is never a completely personal action. The loss caused to others is not easy to restore. This should be a warning to everyone to avoid even the slightest sin as harmful to the Kingdom of God which every sin undermines.

Prophet *Isaias* reproached the ancient Jews, saying: "Your iniquities have made a gulf between you and your God" (Isaias 59, 2).

Sin opposes the will of God, because in every sin there is a *subjective* opposition to God's law. The grace and love of God in the Holy Spirit are the *essence* of the New Testament. St. *John* says: "God loved the world so much that He gave His only Son so that everyone who believes in Him... may have eternal life" (John 3, 16). Since Christ is the greatest gift of God to man, the center of the New Testament and the best manifestation of God's love for man, a sin is a *refusal* to accept the grace and love of God. The Jews were guilty

of such a refusal, because they rejected Christ. St. John says: "He came to His own domain and His people did not accept Him" (John 1, 10-11).

Sin is an injustice. Being God's creature, man must serve God and love Him, because the creature belongs to its Creator. It is not an injustice done to one's fellow man, but to God Who is our Lord and Maker, because a man disobeys God when he sins. God complained about this injustice, saying: "I reared sons (children), I brought them up, but they have rebelled against Me. The ox knows his owner and the ass its master's crib, but Israel knows nothing, and My people understand nothing" (Isaias 1, 2-3).

Do men understand the malice of sin?

When man sins and lives in sin, is he actually aware of its dreadful state, of the loss of salvation and of the danger of eternal damnation? If he knows that he does not want to repent and atone for his sin, then it is a sin of malice which is called *satanic.* Satan, the leader of the devils, does not want to repent of his rebellion against God. It is the *sin* against the Holy Spirit which cannot be forgiven, because there is no forgiveness without repentance. Our Lord said: "I tell you solemnly, all men's sins will be forgiven, and all their blasphemies. But let anyone blaspheme against the Holy Spirit, and he will never have forgiveness. He is guilty of an eternal ruin" (Mark 3, 28-30).

There are also *mortal sins* which *progressively* obscure man's "*spiritual eyes*" and stop understanding the malice of his sins.

Modern view of sin

The *old definition* of sin was: "A sin is a breaking of a Commandment of God, which a person violates knowingly and deliberately". If the *matter is grave,* it is a mortal sin. Otherwise it is a *venial* sin. *St. Thomas,* explaining the malice of mortal sin, says: "Sin is an aversion from God and a conversion to the creature" which the sinner prefers to God.

Modern theologians do not agree with this definition of sin. They do not believe that the sinner, even though he offends God *seriously,* has an express intention of turning away from God, but intends to obtain *some good,* and he is lured to it by his concupiscence and pride or self-love.

His *conscience* makes the sinner aware that a *perverted* seeking of created good is incompatible with the *permanent union* with God and the following of Christ. Thus when a person knowingly turns to a created good, he *implicitly* renounces Christ, Fr. Bernard Haering, CSSR. says (The law of Christ, Vol. 1, p. 347, English translation 1964).

When a person *directly* rejects God, for instance, when he hates God or Christ, the *malice* of his sin is great, because it aggravates the degree of disobedience which is included in every mortal sin. Such a sin was committed by the *Pharao* who said to Moses: "Who is Yahweh that I should listen to Him and let Israel go? I know nothing of Yahweh and I will not let Israel go" (Exodus 5, 2).

There is another kind of sin which is called *"sin of weakness",* when man yields to his concupiscence or pride and thus breaks the law of God.

There is an *immense difference*

between these two kinds of sin. While through the sins of malice man *definitely* rejects Christ, the sins of weakness do not *directly* break off man's relationship with God and not *definitely* make man withdraw from Christ. Such a sinner still clings to his faith and hope. He still believes that Christ is his Lord and Savior. In this way he still preserves for himself the plank of salvation by which he can return to God and His grace, although both kinds of sin deprive man of sanctifying grace.

Deeper understanding of sin

Man's *moral life* is not composed of *countless* isolated actions which are conformed or contrary to some external law, and which do not come from his personality. Man's life on earth has a sense of unity and direction. Man's actions, even when they are morally wrong and sinful, must not be taken separately. For instance, there were *ascetical writers and preachers* in the past who would have sent a man to hell for a single mortal sin, despite his many good deeds he might have performed during his lifetime.

A *mortal sin* must not be considered as an isolated action, because it involves a new orientation of the whole person. When man commits a mortal sin, he turns away from God completely. But how many sinners want such a change in their attitude to God? Common psychology tells us that no normal man does *usually make such a drastic* change by an isolated action. The individual actions only show the *trend* man is following in his life. Thus man's actions, even sinful, must be judged in their totality, not in isolation. Even the secular jury does so with those who have broken the law and have to be judged and punished.

Nowadays more and more theologians consider *sin* as an attitude toward God. If man truly loves God, he cannot change his attitude toward Him by a single isolated act, no matter how sinful the act may be. Does he break up his *relationship* with God?

Many people of today are involved in situations which seem seriously-mortally offensive to God, for instance, a bad marriage which cannot be validated, because the partners were *divorced* before they had contracted 'another marriage', and so according to our law they are living in mortal sin of which they do not want to repent by breaking their new union. Their situation is *objectively* sinful. They regret it, but at the same time they say there was no *alternative* for them except second marriage. They believe that God will not hold their sin against them. They try to fulfill all other Christian duties, except receiving the Sacraments of Penance and Holy Eucharist from which they are barred by the law.

Does their half-hearted clinging to evil diminish their sin in the eyes of God? Is their sin leading them to hell? It does make one wonder. They even say that they love God. They regret that they have broken the law of God by living in an invalid marriage. What they desire, however, seems to be more important to them than God and His will. *Objectively* at least, they have entered the realm of mortal sin.

In such painful circumstances we must not make the situation *subjectively worse* for the people who live in such situations, although we know what theologians are thinking

of such situations. The Lord, however, may think and judge differently. He knows man's heart and plight. How clearly a person understands the evil of his actions depends on many factors which are difficult to weigh. Did not Our Lord say to the adulterous woman: "Woman, has no one condemned you?" "No one, Sir", she replied. "Neither do I condemn you", Christ told her (John 7, 10-11).

TEMPTATION TO SIN

Man can sin, because he is an imperfect creature, wherefore he can abuse his freedom, and sin comes from the free will.

Where do temptations come from? Temptations can come from many sources, for instance, from pride, concupiscence, the bad example of the evil world and the devil. St. James writes: "Everyone who is tempted is attracted and seduced by his own wrong desire" (James 1, 14).

The *devil* is the *Tempter* (I Thessalonians 3, 5 and Matthew 4, 3). He wages an incessant war against God and those who serve Him, as St. Paul declares: "We have to struggle...against the powers who originated the darkness in the world, the spiritual army of evil" (Ephesians 6, 12).

Satan himself does not often tempt men *directly*. He employs his 'agents' who spread the evil or encourage it.

The *devil can force* no one to sin. When the devil tempts, he employs concupiscence which helps him to seduce man more easily, because it appeals to the *'old man'*.

Man must watch over himself and pray, if he wants to overcome temptations and to break the evil spell of his lower instincts, as Our Lord told His sleeping Apostles (Luke 22, 46).

God "does not tempt anybody", St. James says (James 1, 13), but He does send trials to *purge us* of our defects, self-illusion, etc. (1 Peter 4, 12 and Sirach 27, 6).

By trials God tests our virtues: "Your God is testing you to know, if you love your God with your whole heart and soul" (Deutoronomy 13, 6).

When God sends a trial, He also *gives grace* to overcome it, St. Paul says (1 Corinthians 10, 13).

The reception of the Sacraments, prayer and meditation on the last things are the most *effective* means in overcoming temptations. "In everything you do, remember your end, and you will never sin" (Ecclesiasticus 7, 40).

TEST OF GREATNESS

"I believe that the test of a truly great person is humility. I do not mean by humility doubts of his own ability. But really great men have a curious feeling that greatness is not in them but through them, and they see something divine in every other man and are endlessly, foolishly and incredibly merciful," John Ruskin wrote.

Vows to You, God, must be fulfilled, for You answer prayer (Psalm 65, 1).

NEW CATECHISM

Ch.d. Christ died because He loves.

CHAPTER 26
JESUS DIED BECAUSE HE LOVES US

It is true that the ancient Jews caused Jesus' death, but it is also true that everyone of us helped them to do so. And we helped them to crucify Jesus by our sins, because Jesus died for the sins of the whole world. So I must also take the blame for the death of Jesus, because I have also sinned many times. Looking at Jesus dying for my sins on the cross, I must be sorry and say: "I did it!"

Jesus died because His and Our Heavenly Father told Him to do penance for our sins: "I lay it (My life) down of My own will. Such is the charge I have received from My Father" (John 10, 18). Jesus obeyed His Father, because He loves Him and me.

Our Heavenly Father wished Jesus to die on the cross to save men. Had Jesus refused to die for our sins, we would not have any hope of going to heaven and be happy forever in the presence of our Heavenly Father.

Jesus knew that He was going to die on the cross for our salvation. He foretold His sufferings (Matthew 17, 12 and Mark 9, 12). He was even anxious to die for us, because He loves us: "I have

yet to undergo a baptism, and oh, in what agony I am till it is accomplished!" (Luke 12, 50).

When the soldiers came to arrest Him in the Garden of Olives, He forebade His Apostles to defend Him, and let Himself be taken prisoner.

His sufferings and death for our salvation are the greatest proof that Jesus loves us and will love us forever.

QUESTIONS

1) *Why did Jesus die?*

Jesus died for my sins to save me from eternal death in hell.

2) *What did Jesus prove through His death for you?*

Through His death for me Jesus proved that He loves me very much.

3) *How can you return Jesus' love?*

I can return Jesus' love by loving Him with my whole heart.

SCRIPTURE

One of the companions of Jesus (it was Peter) reached out for his sword...and, striking at the chief priest's servant, cut off his ear. Then Jesus said to him: "Put your sword back into its place...Do you think that I cannot call upon My Father for help, and that He will not instantly put more than twelve legions at My disposal? But then, how are the Scriptures to be fulfilled which say that events must take this course?" (Matthew 26, 51-54).

PRACTICAL RESOLUTION

I will try to do the will of my Heavenly Father all the time: at home, by obeying my parents; at school, by doing what the teachers tell me to do; in church, by helping my pastor.

LITURGICAL PRAYER

When Adam died, he brought us death. But You, O Word of God, are bestowing life upon the world through Your death! (Matins of Holy Saturday: Station 2).

PERSONAL PRAYER

My Jesus, let me rather die than to offend You by a serious sin.

PRACTICAL EXERCISE

Write down in your notebook:

1) How can Jesus Who is the true God be seized and led to death by men whom He made?

2) Draw the scene describing how the soldiers came to capture Jesus in the Garden of Olives. Read the description of the capture: (Luke 22, 47-53).

3) Explain the meaning of the following words with which Jesus foretold His own death: "The Father loves Me, because I lay down My life. And He wills that I should take it back again" (John 10, 17).

Barbara said to her little daughter: "My dear I do not want you to hit your little brother Mike back. Remember, you are a lady. **Outtalk him!**"

A lady told her husband after she had heard the sermon on liturgical renewal: "Our Pastor has lost his head. Today he said we were going to have Congregational singing. He added that pretty soon we'll have an Episcopal visit. And after all that he praised St. John the Baptist".

MARY - THE NEW JUDITH

by Lawrence Underdonk, C.SS.R.

"Jesus taught in parables": the Good Samaritan: the Prodigal Son; the Sower went out to sow...

He was not inventing something new when he taught in this manner. He was following a long-standing Hebrew custom. The Hebrews never taught in our Western, "modern" way. It is unfair to judge their books by the standards of today. They did not use definitions, or divisions, or the question and answer type of teaching. They taught by telling a story.

It is not too surprising, therefore, to discover that some of the books of the Old Testament are also stories. They are long parables similar to the parables that Christ told. Books like Jonas and Judith and Ruth and Tobias are not told to pass on an historical happening. They may have an historical origin. But first and foremost they are narratives that teach.

So when we find a few dates and facts that just don't match in these books, we don't throw up our hands in horror—just as we don't worry too much in trying to prove that the story of the Good Samaritan actually happened. The purpose is to explain a point. And as Pope Pius XII says in his encyclical *Divino Afflanto Spiritu*: "We must keep in mind the aim of the writer."

The book of Judith is an example of such a story. The Church goes further in her liturgy and links Judith with Mary, the Mother of Jesus.

The historical dates in the book of Judith are impossible. For years scholars have been bending over backwards trying to smooth out the contradictions in the dates and figures. Actually all the author is doing is giving a few dates and names to set the stage for his story. The writer inserts the name of Nebuchadnezzar because he was the ruler who conquered and destroyed Jerusalem in 587 B.C. Naturally Nebuchadnezzar was greatly hated and his name became the symbol for "the Enemy", much like Hitler's name can be used today. The book talks about him ruling Nineveh seven years after Nineveh had been destroyed. Also he is called an Assyrian, though he was originally from Babylon. His general, Holofernes, was a Persian who lived around 350 B.C. He just doesn't fit into the picture unless his name, too, is used as a famous "enemy".

This story, therefore, isn't exactly historical. It wasn't meant to be. These dates and figures are given to set the stage before a backdrop of war and persecution.

The book itself was written during a time of persecution: perhaps around 167 B.C. when Antiochus the Terrible conquered Jerusalem; possibly during the time of Ptolemy VII around 145 B.C.; perhaps even at a later date. It's purpose or aim is to give these Jews of this generation hope in time of persecution, to convince them of the overshadowing protection of God. It does this by emphasizing the hope and conviction of Judith during her time of war and persecution. It teaches that God protects his people no matter how overwhelming the odds, no matter how overpowering the enemy.

Man against God

Nebuchadnezzar is described as being all-powerful. He has 120,000 foot soldiers and 12,000 men on horseback. He boasts: "What god is there except Nebuchadnezzar? ...They will not stand before me, but they will perish utterly, says King Nebuchadnezzar, the Lord of the whole earth."

He was the most powerful of all rulers on earth, but God is more powerful.

God does not use a strong army to engage this Lord of the earth. If I were writing the story I would have told of a shiny-armored knight on a white horse. I would have him gallop into the enemy camp at the last second and with miraculous feats of strength put the enemy to fight.

But that would have placed the hero in the spot light. And that's precisely what the writer didn't want to do. He wanted to show God does the saving. Not man. So he chose a woman. Someone weak. Someone who needs the help of God to do the trick.

Judith is a ficticious name. It simply stands for a *Jewess*. As the name suggests, Judith is to be the example for all Jews who will read this sacred book. When everything looks black for them when the odds are against them—just as for Judith—they must have faith and trust in God—just as did Judith. God will save them, just as he saved Judith and her city.

Judith is described as being beautiful: "She was beautiful and fair to see." "And God increased her beauty." She comes from a noble family, she is rich. All of these were Hebrew expressions emphasizing that Judith was God's favored one. The reason? "For she feared God with her whole heart".

Uzziah puts a limit to his trust in God: "Let's hold out five days

longer." But there is no limit for Judith: "Now who are you," she says, "who have tested God today? If God does not wish to help us within five days, he has power to protect us within whatever time he pleases, or to destroy us before our enemies."

Judith walks into the enemy camp and with the help of God cuts off the head of the general, Holofernes. God gave power and strength to this woman to save her city because she believed and trusted in him, because she did not put a limit to her faith.

The identical phrase employed to describe Judith is used to describe Mary: "Blessed are you among women." Mary is the new and perfect Judith. Her faith was strong, like to that of Judith, her faith knew no limits.

In Mary's time the Jewish people and their religion seemed to be lost. The Romans and Greeks had overrun the country and their foreign influence was felt everywhere. Every day more and more Jews gave up their beliefs, because of the ridicule they received from these "intellectual foreigners. Judaism seemed to be lost forever, a dead religion. But Mary remembered the faith of her fathers. How, on so many previous occasions all had seemed lost. How many times God had come through and saved everything from ruin. And Mary believed.

It is always difficult to believe. Mary's glory, however, is not in the difficulties of her belief. Her glory lies in the strength of her belief. She believed as Abraham, as Isaac, as Jacob had never believed before. Her commitment was complete. Hers contained no doubt or wavering. She believed that the Messias would come some day and save the world. *And because of her strong faith she became the Mother of the Messias.*

Judith is the example for us as well. She believed in God; God used her to save her city. Mary is the new Judith. Because of her faith she conceived the Redeemer of the world. Judith saved a city. Mary saves us all.

Modern life appears just as black as it did in Mary's day. More and more men are losing their faith in God. As science advances men say: "See, there is no God. Science answers all. God is a superstition."

But we join our faith to the faith of Mary and of Judith. It is a faith that limits science to pointing out more fully what God has designed from the beginning. It is a faith convinced that Christ gives meaning to life and suffering by his death and resurrection. A faith that has no doubts or limits. Like Judith's. Like Mary's.

(Perpetual Help)

Make us come back, Yahweh, and we will come back (Lamentations 5, 21).

The harvest is great, but the laborers are few. So ask the Lord of the harvest to send laborers to his harvest (Luke 10, 2).

I'D LIKE TO KNOW . . .

1) *How do we make a small bow (metania) in our Eastern Rite?*

While making the metania, we sign ourselves with the sign of the cross, and slightly incline the head and shoulders, without extending the right hand to the floor.

We make such metania when we enter or leave the church, pass before the altar, approach Holy Communion, or when the choir sings the hymn in honor of the Blessed Trinity during the Mass: "Holy God".

We just cross ourselves when the priest gives us a blessing, and we do not make the sign of the cross when the priest turns to the congregation at the Cherubic hymn, taking the chalice and the paten from the side to the main altar at the Great Entrance.

2) *I read somewhere that less and less Catholic books are being published after the Second Vatican Council. Why?*

It is true that not so many books are published now as in the past. In the past many books have been published that were not worth the paper on which they have been printed.

Many publishing companies have lost much money, because it is hard to sell the books published before the Vatican II. So they have no funds to invest in the publication of the new books. Many good magazines publish solid articles on the current issues, so why buy books which a year from now may be 'old-fashioned'. There are two groups among Catholics, progressives and conservatives. The same book cannot satisfy both groups, so there is less sale and profit.

3) *When I go to confession I am always afraid whether I had committed mortal sins. How do I know whether my sins are mortal or venial?*

A mortal sin is deliberate and free violation of some law of God or of the Church in some important matter. A venial sin is a less serious violation.

There are many people who are asking the priest: "Father, is this a mortal sin? Would I go to hell, if I died with it?" Too many people consider life a series of detached deeds, some of which are venial and some mortal sins. They think that hell is a punishment for separate mortal sins. They forget that sin cannot be viewed separately from the person himself and his basic disposition. Too many people

imagine God as a God of wrath rather than as a loving Father whom we should love more than fear.

How many people have been taught that lying or gossiping or envying is a sin against God. So they go and confess such sins before a priest without bothering to repair the damage they have caused to their fellow men, to ask forgiveness, etc. Where is the forgiveness which should also be obtained from the offended or hurt neighbor? Christ said: "If you are bringing your offering to the altar and there remember that your brother has something against you, leave your offering there before the altar, go and be reconciled with your brother first, and then come back and present your offering" (Matthew 5, 23-25).

4) *St. Alphonsus de Liguori was made Doctor of the Church. Why was he given such great honor?*

St. Alphonsus de Liguori (1696-1787) is the founder of the Redemptorist Fathers. He was a famous ascetical writer and moralist. He wrote "Moral Theology" for which he was declared Doctor of the Church by Pope Pius IX and made a patron of the Catholic confessors and moralists by Pope Pius XII in 1950.

As a moral theologian Alphonsus follows the middle course between rigorism and laxity. His system is called *equiprobabalism.*

The heretical Jansenists propagated rigorism. Man must be absolutely sure that his action is good before he can act. The extreme probabilism wants man to be free to act under the least pretext that he might be right. The Jesuits followed moderate probabilism. St. Alphonsus brought an equilibrium into moral thelogy. If the law is doubtful, it still binds a person who knows that the law existed, but is not sure whether it has been abolished. If a person doubts whether the law has ever existed, then he is free to act as he wants, because he is not bound by a law which is doubtful. This is equiprobabilism of his *"Institutiones Morales".*

5) *How to meet Christ?*

We meet Christ when we believe in Him, because faith is the first approach to Christ, Our Lord, outside of Whom there is no salvation. Even those who do not know His name, are saved in His name, when they believe in God, because by believing in God, they implicitly believe in Christ.

We met Christ at the moment of Our baptism, when we became children of God through Christ. We meet Christ in all other Sacraments, especially in the Blessed Eucharist when we receive Him in Holy Communion. This is the closest encounter between Christ and a soul. Thus the Sacraments are a visible expression of the celestial, present and saving action of Christ.

6) *What is the Church's main task?*

The Church of Christ must build up the people of God on earth in preparation for the Kingdom of heaven which Christ merited for all of us. The Church does it by means of the Sacraments which are churchly actions which make visible on earth the fulfilled messianic activity of her HIGH PRIEST in heaven. The Sacraments draw their saving power from the death of

Christ. It is Christ Himself Who, through the Sacraments, teaches, baptizes, rules, forgives men's sins and makes atonement for their sins. Thus Our Lord continues to glorify His Heavenly Father and to save sinners on earth, and His mission will last as long as the world exists.

7) How do the Sacraments work?

Some people think that the Sacraments of Christ work like amulets. No, it is not so. They do not work automatically. They sanctify only those who, when adult, receive them with faith and a deep religious longing. The Sacraments will not lead us to holiness, if we do not make an effort to achieve it. If we receive them without a proper preparation, they will become flat and will be reduced to a soulless formalism. This is the reason why so many do not make progress in holiness, despite their frequent confession and even more frequent Holy Communion. They do not work hard on their sanctification and perfection.

The Sacraments give us a tranquil moral certitude that we have received the grace of God, a certitude which is lacking in grace bestowed outside the Sacraments. It is much easier to receive a grace through the Sacraments than without them, because the Sacraments are the official channels of grace of God.

8) Why is Christ our Brother?

Our Lord, the Son of God, made Himself our Brother, because He belongs to our human family of Adam. By making Himself our Brother, He made us brothers and sisters of His, and therefore sons and daughters of our Heavenly Father.

He took our place before the justice of God and atoned for our sins. It is, therefore, through union with Him that we partake of His blessings which He has merited for us upon the cross.

EXERCISE

The effect of exercise on muscles and physical health is very beneficial and undisputed by the doctors. Well-developed muscles and a general well-being are the result of wise physical exercises.

The amount of exercise is also important. Slight exercise like walking has little effect on digestion. A vigorous exercise stimulates stomach contractions. Exhausting exercise, on the other hand, depresses stomach activity. If it is done after a heavy meal, nausea and vomiting may follow.

Exercise helps the muscles of the legs in propelling the blood back to the heart. Deep, long and slow breathing during the exercise causes the lungs to expand which may improve gaseous exchange.

Generally speaking, daily, moderate exercise is the best aid to health, both physical and mental.

The best thing about the future is that it does not come all at once, but little by little each day.

SAINT GERARD

by George McKell, C.SS.R.

"All the world loves a lover"—and no wonder, when we understand what love means. What sometimes seems to be love is merely selfishness; and if this is the kind of lover the world loves, then you can count me out. But if the lover the world loves is the type who gives without counting the cost—I am very much in agreement; because such a person is indeed a lover.

Love, to be true love, must be bound up with sacrifice. In our human experience the greatest manifestation of love is marriage, and marriage is the giving of oneself to one's partner, the sacrificing of one's life to another person. Once a person stops giving, he stops loving, no matter how much he may claim to love. In our dealings with those we love there must always be this element of giving, of sacrifice.

The more we are willing to sacrifice ourselves for others, the more we love them. With this in mind I give my vote to the "greatest lover" poll to a mother—any true mother—for no one can sacrifice so much, so willingly, for those she loves than a mother.

Having given her life to the man she loves, a mother will sacrifice herself in bearing pain and suffering to bring new life into the world. She will then sacrifice her comfort to protect and guard her child, she will sacrifice many sleepless nights to watch over her child in sickness; willingly and joyfully she will sacrifice anything to help to make life easier and more comfortable for the child. She will even pray that God may ask of her the supreme sacrifice of a mother—to give her child back to Him as a priest or religious. It is through her sacrifices, so willingly made, that a mother proves she is the world's "greatest lover".

A mother's love is genuine because her sacrifice is genuine. There are those who do not love, not because they do not give, but because their giving is not genuine. Love is indeed the motive of their giving, love of themselves, not love of the one to whom they give. When such people seem to make sacrifices for those whom they claim to love, they are not making sacrifices, they are merely hoping to gain something for themselves, their so-called 'giving' is nothing short of an investment.

No one can continue to love without help and encouragement. Every mother needs the grace of God to fulfill her life of self-sacrifice. This grace can be hers through the Mass, the sacraments and prayer.

Then there is St. Gerard. In the many difficulties of their lives mothers turn to their own saint for the assistance of his prayers and to the example of his heroic life of love, to draw strength to persevere with undying love in carrying out the duties and obligations of their vocation.

Gerard gave his talents, his whole self in love. His vocation was that of a Redemptorist Brother, and in that life he loved God supremely through giving himself completely to his brother Redemptorists, the poor and those who came to him for help. Mothers must love God in loving their families with the same kind of unselfish love that their own saint, St. Gerard gave to those for whom he laboured. In him mothers can find an advocate; in his life of love, they have the example and encouragement to give and not to count the cost — to do this is to love.

(Novena)

THE FIRST BEATITUDE

We follow the order of Beatitudes in which St. Matthew has placed them. (We use the translation from the Jerusalem Bible).

"How happy (blessed) are the poor in spirit, for theirs is the kingdom of heaven" (Matthew 5, 3).

Poor in spirit are all those men and women, be they actually poor or rich in earthly good, who are detached from the earthly, exterior goods, namely, honors and riches, because they are passing and transitory. These are the people who take the words of St. Paul to heart: "We brought nothing into the world and we can take nothing out of it. But as long as we have food and clothing, let us be content with that. People who long to be rich are a prey to temptation. They get trapped into all sorts of foolish and dangerous ambitions which eventually plunge them into ruin and destruction. The love of money is the root of all evils. And there are some who, pursuing it, have wandered away from the faith, and so given their souls any number of fatal wounds" (1 Timothy 6, 7-10).

Poverty of spirit, St. Thomas Acquinas says, is a total and voluntary detachment from exterial and transitory goods, pleasures, etc. Such are all the goods of this world. This is why the Holy Spirit calls them, "All is vanity! For all his toil, his toil under the sun, what does man gain by it?" (Ecclesiastes 1, 2).

This statement does not, however, mean that the earthly goods are bad in themselves, for the world and all its goods were made by God, and therefore they are good. The Bible says of God who looked at the world He had made, and wondered at its goodness and beauty: "God saw all He had made, and indeed it was very good" (Genesis 1, 31).

Detachment from earthly goods does not mean that men should despise them or be lazy in improving the economic situation of the countries in which they live. The *Constitution* on the Church in the Modern World says that everyone should make a contribution toward the betterment of the world in which he lives: "Thus they will be brought to feel that according to their own proper capacities and aptitudes they are associates in the whole task of economic and social development and in the attainment of the universal good" (N. 68).

St. Paul severely condemned those pseudo-mystics of his days who refused to work and wasted their time in laziness under the false pretext that the end of the world was at hand, so why work? "We gave you a rule when we were with you: not to let anyone to have any food, if he refused to do any work ...We order and call on people of this kind to go on quietly working and earning the food that they eat" (2 Thessalonians 2, 10-12).

It is everyone's sacred duty to work and to profit by his work and labor, as well as to improve the earth, by making it more beautiful, more productive, etc. God told the first human couple, Adam and Eve, in paradise: "Fill the earth and conquer it" (Genesis 1, 28). Man conquers the earth by his work, ingenuity, inventions, etc. Christ said that the idlers and lazy people who are afraid of work will be severely punished: "As for this good-for-nothing servant, throw him out into the dark, where there will be weeping and grinding of teeth" (Matthew 25, 30). The Constitution, mentioned above, reminds us that Christ Himself was a Worker and thus "conferred an eminent dignity on labor when at Nazareth He worked with His own hands" (N. 67).

A person can be poor in spirit whether he is financially wealthy or destitute. It is also true that a poor person who has no material goods at all can be strongly attached to earthly good through his craving of possessing them. Material goods must not become our masters. They should instead serve us by helping us as steps which lead us upward toward God. If we give our hearts to them and become immoderately attached to them, they become moral chains that bind and enslave. It is from this moral and spiritual slavery that Christ intends to preserve the children of God, because spiritual childhood is a condition for entrance into the Kingdom of God. St. Paul mentions that those who were rich, learned and were proud of themselves rejected the teaching of the Gospel: "Where are the philosophers now?...Where are any of our thinkers now?" (1 Corinthians 1, 20). When the heart of man is not immersed in earthly goods, God can easily fill it with His grace and love, as the waters of the sea fill the hollows of the rocks hidden at its bottom.

A person who is detached from earthly goods and does not immoderately trust them, because they

can easily be lost, at least at death, is better fitted to place his complete confidence in God as the only true source of his strength and happiness. He can approach God as a little child turns to his beloved father. He is a spiritual child of God.

The poor and lowly people were despised in the time of Christ. The Jewish rabbis considered them the *outcasts* of society. When the Jewish police refused to arrest Christ, the Pharisees said: "Have any of the authorities believed in Him? Any of the Pharisees? This rabble knows nothing about the law. They are damned" (John 7, 48-49).

Such poor in spirit are the people whom God desires as His subjects in the new Kingdom. Christ identifies Himself with them, in describing the Last Judgment (Matthew 25, 45). Heaven and the spiritual riches of the Messianic Kingdom are their reward for being poor.

My Visit to Rio de Janeiro

Rev. M. Schudlo, CSSR.

Rio de Janeiro is a beautiful city, one of the most beautiful cities I have seen. It has some 7,000,000 people who live and work in it. It is a State all by itself, but practically all its population lives in the city itself.

After visiting the gigantic statue of Christ the Redeemer at Corcovado I went home with the Father who took me there. I have seen some beautiful pictures of the statue in the kioskos as we were climbing the mountain. I wished to buy some for a souvenir, but I told myself: "We have no time now. I'll get them in town". Two days later I tried to find them in town. Impossible! The ones I wanted were not available. I lost much time to find some slides of the city, too. Finally, after walking block after block in the center of the city, I found a little shop which had some slides. As for the pictures of the statue I had to go to Corcavado to get them. And I thought: "These people have no sense of business. They have beautiful things, but they do not know how to sell them".

I met a man who sold tickets in the bus. I asked him how much he was paid for his service. He said: Thirty dollars a month". "Can you live on that?" He was married and had three children. A pair of ordinary shoes costs seven dollars. I asked him: "How do you manage?" "It is hard", he replied.

Some people must have good jobs and good salaries, however, because the streets are jammed with the cars. The cars and the buses are very fast.

Mail service

Mail service in Brasil is desperately slow. I bought two pictures of Christ the Redeemer to be sent to my friends. I made two packages and went to the nearby post office. The clerks did not want to accept the packages. They sent me to another post office, some five miles away. I found the office, but

the officials refused again. They sent me to the third one. Two lady clerks were just chatting. One of them sold me the stamps. I asked her why the others refused to do it. "Because they did not want to bother", she added. And they were paid clerks! I said to the lady: "When will my packages leave the post office?" "In three or four days", she told me.

Coming back to the monastery of the Redemptorist Fathers I told the story to the bus driver. He just shrugged his shoulders and smiled: "What can you do? Pazienza!".

On hearing the story, one of the Fathers said: "When you come to Brasil you must be resigned to wait and have patience. Things are being done slowly here. They like complications even where there is no need for them. They have a proverb: 'Patience will take you to heaven'.".

On April 20th I said Mass, thanked the Redemptorist Fathers for their brotherly hospitality and left for San Paolo, hoping to enjoy some fresh air and get rid of the mosquitos which are a real nuisance in Rio, at least as long as you are a newcomer to the city. Once they get acquainted with you, they will not bother you too much.

Arrival in San Paolo

I took the plane and went to San Paolo which is the capital of the same state. There was an American bishop on the same plane. He was a Franciscan, Jeronimo A. Pechillo. He did not speak Italian, although he was of Italian descent. He was returning to Oriedo in Paraguay where he has a diocese. He invited me to pay him a visit when I come to Paraguay to preach missions. "Should you come", he added, "do not expect electric light and running water in my episcopal 'palace'." I'll try to pay him a visit, because I'll be there at the beginning of September to preach some missions to the few Ukrainians who live in that country.

San Paolo is situated on some hills. It is the most industrialized city of Brasil. The Redemptorist Fathers were having dinner when I came to their monastery. It was Sunday. I stopped for a few minutes in their beautiful new church and then joined the Fathers. They were kind. I thought: "It is good to be a Redemptorist. No matter where you go, you are at home, as soon as you come to a Redemptorist house".

After dinner and a short rest one of the Fathers who is the promoter of vocations, took me to a nearby Redemptorist major seminary. The building is very modern and very big. This province of the Redemptorist Fathers has 66 seminarians. Eight more seminarians of other religious Orders are completing their studies in the seminary and live there.

The Redemptorists have three provinces and a few vice-provinces in Brasil. Belgian, German and Dutch Redemptorists are working in Brasil too.

On the way home, the Father showed me the magnificent building of the Parliament. Not far from the Parliament stands an ultra-modern Jewish hospital. The Jews have practically all the commerce of San Paolo in their hands. They help their conationals in Israel, and are doing so very generously.

We went to the center of the city. A superhighway is being built over it to ease up traffic. I noticed

many Volkswagons on the roads and streets. The Father told me that 60 percent of all the cars in Brasil are small Volkswagons. The Germans dominate most of the car industry in Brasil. A small Volkswagon costs $900.00 here, while the smallest American made car runs up to $1,100.00.

Visit to the Ukrainian Center in Parana

On April 21, 1969 I took a bus and went to Curitiba, the capital of the province of Parana. Most Ukrainians live in that province. The road leads through the hills and is very zig-zagging. The bus was new and clean. It went fast and kept time. It was filled with the passengers. It took us seven and a half hours to get to Curitiba. There were just two stops, one of ten minutes, the other of thirty minutes.

An older lady sat next to me. She was a teacher of Polish descent. So we spoke in Polish. After 25 years of teaching she was retired. Her pension amounts to $85.00. She told me that the new military regime of Brasil is trying hard to improve the standard of living for its citizens. A military Junta is very good at "fishing out" the former politicians and public corrupted officials. When caught and proved guilty their names are published in the press and on the radio. Many of them are paying now for their robberies and bribes with long jail terms. The present government requires from all previous officials a public statement of all their properties and possessions. While filing out the report they must state the source or sources of their property. If they cannot do it properly, it is just too bad for them.

Brasil has a curious way for getting rid of its gangsters and big robbers. It employs the so-called *"Squadrons of death"*. When these squadrons catch the gangsters robbing banks, they just shoot them on the spot and disappear from the scene, leaving corpses behind. They are careful to do "a good job", making sure that the gangsters are really dead. No one seems to know who works in these squadrons. Recently a gangster who was presumably dead stated publicly that he had recognized a policeman who was in that squadron which killed his companions, caught in robbery.

These squadrons were organized to help the country to get rid of the big robbers. I was told that the Brasilian courts are very lenient with the gangsters. Some of them were tried four or five times, but after one or two years of jail they are free again to do their business! The squadrons employ very radical methods, but they are very efficient.

The bus tickets in Brasil do not cost much. I paid about $4.00 for a trip of 300 miles, from San Paolo to Curitiba. The bus and plane services are good in Brasil, but the mail, telephone and rail services are desperately slow and inefficient.

There is much unemployment in Brasil. The unemployed are not helped by anyone. Many workers have two jobs in order to take care of their families.

Curitiba's population is 700,000. It is rather a farmer city. There are some 150,000 Ukrainians in Brasil, of whom 120,000 are Catholics. The rest are Orthodox. Most Ukrainians are farmers, although more and more of their children are going to school and settling in towns and cities. Outside of Parana some Ukrainians live in the states of San Paolo and Rio Grande del Sul. I was told that only seven Ukrainian families are in Rio de Janeiro.

The center of the cultural and religious life for the Ukrainians is the town of Prudentopolis. It is a small town, like Yorkton in Saskatchewan in Canada. The Basilian Fathers have their major seminary and printing shop there. They have been working among our people since the beginning of our immigration to Brasil in 1895-6. At present the Basilian Fathers have 25 seminarians, 12 novices, 34 Fathers and 16 Brothers. We have a Ukrainian Catholic and an Orthodox bishop in Brasil.

The Fathers serve some 150 churches and chapels. Some of these religious centers are small, some bigger. Till 1940 the Fathers used horses and wagons. Now they go by jeeps, because the muddy roads are not fit for cars. At present some roads are good, while others are extremely difficult. Previously the Fathers had a very hard life. To reach some colonies they had to ride a horse or a mule for three days and nights, sleeping in the woods, under the trees, without meeting a living soul during their trips.

Our people in Brasil are industrious and financially well off, considering all the circumstances. The Basilian Fathers publish their weekly *"Pratsia-Work"* and a monthly *"The Missionary"* for our people. There are only eight Ukrainian diocesan priests in Brasil.

The Sister Servants of Mary Immaculate have 300 members. There are also the Lay Apostles, called *"Catechists"*, and the *Sisters of St. John*. All of them help the Fathers in the pastoral work, visiting our families, teaching children, taking care of the churches, etc. Without their assistance the work of our priests would be much more difficult than it is.

The Basilian Fathers welcomed me very kindly in their monasteries in Curitiba, Ponte Grossa, Prudentopolis and Evai.

On April 24th I returned to San Paolo, took the plane and went to Uraguay. I tried to confirm my flight by phone. Impossible! You have to go to town, waste two hours of your time, or stay home. An official told me: "We do not like the complications, but what can we do? I was in the U.S.A. and have seen how things are done there, but I can do nothing about it".

I am glad I stopped in Brasil. Before going to that country I was warned to be careful, because it is full of robbers. No one stole anything from me, and I did not notice anyone who would try to steal things from me. The Brasilian people are very kind. They will do anything to help a stranger. I was surprised that young people are not afraid to walk alone at night in the cities. A young student, returning from school at 11 a.m. told me that the police keep order in the cities. This is why no one is afraid to walk alone even after midnight.

Brasil gained its independence from Spain in 1822.

A short visit to Uraguay

I was just three days in the capital of Uraguay, that is, in Montevideo. I came on the plane "Pluma". It was a nice plane and a nice flight. The service was very cordial. All kinds of drinks were

served free of charge, because the Uraguayan company does not belong to the international organization which forbids such things.

Uraguay has some 3,000,000 of population. Till a few years ago it was progressing rapidly. Now stagnation reigns in the country. Life is expensive and unemployment became a real worry. I noticed very few cars on the streets of Montevideo, the capital of the country. Most of them were very old and used up. A taxi man told me: "How can we buy new cars? The government exacts four times more as a duty upon an imported car than it really costs. Who can afford it, when our wages are so low?" There is no auto industry in Uraguay. The Redemptorist Fathers bought a Chevrolet of 1965, and they had to pay $7,000 for it!

Almost all the wealth of that country belongs to a few individuals, while the rest of the population is poor. A student told me that it is very hard for him to make $10,00 a month to pay for his school.

Montevideo has 1,500,000 of population. There is no Ukrainian parish in it, because practically all the Ukrainians left the country, looking for better jobs elsewhere. There was, however, a Ukrainian parish in Montevideo till a few years ago, but it does not exist anymore. I was told that there are still some 18 Ukrainian families in the city.

I tried to find some Ukrainian family by looking into the phone book. I ran into a name "Kozak" and called the number. A lady answered and told me: "We are Hungarians". The same thing happened when I called some other names which seemed Ukrainian to me.

On April 27th I took a bus and went to see the city, because the Redemptorist Fathers do not have a car. People were helpful when I asked for information. I went to see the old cathedral, the obelisk of independence, the university, etc. On the three sides of the obelisk the following watchwords are carved: "Freedom, Strength and Law".

A monument of Artigas stands in the center of the city. He is their national hero, because he secured independence for the country in 1830. People are nice and very friendly in Uraguay.

On April 28th I thanked the Redemptorist Fathers in Montevideo, took the bus and went to the airport, where I met two English missionaries and spent an hour with them before the plane left for Buenos Aires.

My words have been frivolous. What can I reply (to God)? I had better lay my finger on my lips (Job 40, 34).

Do not praise a man for his good looks, and do not dislike anybody for his appearance (Ecclesiasticus 11, 1).

We have to pay for what is our own firewood (Lamentations 5, 4).

SORROWFUL MEETING

by St. Alphonsus

St. Bernardine says that to form an adequate idea of the greatness of Mary's grief in losing her Jesus by death, we must first realize the love that this Mother bore for her Son. All mothers feel the sufferings of their children as though they were their own. Thus when the Canaanite woman implored our Saviour to deliver her daughter from the devil that tormented her, she asked Him rather to pity herself than her daughter: "Have mercy on me, O Lord, Son of David, my daughter is grievously troubled by a devil."

But what mother ever loved her son as Mary loved Jesus? He was her only Son. She had reared Him in so much sorrow. He was a most loving Son, Who tenderly returned His Mother's love. But at the same time He was also her God, Who had come on earth to enkindle in the hearts of all the fire of divine love.

We can imagine what a flame of love He must have enkindled in the pure heart of His holy Mother. For here He found a heart free of all earthly affection. Mary herself once revealed to St. Bridget that "love had rendered her heart and that of her Son but one." This blending together of servant and Mother, of Son and God, created in the heart of Mary a fire of love composed of a thousand flames.

But the whole of this flame of love was later, at the time of her Son's Passion, to be changed into a sea of grief. St. Bernardine declares: "If all the sorrows of the world were united, they would not equal that of the glorious Virgin Mary." For, as St. Laurence writes, "the more tenderly did His Mother love, so much the more deeply was she wounded." The greater was her love for Him, so much the greater was her grief at the sight of His sufferings.

This is especially true of her sorrowful meeting with her Son on His way to Calvary. He had already been condemned to death, and was bearing His cross to the place of punishment.

This is her fourth sword of sor-

row.

Our Lady revealed to St. Bridget that as the time of the Passion of Our Lord was approaching, her eyes were constantly filled with tears. As she thought of her beloved Son, Whom she was about to lose on earth, the prospect of that approaching suffering caused her to be seized with fear. And a cold sweat would cover her whole body.

The appointed day came at last. In tears, Jesus came to take leave of His Mother before going to His death. Contemplating Mary on that night St. Bonaventure says: "You spent this night without sleep, and while others slept you remained watching."

In the morning the disciples of Jesus came to the afflicted Mother. One brought her one account, the other another. But all were tidings of sorrow. Some came to relate to her the cruel treatment of her Son in the house of Caiphas; and others, the insults He had received from Herod.

Finally, John came. It was he who announced to her that the most unjust Pilate had already condemned Him to die on the cross. I say, 'the most unjust Pilate', because, as St. Leo remarks: "This unjust judge condemned Him to death with the same lips which he had declared Him innocent." "Oh afflicted Mother", exclaimed the beloved disciple, "your Son is already condemned to death. He has already gone forth, bearing His cross, and is on His way to Calvary. If you desire to see Him a last farewell, come and we will take our place in some street along which He must pass."

Mary goes with John. And by the blood with which the way is sprinkled she realizes that her Son has already passed. This she revealed to St. Bridget: "By the footsteps of my Son, I knew where He had passed, for along the way the ground [redacted] covered with blood."

St. Bonaventure then represents Mary as taking a shorter way, hurrying to place herself at a corner of a street, to meet her afflicted Son as He was passing by. And while she was waiting there, to what treatment must she not have been subjected by the Jews. Surely they recognized her. What epithets must she not have had to hear, hurled against her beloved Son! Perhaps even words of mockery spat at herself.

What a heart-rending scene was presented to the Mother's gaze! The nails, the hammers, the cords, the fatal instruments of her Son's death—all borne before Him! The sound of the trumpet, clearing the way and pronouncing the sentence declared against her Jesus, must have been as so many sound-shafts of sorrow penetrating to her very heart.

But now the instruments, the trumpeter, the executioners have already passed. She raises her eyes. And, O God, behold! A young man covered with blood and wounds from head to foot, a wreath of thorns on His head, and two heavy beams on His shoulders. She looked at Him. Had not that infallible mother's intuition told her that it was He, she would not have recognized her own Son.

The wounds, the bruises, the clotted blood, gave Him the appearance of a leper. Here was the prophecy of Isaias fulfilled, engraved in the body of her very own Son: "We have seen Him, and there was no sightliness... We have thought Him as it were a leper. And His look was hidden and despised; whereupon we esteemed Him not."

But love revealed Him to her. What love and fear must have filled her heart! On the one hand she desired to behold Him, and on the other she dreaded such a heart-rending sight.

Finally they looked upon one another!

The Son wiped the clotted blood from His eyes. For, as it was revealed to St. Bridget, it prevented Him from seeing. He looked at His Mother. The Mother looked at her Son. Looks of bitter grief. Arrows piercing these two beautiful and loving souls through and through.

Speaking in the name of her Son, St. Laurence Justinian exclaims: "O, Mother, stop! Where are you going? Where would you come? If you come where I am going, you will be tortured with My sufferings, and I with yours."

But, though the sight of her dying Jesus was to cost her such sorrow, the loving Mother would not leave Him. The Son advanced and the Mother followed, to be crucified with her Son.

St. John Chrysostom writes that "we even pity wild beasts." Were we to see a lioness following her cub to death, even this sight would move us to compassion. Should we not also be moved to compassion at the sight of Mary following her immaculate Lamb to death? Let us, then, pity her. Let us accompany her Son and herself by bearing with patience the crosses which Our Lord imposes on us.

It was for this reason, too, as St. John Chrysostom deduces, that Jesus wished to be assisted in the carrying of His cross by the Cyrenean. He wished to suffer alone. But He wished that another should aid Him in the carrying of the cross. All that you and I might understand that the cross of Christ is not sufficient without ours.

GOOD MANNERS

Good manners are the easiest things in the world to recognize.

Nevertheless, they are not easy to define. Certainly they do not consist merely in knowing how to choose the right fork at table or the correct way to word various sorts of invitations. Good manners go far beyond such details.

For Christians, good manners are the immediate manifestation of Christlike charity. They are a beautiful expression of our love for our fellow men and of our desire to make life a little easier and smoother and happier for them.

They are the curb we put upon our animal instincts, which would lead us to grab, shove, make loud and unpleasant noises, and grate upon the sensitive nerves or the reasonable reticences of others.

They are really charity in action.

GOOD MANNERS AT HOME

It is principally in the home that children are trained to good manners. If parents demand politeness and respect between brothers and sisters, these good habits will become a part of life's equipment for the children. If the

parents are interested in instilling into their youngsters that gentleness which is the essential element that makes a man a gentleman, and a woman a lady, their influence will show itself in the conduct of their children.

On the other hand, if the parents' manners are bad, and their training of their children's manners slovenly or nonexistent, their children will, unless by some miracle, turn out to be little barbarians or boors. They will constantly betray the fact that their parents never trained them to good manners.

In good manners lies the true art of winning friends and influencing people. A well-mannered person is welcome in any circle; the boor is shunned by all. That is why modern business concerns insist on the utmost courtesy in their employee's attitude toward the customers. Good manners pay in all dealings with the public, and the smart modern professional or business man knows the art and practices it.

GOOD MANNERS BETWEEN PARENTS

The display of good manners between parents themselves is the first great lesson given to the children.

The parents' way of speaking to each other is most important. If their speech is affectionate, if they address each other gently, no child can escape the influence of that example. Between them are hurled no jibes, no insults. When they want something done, they ask for it politely. Absent are loud commands, orders without the prelude "please," or favors accepted without a "thank you." Never in speaking to each other do they use unpleasant or objectionable names.

Politeness is something that parents actually owe each other —quite aside from the fact that this politeness will profoundly affect the manners of the children. So a civilized husband gives to his wife the same polite consideration that any gentleman is expected to give a lady.

These good manners are displayed in parallel ways, of course, by the mother. She remembers her husband's tastes and defers to them. She treats him with the same politeness that she shows to other men. She is a lady measuring up to his stature as a gentleman.

In brief, good manners are merely an application in the details of daily life of the maxim of Christ: *Do unto others as you would have them do unto you,* and conversely, *Do not unto others what you would not have them do unto you* (Luke 6, 31; Matthew 7, 12).

Most people when they ask for advice, want to have their opinions strengthened, not corrected.

You have reached middle age when things that interested you on Saturday night do not interest you any more.

JOB

by Father William N. Schuit

Most of us know that Job was a patient man, but we ought also to know that he had a greater problem than maintaining patience in adversity. His greater problem was this: How can I recognize God as being just, since, although I am innocent, He is making me suffer all this misery?

As Christians we have an answer to his question: we suffer with Christ Who was innocent; we know that suffering has a purifying quality; and in any case, none of us is perfectly sinless. Our reward we shall have — if not here, then hereafter. No doubt Job would have been satisfied with that answer; but since he was not a Christian, that answer was not available to him.

The Jews knew good and evil in this present life only

We may find it hard to believe, but the fact is that God did not reveal the existence of heaven as a reward for a good life, nor hell as a punishment for an evil life, until the very end of Old Testament times. Without that priceless knowledge, there is no explanation for the hopeless suffering of the good man, nor for the frequent prosperity of the wicked man.

It is all well and good to take the position which the ancient Jews did, and say that God rewards the good in this life and punishes the evil in this life. But what will you say when you come upon a situation which does not fit this solution? Despair is all that is left you!

Job was tested with suffering but remained loyal to God

The Book of Job was written to discuss this vexing question several centuries before God supplied the answer. Actually, Job may never have existed. Perhaps his story is only a story. It makes little difference. The problem it discusses is certainly real enough.

Here is the way it goes. An innocent man, Job, is deprived of his family, his possessions and his health at the instigation of Satan who has prevailed upon God to test the loyalty of His servant under horrible stress. Job is equal to the trial, and despite even his own wife's urging to "curse God and die," his philosophy remains unchanged: "If we accept good things from God, should we not accept evil?"

Friends argue that Job is punished for his sins

In order to give the problem a thorough airing, the author of the book introduces three friends of Job who have journeyed from far-off lands to comfort him in his misery. The comfort they supply is small, but their arguments against Job are even smaller. The case is reviewed in an artificial debate which goes three full rounds of discussion among Job and his friends. The poetry of the debate

is unexcelled in beauty anywhere in the Old Testament, even if the arguments are unexciting.

Here is the substance of the thing: The three friends never seem to tire of repeating that man is naturally subject to faults. God, Who knows man better than man does himself, chooses in each case whether to overlook or demand satisfaction. In Job's case, He has chosen to smite. The friends say that Job's troubles are a warning to repent. Of his faults, Job may be unconscious. That does not make them less real, and for them he has merited suffering. After all, God punishes only the wicked.

Job sees happiness and misery Unrelated to man's conduct

Job will not share their view. He admits that no man is sinless in God's eyes, but Job's faults have been trifling and altogether out of proportion to his present misery. He has come to think that happiness or misery are not related to conduct and that God simply assigns man a lot in life without regard to merit or demerit.

Job will not go so far as to say that God is unjust, but neither can Job understand why God does not intervene and declare Job badly treated. The closest Job comes to a satisfactory solution lies in the fact that he is convinced that eventually God will intervene; but, alas, poor Job will be no more when that hour comes.

Book of Job does not give an answer to the problem

At the end of the book, the Lord is introduced as a speaker. While He offers no positive solution, He does reject the view of Job's friends and makes this negative and indirect contribution to the debate. *The suffering of the just somehow enter into the plans of Providence. Men must accept the Divine Will with resignation.* Job's view that there is no necessary connection between suffering and sin is endorsed.

Beyond this, the book does not go. After stating that the Lord then restored Job to material prosperity greater than before, the author seems content to await further revelation. He is suffering the malady of Old Testament imperfection: a shadow which shall not vanish until the Light of the World appears!

Casimir Pulaski — Fighter for America's Independence

On March 4, 1748, 221 years ago, Count Casimir Pulaski, hero of the Battle of Savannah during the American Revolutionary War, was born near Warka, Poland. Exiled and outlawed from Poland after a rebellion against the King, Pulaski escaped to France, where he met Benjamin Franklin and offered his services to the cause of American independence. Pulaski joined General Washington in 1777 as a volunteer. After distinguished service at the Battle of Brandywine, he was promoted to the rank of brigadier-general in command of a division of cavalry. Later he organized an independent corps of cavalry and light infantry, which became known as Pulaski's Legion. It was recruited mainly from the German and Bohemian Americans of Pennsylvania. Pulaski was mortally wounded during the siege of Savannah in 1779 and died two days later, at the age of 31, aboard a United States vessel in Savannah harbor.

(ASNC)

MEN OF CANADA'S FUTURE

by Marie Young

They are Canada's future,
We know you will train them with care,
Someday they will run this country,
To keep peace and happiness here.

They are taught to love their neighbor,
No matter what color or creed,
They are taught about their Saviour,
And to come to Him when in need.

To steal from others is wrong they say,
To work for your need is the right way,
To help the weak and needy is good,
And do it with a smile the way you should.

Carry your banner way up high,
For Christ is always very close by,
He'll keep His hand on your shoulder, son,
Until your battles are all won,

Nature is important to the scout,
When their leader takes them out,
To learn to love every bird and tree,
This way your spirit will then be free.

Every badge you earn is a credit to you,
Your leader is willing to help you, too.
He will help you to do your best,
To keep the rules, you do the rest.

So do what is right whether in church or out,
This way is the way of a good scout,
A strong young body, keen young mind,
Life will be happy you will find.

A wise man loves discipline, and a mocker will not listen to reproof (Proverb 13, 1).

All those who touched it (the fringe of Jesus' cloak) were completely cured (Matthew 14, 36).

Akafist to the Mother of God

The akafist to the Mother of God was probably composed by St. Roman the Singer (491-518), the greatest poet of the Eastern Church. The savage horde of Avars invaded the Byzantine empire and laid siege to its capital Since there was no army to defend it, the people of the besieged city turned to their heavenly Patroness, and she helped them to defeat the invaders. For this reason the author of the akafist calls her "a glorious Leader".

The central truth of this church service is the divine Motherhood of the Blessed Virgin. She is great, because she gave birth to the Son of God. Even the angels must admire her holiness and beauty which surpass the sanctity of all other creatures. Mary is the spiritual bridge between heaven and earth, because she is the Mother of the Savior. Her intercession with Jesus is practically all-powerful.

All the figures under which Mary has been represented in the Bible are recalled here, coming back to life under our eyes.

This akafist has four parts:

1) Annunciation, visit to St. Elizabeth, the doubts of Joseph, etc. (1-6).

2) Birth of Jesus, visit of the shepherds and the Wise Men, and the flight to Egypt (7-12).

3) New life which the Savior brought to men (13-18).

4) Mary is God's beloved child chosen from eternity for the Mother of Jesus (19-24).

The whole service is composed of 25 hymns, that is, the introductory kondak, 12 ikoses and 12 kondaks.

If you do not wish to complain the way the ball bounces, do not drop it at all.

When you, men, come home late for supper, you may get a cold shoulder and a hot tongue.

THE WANDERING JEW

The Jews everywhere demand full freedom for their religions adherents and they have the right to do so. But we cannot understand their behavior in Israel in regard to a converted Jew, friar Daniel, a Carmelite, a Jewish war hero during the Nazi campaign for the extermination of all the Jews. He fought against the Nazis. Betrayed by a Jewish informer, he fled to a Catholic convent, where he became a Catholic, and then a monk, when the war ended. He entered a Carmelite monastery in Israel and asked the Israeli government for citizenship because a Jewish law gives every Jew the right to come to Israel and to become a citizen.

The Supreme Jewish Court through its Justice Moshe Silberg turned his request down, saying: "Jew and Christian are two titles that cannot be combined into a common subject" (Newsweek, Dec. 17, 1962, p. 39).

ЧИ ВИ ХОЧЕТЕ?

Ви можете причинитися до виховання і вивчення більше священиків-місіонерів і мати участь у їхніх апостольських працях і жертвах.

WILL YOU?

You can "take it with you" by helping us to train more priests-missionaries. The fruits of their work live on forever.

In your will insert this clause:
"I hereby will and bequeath to the Redemptorist Fathers of Eastern Rite (The Congregation of the Most Holy Redeemer) the sum of ..... for the education of Redemptorist Missionaries of Eastern Rite".

VERY REV. FATHER PROCURATOR
ST. JOSEPH'S MONASTERY
250 JEFFERSON AVE., WINNIPEG 17, MANITOBA, CANADA

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

ЛИСТОПАД
1969
NOVEMBER

REDEEMERS

VOICE

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ
REDEEMER'S VOICE

Рік XLI, ч. 11.
Volume XLI, No. 11.

РЕДАКТОР:
Пр. о. М. Шудло, ЧНІ.

СПІВ-РЕДАКТОРИ:
Пр. о. Р. Хом'як, ЧНІ.
Пр. о. Л. Ратушняк, ЧНІ.

EDITOR:
Rev. M. Schudlo, C.SS.R.

CO-EDITORS:
Rev. R. Chomiak, C.SS.R.
Rev. L. Ratushniak, C.SS.R.

ДИРЕКТОР ДРУКАРНІ:
BUSINESS MANAGER:
Mr. Andrew Novak

Redeemer's Voice Press
Box 220,
Yorkton, Sask., Canada

THE REDEEMER'S VOICE —a religious monthly published by the Ukrainian Redemptorist Fathers. (July-August issues appear as one).

Subscription: Yearly $3.00; two years $5.50; three years $7.50.

Direct all administration correspondence to:

Redeemer's Voice Press,
165 Catherine St., Box 220,
Yorkton, Sask., Canada.

ЗМІСТ — CONTENTS

Йосафат стає ченцем ..... М. Милусь 1
Місячне наміреннн ..... о. С. Б., ЧНІ. 4
"Дякую Богу, що я Українець!" 7
Христос—Амбасадор Бога Отця — або — християнська релігія .... о. М. Шудло, ЧНІ. 8
Новий Катехизм 15
Листопадовий зрив 18
Перші люди згрішили о. Роман Хом'як, ЧНІ. 21
Хотів би ти знати? 22
Мій приїзд до Аргентини о. Мих. Шудло, ЧНІ. 25

Christian Death 33
Confirm Death of Archbishop Welychkowsky 34
Mortal and Venial Sin .... M. Schudlo, C.SS.R. 35
How to Listen to a Dull Sermon by John J. Vaughn, C.SS.R. 38
New Catechism 42
I'd Like to Know 44
Declaration on Religious Freedom M. Schudlo, C.SS.R. 47
Second Beatitude 51
My Arrival in Argentina M. Schudlo, C.SS.R. 53
Scandal is Never out of Style by Daniel Lowery 57
The Neophytes ..... Taras Shevchenko 64

Second Class Mail Registration No. 1579

ЙОСАФАТ СТАЄ ЧЕНЦЕМ

М. Милусь

В 1604 році, в 24-ім році життя Іван Кунцевич кидає купецьке заняття і вступає до Свято-Троїцького монастиря О.О. Василіян, де складає обіти на руки Митрополита Іпатія Потія та приймає чернече ім'я — **Йосафат.** У монастирі Йосафат не знайшов ані відповідного товариша, ані духовного провідника. Не було кому повчити його основ чернечого життя, а вже нема що говорити про якогось учителя Св. Письма чи богословя. Йосафатові не лишилося нічого, як тільки віддати себе проводові Святого Духа. Святий Дух, що до цього часу зберігав його невинність, довів Йосафата до такої чернечої досконалости, що в короткому часі він міг уже вести інших.

Того самого дня, коли вступив до монастиря Іван зложив також обіти. Маючи тепер більше спокою і свобідного часу, Йосафат віддався ввесь молитві і книжці. До року одержав він нижчі ступені і дияконат. В тім часі його студії стають вже більше систематичні. В науці помагали йому деякі О.О. Ісусовці, що мали у Вильні свою академію. Навчанням Йосафата зайнявся ревно о. Валентій Фабриций-Ковальський і йому в головній мірі завдячує Йосафат своє богословське образування.

Від 1607 року духовним провідником і вчителем Йосафата був Йосиф Велямин-Рутський, який тоді вступив був теж до Свято-Троїцького монастиря.

У монастирі, разом із Йосафатом, Рутський віддався всеціло аскетичному життю. Дві святі душі прилягли до себе в святій приязні. Йосафат відносився до Рутського з пошаною як до старшого й ученішого співбрата, а Рутський любив Йосафата за його святість. Вкоротці Рутського рукоположено на священика. Зчерги обидва ці мужі взялися до привернення карности й ладу в монастирі Пресв. Трійці. Найперше відновили монастир. Рутський пожертвував на це діло ввесь свій спадок по батькові. Коли ж уже можна було прийняти більше новиків, тоді зайнялися їх вихованням. Рутський став учителем молодих новиків, що в більшості походили зо школи, що її він вів у 1603-1607 роках, пояснив молодим ченцям засади віри та монаших чеснот, учив їх латинської мови, яка була тоді мовою вчених, а Йосафат учив їх обрядів, співу та подавав практичні життєві вказівки.

Душпастирська ревність

В 1609 році Йосафата рукополагає на єромонаха, а Йосифа-Велямина Рутського Митр. Іпатій Потій іменує архимандритом Свято-Троїцького монастиря і своїм генеральним вікарієм для цілої Литовської частини своєї архиєпархії.

По рукоположенні о. Йосафат віддається часто проповідям на полемічні теми. Як каже заприсяжений свідок Михайло Тишкевич, в Кунцевича був ясний спосіб цитат із св. Отців, з літургічних книг і старослов'янських авторів. Св. Йосафат був настільки начитаний, що його називали "ходячою бібліотекою" та "живою скарбницею св. Отців Церкви". Не дивно, що його проповіді потрясали сумління грішників, здобували закам'янілі серця нез'єдинених, збивали противників та наповняли радістю вірних.

Раз, відбуваючи подорож по Литві, св. Йосафат затримався над рікою, через яку не можна було переправитись ні поромом, ні саньми, бо рікою плив лід. Коло ріки зібралася маса народу і всі чекали, поки можна буде переправитись на другий бік. Св. Йосафат, користаючи з цієї нагоди, заходився сповідати присутніх і так довго не переправився, аж доки не висповідав всіх, що були до нього приступили. І це доконав св. Йосафат тільки заохотою і добрими словами. В такий спосіб знаменитий купець викуповував людей з диявольської неволі і привертав їх на службу тому, кому вірно служив. Щоб доказати вірність, з якою служив Христові, то не пощадив навіть власного життя.

Творчість св. Йосафата

Йосафат рівночасно працював над поширенням своєї освіти, але ця праця має характер більше продуктивний ніж сприймальний. З його писань видно, що йому були відомі майже всі тодішні полемічні твори та що він пильно слідкував за жвичиком полемічного руху.

Найосновнішим твором святого з тієї доби можна назвати: "О фальшованню писм словенських од оборонцов і учителей віре церквей противних послушенству єго милости отца митрополита, і о незгодах їх в науці, виданой з друков Виленського братского, Острожського і Львовского". Цей твір був написаний десь між 1611 і 1613 роками, бо найпізніший твір з часів священства уважають "Молитвослов" з 1611 року. З часів священства мабуть походять ще декілька менших розвідок: "О старшенстві Петра Святого", в якій о. Йосафат займається приматом Папи Римського, наводячи тексти з Евангелії, і покликається на признання авторитету Риму в Царгороді аж до Керулярія, який вчинив роздор і довів до упадку Новий Рим.

З попереднім твором в'яжеться твір "О крещеній Владимера", де автор доказує, що Україна прийняла хрещення за князя Володимира з Византії і то в час церковної єдности. До полемічної ділянки треба зачислити ще "О чистоті іерейской, же липше безженим бить". Квестію безженства клиру порушували вже перед тим Петро Скарга і Митр. Іпатій Потій. Св. Йосафат зібрав деякі тексти зо Св. Письма і Передання, доказуючи вищість безженного стану в праці Христовій.

В трьох останніх розвідках порушені різні питання, як вказують самі заголовки: "О мощах светих, же потреба меть в честі і о чудах їх", "О законниках довод, як в старом і в новом писмом св. о всем габити і о власах светчат, і о шлюбах і о клобуках і постриженю девиц", "Ци добре церков восточная чинит, посвещаючи хліб, воду, вербу і баранка". В них, головно в останніх стат-

тях, показує св. Йосафат своє прив'язання до східнього обряду.

Для доповнення матеріялу треба згадати про "Сборник житій святих", в якім подаються факти про церковну єдність у нас; про встановлене папою Убраном II свято перенесення мощів св. Миколая, яке не святкують греки, а в Україні його святковано; про "Слово Іларіона о законі і благодаті"; про промови Григорія Цамблака на Соборі в Констанції і про промови Ізидора на Соборі в Флоренції.

Не дивно, що по таких підготовчих студіях св. Йосафат чувся паном ситуації в дискусії із печерськими ченцями в Києві. З їх власних книг доказував їм церковну єдність України з Римом.

— МІСЯЧНЕ НАМІРЕННЯ —

о. С. Б., ЧНІ.

ХРИСТИЯНСЬКІ ПОДРУГИ, У СПОВНЮВАННІ СВОГО СТАНУ І ПОКОНУВАННІ ТРУДНОЩІВ, ПОВИННІ ЗНАХОДИТИ ПОМІЧ У ЛАСЦІ СВ. ТАЇНИ ПОДРУЖЖЯ

(Наміреня Апостольства Молитви на листопад, благословлене Святїшим Отцем)

Сьогодні отверто й безсоромно зневажають і висміюють гідність подружжя в різних письмах, новелях, повістях, а також у фільмах, радіо, телевізії, і при тім поширюють фальшивий та погубний рід подружнього життя. Світ вихвалює або обороняє розводи, перелюбства, цивільні подружжя, аборти, недозволені методи контролі народин. Деякі несовісні лікарі й медичні підприємства роблять великі інтереси в тих справах. В очах цього світу подружній акт уважається за найвище джерело розкоші та зовсім забувається про гідність подружжя. На жаль така є сучасна загальна публічна опінія. Тож не диво, що цей рід сексуальної розкоші починає входити в уми християнських подруг так, що їм стає тяжко заховувати святість подружжя. Багато думає, що рішальною нормою поступування в тих справах є сумління і що воно вказує, як подруги мають поступати в поодиноких случаях і в актуальнім положенні. "Однак, як недавно сказав Папа Павло VI в часі тижневої авдієнції,

сумління не є завжди непомильною нормою і воно вимагає, щоб його кермувати. Рішення сумління мусять опиратися на зовнішніх нормах і авторитетнім навчанні." До чого може допровадити сумління, що зовсім не зважає на жадні закони, доказом цього є свіжі історичні факти: сумління нацистів позволяло їм винищити мільйони жидів, а сумління большевиків позволяло їм виморити мільйони українців штучно викликаним голодом. Сумління мусить бути кермоване навчанням тих, що мають до цього авторитет: Божим законом і навчанням Церкви.

Багато питань, получених з подружнім життям, занепокоюють сьогодні численних християн. Наприклад питання про контролю народин, уживання засобів проти запліднення, стерелізація. Ці справи займали учасників міжнародного конгресу світського апостольства. Це дивне, що в дискусіях на ці теми майже не згадувано про святість подружжя і про його гідність як тайни. Здається, що вони думали, що це їм не поможе до розв'язування подружніх труднощів.

Подруги повинні все мати ясний погляд на гідність християнського подружжя. Подружжя і родина є не тільки ділами людини, але є також ділами Бога, бо вони походять від Бога. В подружжю людина має участь у Божій любові, в його творчій силі. Сам Бог є автором подружжя, і тому воно не залежить тільки від людської волі. В подружжю Бог мудро лучить дві людські дійсності: завдання передавати саме життя і взаємну законну любов поміж чоловіком і жінкою. В цей спосіб Бог робить людей учасниками своєї любови. Тому подружня любов є не тільки людським поривом, але є надхнена Богом. II Ватиканський Собор в конституції: Про Церкву в модерному світі каже: "Справжня подружня любов підноситься до Божої любови, кермується і збагачується спасительною силою Христа й спасенною дією Церкви, щоб подруги успішно прямували до Бога та мали допомогу й потіху в своєму високому званні батька-матері" (Ч. 48). Це є гарне представлення подружньої любови. Та сама конституція навчає: "Нехай знають подруги, що в своєму призначенні передавати й виховувати людське життя, яке треба вважати за їх окрему місію, вони є

співпрацівниками любови Бога творця та неначе її викладачами" (Ч. 50). Любов в цей спосіб установлена є не тільки чимсь законним, але вона є вивищена, бо вона співдіє з Богом, що є самою любов'ю.

Подружні особи знаходять поміч в ласці цієї святої тайни. Християнське подружжя не є легким завданням. Воно потягає за собою великі труднощі і відповідальності. Однак, де є правдива подружня любов, тоді всі труднощі подружнього життя можна побороти, бо любов є ключем, що розв'язує всі проблеми. Сам Спаситель приходить в тайні подружжя, щоб помагати подругам і він зістає з ними. В цей спосіб вони є спосібні, щоб сповняти всі подружні й родинні обов'язки та поконувати всі труднощі, які вони не були б. Подруги повинні бути вповні свідомими того, що вони в подружжю не можуть поступати після своїх примх, але мусять все кермуватися своїм сумлінням, згідним з Богим законом і навчанням святої Церкви, бо вона автентично пояснює Божий закон в світлі Євангелії.

В енцикліці: Чисте Подружжя читаємо: "Коли люди не ставляють жадної перешкоди, ця тайна (подружжя) зміцнює стале джерело їхнього надприродного життя, освятної ласки і обдаровує їх особливими додатковими дарами, добрими надхненнями і посівом ласки, а водночас збільшує і удосконалює їхні природні здібності. В той спосіб чоловік і жінка можуть більше ніж абстрактно цінити все те, що відноситься до цілей і обов'язків їх подружнього стану, вони можуть мати сильне переконання і дійсно виповняти їх. Вкінці ця тайна дає їм право просити про поміч дійствуючої ласки і дістати її, як часто її потребують до сповнення обов'язків свого стану".

Просім Христа Чоловіколюбця, щоб християнські подруги все шукали й знаходили поміч у сповнюванні своїх обов'язків у ласці св. тайни подружжя, і щоб завжди жили під покровою Пресвятої Богородиці.

МІСІЙНЕ наміреня: За суспільний і культурний розвиток в Африці, сприятливий для християнських родин.

ГРУДЕНЬ: Загальне наміреня: Всі вірні нехай будуть свідомі свого покликання до святости і апостольства, та нехай великодушно йдуть за цим покликанням.

Місійне наміреня: Про активну підтримку місійних єпископів і їх конференцій.

"Дякую Богу, що я Українець!"

УЛЬМ. — Після торжеств, які відбулися в Мінхені з нагоди побуту Верховного Архиєпископа Кир Йосифа, черговим місцем зустрічі наших вірних в Німеччині, з Його Блаженством був Новий Ульм, де вірні побудували в 1958-9 рр. власну церкву й на прилюдній площі поставили чудову статую Пречистої Діви Марії (1953 р., скульптор Григор Крук).

Цю працю й успіхи наших вірних оцінив Блаженніший дуже високо, висловлюючи признання о. шамб. Василеві Турковидові, парохові Нового Ульму (він же й декан найбільшого територіяльного деканату в Німеччині), керівникам громадського й культурного життя та всім парохіям і громадянам, за їхню жертвенність, дисциплінованість, побожність і любов до своєї Церкви й народу. "Ваша громада заслуговує на особливу увагу, —говорив Блаженніший. — Про Вашу працю треба писати, щоб про неї знали всі".

У своєму слові на концерті, влаштованому в честь Найвищого Гостя, зупинився Кардинал Кир Йосиф дешо довше над поняттям почуття меншевартости, підхопивши висловлену в привітальних промовах проблему.

"Український нарід належить до висококультурних націй, до націй із світлою історією, великим духовим і матеріяльним багатством, націй майбутности! Сьогодні Українці несуть на всіх просторах світу прапор боротьби за віру й свободу! Чому будь-хто з Українців мав би мати почуття меншевартости?! Навпаки! Ми повинні мати почуття християнської гордости, бо належимо до українського народу".

Свої глибоко філософічні, при тому запалюючі серця молоді й старших слова, закінчив Кардинал Кир Йосиф окликом:

"Дякую Богу, що я є сином українського народу!"

"Людина ніколи не є застара, щоб чогось доброго навчитися" (Есхіль, старинний грецький поет).

Христос - Амбасадор Бога Отця

АБО

християнська релігія

о. Мих. Щудло, ЧНІ.

Людський розум занадто притемнений пристрастями, щоб міг належно пізнати все, що заторкує Бога і нормує стосунки між Ним і людиною. Ось тому треба було, щоб Бог обявився людям і показав їм дорогу до неба. Бог це вчинив, посилаючи **Ісуса Христа** в світ, бо в Христі Сам Бог Отець обявився людям. Як на Тайній Вечері апостол **Пилип** спитався Христа: "Покажи нам Отця, і вистачить нам!", то Спаситель відказав: "Хто бачив Мене, той бачив Отця" (Іван 14, 9). Ось тому Св. **Павло** каже про Христа: "Він образ невидимого Бога" (Колосяни 1, 15).

Божий Син це **Посланець-Амбасадор Бога Отця** до людей, бо Він стався Чоловіком на те, щоб людей запровадити до Бога, цебто обявити їм правдиву релігію, що помагає людям осягнути спасіння. І тому Отець отак промовив до апостолів при **переображенні Христа:** "Це Мій улюблений Син. Слухайте Його!" (Матей 17, 5), бо в пізнанні Бога і Його Посланця Христа та в виконуванні того, що вони велять нам, полягає спасіння людини, як це Сам Христос заявив на Тайній Вечері: "Вічне ж життя полягає в тім, щоб люди пізнали Тебе, єдиного правдивого Бога, і Ісуса Христа, що Його Ти послав" (Іван 17, 3).

Як же можна доказати, що Христос це Божий Посланець?

Божеське посланництво можна доказати, коли переглянемо те, що **книги Старого Завіту** говорять про Христа, майбутнього Месію.

Мойсей заповів прихід Христа словами, що промовив в Божім імені: "Пророка з-поміж вас, твоїх братів, такого як я, Господь, Бог твій, настановить тобі. Його маєте слухати" (Второзаконня 18, 15).

Пророк **Ісая** заповів, що Христос народиться з діви: "Ось діва зачне і породить Сина і дасть йому ім'я Емануїл" цебто з Нами Бог" (Ісая 7, 14).

Пророк **Міхей** заповів народження Христа в Вифлеємі: "Ти ж, Вифлеєме...З тебе вийде Мені Той, хто буде володарем Ізраїля. Його походження здавен, з днів споконвічних" (Міхей 5, 1).

Книги **Нового Завіту** доказують, що Христос це обіцяний Месія для людства. **Анголи отак промовили** до пастухів: "Звіщаю вам велику радість, що буде радістю всього народу. Сьогодні...народився вам Спаситель, і Він Христос Господь" (Лука 2, 10-11).

Сам **Христос** заявив: "Як буду піднесений зо землі, то всіх притягну до Себе" (Іван 12, 32).

Св. Павло пише: "Є один Бог і один Посередник між Богом і людьми, Христос Ісус, що дав Себе як викуп за всіх" (1 Тимотей 2, 5).

Роля Апологетики

Апологетика це наука, яка доказує, що книги Святих Євангелій це **автентичні,** як подають **історичні події** спасіння, доконаного Христом.

Історичність книг виявляється з того, що вони подають

точно місця і подій, які історія потверджує, от хоча б різні новітні розкопки. Крім цього описи подій такі, що їх мусіли подати **очевидці** подій. Євангелія змальовує часом **апостолів у неприхильнім світлі**, от хоча б **упадок Петра** (Матей 26, 69-74), **незгоду** між першими християнами за розділювання милостині вдовам (Дії 6, 1), **амбіцію Апостолів** (Марко 9, 33-34) і їх невірство в воскресення Христа (Лука 24, 10-11). Подібні речі тільки потверджують автентичність Євангелій, бо **хвальки** були б так не писали про себе і свою працю.

Зрештою Євангелисти писали Євангелії тоді, коли ще жили **свідки і очевидці** подій, які напевно були б зареагували на неправду і перекручування фактів, які вони самі бачили, а такого протесту не було.

Пророки заповіли прихід Христа як Божого Амбасадора

Господь Бог підготовляв світ на прийняття Христа, вибираючи Собі жидівський нарід, якому повірив Своє обявлення. Жидівська ж історія це **хитання** між почитанням правдивого Бога й ідолів, за що пророки ганили жидів, от хоча б пророк **Ілля**, який отак промовив до зібраних жидівських провідників: "Доки будете кульгати на обидві ноги? Якщо Господь є Богом, то ходіть за Ним. Коли ж це Ваал (головний божок довколишніх семітських народів), це Господь, то ходіть за ним!" (1 Царі 18, 21).

Пророки приготовили грунт для християнства, **проповідуючи головні правди**, на яких християнство спирається, і **заповідаючи прихід месіянського** Царства, що ним є християнська релігія.

Хто ж такі були пророки?

Пророки це **речники** Бога, який спонукував їх, щоб вони виявляли іншим Його накази про майбутність, теперішність і минуліть. Отак вони подавали людям **надприродне обявлення**, і це було головне завдання пророків. Ось, що каже Біблія про покликання пророка Йони: "Слово Господнє надійшло до Йони: Встань, іди в Ніневію, велике місто, і проповідуй проти нього, бо злоба їхня піднялася до Мене" (Йона 1, 1-2).

Пророцтво різниться від надхнення, бо пророки не мали доручення писати Божих обявлень. Вони тільки були його **геральдами.**

Пророки підготовили людство до прийняття Спасителя,

навчаючи людей **вірити і морально проживати** і заповідаючи прихід Христа, чого вони не могли доконати природними засобами. Отак Бог цими надзвичайними засобами-людьми й **інтервенцією** доказав, що Христос це **Його Амбасадор.**

Проповідування Пророків приготовляло дорогу для християнства

Мойсей, що вивів ізраїльський нарід із неволі з Єгипту, дав у Божім імені Божий Закон цьому народові і звелів сумлінно зберігати його (Второзаконня 5, 1-21)

Як жиди дістали **царя**, яким був **Савло** (Самуїл 10, 1), то Бог послав **пророків**, от хоча б Іллю, Єлисея, Ісаю, Єремію, Езекиїла, які намагалися вдержувати правдиву віру між народом і неустрашимо картали його за схильність до ідолопоклонства, в яке жиди часто попадали аж до 4-го століття перед народженням Христа. Десь у тім часі **монотеїзм** утвердився між вибраним народом і ідолопоклонство зникло з-посеред нього.

Пророки проповідували **віру** в одного, правдивого, безконечного Бога, якого треба шанувати і почитати релігійними практиками і добрим, моральним життям. Вони наставали на справедливість і любов між людьми. Христос не **усунув** цього навчання, але тільки доповнив і вдосконалив його, як Сам заявив: "Не думайте, що Я прийшов усунути пророків або Закон. Я не прийшов усунути їх, але доповняти" (Матей 5, 17).

Як навчання пророків доказує, що вони передавали Боже слово?

Моральне і релігійне навчання пророків мусіло походити від Бога, бо воно **не погоджувалося** з ментальністю і схильностями жидівського народу, тому не слід казати, що пророки це **речники світогляду** і духа своїх часів. Що більше? Вони часто страждали, ба й умирали за те, що йшли проти духа і вибриків народу (1 Царі 18, 13 і 17-18), як наприклад пророк Ілля мусів ховатися від гніву цариці Єзавелі, жінки Ахава (1 Царі 19,1. . .).

Передання ж подає, що пророка **Ісаю** цар звелів вбити, розрізуючи його на двоє.

Згідність писань пророчих доказує, що Бог керував ними, бо вони не знали одні других, але все одно од-

ностайно описували майбутнє Царство Месії. Отож Бог мусів керувати їх думками і надхнути їх писання.

Христос виповнив заповіджені пророцтва

Святе Письмо багато говорить про майбутнього Месію, хоч це було ще довго перед Його народженням. Якщо Христос виповнив ці пророцтва, то Він **Божий Посланець,** і **релігія,** що Він проповідав людям, походить від Бога.

Пророк **Ісая** отак пише про майбутнього Месію, хоч сам пророк жив у 8-ім столітті до Христа: "Хлопятко народилося нам ... Дадуть йому ім'я: чудесний дорадник, сильний Бог, князь миру..." (Ісая 9, 5).

Цей сам пророк заповів, що Христос-Месія народиться з **роду Давида** (Ісая 11, 1).

Цей Месія спасе нарід Своєю смертю від їх гріхів (Ісая 50, 66 і 53, 1-7).

Христос **виповнив** ці пророцтва. Він заложив **всесвітнє Царство, себто** Церкву і звелів Апостолам і їхнім наслідникам помагати людям ввійти до цього Царства: "Ідіть і вчиніть всі народи своїми учнями!" (Матей 28, 19).

Багато з цих пророцтв зовсім не **годилося** з поняттям жидів про Месію, от хоча б його страждання, тому вони не могли бути **вислідом** людської мудрости, але Божого обявлення. Ось тому слід сказати, що це обявлення було **вислідом** Божого діяння, і тому Христос це Божий **Амбасадор** і Його **релігія** походить від Бога.

Дехто робить закид, що деякі пророцтва, що відносилися до **дочасного добробуту жидів, не виповнилися.** Це тому, що жиди **не прийняли Христа,** як теж і тому, що дочасні речі це другорядна справа обявлення. Ціль обявлення це **духовний добробут, знання Бога і вічне спасіння.**

Бог перестерігав жидів через **Ісуса Навина,** що був наслідником Мойсея і запровадив жидів до обіцяної землі: "Як здійснилася на вас кожна добра обітниця, що Господь дав вам, так само Господь наведе на вас усяке лихо, поки Господь не викоренить вас із цієї гарної землі, що дав вам" (Навин 23, 15).

ХРИСТОВА НАУКА ПОТВЕРДЖУЄ ЙОГО БОЖЕСЬКЕ ПІСЛАННИЦТВО

Чому навчання Спасителя доказує, що Він Божий Посланець?

Як хтось простудіює навчання Христа, як його подають Євангелисти, то зобачить що **наука і засади,** голошені Христом, мають **певне,** не сумнівне навчання, де нема місця на сумніви і непевності, як це бувало з навчанням жидівських учених, фарисеїв і книжників, які часто покликувалися одні на других. "Ви чули, що було сказане колись: 'Не клянись фальшиво!' Я ж кажу вам зовсім не клястися" (Матей 5, 33).

Св. Іван виразно заявив, що прийняття Христа і Його навчання **конечні** до спасіння: "Тим же, що прийняли Його (Христа), дав право стати Божими дітьми, які вірять в Його ім'я" (Іван 1, 12).

Апостоли зрозуміли і проповідали світові, що віра в Христа і Його Євангелію конечні до спасіння. Як жиди спитался, що мають робити, щоб спастися, то Св. Петро відказав: "Покайтеся, і нехай кожний з вас охреститься в ім'я Ісуса Христа на відпущення ваших гріхів, і ви приймете Святого Духа" (Дії 2, 38).

Вистачає уважно передумати засади Христа, щоб наявно переконатися, що вони задовольняють усі **вищі змагання,** пориви людини та заспокоюють її мрії про доброту, вічне життя і щастя, хоч водночас Христос не нехтував людськими немочами, тому полишив людям **святі тайни,** які мають помагати їм позбуватися цих недосконалостей і ставати правдивими Божими дітьми.

Які прагнення має добра людина?

Людина це **складне** сотворіння, яке має різні прагнення і мрії. Ці прагнення походять із того, що вона є розумним сотворінням. Що **розумніше** людина проживає, то вона **сильніше** відчуває в собі ці прагнення.

Христова наука заспокоює ці прагнення. І так:

Розум хоче знати повну правду, щоб заспокоїти таку здорову цікавість, як: Хто я такий? Чи існує Бог? Як я взявся на світі? Яка моя остаточна ціль? Як я годен осягнути цю ціль?"

Христос відповідає на ці важливі питання отак: "Бог

сотворив світ із нічого. Бог вічний. Він сотворив людей тому, що любить їх, і тому призначив їх до вічного щастя".

В християнській вірі нема **противорічностей**, хоч інколи є **тайни**, яких нам годі зрозуміти. Вона однаково задовольняє вчених і невчених.

Водночас християнська віра подає прегарні **правила життя**, цебто Заповіді, що окреслюють людську поведінку супроти себе, інших людей і Бога, і навчає, чому так треба поступати. Бог так хоче, щоб люди осягнули свою **вічну ціль-блаженне** видіння.

Вічна нагорода і вічна кара це сильні спонуки до доброго життя. Христос каже: "І ті (лихі люди) підуть на вічну муку, а праведники в вічне життя" (Матей 25, 46).

Євангелія водночас дає **гарні приклади**, як треба жити, цебто приклад Христа і Святих, і заразом запевняє всі потрібні ласки, щоб людина могла жити по-божому, не зважаючи на слабості і спокуси, бо молитва може виєднати нам потрібну від Бога поміч: "Просіть, і буде вам дане (Матей 7, 7).

Христова Євангелія не занедбує так само **земських справ** людини: Божі Заповіді: "Не вбивай! Не кради! Шануй батька й матір! Не свідчи фальшиво проти свого ближнього!" захищають дочасний добробут людей на землі. Крім цього вона вказує, що доля людини на землі в великій мірі залежить від неї самої, бо що вона зробить, те буде мати: "Ось перед тобою Він (Бог) поставив вогонь і воду. Куди захочеш, туди простягнеш свою руку" (Сирах 15, 16).

Бог сотворив землю неначе помешкання для людини, тому вона має **працювати**, як каже апостол Павло, щоб ця хата була добра для неї: "Як хтось не хоче працювати, то нехай не їсть!" (2 Тимотей 3, 10). Ось тому Конституція про Церкву в Модернім Світі, наводячи приклад **Христа столяра**, каже: "Кожна людина зобовязана вірно працювати" (Ч. 67).

Християнство це надприродна релігія

Люди не могли винайти християнської релігії, бо вона вповні **задовольняє** всі законні прагнення людини, духовні і дочасні. **Жидівська релігія** була **національна**, а **поганські релігії** мали в собі повно блудів і забобонів,

тому **християнська релігія не могла** з них розвинутися. **Суть** християнської релігії доказує, що вона є **надприродна**, цебто походить від Бога, і Бог подав її людям через Свого Сина Ісуса, що є Його Амбасадором. Прощаючись з апостолами на Тайній Вечері, Христос заявив: "Все, що Я почув від Мого Отця, Я обявив вам" (Іван 15, 15).

НОВИЙ КАТЕХИЗМ

ІСУС ПОЖЕРТВУВАВ СЕБЕ ЗА МЕНЕ

Єврейський нарід був одиноким народом на світі, що знав правдивого Бога, заки Христос народився. Інші народи були поганами і поклонялися ідолам і божкам. Тільки євреї почитали правдивого Бога, і приносили Йому багато жертов в святині в Єрусалимі. Єрусалим був столицею вибраного народу, а святиня в Єрусалимі була осередком почитання Бога. Євреї приносили Богові різні жертви. Вони палили оливу, муку і звірята в

Його честь, бо Бог казав їм приносити такі жертви (Левіт 9, 1-7).

Найкращою і Богові наймилішою жертвою була ранішня і вечірня жертва, в якій Первосвященик палив чисте і непорочне ягня на Божу честь, одне врано, а друге ввечорі (Вихід 30, 38-42). Ця жертва звалася цілопаленням, бо ціле ягня бувало спалюване на Божу честь.

Цими жертвами вибраний нарід показував, що він признавав Бога за свого Пана і Царя, поклонявся Йому і намагався покутувати за свої гріхи.

Бог був назначив священиків, що мали приносити Йому ці жертви від народу. Священики приносили Богові жертви від народу й отримували від Бога ласки і благословення народові. Пожертвування дарів Богові звалося жертвою.

Крім цього вибраний нарід жертвував Богові кожного року одне Ягнятко. Він це робив у дні Пасхи. Ця жертва з Ягняти в дні Пасхи пригадувала вибраному народові, як ангол смерти повбивав усіх первенців у Єгипті, але пощадив ізраїльських первенців, як євреї були в неволі в Єгипті, де Фараони немилосердно нищили їх. "Це пасхальна жертва в честь Господа, що пройшов мимо хат синів Ізраїля в Єгипті, як повбивав єгиптян, пощадивши ваші хати" (Вихід 12, 27 і 29). Ця жертва нагадувала євреям, що Бог колись визволить людей із неволі гріха.

Як Адам і Єва згрішили, бо не хотіли слухати Бога і тому переступили Його Заповідь, то всі люди стали грішниками, бо народилися в первороднім гріху. Небо було замкнене для людей. Ніхто з людей не мав сили направити шкоди, що Адам і Єва вчинили всім своїм нащадкам. Крім цього люди мали ще багато гріхів, яких самі допустилися (Буття 6, 5-13).

На щастя людей, Бог це ласкавий Отець. Він розуміє людську неміч і схильність до гріха, бо Він сотворив людей. Ось тому Бог Отець послав Свого Сина Ісуса, щоб Він направив Адамову помилку і відпокутував за гріхи всіх людей. Ісус "полюбив вас і видав Себе за вас як принос і жертву, що подобається Богові" (Єфесяни 5, 2).

Ісус міг відпокутувати за гріхи людей, бо Він є Богом і Чоловіком. Його смерть на хресті виєднала нам про-

щення гріхів, Божу ласку і право до неба. І так смерть Ісуса вчинила всіх людей Божими дітьми і спадкоємцями небесного щастя. Це Ісус вчинив мене Божою дитиною, бо це Він відпокутував за мої гріхи. Як сильно Ісус мусить любити мене, коли Він згодився вмирати за мене на хресті!

ПИТАННЯ

1) Чому Ісус помер на хресті?

Ісус помер на хресті за мої гріхи і за гріхи всіх людей.

2) Що Ісус вчинив, як Він вмирав за наші гріхи?

Як Ісус вмирав за наші гріхи, то Він приніс Себе в жертву Небесному Отцеві.

3) Що Ісус отримав для тебе через те, що приніс Себе в жертву за твої гріхи?

Через те, що Ісус приніс Себе в жертву, Він отримав прощення моїх гріхів, і виєднав мені право бути Божою дитиною, іти до неба і запевнив мені багато інших ласк.

СВЯТЕ ПИСЬМО

Ти не хотів ні жертов, ні приносу, але приготував Мені Тіло. Ти не вподобав Собі ні всепалень, ні жертви за гріхи. Тоді я сказав: 'Ось іду. . .,щоб чинити Твою волю, Боже'. (Євреї 10, 5-7).

Нема в нікому іншому спасіння, бо нема іншого імени під небом (крім Ісусового), що було дане людям, яким ми маємо спасатися (Дії 4, 12).

ПРАКТИЧНА ПОСТАНОВА

Я буду завжди памятати і щодня дякувати Ісусові за те, що помер за мене.

ЛІТУРГІЙНА МОЛИТВА

Предвічний Царю, правдивий Христе, очисти нас від усякої скверні, як колись очистив десятьох прокажених, і улічи нас, як колись улічив душу грошолюбного митника Закхея (Акафист в честь Ісуса Христа, Ікос 10).

ОСОБИСТА МОЛИТВА

Мій Ісусе, нехай я радніше помру, аніж мав (мала) би допуститися якогось смертельного гріха!

ВПРАВА

Напиши в своїм зшитку:

1) Де, коли і чому Ісус помер на хресті? Знайди Гол-

гофу на маші. Голгофа це маленький горбок, що був за містом Єрусалимом.

2) Що ти можеш кожного дня жертвувати своєму Небесному Отцеві як покуту за свої гріхи і за гріхи своїх братів, сестер чи товаришів?

3) Намалюй хрест, на якім Ісус вмирає за твоє спасіння.

ЛИСТОПАДОВИЙ ЗРИВ

Вже довго перед вибухом першої світової війни в Європі панувало сильне напруження. Німці почувалися сильними і мріяли про похід на Схід, щоб загорнути наші землі та вчинити їх німецькою колонією, як згодом теж Гітлер мріяв це повторити в 1941 році. Австрія була зліпкою підбитих народів. Своєю політикою цькування одних проти других вона потрапила аж задовго панувати над різними словянськими народами. Франція мріяла про пімсту над німцями, які в 1871 році розгромили її та наложили великі воєнні відшкодування. Франція заплатила останню рату аж в 1914 році перед самим вибухом війни. Англія побоювалася могутности німців, які зачали зазіхати на її заокеанські колонії та ривалізувати в торгівлі.

Крім цього в Австрії, Росії і Німеччині різні поневолені народи заворушилися, змагаючи до волі, національного життя і незалежности. До цих народів належали теж українці, хоч вони були дуже слабо приготувані до державного життя.

В 1914 році Австрія виповіла війну Сербії. Це був початок першої світової війни, яка тривала чотири роки і закінчилася розгромом Німеччини і розвалом австрійської імперії. Українці стрінули вибух війни з одушевленням, особливо західні українці, цебто галичани, бо в них національна свідомість була куди більша ніж між українцями, що проживали в московській імперії, де уряд страшно денаціоналізував їх, забороняючи українські школи, пресу і здавлюючи всякий національний рух до незалежности.

Наші провідники в Західній Україні розуміли, що армія конечна для будови власної держави. Користуючись більшою свободою ніж її мали українці в Росії, вони зорганізували українські полки, що стали зватися Січовими Стрільцями. Ці полки вславилися в боях з наступаючою російською армією, яка на якийсь час завоювала Західню Україну. Як тільки Москва зайняла цю частину України, то вона повторила те, що століттями робила на українських землях, які вже давніше була загарбала. Позамикано українські школи, виарештувано наших діячів, включно з нашим митр. Андрієм Шептицьким, ЧСВВ., і почато нагінку на нашу Церкву.

На щастя московське панування в Західній Україні не тривало довго. Москва мусіла уступати з наших земель під напором німецько-австрійських зєднань, з якими ішли наші Січовики, що дуже гарно пописалися в боях, особливо на Маківці в Карпатах, за що прийшло їм признання від німців і австрійців.

Революція в Росії

Зогнила російська імперія не могла встоятися під ударами німців і австрійців і під натиском власного поневоленого і використовуваного населення і гноблення національних народів. Розвал злощасної імперії прийшов у 1917 році. Тоді теж вибухла революція в Україні і повстала українська держава. Отак по 200 літах в столиці України в Києві залопотіли синьо-жовті прапори і перший раз залунав по наших селах і містах національний гимн "Ще не вмерла Україна", що для московських імперіялістів був єресєю, за яку висилано в холодну-Сибір наших патріотів, між ними Тараса Шевченка, якого Москва знищила фізично за його боротьбу з московським імперіялізмом.

17 березня 1917 року відбувся зїзд наших політичних партій. Провідники цих партій були сильно просякнені соціялістичним духом. Замість зовсім зірвати з Москвою, що в тім часі так само проголосила себе соціялістичною, вони задумали лишитися в федерації з Москвою. Не зважаючи, що Україна хотіла жити своїм національним життям, москалі вважалися надалі панами України. Вони навіть забороняли українцям скликувати зїзди! Вони так само обмежили територію України до пять центральних губерній, а решту наших земель влучили в московську

республіку.

17 листопада 1917 року большевики повалили уряд А. Керенського і створили комуністичну диктатуру в Москві, яка триває досьогодні. Хоч в Московщині було повно хаосу, московські комуністи загрозили Україні війною, висилаючи повно своїх агітаторів. При кінці цього року большевики дійсно прийшли з Москви і заатакували Україну, створюючи большевицький уряд у Харкові. Аж німецько-австрійська поміч помогла нашому урядові прогнати москалів з України і проголосити незалежну державу.

Розвал Австрії

Зліплена з різних народів Австрія розпалася в 1918 році. Українці використали цей розвал, щоб проголосити незалежну українську республіку в Галичині і Буковині, що належали до Австрії. Першого листопада 1918 року наші Січові Стрільці—всього 1,400 вояків і 60 старшин—під проводом полковника Дмитра Вітовського розброїли неукраїнські полки, що стояли у Львові, зайняли урядові будинки і вивісили на ратуші український прапор. Гуйн, австрійський намісник, був змушений передати владу українцям. Українська Національна Рада видала до народу відозву, в якій проголосила незалежність Західньої України.

"Український Народе, голосимо тобі вість про твоє визволення з вікової неволі. Від нині ти господар своєї землі, вільний горожанин Української Держави. Дня 19-го жовтня твоєю волею утворилася на українських землях австро-угорської монархії Українська Держава і її найвища власть Українська Національна Рада. З нинішнім днем Українська Національна Рада перебрала власть у столичнім місті Львові і на цілій території Української Держави".

Цей день назавжди залишиться пропамятним в житті українців, поки Україна не стане вільною державою і не засяде в "народів вільних колі", як каже Іван Франко.

Дитина поти не є дорослою, поки її мати не перестане журитися нею.

Перші люди згрішили

о. Роман Хом'як, ЧНІ.

Святе Письмо каже: **"З усіх же польових звірів, що їх створив Господь Бог, найхитріший був змій. Він і сказав до жінки: "Чи справді Господь Бог велів вам не їсти ні з якого дерева, що в саді?" Жінка відповіла змієві: "Нам дозволено їсти плоди з дерев, що в саді. Тільки плід з дерева, що посеред саду, Бог наказав нам: не їжте його, ані не доторкайтесь, а то помрете". І сказав змій до жінки: "Ні, напевно не помрете! Бо знає Бог, що коли скуштуєте його, то відкриються у вас очі, і ви станете, як Бог, що знає добро й зло". Тож побачила жінка, що дерево було добре для поживи й гарне для очей і приманювало, щоб усе знати; і взяла з нього плід та й скуштувала й дала чоловікові, що був з нею, і він також скуштував"** (Буття 3, 1-6).

Наші перші прабатьки в часі проби не послухали Бога, але радше пішли за дияволом і з'їли овоч. Вони хотіли бути, як Бог був. Адам і Єва добре знали, що вони переступають Божу заповідь, все таки вони добровільно це вчинили. Вони тяжко провинились перед Богом. Гріх Адама і Єви—це первородний гріх. Їхню провину, що перейшла на їхніх нащадків, називаємо первородним гріхом.

Наші перші прародичі, через первородний гріх, перестали бути Божими дітьми, втратили освятну ласку та й не могли ввійти до царства небесного. Це був найгірший наслідок їхнього гріха.

Наші перші прабатьки, через первородний гріх, також втратили спеціяльні дари райські. Їх прогнано з раю, де вони зокрема були близько Бога. Їхній розум був притемнений і їхня воля була ослаблена. Вони вже не були вільні від лихих схильностей, ні від терпінь, недуг і всякого лиха. Від тепер вони мали в поті чола працювати на щоденний хліб, та вкінці мали померти. Через первородний гріх наших перших прародичів, диявол переміг людство.

Хоча наші перші прабатьки тяжко провинились, Бог змилосердився над ними. Через заслуги божественного

Спасителя, що мав прийти, Бог дав їм ласку пізнати, що вони згрішили та жалувати за провини. Бог простив їм їхній гріх, одначе за покуту вони мали зносити численні прикрощі земського життя.

Гріх Адама і Єви свідчить, що смертельний гріх—це найбільше нещастя! Будьмо готові скоріше втратити все, ніж смертельно згрішити!

---

1) Чому деякі люди годні так багато речей зробити і все мають час, а я вічно труджуся, мало що зроблю і часу ніколи не маю?

Великі люди відчувають у собі пристрасть до праці. Вони не годні бездільно всидіти. Проте вони систематично працюють, тому годні багато вчинити. Вони роблять одну річ за другою, цебто як скінчили одну, то беруться до другої, не бігаючи від одної справи до другої. Вони зосереджують всю увагу на тім, що в даній хвилині роблять неначе б не мали нічого іншого до роботи. Отак вони тримаються старинного прислів'я: "Роби те, що робиш!" Покійний кардинал Беа, що помер минулого року, казав про себе: "Я завжди маю час і ніколи не маю часу, бо я завжди маю час на те, що треба робити, але ніколи не маю часу, щоб його тратити". Тим часом люди, що в праці не мають системи, сильно трудяться, бігають від одної праці до другої, мучаться, але мало що зроблять.

2) Христос сказав учням: "Стережіться фарисейської і садукейської закваски" (Матей 16, 11). Що це була за закваска?

Закваска—це дріжджа. Воно може вчинити тісто добрим або злим. Фарисейське дріжджа це повне лицеміря навчання фарисеїв і їхнє викривлювання Божого слова-Біблії, щоб Божі слова годилися з їхніми мріями. От хоча б про політичного Месію, хоч пророки заповіли духовного Месію, який мав визволити людей із неволі гріха, а фарисеї навчали, що Месія мав увільнити жидів із неволі римлян, які були зайняли Палестину в 63 році до Христа. Їхнє перекручене навчання і толкування Біблії були причиною ворожости до Христа та відкинення Його навчання. Це остаточно спричинило смерть Спасителя.

3) Чому воно не можливо любити Бога, а не любити ближнього?

Дві найбільші заповіді в цілім Божім законі, цебто любов до Бога і любов до ближнього, так сильно злучені з собою, що їх не можливо відділити, цебто воно абсолютно не можливо любити Бога і водночас ненавидіти ближнього, обмовляти його, шкодити чи завидувати йому. Це тому, що Бог через Христа невідлучно злучився з цілим людством. Він мешкає в людських душах. Хто любить Бога, той мусить так само любити ближніх, що є Божими сотвореннями і дітьми. Не можливо любити батька родини і водночас ненавидіти його дітей, що їх він любить. Св. Іван пише: "Коли хтось каже: Люблю Бога, а ненавидить свого брата, той неправдомовець, бо хто не любить свого брата, той не може любити Бога" (1 Іван 4, 20).

4) Христос увільнив людей від гріха. Як же ж вони тоді годні грішити?

Це правда, що Христос Своєю смертю звільнив людей від гріха, але не від пристрастей і схильности до гріха та від спокус, що ведуть людей до гріха. Отож люди можуть грішити і часто дійсно грішать.

Хоч у хрещенні людина стає християнином, все таки вона в духовнім значенні не є повною, "досконалою людиною в Христі" (Колосяни 1, 28). Вона духовно має зростати. Цей зріст буває загрожуваний постійною лінивістю і самолюбством. Ось тому Христос згадує про

бурян на ниві (Матей 13, 36-43) і про потребу входити тісними воротами (Матей 7, 13).

Св. Павло знав, що між християнами були недосконалі і грішні люди, але він не думав, що більшість є відділена від Бога через тяжкі гріхи, тому заохочує не засмучувати Святого Духа, який мешкає в них (Ефесяни 4, 30). Ціла Євангелія й навчання апостолів дають нам зрозуміти, що людина це більше немічне ніж грішне сотворіння. Христос співчував грішникам, хоч строго осуджував тих, що хвалилися власною досконалістю, от хоча б фарисеїв.

Честь бути християнином вимагає постійного зусилля, тому Христос заохочує людей не тільки зберігати Божі заповіді, але й перейматися духом блаженств, що він проголосив їх на горі (Матей 5, 3, 10), хоч цього ідеалу ми ніколи в житті вповні не осягнемо. Не зважаючи на свої немочі і гріхи, слід нам памятати, що Бог любить нас і є більше милосердний і вирозумілий аніж ми годні собі уявити. Ніхто не годен зірвати синівських стосунків із Богом одним несподіваним актом, як це колись проповідувано, і ця хвилина немочі мала б рішати про цілу вічність. Це може статися між людьми, де одна помилка чи зневага годна знищити й найкращу приязнь раз назавжди. Серце ж нашого Бога є багато великодушніше, Його око краще бачить душу людини і тому Він такий милосердний.

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ, це релігійний місячник, що його видають Отці Редемптористи. (В липні і серпні виходить тільки одне число). ПЕРЕДПЛАТА: Одне число 25ц., один рік $3.00, два роки $5.50, три роки $7.50. ЗМІНА АДРЕСИ: Хто змінює адресу нехай повідомить Адміністрацію Голосу Спасителя бодай один місяць наперед, подаючи водночас СТАРУ і НОВУ ардесу. ВІДНОВА ПЕРЕДПЛАТИ потверджується тим самим, що далі одержуєте місячник зо зміною дати на коверті, яка вказує коли передплата кінчиться. АДРЕСА для адміністраційної кореспонденції: REDEEMER'S VOICE, 165 Catherine Street, Box 220, Yorkton, Sask., Canada.

Редактори не відсилають незамовлених артикулів, хібащо хтось виразно зазначить, що бажає їх звернення та прилше марку для відсилки.

Появляється друком за дозволом церковної влади.

Мій приїзд до Арґентини

о. Мих. Шудло, ЧНІ.

28 квітня 1969 року я приїхав літаком до Буенос Айрес, столиці Арґентини, де пробуває наш єпископ, Кир Андрей Сапеляк, Салезіянин. Урядовці були дуже чемні. Тут стінули мене Впреп. о. канцлер Василь Король, Салезіянин, і один наш парафіянин. Ще з Каракас (Венезуеля) я був вислав літаком одну валізку до Буенос Айрес, бо було мені затяжко возитися з двома валізками і машинкою до писання. Пішов до митного уряду за цією валізкою, але вона не прийшла, хоч була вислана тому дві неділі. Урядовець показав мені різні телеграми в цій справі і заявив, що будуть пошукувати за нею, бо вона правдоподібно залишилася в Ріо де Жанейро в Бразилії. Я пробув сливе один тиждень у Буенос Айресі. Летунська компанія "Варіг" двічі телеграфувала з Буенос Айрес до Ріо де Жанейро, але звідтам не відповіли, бо тамтешні пани завжди мають багато часу, тому не спішаться з полагоджуванням справ! І так я відїхав до Берісо на першу місію без валізки, місійного хреста і білизни. На щастя я мав з собою місійні проповіді, бо без них був би мав багато клопоту, щоб проповідати місію.

Заки я почав першу місію, Преп. о. Атанасій Федюк, ЧСВВ., що тут пробував при нашій катедрі в Буенос Айрес, показав мені різні місця і памятники в столиці Арґентини.

Загальні інформації про Арґентину

Арґентина—це велика країна в Полудневій Америці.

Вона визволилася від Еспанії в 1816 році. Сан Мартин —це національний герой і визвольник Аргентини. Він разом із венезуельським лідером Болівaром остаточно розгромив еспанців, зайшовши їх морем із-заду, чого вони не сподівалися, бо в прямій боротьбі не мав сили розбити їх. Після розгрому еспанців вожді, Болівар і Сан Мартин, не годні були погодитися між собою, бо амбітний Болівар заявив: "Для двох великих провідників нема місця в Америці!" Тоді Сан Мартин передав йому свої війська і подався до Франції, де й помер, тішачись, що Болівар дальше змагався з еспанцями за визволення різних країн Полудневої Америки. Його поведінка вказує, що він був дійсним патріотом, зовсім відмінним від нашого "батька Махна", який, по першій світовій війні, коли Україна боролася за свою незалежність від Москви, заявив: "Якщо нема такої України, якої я хочу, (себто анархічної), то нехай завсім не буде її!" і своїми танками заатактував українські урядові війська, так помагаючи москалям остаточно опанувати нашу батьківщину.

Сучасна Аргентина має коло 22,000,000 населення. Найбільше аргентинців—це нашадки еспанців і італійців. Є так само інші національності, між ними яких 200,000 українців. Було їх більше до другої світової війни, але під натиском большевицької пропаганди після другої світової війни десятки тисяч українців вернулися "на родіну". Як тільки прибули до червоного раю, то майже всім відчинилися очі, і вони зачали добиватися позволення в Москві, щоб повернутися до Аргентини. Це забрало яких 10 до 15 літ, заки добилися цього позволення. Більше ніж половина цих обманених і розчарованих у комунізмі людей вернулася до Аргентини і надиво аргентинський уряд прийняв їх. Щобільше? Цей уряд ще й виплатив нашим старикам і старушкам пенсії, що були стримані під час їх "щасливого побуту" в радянській Україні!

Тепер ці люди це страшні вороги комунізму. Деякі з них так відповідають на питання: "Як вам там поводилося?" "Поїдьте самі і подивіться на власні очі!" Інші мовчать і нічого не говорять. Дехто намагається відчинити очі своїм знайомим, що дальше захвалюють червоний рай, але не хочуть туди їхати! При кінці трав-

ня цього року були страйки і намагання провести революцію в Аргентині. В Кордобі, столиці провінції Кордоба, були бої між революціонерами і військом. Між страйкарами викрито багато неаргентинців, цебто людей із Болівії і Куби. Страйкарі були навіть вивісили червоні прапори. Тепер воєнний суд буде судити їх переворотну роботу. Один наш чоловік, що був дав себе обманити большевицькій пропаганді і 12 літ пробув в Україні, здивовано закликав: "Чому президент Аргентини, Карло Онганія, не збере всіх цих червоних страйкарів і не вишле їх до Радянського Союзу, щоб вони там зобачили червоний рай на власні очі!?"

В Аргентині є так само трохи нащадків англійців, бо англійська армія була зайняла Буенос Айрес у 1809-1811 роках. Проте аргентинські патріоти перемогли її. Залишенці з цієї армії зостались в Аргентині. Дехто з аргентинців досьогодні жалує, що англійці не залишилися в Аргентині і не перебрали проводу в свої руки, бо в такім випадку Аргентина так добре стояла б, як стоять інші країни, що були під владою Англії, от хоча б Америка, Канада, Нова Зеляндія й Австралія.

Аргентина—це дуже багата країна, але вона на жаль слабо розвинена. Республіка Аргентини складається з 21 провінцій. Губернатори проводять провінціями. Тепер Аргентина має військовий уряд, що його очолює генерал Карло Онганія. Це доволі ліберальний уряд, бопреса не вагається критикувати його. Тепер військовики рядять країною. Онганія розвязав парлямент і політичні партії у 1966 році. Нема взагалі виборів, і не знати, коли вони будуть дозволені, бо ніхто не знає, коли військовий уряд Онганії згодиться на вибори. І так політичні партії тепер бездільні в Аргентині, бодай назовні. Їм заборонено робити збори і пропаганду.

Столиця Аргентини—це Буенос Айрес, місто, що має коло 7,000,000 населення. Проте нема в нім нічого особливішого, що цікавило б туриста. Є гарний будинок нечинного Парляменту, є різні будівлі, є три гарні стадіони для спорту, біля яких стоїть маленький акварій, збудований у формі великої риби, куди заходять цікаві туристи.

Військовий уряд діяльний і чесний. Він будує багато

доріг і апартаментів для біднішого населення. На жаль є багато так званих бідняків, які не хочуть покидати своїх буд, бо за них не треба платити податків. Ці буди звичайно стоять на урядових посілостях. Часом уряд мусить насилу викидати цих "бідняків" і бульдозерами нищити їх буди, та переселювати мешканців до апартаментів, за які вони мусять платити замість видавати гроші на пиятику.

Мене цікавило наставлення населення до колишнього диктатора Перона, що військо його прогнало. Зразу Перон був дуже добрий і його любили, особливо робітники, для яких він учинив дуже багато добра, запевняючи їм всякі соціяльні добродійства, от хоча б соціяльну опіку, право до праці, тощо. На жаль робітництво так розпустилося за його урядування, що працедавці не годні були собі дати ради, але не могли нічого вчинити. Робітництво особливо захоплювалося його жінкою Євою, яку звало своєю "матірю".

Під кінець свого урядування Перон окружився ледарями, що завели його в сліпий кут. Він так само посварився з церковними провідниками, і це вкінці спричинило революцію війська. Хоч загал арґентинців не ходить до церкви в неділю, все таки вони обурилися на те, що уряд зачав нагінку на неї, бо ж вони католики! Перон був запровадив розвід, узаконнив доми розпусти, тощо.

До другої світової війни не було сливе ніякої індустрії в країні. Багато жидів вивтікало від переслідування Гітлера і зачало закладати різні фабрики. Країна піднеслася. По війні автомобілеві компанії з Америки відчинили свої філії виробництва автомобілів. Є теж фірми інших країн. Проте тут дуже мало німецьких фолксвагонів, хоч у сусідній Бразилії німці забрали майже всю автомобільну продукцію в свої руки. Хоч тут і виробляють автомобілі, все таки вони дуже дорого коштують. Середнього розміру тягарове авто коштує тут около 3,000 долярів. Автомобілі типу "Фалькон" коштують 5,000 долярів, тому мало котрий робітник годен купити собі автомобіля, хібащо кілька осіб працює в родині. Зате тут повно автобусів. Ці автобуси це приватна власність, бо публічні зовсім побанкротували. Ціна автобусових квитків тут смішно низька.

Наші люди хвалять Арґентину і чуються задоволені. Хто працює і щадить, той має доволі хліба, мяса і вина, хоч може одна на 50 родин має автомобіль. Арґентинці люблять хвалитися своєю печенею, що тут зветься "асадо". Вони печуть її на ґратах надворі, тому подібні ґрати є майже в кожній хаті, при публічних залях, тощо. Зате арґентинські піцци несмачні, бо в них багато тіста, а мало різних приправ і додатків. Такі речі, як мясо, хліб і вино дуже тано коштують, тому люди споживають дуже багато мяса.

Як іде про інші продукти, от хоча б залізне й електричне приладдя, то воно дуже дорого коштує, коли порівняти платню звичайного робітника з тим, що він годен купити. Малесенька машинка типу "Гермес", що в Америці коштує 60 долярів, тут коштує 130 долярів.

Вбрання тут так само дороге, сливе таке саме дороге як в Америці. І до того воно дуже тандитно зроблене. Як одна моя валізка вислана з Каракас до Буенос Айрес "загубилася" десь по дорозі, то я мусів купити сорочки й інше плаття. Одного разу кажу до продавця. "Дивіться, ґудзики відриваються!" "О, отче," відказав він, "Тут мало заробляється. Робітники хочуть високої платні! Зрештою, отче, то машина винна, що ґудзики відриваються один за другим!" Вони все ганять машини. Таке саме сказав мені інший покупець, в якого купував рукавиці. Як показав йому діри в кількох парах рукавиць, то він відповів: "Машина, машина винна!" Купив я штани, і за два дні шви розпоролися, тому треба було перешивати цілі штани!

Хоч хліба тут багто, то все таки деякі речі, що в нас є звичайними в кожнім домі, тут в Арґентині вважаються дійсними люксусами, от хоча б центральне огрівання, купальня, телефон, тощо. Тут мало хто має телефон у хаті, бо він дуже дорого коштує. Електрика теж дорого коштує. Зате газ таний.

Хоч тут люди не мають люксусів, то все таки вони добре вбрані і не зле виглядають. Товстих чоловіків і жінок тут повно, навіть між дівчатами, бо вони не звертають уваги на таку нісенітницю, як вигляд і фіґура.

Чистість теж не є улюбленою характеристикою мешканців цієї країни. Вони випускають брудну воду на

вулиці, на яких нема каналізації. Це особливо помітне в суботу, коли жінки перуть білля. Це особливо помітне на передмістях, бо в осередку міста нема цього явища. Цієї води стільки на вулицях, що годі часом перейти. І цими вулицями їздять автомобілі й автобуси. Хтось казав мені, що воно не дозволено так робити, але публічні урядовці не звертають уваги на таку маловажну річ!

Як падають дощі, то вулиці залляті водою, бо нема каналізацій на передмістях. Цієї води так багато, що деякими вулицями годі перейти, ба й переїхати. Дивно, що будівничі доріг не подбали про каналізацію. Хтось казав мені, що буде більше роботи, як згодом треба буде розбивати ці цементовані вулиці і копати канали. Це дійсно дивна метода знаходити для людей працю, неначе б не було інших робіт.

Люди тут чемні і приязні. Вони завжди готові помагати чужинцям і розмовляти з ними. Як я купував плаття, продавець перестерігав мене не носити портфеля в кишені штанів, бо тут люди дуже крадуть. Покищо ніхто не вкрав мені нічого з кишені, ані я не завважив, щоб хтось пробував красти.

Ставлення арґентинської єрархії до нашої Церкви

Арґентинська єрархія сьогодні прихильна до нашої Церкви і обряду, але воно так завжди не було. Зміна зайшла після номінування нашого єпископа для українців в Арґентині, Преосв. Андрея Сапеляка. Він живе в добрих взаєминах з арґентинськими єпископами, особливо з молодшими, бо вони мають ширший світогляд ніж старші. Так само арґентинський клир назагал добре ставиться тепер до нашого обряду.

Як наші люди зачали приїжджати до Арґентини при кінці минулого століття, то арґентиці нічого не знали про нас. Арґентинська єрархія була необзнайомлена з нашим обрядом. Вона зобороняла нашим священикам будувати церкви для нашого народу і займатися ним. Наші священики аж до часу після другої світової війни не мали навіть права правити Службу Божу. Отці Василіяни, які до приходу нашого єпископа в 1961 році займалися нашим народом в Буенос Айрес, збудували собі тільки монастирську капличку, бо не годні були отримати позволення на церкву від арґентинського єпископа. Так само інші священики мусіли на власну руку будувати церкви. На щастя сьогодні справа зосім інакше стоїть. Можемо будувати стільки церков, скільки бажаємо, щоб тільки було за що та для кого.

Між нашим народом, який тут проживав 30-40 років без власних священиків і церков, Бог і ходження на богослуженяя дуже часто це дивні і непотрібні речі. Деякі наші люди так далеко зайшли, що зовсім не хочуть чути про Бога і Церкву. Один із таких заявив: "В краю я ходив до церкви, слухав священиків і молився, але не мав хліба на столі. Тут же не ходжу до церкви, не молюся, і не дбаю про Бога, але маю завжди хліб, вино і мясо на столі". Інший сказав: "Пощо мені Бога і Церкви? Хіба Бог дасть мені за це хліба і вина, як буду ходити на богослуження і місію?"

Самозрозуміло, що воно не легко притягнути таких відсталих від Церкви людей на місію і богослуження. Перед місією в Лявалоль Сестри Служебниці відвідали 70 родин, що досіль взагалі до церкви не ходили, але тільки 12 осіб із цих родин прийшло на місію.

Наш владика Сапеляк і священики роблять усе, що можуть, щоб притягнути до Церкви цих занедбаних і несвідомих людей, між якими не брак безвірків і комуністів. Праця йде доволі пиняво, бо маємо тут усього 17 священиків на цілу Арґентину. Ці священики мусять обслуговувати яких 125,000 вірних, розкинених по всіх усюдах. Вони мусять їздити автобусами, бо нема за що купити автомобіля. Зрештою, ні одна з наших парафій не втримує свого душпастиря. Отці парохи мусять під час тяжня працювати як звичайні робітники чи бути капелянами латинських Сестер, щоб якось вижити, а в неділю правити богослуження для своїх людей. Багато з цих парафіян думає, що вони роблять ласку Богу та священикові, як у неділю прийдуть на Службу Божу.

Справа з браком священиків не так зле стояла б, якщо б можна було усунути одну аномалію. Заки Рим надав єпископа українцям католикам, багато наших хлопців вступило до О.О. Салезіян, що тут дуже сильні і розповсюджені. Ці хлопці мали бути виховані на наших священиків. Під цю пору є їх около 20 між Салезіянами і яких 10 між Вербістами. На жаль вони такі вже зла-

тинізовані, що й чути не хочуть про поворот до нашого обряду, щоб працювати між нашим народом, хоч деякі добре знають нашу мову і розмовляють нею. Вони служать як парохи чи помічники в латинських парафіях, бо там їм краще. Латинські парафії більші і вже зорганізовані, тому нема клопотів, бодай нема таких клопотів, як між нашими людьми.

Не зважаючи на всякі труднощі, що не рідко походять таки від наших так званих патріотів, наша Церква тут поволі організується. Багато людей привертається до Церкви, але молодь тяжко притягнути. Вона легко підпадає під вплив аргентинських латинських товаришів і товаришок, і по прийнятті першого Св. Причастя перестає ходити до церкви на богослуження, бо так роблять їх шкільні товариші. І це велике нещастя для нашої Церкви, яка мусить працювати в таких обставинах, де так звані латинські католики своєю байдужністю ще й наших нищать.

Тут рідко маю нагоду читати українську американську чи канадійську пресу, тому часто читаю аргентинську, цебто тутешню. Аргентинці мають дуже добру пресу, бо вона, крім національних справ, подає відомості з цілого світу. Зате їхні радієві новинки дуже бідні, бо в них мало новинок з цілого світу.

А скільки ж актів подяки подибуємо в псальмах! **Чим відплачуся Господеві за все, що подав мені? Прийдіть і послухайте! Я розкажу вам усе, що Він вчинив для мене.** Не брак там теж і актів покори. **Моя душа була б провалилася до пекла, якщо б Господь не був допоміг мені! Ти вирвав із пекла мою душу. Не судися зо Своїм слугою, бо ніхто не виправдається перед Тобою. Я черв'як, не людина, посміховище й обридження для народу. Я збłудив немов погибша вівця. Відшукай Свого слугу!**

Американський президент Кулідж славився тим, що він дуже мало говорив. Одна пані заложилася з другою, що вона зачне з президентом таку розмову, в якій він скаже більше ніж три слова. Приступаючи до президента, вона виявила свій заклад. Президент усміхнувся і додав: "Ви програли!"

CHRISTIAN DEATH

Jesus met a widow on one of His missionary tours. She was following the coffin which carried her only son to the cemetery. It was in the little Galilean village of Nain, some 8 miles southwest of Nazareth. When "the Lord saw her, He felt sorry for her. 'Do not cry!' He said. Then He went up and put His hand on the bier...and said: "Young man, I tell you, get up! 'And the dead man sat up and began to talk, and Jesus gave him to his mother.

"Everyone was filled with awe and praised God, saying: 'A great Prophet has appeared among us. God has visited his people" (Luke 7, 13-16).

The power of Jesus

Our Lord, being the Son of God, is the Master of life and death, because He is as powerful as God the Father with Whom He is equal; because He is God too.

We have two examples of the resurrection performed by two great prophets of Israel, that is, one by Elias who raised the son of the widow in Zarephath, a Phoenician village, 8 miles south of Sidon, in today's Syria (1 Kings 17, 7-24), and by prophet Elizeus (2 Kings 4, 29-34). But there is a big difference. The prophets had to pray hard and to do many other things before they could raise the two dead children from the dead, while Our Lord called back to life the son of the widow of Nain with a single word: "Young man, I tell you to get up!" And the death yielded to life, because He is "The Lord of lords, and the King of kings" (Apocalypse 17, 14) to whom even death must obey. He says of Himself: "I am the First and the Last. I am the Living One. I was dead and now I am alive forever, and I hold the keys of death and of the underworld" (Apocalypse 1, 17-18).

And this almighty King of the universe, of the earth, heaven and hell, is our loving Brother and Redeemer who died for us that we may live forever in the everlasting bliss of paradise. No wonder, the people of Nain admired Him and said that through Him "God has visited His people" (Luke 7, 16). God has not only visited us through

Christ, but He lives among us in Christ, because in Christ God became Man. Did not Christ say to apostle Philip: "To have seen Me is to have seen the Father" (John 14, 9).

The suffering mother of Nain

The poor mother was bitterly weeping, because her only son was the only joy of her heart and probably the only support of her old age. We do not know whether she complained or not as she accompanied him to his grave.

Christian also complain when death visits their beloved ones. But when they complain of death, of whom do they really complain? They complain of God, His wisdom and justice, because they should know that "every hair is counted on your head" (Luke 12, 7) and that "even a hair of your head will not be lost" without God's will (Luke 21, 18).

It is natural for us to grieve and weep when someone whom we love is snatched from us by death, but our sorrow must not resemble the despair of the heathens and modern atheists who have no future hope, because they do not know or do not believe that there is life hereafter which is infinitely more pleasant and happy than life on earth, no matter whether the person in question is a millionaire or a poor wretch. Are our hopes completely blotted out in death? We must not imitate the example of those fools who think that everything is lost in death: "The fate of man and beast is identical. One dies, the other too, and both have the same breath. Man has no advantage over the beast, for all is vanity" (Ecclesiastes 3, 19-22).

Confirm Death of Archbishop Welychkowsky

Rome (Ukrainian Press Bureau). — *Visty z Rymu* (News from Rome), a Ukrainian-language monthly bulletin, reported in its June 25, 1969 issue that it had received *confirmation of the death of Archbishop Vasyl Welychkovsky,* and *that a report that he was under house arrest is untrue.*

In a column, "From Ukraine," the report said:

"More sad and tragic news has been reaching us relating to the persecution of our Church. Appeals to the government in Moscow in the matter of abuses remain unanswered; moreover, the Ukrainian Greek-Catholic Church is not recognized although the constitution guarantees freedom of conscience and religion. There is no one law which would protect the Greek-Catholic Church in the Soviet Union. Recently innumerable searches were made in the homes of priests, monks and the laity, during which were confiscated not only liturgical books such as missals, prayer books, and others, but also vestments, chalices, crosses and icons from private homes. The Holy Sacraments were desecrated, and from several priests personal effects and savings were confiscated. From some 80-year-old sextons, there were confiscated liturgical books, such as *Vespers* and *Matins,* which the KGB had returned previously. Priests were arrested under the pretext that they celebrated Masses in secret. Some of the priests were forcibly dressed in archepiscopal vestments and photographed, and subsequently accused of being bishops.

"Churches are being transformed into warehouses, and by night are filled with wheat. The faithful keep watch by night and remove the wheat, and frequently resist the government operators in order to keep churches open for prayer. People defend themselves against this lawlessness, they protest and refuse to go into the fields. There were cases where the government had to bring girl students from technicums to milk the cows.

"News reports confirm the death of Rev. V. Welychkovsky and a report that he was allegedly under house arrest is untrue. The faithful appeal to our Episcopate to intervene in the United Nations, inasmuch as the Soviet government signed the Declaration of Human Rights."

MORTAL AND VENIAL SIN

M. Schudlo, C.SS.R.

Distinction between mortal and venial sin

There is an *essential distinction* between mortal and venial sin. There are some theologians that divide sins into *three categories*: *Mortal* which is such a violation of the law of God that it involves an aversion from God, and thus breaks man's relationship with Him;

Grave or serious which is a great offense, but it does not break man's relationship with God. These theologians say that most men cannot commit a mortal sin, but just grave sins.

Mortal sin deprives the soul of *sanctifying* grace which is the basis of supernatural life of the soul. Our Lord said: "If anyone loves Me he will keep My word, and

Mortal sin is also called *grave. Venial* sin is called *small* sin. Sometimes the transition from venial to mortal sin is '*gradual*', as it happens in the matter of theft or intoxication. It is only at some point that it is evident that the sin becomes a *grave* offense for instance, that the *amount stolen* is a serious matter.

My Father will love Him, and *We* shall come to him and make Our home with him" (John 14, 23).

Mortal sin destroys this supernatural life in the soul and places it in the state of sin and eternal damnation.

Grave sin is a serious offense of God, but it does not destroy the supernatural life in the soul, these theologians say, because the sinful soul does not fully realize the greatness of God and the malice of what it is doing. Thus according to these theologians very few of the laity are able to commit a mortal sin. The majority of theologians, however, reject distinction between mortal and grave sin. What is a grave sin is also a mortal sin, they say.

It must be noted, however, that what is *objectively* a grave sin, is not by that very fact always a mortal sin *subjectively*. A mortal sin is an act of terrible consequences. Does every sinner sufficiently realize it when he commits a sin, that is, performs an action that is able of separating him from the love of God and sending him to hell forever? God is the Judge of human conscience. We do not know what is going on in the conscience of a sinner, wherefore we must judge sins according to their *exterior gravity* only, leaving the rest to God.

Venial sin is an offense of God which does not involve an aversion from God, but an *inordinate conversion* to some created good. A *man* who eats or drinks more than he needs does not turn away from God, but just 'turns too much' to his food or drink, that is, to a *created good.*

While mortal sin *extinguishes* the supernatural life in the soul by depriving it of sanctifying grace, *venial* sin is somehow opposed to this same life of grace, but not *so directly* as to *destroy it.*

Venial sins, however numerous, can never make a *mortal sin,* for instance a man who always *overeats,* will commit a sin of *gluttony,* which is always a venial sin, no matter how many times he overeats. Sometimes venial sins can *coalesce* into a mortal sin because of the matter involved. For instance, to steal two dollars is a venial sin. But if a man steals twenty times in the course of the same day, his twenty acts of stealing two dollars each time will constitute a mortal sin.

Conditions for mortal sin

For committing a mortal sin *three* conditions are required, that is, three elements must be present in every mortal sin.

There must be *grave matter,* at least considered as grave by the agent, that is, man who performs an act. There must be an object strictly commanded or strictly prohibited. This object is called *serious or grave matter,* for instance, to kill someone, etc.

There must be *clear awareness of conscience* regarding the command or the seriousness of the law which forbids or imposes something, for instance: "Remember to keep holy the Sabbath day" or "You shall not commit adultery". The agent must *know* or at least *suspect* that such a command is serious.

Free decision of the will, that is, full consent of the will to the act visualized as gravely sinful.

Should any of these three conditions be entirely *lacking,* there is no *mortal sin* committed. At most the sin is *venial.* For instance, a man who is partially awake or is taken off guard by a sudden burst

of passion commits an act of impurity or 'seriously' hurts someone. His sin cannot be *mortal,* because he is not fully aware or free when he performs the act.

According to the decisions of the Council of Trent no one can long avoid all venial sins without a special help from God (D.B. 833). St. John writes: "If we say that we have no sin, we are deceiving ourselves and refusing to admit the truth" (1 John 1, 8).

It is a common teaching of theologians that the *Blessed Virgin* alone received such privilege due to the dignity of the Mother of God and Immaculate Conception.

Erroneous Conscience and sin

If a person looks upon an *unimportant* Commandment as *serious* and despite this attitude of mind violates the command or neglects what is considered serious and important, then that person commits *mortal sin* not because the object in itself is serious, but because of the *evil decision* of the will to violate God's Commandment.

We should *not pay attention* to the judgment of the conscience which makes a mortal sin of the act after it had been performed, if we did not think it was a mortal sin before the act or during the act itself. It is the *moral judgment* which precedes or accompanies the act that makes it good or bad.

The matter and mortal sin

There are *some matters* which *always* constitute a mortal sin, if all the three required conditions are present. For instance, it is always a mortal sin, to blaspheme God, to give up one's Christian faith, etc.

Venial sins, however numerous, do not diminish the degree of sanctifying grace or merit, previously gained. But such constant venial sins *dispose* the soul to commit mortal sin, because they *dull* the conscience. The Holy Spirit says: "He who despises trifles will sink little by little" (Ecclesiasticus 19, 1).

Venial sins are *forgiven* by acts of perfect contrition and probably by acts of *attrition* (imperfect contrition) and perhaps by any virtuous act, as far as it contains a detestation of the venial sin.

Venial sin is a small sin either because the *matter is not important* or because of lack of knowledge and freedom.

While mortal sin is a total *aversion* from God and a total *orientation* to a *created good,* as one's ultimate end, and therefore it destroys supernatural love for God, *venial* sin can co-exist with the soul's fundamental orientation to God, but it is a *failure* in love, although not serious.

Venial sin cannot be forgiven, unless a person repents of it and is ready to amend himself. All forgiveness comes from God through the redemptive merits of Christ, because He is "The Lamb of God that takes away the sins of the world" (John 1, 29).

The Bible and Sin

The words "mortal or venial" sin are not found in the Scripture although the concept and distinction between mortal and venial sins are evident in the Bible. There are many references of punishment to the death as a result of sin, for instance, *adultery* which was punished by death of both guilty partners (Deutoronomy 22, 22).

St *John* speaks of *deadly* and not deadly sins: "There is a sin that is death ... Every kind of wrong-doing is sin, but not all sin is deadly" (1 John 5, 16-17).

St *Paul* says: "The wage paid by sin is death" (Romans 6, 23) which means that there are sins which destroy the supernatural life of grace in the souls and exclude them from heaven. The Apostle enumerates some of them: "People of immoral lives, idolaters, adulterers, catamites (sodomy among men and boys), sodomites, thieves, usurers, drunkards, slanderers and swindlers will not inherit the Kingdom of God" (1 Corinthians 6, 9-10).

Teaching of Tradition

The Fathers of the Church teach that venial sins do not exclude men from heaven. *St. Augustine* contributed much to the clarification of the doctrine between venial and mortal sin. He stresses that it is not always possible in every instance to distinguish *clearly* between mortal and venial sin, but he adds that God expressly left some things obscure to caution man against a frivolous attitude toward sin in general.

What is the *essential difference* between mortal and venial sin? *Mortal sin* destroys the love of God in the sinner's soul, when he commits it, while the *venial sin* does not destroy God's love in the soul, but arrests the *pace* of love, weakens the zeal and vigor of love. In venial sin there is nothing of the vigor of love for God.

How to Listen to a Dull Sermon

by John J. Vaughn, C.SS.R.

Every sermon can be a message from God, if only we will listen for the message God is trying to send us.

Let us begin by saying that we realize that not all we priests always give a good sermon. Some of our sermons are real "lemons," and nobody knows it better than we preachers. Maybe we just couldn't get *worked up* into the sermon that day. When we stepped down from the pulpit, we knew we had "laid an egg."

Others of us are simply not very gifted, when it comes to preaching in public. There are some priests who may be capable administrators, others may be very kind men and take excellent care of the poor and the sick. Others may be marvelous confessors and spiritual guides. But when it comes to preaching...well ...they just "don't have it." After all, you can't expect a man to be talented in everything!

AND...if you really want to know the truth of the matter, at times we get a little lazy and just don't prepare our sermon the way we should! We're sorry. But we "goof" sometimes too. We're human, you know.

On the other hand, some of our sermons are pretty good. A few are minor masterpieces. On the whole, I think you'll agree that when all is said and done we really don't do too badly.

I maintain that *everyone* can *always* find *something* worthwhile in *every* sermon.

"But, Father," you say, "you mean to tell me that when the priest stands in the pulpit and talks with a monotonous tone which sounds as though it's coming out of a grave, that I am supposed to get

something out of that sermon? When he rambles all over the place and never really seems to stick to one topic, when he uses no gestures and no facial expressions, do you mean that I am supposed to profit by a sermon like *that?*"

My answer is yes! I am going to try to tell you how you can profit by such a sermon.

* * *

First, let's consider some DON'TS.

1. *Don't spend your time mentally criticizing the preacher while he is speaking.*

Spending your time in church, thinking about how "rotten" the preacher is, is not going to do you a bit of good. If you were in that pulpit yourself, perhaps you couldn't do any better, and probably would do a lot worse. We admit that many of our sermons could possibly be more interesting and more profitable. But they're not! So suppose you try to make the best of the situation.

2. *Don't say: "Oh, it's no use to bother listening to THIS one. I can't get anything out of this sermon."*

There is something you can get out of every sermon, if you will only make the required effort.

3. *Don't try to remember everything the preacher said.*

This is impossible. You will soon become hopelessly lost in details. Rather try to remember the main ideas.

* * *

Now we have the DON'TS off our chest. So let's consider what you should Do.

1. *Get ready to listen.*

Get the proper attitude of mind. When the preacher begins to speak, say to yourself, "There is something in this sermon that can help me. I am going to try to find it."

2. *Be an active listener, not a passive listener.*

Listen with the attitude of one who is listening to his doctor telling him how to overcome a crippling disease. Do not listen with the attitude of someone watching TV or a motion picture.

Television has done a great disservice to the American people. It has helped in no small way to cultivate an *un*thinking nation—a nation of people who will sit before the television for hours without doing a bit of thinking on their own.

Thinking is hard work. Often our criticism of a "lousy" preacher is nothing more than a manifestation of the fact that we are too lazy to *think*. When you listen to a sermon, try to *think* along with the speaker.

3. *Look at the speaker.*

Keep looking at him during the course of the sermon. keeping your eyes fixed upon him helps to maintain proper contact. It makes it much easier to concentrate on what he is saying.

4. *Force yourself to be interested in what he is saying.*

Our number-one interest in life is *ourselves*. Therefore, while listening to the sermon, try to find something that will be useful to *yourself*. If the sermon impresses you as being rather dull, then ask yourself this question, "What is there that the priest is saying that will be helpful to *me?*" If you are constantly searching for something in the sermon that will be useful to yourself, it will help create interest.

5. *Listen to the sermon with a spirit of faith.*

Realize that almighty God can use very imperfect instruments with

which to contact you. God does not need a great orator as a means of speaking to you. God does not need beautiful language, great gestures, and skilled modulation of the voice, in order to get an idea across to your soul. Maybe God has only *one sentence* in the sermon that is meant for you. But if you have caught that one sentence, then the period of listening was profitable for you. If we have a real spirit of faith, we will realize that every sermon can be a *message from God*, if only we will listen for the message God intends for us.

6. *Start listening immediately.*

How often have you been introduced to someone and then couldn't recall his name thirty seconds later? This is a common indication of our tendency to fail to listen to the first sentence of what someone else is saying. Yet, the first few sentences are oftentimes the most important of the entire discourse. Very often the speaker will state the *main idea* of his talk in the first few sentences. So start listening immediately!

7. *Try to get the main idea of the sermon and keep it in mind while listening to the sermon.*

The other day, someone told me what a fine sermon I preached on Sunday. I asked him what I talked about. He said, "You talked about how people sleep in church." Actually, the subject of my sermon was how to attend Mass. But all he remembered of the sermon was one small illustrative detail, namely, that I mentioned how some people daydream at Mass. He failed to get the *main idea* of the sermon. The first thing you want to get out of any sermon is the main idea.

8. *Listen for the principal supporting ideas.*

Don't try to remember everything the priest says. Usually a *sermon will have one main idea that the preacher is trying to get across to his audience.* Then there usually will be one or two—or at most three—supporting ideas, which will further demonstrate and clarify the main idea he is trying to get across to his listeners. If you get the main idea, and one or two supporting ideas, you will have heard the sermon with success.

9. *When the priest tells a story, try to remember the lesson he is trying to teach by that story.*

People sometimes remember the story we are telling, but they do not grasp the lesson that we are trying to teach by means of the story. It is more important to remember the lesson the story teaches than to remember the story itself.

10. *Avoid letting our mind wander.*

If the priest makes a statement that reminds you of something else, try to develop the habit of putting that idea out of your head and keeping your mind on the main idea and the various supporting ideas.

I am reminded of the preacher who was very discouraged about his sermons. It seemed that he simply could not capture his audience. So he finally resolved that he would try once more. If he could not succeed in this sermon he would resign.

He worked all week in preparation. The result, he thought, would put Demosthenes to shame. He ascended the pulpit filled with self-confidence.

In the course of his sermon he wished to demonstrate that difficulty and trouble make some people so discouraged that they cannot

accomplish anything, while difficulty spurs others on to greater accomplishments. "Human beings are like flowers," he said. "Some require sunshine; others, like begonias, thrive in the shade."

After the services, a middle-aged dowager came up to him and said: "Oh, what a wonderful sermon! I can't tell you how much you have helped me!" (The preacher beamed with delight.) She continued: "I simply cannot thank you enough. I have been terribly disturbed as to why my begonias were not growing!"

(The preacher resigned.)

Now suppose you close your eyes and try to recall the main idea I was trying to put across by this story. Did you become so attentive to the story that you forgot the main idea? If so, perhaps that is why you sometimes do not get everything out of sermons that you should be getting.

11. If the talk seems to wander too much, and you can't really discover much connection between the ideas, then *try to get just one thought out of that sermon.*

In every sermon, no matter how dull or interesting it might be, there is always some thought that will be profitable to you. Keep listening for just one thought that will strike you and help you.

St. Francis Xavier heard St. Ignatius preach a sermon. He forgot practically everything Ignatius said except one sentence.

That one sentence was a statement of Christ: "What does it profit a man, if he gain the whole world, but suffer the loss of his own soul?" (Matthew 16, 26). But he meditated on that one sentence. As a result of his meditation, he gave up all hope of wealth and worldly success, became a priest, and travelled to the Orient as a foreign missionary. It is estimated that he converted over one million pagans to the Church. It all began with just one sentence from a sermon.

12. *During the course of the sermon, try to form one resolution*—just one thing that you are going to do, as the result of that sermon.

Remember: *a sermon fails not so much through failure of the preacher, as through failure of the listener!* The purpose of the sermon is to create action on the part of the hearer. The preacher can only help you, motivate you, encourage you, instruct you. But when it all boils down, it is you who have to live the sermon. Sermons were made to be lived, and in every sermon there is always something you can *do* as a result of that sermon. Every sermon should end with a resolution on the part of the hearer.

13. *During the rest of the Mass, keep the main idea of the sermon in your mind, and also your resolution!*

Pray to almighty God that you will be able to keep that resolution. Strengthen that resolution in your mind, and firmly determine that you will carry out just one good act as a result of that sermon. If a sermon results in just one good deed, then that sermon has been a success, so far as you are concerned.

* * *

These are just a few ideas about how to listen to a sermon. If you will carry them out, then, no matter how dull or uninteresting a sermon is, it will be a successful sermon for you. It will be successful because that sermon has helped to draw you closer to God.

(The Liguorian)

NEW CATECHISM

JESUS SACRIFICED HIMSELF FOR US

The Chosen People were the only people on earth that knew the true God and worshipped Him. In the temple of Jerusalem many sacrifices were offered to God. Incense and fine flour were burnt on the altar, and animals were slain and offered in sacrifice to God, because such was the order of God (Leviticus 9, 1-7).

The main and the most precious sacrifice was the morning and the evening sacrifice. Each day an immaculate lamb was offered to God in the morning and in the evening (Exodus 30, 38-42).

Through these sacrifices the people showed God that they knew and recognized Him as their Lord, that they adored Him and tried to make up for the sins committed against Him.

God set aside some men who offered Him all these sacrifices on behalf of the people. Such men were called priests. They offered the people's gifts to God and brought His blessing and help to them. The offering of the gift by the priests to God was called a sacrifice.

Besides, the Chosen People offered a lamb to God every year at the Pasch. Thus they were remembering and thanking God for delivering them from slavery in Egypt. This sacrifice was a sign and a symbol that some day God would free men from slavery of sin.

All men were slaves of sin, because after Adam's fall all were born in the state of original sin. They had no sanctifying grace in their souls. They had no right to heaven. No man could do anything that would give back to men what Adam had lost through his sin.

Furthermore, there were countless personal sins which men had committed by disobeying the Law of God (Genesis 6, 5-13).

God is a loving Father. He knows our human weakness. This loving Father sent His Son Jesus to save us from sin and to repair the mistake of Adam. Jesus is one of us. Since He is God and Man at the same time, He was able to make up for men's sins.

Jesus offered Himself in sacrifice to His Father as a victim for our sins. He suffered and died for our sins, and thus won forgiveness for all the sins men had ever committed.

Through His death Jesus won new life for all men, the life of the children of God. He also won the right to everlasting happiness for us. He obtained all the graces which we need to be good and to save our souls.

QUESTIONS

1) *Why did Jesus Christ die on the cross?*

Jesus Christ died on the cross for my sins and for the sins of all men.

2) *What did Jesus do when He died for our sins?*

Jesus offered Himself in sacrifice to His Father, when He died for our sins.

3) *What did Jesus obtain for you through His sacrifice?*

Through His sacrifice Jesus obtained for me forgiveness of my sins, the grace of being God's child, the right to heaven and God's graces.

SCRIPTURE

Sacrifice and oblation You did not wish, but You have fitted together a body for Me. You took no pleasure in burnt offerings and sin offerings. Then I said: 'Here I am. I have come to do Your will, O God!' (Hebrews 10, 5-7).

He "loved me and sacrificed Himself for me" (Galatians 2, 20).

PRACTICAL RESOLUTION

I will always remember and thank Jesus for dying for me.

LITURGICAL PRAYER

Christ, eternal King and true Comforter, cleanse us, from every stain as once you cleansed the ten lepers, and heal us also as You healed the soul of the greedy Zacchaeus, the publican (Akafist to Jesus Christ, Ikos 10).

PERSONAL PRAYER

My Jesus, let me rather die than offend You with a serious sin.

PRACTICAL EXERCISE

Write down in your notebook:

1) Why did Jesus die? Where and when?

2) Draw the picture of Jesus dying on the cross.

If a person is charitable, he is complacent; if he is grateful, if he is virtuous or honest, well, he just does his duty! So you can't please everyone.

I'D LIKE TO KNOW . . .

1) *When a man does something wrong, but thinks it is good, does he commit a sin and offend God?*

No, because subjectively his action is good, although his conscience is erroneous. Pope Paul VI said: "Human conscience is not always infallible and needs to be guided". It must be rightly formed to be a true conscience. The Law of God and the authoritative teaching of the Church help men to form the upright conscience which is the only true guide of men in their actions, if they wish to please God. Thus "conscience needs to be instructed", the Pope added.

Conscience is an interior intuition that tells men what is morally good or bad. Thus our conscience is formed and guided by the extrinsic norms of God's and Church's laws. Conscience must be upright to be a valid norm of human moral activity. Human weaknesses, the bad example and propaganda can easily distort man's conscience, if he does not study his faith.

2) *Our pastor said in a sermon that marriage between a drunkard or alcoholic or a chronic melancholic and a normal person is not advisible. Was he right? And what when two people love each other?*

It is certainly a risky business. It is hard to live with a chronic melancholic and even harder with a real alcoholic. Before such persons decide to marry, they should know all the facts and seek advice so that there may be no vain regrets, if the marriage is not happy.

3) *Why did Our Lord so strongly condemn adultery* (Matthew 19, 9) *and St. Paul declare that the adulterers will not obtain the kingdom of heaven* (1 Corinthians 6, 9). *Is the matrimonial faithfulness the most important among all Christians virtues?*

No, it is not, but Christ stressed matrimonial faithfulness to secure the peace and the purity of the home and family. Impurity is one of the greatest evils against which the followers of Christ must fight. Purity binds equally men and women. No sacrifice is too great to attain the priceless gift of purity and chastity. Our Lord counts purity among the Beatitudes which constitute the summit of Christian perfection: "Happy (blessed) are the pure in heart, for they shall see God" (Matthew 5, 8). Sensuality easily blinds men to the value of the spiritual goods.

4) *When we go to confession and repent of our sins, we must be converted to God. What does this conversion mean?*

Conversion means an inward changing of mentality through which our whole life and behavior take a direction toward God. It means turning away from evil, as well as the turning towards God. It is a return to the Father as the prodigal son did. Those who are not aware of their weakness, but rely on their own strength and are satisfied with themselves, cannot understand it. Conversion is an re-enactment of fellowship with God in Christ which has been weakened by small sins or broken off by mortal sins. At the same time it means growing to Christ's standard in orientation toward our fellow men, for no one can be at peace with God and in enmity with his fellow men.

5) *I cannot understand the young people of today. Why are they so different from the older people?*

You are not the only one who does not understand the youth of today. For the older people it is hard to understand the problems and difficulties of the present generation. It thinks and acts differently, because the present world is much different from the past one. Even great men and leaders of the nations and of the Church have the same difficulty in understanding the young generation of today.

6) *Holy Job said when he lost his wealth, children and other good things: "God gave and God has taken back. Blessed be the name of the Lord* (Job 1, 21). *Does it mean that God gives things and deprives men of them?*

These words of Job mean that nothing happens in the world, unless God wants it, and he wants all good things, or permits them to happen, for instance, sin, wars, etc. He does so for special reasons which so often are unknown to us.

When such things happen we must renew and strengthen our confidence in God and trust His providence.

7) *I am an angry man. I often curse when something hurts me. Is cursing a serious sin?*

No, ordinary cursing is not a serious sin, but it is still a sin. A gentleman or a lady do not curse even when they get angry. Cursing betrays lack of self-control which the people call "losing one's temper". If you wish to get rid of this bad habit, punish yourself after each cursing by putting 25c into the "mad box" and give this money to the poor at the end of the month. You will see how much such a penance will help you to control your temper. Theologians present conversion and the effort to get rid of one's human weaknesses as a growth in spirit before God. They insist upon the rightful liberty of the children of God. They encourage Christians to follow not only the Commandments, but also the evangelical counsels, clearly defined by Our Lord in his sermon on the Mount, known also as Beatitudes (Matthew 5, 2-10 & Luke 6, 20-23).

8) *What does the present renewal of theology mean? Will we have something altogether different from what the Church taught people for centuries?*

Theologians of our century revived the moral teaching of St. Alphonsus de Liguori, the founder of the Redemptorist Congregation. His work "Institutiones Morales" was condensed in the manuals of moral theology destined for the

seminaries.

St. Alphonsus begins his theology by stating the end of man. Then he shows that this end is reached by good acts. Conscience is the subjective guide for his actions, and the law is its objective guide. Sin is a deviation from this end which is God and the salvation of the soul.

St. Alphonsus presents solid principles for a daily life and a safe casuistry. Such a theology had good results, because it prepared the seminarians for their priestly work. They were able to carry their obligations as priests when they left the seminary.

But it had also *some flaws*:
1) Moral theology up to the Second Vatican Council did not use enough of the Bible which contains God's revelation. It was mostly a system of natural ethics with some stress on the Bible and tradition. This flaw was remedied by the Second Vatican Council which states in the dogmatic Constitution on Divine Revelation:"

"The study of the Sacred Page (Scripture) is, as it were, the soul of sacred theology" (N. 24).

2) Old theology tended to the *minimalism*, that is, it showed where there was sin and where there was no sin, instead of encouraging the followers of Christ to work on their perfection. Such minimalism in Christian living is not according to the spirit of Christ who calls all men to be perfect "as your Heavenly Father is perfect" (Matthew 5, 48).

3) It devoted too much time and space to the problems of Canon Law and rubrics. It was too legalistic, because it taught Christians to live within the minimal limits of the law. It did not bring a dynamic inspiration to Christian living. Modern theology tries to correct these short-comings.

4) It is separated from dogmatic theology.

9) *What sin do parents commit when they delay baptism of their child beyond one month?*

Canon Law says that children must be baptized "as soon as possible" (Canon 770) and adds: "Pastors and preachers shall often remind the faithful of this grave obligation" (Ibid.)

It is the common teaching of Catholic theologians that baptism of an infant cannot be delayed over a month without sinning gravely against this law of the Church.

MY GOD AND MY ALL

Mme. de Chantal was greatly afflicted by the death of her beloved child. She could find no consolation in anything. St. Francis de Sales wrote her: "If God were to rob you of everything, would you not have enough in having God?..."He wanted her to be "completely swallowed up in God".

Yes, we have everything when we have God and His grace, and we have nothing when we are deprived of His love and grace, for the whole world cannot be a substitute for God.

Declaration on Religious Freedom

M. Schudlo, C.SS.R.

The document stating that every person must enjoy freedom of professing his religion according to the dictates of his conscience was more vigorously discussed during the Second Vatican Council (1962-65) than any other of the 16 documents.

Someone may even be surprised that there is a problem which should be discussed at all and therefore asks: "How can anyone be opposed to religious freedom in the twentieth century? Should not everyone worship God according to his own conscience?"

The problem is not so simple as some may think. Among Catholic theologians there are two groups with opposing views on the problem of religious freedom. The question concerns the *relationship between religion and government*, and *individual freedom of conscience* and *authority*.

Traditional view

The adherents of the first view say: "The truth can be known. Hence men must try to know it. It is, therefore, absurd to affirm that truth and error have the same value, that they have the same right to exist and for this reason must be equally protected".

God is eternal Truth. He has endowed men with a mind which can know the truth. It is man's moral duty to seek the truth and to embrace it, regardless of the cost and sacrifice.

Thus error has no right to exist. Only truth has the right to exist, because God cannot give men the right to be wrong.

Furthermore, the Gospel is one, not multiple. The Catholic Church is the only true Church, because it alone possesses the whole truth.

Therefore the Church cannot say that other Churches are as true as she is. Consequently, all other Churches are false. They have no right from God to exist, because Christ wants that all men belong to the one Church: "All are to be one, just as You, Father, are in Me and I am in You, so they, too, are to be one" (John 17, 21).

It is a fact, however, that the Church does not force anyone to accept her claims. She also recognizes that every individual must follow his conscience, if it is sincerely formed, even when his conscience is inculpably in error.

Such men who are in the wrong must be tolerated. Catholics should practice the virtue of charity toward them. They should be allowed to practice their religion and freely worship God, and to raise their children according to their conscience.

Although the adherents of the traditional view allow such men to practice their religion, they deny that erroneous conscience has the right to external social freedom, which means that such men have no right to propagate and disseminate their false beliefs. False religion can claim no immunity from repression when it attempts to publicly proclaim its false doctrines.

On the contrary, the State has the right and the obligation to protect the true religion, and recognize the Catholic Church, while excluding all others, because they have no legal right to exist. Indeed, the State is bound to suppress the false religions as contrary to the will of God and opposed to the true common good of the country and its citizens.

Sometimes, they say, the State may *tolerate* false religions for the greater good and harmony in society. Concrete circumstances will tell public authorities when religious error can be tolerated and when it must be suppressed by force.

Although religious tolerance may be at times accepted by the State, because the common good dictates such an attitude, it does not mean that false religion has any rights, for all rights come from God, and therefore it would be absurd to assert that God wants false religions to be spread and taught, because they contradict what He Himself has revealed to men as the truth.

A modern view

The followers and the supporters of religious freedom take another attitude toward this issue which was so hotly debated during the Second Vatican Council that bishop John Wright of Pittsburgh declared that it is a wonder that it appeared at all as a document of the Council, because there was so much opposition to it from the conservatives.

The doctrine of religious freedom has been considerably developed during the last century. The question of religious liberty must not be treated separately from historical facts. In the past when the nations and the governments of Europe were Christian at least in theory, the conception of government was *paternal*. In the old Byzantine empire which was destroyed by the Turks in 1453, the emperor was considered to be 'a spiritual father' of the people over whom he ruled by the will of God. Thus he was bound to take care of both the spiritual and material welfare of his subjects.

Now the medieval 'Christian Republics' are dead. The rulers are deprived of their religious prerogatives and the churchmen have lost their political influence, and therefore the relationship which existed between the Church and the State in the past is impossible of realization in modern times.

Thus the key problem of today is the right of the individual man and woman in the area of religious freedom which is considered as one of the essential and inalienable rights of every man. Practically, it means that every man must be free to carry out God's will without any hindrance from anyone. He must do it according to his own conscience. Of course, this conscience must be properly formed, otherwise it will not be a good and true guide of man's moral and religious actions.

Nothing is more pleasing to God nor more consistant with the dignity of man as God's child than a free and conscientious heart when man practices his religion freely in accordance with the honest dictates of a sound conscience. God made men free, and He wants them to worship Him freely, because such worship greatly pleases Him. The worship of a slave does not please God much, because it is not freely given.

What is the religious freedom?

The Council's declaration on Religious Freedom is the product of the most soulsearching debates and arguments of the Second Vatican Council. Its long-range results for the good of humanity will be great and beneficial indeed in the future.

Religious freedom is the freedom of every human being to worship God freely according to his conscience. This freedom requires the following conditions:

a) Every man must be free from all restraint on the part of the State, society and his fellow men so that he may be able, freely and consciously, to fulfill what God tells him through his conscience, regarding his religious duties, worship of his Maker, etc.

b) Religious freedom gives every man the right to profess his faith privately and publicly, to defend it and to propagate it by all lawful means, as long as similar rights of other citizens are not injured.

Such a freedom in religious matters belongs to all who believe that their faith is objectively true. Man must be free to exercise and manifest his belief, because in so doing he complies with the will of God, although he knows it imperfectly. Acting in good faith, he pleases his Maker, because he does it in the only way he knows. Although his judgments are objectively erroneous, his conscience is upright, because he sincerely believes he is right, and so he must follow it.

Since each man has such freedom to worship his Maker freely, the society, that is, the State and its citizens, must respect and protect his freedom.

The Declaration on Religious freedom makes distinction between civil liberties and moral obligations, between the obligations imposed by the State codes and God's eternal Law.

The basic statement of the document is the distinction between the need for freedom in the exercise of religion from all exterior coercion and the internal moral obligation, that is, the dictates of one's conscience.

Civil authority, that is, the State, is responsible for the temporal welfare of its citizens and for the civil peace of the country. Properly speaking, it has no role to play in religious matters of its citizens. It is known from history,

that the common good is best promoted when each person's religious convictions and rights are equally safeguarded by public authorities.

The opponents of religious freedom condemn the Declaration on Religious Liberty, because they see a danger that well-financed and aggressive groups will use it for their *proselytism* and confuse the ignorant people who can't distinguish the wheat of the Gospel teaching from the cockle of sectarianism which has no regard for religious ecumenism, but tries to exploit the illiterate masses, as is the case in South America where 1,000 Catholics are falling away from the Catholic Church daily because of the Protestant propaganda.

There are also those who worry about the possible spread of indifferentism and disobedience to the teaching authority of the Church under the false teaching that 'I am following my conscience'. It is true that some ignorant people will identify their own judgments with the voice of God, or substitute it with their own ideas, thus falling into *moral and religious cynicism* which affirms that "all religions are the same" and that "you are OK., as long as you believe in something!"

The Conciliar Fathers knew the danger of some men substituting their own imagination for the objective norms of God's Law. Yet trusting in God's grace and the basic common sense and natural goodness of man they took the chance and proclaimed this important document. God will certainly help those who are seeking responsible freedom for themselves and are willing to acknowledge it for others.

Summary of the two views

The essential points of the two positions are:

Traditional view:

a) Religious error has no right to exist, because it is an affront to God and to men who believe in Him as the eternal Source of Truth. Consequently, neither the individual nor the State has a moral right to believe or to propagate anything which is contrary to what God has revealed to men.

b) The common good, especially in a pluralistic society, may at times require that religious error be tolerated. Such a good is peace and concord among its citizens who belong to different Churches.

Modern view:

It also has two principles on which its assertations are based:

a) An individual, even though he be objectively wrong, has a right to religious freedom, because he must follow the dictates of his conscience the best he can.

b) Consequently, both the State and his fellow men must respect and defend his right to religious freedom, and not only to tolerate it, because man's intimate and sincere convictions deserve our respect.

The defenders and promoters of the document on Religious Freedom are aware that the God Whom we love must be worshipped freely. The Gospel teaching must try to conquer the world by love, not by the might of the sword. The Church is willing to enter into a fraternal dialogue with all men, in presenting to them the Gospel of Christ as the source of their salvation, regardless of their religious convictions.

Modern world hates all kinds of violance, and this is a sign of spi-

ritual maturity and growth. For this reason the only way to peace is the recognition of every man's right to honor God privately and publicly as his conscience tells him. Of course, his conscience must be rightly formed. From the respect for our fellow men's religious convictions will come love, and love will help all, or most of Christ's followers, to unite in His Church which is God's will for all men living on this blessed planet.

The past experience of mere tolerance or intolerance did not unite Christianity. The Conciliar Fathers hoped that a true and responsible religious freedom will eventually do the job, and the ardent desire of Our Blessed Lord, expressed before His Passion, will become a joyful reality:

"Still other sheep I claim as My own which are not of this fold. I must lead them also to pasture, and they will listen to My voice and there will be one Flock and one Shepherd" (John 10, 16).

SECOND BEATITUDE

"Happy the gentle (meek), for they shall have the earth for their heritage" (Matthew 5, 4).

Gentleness or meekness is a kind disposition of the character which involves self-control in trials and resignation to adversities which cannot be avoided. Such meek souls try to make a virtue out of necessity. Meekness helps people to regulate the vices of pride and anger. It keeps them in within the bounds of reason and bears patiently all earthly losses and suffering, without falling into despair or cynicism.

Lack of self-control can easily cause dissentions, quarrels, fights and wars. St. James wrote: "Where do these wars and battles between yourselves first start? Isn't it precisely in the desires fighting inside your own self? You want something and you haven't got it. So you are prepared to kill. You have an ambition that you cannot satisfy. So you fight to get your way by force" (James 4, 1-2).

Meekness and gentleness are not equivalent of weakness and indolence. Meekness is a virtue, while weakness is a vice and fault. Meekness requires fortitude and strength of character, Spineless people cannot be really and truly meek or gentle. They can, however, be cowards, afraid to speak and act, which some may identify with meekness and gentleness. Thus meekness and gentleness are the daughter of strength and self-control, because they control the irascible appetite, which is a natural disposition to explode at the sight of injustice, hurt, etc.

Our Lord said of Himself: "I am gentle (meek) and humble in heart" (Matthew 11, 29). Despite his gentleness and meekness which He possessed in a perfect degree, Christ did not hesitate to chase the traders out of the temple courtyard, because they were profaning the house of God with their sale of oxen, sheep and doves, and interfering with the worship: "Making a whip out of some cord, He drove them all out of the Temple" (John 2, 15), although He knew that He would provoke the anger and the vengeance of the Priests who were profiting from the trade. Despite His meekness He threatened the Pharisees with God's wrath for their hypocrisy: "Alas for you,

Scribes and Pharisees! You who are like whitewashed tombs that look handsome on the outside, but inside are full of dead men's bones and every kind of corruption!" (Matthew 23, 27). He did not deny before the Sanhedrin that was the Son of God (Matthew 26, 63-64), although He knew that such a declaration would cost Him life: "He deserves to die!" (Matthew 26, 66).

Christ's meekness and gentleness were the fruits of His strength and allegiance to God the Father and loyalty to His mission of saving men from sin and eternal damnation.

What will the gentle and the meek receive as their reward? "They shall have the earth for their heritage". The word "earth" is a symbolic expression for the good things which came with the belief in the Gospel and the Messianic Kingdom. It also includes heaven and its happiness which is the land of promise. St. Paul says: "There is no eternal city for us in this life, but we look for one in the life to come" (Hebrews 13, 14). Heaven is the spiritual kingdom which Christ will give to all those who follow Him and do what His Gospel imposes upon them. Our Lord said: "I am going to prepare a place for you" (John 14, 2). The meek will be true members of Christ's kingdom on earth and will share the riches of His Heavenly Kingdom hereafter in the beatific vision of God Himself.

Those who are really gentle and meek are the people who exemplify His Spirit in their life and work, because the possession by 'any other spirit' leads to dissention, hatred and war.

Thus the Master teaches that Christian meekness and gentleness help men and women to attain the possession of eternal goods and to reach 'the land of the living', that is, the eternal happiness in heaven.

Meekness makes our relations with our fellow men peaceful, because it teaches us to look upon them as our brothers and sisters in Christ.

When the Wise Men saw the God-directed star, they followed its glittering beam, using it as a beacon to find the mighty King. And when they found Him, they joyfully cried out to Him: Alleluia. (Akafist to Our Lord, Kondak 5).

NOT TOO MANY SAINTS

Real saintliness is a rare phenomeno, especially among those who are in possession of power, even spiritual power, for the spirit of domination too often takes hold of them.

Man must fight his selfishness and curb his passions, if he wants to become a Saint. Cowards are not the candidates for the altar.

A smart Jack said to his parish priest: "Father, I guess that the Ten Commandments needs a good remodeling".

"No, my son, all they need is restoration in the modern society", the priest replied.

MY ARRIVAL IN ARGENTINA

M. Schudlo, C.SS.R.

Agentina is one of the Republics of South America. Buenos Aires is its capital, although Cordoba is its cultural center. It is also its trouble spot where all the revolutions start. It was the scene of a bloody strike, which was actually an attempt to start a general revolution in the country. There was shooting, bloodshed and death. Stores were burnt, barricades raised on the streets, police and stations attacked, etc. The press and the government blamed the students, discontented workers and the leftists for the tragedy, insurrection and deaths. All these things happened in Cordoba on May 29-30, 1969, while the rest of the country was relatively calm.

On April 28, 1969, I took the plane in Montevideo, Uruguay, and flew to Buenos Aires. Reverend Fr. Wasyl Korol, a Salesian, and chancellor of our Bishop, Most Reverend Andrew Sapelak, also a Salesian, met me at the airport.

Since I had two suitcases and a typewriter with me, one of the suitcases was dispatched directly from Caracas, Venezuela, to Buenos Aires. I was sure it was waiting for me when I arrived. I was much disappointed when the officials told me that my suitcase was missing. Lost was my Bible with all the notes, shirts, mission cross, etc. What would I do without them? There was nothing to do but to give a description of the suitcase to the officials, go to the Bishop's place and wait hopefully ...

I waited for more than a month, urged the officials to make serious inquiry, went to the office of the Varig Company through which the suitcase was sent, but to no avail. Finally, a month later they told me that my suitcase was definitely lost forever. I had to fill out a form and they promised to pay for the loss. "Well, Father, you have to wait at least two months before the Company in Rio de Janeiro examines your claim", the official who took the application told me.

Random information on Argentina

Argentina is a rich country. It gained its independence from Spain in 1816. San Martin is its national hero. His remains are buried in the cathedral in Buenos Aires. A military guard of honor, dressed in the uniforms designed by him for his national army which defeated the Spaniards, stands at his grave all day.

Argentina's population amounts to some 22,000,000. It is composed mostly of Spaniards and Italian descendents. There are also descendents of other nationalities, Greeks, Ukrainians, Poles, Jews, (some 700,000 of them), English, Dutch, Japanese, etc. Many Japanese young men came here after World War II. Since they refused to marry the local girls, the Argentinian government imported Japanese girls for them.

The English percentage is small. They are the descendents of the British army which occupied Buenos Aires in 1809-1811 till it was defeated by the country's patriots. Some people in Argentina are still sorry that the English were defeated, because they think that Argentina would now be as developed under the British leadership as the U.S.A.

There were many more Ukrainians in Argentina than the present 200,000, of whom 125,000 are Catholics and the rest Orthodox or Protestants. Many thousands of them left Argentina after World War II and returned to Ukraine, because the Russian propaganda was very strong and deceitfully successful among them. Once in Ukraine, it did not take much time for them to see the Communist lies and deception. Most of the deceived tried to return, but Moscow would not let them go. It took some 10 to 15 years before some 80 percent of them were able to come back. Now they are the bitterest enemies of Communism.

Argentina has many minerals, iron, coal, oil, etc. Till 1945 her main exports were meat and wheat. Since it was neutral during World War II it traded with the countries at war and became very rich. The former president Peron stated publicly that the National Bank was jammed with gold. Unfortunately he did not know how to use it for the benefit of the people. The wealth was squandered by irresponsible officials, and now the country is in deep debt, most of it owed to the U.S.A.

World War II forced the Argentinians to start their own industry, which is rather modest till this very day. Before the war even such minute things as nails were imported from Britain. At present it has even an automobile industry.

The Republic of Argentina is composed of 21 provinces, ruled by governors. It has a president and a Constitution. The officials are freely elected by the people. But in 1966 the army rose in revolution, and the new president Carlos Ongania, himself a military man, has suspended all political parties and closed the Congress. Thus the Argentinian politicians are out of business. The present military rule is mild and the press enjoys the freedom of criticizing the government. I was told by many people that the present government is good and does much to improve the standards of living for the citizens. It builds roads, schools, etc.

Buenos Aires is the federal capital of Argentina. It has some 7,000,000 people, but nothing special for tourists, except three sports camps, and a small acquarium, built in the form of a fish.

The standard of living in Argentina is satisfactory, better than in nearby Brasil, because it has a middle class which is lacking to Brasil, Venezuela, Uruguay, etc. Such things as meat, bread and wine are cheap. An ordinary worker can afford them.

The Ukrainians are satisfied with their lot and love Argentina. They have their own homes, bread and wine. They, like the rest of their Argentinian compatriots, like their "asado", that is, roast beef which is an Argentinian specialty. The "asado" is usually roasted outside of the homes on special iron grills.

Although food is relatively cheap, such things as typewriters, clothes and cars are extremely expensive. A little "Hermes" typewriter which costs $60.00 in the U.S.A. runs into $130.00 here. A small car "Falcon" costs more than $5,000.00. Such things as telephone, central heating, etc. in the home are real luxuries here, which very few can afford. Consequently, the houses are extremely humid during the fall and winter seasons when rain is almost a daily occurence.

An ordinary worker's monthly salary is some $120.00. An ordinary winter coat costs $50.00. An ordinary worker just cannot afford a car, even if he wanted to buy one.

Since my suitcase was lost, I had to buy such things as shirts, pants, gloves, etc. Buying these things, I noticed that the buttons were falling off and there were holes in the gloves. I said to the store owner: "Look! What is that?" "Oh, Father," he replied, "look the workers work little and want much ... its the fault of the machines". They always blame the machines, and never those who run them! I was told, however, that there are also good and solid products in the country.

Although people do not have the above mentioned luxuries, they are well dressed and well fed. As a matter of fact, they are overfed. Apparently few people, even among the youth ones, pay much attention to their weight and appearance.

The religious situation of Argentina is deplorable. Although there is a religious freedom for the Church and most Argentinians claim to be Catholics, perhaps less than 10 percent of them go to church. During my first mission I met a woman who spent a few months in the U.S.A. with her relatives. She came on Saturday to their home, and was very much surprised that the whole family went to church on Sunday morning, and even took her to Mass. She was attending Mass every Sunday in the U.S.A., but stopped going to church, when she returned to Argentina.

I had a sermon for the youth during the mission in Llavallol. When I asked why some people are good and some are bad, a girl rightly replied: "Father, the education in the family is very important, but the environment can destroy it". Unfortunately the education in most Argentinian families is poor, and the environment is even worse. Hence, the sad phenomenon: hardly one tenth of the baptized goes to church on Sunday, and 80 percent of them are girls and married or older women. It is really hard to be good where everybody else seems to be bad, that is, does not practice what he supposedly believes.

Cleanliness is not a special characteristic of the Argentinians. They let their dirty water from washing and bathrooms flow into the streets and no one seems to care. It is so natural to them that when I mentioned it to an expoliceman, he looked at me and said: "It's a minor thing."

It is very much noticeable in the suburbs. The streets are wet and dirty, but no one pays attention.

Sometimes it is hard to cross the street without dirtying one's shoes. It is even worse when a heavy rainfall comes. The streets have no sewage. The water floods the streets. Sometimes the cars can not go through them.

The programmes of the Argentinian radio are poor in regard to the international news which is rare and incomplete. Their news is local and national. They always end in Buenos Aires with the shout: "Buenos Aires, Republics of Argentina". Their press is good and extensive. It was my source of information during my stay in that country for more than half a year. Without the daily press I would have remained in the dark about the events of the great world.

Purposely or not, a false sense of nationalism is being fostered in the people. Their national hymn starts with the words: "Greeting to the great people of Argentina". The Americans do not claim to be a great people, neither does any great man. Little man does so.

The attitude of the Argentinian hierarchy towards our Church

The Argentinian hierarchy did not know much—if anything—about our Eastern Rite when our first immigrants came to this country at the close of the last century. There were few or no Ukrainian Catholic priests. Even those who came to serve the spiritual needs of our people had countless troubles with some Latin Rite Bishops. The Basilian Fathers in Buenos Aires could not secure a permission to build a church, so they built "a chapel for themselves" which was the Ukrainian Catholic Church till the nomination of our Bishop, Most Reverend A. Sapelak in 1961. Other Ukrainian priests had to follow the same route. They built our churches without the Latin Bishops' permission.

The situation has completely changed since 1961. Most Bishops are friendly to our people. The Bishop in the province of Missiones urged his faithful to love the Church as much as the Ukrainians love theirs.

We can see now what it means to stay without priests and church services for 30 or 40 years, as our people did in this country. Many of them drifted away from the church so far that it would take a real miracle to lead them back to it. The bad example of the so-called Latin Rite Catholics makes the situation even worse. Indeed, some of our people who claim to be Ukrainian patriots do not come to church. Naturally, the sons are not better than their fathers.

Our priests have a very difficult job in Argentina. First of all, there are just too few of them: 17 in all. How can they serve some 125,000 people, scattered throughout the vast country of Argentina? Secondly, a Ukrainian Catholic priest cannot afford a car to visit his parishioners. He must take the bus, and it means a loss of much of his time. Notwithstanding all these difficulties, our pastors are working hard, and the situation is slowly improving.

"Miss N., do you have abnormal children in your class?" the inspector asked. Teacher N. replied: "Yes, two or three out of the whole class that are studying and give me no trouble".

Scandal is Never out of Style

by Daniel Lowery

The crowds huddled at the foot of the hill. They were waiting for Him. He came. His shining eyes fell on the crowd. He went up the hillside and sat down. His disciples gathered closely around Him. He began to speak to them.

They were lucky people. They heard Christ preach the sermon on the mount.

The words touched not only their ears but their hearts. And they have touched the hearts of His followers ever since.

Here is what Christ said: "You have heard that it was said to the ancients, 'Thou shalt not kill'; and that whoever shall kill shall be liable to judgment. But I say to you that everyone who is angry with his brother shall be liable to judgment; and whoever says to his brother, 'Raca,' shall be liable to the Sanhedrin; and whoever says, 'Thou fool!', shall be liable to the fire of Gehenna. Therefore, if thou art offering thy gift at the altar, and there rememberest that thy brother has anything against thee, leave thy gift before the altar and go first to be reconciled to thy brother, and then come and offer thy gift." (Matthew 5, 21-24).

Christ was doing what He so often did. He was taking His followers beyond the basic commandment of "You shall not kill" to His own commandment. He was taking them to love. "This is My commandment: love one another as I love you...This is all I command you: love one another." (John 15, 12-17). From now on love would be the sign by which the followers of Christ would be recognized: "By this will all men know that you are My disciples, if you have love for one another." (John 13, 35).

It's so easy to get things mixed up, isn't it? There are Christians who seem to think that the Christian religion is a religion of mere self-denial or other denial. There are Christians who think the first and greatest commandment is chastity, or honesty, or justice. There are even Christians (aren't there?) who think that Christianity is primarily concerned with vestments or vigil lights, statues or stations.

We have to get it straight. The Christian religion is a religion of love. The total idea of Christian morality is summed up in the command of Christ: "Love the Lord your God, love your neighbor as yourself."

We like sometimes to dodge the "neighbor" part, don't we? That's where the going gets tough. And that's no doubt the reason why Christ returned to it so often, and why the Church in our days is stressing it anew. The Christian love of neighbor is not something separated from the love of God. The contrary is true. The love of our neighbor is the touchstone, the practical proof of our love of God. St. John said it first: "...For how can he who does not love his brother, whom he sees, love God, whom he does not see? And this commandment we have from Him, that he who loves God should love his brother also." (1 John 4, 20-21).

Accentuate the Negative?

Christ's royal law of love is a many-sided law. He himself tirelessly pointed out positive examples of fraternal charity. Most of them have been summed up, over the centuries, in the so-called spiritual and corporal works of mercy. There is enough challenge in these works of mercy to keep all of us busy for the rest of our lives. The Church in Council summoned all of us to the challenge: to fulfill the royal law according to the real needs of the real people living in the real world. Sometimes one feels that this was ultimately the great message of Vatican II. Simple, but great.

Since Vatican II, negative things are "out". With good reason teachers and preachers are trying to accentuate the positive. Rather than ranting about the sins of Christians, they are raving about the virtues of Christians. Above all, they are throwing down the challenge to men and women of every age and every state in life to live the Christ-life, to put the Gospel into life where it belongs.

It so happens that I very much agree with this emphasis. But in these few pages I want to accentuate the negative. I want to throw the spotlight on one of the great and frequent sins against the royal law of love. I want to write about scandal. The reason I want to write about it is that there is a lot of it around. Maybe if we could get rid of some of it, we would be freer to accentuate the positive.

What is scandal?

In everyday language the word "scandal" usually means shock or surprise. People say it is "scandalous" the way some of these young women wear hair curlers in public. Or people are "scandalized" if a priest takes a drink or a nun goes for a swim or a married woman talks too long to the insurance man.

In the language of Christian tradition, scandal means something different. Theologians usually define it this way: "Scandal is a word, deed or omission which has at least the appearance of evil and which tends to lead another person into sin." It might be worthwhile to place a few of the phrases of this definition under the microscope.

Take the word "omission," for example. It's fairly clear that words and actions may lead others into sin and therefore bear the weight of scandal. But even serious omissions or neglect of responsibility can do the same thing. For example, a mother or father who quite generally ignore their religious responsibilities are giving scandal to their children.

The definition also stresses that an action which has the *appearance* of evil, though not evil in itself, may constitute scandal. An example which illustrates this is the so-called "brother-sister" relationship. An invalidly married Catholic couple may, under certain conditions, receive the bishop's permission to live in the same house as brother and sister, and to return to the sacraments. As long as this permission is not publicly known, the couple is usually urged to receive the sacraments in a parish church where they are not known. Otherwise, people who know of their invalid marriage may be scadalized at their apparently sacrilegious reception of the sacraments, or even think that the Church was approving of their invalid marriage relationship. Going to another church to receive the sacraments, which they now have

every right to receive, may seem an unnecessary hardship on the couple. But the bishop has a serious responsibility to offset scandal whenever he can.

Further, the definition states that scandal is present when the evil word or act or omission tends to lead another to sin. This means that it is not necessary that the spiritual harm actually follow. Thus a boy who tries to induce his girl friend to commit an evil action with him is guilty of the mortal sin of scandal even though she resists his efforts and remains free from sin.

Scandal is an occasion, not a cause of spiritual harm to another. No one actually *causes* others to sin, because the primary cause of sin is a person's own will. But, as we know from experience, one person can influence another and so become the occasion of their choosing sin.

Direct Scandal

Theologians, like almost all teachers, like to "divide and conquer." By distinguishing certain big categories, they hope to make their presentation clearer and more understandable. And so, in the matter of scandal, they usually make a distinction between *direct* and *indirect* scandal.

Direct scandal (sometimes called "seduction") is that in which the sin of the other is consciously willed and sought. It is the deliberate effort to lead others into sin.

The famous German moral theologian, Bernard Haring, C.SS.R., says: "Usually tempting others to sin is due to sinful self-interest or to a craving for companionship in attitudes and actions. The deliberate effort to pervert someone spiritually, to tear him away from God is, however, the great sin of diabolical seduction.... The Lord is stirred to wrath by this sin. Like a lioness whose cubs have been attacked, He turns on seducers with great anger: 'Whoever causes one of these little ones who believe in Me to sin, it were better for him to have a great millstone hung around his neck and to be drowned in the depth of the sea.' The meaning is: 'It would be a good fortune for him to suffer the most gruesome death in order to avoid incurring so great a guilt."

Seduction takes place whenever one person *urges or advises or coaxes or commands another person to do something seriously immoral.* It is, of its nature, a two-fold sin: one sin against the virtue of chastity, the other against the particular virtue which one induces others to violate.

Surely, it is easy to see that direct scandal strikes at the heart of that charity which is the center of Christ's teaching. His love demands that we reverence the souls of other men, that we earnestly try to promote the salvation of others. Direct scandal twists the whole picture. Instead of fostering the spiritual growth of others, the "seducer" tries to draw others into sin and away from God.

Examples Galore

In modern society acts of direct scandal are not too uncommon. It can be safely said, I believe, that the great malice of direct scandal or seduction is not appreciated sufficiently even by otherwise good Catholics. A few examples:

It can be a most serious sin of direct scandal to speak disparagingly or contemptuously of the truths of religion, the power of prayer, the goodness of God. It can be direct scandal to condemn priests and bishops so bitterly that others are tempted to become truly anti-clerical and irreligious as a result.

In business, employers and managers commit grave direct scandal when they command their employees to steal secrets from other companies, to provide immoral entertainment for prospective clients, to employ seriously untruthful or harmful methods of advertising, and so on.

Friends urging one of their number to drink till he is totally intoxicated may be guilty of grave and direct scandal. A parent commanding a child to steal something of great value (and this is not unheard of) would be similarly guilty.

A common form of direct scandal, made light of by some, is that in which relatives or friends of a validly married but divorced Catholic urge him (or her) to keep steady company and even attempt remarriage. This is an especially grievous form of scandal because one who enters a bad marriage has to renounce the sacraments, begins a continuing life of sin, and finds it very difficult to repent and start over.

Indirect Scandal

Indirect scandal is that in which the sinner does not directly intend or urge another to commit sin, but knows that his words or actions or omissions may easily have that effect.

We sometimes hear Christians say: "I lead my own life. If I commit sins, that's my business. I'm not responsible for the sins of others." This is, of course, moral nonsense. No man is an island. We have responsibilities one for the other. We are our brother's keeper, at least to a degree. If we disregard the law of God, if we give bad example, we must know that our actions do influence others. We share in the esponsibility of the sin they commit because of us. If a man digs a large hole in front of his house and another falls into it, will not the man who dug the hole be held partly responsible for the damage?

Father Fritz Tillmann gives a succinct summary of Catholic moral teaching when he says: "The Christian who disregards the precepts of the moral law and does something which at least has the appearance of being wrong must know that his bad example can produce harmful effects on others; when sin follows, he shares in responsibility for it. True, this effect does not necessarily follow, but the influence of bad example and the power of evil are so mighty and so well known that their effect can and ought to be foreseen." (The Master Calls, p. 280).

More examples

Most forms of direct scandal come under the heading of "bad example," but specifically bad example that one knows may have a damaging effect on others.

The bad example of anyone holding authority over others always has, by reason of that very authority, an especially evil effect. Parents, employers, teachers, civil officials and others in similar places of authority, who are openly guilty of grave sins, must accept the added guilt of making it easier for others, especially their subjects, to commit the same sins. This is scandal.

Surely the example of parents missing Mass on Sunday, talking obscenely, slandering others seriously, can have a very evil effect on their growing children, even though the parents desire no such effect and do not urge their sins on their children. The bad example itself makes them guilty of indirect scandal.

Even in social gatherings among equals, the bad example of one person may be the occasion of sin for others. Thus, one person drinking too much can draw others along with him into the same sin. One person telling stereotyped jokes or stories about Negroes can set off many uncharitable, not to say thoroughly unchristian remarks and judgments about Negroes in general. One person telling a gravely obscene story can be responsible for a whole round of such stories being told. One person starting a conversation about the secret and serious sins of an absent acquaintance can unleash the tongues of others and draw all sorts of defamatory stories out of usually charitable people. Thus does bad example become serious scandal.

Taking Scandal

To round off this discussion of scandal, it's worth making a few further distinctions. Suppose others take scandal from actions of ours that are not bad, but good or at least morally indifferent. What is our responsibility?

To make a prudent moral decision in such cases, we might distinguish between "the scandal of the weak" and "pharisaical" scandal.

Pharisaical scandal is that which is due to the malice and evil-mindedness of those "scandalized." It may ordinarily be ignored. In the time of our Lord, the Pharisees gave way to envy and hatred and false accusations because of their own malice. The actions of Christ were good and merciful and just.

So, too, today some persons are moved to hatred and calumny by the good actions of Christians. Certainly we do not have to avoid the unreasonable evil-mindedness of others. For example, a daughter in a family does not have to give up prayer or charitable work just because this sends her unreasonable father into a fit of cursing and swearing.

On the other hand, "the scandal of the weak" is that which is really due to the ignorance or spiritual weakness of those scandalized. Circumstances must determine to what extent we are obliged to avoid giving such scandal.

Obviously, it would be quite impossible to go through life avoiding all scandal to the weak. Nevertheless, we do have to keep our eyes open for ways of avoiding it when doing so would not cause serious difficulties in our own life. St. Paul reminds us: "Now we, the strong, ought to bear the infirmities of the weak, and not to please ourselves." (Romans 15, 1).

In fact, St. Paul gives us a concrete example of his own attitude in this regard. In Corinth there was

a dispute as to whether Christians could eat meat that had been offered to the idols and then sold in the public market. From the Christian point of view, there was nothing wrong with eating such meat, because the idols, after all, were nonentities.

Yet some of the unfinformed people of Corinth *thought* there was something wrong. St. Paul, therefore, wrote to his brethren at Corinth: ". . . Still, take care lest perhaps this right of yours become a stumbling block to the weak. For if a man sees one who 'has knowledge' reclining at table in an idol place, will not his conscience, weak as it is, be emboldened to eat idol offerings? And through thy 'knowledge' the weak one will perish, the brother for whom Christ died. Now when you sin thus against the brethren, and wound their weak conscience, you sin against Christ. Therefore, if food scadalizes my brother, I will eat flesh no more forever, lest I scadalize my brother" (1 Corinthians 8, 1-13).

Very often "scandal of the weak" can be removed by a word of explanation. This is especially true whenever there is a question of dispensation from positive laws. If, for example, we have a dispensation from some particular law of the Church, we might mention this to those who are observing us and so offset the scandal that might arise from our actions.

There are times when we may be bound to omit even a good work in order to avoid giving scandal to the weak. For example, if a convert knew that by attending Mass on Sunday he would move his visiting parents to great bitterness against the Church, he should avoid Mass that day.

On the other hand, we are not obliged to undergo very grave difficulties, whether spiritual or temporal, to ward off the occasion of sin from others, as long as our own actions are morally good. For example, a boy would not have to delay for a long time his entrance into religious life simply because his parents will become violently angry at him if he enters. A girl who dresses modestly does not have to go blocks out of her way simply because some boy in her neighborhood looks at her with lustful eyes. Father Henry. Davis sums up well the duty of a Christian in this regard: "We may therefore sometimes permit, though never desire, the sin of another, if our action has a twofold effect, one, and that the primary, being a good effect; for if we were always bound to prevent the sins of another, even when we could, life in the world would be impossible. In fact, we are sometimes even bound to act in spite of the foreseen sins of others."

Repairing the Damage

One who has given scandal is bound, as soon as he repents of his sin and seeks forgiveness, to do everything in his power to remove any continuing scandal, and to repair whatever spiritual damage he has done to others. This is clear from the basic principle that charity binds everybody to try to save others from sin or from danger of sin. This principle applies with multiplied force to those who have been occasions of sin to others.

The manner of repairing scandal must be chosen according to the manner in which the scandal was given, and according to the opportunities at hand. One who has given scandal publicly must make public restitution insofar as this is possible. One who has seduced another must do all he can to convert that person now, at least by prayer and special expiation. Scandal that was given by bad example can often be corrected by good example — especially by determined and continuing good example.

Father Haring makes a valuable suggestion when he says: "Writers, politicians, artists, actors, theater owners, and others in similar positions who have given scandal should look to the very idea where they have been active to make good the evil they have done. It would be vain to hope for widespread results unless the individual himself turned entirely to the good. To strive for his own conversion is his immediate duty arising from the obligation of reparation; a generous apostolate based on conversion is often the best form of reparation."

We may close this discussion as we began it, calling to mind that the "royal law" of Christ is the law of charity. We have considered only one side of our obligations toward our neighbor, and that the negative side. But we can easily see that by avoiding the sin of scandal we are helping our neighbor in a very important way. Just imagine what a different place your home, your office, your neighborhood would be if all Christians courageously avoided scandal in daily life!

(Liguorian)

Ken to the teacher: "I can't get my report card back. You gave me an A in something and my mother is still mailing it to relatives".

You should know that money can be lost in more ways than won.

Many men are looking forward to women's wigs, with built-in brains.

Criticism is what people get when they have everything else.

When the Jews were marching from Egypt to Palestine, a Jew was caught gathering wood for the fire. He was brought before Moses. Moses asked God what punishment should be given him for violating the Lord's Day. The Lord said: "This man must be put to death", and he was stoned before the whole community (Numbers 15, 32-36).

Job said to the Lord: "I know that You are all-powerful. What You conceive, You can perform" (Job 42, 2).

The Bible tells us to love our neighbors and our enemies, because generally they are the same people in most cases.

THE NEOPHYTES

Taras Shevchenko

(*Translated by Vera Rich*)

Long in captivity I've dwelt,
Like a poor thief in a dungeon,
I see no more than a path and field,
And a cross where sits a raven
In the graveyard—nothing more
To see from prison. Thank the Lord
That I see even this much. Still
Christians live, and pray their fill
To God, and die.

The Cross stands high
In the graveyard, to one side,
All gilded. Someone there, maybe,
Not a poor wretch, lies peacefully?...

And pictured there, the Son of God,
Crucified for us on the Cross.
On the high Cross from the prison...
I gaze, I gaze on it, I pray,
And my sorrow, bitter sorrow,
Like a child replete with good,
Grows quieter, it seems the prison
Grows less narrow, the heart is singing
And weeps, and once again is living,
And asks Thee, God, and asks Thy blessed
And the righteous ones, the sinless,
What had He done to them, the Blessed
Christ, the Nazarene, the only
Son of God's chosen, Holy Mary?
What had He done to them? And why
Did they torture Him, the Blessed?
Why in fetters bound?

For what cause is His Holy Head
With thorns and brambles crowned?
Why lead Him out to Golgotha
With robbers, and between
Them, hang Him there upon the Cross?
For what cause?

(1857)

My teaching is not from Myself. It comes from Him Who sent Me. And, if anyone is prepared to do His will, he will know whether My teaching is from God or whether My doctrine is My own" (John 7, 16-7).

ЧИ ВИ ХОЧЕТЕ?

Ви можете причинитися до виховання і вивчення більше священиків-місіонерів і мати участь у їхніх апостольських працях і жертвах.

WILL YOU?

You can "take it with you" by helping us to train more priests-missionaries. The fruits of their work live on forever.

In your will insert this clause:

"I hereby will and bequeath to the Redemptorist Fathers of Eastern Rite (The Congregation of the Most Holy Redeemer) the sum of ..... for the education of Redemptorist Missionaries of Eastern Rite".

VERY REV. FATHER PROCURATOR
ST. JOSEPH'S MONASTERY
250 JEFFERSON AVE., WINNIPEG 17, MANITOBA, CANADA

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

ГРУДЕНЬ
1969
DECEMBER

REDEEMERS

VOICE

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ
REDEEMER'S VOICE

Рік XLI, ч. 12
Volume XLI, No. 12.

РЕДАКТОР:
Пр. о. М. Щудло, ЧНІ.

СПІВ-РЕДАКТОРИ:
Пр. о. Р. Хом'як, ЧНІ.
Пр. о. Л. Ратушняк, ЧНІ.

EDITOR:
Rev. M. Schudlo, C.SS.R.

CO-EDITORS:
Rev. R. Chomiak, C.SS.R.
Rev. L. Ratushniak, C.SS.R.

ДИРЕКТОР ДРУКАРНІ:
BUSINESS MANAGER:
Mr. Andrew Novak

Redeemer's Voice Press
Box 220,
Yorkton, Sask., Canada

THE REDEEMER'S VOICE —a religious monthly published by the Ukrainian Redemptorist Fathers. (July-August issues appear as one).

Subscription: Yearly $3.00; two years $5.50; three years $7.50.

Direct all administration correspondence to:

Redeemer's Voice Press,
165 Catherine St., Box 220,
Yorkton, Sask.; Canada.

ЗМІСТ — CONTENTS

Що таке Христове Різдво? 1
Місячне наміреня ..... о. С. Б., ЧНІ. 3
Непереможна живучість Української Католицької Церкви ..... Папа Павло VI. 7
Життя Христа доказує, що Він Божий амбасадор ..... о. Мих. Щудло, ЧНІ. 10
Благословення горіючих духом ..... о. Роман Ганас 15
Новий Катехизм 18
Хотів би ти знати? 21
Мої перші місії в Аргентині ..... о. Мих. Щудло, ЧНІ. 28

Christ Is Born ..... by B. Tremba 33
Press Communique of the Synod of the Ukrainian Catholic Episcopate 35
Capital Sins ..... by M. Schudlo, C.SS.R. 36
A Message of Love ..... by Marie Young 41
Let Us Preserve Our Ukrainian Traditional Christmas! ..... by Halia Hawryluk-Charney 42
New Catechism 45
Catholics In Bad Marriages ..... by Francis A. Novak 47
I'd Like To Know 50
My First Missions in Argentina ..... by M. Schudlo, C.SS.R. 53
Remedies Against Irresponsibility ..... by M. Schudlo, C.SS.R 56
Are You a Free Man? 60

Second Class Mail Registration No. 1579

Що таке Христове Різдво?

Віра в Бога це постійне джерело потіхи і розради для людей, які проживають на землі посеред різних прикростей, хвороб і розчарувань.

Вартість віри оцінюють може найбільше ті, що не мають її. Марко Твейн (1835-1910), безбожник і скептик, отак висловився про католицьку віру, як хтось спитався, чому послав дочку Іванку вчитися до католицького монастиря: "Я не буду жалувати, як вони (Сестри-учительки) з р о б л я т ь з неї добру, сильну та непохитну католичку. Нема сумніву, що католицька релігія найбільше з усіх релігій запевняє людині спокій і мир. Якщо б я мав її, то ні що в світі не проміняв би."

Це правда, як іде про християнську релігію. Христос учинив релігію приємною, веселою та милою. Не така була релігія старинних жидів. Жиди уявляли собі Бога не як люблячого Батька, але як Царя, Пана, Єгову, що громами рядить світом. Вони боялися Його, зо страху зберігали Його Закон, бо за зло Бог карав, а за зберігання Закону нагороджав матеріяльними добрами, здоровям, багатствами та всякими іншими дочасними добродійствами. Жиди були не доросли до духовної релігії, яка спирається на вірі в Бога, що любить безмежно людей і за їх спасіння вислав на смерть Свого однородного Сина, Ісуса.

Щоправда, Христос учив людей, як мають проживати на землі, щоб подобатися Богу та запевнити собі Його благословення. Він ходив по Палестині та лічив хворих. Він виступив в обороні бідних проти захланности багатих. Проте головна ціль Його приходу це відкуплення

людського роду. Отому з Різдвом Христа нерозлучно звязана Його смерть на Голгофі.

Христове Різдво це свято віри, бо це знаменита нагода поглянути на маленьке дитя в яслах, на Сина Марії та спитати себе: **"Хто це** лежить у яслах? Пощо Він прийшов на світ? Яке значення має для мене особисто народження цього дивного Дитяти, якого анголи вітають піснею: **Слава на висоті Богу, а на землі мир, в людях уподобання** (Лука 2, 14).

Тільки жива віра дасть належну відповідь на ці питання. Хто віри не має, той у вифлеємському Дитяті не добачить нічого надзвичайного. Для нього Син Марії буде одним із дітей, що народилося в Вифлеємі! Так дивилися на Христа мешканці Геліополя, між якими Свята Родина провела декілька років на вигнанні. Так споглядали на Нього мешканці містечка Назарету, з якими Христос прожив до 30 року Свого земського життя. Так споглядали на нього ті маси народу в Єрусалимі, які кликали до Пилата: **Розіпни, розіпни Його!** (Лука 23, 21). Так уявляли собі Христа фарисеї та жидівські проводирі, що, вбивши Його на Голгофі, замкнули в гробі та поставили варту, щоб доказати світові, що Христос це тільки звичайний собі нащадок Адама, зовсім подібний до всіх інших.

Без живої віри не зрозуміємо значення Христового Різдва, не скористаємо з нього, як не скористали мешканці Назарету. Св. Матвій каже: **І він не вчинив тут багатьох чуд через їхнє невірство** (Матей 13, 58).

Треба повірити, що Христос це правдивий Божий Син, Бог у людському тілі, обіцяний Месія, який народився на те, щоб стати Спасителем людства. Тільки той зрозуміє значення Різдва Христового і відчує в серці радість із Його народження, хто вірою добачить Божого Сина, правдивого Бога під видом маленького та немічного Дитяти. Тут світова мудрість ні при чому, бо вона не потрапить розбити заслони людської природи, яка обгортає тайну втілення та народження Сина Божого.

Треба мудрости, щоб наблизитися до Христа, але ця мудрість має спиратися на покорі та живій вірі. Ця віра мусить бути подібна до віри трьох мудреців, які пустилися в довгу незнану подорож, перебороли різні труд-

нощі та клопоти, що їм трапилися по дорозі і не розчарувалися, як замість царя юдейського, за яким шукали: **Де народився Цар юдейський?** (Матей 2, 2).—знайшли маленьке Дитятко, і то не в царській палаті, а в убогій хаті, не в блиску багатства і пишности, але в скромності та покорі!

Мудреці напевно були б гірко розчарувалися та каялися, що пройшли таку довгу дорогу, щоб зобачити бідне маленьке немовлятко на руках молодої матері, якщо ясніше ніж зоря не була б їм просвічувала жива віра, що ця сповидно немічна Дитинка це Цар світу, Пан неба та землі і Спаситель людства.

І ввійшовши до хати, мудреці знайшли там Дитятко з Марією, Матірю Його. І вони впали ниць і поклонилися Йому. Й відчинивши свої скарбонки, подали Йому дари: золото, ладан і смирну (Матей 2, 11). Жива віра відкрила їм безмежного Бога в маленькій Дитинці. Вони пізнали цього Бога та коклонилися Йому. Це був різдвяний привіт для Новонародженого Месії, за який мудреці стократно отримали від Христа в цьому та другому житті.

— МІСЯЧНЕ НАМІРЕННЯ —

о. С. Б., ЧНІ.

ВСІ ВІРНІ НЕХАЙ БУДУТЬ СВІДОМІ СВОГО ПОКЛИКАННЯ ДО СВЯТОСТИ И АПОСТОЛЬСТВА, І НЕХАЙ ВЕЛИКОДУШНО ЙДУТЬ ЗА ЦИМ ПОКЛИКАННЯМ

(Наміреня Апостольства Молитви на грудень, благословлене Святішим Отцем)

Вже вселенський архиєрей Пій XI у своїй енцикліці з дня 26 листопада 1923: "Всіх речей" навчає: Це є Божа воля, щоб усі люди стриміли до життя святости, і що це не належить тільки до деяких вибраних душ. Нам треба вже раз покінчити з давньою мильною думкою, що на жаль ще покутує й сьогодні, будьто би правдива святість була неможлива для всіх вірних і що вона є наче зарезервована тільки для деяких душ. II Ватиканський Собор виразно говорить про покливання мирян до християнської досконалости й апостольства. Світські християни зовсім не стоять з боку християнства, але входять

в найглибші таїнства Христа. Щоб краще пояснити наміре́ння на цей місяць, подаємо дещо з деяких конституцій II Ватиканського Собору, що дуже гарно представляють становище мирян у Христовій Церкві.

В конституції "Про Церкву" Отці Собору навчають: "Божественний учитель і взір усієї досконалости, Господь Ісус, проголосив усім і кожному зо своїх учнів, кожного стану, святість життя, якої Він сам є причиною і завершенням: **"Тож будьте досконалі, як Отець ваш небесний досконалий"** (Матей 5, 48). **На всіх зіслав Святого Духа, щоб спонукував їх з нутра любити Бога всім серцем, усією душею, усією думкою і усією силою своєю** (пор. Марко 12, 30), **і взаємно, щоб любили себе, як Христос полюбив їх"** (пор. Іван 13, 34; 15, 12). Тому "всі вірні кожного стану покликані до повноти життя християнського та до досконалої любови" (ч. 40). Христос наповняє всі члени свого містичного тіла своїми багатствами, а Святий Дух дає цьому тілу життя, з'єднює його і порушує його, як його душа.

Миряни є тим **"вибраним родом, царським священством"** (1 Петро 2, 9), освяченим народом. Отці Собору навчають: "Найвищий і вічний священик Ісус Христос, бажаючи також через мирян продовжувати своє свідчення і свою службу, оживляє їх своїм Духом та спонукує безнастанно до всякого діла доброго й досконалого.

"Бо тим, що їх зробив учасниками свого життя і місії, дає також частину свого священичого уряду для виконування духовного культу, щоб Бог прославлявся, а люди спаслися. Тому миряни, посвячені Христові та Духом Святим помазані, дивно покликаються та навчаються, щоб зростали в них щораз щедріші плоди Духа" (ч. 34).

"Кожний повинен іти без вагань шляхом живої віри, що збуджує надію та діє через любов, відповідно до особистих дарувань і обов'язків (ч. 41). "Всі християни щораз більше освячуватимуться в своїх життьових обставинах, у своїй службі та в своїх умовинах, і через них, коли прийматимуть з рук небесного Отця з вірою та співпрацюватимуть з Божою волею, виявляючи в своїй земській службі всім ту любов, що нею Бог полюбив світ" (ч. 41). Миряни отже, вживаючи земських речей згідно з Божою волею, освячують себе і світ. Це є їх завдання,

бо "всі християни є запрошені та зобов'язані до святости та до досконалости власного стану" (ч. 41).

Всі миряни є покликані до апостольства. В декреті "Про апостольство мирян" Соборові Отці навчають: "На те була основана Церква, щоб, поширюючи, на славу Бога Отця, Христове Царство по всій землі, вчинила всіх людей учасниками спасенного відкуплення, а через них, щоб ціла вселенна справді була спрямована до Христа. Вся діяльність таїнственного тіла, направлена до тієї цілі, називається апостольством, що його Церква, різними, правда, способами виконує через усіх членів; бо за своєю природою, християнське покликання є також покликанням до апостольства" (ч. 2). II Ватиканський Собор виразно заявляє, що миряни мають свій властивий уділ, і то конечний уділ в цій місії Церкви. "Миряни, своєю працею над проповідуванням Євангелії та освячуванням і удосконаленням земських речей духом євангельським, справді виконують апостольство, так що їх працьовитість на цьому полі дає виразне свідчення Христові та служить на спасіння людей. А тому, що мирському станові є властивим жити в світі, і в світських ділах, то й покликаний він Богом до того, щоб, горіючи християнським духом, на спосіб закваски виконував у світі своє апостольство" (ч. 2).

"Миряни одержують обов'язок і право до апостольства з самої їхньої єдности з Христом-головою. Бо хрещенням вчленовані вони в таїнственне тіло Христове, скріплені в миропомазанні силою Святого Духа, самим Господом відпоручаються на апостольство...Отож усім вірним Христовим накладається велике завдання: співпрацювати, щоб Божа спасительна благовість була пізнана й прийнята всіма людьми і по всій землі" (ч. 3). "Тому, що Христос, посланий Отцем, є джерелом і початком усього апостольства Церкви, стає очевидним, що плідність апостольства мирян залежить від їх життєвої злуки з Христом, як каже Господь: **"Хто перебуває в мені, а я в ньому, той плід приносить щедро. Бо без мене ви нічого чинити не можете"** (Іван 15, 5; ч. 4).

Це покликання всіх християн до святости й до апостольства виглядає для багатьох чимсь дивним, тому ми повинні наполегливо благати Христа Чоловіколюбця, щоб усі були свідомі свого покликання, і глибоко відчували

відповідальність щодо інших. Тоді прийде великодушний послух своєму покликанню. Є дуже багато нагод, щоб виконувати це апостольство. Саме свідоцтво правдивого християнського життя вже само має великий вплив на інших, але правдивий апостол буде шукати й інших доріг та засобів, щоб провадити людей до Хрис-

"Досконалим взором такого духовного й апостольського життя є Пресвята Діва Марія, цариця апостолів, яка в часі свого земського життя, спільного всім, повного родинних піклувань і праць, завжди була тісно з'єднана зо своїм Сином та в окремий спосіб співпрацювала з ділом Спасителя, а тепер, взята на небо, "своєю материнською любов'ю дбає про братів свого Сина, які ще в мандрівці та перебувають у небезпеках і журбах, поки дійдуть до щасливої батьківщини". Її нехай усі якнайпобожніше почитають і своє життя та своє апостольство нехай поручають її материнській опіці" (ч. 4).

Місійне наміреннн: Про активну підтримку місійних єпископів і їх конференцій.

На небі було видно велике знамено-жінка, одягнена в сонце і місяць під її ногами, а на голові в неї вінець із дванадцятьох зірок (Одкровення: 12, 1).

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ, це релігійний місячник, що його видають Отці Редемптористи. (В липні і серпні виходить тільки одне число). ПЕРЕДПЛАТА: Одне число 25ц., один рік $3.00, два роки $5.50, три роки $7.50. ЗМІНА АДРЕСИ: Хто зміняє адресу нехай повідомить Адміністрацію Голосу Спасителя бодай один місяць наперед, подаючи водночас СТАРУ і НОВУ ардесу. ВІДНОВА ПЕРЕДПЛАТИ потверджується тим самим, що далі одержуєте місячник зо зміною дати на коверті, яка вказує коли передплата кінчиться. АДРЕСА для адміністраційної кореспонденції: REDEEMER'S VOICE, 165 Catherine Street, Box 220, Yorkton, Sask., Canada.

Редактори не відсилають незамовлених артикулів, хібащо хтось виразно зазначить, що бажає їх звернення та прилпле марку для відсилки.

Появляється друком за дозволом церковної влади.

Непереможна живучість Української Католицької Церкви

Слово, що його виголосив Папа Павло VI з нагоди перенесення мощів св. Климента до Собору Святої Софії у Римі, дня 28-го вересня 1969.

Владико кардинале Йосифе Сліпий, верховний архиєпископе, львівський український митрополите!

Шановні брати в єпископстві, у священстві, у вірі католицькій!

Передусім ви, українці, що живете поза межами вашої батьківщини і прибули сюди з різних країн Европи, Америки і всього світу!

Всі панове, що своєю присутністю вшановуєте це торжество!

І ви, римляни, що ще раз, за вашим традиційним звичаєм, приймаєте оцих синів української нації не як чужинців, а як вигнанців з їхньої батьківщини і як спів-громадян спільної римської батьківщини, всі хваліть з нами Господа, що дозволив нам радіти цим днем, у якому відбиваються великі плани Божі й історичні, як ось сказав нам кардинал Сліпий.

Ось перед нами постать святого Папи, якого пригадують нам ці мощі. Наскільки знаємо, мученик Климент був третій наступник св. Петра, Папа останнього десятиріччя першого сторіччя (92-100), дуже імовірно, учень св. Павла, який згадує його у Листі до филип'ян (4, 3), сам він був автором славного листа до коринтиян, де розвиває накреслене св. Павлом учення про Церкву з доктриною про таїнственне тіло Христове. І це, за словами одного історика (П. Батіффоль) свідчить, що "Божі права ієраркії належать до суті католицтва".

Досить пізня традиція каже про св. Климента, Папу й мученика, що в часи Траяна був заслапий у Корсунь,

там був укинутий у море і загинув за віру. За пізнішою традицією, слов'янський апостол св. Кирило в IX сторіччі привіз до Риму мощі св. Климента і поклав їх у базиліці, збудованій в добу Константина на честь того святого Папи. Згадує про неї св. Ієронім. Це та сама церква, де поховано св. Кирила 869 року. Цього року ми відзначали 1100-ті роковини.

Вистачить сказати це, щоб у нашому культі-памяті цих двох святих побачити, які традиційні духові зв'язки існують між Римською Церквою і Східніми Церквами і яке екуменічне значення має святий храм, присвячений Божій Премудрості, Святій Софії, якій незрівняну честь в історії, мистецтві і культі дає преславна церква Святої Софії в "новому Римі" (пізніш Константинополі і за наших днів—Стамбулі). Святій Софії, присвячений був катедральний собор у Києві, збудований князем св. Володимиром, якого уважають за засновника християнства на безмежних просторах Сходу.

Ці історичні обрії, що відкриваються перед нашими очима для нашої пошани, кидають своє світло теж на цю нову римську церкву Святої Софії і кажуть нам з подивом дивитися на один факт, здавалось би, дуже простий а насправді, надзвичайний а саме—вічну живучість мирну, але непереможну, Української Католицької Церкви. Як у багатьох країнах світу, де їхні вірні і працьовиті сини засвідчують цю незмінну силу в численних гарних і впорядкованих громадах, у священних пам'ятниках, у побожних, благодійних установах, так сьогодні в Римі Українська Католицька Церква будує свої будівлі, де, можна сказати, є спадщина сторіч минулих і спадщина сторіч майбутніх.

Цим ми радіємо. Бачимо в цьому ласку Божого провидіння. Бачимо знак церковної єдности. Бачимо запоруку постійної програми Апостольського престолу, яку стверджували стільки разів наші попередники Лев XIII, Пій XI і Пій XII, а саме шанувати, навіть більш — розвивати в їхній первісній цілості ті Східні Церкви, що бажають з Римською Церквою становити єдине стадо Христове і, як Українська Церква, виявляють їй братню солідарність, синівське довір'я, дружню співпрацю для ствердження й поширення християнства у світі.

Хочемо висловити нашу вдячність Господеві нашому

Ісусові Христові, найвищому Голові і найвищому Пастиреві Церкви. Не можемо не згадати з нашим признанням, крім нашої конґрегації Східніх Церков, шановну особу кардинала Сліпого, який—з приємністю це визнаємо—є головним чинником цього діла, що на римській землі засвідчує двояку традицію Української Католицької Церкви, релігійну традицію через будову цього нового храму і культурну традицію через заснування—хай початкове, але надійне і вже тепер знаменне—нового католицького університету головно для студій історії й думки України.

Не раз ми виявляли пошану і прихильність цьому світлому представникові Української Церкви, бачачи в ньому гідного наступника визначного пастиря Львівської митрополії, яким був архиєпископ Андрій Шептицький (1900-1944) і з яким, серед дуже виняткових обставин, давно, 1923 року, ми мали щастя познайомитися. Ми також раділи, коли прохання нашого попередника Папи Івана XXIII здобуло для нього звільнення після багатьох років заслання; ми завжди бажали, щоб його перебування в Ватикані було для нього спокійне та багате на добрі діла, а для Риму було прикладом безстрашної пастирської вірности Христові та Його Церкві.

Йому та всім, хто допоміг йому у трудному ділі, що сьогодні маємо щастя відкрити—наше признання й наше благословення.

Шведський король, колишній французький революціонер Бернардотте, захворів, як був старий. Лікарі приписали спускання крови, але король завжди відмовлявся. По довгих намовах король уявці згодився, але тільки його довірочний лікар мав бути приявний, як спускав кров. Коли король зняв із себе сорочку, то здивований лікар зобачив на його рамені витатойований клич: "Смерть королям!" От непослідовність!

Либонь найщасливішою людиною в сьогоднішнім світі почувається той, що не їсть мяса, як дивиться на сьогоднішні ціни, по яких мясо продається.

Життя Христа доказує, що Він Божий амбасадор

о. Мих. Щудло, ЧНІ.

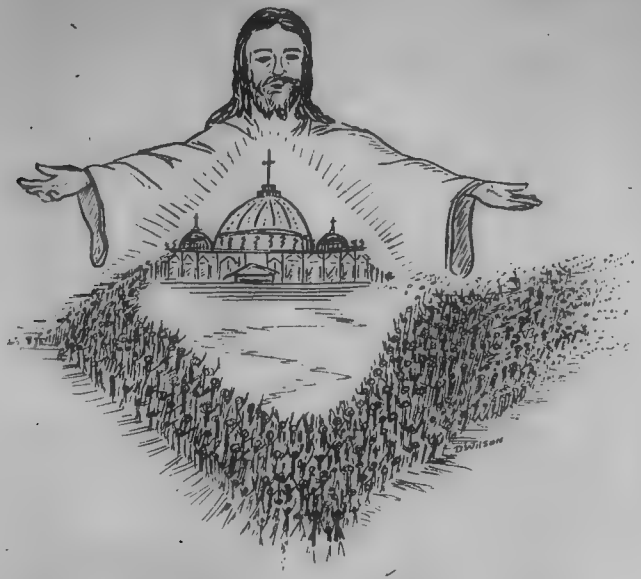

Особа і свідоцтво Самого Христа

Природні прикмети і святість Спасителя такі визначні, що вони є дійсним чудом, тому морально доказують Його Божеське післанництво.

Христові прикмети

Читаючи опис Спасителя в Євангелії, бачимо, що Його **розум** був надзвичайний, Його осуди подивугідні, Його мудрість велика й неабиякий авторитет, з яким викладав Свою науку. Водночас був покірний і лагідний. Як первосвященики і фарисеї вислали поліцію заарештувати

Христа, то вона не важилася виконати приказу і заявила: "Ніякий чоловік ще ніколи так не промовляв як Цей Чоловік" (Іван 7, 46).

Як ішло про Його поведінку, то ніхто не міг Йому **нічого закинути.** Христос навіть визвав своїх противників, і вони не годні були Йому нічого відповісти: "Хто з вас може мені доказати гріх?" (Іван 8, 46).

Христос був повний **вирозумілости** і лагідности супроти ближніх. Він **лікував** усіх, хто тільки наблизився до Нього з вірою (Марко 6, 55-57) і **боронив** бідних грішників, от хоча б перелюбницю: "Хто з вас без гріха, нехай перший кине на неї каменем!" (Іван 8, 7).

Як ішло про **Бога,** то Христос проживав тільки для Нього, як Сам заявив: "Моя пожива це чинити волю Того, хто послав Мене, і виконати доручення, що повірив Мені" (Іван 4, 34).

З цього всього виходить, що Христос був **дійсним чудом** у моральнім порядку. Він же заявив: "Моя наука не Моя, а Того, Хто послав Мене" (Іван 7, 16).

Свідоцтво Христа

Від самого початку Христос **заявив,** що Він прийшов від Бога, але Він поволі приготовляв жидів до прийняття Його навчання. "Сповнився час, і Боже Царство близько. Покайтеся і вірте в Євангелію!" (Марко 1, 15). Сам заявив, що Він Месія. Це вчинив в розмові з самарянською жінкою: "Це Я, що говорю з тобою" (Іван 4, 26). Це ж месіянське Царство було заповіджене пророками (Ісая 11, 1-11). Він ходив по селах і містах і голосив людям щасливу Новину, проганяючи дияволів на знак Своєї влади: "Якщо Я Божою силою виганяю бісів, то прийшло на вас Боже Царство" (Лука 11, 20).

Христос ствердив, що Він **Божий Син,** бо потвердив заяву Петра: "Ти—Христос, Син живого Бога" (Матей 16, 13-19).

Христос це потвердив офіційно на суді, як первосвященик **Каяфа** спитався: "Заклинаю Тебе живим Богом, щоб Ти сказав нам, чи Ти Христос, Син Бога живого?" (Матей 26, 63).

По Своїм воскресенні Христос заявив **зневіреним учням,** що йшли до Емаусу: "Хіба Христос не мав витерпіти ці речі і так увійти в Свою славу?" (Лука 24, 26).

Все те, що тут наведене зо Св. Письма, це автентичні речі, що Христос сказав чи зробив, бо вже по Зшесті Святого Духа апостоли проповідували, що Христос це Месія, обіцяний у Св. Письмі, а за такий короткий час було б не можливе так зідеалізувати Його, щоб Він виглядав на надземне Сотворіння (Дії 2, 36).

Св. Павло виразно проповідував жидам, що Христос це обіцяний Месія (Дії 13, 27).

Що ж означає Христове свідоцтво?

Характер, прикмети і навчання Христа такі, що вони доказують, що Він **Божий Амбасадор.**

Христос не був обманцем. Він Сам вірив, що Він Божий Посланець, який прийшов у світ виконувати тільки те, що Бог Отець доручив Йому: "Син не може нічого робити Сам від Себе, коли не бачить, що й Отець, те саме робить" (Іван 5, 19). Воля ж Отця була в тім, щоб Христос проповідував людям Боже Царство.

Христос не був Сам **обманений,** думаючи, що Він Божий Син. Він був свідомий, що Він Божий Син, і тому заявив на Тайній Вечері, що народи мусять прийняти Його разом із Отцем, якщо хочуть спастися: "Вічне ж життя полягає в тім, щоб пізнали Тебе, єдиного правдивого Бога, і Ісуса Христа, що Його Ти послав" (Іван 17, 3).

Він теж **зобовязав** усіх людей приймати Його навчання під загрозою вічного прокляття (Марко 16, 15-16).

Коли Христос це обіцяний Месія, то Його наука правдива і Божа, тому люди **зобовязані** прийняти її і проживати так, як вона наказує.

ХРИСТОВІ ЧУДА І ПРОРОЦТВА

Христос вчинив багато чуд і пророцтв, щоб потвердити Своє божеське післанництво.

Христові Чуда

Євангелія подає 40 чуд, хоч було їх багато більше, бо Св. Матей каже, що Христос "обходив усі міста і села..., проповідуючи Євангелію і лікуючи людей з усяких хвороб і недуг" (Матей 9, 35).

Цими чудами Христос постепенно виявляв Своє Боже післанництво. Він дав владу апостолам **чинити** чуда (Матей 10, 1) і вони **користувалися нею** (Лука 10, 17).

Якщо ж Христос **чинив чуда,** щоб потвердити Своє

навчання, то треба вірити, що Бог послав Його навчати людей правдивої релігії, і тому маємо приймати її.

Христос чинив дійсні чуда, бо вони були **видимими знаками.** Люди були свідками цих чуд. Навіть Його **вороги** не потрапили заперечити цих чуд, як це сталося з **уліченням сліпородженого** (Іван 9, 21), хоч вони перекручували їх і приписували їх Сатані-**Велзевулові** (Матей 12, 22-24).

Христові чуда були дійсно Божим ділом

Дехто закидає, що деякі чуда Христа не перевищали **сили** природи. Воно напевно так могло й бути, але спосіб, яким Христос чинив ці чуда, був напевно чудесний і Божий, от хоча б, як Христос простив гріхи **паралітикові** і на знак прощення одним словом уздоровив його (Матей 9, 2-7). Цього ніхто не годен зробити одним словом, хоч може сьогоднішня лікарська штука могла б була його улічити. Христос не вживав ніяких лікарств, як улічив його.

Крім цього Євангелія подає **чуда,** які тільки Бог може виконати, от хоча б уздоровлення **померлого Лазаря** (Іван 11, 43-44) чи воскресення **сина** вдови з Наїму (Лука 7, 14).

Христос чинив чуда **моментально,** не вживав ніяких засобів і деколи виконував навіть чуда на віддаль, як це трапилося з **хворою дочкою хананейки** (Матей 15, 28).

Христові чуда були дійсно Божим ділом

Сама **природа** чуд, які Христос виконував, доказує, що вони були Божим ділом.

Ніхто не може привести до життя людини, що дійсно померла і зачала розкладатися. Христос привернув життя Лазареві, який був уже чотири дні в гробі. Як Христос звелів відкотити камінь від гробу **Лазаря,** то його сестра Марта заявила: "Господи, вже чути від нього. Це вже четвертий день" (Іван 11, 39).

Тільки всемогучий Бог, що є Паном життя і смерти, або той, кому Бог дасть цю владу, годен учинити дійсне чудо. Христос же мав цю владу, тому Він Божий Амбасадор і Його наука правдива.

Христос виконував чуда, щоб **доказати** Своє Боже післанництво. Він часто покликувався на Свої чуда, щоб це доказати. Як Іван **Хреститель** вислав до Христа своїх

Св. Апостол Павло, великий знаток людського життя, в журбі про щасливе життя людей на землі та вічне щастя по смерті, пише так в листі до Римлян: "Любіть один одного братньою любовю. Пошаною один одного випереджуйте, в ревності не будьте лінивi, ДУХОМ ГОРІТЬ, Господеві служіть, веселі в надії, в горі терпеливі, у молитві витривалі, святих в потребах помагайте, і дбайте про ГОСТИННІСТЬ" (12, 11-14). Які важні, які поучаючі і потрібні є слова та думки св. Павла для людей, які не затратили віри в Бога, в любов ближнього, в конечність добрих діл, людей ГОРІЮЧИХ ДУХОМ, а не невільників матерії чи коротко триваючих забаганок людського тіла в часі життя на землі.

Між добрими порадами св. Павла в його листі до Римлян, як потреба любити один одного, шанувати себе й других, жити надією в веселості, бути терпеливим в горі, витривалим в молитві, він закликує римських християн практикувати гостинність! Веселі та гостинні люди це люди добрих сердець, це люди горіючого духа в вірній службі Богу та всім потребам ближніх! Люди нахмурені, незадоволені, задивлені в землю—це самолюби, скупарі, яких зобовязання життя кінчається на замкнених воротах їх домів чи побільшуванні банкових ощадностей.

Колись на рідній нашій землі, ми, українці, дуже щиро практикували гостинність! Щира гостинність, практикована та виявлювана при різних нагодах, давала нам радість життя, обєднювала нас, будувала силу горіючого духа не піддаватися ударам злої долі, що дуже загально виявлялося в оборні прав нашого народу перед натиском наших ворогів, які хотіли нас знищити. Творцями, носіями нашої щирої української гостинности на нашій рідній землі були наші матері, наші подруги, наше жіноцтво.

Живемо в добрі та достатках. Спостерігаючи життя української еміграції на чужині, завважуємо, що гостинність в багатьох наших родинах призабута, і то в родинах багатих та інтелігентних. Наші робітничі родини частіше себе відвідують і гостять, як деякі провідні інтелігентні родини! Хто винен? Чи може деякі наші інтелігентні пані і господині дому так скоро забули про звичаї рідної землі та перемінили свої колись щирі гостинні серця в серця скупарів та самолюбів?

Брак гостинности в житті нашої провідної верстви на чужині, серед наших церковних і народних провідників, також причиняється до того, що бракує нам згоди в загально народному житті, бракує нам плянів, як зберегти наш нарід релігійно та національно ненашербленим, бо ніщо інше як щира гостина, виміна думок в теплій атмосфері так сильно не обєднюють людей і злагіднюють непорозуміння, усувають ворожнечі, чого нам нині так потрібно для нашого життя. Відчувається дуже брак офіційних гостин у високо поставлених наших церковних чи народних провідників з нагоди свят, імянин чи других інших подій особистого чи загально народного чи церковного життя. Колись такі щирі офіційні гостини кілька разів до року відбувалися для духовенства та визначних провідників народу в покійного великого Митрополита Андрея Шептицького, ЧСВВ. Вислідом таких гостин була віддана праця духовенства та наших політичних, народних чи господарських провідників для добра рідного народу в згоді з нашого Українською Католицькою Церквою і тодішнім її великим провідником. Як дуже нашій українській спільноті треба, як дуже бракує провідників "ГОРІЮЧИХ ДУХОМ", задивлених в сяйво неба, як сили й джерела посвяти, любови і відповідальности за долю нашого рідного народу в Україні та нашої еміграції на чужині!

Одна дівчина отак описала мужчин: Між мужчинами є гарні, багаті і пересічні, і додала: "Як звав, так звав, аби шлюбну обручку дав!"

Нема таки як зима. Можна добре виспатися, бо комарі не докучають людині.

Яка різниця між лінюхом і звичайною людиною? Лінюх спить девять годин або й більше, а працьовита людина задоволяється сном сімох годин або й менше.

ХРИСТОС ВІДВІДУЄ ПОМЕРЛИХ В АДІ

ІСУС ВІДВІДУЄ ДУШІ ПОМЕРЛИХ В АДІ

Як Ісуса розпяли, то Він три години мучився на хресті, тобто від 12-3. Його вороги не дали Йому спокою навіть тоді, як він висів на хресті. Вони ходили попід хрест і насміхалися з Нього, щоб зійшов з хреста і так доказав, що Він правдивий Месія (Матей 27, 42).

Ісус мовчав і не відповідав на кпини Своїх ворогів. Він жертвував Свої терпіння за моє спасіння і навіть молився за тих, що розпяли Його. "Отче, прости їм, бо не знають, що роблять" (Лука 23, 34). По трьох годинах болючого конання на хресті Ісус сказав до Свого Отця: "Отче, в Твої руки віддаю Свого духа" (Лука 23, 46). І потім схилив голову і помер за мене.

Декілька приятелів Ісуса прийшло і зняло тіло Ісуса з хреста. Між цими приятелями була Мати Ісуса, декілька жінок, Йосип з Ариматеї і Св. Іван. Йосип з Ариматеї подарував свій власний новий гріб, щоб там поховати Ісуса. Цей гріб був яких 100 метрів від вершка Голгофи, де Ісус був розпятий (Матей 27, 55-61).

Як приятелі Ісуса поховали Його Тіло, то душа Ісуса пішла до аду. Ад це місце, де перебували душі добрих людей, що повмирали перед тим, заки Ісус народився. Там вони чекали на Ісуса, що і за них мав померти і їм відчинити небо. "Христос...постраждав за наші гріхи, Праведник за неправедних...Він пішов проповідувати навіть тим духам, що були в вязниці" (1 Петро 3, 18-19).

Між тими душами, що в аді чекали на Ісуса, була душа Св. Йосипа, Ісусового опікуна, Івана Хрестителя, Мойсея, Давида і безчисленних інших людей, які любили Бога і служили Йому, заки Христос народився і помер за їх гріхи.

Ісусова душа пішла до аду, щоб сказати цим душам, що вони вже відкуплені, що небо для них відчинене і що разом з Христом підуть до раю, де навіки будуть оглядати Бога в Тройці єдиного і будуть з Ним щасливі. Це була дійсно добра новина для цих душ, що пробували в аді. Деякі з них дуже довго чекали на неї, тому мусіли сильно втішитися і радісно привітати душу Ісуса, яка принесла їм цю щасливу вістку.

Ісусова душа пішла до аду як переможець, бо Ісус переміг Сатану і його дияволів. Це був Сатана, що в раю привів наших прабатьків Адама й Єву до гріха і намовив їх переступити Божу Заповідь. "Ні, напевно не помрете! Бог знає, що коли скоштуєте його, то відкриються ваші очі і ви станете як Бог, що знає добро і зло" (Буття 3, 4-5).

Душі, що були в аді, щиро подякували Ісусові, що Він помер за них, бо якщо б Він був не помер за їх гріхи, то вони були б навіки залишилися в аді і ніколи не були б пішли до неба та не зобачили б свого люблячого Небесного Отця. Ці душі поклонилися Ісусові як своєму Спасителеві і Цареві. Як Ісус ішов до неба в дні Свого Вознесення, то Він поступив до аду і звідтам забрав ці душі до небесного Царства. Відтоді ад перестав існувати.

ПИТАННЯ

1) Куди Ісусова душа пішла, як Ісус помер на хресті?
Як Ісус помер на хресті, то Його душа пішла до аду.

2) Що таке ад?

Ад це було місце, де спасені душі тих людей, які перед народженням Христа повмирали, чекали на свого майбутнього Спасителя Ісуса.

3) Що Ісусова душа сказала цим душам, як прийшла до аду?

Ісусова душа сказала цим душам, що Спаситель уже відкупив їх і ще незадовго всі вони підуть до неба.

СВЯТЕ ПИСЬМО

Нині настало спасіння і сила і царство нашого Бога, і влада Христа Його, бо скинено обвинувача наших братів, який обмовляв їх перед Богом день і ніч. І вони перемогли його кровю Агнця...Тому веселіться, небеса, і ви, що живете на них! (Одкровення 12, 10-12).

ПРАКТИЧНА ПОСТАНОВА

Я буду старатися так добре і побожно жити на землі, щоб я не мусів (мусіла) довго ждати в чистилищі, заки піду до неба, як помру.

ЛІТУРГІЙНА МОЛИТВА

Христе, Ти зійшов до аду і порвав вічні кайдани, якими були сковані душі, і на третій день немов той Йона з кита Ти вийшов з гробу (Воскресна Утреня, 6-а пісня).

ОСОБИСТА МОЛИТВА

Мій Ісусе, як я помру, то візьми мою душу зараз по моїй смерті та заведи її до Свого і мого Небесного Отця, бо я хочу щоскоріше зобачити Його і полюбити всім серцем.

ВПРАВА

Напиши в своїм зшитку:

1) Чому добрі душі не могли йти до неба, але ішли до аду?

2) Як душі в аді прийняли Ісуса, як Його душа туди пішла по смерті Ісуса? Чому так прийняли?

3) Намалюй рисунок, як душі в аді вітають душу Ісуса, що прийшла звіщати їм щасливу новинку відкуплення.

1) Чи Біблія осуджує статевий хаос чи вона дозволяє на нього, себто позволяє, щоб люди тільки для приємности і забави користувалися статевими здатностями, хоч вони не є злучені законним подружжям? Багато сьогоднішньої молоді думає, що ці здатності дані людям тільки для приємностей. Чи так воно є?

Статеві здатності людини це дорогоцінний Божий дар, який треба шанувати і користуватися ним згідно з диктатом сумління. Уживання цих здатностей Бог обмежив до законного подружжя, тому уживання їх поза подружжям це надужиття і гріх, що Біблія осуджує. Св. Петро пише до християн у Малій Азії:

"Браття, благаю вас як чужоземців і паломників, щоб ви стримувалися від тілесних пожадливостей, які воюють проти нашої душі" (1 Петро 2, 11).

Якщо людина не старається підневолювати власних статевих пристрастей і дає волю змисловим порухам, яких не година задовольнити в законнім подружжі, то ці поруки заведуть її до нечистоти й інших вибриків, що Бог осуджує як гріх у Біблії. Св. Павло пише про статеві вибрики римлян:

"Притемнилося їхнє нерозумне серце. Заявляючи, що вони мудрі, стали дурними...Тому й Бог передав їх їхнім похотям на нечистоту, щоб вони самі сквернили власні тіла" (Римляни 1, 21-24).

2) Я читав, що богослови конечні, щоб навчальний

уряд Папи й єпископів належно зрозумів і людям пояснював навчання Спасителя. Яка ж роля богословів у навчанні Церкви і в розвою християнських правд, що звуться догмами?

Тільки найвищий авторитет у Церкві, цебто вселенський Собор або Папа, як найвищий провідник Церкви і заступник Христа, мають право проголошувати догми, які зобовязують усіх християн.

Не всі вірування в Церкві були завжди догмами. Проте люди вірили в них, от хоча у те, що молитва і Служба Божа помагають душам у чистилищі, що частина ангелів згрішила, тощо. Богослови ж краще висвітлюють обявлення Біблії і так помагають церковній владі краще розуміти Божі правди і згодом проголошувати їх як правди віри, цебто догми.

3) Як Бог приймає людину за свою дитину в хрещенні, то чи він не дає їй усього того, що потрібне, щоб вона могла добре жити і спастися? Чому тоді потрібно їй спеціальної ласки для виконування надприродних діл, цебто таких, за які вона отримає вічну нагороду в небі?

Людям завжди потрібно Божої ласки, щоб стати Божими дітьми і щоб поступати в житті як Божі діти.

Тільки Бог Своєю ласкою годен вчинити грішника праведником, бо тільки Бог може знищити в душі гріх і прикрасити її освятною ласкою.

Упала людина потребує Божої ласки, щоб виконувати потрібні для оправдання акти, цебто розбудити в собі надію і початкову любов і жаль за гріхи, Це **догма** віри, окреслена тридентським Собором, який заявив: "Якщо б хтось твердив, що без початкового надхнення і помочі Святого Духа людина може вірити, надіятися, любити або каятися так, як треба для оправдання, то нехай він буде виклятий!"

Христос заявив: "Без Мене ви не годні нічого вчинити" (Іван 15, 5). Св. Письмо каже про упалий людський рід: "Думки і помисли людських сердець увесь час тільки злі" (Буття 6, 5), тому людям потрібна Божа ласка, щоб вони могли вдосконалювати свою упалу природу, перемагати сили зла і змагати до вічного щастя в небі. Спаситель каже: "Ніхто не спроможний прийти до Мене, коли Отець, що послав Мене, не приведе його" (Іван 6,

44). Говорячи про працю апостолів над спасінням людей, Св. Павло каже: "Я посадив, Аполлос поливав, але Бог зростив" (1 Коринтяни 3, 7). Пишучи ж до християн у Єфесі, Павло каже: "Бог, що багатий на милосердя,... нас, що були мертві ради своїх гріхів, оживив нас разом із Христом" (Єфесяни 2, 4).

Св. Григорій Назіянзенський каже: "Завдячуємо Божій помочі, коли бажаємо чогось доброго. Щобільше вибір того, що належиться, є Божим даром, який походить із Божої любови до людей".

Св. Августин рішуче виступив проти пелагіянів у пятім столітті, які твердили, що Божа ласка є корисна, але не конечна до добрих діл. "Ми трудимося", писав він, "але трудимося разом із Тим, хто працює, бо Його милосердя витворює в нас розположення. Він підготовляє нас, щоб ми могли отримати духовне життя. Він помагає нам і тоді, як уже маємо це життя, щоб ми могли належно проживати".

Сам розум каже, що людина не годна осягнути власними силами надприродної цілі, цебто надприродного добра. Оправдання ж це надприродне діло, ось тому ласка Божа потрібна, щоб його виконати.

4) Якого гріха допускаються батьки, коли не вчать своїх дітей знання віри, хоч вони католики?

Якщо християнські батьки так занедбують навчати своїх дітей релігії, що діти зовсім або майже зовсім не знають засад релігії та Бога, то такі батьки тяжко провиняються перед Богом і будуть за це карані по смерті, ба й часом уже в цім житті. Лихо вихована діти, цебто діти, які не знають і не шанують Бога і його заповідей, звичайно не будуть шанувати власних батьків. Так самі діти будуть карою для батьків за те, що не навчили їх знати Бога і шанувати його заповіді, між якими одна каже: "Шануй свого батька і матір!"

Декларація про християнське вихованння, яку проголосив другий ватиканський Собор, каже: "Батьки, що дали дітям життя, мають важкий обовязок виховувати власні діти, тому треба вважати їх за перших і головних виховників. Це такий важний обовязок, що коли його занедбається, то ледве чи можна буде його чимнебуть іншим заступити. До батьків належить створити таке родин-

не середовище, оживлене любовю до Бога і людей, що сприяло б повному вихованню дітей, так особистому, як соціяльному. Тому родина—це перша школа соціяльних чеснот, що їх потребують усі суспільності. Передовсім же в християнській родині...треба, щоб діти вже від ранньої молодости навчалися...пізнавати і почитати Бога і любити ближнього" (Ч. 3).

Отож саме посилання дитини до університету це не є повне виховання. Релігійне виховання важніше ніж здобування дипломів в університетах, бо релігія навчає людей, як запевняти собі спасіння та вічне щастя в небі, і це важніше ніж земські посади і багатства.

5) Чому в нас є звичай ходити колядувати в часі Різдвяних свят?

Звичай ходити колядувати це дуже гарний християнський звичай, щоб поділятися радістю з нагоди народження Божого Сина, що прийшов спасти людство від гріха і вести людей до вічного щастя в небі. Св. Лука оповідає, що пастухи, відвідавши новонародженого Спасителя в вертепі, "розповідали іншим...І всі, що чули їх, дивувалися тому, що пастухи оповідали їм" (Лука 2, 17-18).

Звичай ходити колядувати зачався в Україні десь у 17-ім столітті. Наша молодь робила собі звізду чи вертеп і з ними ходила від хати до хати, співаючи гарні колядки і прославляючи новонародженого Спасителя. Шкода, що в Америці і Канаді цей прегарний звичай ходити зо звіздою чи вертепом, помалу зникає між нашим народом.

6) В наших часах, після другого ватиканського Собору, багато говориться про обнову. Що властиво має означати ця обнова і як треба проводити її?

Обнова може означати різні речі і бути різна. Може бути зовнішня обнова, цебто усунення перестарілих законів, скорочення богослужб, заведення нових богослужб, тощо. Проте зовнішня обнова без внутрішньої не має великої вартости. Християни мусять особисто обновлятися, змінюючи свій спосіб життя і думання, щоб він був щораз більше подібний до життя і думання Христа і так люди краще знали свою віру, якою мають щоденно проживати, і ліпше виконували свої обовязки супроти Бога, ближнього і Церкви в модернім світі.

7) Чи сьогодні Церкві треба кардиналів?

Кардинали—це дорадники і помічники Папи. Колись тяжко було подорожувати, бо комунікаційні засоби були повільні. Папа мав кардиналів, що звичайно мешкали в Римі, яких міг радитися. Згодом вони набули право вибирати Папу.

Сьогодні комунікаційні засоби дуже скорі. Крім цього Папа Павло VI установив синод єпископів. Якщо б у цім синоді були представники всіх національних Церков католицької Церкви, то не було б потреби, щоб кардинали вибирали Папу. Цей синод був би знаменитим засобом, щоб це вчинити. Це було б навіть краще, бо не кардинали як такі, але єпископи під проводом Папи мають з волі Христа рядити Церквою. Чи може бути щось більше природне, щоб ті, які рядять Церквою, так само вибирали свого найвищого провідника, цебто Папу? Цей синод єпископів був би найкращим виявом колегіяльности в Церкві.

8) Чому наші провідники не годні зійтися і разом працювати в справах, які заторкують загальне добро нашого народу?

До спільної праці людей, які мають різні політичні, економічні чи релігійні погляди і переконання, треба добре вишколених і вироблених одиниць, що вміють поставити загальне добро над своє приватне, бути врозумілими для поглядів інших, шанувати їх думку, мати поєднальне успосіблення і вміти уступити іншим ради загального добра народу чи Церкви. Така ж поведінка потребує людей, що мають вироблений характер, тому співпраця з іншими це не легка справа. Ця співпраця залежить від того, хто керує нею, і від тих, що в ній беруть участь. В такій праці треба вміти вислухати гадки інших, бо часто противні гадки мають багато добра в собі. Їх треба шанувати і приймати.

На жаль багато наших провідників не має згаданих прикмет, тому українцям так тяжко разом співпрацювати в народних і церковних справах. Це вказує, що вони не є ще вибореними людьми, які вміють послухати опінії інших, прийняти від них те, що добре, поступитися в власних поглядах, де можна і треба, і завжди ставляти загальне добро Церкви та народу понад

особисте чи партійне. Тільки тоді співпраця є корисна і можлива.

9) Ви згадували в "Голосі Спасителя", що людина мусить внутрішньо навернутися, щоб вона могла дійсно каятися за гріхи, коли йде до сповіді. Що таке це внутрішнє навернення?

Навернення буває різне. З Дій Апостолів видно, що навернення жидів до Христа було менше радикальне ніж поган, бо жиди вже знали Бога і почитали Його, а погани покланялися ідолам і не знали Бога. Св. Павло пригадує жидам, що їм потрібно Христової ласки, щоб вони могли спастися, бо "бо ніхто не оправдується перед Богом Законом", цебто самим механічним законом (Галати 3, 11). Поганам грекам він каже, що вони мусять зректися фальшивої мірської мудрости, бо ця "мудрість цього світу—це дурнота перед Богом" (1 Коринтяни 3, 19), бо "Божа немудрість є мудріша ніж людська мудрість, і Божа неміч є сильніша ніж людська сила" (1 Коринтяни 1, 25). Навернення—це повне звернення до Бога.

10) Як Бог може мати все під повною контролею, коли в світі є гріх, війни, безвірство, катастрофи, вибухи вулканів, що нищать міста і вбивають людей, землетруси, і багато інших речей, які напевно не подобаються Йому? Якщо Бог все контролює, то чому він дозволяє на подібні речі?

Бог не тільки вмів створити безмежний світ, якого границь людина ніколи не прослідить, але й уміє управляти ним, ведучи його до заздалегідь означеної цілі. Він є всевладним Паном сотвореного світу, тому має все під повною контролею. Ніщо не діється без Його волі, хоч люди не завжди бачать цю контролю. Як був я в Києві на дискусії з нашими науковцями в Академії Наук у 1964 році, то вони закидали, що Бог не може існувати тому, що в світі діються речі, які вихоплюються з-під Його контролі, от хоча б лихі люди, такі як Гітлер, чи природні нещастя, от хоча б буревії, гурагани, виливи рік, землетруси, тощо.

Ці речі зовсім не вихоплюються з-під Божої контролі, бо в недосконалім світі мусить бути місце на подібні речі. Одне нам неясне, і це Божа таємниця, це питання,

чому саме Бог вибрав такий плян, а не інший, як творив світ. Це Божа таємниця, якої він покищо не виявив.

Христос виразно заявив, що все є під Божою контролею і тому ніщо не діється без Божої волі чи позволення. Ось слова Спасителя:

"Хіба пять горобців не продають за два шаги? А ні один з них не є забутий Богом. Навіть волосся вам на голові пораховане" (Лука 12, 6-7). "І волосок вам з голови не пропаде!" (Лука 21, 18).

11) Чому деякі люди так легко допускаються смертельних гріхів, якими тяжко зневажають Бога? Чи вони розуміють, що гріх це страшне зло і нещастя?

Іде тут про смертельний гріх, який зриває стосунки людини з Богом і відділяє душу від джерела духовного і вічного життя. Бог так скаржиться на грішників, як колись скаржився на невдячних жидів:

"Мій нарід допустився подвійного злочину. Вони покинули Мене, Джерело живої води, і викопали собі криниці діраві, які не годні втримати води" (Єремія 2, 13).

Хто затрачує Божу ласку через гріх, той зриває з Богом і замикає собі двері до раю і вічного щастя. Розлука ж із Богом, яка доконується через смертельний гріх, веде до вічного прокляття, бо вічне щастя полягає в злуці з Богом і в блаженнім видінні, де будемо оглядати Бога, хоч Він назавжди залишиться для нас тайною навіть у небі.

Біблія вичисляє ці наслідки, говорячи про первородний гріх:

Прогнання з раю і закінчення приязни між Богом і людьми. Адам, який перед гріхом не лякався Бога, по гріху тікає від Нього і криється в кущах (Буття 3, 8).

Безладдя у світі, в якім не було хаосу перед упадком Адама в гріх: "Проклята земля через тебе...Терня і будяки вона буде тобі родити..." (Буття 3, 17-18).

Страждання це наслідки гріха: "В болях будеш родити діти". Без зусилля і втоми нема ніяких досягів: "В тяжких трудах живитимешся з неї", цебто без труду земля не дасть тобі поживи (Буття 3, 17).

Вкінці все життя і труди закінчаться смертю: "Бо ти порох, і повернешся в порох" (Буття 3, 19).

Мої перші місії в Арґентині

о. Мих. Щудло, ЧНІ.

1) Беріссо (3-11-V-1969)

Оглянувши трохи столицю Арґентини, Буенос Айрес, я виїхав до поблизького містечка Беріссо. Впреп. о. Юрій Мельничин, ЧСВВ., що є там парохом, прибув до Буенос Айрес і забрав мене із резиденції нашого владики Андрія Сапеляка. Ми взяли таксівку і подалися на залізничу станцію. Звідтам прибули за добру годину до Беріссо.

В Беріссо маємо власну церковцю і великий монастир Сестер Василіянок, які займаються сиротами. Я замешкав із отцем парохом у парафіяльнім домі, що є заразом монастирем Отців Василіянів. Отець парох сам там мешкає. Він є капеляном Сестер Василіянок, за що вони йому приносять снідання, обід і вечерю. Хоч парафія має коло 100 родин, проте отець парох не вижив би із пожертв, що вірні складають йому за духовні послуги. Наші люди ще не привикли дбати про фінансове вдержування своїх духовних отців.

Місія зачалася в суботу ввечорі о годині 6-ій. Церква була наповнена людьми, але майже всі вони були стариками. Молоді майже не було. Людей середнього віку теж було дуже мало. Біда в тім, що тут люди мають дуже дивні години праці, не так як у Америці чи Канаді, де звичайно робітники кінчать працювати около 4-ої чи пятої години по полудні. Тут вони різно кінчать роботу о годині 6, 7, 8 чи 10. Так само люди, що мають крамниці, держать їх відчиненими до години 9-ої ввечорі. Розуміється, що ці люди не приходили на місію.

Місія відбувалася тільки вечорами. Мав я дві проповіді, одну про Божі Заповіді по прочитанні Євангелії, а другу по молебні. Люди дуже гарно приходили на науки, але це були майже всі старики і старушки .

Під час місії в Беріссо дав 2 конференції Сестрам Василіянкам, за що вони кожного дня вчили мене еспанської мови і граматики. Мав я теж одну науку-дискусію для молоді, в якій взяло участь около 30 хлопців і дівчат. В дискусії порушено такі справи, як еволюція, обов'язок працювати, голод у світі й інше. Одна дівчина заявила під час дискусії: "Чому ви, американці, так забиваєтеся працею? Хіба воно не краще більше бавитися ніж працювати? Думаю, що войо ліпше мати, менше матеріяльних вигід, але зате більше розривок!"

Я був мило заскочений, як два наші товариства, цебто "Просвіта" і "Відродження", запросили мене до себе на вечірок після місійних наук. Це була дуже мила стріча з нашими людьми. Я навіть стрінув одного чоловіка, що був між тими, яким я проповідав місію в Баньолі в Італії в 1946 році. Він пізнав мене, і навіть приніс знимку учасників згаданої місії. Під час чайку люди ставляли мені різні питання про наших людей в Америці, Канаді, Австралії, тощо, і про мою подорож в Україну, яку я відбув у 1964 році, коли вертався із місій в Австралії. Голова Просвіти навіть вітав мене хлібом і сіллю при дверях будинку Просвіти, чого я зовсім не сподівався.

Місія скінчилася архиєрейською Службою Божою, що її відправив Преосв. Кир Андрій Сапеляк в асисті Впр. о.о. вікарія Е. Риндича і Івана Балюка. По місії один парафіянин відвіз мене автомобілем до Буенос Айресу.

2) Вілля Аделіна (13-25-V-1969)

Парафія Вілля Аделіна лежить на передмісті Буенос Айресу. Впр. о. парох Іван Балюк приїхав до владики й ми обидва автобусом виїхали на місію. Місія зачалася о год. 7-ій ввечорі. Церква була набита народом. Багато людей мусіло стояти, бо не було довголі сиджень. На другий день о. парох і я зложили візиту латинському парохові і він позичив 8 лавок нашій церкві на час місії.

Місія відбувалася тільки вечорами, бо люди працюють. Тільки двох учасників місії приїзджало автами, а решта людей мусіла користуватися автобусами. Дуже часто

треба було брати два автобуси, щоб дістатися до церкви. Люди це робили, бо кожного дня церква була наповнена.

Отець парох був дуже задоволений успіхом місії, бо він дуже боявся, чи вона взагалі вдасться. Не був певний, чи парафіяни відповідять на його заклик і прийдуть слухати місійних наук, бо це була перша місія в його парафії.

Церква Св. Ольги, в якій відбувалася місія, невелика. Вона є на вулиці "Україна", яку майор міста присвятив у честь наших поселенців. Сам отець парох зо своєю родиною мешкає доволі далеко від церкви. Він мусить брати два автобуси, щоб дістатися до церкви.

Біля церкви є старенька хатчина, в якій я сам провів два тижні. Там не було ніякого огрівання, тому в хатчині було дуже вогко. Я вживав маленьку електричну кухенку, щоб огрівати хатчину, бо йнакше був би так мерз, як мерзнув під час місії в Беріссо, де я таки добре намерзся під час трьох днів. Аж дрижав від зимна. Це зимно продирається до шкури, бо тут в осені часто падають дощі і повітря страшно вогке і студене.

Вранці я сам варив собі каву, бо там є маленька газова кухня. На обід ходив до родини пана Коника. Два рази парафіяни запросили отця пароха і мене на вечерю по місії. В інших днях ми мали перекуску в хатчині, що її приготовляла дружина отця Балюка.

Під час дня приготовляв нові проповіді, читав і вчився еспанської мови. Це дивна мова, бо в цій мові одне слово може мати багато різних значень, які між собою не мають нічого спільного. І саме тут трудність вивчити її. Один хлопець, що ходить до гайскулу, кілька разів прийшов до мене, щоб помагати мені вивчати її.

Розохочені парафіяни збудували муроване підвищення і зробили гарний хрест. Владика Андрій Сапеляк прибув на закінчення місії. Хоч деякі наші "патріоти" робили різні трудності і не хотіли дати залі в Просвіті на парафіяльний обід, то все таки все добре закінчилося. Голова і заступник голови відділу Просвіти були "захворіли", як відбувався мітінг у справі обіду. Наші парафіяни примусили управу дати залю Просвіти, бо сам отець парох і парафіяни будували цей дім, до якого тепер управа відділу не хотіла їх впустити!

По архиєрейській Літургії і проповіді владики почалася процесія з місійним хрестом довкола одного блоку, на якім стоїть наша церква. Около 400 людей взяло участь у процесії. По вставленні гарного і квітами прикрашеного хреста була остання проповідь, благословення учасників і роздача памяток місії. Все закінчилося обідом у залі Просвіти, на якім було коло 300 осіб.

По місії владика лишився на візитацію парафії, що тривала три дні.

3) Вілля Караса (27-V-1-VI-1969)

Вілля Караса—це передмістя Буенос Айресу, але воно вже належить до провінції, хоч уходить у "великий Буенос Айрес". Там є маленька наша церковця, недавно відчинена. Хоч людей наших багато в цій околиці, але тільки около 35 осіб узяло участь у місії, і це були майже всі старі люди, бо молодь зовсім не цікавиться Церквою і Богом. Лихий вплив аргентинських "католиків" це дійсна болячка. Наша молодь дивиться на своїх аргентинських товаришок, що не ходять до церкви, та й собі не йде, хоч бувають нечисленні винятки.

Я мешкав в хаті владики Андрія Сапеляка і тільки вечорами їздив на місію. Треба було брати два автобуси і їхати з годину, щоб дістатися до церкви. На третій день місії були такі страшні дощі цілий день і ввечорі, що владика відрадив їхати на місію. Після цих дощів прийшов страйк. Автобуси вечорами не ходили. Ніяка таксівка не хотіла завести нас до Вілля Караса. Отець парох Василь Король, салезіянин, і я чекали в місті півтора години на таксівку, і з нічим мусіли вернутися додому.

Місія закінчилася в неділю архиєрейською Службою Божою й обідом у домівці Просвіти. Там не було ніяких клопотів із домівкою.

4) Ллявалоль (1-8-VI-1969).

Ллявалоль це місто, що лежить недалеко Буенос Айресу. Треба їхати яку годину автом, щоб дістатися до нього. Тут є багато наших людей, але вони відвикли від Церкви і Бога. Наш владика закупив тут старий дім і площу, на якій зачато будувати парафіяльну залю. Згодом буде тут і церква.

Сестри Служебниці, що приїхали сюди з Бразилії,

мають тут свій монастир. Я їв у них обід, а мешкав у хаті, в якій є теж капличка, що в ній відбувалася місія. Перед місією Сестри відвідали 70 наших родин, запрошуючи їх на місію, але тільки 12 відповіло на заклик і прийшло до церкви.

Мешкаючи в старій і вогкій хаті, що є либонь найстаршою в Ллявалоль, я дістав баньку газу і так огрівав і сушив кімнату, бо йнакше був би доволі намерзся. Під час місії я теж відвідував наші родини, запрошуючи їх на місію. В одній родині дочка, що могла мати понад 20 років, заявила: "Я вірю в Бога і Ісуса Христа, але пощо мені Церкви? Євангелисти були такі самі люди, як я. Чому ж маю вірити в те, що вони написали в Євангелії?" Батьки цієї дочки рідко ходять до церкви, тому годі сподіватися, щоб дочка ходила. І це не одинокий випадок. Це звичайне явище тут в Аргентині між нашим народом.

Одного вечора після місії люди запросили мене піти на мітінг до домівки Просвіти. Обговорювано справу присвячення й названия вулиці біля Сестер Служебниць іменем "Україна". Врочистість присвячення відбулася на 15 червня 1969 року. Майор міста доконав церемонії присвяти, на якій були наш і латинський місцевий єпископ. Мітінг зачався кличем заступника голови: "Слава Україні!", на що присутні, вставши, відповіли: "Героям слава!"

Наполеон I заявив: "Здібність без можливости користуватися нею є мало корисна".

Не подавай нікому порад, коли тебе не просять, бо й так люди не приймуть їх

Секретарка до урядовця: "Пощо вам окликів? Таж сьогодні вже ніхто нічим не дивується!"

Я—Світло, що прийшло у світ, щоб кожен, хто вірує в Мене, не перебував у темряві" (Іван 12, 46).

CHRIST IS BORN

by B. Tremba

Tertulian, an ancient Christian writer, says: "Christians are made, not born". And St. Ignatius of Antioch, the disciple of St. John the Evangelist, adds: "A Christian is not his own master, since all his time belongs to God". St. Pacianus, a Spanish Saint of the fourth century, wrote: "Christian is my name, and Catholic my surname".

The Son of God, Jesus Christ, came into this world to make us God's children, and these children of God are known today as Christians.

The Incarnation is the great proof of the love of God for us.

He was mighty and became humble.

In the crib we see only a helpless infant; but He has the power that makes Him equal to God the Father. Later He assured us that if we eat His Body and drink His Blood, He will raise us from the dead. He will give us final resurrection. Listen to His teachings: "Be ye perfect, even as your Heavenly Father is perfect." (Matthew 5, 48) "Forgive others and you shall be forgiven."

And look at our relationship to Him now. God asked mankind to become not mere creatures, but His adopted children, "Partakers of the Divine Nature". We shall become heirs of His kingdom, sons of the Eternal Father.

Though the power of the Jesus of Bethlehem is hidden in poverty, by faith we know that the Blessed Trinity comes to live in us when we are baptised in His name, and when we make a good confession, when His grace is restored or increased in us by means of that sacrament. The Blessed Trinity comes to live in us. Thus the indwelling of God has been won for us by the poverty of Bethlehem.

Indeed, for this very poverty He was later to be despised by many; yet, He is the One who will judge the living and the dead. Rightly, He was heralded as the Wonderful, Counsellor, God the Mighty, the Father of the world to come, the Prince of Peace (Isaias 9, 6).

He had come forth from the Father to assume a human nature and was clad in it. We see a weak mortal being; but He raised the dead from the grave and is promising resurrection to us.

Silent in His make-shift crib, the Infant Jesus seems to have nothing to bestow. In reality, He promised us not only heaven, but gave us

many other promises. They are recorded in the Bible. He assures us that His promises will be kept; even if heaven and earth should pass away, His promises will be kept.

He tells us that He is the Way, the Light of the world, and the Truth. He brought heavenly wisdom to this earth. No philosopher of old said, "I am the Light, the Way, the Life of the World." Christ is calling all to Himself. "Come to Me, all who labor and are burdened, and I will give you rest. My yoke is easy and my burden light" (Matthew 11, 28).

"As in Adam all die, so in Christ all will be made to live" (1 Corinthians 15, 22).

As we contemplate Jesus, the Babe of Bethlehem, we are awed by His humiliation, God in the form of a helpless Infant, later God in the guise of a criminal on the cross. Surely of this we ought to ponder when we must suffer humiliation. He humbled Himself to raise us, to elevate us, to exalt us, by the depth of His humiliation on the cross. To us also He offers personal crosses and Calvary; for our crosses are to consist of self-discipline and mortification of pride, lust and avarice. By uniting our cross with His, hard hearts are broken and harsh characters are made peaceful.

"God is hiding concealed under the covering of flesh."

The humble Christ loves the humble.

Without Him every soul would be wrapped in darkness. He is the light of the darkened world. He said, "He who follows Me can never walk in darkness." As dust in the room cannot be seen until light is let in, so no man can know himself until this light shows him his true condition.

For all His good works for us, erasing our sorrows, multiplying our joys and cleansing us from sin, His hands were to be nailed to a cross for the guilt of the world. This little Child was to die for others to save them. He came to this world to lay down His life. He went about "His Father's business", that is, the salvation of humanity. His mother was reminded that He came into this world to die! He was born in the stranger's cave, and died for others; He was buried in the stranger's grave. He borrowed his last resting place. Yet, He is the strength of the Saints!

He predicted His death and His resurrection on the third day, and so it happened. He predicted the death of many martyrs and so too they were killed. He foretold the events of the life of His Church. Since the other predictions were fulfilled, can we think that the prediction about His Church will not also come to pass? Could He be wrong on the future He foresaw for His own Church?

"The gates of Hell shall not prevail."

A mere man could not be God, but God could become man, while still remaining God.

His weakness is our strength. By His actual grace we perform supernatural acts that are worthy of a heavenly reward.

Little Child Jesus stretching out your little hands to us, let us pick You up and take You into our hearts. "But as many as received Him, He gave the power of becoming the sons of God, to those who believe in His name (John 1, 12). God's omnipotence here appears to be a weakness. God's love for us is here understandable. God's

Son and King of all covered Himself with human flesh. God covered His Majesty by swaddling clothes for poor human beings. Imagine, the dark cold cave simply by His presence becomes a tabernacle, a royal home.

Christ improved many conditions among people. In every person we are to see a brother, since Christ became a brother to all. The teachings of Christ have made great changes in the view points of people. What was valuable and desirable once to people, such as riches, pleasures, power, honors, all take a lower place among Christians. On the other hand, the despised humility, purity and love of the neighbor became a foundation in Christian life then and now.

Christmas is a day on which Christ came to all sinners, so it is a day on which the Creator of the world has become poor out of love for us. Is it not just that the rich share their blessings with the poor?

Adam brought on mortality, and end to hope, to any chance, so it is a day on which the Creator of the world has become a poor child to bring us immortality and hope.

He became obedient to the Father to cure us of our disobedience and became a model of that obedience without which it is impossible to attain salvation.

While being perfect, God became a perfect man and accomplished the newest of all new things, the only new thing under the sun. For what is greater than God made man? He stands as Mediator between God and men.

"He transformed our lives".

"He will repay all according to their deeds" (Romans 11, 5).

"He justifies the impious" (Romans 4, 5).

He tells us: "Love your enemies".

"Peace I leave you, My peace I give to you not as the world gives do I give to you. Let not your heart be troubled, neither let it be dismayed" (John 14, 27).

Press Communique of the Synod of the Ukrainian Catholic Episcopate

Following the impressive ceremonies of the consecration of the St. Sophia Cathedral, dignified by the presence of His Holiness Pope Paul VI, representatives of the Congregation of Oriental Churches and other Congregations, as well as representatives of various states, a Synod of Ukrainian Catholic Bishops was held at the Ukrainian Catholic University in Rome beginning Monday, September 29 through Saturday, October 4, 1969.

The Synod examined and resolved a number of important questions regarding the life and work of the Ukrainian Catholic Church, notably the problem of liturgical language, preparation of candidates

for priesthood, religious and patriotic education of our youth, ecumenical dialogue with our Orthodox brothers, the lay apostolate, and the like.

The most important item on the agenda was the patriarchal structure of the Ukrainian Catholic Church and the elevation of the Major Archiepiscopate to the dignity of a Patriarchate. In this respect, the Synod prepared and adopted a Constitution on the patriarchal structure of the Ukrainian Catholic Church and submitted it to the Supreme Pontiff, along with a petition, asking the Holy Father to elevate the Major Archiepiscopate to the dignity of a Kievan-Galician Patriarchate.

The Synod prepared a joint Pastoral Letter to the faithful, which explains the special significance of this Synod, its decisions and resolutions, as well as its wishes regarding their implementations.

Finally, the Synod wishes to express its sincere gratitude to the clergy, representatives of the monastic orders, and the faithful for their participation in the consecration ceremonies of St. Sophia in Rome.

The Synod wishes to express its special thanks to all choruses and individual artists who contributed to the grandeur and solemnity of these memorable, historic events.

Rome, October 4, 1969
Presidium of the Synod

CAPITAL SINS

by M. Schudlo, CSSR.

Sources of sin

Original sin is the first and the main source of all sins, because it introduced moral disorder into our human nature and thus provoked evil inclinations and tendencies in all men. Had Adam and Eve not committed original sin, there would be no concupiscence and no bad instincts in man, as the Bible clearly testifies: "Both of them (Adam and Eve) were naked, the man and his wife, but they felt no shame in front of each other" (Genesis 2, 25).

Original sin broke man's friendship with God and caused the revolt of man's spirit against God. As man rebelled against God, so his own flesh rebelled against his spirit, and this is a punishment for man's sins. Pride and concupiscence of the flesh are the two most profound disorders in man's soul and body.

Threefold disorder against the designs of God

St. John reduces all bad tendencies of man to three: sensual body, lustful eye and pride in possessions (1 John 2, 16).

Sensual body or concupiscence (lust) means the inordinate craving for the pleasures of the senses,

such as food, drink, sex, etc. Such things, though good in themselves, can easily be abused, hence we have impurity, intemperance in food and drink, etc.

Lustful eye or concupiscence of the eyes or lust of the eyes is a disorder in the natural desire for possessions, such as wealth, elegance in dress, external splendor. Hence we have avarice wastefulness. While a man follows these cravings, he will easily forget his soul and its salvation.

Pride in life is a perverted desire to preserve one's own dignity and honor; hence we have vainglory, envy, unjust anger.

While *St. John* mentions only three capital sins, *Christian* theology has established their number as *seven*, and these sins are known as *capital or root sins* not because they are the *worst* types of sins, but because they represent the *vices* which incite man to commit other sins. The *ultimate* and most basic root of all sins is the refusal to obey God and the craving for self-mastery, that is, independence from God and His law.

Here are the capital sins:

1) *Vainglory or pride*

Man is a creature, a little lesser than an angel: "What is man... that You should care for him? You have made him little less than an angel. You have crowned him with glory and splendor" (Psalm 8, 4-5).

Baptism raises man's dignity, making him God's child. This should make man humble and grateful to God from Whom all man's dignity comes.

Unfortunately man seeks his own grandeur without regard for God, and thus becomes guilty of pride, vainglory, self-exaltation. The evil of this vice lies in the fact that man relies on pretense, on petty ridiculous claims to superiority. If he has some merits, he strives for undue honors and neglects to praise God that helped him to achieve them. This is vanity indeed. St. *Paul* writes: "What do you have that was not given to you? And if it was given, how can you boast as though it were not?" (1 Corinthians 4, 7). God warned the ancient Jews against boasting (Deuteronomy 8, 17-18).

From *pride springs* exaggerated ambition, craving for praise and honors, ostentation and presumption. A proud man claims superiority to others, and wants positions and tasks-offices which surpass his talent and capacities. Thus he gets depressed when he does not get them, and becomes envious when others are praised or get the tasks which are far superior to his strength.

The remedy for pride and vainglory is the example of humble Christ, the meditation on the vanity of honors, and the awareness that "God opposes the proud and gives grace to the humble" (James 4, 6).

2) *Envy*

Envy is a perverted tendency and endeavor to emulate the excellence of others. The *Holy Spirit* says: "It was the devil's envy that brought death into the world" (Wisdom 2, 24).

An envious man begrudges his neighbor's goods, because he thinks that they are an obstacle to his own excellence and glory.

From *envy* come gossip, detraction, tale-bearing, calumny, rejoicing over his fellow men's misfortunes, bitterness at their success, and finally hatred.

The malice of envy lies in the fact that it is contrary to the love

of one's fellow man. St. Paul says: "Love is never jealous" (1 Corinthians 13, 4).

It is not sinful, however, to rejoice over the temporal loss or humiliation of another, if they prove to be a source of help to his soul, or when a suffering leads him back to God.

Remedy: It is helpful to remember that envy is one of the works of the flesh which endanger man's salvation, as St. Paul clearly states (Galatians 5, 19-21).

It is well to remember that God was very generous toward all men and that Christ reproached the *envious* workers (Matthew 20, 15). Men should be satisfied with what they have, because there are countless others who have less. The *proverb* says: "I complained that I had no shoes till I met a man that had no legs".

3) *Anger*

Anger, often called *temper*, is the instinctive urge to suppress and repel what is hostile or unpleasant to us.

Anger becomes *sinful* when it exceeds the just limits of prudent moderation. When a man becomes more angry at the mistakes of others than at the same mistakes he himself commits, we have an example of sinful anger. The *proverbs* say: "The fool shows his anger right away, but the discreet man overlooks the insult" (Proverbs 12, 16).

It is also sinful to get so angry as to destroy the *sound* use of reason.

The *malice* of anger consists primarily in an unhealthy desire to repress all that does not correspond to our own desires, in an disordered desire for revenge, etc.

An anger at the evil is not sinful. *Christ* must have become angry when he made a *whip* and chased the moneychangers out of the temple (John 2, 15).

An *emotional agitation* is not a sin, if we do not consent to it, no matter how strong it is.

A moderate anger of the parents at the voluntary faults of their children is not a sin.

One commits a *venial sin* when he exceeds a little the bounds of moderation in his anger, but there is always *danger* in an uncontrolled *temper*.

Sinful anger causes impatience, insult, indignation, abuse, quarrels, blows, fights, swearing and cursing. The Proverbs say: "A violent man lays himself open to penalty" (Proverbs 19, 19). St. Paul warns us to avoid anger with other vices (Ephesians 4, 31).

Remedies against anger:

The Proverbs say: "The hotheaded man provokes disputes, and the equable man allays dissention" (Proverbs 15, 18).

The meditation on the kindness of Christ and the mercy of God can stop our anger. A sense of humor shows us how ridiculous our anger is. The Ecclesiasticus writes: "Blow a spark and up it flares. Spit on it and out it goes. Both are the effects of the same mouth" (Ecclesiasticus 28, 12).

4) *Avarice*

Avarice is an inordinate pursuit of material goods. The avaricious man tries to acquire all possible wealth and clings to it as if it were his 'god'. *St. Paul* says: "Love of money is the root of all evils, and there are some who, pursuing it, have wandered away from the faith and so given their souls many fatal wounds" (1 Timothy 6, 10).

It is the "service of Mammon", against which Our Lord warns His

followers, declaring that no man can serve two masters (Matthew 6, 21).

The Apostle Paul calls it "idolatry" (Ephesians 5, 5).

Avarice produces many evil *results* in the soul, such as the hardness of heart toward one's needy fellow men, the lust for power and influence, injustice and lack of scruple, because "business is business", neglect of God and one's soul and rough and crude materialism. Nothing has any value in the eyes of an avaricious man except wealth.

Remedies against the sin of avarice is the remembrance that all earthly things will end some day, as St. Paul says: "We brought nothing into the world, and we can take nothing out of it. But as long as we have food and clothing, let us be content with it" (1 Timothy 6, 7-8). A steady meditation on the poverty of Christ who being rich became poor for our sake, "to make you rich out of poverty" (2 Corinthians 8, 9).

Wealth in itself is neither good nor bad. Christ had some rich friends, for instance, Nicodemus, Joseph of Arimathea, Mary Magdalen, etc. A moderate pursuit of material goods is not bad. Wealth is good when it is wisely spent for one's own good, the good of our neighbor and the glory of God.

5) *Lust*

Lust is an inordinate appetite (desire) for venereal sexual pleasures. It is, therefore, an evil and depraved desire.

The natural craving for bodily pleasures and the union between man and woman is a great force for the propagation of the human race. Sexual pleasure between the spouses is good when rightly used. The *Constitution* on the Church in the modern world says: "The acts which are proper to conjugal love and which are exercised with genuine human dignity must be honored with great reverence" (N. 51).

Sexual pleasure is a reward to the parents for the burden of raising children and for vitalizing the love attraction of the spouses. Thus the sex instinct, whenever it is animated by the spiritual love of person, is good and worthy of man, and when it is ultimately regulated by the laws of God.

St. Peter says that Christians as pilgrims on earth, must refrain from sensual desires that war against the soul (1 Peter 2, 11).

Unbridled lust leads to quarrels, hatred and jealousy (James 4, 1-3).

Remedies against lust are self-discipline and mortfication, the fervor in divine love, and the remembrance of the divine punishment that will be meted out to those who sin by lust (Romans 1, 32).

At the same time we must pray to overcome the temptations to this sin, says St. James (4, 3).

6) *Intemperance*

Intemperance is an inordinate enjoyment in food, drink and other pleasurable things. An intemperate person enjoys such things more than the things that concern the soul and God, and his mind is completely occupied with food and drink and other enjoyments more than it should. St. Paul wrote of such people:

"I have told you often and I repeat today with tears, there are many who are behaving as the enemies of the cross of Christ... They make foods into their god and they are proudest of something they ought to think shameful" (Philippians 3, 18-19).

a) *Intemperance in eating or gluttony*

Intemperance in eating or gluttony is lack of restraint in the enjoyment of food and drink. A glutton seeks an excessive pleasure in eating and drinking. He despises plain foods and drinks. "Come, let us enjoy what good things there are..." (Wisdom 2, 6) or as the prophet Isaias relates them to say: "Let us eat and drink, for tomorrow we may be dead" (Isaias 22, 13).

To enjoy food and drink moderately is a good thing, because God made man to enjoy the things He has created for him. St Paul says: "The world...belongs to you, but you belong to Christ and Christ to God" (1 Corinthians 2, 23).

Gluttony itself is a *venial sin.* The glutton who reaches the extreme and makes 'food and drink into his gods' cannot be excused from mortal sin, because the food and drink become his final end.

Gluttony contradicts the imitation of Christ. To overcome it man must remind himself of the duty of penance and mortify himself without which he cannot be a true follower of the crucified Lord.

b) *Intemperance in drink or drunkenness*

The misuse of *alcoholic* beverages is sinful. This applies also to the use of *tobacco and morphine.*

When a man becomes completely drunk-intoxicated and thus deprives himself of the use of reason and moral freedom, he commits a grave sin. *St. Paul* says: "Drunkards will never inherit the kingdom of heaven" (1 Corinthians 6, 10).

An excessive drinking debases human dignity. Its gravity is also increased by the *danger* it constitutes for health and morals. Excessive indulgence in alcohol is a source of many quarrels and unhappiness in the families.

If a man knows *his weakness* and inclination to get drunk, and he continues to drink and thus gets intoxicated, he cannot be excused from sin on the ground that he did not intend to get intoxicated.

Bar tenders and tavern keepers who for love of money serve the overindulgent *drinker* or the confirmed *alcoholic* so that they become intoxicated, commit a grave sin against the brotherly love and cooperate in their sin.

St. Paul writes: "Let us live decently...No drunken orgies...or jealousy...Forget about satisfying your bodies with all their cravings" (Romans 13, 13-14).

c) *Immoderate use of tobacco and drugs*

Moderate *use of tobacco,* that is, smoking, is *morally unobjectionable* if it is used for purposes of recreation, fostering of socialibility, relaxation, alertness, etc.

Immoderate use of tobacco weakens the will and deprives man of his interior freedom. He becomes slave of tobacco.

Opium, morphine and heroin are far more dangerous than tobacco. They create drug addiction which is very hard to combat. A person who is an addict is morally obliged to abstain from the use of narcotics. It is a social duty of everyone to fight against the vicious production and sale of narcotics, especially to the young people.

Total abstention and non-use of alcohol or tobacco cannot be imposed in conscience, unless there is no other cure for the addiction.

7) *Spiritual Sloth* (Acedia)

Sloth can have *two meanings*: a) Sloth or *laziness* which is a repugnance to work or an inordinate desire for repose and leasure and enjoyment. Our Lord condemned the slothful servant in the parable of *the talents* (Matthew 25, 26-30). *St. Paul* says: "Let no one have any food, if he refuses to work" (2 Thessalonians 3, 10). The example of the working Christ Who is the Son of God can cure man of his laziness.

b) *Sloth or Acedia* is the lack of zeal for God and spiritual things. It is a lack of energy to work for God and one's own salvation. It is often manifested by an excessive zeal for material things. Sloth is the antithesis of God's love. The *yoke* of Christ is too heavy for a slothful, because it entails sacrifice and effort.

Sloth is a moral laxness in the service of God. It is a kind of repugnance in fulfilling the Commandments. *Sloth is a venial sin,* if the slothful person keeps the Commandments, although without any enthusiasm, and unwillingly, at least to a certain extent.

If he tries to keep these Commandments despite a serious temptation to sloth, he gives a proof of loyalty in the service of God, since he fulfills them without any consolation.

The *fruits of sloth are*: Pusillanimity and discouragement, negligence in the burdensome precepts, such as attending Mass on days of obligation, aversion to good advices, and sometimes even a hatred for the good in general, because it seems too heavy.

Remedies: Spirit of contemplation of the divine things, the example of Christ Who was not afraid to work for the glory of the Father and the encouragement which the Saints give us. A serious contemplation of the *last things*—death, judgment, heaven and hell—can arouse all from sloth which is their spiritual torpor (sleep).

Our Lord said to His disciples before going to die for us: "The world must know that I love the Father, and that I am doing exactly what the Father told Me. Come now, let us go" (John 14, 31).

A MESSAGE OF LOVE

by Marie Young

Hark to the voices of Angels
Singing His message of love,
Softly with dawn's early wakening,
Bringing God's love from above

Dear Lord send down Thy guardian Angels,
To watch over our sick to-day,
Let them bring down Thy healing love,
To help them on their way.

Let their wings make a gentle sweep,
Lulling the sleepless into sleep,
Let the morning bring brighter skies,
To the weary and tired eyes.

AMEN.

LET US PRESERVE OUR UKRAINIAN TRADITIONAL CHRISTMAS!

by Halia Hawryluk-Charney

Our traditional Ukrainian Christmas is so beautiful! Let us help preserve it! Who will do it and how? Now comes the time for the questions and answers.

Who will preserve our traditions, customs, beautiful carols, Holy Christmas Eve Supper and uphold the true spirit of this wondrous festivity? Certainly not our senior citizens who are spending their last few months or years incapacitated through early struggles, trials and tribulations after their arrival to Canada or the U.S.A., as early as the latter part of the nineteenth century; nor the ones who have been neglected for various reasons and are now living in the Old Folks Homes amongst strangers not surrounded, as they should be, by their immediate family members. Who will carry on the traditions of one's motherland?

What is tradition? "It is the handing down of opinions, doctrines, practices, rites, and customs from father to son, or from ancestors to posterity by oral communication." This is tradition which people of every country in the whole world preserve for their descendants. Not all the old traditions, of course, for many of them originating before the Christian era, have been replaced by newer ones; but enough of the old has been retained so that something real and beautiful has now become an integral part of our modern way of life and Christmas celebrations. A possible answer may be found in one of the many scenes of today.

A group of five were walking towards a room at the end of the corridor—a well-dressed couple and their three children. They were coming to visit their Grandmother who now lives in the Old Folks Home.

The oungest little girl, Lucy, ran quickly to give Granny a hug and kiss. She had so much to tell her —about the many presents Santa brought, the new decorations she helped put on the Christmas tree, the big party Mommy and Daddy had for their friends on December 25th—(Christmas Day), and many other things that happened. Why couldn't Granny come home and live with them in their big house? She missed so much the beautiful stories that Granny told her at bedtime each night about her early life in her country, Ukraine, and

how she spent Christmas with her brothers and sisters there. She missed Granny's special bakings for Ukrainian Christmas. Mommy didn't make all of them because she had no time, but Granny could, if she came home with them. She could still make everything for Christmas Eve supper, January 6th, as before. Would Granny please come? Every member also had something interesting and pleasant to ask and say and then they had to leave, for they had other people to visit.

Hurried farewells were made and dear old Granny, with tears in her eyes, waved back to her son, daughter-in-law and three lovely grandchildren, as they passed through the doorway. The room was now so empty, so quiet without the children's happy chatter! She felt so lonely here by herself. In this little room she could think and wonder about the past and the future.

How long was it since she first came to this "home"? How long ago since she and her own five children had spent Christmas together as she had done in the Ukraine over fifty years ago? How well she remembered those childhood days! How well she remembered her early years in Canada! She was happy (then), even though her husband could not afford the comforts that people now had. Often she had to do without bare essentials, to provide for her children and when her son—this son who visited her—was going through medical college, how they had to scrape and save to pay for his education!

She remembered the many Christmas celebrations with her family, always celebrated on January 6th and 7th, as her parents had done in the Old Country. She had been so proud to tell other people in this new country about the Ukrainian traditions and customs. She was so proud of the things she had brought and made!

Every Christmas Eve, December 24th or January 6th, she prepared all the meatless food, as her mother had done, for the Holy Supper. There were twelve different dishes beginning with "kutia", then "borsch", "perohy", "holuptsi", jellied and stuffed fish, poppy-seed rolls and many other traditional bakings. As soon as the children noticed the first star in the sky — the Bethlehem Star — it was time for the Holy Supper. Father led the prayers and asked God for his blessings. Later, they sang Ukrainian Christmas carols as they sat, where the children played around the Christmas tree (yalynka). At twelve o'clock, the whole family went to church for the midnight mass. Next day, after dinner, the young folk formed groups and went carolling. Everybody was happy, for it was Christmas!

Now, many young people do not go to church. They are too tired from too much shopping—buying gifts that are always returned the next day. These past few years Christmas has become so commercialized! Who was to blame for this?

Perhaps, she had failed her children, somehow. But, no! Her own sons and daughters she had brought up well and in the atmosphere and traditions of their home in the old country.

Somewhere she had read about a people who were also scattered in many parts of the world away from their homeland, but they were firm as a rock in their beliefs, religion and traditions. How did it

go? 'Our people must keep themselves free of infringement—it must not allow strange influences to infiltrate into its religious beliefs and traditions. That is why we must watch our national characteristics—just like our language in our religious rites — given us by God to keep and preserve them at all costs. We must teach our young children to believe, to follow and be part of that great tradition that has ben passed to us. Only in this way will we be a great people on earth.'

Granny knew that people, unified in their love for tradition, become a strong and greatly honored nation! Why? Because other people of the world always respect very highly only those who respect their own! Granny believed that the Ukrainians will continue to keep their festive holidays as they did in the Ukraine. She closed her eyes and prayed.

Dear God, help us retain that which has been ours for centuries, to pass on to our younger generation the importance of keeping our Ukrainian traditions — no matter how many new ones are added— to preserve our Holy Supper festivity of the twelve dishes, to sing the Ukrainian Christmas carols and to practice at all times, brotherly love and understanding.

We know that in unity is strength! We must keep sacred all that our forefathers would have wanted and expected us to do in this new country we now call our own — this land of freedom — which we have enriched by our many contributions of Ukrainian traditions, culture, customs and music.

The torch of traditional Ukrainian Christmas as celebrated according to the Julian calendar, is in the hands of the present generation. Keep it high and light the way for other generations to follow proudly!

Let us continue to observe and to teach our young people to preserve religiously our beautiful traditional Ukrainian Christmas! That is the answer to the present situation regarding Ukrainian Christmas. Blessings upon you and yours this Christmas and all through the New Year, 1969.

(Woman's World)

Lincoln's second inaugural address in 1865:

"With malice toward none; with charity for all; with firmness in the right, as God gives us to see the right, let us strive to finish the work we are in; to bind up the nations's wounds; to care for him who shall have borne the battle, and for his widow and his orphan—to do all which may achieve and cherish a just and lasting peace among ourselves and with all nations."

"That," Mr. Humphery said, "is the authentic voice of America today, tomorrow and for all ages."

(ACNS)

Your God will raise up for you a Prophet (Christ) like myself, from among yourselves, from your own brothers. To Him you must listen" (Deuteronomy 18, 15).

NEW CATECHISM

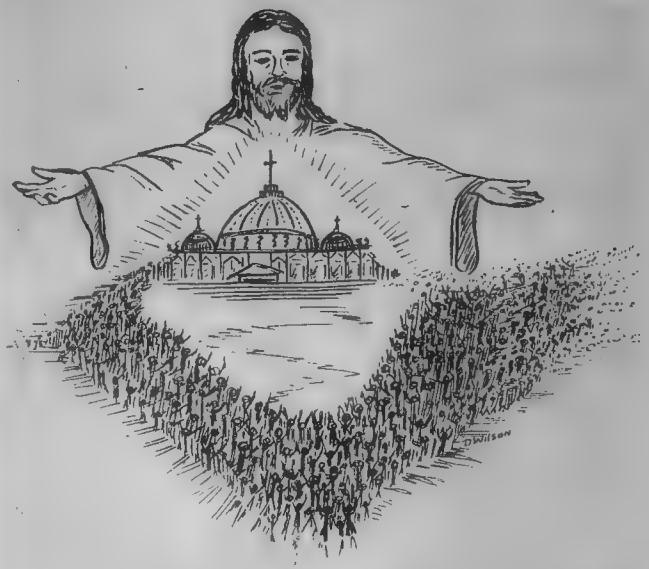

CHAPTER 28

CHRIST VISITS THE DEAD

Jesus stayed three hours on the cross, from 12-3 o'clock in the afternoon. His enemies did not leave Him alone even on the cross. They mocked Him and blasphemed Him. They even challenged Him to come down from the cross and thus prove that He was the Messias (Matthew 27, 42).

Jesus suffered in silence. He even prayed for His enemies: "Father forgive them, for they do not know what they are doing" (Luke 23, 34). After three hours of bitter agony for our sins, Jesus said to His Father: "Father, into Your hands I commit My spirit" and with that He expired (Luke 23, 46).

After Jesus died, His few followers took His Body down and buried it in a new tomb. The soul of Christ went to a place—where the souls of the good people were waiting for the Savior. This place was called limbo or Hades.

Jesus offered Himself not only for those who lived at His time, or will be born in the future, but also for those who died before He was born. He died for all men that

ever lived or will live on earth.

When the soul of Jesus went to limbo, it told the waiting souls that the Savior had already accomplished their salvation. The time of waiting was over. They would soon be in heaven, enjoying everlasting happiness in the company of the Angels. "In the Spirit He went to bring the Good News in turn to the spirits that were in prison" (1 St. Peter 3, 19).

Among those who waited for the Savior in Limbo were St. Joseph, the foster-father of Jesus, St. John the Baptist, Moses, Aaron, David.

Jesus went to Limbo as a great conqueror. He defeated Satan who induced Adam and Eve and innumerable other men and women to sin. He told these blessed souls that He had won forgiveness for all their sins and that soon they would go to heaven.

These holy souls were filled with joy and thanked Jesus for dying for them. They paid homage to their King and their Savior.

QUESTIONS

1) *Where did the soul of Jesus go after His death?*

After His death the soul of Jesus went to limbo.

2) *What is limbo?*

Limbo was the place where all those dead who loved and served God before Christ's birth were waiting for their future Savior.

3) *What Good News did Jesus bring to these souls?*

Jesus told them that the time of waiting was over and that soon they would go to heaven with Him.

SCRIPTURE

Now the salvation which God brings about, His power and royalty, and the authority of His Christ have been established, because the Accuser of our brothers has been hurled down, he who accused them before God day and night. But they conquered him by the means of the Blood of the Lamb" (Apocalypse 12, 10-11).

PRACTICAL RESOLUTION

I will lead such a life that, after I die, I will not have to wait too long to go to heaven.

LITURGICAL PRAYER

Christ, You went to Hades (limbo) and broke the eternal bonds which kept souls captive, and on the third day, like Jonas from the whale You did rise from the grave (Easter Matins: Canticle 6).

PERSONAL PRAYER

My Jesus, take my soul, as soon as it leaves this world, and bring it to Your and my Heavenly Father, because I wish to see Him and love Him with my whole heart.

PRACTICAL EXERCISE

Write down in your notebook:

1) Who do you think were in limbo?

2) Draw a picture of these happy souls when they saw Jesus' soul coming to them in limbo and announcing the Good News to them.

3) How was Jesus received by these souls in limbo?

Matthew Henry: "Those who complain most are most to be complained of."

CATHOLICS IN BAD MARRIAGES

A survey of a vexing modern problem

by Francis A. Novak

Hundreds of thousands of Catholics today are living in an invalid marriage. How do their consciences react to their condition?

The answer to be developed here is that the reaction is far from stereo-typed. Nevertheless, one can observe three general classifications. We present them not in a spirit of criticism of these unfortunate individuals, but with the hope of encouraging them to salutary action on their own behalf, according to whatever action may lie within their power.

I. *The Completely Indifferent Conscience*

This group of Catholics seems to have successfully drugged their conscience (no small task) from all sensitivity to the truths learned in their Catholic education and their childhood practices of prayer and reception of the sacraments. If they came from homes where religion held little meaning, this process was, of course, a somewhat easier task. Now in adulthood they have, seemingly by conviction, repudiated the Church's teaching on the permanency and sanctity of marriage. To them a second marriage, or a third or more, is completely justified.

In this group one finds intellectuals of a sort, subscribing to the myth that truth is not or cannot be absolute, not even divine truth. Thus they have numbered their conscience into believing that God's teaching on marriage, much like a political issue, is open to debate; one is at liberty to arrive at his own conclusions about the permanency of marriage. "Marriage is a private affair," they say. "What I do is no one else's business, and that includes the Church." Nevertheless their sense of privacy does not exclude the civil authority because they are usually careful to avoid legal bigamy.

Included in this category are many who because of what the courts term incompatibility terminated their marriage. They now are divorced and remarried, and some find nothing out of the way about living thus in the same city or immediate vicinity where their former husbands or wives and children remain.

Because their consciences are so well anaesthetized, they show no fear of death; they reject the existence of hell, or protest that if hell does exist, God is too good to send anyone there. In general their entire life centers on this world, its pleasures and goals. Their ideas about eternity and the judgment that awaits all men there appear to be in total eclipse.

II. *The Greatly Concerned Conscience*

There is a second group of Catholics in invalid marriages whose consciences never let them forget their precarious spiritual state. These are most to be pitied and deserve the greatest help. They blame no one except themselves. They realize their blunder occurred against the wishes, perhaps even the

tearful pleadings of a heartbroken mother. They recall with shame that the counsel of wise friends, of a priest, was deliberately ignored.

After the fatal step had been taken, their minds suddenly matured and repentant adults emerged, aware that their matrimonial union was contrary to God's law and Christ's teaching, and devoid of the blessings of their beloved Church.

In their new found maturity, people in this category are ready to do almost anything to amend their lives. They look for means to have their marriage rectified, and if this is impossible, declare they are willing even to separate from their unlawful partner.

But the presence of children and responsibility to them make this a step so fraught with complications that they pause in shuddering hesitation. Theirs is indeed a terrible dilemma.

Nevertheless, it must be said to their credit that they are faithful to prayer. Mass attendance for them is not a duty for Sunday only, but often a daily habit. Their heart bleeds when they see fellow parishioners and neighbors going to the altar rail to receive Holy Communion. This is their keenest hour of regret, that they must watch, and may not themselves participate.

People in this group participate in church affairs; they often take active roles in parish and school projects. Usually they are friendly with their parish priests. They certainly do not blame them for the unblessed marital state in which they have placed themselves. They send their children to parochial schools, rear them as Catholics, cooperate with the nuns and teachers and try to be good, exemplary parents in every way.

III. *The In-between Conscience*

Between these two extremes are Catholics whose consciences roam in a kind of no man's land. What kind of conscience do they have? What sort of lives do they lead?

These have never renounced the Church nor do they seriously intend to. When asked, they acknowledge they are Catholics but often add: "We are not strict Catholics," alluding vaguely in this way to their invalid marriage. They realize that to be invalidly married is to live out of communion with the Church. Yet, unlike the completely indifferent Catholic, they allow their consciences to prod them to repentance. They seek advice regarding their status, but without too much real concern. They are not like the greatly concerned Catholic, who leaves no stone unturned to help himself even in spite of an almost hopeless situation.

In-between Catholics have for the most part a strange set of mixed-up values. They lean strongly to worldly living and are guided by worldly maxims. They prefer to send their children to public schools, where they profess to believe the education is less conformist. Sunday Mass attendance both for parents and children is spotty at best. Prayer is not entirely discarded. But regular daily prayers, as in the morning and evening and at mealtime, are seldom said.

The Catholic party in a mixed, invalid marriage without too much difficulty compromises his or her conscience in various ways for the sake of family peace. There is an occasional argument, but appeasement becomes easier with each victory over conscience.

People in this category tend to be greatly irritated by pulpit appeals for money, and sometimes refuse altogether or only grudgingly make a pledge to a parish or diocesan fund-raising campaign.

Not infrequently they harbor resentment to priests in general; above all the so-called "strict" priest is shunned. Nevertheless they sometimes cherish the priest who is easy-going and friendly in his manner; it is possible that they wrongly interpret the words of such a one as condoning the seriousness of living in an invalid marriage.

They are quick to brand as hypocrites Catholics whom they describe as "running to church on Sunday, but getting drunk and cheating in business during the week." But they know in their inmost hearts that such rationalization does not absolve their own guilt. Hypocrisy will be punished by the just Judge, but so also will be disobedience to God's law pertaining to marriage.

Kindness and Firmness

What is the position of the Church regarding Catholics in invalid marriages? She must first of all adhere steadfastly to the mandate of Christ. Yet she desires to help all and save all. She wants each person to have a Christlike conscience on marriage.

When the Church unflinchingly upholds the divine decree: 'What, therefore, God has joined together, let no man put asunder" (Matthew 19, 6), she is not proclaiming an arbitrary law of her own invention. Nor are those who bear the burden of authority in the Church devoid of human feeling. But, loyal to Christ, the Church cannot give her approval to adulterous or bigamous unions, not when He said: "And I say to you, that whoever puts away his wife ... and marries another, commits adultery; and he who marries a woman who has been put away commits adultery" (Matthew 19, 9).

Without doubt, many who are living in an invalid marriage could have their situation rectified, if they would take the time and trouble to approach a priest and seek his advice and help. These are the cases in which there is no special barrier or impediment in the way; the couple simply married outside of the established form which the Church has a right to insist upon for validity.

Such as these, whatever be their category of conscience, are urged to put aside their fear and hesitation and to approach a priest in their parish. They will find kindness and understanding and sound advice on how to proceed.

Other cases are more difficult. There appears to be some ground for hope in their application for annulment, but often it takes long investigation and sifting of evidence to determine the facts. Matrimonial tribunals in every diocese have a full docket of such cases under investigation. If at times they seem to proceed very slowly, and if some end in disappointment, it is not that the Church is heartless. She respects the mystery of the human heart, but she respects also, and must apply, according to her lights, the law of God to human matters. No court, civil or ecclesiastical, can act before the evidence is at hand, and her decisions must be in accord with the evidence.

Finally, there are the cases for which there evidently is no solution. For example, a former clear-

ly valid marriage may be in the picture, with the previous partner still living. The Church does not judge human consciences in such cases; only God can do that. But she does take her stand firmly behind the law of God as expressed so clearly by Christ.

At the same time, she yearns and prays over all her children, the wayward as well as the good. Her prayer is that all may have the courage to fulfill God's will in all things. Her mind is to make matrimony for all who are called to this vocation the happy, holy way of life God meant it to be.

(The Liguorian)

I'D LIKE TO KNOW . . .

1) *While reading the letters of St. John, I found the following statement: 'Every kind of wrongdoing is sin, but not all sin is deadly'* (1 John 5, 17). *What does this mean?*

God is always willing to forgive man's sins, no matter how serious they might be. The Incarnation of the Son of God is the best proof of this statement: "God sent his Son into the world not to condemn the world, but so that through him the world might be saved" (John 3, 17). Nothing is more according to God's will than the restoration of a sinner to His friendship by means of repentance. Unfortunately some men are in the state beyond the possibility of repentance, because they are so deeply immersed in the evil that their moral sense of guilt is completely destroyed. Without this feeling no one can repent of his sins and be forgiven by God.

It is hard to pray for such persons, because the chances of a good result are almost hopeless, although God can save them, but it would require a real miracle. The fact that such persons exist is a warning against taking sin lightly. If repentance could be awakened in such obdurate sinners, then there would be hope that they may come back to God and be reconciled with him.

2) *I guess we are happily married for 13 years. We have three children and a nice home. But we fight almost every day. Are we normal or abnormal people?*

There are some psychologists who say of the pugnacious marriages: "Couples who fight together, stay together", or "A fight a day keeps the doctor away". Some say: "The pain of conflict is the price of true

and enduring love. People simply cannot release all their love feelings, unless they have learned to manage their hate".

It all depends how you fight with each other. A good fight can channel the energies of marital nastiness into a continuous self-renewal and improvement. If your fighting makes you worse than before, then you are fighting badly. Try to fight like a gentleman and a lady, then your fighting will be worthwhile and good.

3) *I have read that virginity is a higher state than marriage. Does this mean that the Sacrament of marriage makes married Christians second-rate members to the Church?*

People follow different vocations and embrace different states of life. Virginity is a higher state of life, because it requires more self-sacrifice, but it does not mean that married people are inferior to religious or priestly celibates.

4) *Can God use the prophets of non-Christian religions to speak to his faithful servants?*

God can use anyone to manifest his will to his people, if he wants. The Bible relates that God used as Assyrian pagan soothsayer to bless Israel, although the Moabite king Balac had invited him to curse the Israelites who were marching from Egypt to Palestine. At first Balaam refused to do it, but God forced him and he said: "I shall bless and not take it (the blessing) back" (Numbers 22, 20), although Balaam was a bad pagan, as St. Peter states (1 Peter 2, 15).

5) *We hear so much about the renewal of the Church. What does this renewal intend to achieve?*

The general Christian renewal initiated by the Second Vatican Council intends to create in the Catholics an awareness of the Church as a community, whose welfare every one should take to heart; a spiritual strengthening of faith, hope and charity; an involvement of all in the well-being of the community in which they live, a concern for a deeper, more complete and more intelligent Christian education both of the children and of the adults and the personal renewal of every believer, because the watchword of those who want a real renewal is: "We are trying to renew ourselves...

6) *May a Catholic go to confession to any Catholic priest of any Rite?*

Catholics are free to receive the Sacraments from any Catholic priest, no matter to what Rite he may belong. The law of the Church, however, advises Catholics to fulfill their Easter duty (Holy Communion) in their respective Rite and, as far as possible, in their own parish church.

7) *Last Sunday our pastor spoke on the difference between sins. He said that all sins are not the same thing. I understood only one thing, that is, that sin offends God and therefore we must avoid sin. Please explain why there are different sins?*

Every sin offends God and displeases him, but still not all the sins are the same and equally offend him. Even among mortal sins there are some more and some less serious ones.

The nature of sin is *common* to all sins, and as such *sin* is an *offense against God*. The *root* of all sins is the *evil disposition* of aversion from God, but this aversion admits various degrees of malice and culpability.

Sin not only offends God, but also many *created values*. These *values* are the *objects* against which man offends by sinning. Since the objects are *different*, the *species* or types of sins will be *different*. For instance, the sin of theft is different from the sin of gossip or detraction. The former deprives one's neighbor of his *material* goods, while the latter takes away his *good name* and *reputation*.

There are also theologians who say that the *species* of sin are distinguished by the virtues to which they are opposed. For instance, a sin of blasphemy is distinguished from the sin of heresy, for the former is opposed to the *honor* due to God, while the latter offends against *faith*.

A person can sin against the same virtue in *two ways*, by excess and by defect; for instance, both despair and presumption are sins against hope, but they differ specifically from each other, because one fails by defect and the other by excess.

8) *When a person converts himself to God once, is his conversion complete, so he can live securely for the rest of his life?*

Our conversion began at baptism when we have chosen a life like that of Christ. It is such when we love God and our fellow men, serving both whenever we can. But we cannot complete our conversion by one single act. We live in time and space, so we must grow spiritually, as we grow physically, choosing anew the basic direction of our life. We are made of blood and flesh. Today we are generous, tomorrow we feel selfish and lazy. Thus the choice made at baptism must be constantly remade and reaffirmed in our daily life, as the years go by, that we may reach our heavenly abode where God lives with men (Apocalypse 21, 2-4).

9) *Was Christ born on January the seventh? If not, why is there so much fighting among the Ukrainians about the date of Christmas?*

Christ was probably born in April, because the shepherds would not tend their sheep in winter. The fight you mention concerns the sentimental traditions and not the real date of Christ's birth.

If you talk for more than one minute, you're in danger of boring somebody. In vain will you try to find happiness by changing the circumstances of your life or work. Unless you change yourself, you will waste your life in fruitless efforts and multiply your sorrows which you want to remove.

He that has no head, needs no hat.
He that handles thorns will prick his fingers.

Disraeli: "Man is not the creature of circumstances, circumstances are the creatures of men," Disraeli said.

My First Missions in Argentina

by M. Schudlo, CSSR.

His Excellency, the Ukrainian Catholic Bishop, Andrew Sapelak, a Salesian, decided to have missions in all the Ukrainian Catholic centers of Argentina, where some 125,000 Ukrainian Catholics live in the cities, towns and on the farms. The biggest Ukrainian concentration is in the province of Missiones, where the Basilian Fathers serve the spiritual needs of our faithful. Their parishes are the best of all.

Bishop Sapelak ordered that the missions should start in the region of the greater Buenos Aires. After these missions will come the provinces and even our centers in Paraguay.

1) *Berisso* (3-11-V-1969)
Berisso is a little town, some 40 m. from Buenos Aires. Rev. Father George Melnychyn, OSBM, is the pastor of our Catholic community. He is also the chaplain of the Basilian Nuns who have a big monastery in Berisso.

The church is not too big, but it is enough for some 100 families who belong to it. I lived with the Pastor in the Basilian monastery. The church services were held and the sermon preached at 6 p.m. The church was filled with people, but most of them were old. The absense of youth and middle aged people was very much noticeable. Some could not come because of the working hours, some had their offices and stores opened till 9 p.m. The youth did not show up, because few Argentinian youth go to church. This is the greatest weakness of the Latin American Catholicism. Children are baptized, catechized, receive first Holy Communion, and then stop going to church! The bad example of the Latin Rite Catholics exerts strong influence upon our youth. This is the reason why few young people took part in the mission, although I had a special instruction for the youth in which some 30 young people took part.

Two sermons were preached every evening, one on the Commandments, the other on eternal truths. Besides, I gave two conferences to the Basilian Sisters.

The mission was concluded at a pontifical Mass, celebrated by Bishop A. Sapelak. The mission souvenirs were distributed to the participants. After the mission a

parishioner took me back to the residence of our Bishop in Buenos Aires. He is one of the few parishioners that have a car.

2) *Villa Adelina* (13-25-V-1969)

Villa Adelina is a suburb of Buenos Aires. Rev. Fr. John Baluk built a church in that section. It is a little church, because when he started it there were only 15 people interested in such a venture. The pastor took me to the church. I stayed in a little old house near the church which was not in use. The house had one room and a little kitchen. The room was extremely humid. I used a little electric stove for a few hours a day to dry the air. Without that stove I would have been very cold all day.

The pastor feared that only a few old people would show up. This was the first mission in the parish. Thank God, we both were pleasantly surprised when we saw the church jammed every evening. He was forced to borrow 8 pews from a nearby Latin parish.

The people, both older and middle-aged, and even some youth, attended the church services every evening. Some were sorry that the mission lasted 12 days only.

I made my own coffee in the morning, and had dinner with the Konyk family. The mission closed with a procession around the block. Eight men carried the mission cross, wrapped in flowers. The cross was planted beside the church. After the sermon and blessing the participants had dinner in the Ukrainian hall. Some 400 people took part in the procession. The Bishop celebrated a pontifical Mass at the conclusion of the mission. The ladies of the parish prepared a tasty dinner and a man who specializes in roasting "the asado" was very generous indeed. The asado is a roast-beef, of which the Argentinians are proud. It is roasted on a grill in the courtyards.

Many people had to take two buses to come to the mission, because only two families were coming by car. A car is a real luxury here, even the smallest and the cheapest. An ordinary worker cannot afford such luxury, and most of our people are ordinary workers.

Between preparing new sermons and preaching them I had some time to study the Spanish language. A high school boy came a few times to help me, as did the Basilian Sisters in Berisso. Although I know the Italian and French languages quite well, I noticed much difference between these two languages and the Spanish. The main difficulty lies in the fact that one word could have three or four meanings which are completely different and have nothing to do with each other. And there are countless such words, a thing which I did not see in studying other languages.

3) *Villa Carasa* (27-V-1-VI-1969)

Villa Carasa is also a suburb of greater Buenos Aires. Our people have a little church in that place and a little kitchen. Some 35 people took part in the mission, and most of them were old. On the second day some parishioners told me: "Father Missionary, an old lady is quite sick. We do not know whether her husband will let you in. He is an unbeliever!" I had 20 minutes of time. "Let us go", I said. "The worst the man can do is to chase me out". We went to the place. The man looked at me in surprise and said: "Do whatever you like". I gave the absolution to the sick woman. She could not speak, but she understood and nodded with her head. I rushed back to the church to start the mission service. It was 7 p.m. The woman died the next morning, and the husband buried her without a priest.

I lived in the bishop's place in Buenos Aires and preached the mission in the evenings in Villa Carasa. One day the rain was so torrential that the Bishop told me not to go, because no one would show up in the church. The next day I could not go, because there was a strike in Argentina. It was quiet in Buenos Aires, but in Cordoba the strikers fought with police. The governor of Cordoba was forced to call the army to put the rebellion down. During the strike red flags were flying over the barricades. I asked several people what they thought of the strike. No one seemed to know its reason. Everybody praised the government that is trying to do much for the people, in fact much more than any previous government. One of the sympathizers with the strikers said publicly: "We are afraid that the government will do what we intend to do". Another added: "We want a complete change in the structure of the society", and he meant marxism.

The strike or rather the rebellion of May, 1969, was started by some students, discontented and agitated workers and by the leftist elements who want the marxist system.

The mission in Villa Carasa ended on Sunday with a pontifical Mass.

4) *Llavallol* (1-8-VI, 1969)

It takes a little more than an hour to get to Llavallol by car. Many Ukrainian families live here, but few come to church. Llavallol is a town of 70,000 people. The parish has some 50 families who somehow claim membership. The Bishop bought a property with the oldest brick house in town. The people started to build a hall which will be completed by Christmas. The mission was held in a little chapel, made of two rooms in the old building. I lived in the building all week alone, made my coffee and a snack in the evening after the mission. The room in which I stayed was so humid that it was hard to light a match or even to write on paper. I used a gas heater to warm the room now and then. People came nicely to the mission. There were even some young ones. I paid a visit to 20 families, inviting them to the mission.

The Wise Men who became the God-inspired heralds returned to Babylon. Christ, they proclaimed You before all men as the fulfillment of all the prophecies, while Herod was left out in rage, for he did not know how to sing: "Alleluia".

(Akafist to the Blessed Virgin Mary, Kondak 6).

The Creator, wishing to release men from all the ancient debts, came Himself to those who had forfeited His grace. He has torn up the record of their debts, and therefore hears as all of them sing to Him: **Alleluia.**

(Akafist to Our Lady, Kondak 12)

Remedies Against Irresponsibility

by M. Schudlo, CSSR.

Life is the greatest natural gift bestowed by God upon men. The creation itself imposes an obligation to serve the Creator, for His service is the very core of creation. God made men to know, to love and to serve Him! Therefore life must be taken as a mission not as a plaything, if we are to restore man to his sense of personal responsibility.

The mission consists of fulfilling man's duties toward God, himself and his fellow men. These duties are clearly defined by religion or rather by the teachings of our Lord Who came down from heaven to show us the dignity of human life and to teach us how to use it to the pleasure of our Maker and of our physical, moral and spiritual process.

The tenets of the Gospel must be deeply absorbed by each soul in order that deep-rooted convictions may be formed in the individual men and women, because it is through the convictions that men act. No one can act correctly, if his convictions are false, as no one acts vigorously and decisevely, if his convictions are weak and half-heartedly formed.

Personal responsibility is based upon religious convictions which direct man in his work, behavior and life by showing him what he must do and what he must avoid, if he wishes to please his Maker and successfully reach his eternal destination. *Here indeed,* St. Paul says, *we have no lasting city, but we are in search of the city that is to come!* (Hebrews 13, 14).

The prophet David expressed the same truth when he turned to God and prayed: *Lord, listen to my prayer. Let my cry reach You and my tears win answer. What am I in Your sight but a passer-by, a wanderer, as all my fathers were? Give me some respite, some cool breath of comfort, before I go away and am known no more!* (Psalm 38, 13-14).

The American hero, George Washington, was therefore right when he publicly stated before his colleagues: "No national morality can exist without religion!" It is the religion that gives men honesty of life, self-reliance and directness of purpose in their work. St. Paul wrote to the Christians of the Ephesus community: *To me ... this grace was given to announce among the Gentiles the Good News of the unfathomable riches of Christ, and to enlighten all men as to what is the wonderful plan...The purpose of this plan was that now the manifold wisdom of God, in keeping with His eternally established decree at present realized in Jesus Christ, our Lord, may be made known by the Church* (Ephesians 3, 8-11).

It must be stressed, however, that not any kind of religion will do the job. It is constantly announced by the press that a great religious revival is taking place in the present-day America and Canada. While the church membership of various religious denominations is on the increase, it cannot be doubted that religious influences have been loosing their grip upon the general public, with the consequent debilitating effect on both public and private life of the people.

To reform the pagan mentality of countless divorcees and public malefactors strong and deep religious convictions are indispensable. But to form such convictions man needs frequent and serious meditation and reflection upon the truths contained in the Gospel. A superficial scurrying through the pages of this Holy Book will never straighten out the modern man in order to make him a responsible human being. The Gospel alone can cure mankind of its false conceptions that the good things are the ones that bring riches and pleasures. Men need an objective norm of morality, and hence of conduct, to be responsible in their work and life.

Andrew Jackson was right when he said: "One man with courage makes a majority", that is, a man with deep convictions can move the whole human mass which does not know what it wants, for deep convictions create enthusiasm, and enthusiasm is 'contagious'.

The lack of or the decline in religious belief and moral conviction makes modern man slave of his whims and passions. No personal responsibility can be expected of man who refuses to control the cravings of his lower irrational nature which tend in many subtle ways to efface the sense of responsibility. And thus material comforts and security will gradually leave modern man blind to his immutable spiritual nature and supernatural well-being. An excessive preoccupation with material luxuries will stifle his Christian conscience and make him forget the real purpose of his earthly existence.

Jane was a good girl when she went to school. Unfortunately she was a passionate creature. In pursuing her pleasures she forgot about God and her responsibility to Him. When warned by her pastor of the danger of loosing her soul, she defiantly replied: "What do I care where I go after I die, to heaven or to hell. All I want is to be happy here below and to enjoy myself as much as I can!"

* * *

A strong Christian character is indispensable, if a man wants to act upon his convictions. And it is exactly what is lacking to modern man, for he has become a living cog in the great machine of the present-day life. He does not ask himself: "What must I do as good, and avoid as evil?", but rather: "What the other fellows are doing? If they can do this or that, why shouldn't I? Aren't they better than I?" Modern man is cloaked in a sort of anonymity, and he seems to like it. He likes to be just one of the mass, a 'nobody' who thinks and acts like everybody else, just that, and no-

thing else. Thus he has lost his personal face for the sake of the mass by adopting himself to the thinking of the group to which he belongs. Through this stifling uniformity he cannot repeat the words of St. Paul: *Assuredly we are confident that we have a good conscience, and are resolved to act uprightly in every respect* (Hebrews 13, 18).

Irresponsible man does not act on his own convictions which he often lacks, but on the approval of the mass. He cannot withstand any pressure, because he has no character that would strengthen him to face the pressuring group and to tell his fellow men what is wrong and what is right in the light of the Gospel of Christ.

Hence, it is clear that the formation and the development of a truly Christian character is one of the main tasks of religion and the Church. The Church is a loving spiritual Mother to mankind. She has made laws and regulations, based upon the infallible teaching of Christ, through which she tries to form men and women who are worthy of such name, that is, the living images of their Maker.

The Church teaches men that they are the sons of God and the brothers of Christ, and shows them how they must live and work to preserve and increase their supernatural dignity. By remembering who they are and what is expected of them men can form a truly Christian character which is the only real guarantee of personal responsibility.

The late Pope Pius XII thus described the function of the Catholic Church September 19, 1955: "Always and everywhere, by unceasingly adapting herself to the circumstances of time and place, she seeks to model persons, individuals and, as far as possible, all individuals according to the laws of Christ, thus attaining the moral basis for social life. The object of the Church is man, naturally good, imbued, ennobled and strengthened by the truth of grace of Christ".

The Christian religion respects the person and expects him to behave as such, while paganism, both ancient and modern, despises him as worthless. *Hitler,* the organizer of the German racism (1889-1945), did not hesitate to state publicly: "Man is a creature that has no value".

Lenin, the organizer of the Russian Communism (1870-1924), made the following statement about man: "Millions of men whom I need for my Communist experiment have no more value in my eyes than a million of the Indian sicking-pigs." What more! Both of them acted on their convictions destroying millions of innocent human beings in the torture chambers and concentration camps.

The ancient heathens, like Greeks and Romans, denied that slaves had immortal souls. They were considered as animals and treated correspondingly. Some rich Romans fed their fish with human flesh by killing their slaves.

Christ taught us that human being has almost an infinite value, since He, the Son of God, did not refuse to die for the salvation of men which, of course, He would had never done, were human souls worthless.

Character must be formed according to each peculiar mental and moral qualifications, for each human being is a distinct individual. Thus a character will revivify the society and stop the seemingly inexorable march toward the automation of human beings which tries to make them so many living cogs without distinctive characters in order to dominate them more easily. Automation deprives man of that freedom of thought and action which is man's distinctive attribute.

Character will help man to behave like man, that is, exercising personal responsibility, for men with strong characters cannot be subdued into slavery, whether economical or political. Such men will reject unwarranted pressure and restrict it to where it belongs. Men with strong Christian characters can renew the face of the earth, because their beneficial influence will rapidly spread to and have an effect in every sphere of life, that is in the home, in the office, in the factory, workshop, school and government.

* * *

It is a fact that at the present time the resolute and fearless sense of responsibility is rather rare, and the situation is worsening alarmingly despite the 'religious' revivals over the radios, in the press, etc.

Talks and complaints will not remove the evil of irresponsibility. What is needed are initiative and resolutenesss in those who see the evil and are ready to fight it to the very end.

An effective campaign for personal responsibility need not wait for a mass movement. Every good man and woman can start it in one's own environment and it will spread to other people who will be influenced by their courage and initiative.

Pope John XXIII said on July 12, 1960: "Fully conscious of what is at stake and moved by his apostolic zeal, the individual person makes a personal engagement with these communities that surround him. His action is nothing else but a result of a free and justified choice of careful thought about himself, his destiny and the world". The noble action of a good and zealous individual, conceived in the sanctuary of his heart and manifested in his environment, will have its leavening effect upon those who work and live with him.

Signorita N., saddened by the widely spread prostitution in her native Italy undertook a vigorous campaign against this gangrene. She talked about it with her friends. At first, there was nothing but a sceptical shrug of the shoulders, because no one believed that anything could be done about this nefarious custom. But the Signorita did not get discouraged. She was threatened by those who used this infamous institution to make money, but she did not yield. She wrote thousands of letters to the senators, representatives, editors of the papers, etc. Finally on the senate's floor a new law was passed forbidding prostitution and closing down all the houses of infamy.

Good people must awake from lethargy before it is too late to do anything about the evil of irresponsibility. It was the irresponsibility of the Ukrainian leaders during the World War I that en-

Old times were those beautiful years when a man could live on his own pay without any subsidy from the government.

abled the Red Russians to occupy and subjugate Ukraine. It was also the irresponsibility of the Western leaders that helped Stalin to conquer and occupy the Eastern Europe during the World War II.

The Catholic Church alone can revive the sense of responsibility in men, but they must be willing to listen to her voice. We must pray and work that they become willing to listen to the voice of Christ's Church and to do what they have heard... .

ARE YOU A FREE MAN?

One of the main objections raised by the atheists against the Church is the lack of freedom which 'characterizes' her dealings with her faithful. What can a responsible layman say when he hears such objection? Must he keep quiet or must he defend the Church whose spiritual child he is?

Before he can defend his spiritual Mother, that is, the Church, he must know what freedom is and what it means to practice, for Christ came to bring freedom to His earthly brothers and sisters: "If you remain faithful to My teaching, you will be My disciples. And you will come to know the truth, and the truth will set you free" (John 8, 32).

What do men think of freedom? How many people do realize that freedom involves responsibility? One of the main reasons why tyranny is spreading throughout the world is the reluctance of countless men to be responsible for themselves. Consequently they prefer slavery to freedom, saying at least silently: "Let someone else shoulder the responsibility and make decisions for us!"

Freedom does not, however, mean the same thing to all men. Some look upon freedom as something absolute, an invaluable good to which every man is entitled by the very fact that he is a man. To them freedom is the greatest possible good, and therefore the greatest possible development of human dignity.

There are also those who deny the individual freedom while they seek it in a collectivity. A man is free when he acts collectively with his fellow men. He is just a cog in a great machine which is mankind or the state to which he belongs. Such a collective freedom is supposed to free man from his material needs of which the collectivity takes care.

Furthermore, there, are modern Stoics who promote the notion of freedom as inner independence of all those things that can make a man morally a slave, for instance, emotions, passions, bad habits, etc.

May you as a responsible layman agree with the above definitions of freedom? Is freedom an absolute good? Can it be found in the collectivity only? Does it consist of the lack of subjection to the inner passions and emotions? If you examine it in the light of the Gospel, you will find that freedom is something more than the ability to do or not to do as you please. It is something more than a liberation from external constraint.

The freedom which Our Lord brought into this world is a freedom that helps every man to *become himself* in the fullest sense, that is, to develope his own material and spiritual resources in such a way that he becomes a man or a woman according to the plan which was guiding the hand of God when He, in His kindness and love, was making man. Our freedom is the freedom to share in goodness and truth, to perfect in ourselves the image of God according to which we have been moulded. Thus the highest degree of freedom is not to do as we please, but to be governed by God Who dwells in every soul that is adorned with sanctifying grace. No man was ever as free as Our Lord Who said of Himself: "I cannot do anything on My own authority. I decide as I am told, and My decision is never unjust, because I am consulting the will of Him Who sent Me, not My own" (John 8, 30).

We can let God govern us, because, while He is above and outside us, He is also within us: "And because you are sons, God sent the Spirit of His own Son into your hearts, crying, 'Abba, Father'" (Galatians 4, 6). Our Lord said to His disciples: "Anyone who loves Me, will treasure My message, and My Father will love him, and we shall visit him and make Our home with him" (John 14, 23). Men must highly value the freedom which the Son of God has brought them from heaven. St. Paul says: "You have been bought with a price. Do not enslave yourselves to men!" (1 Corinthians 7, 23).

Of course, St. Paul stresses mainly spiritual freedom which is the most important. Without this spiritual freedom all other freedoms can easily become tyrannies. A man can be free from financial worries, but subject to drunkenness or jealousy, etc. Is he really free? No, his unchecked passions tyrannize and lord over him. He is a slave, he is not himself, because his unchecked passions rule over him. Thus the way of freedom is not the way of self-will. Man becomes really free when he is master of himself, his actions and movements. No man who is completely wrapped up in himself can become free.

The main obstacle to freedom is *concupiscence*. Concupiscence can however, be harmless or harmful. In the general view concupiscence appears as a dark power, residing in the human body which oppresses man in his very depths and drives him on to the transgressions of God's Commandments. Fortunately, it does not have to be so all the time and with all men, because it can also be viewed as something immediately given us with our human nature to help us to achieve things which we would hardly achieve it. Thus it may be regarded as a harmless force, nay almost necessary.

The ascetical writings usually attribute the existence of concupiscence to original sin which means that there would be no concu-

piscence, had Adam and Eve remained faithful to God in paradise. It is doubtful whether it is so, because Lucifer sinned and Adam was exposed to temptation and had a power to sin, although he as yet had no original sin.

Concupiscence is the *sensitive* appetite and its actions which are opposed to the Law of God. In seeking some limited good, it spurns and disregards the higher spiritual order. A man that wants to become rich through theft and frauds spurns the higher law which says: "You shall not steal!" St. Paul alludes to this kind of concupiscence when he says: "Those who belong to Christ have crucified their flesh with its passionate cravings. If we live by spiritual ideals, let us conduct ourselves by these ideals. Let us not become desirous of vainglory, provoking one another, envying one another" (Galatians 5, 24-6).

For this reason concupiscence is called evil inclination disordered and rebellious concupiscence. But such definition does not exhaust the whole matter of concupiscence, if by concupiscence we mean an inclination prior to our reflexion and free decision, for such spontaneous reaction may, at least in certain circumstances, be directed to a good against man's bad decision. Thus concupiscence means the spontaneous movements of our nature prior to our free decision. Correspondingly freedom from concupiscence must be conceived as a total dominion over our spontaneous appetites. Thus the gift of integrity which Adam possessed before his fall would cover all his spontaneous movements, without being limited to the time when his appetites sought something that was *morally unlawful.*

It is hard to imagine how concupiscence could be only a purely sensitive power, for every man is *one* complete person with a substantial unity. There are not, therefore two, independent compartments in him, one spiritual and another sensible or sensual. There are various powers in every man, but they remain powers of one and the same man, from whose nature these powers arise. Man's sensitive and spiritual powers are not two separate departments. They are intertwined, supported and held together by the same man. When an action is performed, it is the man that performs, not his body or his soul alone. For this reason there is no one act of sensitive knowledge which is not also an act of spiritual knowledge. The same applies to all our spiritual or material pursuits. They all are pursued in a sensitive-spiritual way, for in virtue of man's very nature, he must act as a sensitive-spiritual or spiritual-sensitive being, because such is his nature. Since he is a man, that is, a creature composed of body and soul, he cannot act otherwise.

If there are in him sensitive, spontaneous desires, so too there must be some spiritual desires prior to his free and conscious decisions. It cannot be otherwise, since he is a body and a soul. Perhaps the words of St. John could be quoted here where he says: "Beloved, do not believe to every spirit, but test them to see whether they are of divine origin" (1 John 4, 1). We do not see any reason why our secret cravings, prior to our awareness of them, must be necessarily limited to sensible objects only. This point must be stressed nowadays when many ordinary people, not excluding some

writers, conceive concupiscence as a rebellion of the lower man, that is, of man's body, against the higher man, that is, the soul. Such an attitude suggests the idea that our body is our main enemy, a cursed rebel against God and His law. According to this view the main danger of turning away from God comes from man's lower nature, that is, from his body. Wherefore the higher a creature is, the less danger there exists for it to lose God and His grace. This view forgets Lucifer, the most perfect and spiritual creature of God, and his rebellion, although he had no body to contend with its concupiscence.

We conclude this article with the following statement: "Our human freedom must include both the positive tendency to the good and the negative avoidance of evil, if we really wish to become free children of Our Heavenly Father. And Our Lord teaches us in His Gospel what must be considered good or evil".

THE MONROE DOCTRINE

On December 2, 1823, 146 years ago, President James Monroe announced his opposition to any extension of European power over territory on the American continents. This principle, commonly known as the Monroe Doctrine, was advanced in the President's annual message to Congress and referred specifically to boundary disputes between the United States on the one hand, and Russia and Great Britain on the other. President Monroe said: 'The American continents are henceforth not to be considered as subjects for future colonization by any European power.' He also stated that the United States would consider any act on the part of the Holy Alliance—that is, France, Austria, Russia, and Prussia—to help Spain recover control over South America as unfriendly to the United States. As a result of the Monroe Doctrine, the French in 1866 were asked to withdraw from Mexico after they had placed Maximillion on the throne. As the independence and strength of Latin American countries became more firmly established, the Monroe Doctrine receded in importance. That it is still a cardinal part of American policy was dramatically shown, however, when the United States and the Soviet Union confronted each other in the Cuban missile crisis during President Kennedy's administration.

(ACNS)

A body dies when it is separated from the spirit, and in the same way faith is dead if it is separated from good deeds" (James 2, 26).

Why don't we give the grooms a shower? Because all of them are washed anyway.

Character is the result of two things: mental attitude and the way we spend our time.

E. Hubbard

FOUR KINDS OF SINNERS

There is one kind of man who curses his father
And does not bless his mother!
There is the kind who considers himself pure,
But is not cleansed of his filth!
There is the kind whose eyes are ever so proud,
And his glances haughty!
There is the kind whose teeth are (like) swords,
And whose jaws are (like) butcher knives,
Devouring the oppressed from the land,
And the poor from the earth. Proverb.

ST. JOSAPHAT AND THE ICONOSTAS

St. Josaphat Kuntsevych, OSBM., whom some separated Ukrainians call a "latinizer" of the Eastern Rite was quite the opposite. Upon his visit to Vitebsk he stopped at the local church and saw the ikonostasis, i.e., an artistic screen adorned with the pictures of Jesus, Mary, many Saints and prophets, covered with cobweb and dirt. He ordered it removed from the church in order to make it easier to gild and clean it. The enemies of the Union interpreted it as an attempt of latinization and threatened him with death. They were, however, utterly confused and their anger subsided when they saw the iconostas completely renewed, its old ikons gilded and everything shining with beautiful splendor as it becomes the house of the Lord.

The Bible says: "Life and death, blessing and curse, man finds set before him, and the gift given to you shall be choice you make. So wise God is, so constraining His power, so incessant the watch He keeps over mankind. The Lord's eye is watching over the men who fear Him, no act of ours passes unobserved; upon none does He enjoin disobedience, none has permission from Him to commit sin. A brood of disloyal sons and worthless, how could this be the Lord's desire?" (Ecclesiasticus 15, 18-22).

There stood besides the cross of Jesus His Mother, His Mother's sister, Mary, the wife of Cleophas, and Mary Magdalen. Seeing His Mother and the disciple whom He loved standing by, Jesus said to His Mother, "Woman, this is your son!" He then turned to the disciple, "This is your mother!" That same hour the disciple took her into his home (John 25, 27).

Get up, take the Child and his mother and escape into Egypt, and stay there...because Herod intends to search for the Child and do away with Him" (Matthew 2, 13).

Вживані ПОШТОВІ МАРКИ є вартісні

ЯКЩО ВОНИ Є В ВЕЛИКІЙ СКІЛЬКОСТІ

Чи Ви не хотіли б причинитися до великого та прекрасного діла, виховування священиків-місіонерів для нашого українського народу?

Коли так, то причиніться тим, що відтепер будете помагати нам в нашому значковому підприйнятті.

Старайтеся збирати вживані марки (значки) і пришліть на нижче згадану адресу.

ЯКІ ПОШТОВІ МАРКИ ПРИНИМАЄМО? Принимаємо без винятку всі поштові марки, канадійські, американські та з усіх інших країв світу.

ЩО РОБИТИ? Просимо тільки не здирати поштових марок із ковертів, бо здерті марки є безвартісні. Папір довкола поштових марок просимо ласкаво обтяти до чверть цаля. Коли пересилаєте марки через границю просимо ласкаво зазначити "Used stamps".

ДЕ ПЕРЕСИЛАТИ? До:

"STAMPS"
ST. VLADIMIR'S COLLEGE,
BOBLIN, MANITOBA, CANADA.

ДОДАТОК SUPPLEMENT

REDEEMER'S VOICE, YORKTON, SASK. — NOVEMBER, 1968

ЙОРКТОН, САСК.

Українці вітають Блаженнішого

В четвер, 11-го липня ц.р. після відвідин української католицької парафії в Айтуні, Верховний Архиепископ Блаженніший Йосиф в товаристві Владик Кир Ніла з Едмонтону та Кир Андрея зі Саскатуну приїхав до Йорктону, матірнього дому О.О. Редемптористів. Назустріч Блаженнішому та Владикам вийшли ченці Редемптористи, отці парохи зі сусідніх парафій, Брати Християнських Шкіл. О. М. Кучмяк привітав Блаженнішого, а відтак усі пішли до церкви, де відспівано пісню до Матері Божої, після чого о. ігумен запросив всіх приявних на вечерю.

Крім достойних гостей на вечері було приявних 30 священиків. Після вечері почалися приготування до процесії та торжественного Молебня. Перед манастирем вже від довшого часу очікували вірні та священики, щоб привітати Первоієрарха Кардинала Йосифа. Точно о год. 7:30 вечором Блаженніший вийшов в товаристві вище згаданих Владик, чотирьох священиків та вівтарної дружини. Малі діти посипували різнокольоровими пелюстками квітів дорогу перед Блаженнішим. Члени організації Лицарів Колюмба творили почесну сторожу. Всі разом з Блаженнішим пішли до спеціяльно приготованого престола.

Пан А. Киба привітав перед церковними дверима Блаженнішого хлібом і сіллю, а мала дівчинка Даянна Катеринич вручила Блаженнішому китицю чудових рож.

Після тих привітів Блаженніший почав Молебень до Ісуса Христа. З Блаженнішим сослужили Преосвященні Кир Ніл та Кир Андрей, о. ігумен М. Кучмяк ЧНІ., о. д-р А. Остгайм-Дзерович. канцлер Саскатунської епархії, о. Ст Ів. Шавель, ЧНІ., парох з Торонта та о М. Вівчар ЧНІ., директор покликання при Колегії св. Володимира в Роблині. При престолі служили також члени вівтарної дружини.

По св. Євангелії настоятель манастиря та парох церкви Матері Божої Неустанної Помочі о. М. Кучмяк, ЧНІ., привітав Блаженнішого від імені отців Редемптористів та парафіян. Промовляв також Преосвященний Кир Андрей

Після Молебня Блаженніший сказав проповідь про працю отців Редемптористів у старому краю. Зокрема підніс великі заслуги для згромадження отців Редемптористів о. Й. Схрейверса, ЧНІ. Після проповіді відспівано "Многолітствіє" для Блаженнішого Кир Йосифа. Опісля в процесії під звуком пісні всі повернулися до манастиря.

Вечором того самого дня в парафіяльному домі відбулася зустріч Блаженнішого з громадянством Йорктону. В товаристві обох Преосвященних, духовенства та Лицарів Колюмба ввійшов Блаженніший до простірної залі і серед рясних оплесків разом з почотом зайняв місце на сцені. Зустрічю проводив місцевий адвокат С. Киба. Тут ще раз промовляв о. ігумен М. Кучмяк ЧНІ., а відтак промови-привіти зложили суддя А. Кіндред, д-р Стефанія Потоцька, мейор міста Фичнер та Преосвященний Кир Андрей. На останку промовляв Блаженніший, котрий, зложивши ґратуляції та признання за великі осяги в парафії, заохочував до дальшої ще більш успішної праці у всіх ділянках парафіяльного життя. Після офіційних привітів та промов вірні ще й особисто приступали до Блаженнішого, щоб привітатись та просити особистого благословення. На закінчення оба відділи Ліґи Українських Католицьких Жінок угощували всіх приявних перекускою.

В п'ятницю, 12-го липня рано Блаженніший в товаристві обох Преосвященних Кир Ніла та Кир Андрея відвідав Колеґію св. Йосифа, Академію Пресв. Серця та друкарню О.О. Редемптористів, після чого Блаженніший висловив своє признання Братам Християнських Шкіл, Сестрам Служебницям за великі успіхи в розбудові тих інституцій та побажав їм таких же успіхів у вихованні нашої молоді.

О год. 9-ій рано Блаженніший попрощався з отцями Редемптористами та разом з Преосвященними, кількома священиками від'їхав до Канори, де на Блаженнішого ждали тисячі вірних, що бажали взяти участь в Архиєрейській Службі Божій, котру мав відправити Блаженніший з нагоди парафіяльного празника св. апостолів Петра і Павла.

о. М. Кучмяк, ЧНІ.

ВІННІПЕГ, МАН.

Вітаємо нового суддю-українку

Відома українська громадська і політична діячка, королівський радник, адвокат Марія Вавриков іменована суддею для молодіжних і родинних справ (Juvenile and Family Court). Це проголосив дня 30 серпня ц.р. Стерлінг Лайнс, міністер судівництва Манітоби. Марія Вавриков далі буде виконувати частинно свої адвокатські обов'язки, а частинно буде працювати, як суддя. Свої правничі студії закінчила вона на Манітобськім університеті. Спершу вела адвокатську канцелярію в Гімлі, а від 1942 року в місті Вінніпезі. Крім професійної праці Марія Вавриков вельми активна на майже всіх ділянках суспільно-політичного українського і загально-канадійського життя, зокрема ж у ЛУКЖ, КУК, Фундації ім. Т. Шевченка, Централі Українців Католиків. Це перша українка-адвокат, іменована королівським радним у 1965 р.

Суддя Марія Вавриков є членкинею основоположницею української католицької церкви св. Йосифа в Вінніпезі.

Гратулюємо Достойній Судді пані Марії Вавриков і бажаємо дальших успіхів!

О. Д-Р М. СОЛОВІЙ СТАВ ПРОФЕСОРОМ ОТТАВСЬКОГО УНІВЕРСИТЕТУ

Оттавський університет покликав у вересні ц.р. о. д-ра Мелетія Соловія, ЧСВВ., на професора Східнього богословія та літургіки на богословському факультеті, що має назву "Сейнт Пол Юніверсіті". О. Соловій вже почав виклади на тему: "Введення у Східнє Богословія". Отець проф. М. Соловій закінчив свої богословські студії у Відні докторатом із Богословія (1944 р.), як теж осягнув ступінь доктора Східних Наук на Орієнтальному Інституті в Римі (1950 р.). Прибувши до Канади (1950), був він керівником новіціяту О.О. Василіян у Мондері, Алберта (1950-1953), а згодом працював при видавництві О.О. Василіян і в редакції журналу "Світло" в Торонті. З його наукових праць вийшли друком: "Божественна Літургія", Рим, 1964, "Святий Йосафат Кунцевич, його життя і доба", Торонто, 1967. Його праця про Божественну Літургію вийде при кінці цього року в англійському перекладі накладом Католицького Університету у Вашінґтоні.

ПРЕПОДОБНИЙ БРАТ ІСИДОР, ЧБХШ., НА МІСІЙНУ ПРАЦЮ

Преподобний Брат Ісидор, бувший директор Колеґії св. Йосифа в Йорктоні (від 1959 до 1965-го року) та бувший учитель тої Колеґії протягом 14 років (1946-1959) виїхав 23-го серпня ц.р. на місійну працю протягом двох років на острові Св. Вінкентія—Західні Індії

Преподобний Брат Ісидор народився в Стінен, Саск., в 1924-му році. Початкову школу закінчив Брат Ісидор в Стінен, а середню школу у Колеґії св. Йосифа в Йорктоні. По закінченню середньої школи Брат Ісидор вступив до Згромадження Братів Християнських Шкіл в Аврорі, Онтаріо, де й отримав релігійне виховання та закінчив початковий учительський курс, а диплом БА отримав в Університеті Західнього Онтаріо в Лондоні, Онтаріо.

Брат Ісидор протягом короткого часу вчив у Монтреалі, а відтак далі продовжував університетські студії, спеціялізуючися у слов'янських мовах.

В 1966-му році завдяки "ґренту" Канадської Ради" Брат Ісидор виїхав на спеціяльні студії для досягнення ступеня доктора філософії (історія) до Варшави в Польщі, де й перебув 14 місяців. Будучи в Польщі Брат Ісидор відвідав також Україну.

На новій праці бажаємо Преподобному Братові Ісидорові якнайкращих успіхів та скорого повороту до Йорктону

PRESS FUND

.50—M. Atamaniuk, Sault Ste. Marie.
1.50—Olga Csapelska, Brecksville.
2.00—Alex Liwen, Winnipeg; Anna Rapitsky, Stillwater.
2.50—Wasyl Makuch, Buffalo.
3.00—Rev. N. Siry, Sault Ste. Marie.
4.00—Anna Zerebeski, Pelly.
4.50—Alex Huculak, Duncan.
10:00—John Tarnawsky, Pittsfield.
10.00—Funeral of Michael Tataryn, Sudbury.
10.15—Funeral of Wasylyna Dubyk, Prince Albert.
18.25—Funeral of Helen Sakundiak, Buchanan
16.00—Funeral of Sam Uchacz, Ituna.
19.75—Funeral of Demko Pasternak, Holar.

Щиро дякуємо всім добродіям, які переслали ласкаві жертви на пресовий фонд "Голосу Спасителя".

ПРИНС АЛБЕРТ, САСК.

Похорон бл. п. Василини Дубик

В середу, 8-го травня 1968, в 55 році життя упокоїлася в Бозі бл. п. Василина Дубик в місцевій лічниці Пресвятої Родини.

Бл. п. Василина Дубик, з дому Баранецька, народилася в околиці Кадворт, Саск. (недалеко церкви Спаса). Там покінчила свою школу й там вийшла заміж в 1929 році за свого шкільного товариша Івана Дубика. В околиці Спаса коло Кадворт Іван і Василина Дубики фармували аж до 1962 року, коли то вони перейшли жити до Принс Алберт.

Діставши стараннє християнське виховання від своїх побожних родичів, бл. п. Василина була взірцевою членкинею своєї церкви. Її ніколи не бракувало, коли тільки треба було будьякої помочі коло церкви. Обидвоє подруги, як Іван так і Василина відзначалися побожністю і тому їхнє співжиття було примірне й гармонійне. І коли всі їхні діти повмирали їм немовлятами, і цей допуст Божий переносили без нарікань в згідливості з Божою волею

Не тільки обидвоє п-во Дубики були діяльними членами в своїй церковній громаді Спаса, де обоє вони родились, але з хвилею переходу до Принс Алберт також обидвоє включилися у працю при парафії й обидвоє були вибрані до різних управ при парафії. Бл. п. Василина через два роки сповняла уряд касирки при місцевому відділі ЛУКЖ, а останнім часом сповняла уряд фінансової секретарки.

Недуга бл. п. Василини Дубик почалася вже коло року, одначе місцевий лікар не міг зарадити і врешті переїхала бл. п. Василина до лікаря в Саскатуні, де лікарі устійнили, що вона має рака на нирках, і то в такій стадії, що немає надії на видужання. Як правдива й ревна християнка, з повною рівновагою і спокоєм духа почала бл. п. Василина приготовлятися до скорої стрічі зі своїм Творцем. Не тільки перебуваючи в лікарні, але також перебуваючи ще через пару тижнів вдома, приймала по можності навіть кожного дня святе Причастя, а до всіх, котрі її відвідували, все була приязна, а навіть часто розраджувала тих, котрі приходили, щоб її розрадити. В своєму домі в повній свідомості вона прийняла святу Тайну Оливопомазання і переїхала до місцевої лікарні Пресвятої Родини. Там вона перебула три тижні, а в часі Великодня ще в останнє відвідала свою хату, а в середу (тиждень після Великодня) 8-го травня в присутності свого мужа Івана та брата Василя і його дружини промовляючи спільно первицю закінчила своє земне, праведне життя.

Похорон бл. п. Василини Дубик був одним з найбільше величавих в Принс Алберт. На похороні було присутніх п'ять священиків. Крім місцевого пароха о. М. Колодія і брата покійної, о. М. Баранецького ЧНІ., були ще о. протоігумен П. Малюга, ЧНІ., о. М. Будз і о. А. Пакош. В п'ятницю вечером чотири священики відправили Панахиду в каплиці похоронного заведення, а в суботу 11-го травня п'ятьох вище згаданих священиків відправляли Службу Божу й похорон.

На похорон бл. п. Василини Дубик прибуло дуже багато людей, що годі було поміститись їм у просторій церкві св. Юра в Принс Алберт. В часі Служби Божої о. протоігумен П. Малюга виголосив прощальну проповідь, а при кінці Служби Божої попрощав покійну Василину місцевий парох в імені парафії і товариств, до котрих

покійна належала. Спочила Василина Дубик на місцевому цвинтарі св. Юра. Оставила мужа Івана, старенъких родичів, 6 братів і три сестри.

Після похорону відбувся поминальний обід в парафіяльній залі св. Юра. В часі обіду присутні зложили $55.00, що розділено на Дитячий Дім в Айтуні, та пресовий фонд "Українських Вістей" та "Голосу Спасителя". Щира подяка всім жертводавцям, а бл. п. Василині Дубик вічна пам'ять і блаженне життя між святими в небі.

СУДБУРИ, ОНТ.

Посмертна згадка

В понеділок, 8-го липня 1968 р., упокоївся в Бозі ще один піонер нашої громади **бл. п. Михайло Татарин.** Покійний народився 1887 р. в селі Хоросткові, Гусятинського повіту в Західній Україні. Як молодий юнак вислужив 3 роки при австрійськім війську. Як вийшов з війська, не бачачи будучности там на рідних землях, 1911 року виїздить до Канади шукати кращої долі.

Приїхав до Еспаноли, Онт., де пощастилось йому дістати працю в фабриці паперу. В тій праці чувся щасливий, однак скучав за рідним краєм. Не тривало то довго, бо 1913 р. приїхала його односельчанка Марія Копач, з якою бл. п. Михайло одружується і при Божій помочі будують родинне життя будучности. Покійний працював в різних копальнях аж до 1928 р.

Бл. п. Михайло Татарин

Однак 1928 р. покійний Михайло разом з дружиною переїздить до Судбур, Онт., де стає до праці в Інтернешонал Никел Ко. І заразом стає членом церковної громади. Тяжка праця в копальні не спроневірювала покійного, а противно віра в Бога додавала покійному більш сили до праці в копальні і в церковній громаді та чулися щасливі. І так покійний Михайло взаємно зі своєю дружиною втішаються своїм супружим життям та щиро працюють в церковній громаді. Як рівнож виховують своїх діточок в релігійному та національному дусі при церковній громаді. В протягу часу Михайло став покалічений тяжко в копальні та пролежав один рік в шпиталі і тут віра не зломала його, бо покійний вірив, що Бог милосердний допоможе йому вилічитися з того та прийти до здоров'я. По виздоровленню повернувся до праці. Та недовго втішався тим щастям, бо навістила його знову невилічима недуга, від якої терпів 18 років. 8-го липня 1968 року, бл. п. Михайло відійшов від нас на віки. Покійний оставив дружину Марію, 5 дочок і одного сина, 19 внуків та 17 правнуків.

Похорон відбувся 11-го липня 1968 р. в год. 10-ій рано з католицької церкви Пречистої Діви Марії. Панахиду відправляли о. декан Т. Прийма і о. В Вербицький.

По похороні родина покійного запросила всіх присутніх на поминальний обід, щоб помолитись ще за упокій душі покійного.

Спи дорогий нам всім. Нехай канадійська земля буде тобі легкою.

Вічна Йому Пам'ять!

Присутня.

ПОДЯКА

Отсею дорогою хочемо скласти щиро-сердечну подяку всім тим, які помогли нам відпровадити нашого дорогого мужа, тата, дідуся та прадідуся на вічний спочинок. Дякуємо о. деканові Приймі й о. Вербицькому за відправлення Панахид у похоронному заведенні та Служби Божої в церкві та тим всім, що прислали квіти, що жертвували на Служби Божі за упокій душі бл. п. Михайла Татарина, як рівнож тим усім, які взяли участь у похороні.

Хай Всевишній винагородить Вас стократню за Ваше співчуття для нас.

Прибиті смутком:

Дружина Марія, діти, внуки і правнуки.

ВИНЯРД, САСК.

Відвідини студентів Колегії св. Володимира в Роблині

Чи Ви були в неділю, 26 травня ц.р. рано в українській католицькій церкві Христа Чоловіколюбця у Винярд? А того дня вечером в год. 8:30 в міській авдиторії в тому самому містечку? Як не були, то жалуйте, бо дійсно варто було бути, бо Службу Божу й концерт співали наші молоді студенти з Колегії св. Володимира в Роблині.

Того дня рано йшов я до церкви й по дорозі мене поминув якийсь шкільний автобус. Дивлюся дальше, а автобус став коло нашої церкви і з нього вийшли наперед о. Я. Сиваник ЧНІ., і о. Б. Киба ЧНІ., а за ними з 30 наших хлопців з Колегії св. Володимира в Роблині. Пішли вони до церкви, де оба священики вбралися на Службу Божу, а хлопці уставилися кругом свого невеликого ростом, але здібного й енергійного диригента В. Кулика, який заступав д-ра П. Маценка, який вчить співу й звичайно диригує хором Колегії. А тепер на вакації цю функцію перебрав молодий студент В. Кулик, який добре вив'язується зі свого завдання. Гарно й дзвінко співали хлопці Службу Божу в українській мові. Їхні свіжі хлоп'ячі голоси неслися ген далеко поза церкву. А вірні, що були на Службі Божій, мали чим любуватися. Якось й молитися було інакше, як звичайно.

А вечером того самого дня в міській авдиторії відбувся концерт. Годі подавати довгу програму, але скажу лиш, що була дуже добра й дуже вдатна. І знову В. Кулик диригував хором, а учитель Колегії П. Шидловський проводив танками, що їх виконували з великим завзяттям й майстерністю студенти. І знову всі учасники не могли налюбуватися молодими дзвінкими голосами та жвавими танками молодих хлопців.

Треба подивляти і цих молодих хлопців і їх вчителів, що, попри звичайні шкільні зайняття, між якими є теж навчання української мови, релігії та історії, вони знаходять ще час і навчитися співати Службу Божу й пісні та танцювати гарні українські танки. Але крім подиву їм, належиться ще й вдячність О.О. Редемптористам за те, що вони стараються вщепити молодим українським хлопцям любов до української традиції. Але найкраще покажемо нашу вдячність, якщо прийдемо з допомогою і моральною й матеріяльною Колегії, в якій хлопці виховуються. Тепер, після вакацій старайміся післати якнайбільше хлопців до Колегії, де дістануть добре християнське та українське виховання. А крім цього старайміся помогти Колегії й матеріяльно, бо О.О. Редемптористи є здані на нашу допомогу. Це буде з нашої сторони найкраща для них вдячність.

За гарний виступ у Винярд сердечна подяка вам, Отці Редемптористи та п. Шидловський, як теж і вам, студенти з вашим здібним диригентом В. Куликом. А при найближчій нагоді, як лише зможете, завітайте знову до Винярд, а ми вас ще щиріше приймемо.

Д. Марцинюк.

ЗАКЛИК ПРЕПОДОБНИХ СЕСТЕР СВ. ЙОСИФА

Дочко української католицької родини, якщо бажаєш посвятити своє життя на службу Богові та виконувати діла християнського милосердя: помагати хворим, опікуватися по шпиталях та вчити дітей в передшкільному віці української мови, працювати для добра Української Католицької Церкви та українського народу — просимо тебе вступай до Згромадження Сестер св. Йосифа.

По ближчі інформації просимо писати на адресу:

SISTERS OF ST. JOSEPH'S
2 Eby St. a. Valens Dr.
Saskatoon, Sask.

ЦІННА КНИЖКА

ПРОПОВІДЕЙ

Впр. о. Петро Романишин видав коротенькі проповіді в англійській мові на неділі і свята.

Сторінки книжки, що має 145 сторінок і є видана на гарнім папері, можна відчепляти для вигоди проповідника.

Шановний автор намагається простенько передавати свої ідеї, ілюструючи їх гарними, короткими прикладами взятими з життя. Дуже часто ці приклади мають українське тло, і це добре почути нашій молоді.

Ці проповіді вже напевно стали в пригоді не одному Отцеві Пароховi, і ще багатьом іншим послужать у майбутності. Вони особливо корисні тим нашим Всечесним Отцям, що часом не мають часу приготовити собі особистої проповіді, або ще більше тим, що приїхали з України і тут в Канаді й Америці мусять проповідати в англійській мові.

За цю книжку проповідей належиться Авторові щирі побажання і заохота до дальшої праці для добра душ і нашої Церкви.

о. М. Щудло, ЧНІ.

Дев'ятниця за з'єднання Церков

Ісус Христос звертався до небесного Отця з молитвою "щоб усі були одно" (Іван 17, 21). Від 17 до 25 січня триває час, що є особливо призначений на молитви й проповіді про з'єднання всіх християн і чесних людей в одній, святій, соборній і апостольській Церкві. В тому часі в церкві Матері Божої Неустанної Помочі в Йорктоні, Саск., отці відправлятимуть дев'ятницю Служб Божих в намірені з'єднання всіх християн і чесних людей в одній Церкві, щоб була "одна отара і один пастир" (Іван 10, 16).

Чи Ви не хотіли б причинитися до цього Божого діла? Коли так, перешліть свою лепту на ту дев'ятницю Служб Божих за з'єднання Церков.

NOVENA FOR THE UNITY OF THE CHURCH

JANUARY 17 to JANUARY 25

Here at the Shrine of Our Mother of Perpetual Help in Yorkton, Sask., Canada, from JANUARY 17 to JANUARY 25 we shall offer up a special Novena of Masses in honor of Our Mother of Perpetual Help, begging Almighty God to have mercy on all Christians and unite them into one fold under one Shepherd.

Dear Father:

Kindly add MY INTENTIONS to Our Mother of Perpetual Help's Novena.

- ☐ health
- ☐ employment
- ☐ happy marriage
- ☐ family peace
- ☐ success at work
- ☐ success at studies
- ☐ financial help
- ☐ sick friend
- ☐ return to Sacraments
- ☐ thanksgiving
- ☐ for vocations
- ☐ special intention

Enclosed find my Novena offering $. . . . .

Please send all intentions & donations to:

FATHER ROMAN CHOMIAK, C.SS.R.
ST. MARY'S CHURCH,
YORKTON, SASK., CANADA.

покійна належала. Спочила Василина Дубик на місцевому цвинтарі св. Юра. Оставила мужа Івана, старенських родичів, 6 братів і три сестри.

Після похорону відбувся поминальний обід в парафіяльній залі св. Юра. В часі обіду присутні зложили $55.00, що розділено на Дитячий Дім в Айтуні, та пресовий фонд "Українських Вістей" та "Голосу Спасителя". Щира подяка всім жертводавцям, а бл. п. Василині Дубик вічна пам'ять і блаженне життя між святими в небі.

СУДБУРИ, ОНТ.

Посмертна згадка

В понеділок, 8-го липня 1968 р., упокоївся в Бозі ще один піонер нашої громади бл. п. **Михайло Татарин.** Покійний народився 1887 р. в селі Хоросткові, Гусятинського повіту в Західній Україні. Як молодий юнак вислужив 3 роки при австрійськім війську. Як вийшов з війська, не бачачи будучности там на рідних землях, 1911 року виїздить до Канади шукати кращої долі.

Приїхав до Еспаноли, Онт., де пощастилось йому дістати працю в фабриці паперу. В тій праці чувся щасливий, однак скучав за рідним краєм. Не тривало то довго, бо 1913 р. приїхала його односельчанка Марія Копач, з якою бл. п. Михайло одружується і при Божій помочі будують родинне життя будучности. Покійний працював в різних копальнях аж до 1928 р

Бл. п. Михайло Татарин

Однак 1928 р. покійний Михайло разом з дружиною переїздить до Судбур, Онт., де стає до праці в Інтернешонал Никел Ко. І заразом стає членом церковної громади. Тяжка праця в копальні не спроневірювала покійного, а противно віра в Бога додавала покійному більш сили до праці в копальні і в церковній громаді та чулися щасливі. І так покійний Михайло взаємно зі своєю дружиною втішаються своїм супружим життям та щиро працюють в церковній громаді. Як рівнож виховують своїх діточок в релігійному та національному дусі при церковній громаді. В протягу часу Михайло став покалічений тяжко в копальні та пролежав один рік в шпиталі і тут віра не зломала його, бо покійний вірив, що, Бог милосердний допоможе йому вилічитися з того та прийти до здоров'я По виздоровленню повернувся до праці. Та недовго втішався тим щастям, бо навістила його знову невилічима недуга, від якої терпів 18 років. 8-го липня 1968 року, бл. п. Михайло відійшов від нас на віки. Покійний оставив дружину Марію, 5 доньок і одного сина, 19 внуків та 17 правнуків.

Похорон відбувся 11-го липня 1968 р. в год. 10-ій рано з католицької церкви Пречистої Діви Марії. Панахиду відправляли о. декан Т. Прийма і о. В Вербицький.

По похороні родина покійного запросила всіх присутніх на поминальний обід, щоб помолитись ще за упокій душі покійного.

Спи дорогий нам всім. Нехай канадійська земля буде тобі легкою.

Вічна Йому Пам'ять!

Присутня.

ПОДЯКА

Отсею дорогою хочемо скласти щиро-сердечну подяку всім тим, які помогли нам відпровадити нашого дорогого мужа, тата, дідуся та прадідуся на вічний спочинок. Дякуємо о. деканові Приймі й о. Вербицькому за відправлення Панахид у похоронному заведенні та Служби Божої в церкві та тим всім, що прислали квіти, що жертвували на Служби Божі за упокій душі бл. п. Михайла Татарина, як рівнож тим усім, які взяли участь у похороні.

Хай Всевишній винагородить Вас стократно за Ваше співчуття для нас.

Прибиті смутком:

Дружина Марія, діти, внуки і правнуки.

ВИНЯРД, САСК.

Відвідини студентів Колегії св. Володимира в Роблині

Чи Ви були в неділю, 26 травня ц.р. рано в українській католицькій церкві Христа Чоловіколюбця у Винярд? А того дня вечером в год. 8:30 в міській авдиторії в тому самому містечку? Як не були, то жалуйте, бо дійсно варто було бути, бо Службу Божу й концерт співали наші молоді студенти з Колегії св. Володимира в Роблині.

Того дня рано йшов я до церкви й по дорозі мене поминув якийсь шкільний автобус. Дивлюся дальше, а автобус став коло нашої церкви і з нього вийшли наперед о. Я. Сиваник ЧНІ., і о. Б. Киба ЧНІ., а за ними з 30 наших хлопців з Колегії св. Володимира в Роблині. Пішли вони до церкви, де оба священики вбралися на Службу Божу, а хлопці уставилися кругом свого невеликого ростом, але здібного й енергійного дириґента В. Куляка, який заступав д-ра П. Маценка, який вчить співу й звичайно дириґує хором Колегії. А тепер на вакації цю функцію перебрав молодий студент В. Кулик. який добре вив'язується зі свого завдання. Гарно й дзвінко співали хлопці Службу Божу в українській мові. Їхні свіжі хлоп'ячі голоси неслися ген далеко поза церкву. А вірні, що були на Службі Божій, мали чим любуватися. Якось й молитися було інакше, як звичайно

А вечером того самого дня в міській авдиторії відбувся концерт. Годі подавати довгу програму, але скажу лиш, що була дуже добра й дуже вдатна. І знову В. Кулик дириґував хором, а учитель Колегії П. Шидловський проводив танками, що їх виконували з великим завзяттям й майстерністю студенти. І знову всі учаєники не могли налюбуватися молодими дзвінкими голосами та жвавими танками молодих хлопців

Треба подивляти і цих молодих хлопців і їх вчителів, що, попри звичайні шкільні зайняття, між якими є теж навчання української мови, релігії та історії, вони знаходять ще час і навчитися співати Службу Божу й пісні та танцювати гарні українські танки. Але крім подиву їм, належиться ще й вдячність О.О. Редемптористам за те, що вони стараються вщепити молодим українським хлопцям любов до української традиції. Але найкраще покажемо нашу вдячність, якщо прийдемо з допомогою і моральною й матеріяльною Колеґії, в якій хлопці виховуються. Тепер, після вакацій, стараймося післати якнайбільше хлопців до Колеґії, де дістануть добре християнське та українське виховання. А крім цього стараймося помогти Колеґії й матеріяльно, бо О.О. Редемптористи є здані на нашу допомогу. Це буде з нашої сторони найкраща для них вдячність.

За гарний виступ у Винярд сердечна подяка вам, Отці Редемптористи та п. Шидловський, як теж і вам, студенти з вашим здібним дириґентом В. Куликом. А при найближчій нагоді, як лише зможете, завітайте знову до Винярд, а ми вас ще щирше приймемо.

Д. Марцинюк.

ЗАКЛИК ПРЕПОДОБНИХ СЕСТЕР СВ. ЙОСИФА

Дочко української католицької родини, якщо бажаєш посвятити своє життя на службу Богові та виконувати діла християнського милосердя: помагати хворим, опікуватися по шпиталях та вчити дітей в передшкільному віці української мови, працювати для добра Української Католицької Церкви та українського народу — просимо тебе вступай до Згромадження Сестер св. Йосифа.

По ближчі інформації просимо писати на адресу:

SISTERS OF ST. JOSEPH'S
2 Eby St. a. Valens Dr.
Saskatoon, Sask.

ЦІННА КНИЖКА

ПРОПОВІДЕЙ

Впр. о. Петро Романишин видав коротенькі проповіді в англійській мові на неділі і свята.

Сторінки книжки, що має 145 сторінок і є видана на гарнім папері, можна відчепляти для вигоди проповідника

Шановний автор намагається простенько передавати свої ідеї, ілюструючи їх гарними, короткими прикладами взятими з життя. Дуже часто ці приклади мають українське тло, і це добре почути нашій молоді

Ці проповіді вже напевно стали в пригоді не одному Отцеві Пароховї, і ще багатьом іншим послужать у майбутності. Вони особливо корисні тим нашим Всечесним Отцям, що часом не мають часу приготовити собі особистої проповіді, або ще більше тим, що приїхали з України і тут в Канаді й Америці мусять проповідати в англійській мові.

За цю книжку проповідей належиться Авторові щирі побажання і заохота до дальшої праці для добра душ і нашої Церкви.

о. М. Щудло, ЧНІ.

Дев'ятниця за з'єднання Церков

Ісус Христос звертався до небесного Отця з молитвою "щоб усі були одно" (Іван 17, 21). Від 17 до 25 січня триває час, що є особливо призначений на молитви й проповіді про з'єднання всіх християн і чесних людей в одній, святій, соборній і апостольській Церкві. В тому часі в церкві Матері Божої Неустанної Помочі в Йорктоні, Саск., отці відправлятимуть дев'ятницю Служб Божих в намірені з'єднання всіх християн і чесних людей в одній Церкві, щоб була "одна отара і один пастир" (Іван 10, 16).

Чи Ви не хотіли б причинитися до цього Божого діла? Коли так, перешліть свою лепту на ту дев'ятницю Служб Божих за з'єднання Церков.

NOVENA FOR THE UNITY OF THE CHURCH

JANUARY 17 to JANUARY 25

Here at the Shrine of Our Mother of Perpetual Help in Yorkton, Sask., Canada, from JANUARY 17 to JANUARY 25 we shall offer up a special Novena of Masses in honor of Our Mother of Perpetual Help, begging Almighty God to have mercy on all Christians and unite them into one fold under one Shepherd.

Dear Father:

Kindly add MY INTENTIONS to Our Mother of Perpetual Help's Novena.

- ☐ health
- ☐ employment
- ☐ happy marriage
- ☐ family peace
- ☐ success at work
- ☐ success at studies
- ☐ financial help
- ☐ sick friend
- ☐ return to Sacraments
- ☐ thanksgiving
- ☐ for vocations
- ☐ special intention

Enclosed find my Novena offering $............

Please send all intentions & donations to:

FATHER ROMAN CHOMIAK, C.SS.R.
ST. MARY'S CHURCH,
YORKTON, SASK., CANADA.

ДОДАТОК SUPPLEMENT

REDEEMER'S VOICE, YORKTON, SASK. — JANUARY, 1969

МИТРОПОЛИТ МАКСИМ ГЕРМАНЮК У РИМІ

Рим (УПБ).—В перших днях місяця листопада прибув до Риму Кир Максим Германюк, Митрополит Українців Католиків Канади, щоб взяти участь у чергових нарадах і працях Секретаріяту для з'єднання християн, президентом якого був померлий 16 листопада кардинал А. Беа. Засідання Секретаріяту відбуваються кожного дня, і то вранці та по полудні, а беруть в ньому участь члени Секретаріяту, в більшості з єпископату цілого світу, в числі яких 30 Владик. Крім цього до Секретаріяту належить ряд визначних священиків з різних націй та різних монаших Згромаджень. Частина з них є консульторами і мають тільки дорадчий голос і права. Секретаріят для з'єднання християн був встановлений, як відомо, в місяці червні 1960 року Папою Іваном XXIII. Він відограв велику ролю і в підготові Вселенського Собору і в часі дії Собору, даючи важливий вклад у підготову соборових декретів, передусім декрету про Екуменізм та про Східні Церкви. По закінченні Собору Секретаріят далі продовжував і продовжує свою діяльність Папа Павло VI наново затвердив його в січні 1966 р. Тепер його завданням є увести в практику ряд соборових постанов та підтримувати екуменічні зв'язки між християнськими Церквами, затіснювати їх, скріпляти і спільно змагати до осягнення повного з'єднення всіх віруючих в Христа в одній Христовій Церкві. В останньому часі Святіший Отець збільшив число Секретаріяту новими важними номінаціями. До членів Секретаріяту належить тепер, між іншими, кардинал М. Фюрстенберг, префект Священної Конгрегації для Східних Церков, і кардинал Ф Шепер, префект Священної Конгрегації науки віри й моралі.

Митрополит Максим Германюк брав участь у працях згаданого Секретаріяту від самого початку і між архиєпископами, стоїть його ім'я на третьому місці. Він був постійно дуже активний і в часі Собору часописи часто згадували його виступи і його промови та звернення. До речі він одинокий з нашої української Ієрархії залишився і по закінченні Вселенського Собору на цьому важливому становищі. Тому й щороку він перебуває деякий час в Римі, при Секретаріяті для з'єднання християн. Цим разом Митрополит Максим є головою одної з підкомісій, тобто веде засідання і несе відповідальність за хід нарад і рішень багатьох членів. В часі свого перебування в Римі Митрополит Максим відвідав Блаженнішого Митрополита Кир Йосифа, що ось недавно вернувся зі своєї довгої пастирської подорожі по всіх країнах нашого українського поселення. Оба ієрархи бачились не так давно, бо ще в половині місяця вересня, в Буенос Айрес, куди Митрополит Максим супроводжав Блаженнішого Кард. Кир Йосифа, зачинаючи від Торонта, з дня 14 червня, через всю Канаду, З'єднані Стейти Америки, Колюмбію, Венесуелю й Бразилію. Це й він, Митрополит Германюк, невпинно настоював, щоб особа Первоієрарха Ісповідника появилась серед вірних українців в світі і своєю появою зміцнила нашу церковно-релігійну та всенародну єдність. Він прилюдно зайняв становище проти поділу нашої Церкви на парохії, єпископства і митрополії.

ЦІННИЙ ТВІР

Праці Українського Богословського Наукового Товариства—Том XV. **Твори Слуги Божого Митрополита Андрея Шептицького. Пастирські листи** (2. VIII. 1899 р.—7. IX. 1901 р.). Том І. Торонто, 1965. Стор. В-237 + 277, разом 514. Ціна $7.00.

Цей твір поділено на дві частини. В першій частині д-р Анатоль Марія Базилевич дбайливо опрацював: **Введення у твори митрополита Андрея Шептицького, ЧСВВ.** (стор. В-9—В-237). Достойний автор ділить твори митроп. Андрея на: Богословсько-душпастирські й аскетичні твори (В-22-В-54), конституційні письма. Манастирські устави (В-55—В-85), писання на тему церковної єдности (В-86—В-142), писання про обрядові справи (В-143—В-174), історичні твори (В-175—В-1828), його погляди на мистецтво (В-183—В-190), писання про суспільні теми (В-191—В-231), та закінчує їх загальним поглядом на письменницьку творчість митрополита (В-232—В-237).

В другій частині твор відрукувано в хронологічному поряд. 13 пастирських листів митроп. Андрея (2-VIII 1899—7. IX. 1901).

Ці дві частини попереджує: **Передмова** о. М. Гринчишина, ЧНІ., постулятора в справі беатифікації Слуги Божого Андрея Шептицького (В-5—В-6).

Мову й правопис до першого тому послань справив проф. др. Василь Лев Технічною редакцією першого тому, як теж справленням мови введення займався ред. Олександер Мох.

В творах митрополита Андрея "у першу чергу відбивається обличчя цілого народу, його небесних і земних змагань, його страждань і бажань. Тим то Митрополит став великим українським церковним письменником і речником Католицької Церкви в нашім народі", як написано про нього у вступі до першого видання його творів, що поміщений також і в цьому томі (В-7).

Твір є дуже повчальний і заслуговує на масове поширення.

Р. Хом'як, ЧНІ

* * *

Можна замовляти цей твір у.

The Basilian Press
286 Lisgar Street,
Toronto 3, Ont., Canada.

ДЕВ'ЯТИЙ КОНГРЕС УКРАЇНЦІВ КАНАДИ

В Вінніпегу відбувся конгрес українців Канади від 12-14-X 1968, в якім численні делегати і делегатки з цілої Канади взяли участь. Під час конгресу були цікаві і менше цікаві доповіді, спокійні і не дуже спокійні дискусії, похвали і догани. Все те нормальне в людськім житті та в житті народів, бо як у житті одиниць, так і в житті народів не все є завжди рожеве. Життя —це переплітання успіхів і невдач, радостей і смутків, шляхетної гордости і покори

Під час конгресу були такі головні доповіді: "Наші осяги в Канаді і завдання на майбутнє", І. Г. Сирника, "Комітет Українців Канади" в другому чверть-столітті своєї дії", П. Плав'юка, "Ідейний зв'язок з українською громадою і служба інформації", Др. Б. Стебельського, "Українська молодь Канади", пані судді М. Вавrикової. Були й ще інші доповіді і промови. Дост. М. Шарп, міністер заграничних справ Канади промовляв під час концерту в авдиторії, але майже цілий час говорив про напад москалів на Чехо-словаччину, неначе б був на концерті чехословаків, а не українців

Дискусії під час конгресу були цікаві, довгі і часом доволі гарячі.

Сам концерт складався з пісень, що їх відспівав хор п. Климкова. Це були гарні й нові пісні. Танцювальна група "Русалка" виконала гарні танці, теж нові танки, тому було приємно дивитися на них. Оркестра грала під батутою п. Комара.

Крім цього виступали дві співачки. Джуліет і Йоанна Карасевич та співак Едвард Іванко. На жаль пісні були майже всі в англійській мові, от хоча б Іванко відспівав п'ять пісень, з чого чотири по-англійськи, і тільки одну в українській мові, а Джуліет відспівала 4 пісні, з яких три в англійській мові, а тільки одну в українській, і Карасевич—6 пісень, 5 в англійській мові й одну в українській.

Це викликало немиле враження між частиною глядачів і слухачів. Студентил СУСК зачали свистати і протестувати, і це зменшило вартість і настрій концерту. Про цей інцидент була згадка в вінніпеґськім щоденнику "Фрі Прес". Оголошення під час концерту робив пан Семчишин, голова місцевого КУК-а. Около 3,000 людей було на концерті.

Конгрес закінчився бенкетом, на якім вдчитано привіти і побажання. Привіт від прем'єра Канади Трудо був у двох мовах, англійській і українській. Роздано 16 Шевченківських нагород визначним громадянам і працівникам між нашим народом

Кінцеве слово виголосив Всесв. о. прелат В. Кушнір, якого знову вибрано на голову КУК-а. На бенкеті були ВПреосв. митр. Максим Германюк, ЧНІ. і Преосв. владика Борис Яковкевич.

Вінніпег, Ман. 15-X, 1968
о. М. Щудло, ЧНІ.

ВІДЗНАЧЕННЯ ПРЕП. БРАТА МЕТОДІЯ, ЧБХШ

в часі Конгресу КУК у Вінніпезі

В часі останнього конгресу Комітету українців Канади, що відбувся в початках місяця жовтня у Вінніпегу шістнадцять визначних церковних, громадських та політичних діячів української спільноти в Канаді отримали медалю з портретом Тараса Шевченка, видану ще в 1961-му році з нагоди 100-річчя смерти найбільшого українського поета та з відповідним текстом по-мистецьки виконану грамоту

Одним з тих, що отримали цю медалю та грамоту був Преподобний Брат Методій ЧДХШ, довголітній та знаний виховник української молоді, учитель Колегії св. Йосифа в Йорктоні

Останніми роками Брат Методій очолював "Куррікулюм комміте дивижен З Юкрайніян", що складається з дванадцять виховників учителів, призначених до того комітету Департаментом освіти при саскачеванському уряді

Завданням цього комітету було приготовити програму навчання української мови новою методою (зорово-слуховою) для 7-ої, 8-ої та 9-ої кляс.

В часі вручання Братові Методієві медалі та грамоти—він сказав, що приймає це відзначення в імені всіх членів комітету "Дивижен З Юкрайніян".

Окленд, Нова Зеляндія
1-го серпня 1968

До
Хвальної Редакції і Адміністрації
журналу "Голос Спасителя"
в Йорктоні, Канада

Вітаю Вас щиро з далекої Нової Зеляндії нашим християнським привітом Слава Ісусу Христу!

В коротких словах мого листа хочу висловити подяку за Ваш вельмицінний журнал, який одержую від побуту о редактора М. Щудла на місійних науках в Новій Зеляндії. Журнал містить багато цінних матеріялів, які скріплюють душу та поглиблюють віру в Божу правду. Я є людина, яка цікавиться суспільно-громадським і політичним життям нашої української спільноти в вільному світі. Одержував і далі одержую різні часописи і журнали, але відчував відсутність суто релігійного журналу. "Голос Спасителя" заповнив цю прогалину, і я завжди прочитую його з великою уважністю.

Мені дуже ясно й зрозуміло, що маю повинність заплатити належитість за журнал, на жаль, не зважаючи на мою добру волю, не вив'язуючись з тим зав-

ДОДАТОК SUPPLEMENT

МИТРОПОЛИТ МАКСИМ ГЕРМАНЮК У РИМІ

Рим (УПБ).—В перших днях місяця листопада прибув до Риму Кир Максим Германюк, Митрополит Українців Католиків Канади, щоб взяти участь у чергових нарадах і працях Секретаріяту для з'єднення християн, президентом якого був померлий 16 листопада кардинал А. Беа. Засідання Секретаріяту відбуваються кожного дня, і то вранці та по полудні, а беруть в ньому участь члени Секретаріяту, в більшості з єпископату цілого світу, в числі яких 30 Владик. Крім цього до Секретаріяту належить ряд визначних священиків з різних націй та різних монаших Згромаджень. Частина з них є консульторами і мають тільки дорадчий голос і права. Секретаріят для з'єдинення християн був встановлений, як відомо, в місяці червні 1960 року Папою Іваном XXIII. В'н відограв велику ролю і в підготові Вселенського Собору і в часі дій Собору, даючи важливий вклад у підготову соборових декретів, передусім декрету про Екуменізм та про Східні Церкви. По закінченні Собору Секретаріят далі продовжував і продовжує свою діяльність. Папа Павло VI наново затвердив його в січні 1966 р. Тепер його завданням є увести в практику ряд соборових постанов та підтримувати екуменічні зв'язки між християнськими Церквами, затіснювати їх, скріпляти і спільно змагати до осягнення повного з'єдинення всіх віруючих в Христа в одній Христовій Церкві. В останньому часі Святіший Отець збільшив число Секретаріяту новими важними номінаціями. До членів Секретаріяту належить тепер, між іншими, кардинал М. Фюрстенберг, префект Священної Конгрегації для Східніх Церков, і кардинал Ф. Шепер, префект Священної Конгрегації науки віри й моралі.

Митрополит Максим Германюк брав участь у працях згаданого Секретаріяту від самого початку і між архиєпископами, стоїть його ім'я на третьому місці. Він був постійно дуже активний і в часі Собору часописи часто згадували його виступи і його промови та звернення. До речі він одинокий з нашої української Ієрархії залишився і по закінченні Вселенського Собору на цьому важливому становищі. Тому й щороку він перебуває деякий час в Римі, при Секретаріяті для з'єднення християн. Цим разом Митрополит Максим є головою одної з підкомісій, тобто веде засідання і несе відповідальність за хід нарад і рішень багатьох членів. В часі свого перебування в Римі Митрополит Максим відвідав Блаженнішого Митрополита Кир Йосифа, що ось недавно вернувся зі своєї довгої пастирської подорожі по всіх країнах нашого українського поселення. Оба ієрархи бачились не так давно, бо ще в половині місяця вересня, в Буенос Айрес, куди Митрополит Максим супроводжав Блаженнішого Кард. Кир Йосифа, зачинаючи від Торонта, з дня 14 червня, через всю Канаду, З'єднані Стейти Америки, Колюмбію, Венесуелю й Бразилію. Це й він, Митрополит Германюк, невпинно настоював, щоб особа Первоієрарха Ісповідника появилась серед вірних українців в світі і своєю появою зміцнила нашу церковно-релігійну та всенародну єдність. Він прилюдно зайняв становище проти поділу нашої Церкви на парохії, єпископства і митрополії.

ЦІННИЙ ТВІР

Праці Українського Богословського Наукового Товариства—Том XV. **Твори Слуги Божого Митрополита Андрея Шептицького. Пастирські листи** (2. VIII. 1899 р.—7. IX. 1901 р.). Том I. Торонто, 1965. Стор.. В-237 † 277, разом 514. Ціна $7.00.

Цей твір поділено на дві частини. В першій частині д-р Анатоль Марія Базилевич дбайливо опрацював: **Введення у твори митрополита Андрея Шептицького, ЧСВВ.** (стор. В-9—В-237). Достойний автор ділить твори митроп Андрея на: Богословсько-душпастирські й аскетичні твори (В-22-В-54), конституційні письма. Манастирські устави (В-55—В-85), писання на тему церковної єдности (В-86—В-142), писання про обрядові справи (В-143—В-174), історичні твори (В-175—В-1828), його погляди на мистецтво (В-183—В-190), писання про суспільні теми (В-191—В-231), та закінчує їх загальним поглядом на письменницьку творчість митрополита (В-232—В-237).

В другій частині твор видрукувано в хронологічному поряд 13 пастирських листів митроп. Андрея (2-VIII. 1899—7. IX. 1901).

Ці дві частини попереджує: **Передмова** о. М. Гринчишина, ЧНІ., постулятора в справі беатифікації Слуги Божого Андрея Шептицького (В-5—В-6).

Мову й правопис до першого тому послань справив проф. др. Василь Лев. Технічною редакцією першого тому, як теж справленням мови введення займався ред. Олександер Мох.

В творах митрополита Андрея "у першу чергу відбивається обличчя цілого народу, його небесних і земних змагань, його страждань і бажань. Тим то Митрополит став великим українським церковним письменником і речником Католицької Церкви в нашім народі", як написано про нього у вступі до першого видання його творів, що поміщений також і в цьому томі (В-7).

Твір є дуже повчальний і заслуговує на масове поширення.

Р. Хом'як, ЧНІ.

* * *

Можна замовляти цей твір у

The Basilian Press
286 Lisgar Street,
Toronto 3, Ont., Canada.

ДЕВ'ЯТИЙ КОНГРЕС УКРАЇНЦІВ КАНАДИ

В Вінніпегу відбувся конґрес українців Канади від 12-14-Х 1968, в якім численні делегати і делегатки з цілої Канади взяли участь. Під час конґресу були цікаві і менше цікаві доповіді, спокійні і не дуже спокійні дискусії, похвали і догани. Все те нормальне в людськім житті та в житті народів, бо як у житті одиниць, так і в житті народів не все є завжди рожеве. Життя —це переплітання успіхів і невдач, радостей і смутків, шляхетної гордости і покори.

Під час конгресу були такі головні доповіді: "Наші осяги в Канаді і завдання на майбутнє", І. Г. Сирника, "Комітет Українців Канади" в другому чверть-столітті своєї дії", П. Плав'юка, "Ідейний зв'язок з українською громадою і служба інформації", Др. Б. Стебельського, "Українська молодь Канади", пані судді М. Ваврикової. Були й ще інші доповіді і промови. Дост. М. Шарп, міністер заграничних справ Канади промовляв під час концерту в авдиторії, але майже цілий час говорив про налад москалів на Чехо-словаччину, неначе б був на концерті чехословаків, а не українців.

Дискусії під час конґресу були цікаві, довгі і часом доволі гарячі.

Сам концерт складався з пісень, що їх відспівав хор п. Климкова. Це були гарні й нові пісні. Танцювальна група "Русалка" виконала гарні танці, теж нові танки, тому було приємно дивитися на них. Оркестра грала під батутою п. Комара.

Крім цього виступали дві співачки. **Джуліет і Йоанна Карасевич та співак** Едвард Іванко. На жаль пісні були майже всі в англійській мові, от хоча б Іванко відспівав п'ять пісень, з чого чотири по-англійськи, і тільки одну в українській мові, а Джуліет відспівала 4 пісні, з яких три в англійській мові, а тільки одну в українській, і Карасевич—6 пісень, 5 в англійській мові й одну в українській

Це викликало немиле враження між частиною глядачів і слухачів. Студентил СУСК зачали свистати і протестувати, і це зменшило вартість і настрій концерту. Про цей інцидент була згадка в вінніпеґськім щоденнику "Фри Прес". Оголошення під час концерту робив пан Семчишин, голова місцевого КУК-а. Около 3,000 людей було на концерті.

Конґрес закінчився бенкетом, на якім відчитано привіти і побажання. Привіт від прем'єра Канади Трудо був у двох мовах, англійській і українській Роздано 16 Шевченківських нагород визначним громадянам і працівникам між нашим народом.

Кінцеве слово виголосив Всесв. о прелат В. Кушнір, якого знову вибрано на голову КУК-а. На бенкеті були ВПреосв. митр. Максим Германюк, ЧНІ. і Преосв. владика Борис Яковкевич.

Вінніпеґ, Ман., 15-Х, 1968
о. М. Щудло, ЧНІ

ВІДЗНАЧЕННЯ ПРЕП. БРАТА МЕТОДІЯ, ЧБХШ
в часі Конгресу КУК у Вінніпезі

В часі останнього конґресу Комітету українців Канади, що відбувся в початках місяця жовтня у Вінніпегу шістнадцять визначних церковних, громадських тя політичних діячів української спільноти в Канаді отримали медалю з портретом Тараса Шевченка, видану ще в 1961-му році з нагоди 100-річчя смерти найбільшого українського поета та з відповідним текстом по-мистецьки виконану грамоту

Одним з тих, що отримали цю медалю та грамоту був Преподобний Брат Методій ЧДХШ, довголітній та знаний виховник української молоді, учитель Колегії св. Йосифа в Йорктоні.

Останніми роками Брат Методій очолював "Куррікулюм комміте дивижен 3 Юкраїніян", що складається з дванадцять виховників учителів, призначених до того комітету Департаментом освіти при саскачеванському уряді.

Завданням цього комітету було приготовити програму навчання української мови новою методою (зорово-слуховою) для 7-ої, 8-ої та 9-ої кляс

В часі вручання Братові Методієві медалі та грамоти—він сказав, що приймає це відзначення в імені всіх членів комітету "Дивижен 3 Юкраїніян".

Окленд, Нова Зеляндія
1-го серпня 1968

До
Хвальної Редакції і Адміністрації
журналу "Голос Спасителя"
в Йорктоні, Канада.

Вітаю Вас щиро з далекої Нової Зеляндії нашим християнським привітом: Слава Ісусу Христу!

В коротких словах мого листа хочу висловити подяку за Ваш вельмицінний журнал, який одержую від побуту о редактора М. Щудла на місійних науках в Новій Зеляндії. Журнал містить багато цінних матеріялів, які скріпляють душу та поглиблюють віру в Божу правду. Я є людина, яка цікавиться суспільно-громадським і політичним життям нашої української спільноти в вільному світі. Одержував і далі одержую різні часописи і журнали, але відчував відсутність суто релігійного журналу. "Голос Спасителя" заповнив цю прогалину, і я завжди прочитую його з великою уважністю.

Мені дуже ясно й зрозуміло, що маю повинність заплатити належитість за журнал, на жаль, не зважаючи на мою добру волю, не вив'язуючись з тим завданням як слід. З Нової Зеляндії є труднощі висилати гроші до інших країн. На це потрібно спеціяльних дозволів, аплікацій і т.д. Колись я вносив аплікації і одержував дозвіл, одначе не можна того робити надто часто. Шукаю інших шляхів і вони знаходяться…

Здоровлю о. редактора М. Щудла від себе, моєї родини та нашої української громади в Окленді.

Остаюсь з правдивою пошаною,

В. Креховець.

МОДЕЛЬФАРМ, САСК.

В неділю, 10-го листопада 1968 року, в лічниці св. Павла в Саскатуні, Саск., померла **Параскевія Середа,** проживши 82 роки та прийнявши св. Тайни.

Покійна Параскевія—це дочка Григорія Іванюха і Катерини з роду Середів, що народилася 2-го лютого 1886 року в селі Ляшки, повіт Ярослав, Україна. Літом 1905 року приїхала до Канади та поселилась в Модельфарм, де вже жили її односельчани. Дня 22-го лютого 1913 року вийшла заміж за односельчанина Панька Середу, з яким прожила поверх 54 роки. В Модельфарм вони фармерували та стали членами-основоположниками церкви Покрови Богоматері в Модельфарм. Її чоловік Панько помер 9-го березня 1967 року. Покійна любила помагати ближнім, брати чинну участь у богослуженнях і часто приступати до св. Тайн.

Похорон відбувся 14-го листопада з церкви Покрови Божої Матері в Модельфарм. Похоронні богослуження відслужив о. Роман Хом'як, ЧНІ., і сказав прощальне слово. Покійну поховано на місцевому парафіяльному цвинтарі.

В парафіяльній залі відбувся поминальний обід, що про нього подбала родина. Збірку в сумі $16.84, яку перевели М. Салапак і Д. Попик, призначено на пресовий фонд "Голосу Спасителя". Жертводавцям щира подяка, за ласкаві жертви, а бл. п. Параскевії Середі нехай Бог дасть царство небесне!

Присутній.

OLESHA, SASK.

Funeral services for the late **Olga Marie Prystay,** daughter of Paul H. and Mary (Tulik) Prystay of Buchanan, Sask., were held in the Olesha Ukrainian Catholic Church, with Rev. P. Hardybala of Buchanan singing Requiem Mass on November 11 at 10 a.m.

Burial was in the family section of the parish cemetery. Gibney's Funeral Home of Canora was in charge of arrangements. Prayers were said at services held in Gibney's Funeral Home on Sunday evening at 8:00 p.m

Olga Marie Prystay, a 23 year old woman, died in the Yorkton Union Hospital late Friday night, November 8, 1968 of injuries received when she was hit by a car while crossing Broadway at 7.45 p.m. Friday evening at the intersection of James Avenue. She was crossing Broadway from South to North. A vehicle in the inside westbound lane stopped to let her across, but another vehicle in the outside westbound lane didn't stop and hit her. Miss Prystay was thrown some distance. She was taken to the Yorkton Union Hospital by Greene's Ambulance where she died shortly after 11 p.m.

Miss Prystay was born on January 16, 1945 in the Olesha district north of Buchanan. She was educated in the Olesha School. After completing her education, she worked for two years in Preeceville and two years in Saskatoon. In March of 1968, she secured employment in Yorkton. At the time of the accident she was employed with Zeller's County Fair in Yorkton.

Besides her parents of Buchanan, Miss Prystay is survived by one sister Mrs. Zonia Gulka, farming a few miles from her parental home, a brother Nestor, married and teaching in Canora, and

Бл. п. Йосифа Струтинська
Допис про неї появився в Додатку "Голосу Спасителя" за вересень 1968 р.

two younger brothers, Joseph and Louis at home.

Pallbearers were brothers Nestor, Joseph and Louis, brother-in-law Ed Gulka and cousins Peco Chorney and Bill Prystai of Yorkton

May her soul, through the mercy of God, rest in peace!

HOLAR, SASK.
Funeral of Demko Pasternak

It was a pleasant and moving surprise to see our good bishop A. Roborecki D.D. and his Vicar General, Msgr. J. Olynyk and the Very Rev. Paul Maluga, Provincial Superior of the Ukrainian Redemptorists to come spontaneously and join the both local pastors V. Korba and M. Baraniecki, C.SS.R. in the performance of the funeral services of one of the oldest local pioneers, the late Demko Pasternak at the St. Demetrius church in Holar, July 4th, 1968.

The deceased lived for the past fifteen years and concluded his pious and edifying life in the city of Saskatoon on June 30, 1968 at the age of 91.

The Reverend Fathers concelebrated the Pontifical Funeral Mass. Fr. Korba eulogized in Ukrainian, Fr. Baraniecki in English and the Bishop spoke on kindly deeds of a generous man.

Dinner was held in the parish hall, during which the two other Fathers were invited to say a few words.

$39.45 was collected for the press during dinner. Equal sums to be divided between The Redeemer's Voice and the Ukrainian News.

Mr. Joseph Pasternak, son of the deceased Demko thanked all present, clergy, relatives and friends for taking part in the funeral service on behalf of the family. Demko Pasternak was born in 1876 in Uwysla, Western Ukraine. He came to Canada in 1904. He married Josephine Maydaniuk in 1909 and settled on a homestead ten miles South of Elfros, Sask. Here he spent 41 of his best

Demko Pasternak

years when he moved to Saskatoon. Demko Pasternak of happy memory was a father of five sons and four daughters. They are by name: Peter, John and Joseph, (Michael and Alexander died in childhood) Angela Domshey, Mary, Katherine Addington, and Julia Hood.

There are now twenty-four grandchildren and nine great-grandchildren.

May the soul of the deceased Demko rest in peace.

Дев'ятниця за з'єднання Церков

Ісус Христос звертався до небесного Отця з молитвою "щоб усі були одно" (Іван 17, 21). Від 17 до 25 січня триває час, що є особливо призначений на молитви й проповіді про з'єднання всіх християн і чесних людей в одній, святій, соборній і апостольській Церкві. В тому часі в церкві Матері Божої Неустанної Помочі в Йорктоні, Саск., отці відправлятимуть дев'ятницю Служб Божих в намірені з'єднання всіх християн і чесних людей в одній Церкві, щоб була "одна отара і один пастир" (Іван 10, 16).

Чи Ви не хотіли б причинитися до цього Божого діла? Коли так, перешліть свою лепту на ту дев'ятницю Служб Божих за з'єднання Церков.

NOVENA FOR THE UNITY OF THE CHURCH
JANUARY 17 to JANUARY 25

Here at the Shrine of Our Mother of Perpetual Help in Yorkton, Sask., Canada, from JANUARY 17 to JANUARY 25 we shall offer up a special Novena of Masses in honor of Our Mother of Perpetual Help, begging Almighty God to have mercy on all Christians and unite them into one fold under one Shepherd.

Dear Father:

Kindly add MY INTENTIONS to Our Mother of Perpetual Help's Novena.

- ☐ health
- ☐ employment
- ☐ happy marriage
- ☐ family peace
- ☐ success at work
- ☐ success at studies
- ☐ financial help
- ☐ sick friend
- ☐ return to Sacraments
- ☐ thanksgiving
- ☐ for vocations
- ☐ special intention

Enclosed find my Novena offering $............

Please send all intentions & donations to:

FATHER ROMAN CHOMIAK, C.SS.R.
ST. MARY'S CHURCH,
YORKTON, SASK., CANADA.

ифа Струтинська
появився в Додатку
еля" за вересень 1968 р.

thers, Joseph and Louis

re brothers Nestor, Jo-
brother-in-law Ed Gul-
Peco Chorney and Bill
on.
through the mercy of
re'

AR, SASK.
Demko Pasternak

l bishop A. Roborecki
icar General, Msgr. J.
Very Rev. Paul Maluga,
rior of the Ukrainian
o come spontaneously
h local pastors V. Kor-
aniecki, C.SS.R. in the
the funeral services of
local pioneers, the late
k at the St. Demetrius
July 4th, 1968.
lived for the past fif-
oncluded his pious and
the city of Saskatoon
at the age of 91.

The Reverend Fathers concelebrated the Pontifical Funeral Mass. Fr. Korba eulogized in Ukrainian, Fr. Baraniecki in English and the Bishop spoke on kindly deeds of a generous man.

Dinner was held in the parish hall, during which the two other Fathers were invited to say a few words.

$39.45 was collected for the press during dinner. Equal sums to be divided between The Redeemer's Voice and the Ukrainian News.

Mr. Joseph Pasternak, son of the deceased Demko thanked all present, clergy, relatives and friends for taking part in the funeral service on behalf of the family. Demko Pasternak was born in 1876 in Uwysla, Western Ukraine. He came to Canada in 1904. He married Josephine Maydaniuk in 1909 and settled on a homestead ten miles south of Elfros, Sask. Here he spent 41 of his best

Demko Pasternak.

years when he moved to Saskatoon. Demko Pasternak of happy memory was a father of five sons and four daughters. They are by name: Peter, John and Joseph, (Michael and Alexander died in childhood) Angela Domshey, Mary, Katherine Addington, and Julia Hood.

There are now twenty-four grandchildren and nine great-grandchildren.

May the soul of the deceased Demko rest in peace.

ятниця за з'єднання Церков

авертався до небесного Отця з молитвою "щоб усі були одно"
від 17 до 25 січня триває час, що є особливо призначений на мо-
ді про з'єднання всіх християн і чесних людей в одній, святій,
ольській Церкві. В тому часі в церкві Матері Божої Неустанної
тоні, Саск., отці відправлятимуть дев'ятницю Служб Божих в
ння всіх християн і чесних людей в одній Церкві, щоб була
ин пастир" (Іван 10, 16).

ли б причинитися до цього Божого діла? Коли так, перешліть
дев'ятницю Служб Божих за з'єднання Церков.

ENA FOR THE UNITY OF THE CHURCH

JANUARY 17 to JANUARY 25

rine of Our Mother of Perpetual Help in Yorkton, Sask., Canada,
17 to JANUARY 25 we shall offer up a special Novena of Masses
Mother of Perpetual Help, begging Almighty God to have mercy
nd unite them into one fold under one Shepherd.

INTENTIONS to Our Mother of Perpetual Help's Novena.

t
riage
e
work
tudies

☐ financial help
☐ sick friend
☐ return to Sacraments
☐ thanksgiving
☐ for vocations
☐ special intention

y Novena offering $............
intentions & donations to:

FATHER ROMAN CHOMIAK, C.SS.R.
ST. MARY'S CHURCH,
YORKTON, SASK., CANADA.

ДОДАТОК SUPPLEMENT

REDEEMER'S VOICE, YORKTON, SASK. — MARCH, 1969

ВПР. О. ВОЛОДИМИР КРАЄВСЬКИЙ, ЧНІ., ВИЇХАВ НА МІСІЙНУ ПРАЦЮ ДО АВСТРАЛІЇ

18 років тому, Отці Редемптористи започаткували місійну працю в Австралії. Першими місіонерами були Преп. отці Николай Коп'яківський, ЧНІ і Франц Боский, ЧНІ. Потім виїхав туди Преп. о. Степан Масло, ЧНІ. Минулого року протоігуменат О.О. Редемптористів у Вінніпеґу іменував Впр. о. Володимира Краєвського, ЧНІ., з Вашінгтону до Австралії, щоб продовжувати розпочату працю серед нашого україн-

Впр. о. Володимир Краєвський, ЧНІ.

ського народу, який там поселився по другій світовій війні.

Отець Володимир Краєвський вступив до новіціяту О.О. Редемптористів у Збоїсках біля Львова 1923 року. Філософічні й богословські студії скінчив у Боплято, Бельгія. У серпні 1936 року прибув до Канади на місійну працю. Спочатку душпастирював в йорктонській окрузі. Від 1937-48 проповідав місії й реколекції в Канаді й ЗСА. В 1948 р. став парохом церкви св. Івана Хрестителя в Нюарку, Н. Дж. Як парох ревно помагав новоприбулим українцям з Европи устаткуватися в ЗСА. За його старанням побудовано нову парафіяльну школу за $300,000.00. Також придбав місце під будову нової церкви та набув теперішню резиденцію для отців Редемптористів у Нюарку. Під його проводом парафія св. Івана Хрестителя в Нюарку так гарно розвивалася, що сьогодні вона є одною з найкращих парафій в цілій Філядельфійській архиепархії.

У Чині він занимав важливі уряди. Коли йорктонська віце-провінція стала вивищена до стану провінції, він був першим протоігуменом О.О. Редемптористів у Канаді й ЗСА. Він був також радником епископської консисторії в Філядельфії і членом подружнього суду. У липні 1968 р. був іменований адміністратором парафії Пресв. Родини в Вашінґтоні.

На прохання апостольського екзарха, Преосв. Кир Івана Прашка, вислати до Австралії хоча б одного священика, протоігуменат О.О. Редемптористів рішив вислати досвідченого місіонера, який проповідав би місії й реколекції для нашого народу в містах і селах. Вибір впав на о. Володимира Краєвського.

У вівторок, 7-го січня 1969 р. о. Краєвський виїхав з Вашінґтону до Австралії. Він замешкає в домі О.О. Редемптористів у Пеннант Гилс біля Сиднею.

Бажаємо о. Краєвському Божого благословення в його місійній праці серед нашого народу в Австралії.

ЗАСЛУЖЕНИЙ СВЯЩЕНИК о. С. СЕМЧУК

Всесв. о. шамбелян Степан Семчук

Ці скромні рядки про о. шамбеляна Степана Семчука не можуть виявити повної ревности душі душпастиря, організатора та письменника. Скільки жертви, труду, праці, молитов і любови для українського народу виявило його душу!

О. Семчук народився 2-го листопада 1899 р. у Львові, в столиці Західної України, де відбував свою науку. Рівнож продовжував свою науку в Чесанові і Перемишлі. В 1918 р. доля застала його при війську в Італії. Коли почалась большевицька революція о. ювілят відбув офіцерський курс і служив при Українській Армії, а опісля попав у ворожий полон. Після звільнення з полону студіював в Семінарії у Львові і Перемишлі, а свячення на священика приняв 1923 р. До Канади приїхав на місійну працю в 1928 р. Першу Службу Божу відправив у Гонор, Ман. Короткий час був священиком при українській католицькій парохії на Бойд вул. Згодом в Саскачевані душпастирював в околицях Альвена, Канора, Вакав, Єлов Крік, Курокі, Фостон, Веригин, Бюкенен, Куликів.

Пригадую дуже добре, як ревно о. шамбелян сповняв свої душпастирські обов'язки. З повною посвятою і любов'ю до свого народу почав в 1932 р. організувати Братство Українців Католиків Канади. Перші числа Бюлетеню були скромні, бо не було машин до друковання, але змістом вони були цікаві і цінні. Помимо дуже важкої тоді депресії ідея БУК скоро ширилася і здобувала широкі круги Українців Католиків. Були тоді, як звичайно, і деякі противники нової організації, але ідея перемогла.

Початки БУК-а від 1932 року, як здорове зерно зростає і стається одним із складових організацій в КУК.

В 1934 р. о. ювілят був теж основником Інституту Маркіяна Шашкевича в Саскатуні, Саск., як рівнож такого самого Інституту у Вінніпеґу.

Протягом 50-літньої душпастирської праці о. шамб. Семчук у Вінніпеґу, як парох церкви св. Покрови, цілим єством дбав про наш нарід. Поза духовною працею для наших людей, сплачував належитості то побудував парохіяльну залю.

В 1946 р. назначено його епархіяльним опікуном іміґрації, яку то функцію він сповняв жертвенно, помагаючи новоприбулим матеріяльно, а також при підшуканні праці і мешкання. Тоді теж о. Семчук написав інформаційну брошуру, як помагати новоприбулим при навчанні англійської мови, як рівнож про канадійське горожанство. Зокрема багато праці вложив о. ювілят при видаванні ґазети "Будучність Нації", в якій спів-працював, а в міжчасі видавав теж книги та поезії. В кожнім рядку його писань пливе щира християнська любов.

Помагав теж при церкві Неустанної Помочі. Теж помагає в редакції "Поступ", як також секретарює в Т-ві св. Йосафата, котре помагає біднішим церквам.

В році 1961 о. ювілят був назначений шамбеляном за свою невтомну працю, за щиру любов ближнього, за вірну службу для Бога і народу.

В неділю 8-го грудня 1968 р. вшанували о. шамб. Степана Семчука у Вінніпеґу українці католики окремим бенкетом. Боже благослови його на "Многі літа".

Я. С.

МОДЕЛЬФАРМ, САСК.
Смерть піонерки

У фовмлейській лічниці, 10-го січня 1969 року, смертю праведних упокоїлася в Бозі бл. п. **Катерина Середа,** з дому Лозовських, одна з найбільш заслужених членкинь парафії Покрова Пресв. Богородиці в Модельфарм. Зберігаючи свідомість до смерти, відійшла

Бл. п. Катерина Середа

з цього світу тихенько, як тихо плило завжди її правдиво християнське життя, повне діл милосердя і любови ближнього. Покійна походила з села Лази, повіт Ярослав, Україна, де прийшла на світ 18-го березня 1875 року, провела свої дитячі й дівочі роки та повінчалась з Іваном Середою в 1893 році.

До Канади вони приїхали в травні 1904 року й поселились на гомстеді в окрузі Фовмлейк, Саск., де вони прожили ціле своє трудяще життя та стали основоположниками першої і другої церкви Покрова Божої Матері в Модельфарм. Піонерське життя було трудне, повне тяжкої праці, невигід та прикрих переживань. Одначе як її муж, так само бл. п. Катерина знали як використати його якнайкраще. Бог поблагословив їх великою родиною: 4-ма дочками: Анастасія зам. за Григор. Спільчак в Айтуні, Марія зам. за Вас. Шевчук в Мус Джа, Йоанна, що померла дитиною і Єва, що вступила до Сестер Служебниць П.Н.Д.М., і тепер називається Сестра Венедикта, кол. учителька й настоятелька в Академії Преосв. Серця Христового в Йорктоні, а тепер в Римі працює при Генеральній Курії Згромадження Сестер Служебниць, та 4-ма синами: Василь і Михайло фармерують в Модельфарм, Дмитро живе в Едмонтоні і є відомим доктором, та Петро, що живе в Оттаві й займається, як мґр. хемії, дослідами при Національній Раді Канади. Своїх дітей вони виховали в релігійній і національній свідомості.

П-во Іван і Катерина Середи є зразком до наслідування і світлим прикладом для інших, як належить виховувати дітей, щоб зберегти їх для Бога, Української Католицької Церкви, рідного народу та Канади. Своїм трудолюбним і жертвенним життям вони причинилися до зросту нашого релігійного й національного життя в Канаді.

Покійна була не тільки доброю дружиною для свого чоловіка, з яким прожила поверх 57 років, (який помер 3-го серпня 1950 року), дбайливою матір'ю для своїх дітей, але теж і доброю сусідкою та тішилась загальною пошаною й любов'ю всіх, що її знали й шанували. Бл. п. Катерина була доброю і ревною парафіянкою, постійно брала активну участь у наших прекрасних богослуженнях і завжди приступала до св. Тайн. Визначалася великим почитанням Пресв. Богородиці, багато молилася на вервиці та складала жертви на релігійні й народні цілі. Бог поблагословив покійну довгим віком, бо прожила 93 роки, 9 місяців і 21 день. Покійна залишила в глибокому смутку, крім вищезгаданих дітей, 27 внуків, 42 правнуків і 7 пра-правнуків. Павліна Середа, внучка покійної, також вступила до наших Сестер Служебниць, де стала Сестрою Герардою і учителькою.

Похоронні відправи відбулись 13 і 14 січня в церкві Покрови Пресв. Богородиці в Модельфарм. Похоронні богослуження відслужив о. Роман Хом'як, ЧНІ. і сказав прощальне слово. Покійну похоронено на місцевому парафіяльному цвинтарі. Не зважаючи на поширену "флю" і сніговію, в похоронних відправах взяли участь, крім численної родини, три Сестри Служебниці: Юстина і Фотинія з Йорктону та Ілія з Давфин, Ман., і багато вірних.

По похороні родина гостила всіх учасників у парафіяльній залі поминальним обідом, під час якого син Петро, в імені родини, зложив усім подяку за вияви співчуття, за останню земську послугу, за молитви й жертви на Служби Божі за упокій їхньої незабутньої матері.

Господи, подай спочинок душі Твоєї слуги Катерини в тому місці, в якім Ти і Твої святі спочивають, бо Ти один чоловіколюбець!

Присутній.

ПОМЕРЛА МАТИ ОТЦЯ С. С. ШАВЛЯ, ЧНІ.

З рідних земель прийшла вістка, що 6 листопада 1968 р. померла в Жиравці біля Львова, проживши 93 роки бл. п. Емілія Шавель. Покійна проживала ввесь час у рідному селі. Не потрапили її вивезти на Сибір 1950 р., коли забрали її сина і невістку з дітьми та вивезли силою на Сибір. Большевики полишили її в селі на ласку добрих людей. По якомусь часі змогла повернутися до власної хати, в якій проживала до смерти. В останніх роках тяжко хворувала, особливо на ноги. Похорон відбувся 8 листопада ц.р. серед великого здвигу народу. Похоронено її на цвинтарі при церкві св. Архистратига Михаїла в Жиравці. Була найстаршою особою в цілій околиці.

Оплакують її смерть дочка Емілія (заміжна Карпа), що проживає з дітьми в містечку Щирці біля Львова, син о. Степан С. Шавель у Йорктоні, та наймолодший син Микола, що проживає з родиною в Калуші, Західня Україна. Осталося велике число внуків і правнуків, розкинених по всіх частинах України: у Львові, Раві Руській, та Доброполю, Донецької области. В день похорону всі внуки з найдальших сторін України з'їхалися, щоб померлу занести до гробу. Вічна їй пам'ять!

Семчук

В 1946 р. назначено його епархіяльним опікуном іміґрації, яку то функцію він сповняв жертвенно, помагаючи новоприбулим матеріяльно, а також при підшуканні праці і мешкання. Тоді теж о. Семчук написав інформаційну брошуру, як помагати новоприбулим при навчанні англійської мови, як рівнож про канадійське горожанство. Зокрема багато праці вложив о. ювілят при видаванні ґазети "Будучність Нації", в якій спів-працював, а в міжчасі видавав теж книги та поезії. В кожнім рядку його писань пливе щира християнська любов.

Помагав теж при церкві Неустанної Помочі. Теж помагає в редакції "Поступ", як також секретарює в Т-ві св. Йосафата, котре помагає біднішим церквам.

В році 1961 о. ювілят був назначений шамбеляном за свою невтомну працю, за щиру любов ближнього, за вірну службу для Бога і народу.

В неділю 8-го грудня 1968 р. вшанували о. шамб. Степана Семчука у Вінніпеґу українці католики окремим бенкетом. Боже благослови його на "Многі літа".

П. С.

МОДЕЛЬФАРМ, САСК.
Смерть піонерки

У фовмлейській лічниці, 10-го січня 1969 року, смертю праведних упокоїлася в Бозі бл. п. **Катерина Середа**, з дому Лозовських, одна з найбільш заслужених членкинь парафії Покрова Пресв. Богородиці в Модельфарм. Зберігаючи свідомість до смерти, відійшла

Бл. п. Катерина Середа

з цього світу тихенько, як тихо плило завжди її правдиво християнське життя, повне діл милосердя і любови ближнього. Покійна походила з села Лази, повіт Ярослав, Україна, де прийшла на світ 18-го березня 1875 року, провела свої дитячі й дівочі роки та повінчалась з Іваном Середою в 1893 році.

До Канади вони приїхали в травні 1904 року й поселились на гомстеді в окрузі Фовмлейк, Саск., де вони прожили ціле своє трудяще життя та стали основоположниками першої і другої церкви Покрова Божої Матері в Модельфарм. Піонерське життя було трудне, повне тяжкої праці, невигід та прикрих переживань. Одначе як її муж, так само бл. п. Катерина знали як використати його якнайкраще. Бог поблагословив їх великою родиною: 4-ма дочками: Анастасія зам. за Григор. Спільчак в Айтуні, Марія зам. за Вас. Шевчук в Мус Джа, Йоанна, що померла дитиною і Єва, що вступила до Сестер Служебниць П.Н.Д.М., і тепер називається Сестра Венедикта, кол. учителька й настоятелька в Академії Преосв. Серця Христового в Йорктоні, а тепер в Римі працює при Генеральній Курії Згромадження Сестер Служебниць, та 4-ма синами: Василь і Михайло фармерують в Модельфарм, Дмитро живе в Едмонтоні і є відомим доктором, та Петро, що живе в Оттаві й займається, як мґр. хемії, дослідами при Національній Раді Канади. Своїх дітей вони виховали в релігійній і національній свідомості.

П-во Іван і Катерина Середи є зразком до наслідування і світлим прикладом для інших, як належить виховувати дітей, щоб зберегти їх для Бога, Української Католицької Церкви, рідного народу та Канади. Своїм трудолюбним і жертвенним життям вони причинилися до зросту нашого релігійного й національного життя в Канаді.

Покійна була не тільки доброю дружиною для свого чоловіка, з яким прожила поверх 57 років, (який помер 3-го серпня 1950 року), дбайливою матір'ю для своїх дітей, але теж і доброю сусідкою та тішилась загальною пошаною й любов'ю всіх, що її знали й шанували. Бл. п. Катерина була доброю і ревною парафіянкою, постійно брала активну участь у наших прекрасних богослуженнях і завжди приступала до св. Тайн. Визначалася великим почитанням Пресв. Богородиці, багато молилася на вервиці та складала жертви на релігійні й народні цілі. Бог поблагословив покійну довгим віком, бо прожила 93 роки, 9 місяців і 21 день. Покійна залишила в глибокому смутку, крім вищезгаданих дітей, 27 внуків, 42 правнуків і 7 пра-правнуків. Павліна Середа, внучка покійної, також вступила до наших Сестер Служебниць, де стала Сестрою Ґерардою і учителькою.

Похоронні відправи відбулись 13 і 14 січня в церкві Покрови Пресв. Богородиці в Модельфарм. Похоронні богослуження відслужив о. Роман Хом'як, ЧНІ. і сказав прощальне слово. Покійну похоронено на місцевому парафіяльному цвинтарі. Не зважаючи на поширену "флю" і сніговію, в похоронних відправах взяли участь, крім численної родини, три Сестри Служебниці: Юстина і Фотинія з Йорктону та Ілія з Давфин, Ман., і багато вірних.

По похороні родина гостила всіх учасників у парафіяльній залі поминальним обідом, під час якого син Петро, в імені родини, зложив усім подяку за вияви співчуття, за останню земську послугу, за молитви й жертви на Служби Божі за упокій їхньої незабутньої матері.

Господи, подай спочинок душі Твоєї слуги Катерини в тому місці, в якім Ти і Твої святі спочивають, бо Ти один чоловіколюбець!

Присутній.

ПОМЕРЛА МАТИ ОТЦЯ С. С. ШАВЛЯ, ЧНІ.

З рідних земель прийшла вістка, що 6 листопада 1968 р. померла в Жиравці біля Львова, проживши 93 роки бл. п. Емілія Шавель. Покійна проживала ввесь час у рідному селі. Не потрапили її вивезти на Сибір 1950 р., коли забрали її сина і невістку з дітьми та вивезли силою на Сибір. Большевики полишили її в селі на ласку добрих людей. По якомусь часі змогла повернутися до власної хати, в якій проживала до смерти. В останніх роках тяжко хворувала, особливо на ноги. Похорон відбувся 8 листопада ц.р. серед великого здвигу народу. Похоронено її на цвинтарі при церкві св. Архистратига Михаїла в Жиравці. Була найстаршою особою в цілій околиці.

Оплакують її смерть дочка Емілія (заміжна Карпа), що проживає з дітьми в містечку Щирці біля Львова, син о. Степан С. Шавель у Йорктоні, та наймолодший син Микола, що проживає з родиною в Калуші, Західня Україна. Осталося велике число внуків і правнуків, розкинених по всіх частинах України: у Львові, Раві Руській, та Доброполю, Донецької области. В день похорону всі внуки в найдальших сторін України з'їхалися, щоб померлу занести до гробу. Вічна їй пам'ять!

ВІННІПЕҐ, МАН.
Померла Марія Петрик

2 січня 1969 р. відбувся похорон бл. п. Марії Петрик, яка померла 29 грудня 1968 р. в шпиталі в Йорктоні, Саск. Похоронні відправи були в катедрі Св. Володимира й Ольги в Вінніпеґу. Впреп. о. мітрат В. Кушнір відправив заупокійну Літургію в асисті Впреп. о. протоігумена П. Малюги, ЧНІ., о. ігумена М. Кучмяка, ЧНІ. що прибув із Йорктону, Впр. о. Ів. Кристаловича і Всеч. о. Р. Кисілевського.

Дня 1 січня ввечері була Панахида в похороннім заведенні Завідовського.

Бл. п. Марія Петрик

По Панахиді о. П. Малюґа сказав коротке слово, висловлюючи співчуття родині покійної.

Митрополит Кир Максим Ґерманюк, ЧНІ. і Владика Саскатуну, А. Робоерецький були приявні на Літургії. Приятелі, родина і знайомі покійної були на похороні. При кінці Літургії о. мітрат Кушнір виголосив проповідь, в якій зложив співчуття мужеві Петрові і дочкам Стефанії, що є лікаркою в Йорктоні, і Єлисаветі, що проживає так само в Йорктоні. На похороні були чоловіки обидвох сестер, лікар П. Потоцький і адвокат Юрій Петришин.

Тіло покійної Марії зложено на цвинтарі Всіх Святих в Вінніпеґу. По похороні було прийняття для всіх тих, що були на похороні. Це прийняття було в залі Св. Володимира й Ольги. Ввечорі родина покійної мала вечерю для знайомих у готелі Марлборо.

Покійна Марія Петрик народилася в селі Козівка в Західній Україні, пов. Тернопіль. Вона приїхала до Канади в 1910 р. і в 1911 р. вийшла заміж за Петра Петрика. В 1928 р. родина Петриків перенеслася до Сифтону і там проживала аж до 1949 р. В тім році вона вернулася до Вінніпеґу і там залишилася аж до 1966 р. Тоді панство Петрики виїхали до Йорктону, щоб бути близько своїх дочок.

Покійна Марія була дуже жертвенною, працьовитою та побожною жінкою. Священики й єпископи були завжди сердечно вітані в їх домі. Вона примірно виховала свої діти.

Покійна трудилась в різних церковних організаціях, бо любила свою церкву і нарід. Покійна з дому звалася Гуйда.

Останніми часами покійна хворувала. Перед смертю вона пробула місяць у шпиталі. В 1954 р. в родині Петриків помер син Йосип. Її сестра, пані Текля Ковальчук, померла в 1955 р., а три брати: Михайло в 1958; в тім самім році помер другий брат Олександер, а третій, Іван, у 1963 р.

Покійна залишила в смутку мужа Петра, дві згадані дочки і трьох онуків, синів панства Петришиних у Йорктоні.

Учні з Колеґії Св. Володимира в Роблині співали Службу Божу під час похорону. Всі вони походять із Вінніпеґу, де пробувають на різдвяних вакаціях.

Труну покійної несли Мих. Гуйда. Денис Гуйда, Едвард Мазур і Петро Кісель.

З цієї сумної нагоди складаємо співчуття засмученій родині покійної, особливо її мужеві Петрові.

Покійній, хай буде вічная пам'ять!

* * * * * *

В четвер, 6-го лютого 1969 року, в сороковий день смерти, о. М. Кучмяк і о. Р. Хом'як, ЧНІ. відспівали Божественну Літургію і Панахиду в церкві Божої Матері в Йорктоні за упокій душі бл. п. Марії Петрик. Поминальне богослуження замовили муж Петро та діти. По відправі в церкві, родина подбала про прийняття в парафіяльній залі для всіх численних присутніх, що взяли участь у цих богослуженнях. З цього приводу о. парох М. Кучмяк зложив співчуття мужеві Петрові, дітям та всій родині покійної. Д-р Степанія Потоцька, в імені родини, подякувала отцям і всім присутнім, що взяли участь у цих поминках.

ҐРЕНДВ'Ю, МАН.
Бл. п. Николай Юрків

Дня 13 грудня 1968 р. упокоївся в Бозі бл. п. Николай Юрків в 79 році свого трудящого життя. Уродився він в травні 1889 році. Маючи 13 літ, приїхав зі своїми родичами, братом і сестрою до Канади. Замешкали у фармерській околиці Зорі біля Давфину. Після одного року перенеслися на фарму в Грифтон біля Ґрендв'ю.

В 1911 році Николай Юрків одружився з Федорою Хомишин і почав фар-

Бл. п. Николай Юрків

мерувати на власній фармі. Це були дуже тяжкі часи. Не було відповідної машинерії і не було грошей купити. Він був одним з перших організаторів церковної громади. Його стараннями, при помочі других піонерів, збудовано гарну церковцю в Грифтоні, яка ще досі стоїть. В цій околиці він фармерував 24 роки. Там було замало землі і земля не була врожайна, а родина була велика і тому купив він фарму на захід від Ґрендв'ю в Мавнтейн Ґап. Тут проживав 25 літ. Він теж і тут став одним з перших організаторів парафії. Разом з другими піонерами збудував церкву св. Іллі в Ґрендв'ю. Він дуже любив свою Українську Католицьку Церкву, любив свій нарід, мову і звичаї. Через цілих 42 роки служив при священику, як церковний старший брат. Без різниці чи дощ чи сніговія він піхотою йшов до церкви на всі богослуження. Читав і передплачував "Українські Вісті", "Поступ" і "Голос Спасителя". Радів розвитком релігійного і культурного українського життя в Канаді. В 1960 році почав хворувати і перейшов з родиною на сталий побут до містечка Ґрендв'ю. Виховав 14 дітей, з яких дві доньки померли малими дітьми, а син Дмитро помер у 1950 році.

Дуже величавий похорон бл. п. Николая відбувся 17 грудня 1968 року. В церкві св. Іллі в Ґрендв'ю заупокійну св. Літургію відслужили два священики: місцевий парох о. Ярослав Головатий і о. Петро Криворучка з Канори. Вони обидва теж виголосили прощальні проповіді. Було дуже багато людей на похоронних богослуженнях. Похоронено його на цвинтарі в Ґрендв'ю.

Після похорону відбувся спільний обід на якому була родина і всі парафіяни. Про покійного промовляли: о. П. Криворучка і о. Я. Головатий. Вони казали, що бл. п. Николай був дуже релігійний, доброго серця, веселої вдачі і свідомий українець. В релігійному дусі виховав своїх дітей, які любили і шанували свого тата. Бл. п. Николай лишив у глибокому смутку дружину, вдову Федору, 7 синів: Івана, Михайла. Андрія, Стефана, Василя і Федя в Ґрендв'ю та Петра в Оновей, Алта.; 6 доньок: Текля за Дмитром Дребіт, Настя за Генриком Пуляком у Ґрендв'ю, Анна за Юрком Зазуляком у Давфині. Марія за Романом Сокальським у Канорі, Саск., Танька за Іваном Прокоповичем у Вінніпеґу і Йоанна за Петром Стриківським у Форт Вілліямі, Онт., 65 внуків і 26 правнуків.

На пресовий фонд "Поступу" і "Голосу Спасителя" зібрано $40.00. Вдова Федора Юрків з дітьми дуже дякує всім, що взяли участь в похороні, зложили жертви на Служби Божі, висловили співчуття, а зокрема дуже дякує священикам за похоронні відправи.

Хай Господь прийме душу бл. п. Николая до Царства Христового, а канадійська земля буде йому легкою. Вічна йому пам'ять!

THE EASTERN ORTHODOX WORLD DIRECTORY has just been released. Branden Press announced the publication of the first comprehensive international directory of Orthodoxy containing information of interest to both Eastern Catholic and Orthodox Christians. It is the first attempt in nearly 2,000 years to publish a complete outline of the worldwide Orthodox movement.

The world press recently lauded publication of this important reference work, stating that it should be in every home, church, library and institution of higher learning. Its appearance marks a milestone in the history of the Eastern Church.

The Eastern Orthodox World Directory IS ALL-INCLUSIVE. It features information about all the major and minor Orthodox jurisdictions in every part of the world, including even the Coptic, Ethiopian, Armenian, and Asian-Indian Orthodox Christians. The Directory, printed in English and edited by Mr. J. Kuzmission of Terre Haute, Indiana, is unique for many reasons: it contains data from almost every nation, lists all the Orthodox seminaries in the world, has a glossary of Orthodox terms, alphabetically enumerates all clergy and churches in North America, contains a book list of volumes in several languages, etc.

Orthodoxy is usually seen as a national Church or as a Faith of antiquity with little or nothing to offer the present and future. This book, **The Eastern Orthodox World Directory,** shows the vibrancy of Orthodoxy and its true relevance to the present era. Copies may be ordered for $25.00 from:

Orthodox World Foundation
200 South 6th Street
Terre Haute, Indiana, 47801 — U.S.A.

ГОЛАР, САСК.
Свіжа могила

В п'ятницю, 6-го грудня 1968 року, несподівано помер у Виньярді, Саск., бл. п. **Юрій Козубаль,** проживши 59 років свого трудолюбивого життя.

Бл. п. Юрій родився 4-го квітня 1909 року в селі Верхрата, повіт Рава Руська, Україна. Осінню 1926 року спровадив його до Канади та заплатив йо-

Бл. п. Юрій Козубаль

му білет подорожі п. Юрій Петришин з Вишарт, Саск. Через якийсь час покійний працював у вишартській окрузі, а в 1939 році замешкав у парафії Голар, де фармерував і став членом церкви св. великомученика Димитрія. Любив брати участь у наших церковних богослуженнях. Осінню 1968 року замешкав у містечку Виньярд.

Похорон відбувся 9-го грудня з церкви св. вмч. Димитрія в Голар. Похоронні богослуження відслужив о. Михайло Баранецький, ЧНІ., і сказав прощальне слово. Покійного похоронено на місцевому парафіяльному цвинтарі.

В парафіяльній залі відбувся поминальний обід, під час якого переведено збірку в сумі $26.00 на пресовий фонд "Голосу Спасителя". Всім жертводавцям щира подяка за ласкаві жертви, а бл. п. Юрієві нехай Бог дасть царство небесне!

Присутній.

ПОДЯКА ЗА ВИСЛУХАНІ МОЛИТВИ

Складаю щиру подяку Божій Матері Неустанної Помочі за вислухання молитов і одержані ласки

Прошу відслужити: першу Службу Божу за подяку на честь Пречистої Діви Марії Неустанної Помочі; другу Службу Божу—за моє здоров'я; третю Службу Божу—за Боже благословення для мого сина.

Маратон.

Марта і син Андрій Горні

Щиро дякую Господу Богу, Пречистій Діві Марії і всім святим за здоров'я та за всі інші ласки.

Саскатун.

Петро Токар

Dear Readers,

Please do not give away your old magazines to the waste paper collector. Your old magazines and comics will be used through and through by our youngsters. Scientific magazines and books of knowledge will be deeply appreciated.

Thanking you and do save your used magazines for the youngsters of Ayanavaram.

Yours faithfully in Christ,
Fr. M. Augustine, S.D.B.

Address:
St. John Bosco Church
P. B. No. 1102, Ayanavaram
Madras-23, S. India.

ного і культурного українського життя в Канаді. В 1960 році почав хворувати і перейшов з родиною на сталий побут до містечка Ґрендв'ю. Виховав 14 дітей, з яких дві доньки померли малими дітьми, а син Дмитро помер у 1950 році.

Дуже величавий похорон бл. п. Николая відбувся 17 грудня 1968 року. В церкві св. Іллі в Ґрендв'ю заупокійну св. Літургію відслужили два священики: місцевий парох о. Ярослав Головатий і о. Петро Криворучка з Канори. Вони обидва теж виголосили прощальні проповіді. Було дуже багато людей на похоронних богослуженнях. Похоронено його на цвинтарі в Ґрендв'ю.

Після похорону відбувся спільний обід на якому була родина і всі парафіяни. Про покійного промовляли: о. П. Криворучка і о. Я. Головатий. Вони казали, що бл. п. Николай був дуже релігійний, доброго серця, веселої вдачі і свідомий українець. В релігійному дусі виховав своїх дітей, які любили і шанували свого тата. Бл. п. Николай лишив у глибокому смутку дружину, вдову Федору, 7 синів: Івана, Михайла, Андрія, Стефана, Василя і Федя в Ґрендв'ю та Петра в Оновей, Алта.; 6 доньок: Текля за Дмитром Дребіт, Настя за Генриком Пуляком у Ґрендв'ю, Анна за Юрком Зазуляком у Давфині, Марія за Романом Сокальським у Канорі, Саск., Танька за Іваном Прокоповичем у Вінніпеґу і Йоанна за Петром Стриківським у Форт Вілліямі, Онт., 65 внуків і 26 правнуків.

На пресовий фонд "Поступу" і "Голосу Спасителя" зібрано $40.00. Вдова Федора Юрків з дітьми дуже дякує всім, що взяли участь в похороні, зложили жертви на Служби Божі, висловили співчуття, а зокрема дуже дякує священикам за похоронні відправи.

Хай Господь прийме душу бл. п. Николая до Царства Христового, а канадійська земля буде йому легкою. Вічна йому пам'ять!

THE EASTERN ORTHODOX WORLD DIRECTORY has just been released. Branden Press announced the publication of the first comprehensive international directory of Orthodoxy containing information of interest to both Eastern Catholic and Orthodox Christians. It is the first attempt in nearly 2,000 years to publish a complete outline of the worldwide Orthodox movement.

The world press recently lauded publication of this important reference work, stating that it should be in every home, church, library and institution of higher learning. Its appearance marks a milestone in the history of the Eastern Church.

The Eastern Orthodox World Directory IS ALL-INCLUSIVE. It features information about all the major and minor Orthodox jurisdictions in every part of the world, including even the Coptic, Ethiopian, Armenian, and Asian-Indian Orthodox Christians. The Directory, printed in English and edited by Mr. J Kuzmission of Terre Haute, Indiana, is unique for many reasons: it contains data from almost every nation, lists all the Orthodox seminaries in the world, has a glossary of Orthodox terms, alphabetically ennumerates all clergy and churches in North America, contains a book list of volumes in several languages, etc.

Orthodoxy is usually seen as a national Church or as a Faith of antiquity with little or nothing to offer the present and future. This book, **The Eastern Orthodox World Directory,** shows the vibrancy of Orthodoxy and its true relevance to the present era. Copies may be ordered for $25.00 from:

Orthodox World Foundation
200 South 6th Street
Terre Haute, Indiana, 47801 — U.S.A.

ГОЛАР, САСК.
Свіжа могила

В п'ятницю, 6-го грудня 1968 року, несподівано помер у Виньярді, Саск., бл. п. **Юрій Козубаль,** проживши 59 років свого трудолюбивого життя.

Бл. п. Юрій родився 4-го квітня 1909 року в селі Верхрата, повіт Рава Руська, Україна. Осінню 1926 року спровадив його до Канади та заплатив йо-

Бл. п. Юрій Козубаль

му білет подорожі п. Юрій Петришин з Вишарт, Саск. Через якийсь час покійний працював у вишартській окрузі, а в 1939 році замешкав у парафії Голар, де фармерував і став членом церкви св. великомученика Димитрія. Любив брати участь у наших церковних богослуженнях. Осінню 1968 року замешкав у містечку Виньярд.

Похорон відбувся 9-го грудня з церкви св. вмч. Димитрія в Голар. Похоронні богослуження відслужив о. Михайло Баранецький, ЧНІ., і сказав прощальне слово. Покійного похоронено на місцевому парафіяльному цвинтарі.

В парафіяльній залі відбувся поминальний обід, під час якого переведено збірку в сумі $26.00 на пресовий фонд "Голосу Спасителя". Всім жертводавцям щира подяка за ласкаві жертви, а бл. п. Юрієві нехай Бог дасть царство небесне!

Присутній.

ПОДЯКА ЗА ВИСЛУХАНІ МОЛИТВИ

Складаю щиру подяку Божій Матері Неустанної Помочі за вислухання молитов і одержані ласки.

Прошу відслужити: першу Службу Божу за подяку на честь Пречистої Діви Марії Неустанної Помочі; другу Службу Божу—за моє здоров'я; третю Службу Божу—за Боже благословення для мого сина.

Маратон.

Марта і син Андрій Горн.

Щиро дякую Господу Богу, Пречистій Діві Марії і всім святим за здоров'я та за всі інші ласки.

Саскатун.

Петро Токар

Dear Readers,

Please do not give away your old magazines to the waste paper collector.

Your old magazines and comics will be used through and through by our youngsters. Scientific magazines and books of knowledge will be deeply appreciated.

Thanking you and do save your used magazines for the youngsters of Ayanavaram.

Yours faithfully in Christ,
Fr. M. Augustine, S.D.B

Address:
St. John Bosco Church
P. B. No. 1102, Ayanavaram
Madras-23, S. India.

ЕДМОНТОН, АЛТА.
Похорон бл. п. Томи Обуховського

В четвер, 7-го листопада 1968 р., по довгій та тяжкій недузі, упокоївся в Бозі бл. п. Тома Обуховський на 73-му році життя. Покійний прийшов на світ 24 січня 1896 р. в Слобідці Струсівській, пов. Теребовля в родині Ілії та Доміцелі з Прусаків.

Бл. п. Томі не усміхалася доля. Вже

бл. п. Тома Обуховський

12-річним хлопцем він стратив матір, яка померла, а в рік пізніше його батько одружився вдруге. Мачуха опікувалася покійним як своїм рідним сином. 17-річним хлопцем його покликали до австрійського війська, з яким воював на італійському фронті над рікою Піявою. Тут попав він в італійський полон, в якому перебував через два роки. До дому повернувся щойно в березні 1920 р. А 16 листопада того ж року одружився з Анною Кобялка з села Гумниська, пов. Теребовля. Молоде подружжя жило через п'ять років разом з родичами. Тяжко було виживити родину, двоє дітей та старенькиx родичів. Тому покійний рішився 1926 р. виїхати до Канади шукати кращої долі. Вдома залишив дружину з двома маленькими дітьми, старенькиx родичів і сестру, а сам поїхав, так бодай плянував, на два-три роки, щоб заробити гроха гроша й поліпшити собі долю.

Та життя уклалося інакше, як покійний собі думав. Він приїхав до Канади в квітні 1926 р. й заїхав до Принс Алберт. Там мав працю через кілька місяців, а відтак вже працював, де попало, переважно на фармах. Опісля поїхав на працю в ліси коло Форт Френцис, Онтаріо, відтак повернувся до Вінніпеґу. Пробивався крізь життя, як міг, але додому не вертався, бо не дуже було з чим. В березні 1929 р. він переїхав до Форт Меклавд, де рівнож працював доривочно, переважно літом, а зимою був без праці. Під кінець того року дістав він працю в залізничій компанії Сі-Пі-Ар, яка посилала його на працю до різних місцевостей: Бурміс, Пінчер Крік, Стевлі і тд. В 1937 р. забирає до Канади свою родину. Хоч він ще й дальше не мав постійної праці, але вже заробляв стільки, що сяк-так міг вдержати родину й тому хотів, щоб родина жила разом. Аж в 1948 р. покійний дістав постійну працю в Сі-Пі-Ар й працював там аж до 1965 р., коли дістав пенсію.

Покійний Тома завжди мріяв про це, що, коли вже дістане пенсію й вільну карту на переїзд залізницею, то відвідає рідню в Монтреалі та Ню Йорку. Та його мрія не сповнилася. Він дістав задуху, а в 1965 р. вилив крови до мозку й частинний параліч і вже годі було думати про їзду. Він перейшов жити до Едмонтону, щоб бути близько свого сина. Тут ще прожив 3 роки, а відтак перенісся до вічности.

Оплакують покійного дружина Анна, син Еміліян, дві дочки: Володимира зам. Кузів у Вава, Онт., і Ольга, зам. Колбі в Едмонтоні. Рівнож одна сестра в Україні. Оплакують його теж дві внучки, з яких одна заміжна Качмар, а друга маленька. Жалують за ним теж невістка та зяті Володимир і Іван.

Похорон покійного відбувся з катедральної церкви св. Йосафата у вівторок, 12 листопада 1968. Похоронні обряди та заупокійну св. Літургію відслужив катедральний парох о. Ю. Ковальський та о. В. Волошин. Тлінні останки покійного зложено на українському цвинтарі св. Михаїла в Едмонтоні. Після похорону відбувся поминальний обід, в часі якого переведено збірку на українські католицькі часописи, що з неї призначено 12.50 дол. на "Голос Спасителя". За жертву щиро дякуємо, а покійному вічна пам'ять.

Прибиті горем по втраті нашого незабутнього мужа, батька та дідуня, складаємо подяку всім, що чимнебудь причинилися до віддання послідної прислуги покійному. Нехай Милостовий Господь нагородить всім сторицею, а покійного прийме до свого царства. А гостинна канадська земля нехай буде йому легкою.

Дружина, діти, внуки.

ЙОРКТОН, САСК.
Посмертна згадка про бл. п. Петра Гуляка

У неділю, 29 вересня 1968 року, несподівано помер в Йорктоні бл. п. Петро Гуляк в 80 році життя.

Покійний родився в селі Бурдаківці, повіт Борщів, Західня Україна. До Канади прибув 1900 року і замешкав зо своїми родичами в околиці Райн, Саск.

В 1909 р. одружився з Анастасією, з дому Деренівських. В своїм подруж-

Бл. п. Петро Гуляк

жі мали 6 дочок: Анну, Катерину, Софію, Марину, Ксеню, Євдокію і 3 синів: Івана, Михайла й Стефана.

В березні 1943 року померла йому жінка. У вересні 1944 року згинув на війні в Італії найстарший син Іван. В зимі 1950 р. перебрався з фарми до Йорктону.

У вівторок 2 жовтня три священики відправили Панахиду в похоронному заведенні Кристі. Наступного дня перевезено тіло з Йорктону до церкви Преображення ГНІХ., Дніпро, Саск. Заупокійну Службу Божу правили Всеч. о. парох Іван Ворона, Впр. о. протоігумен Павло Малюґа, ЧНІ. і Впр. о. ігумен Михайло Кучм'як, ЧНІ. Прощальне слово виголосив о. Малюґа, братанок покійного. Тлінні останки зложено на цвинтарі біля церкви.

По похороні відбувся спільний обід у парафіяльній залі. За головним столом засіла родина покійного. При кінці обіду о. Малюґа подякував, в імені родини, всім учасникам за їхню участь в похороні та за пожертви на Служби Божі за упокій душі покійного.

Бл. п. Петро Гуляк щиро любив Церкву і свій нарід та примірно виховав свою родину. Він оставив 6 дочок, 2 синів, 13 внуків, 3 правнуків, 2 братів: Романа і Юрка в Гилберт Плейнс, Ман., сестру Анну Малюгу в Гилберт Плейнс, та сестру Катерину Бачинську в Порт Артур, Онт.

Вічна йому пам'ять!

Присутній.

PRESS FUND

Щиро дякуємо ласкавим жертводавцям за надіслані жертви на пресовий фонд "Голосу Спасителя".

.50—Mrs. Nick Tretiak, Yorkton.
.75: Mrs. A. Kudlik, Columbus.
1.00 —Olga Onyszak, Toronto; Anton Kuzyk, Vancouver; Anne Zerebeski, Pelly.
1.00: Sam Krasilchuk, Bruce; W. Holinka, Winnipeg; Michael Zelasko, Toronto; John Steczynski, Camrose; John Trojan, Chicago; Mary Wenger, Camrose; M. Hrabec, Ryley; Mrs. P. Chuey, Prince Albert; Dr. S. Hodowany, Toronto.
2.00—E. Mykytiuk, Montreal; Mrs. A. Slavuta, Fisher Branch.
2.00: Anonymous; M. Dudiak, Pittsburgh; A. Martyniuk, Montreal; Maria Harbowy, Dearborn; John Dubyk, Prince Albert; Mrs. P. Cwiek, Philadelphia; Mrs. C. Baranick, Olyphant; P. Kawchuk, Winnipeg; W. J. Snihurowych, West Point; Ann Bilowus, Staten Island; Anna Hnatiw, Fort William.
2.50—Mrs. A. Czorniy, Baltimore.
3.00: Peter Tokar, Saskatoon.
3.50: M. Kish, Portage la Prairie.
4.50: Mrs. Mary Lapic, New Brighton.
5.00—Alex Klymko, Fort Frances.
5.00: Mrs. M. Gawlicki, Winnipeg.
12.50: Funeral of Tom Obuchowski, Edmonton.
8.00—Funeral of Olga Prystay, Yorkton.
10.00—Funeral of Peter Gulak, Yorkton.
16.00: Julia Hrynchyshyn, Chicago.
16.84—Funeral of Paraska Sereda, Model Farm.
20.00: Pauline Worchach, Mt. Carmel.
20.00: Funeral of Nicholas Yurkiw, Grandview.
21.75: Funeral of John Negrych, Winnipeg.
25.00—Funeral of Josephine Strutynski, Yorkton.
26.00: Funeral of George Kozubal, Holar.

Дев'ятниця за покликання нових священиків-місіонерів

В багатьох краях світу відчувається великий брак священиків-місіонерів. Наш український нарід зокрема потребує тисячі нових, ревних і святих священиків-місіонерів по різних країнах світу. Нехай усі вірні моляться з великою ревністю і витривалістю за численних і добрих священиків-місіонерів. Ісус Христос учить так: "Жниво велике, а робітників мало; то ж благайте Господа жнив, щоб післав робітників на жниво своє" (Лука 10, 2).

Отці Редемптористи відправлятимуть від 9 до 17 травня 1969 року в церкві Матері Божої Неустанної Помочі в Йорктоні, Саск., дев'ятницю Служб Божих за покликання нових, ревних і святих українських священиків-місіонерів по різних країнах світу.

Чи Ви не хотіли б причинитися до цього Божого діла? Коли так, перешліть свою лепту на ту дев'ятницю Служб Божих за покликання нових священиків-місіонерів.

NOVENA FOR VOCATIONS TO THE PRIESTHOOD
(May 9 to May 17)

Great is the need of Priests and Missionaries to carry on the work of bringing the word of God to our people. Here at the Shrine of Our Mother of Perpetual Help in Yorkton, Sask., Canada, from May 9 to May 17 there will be offered up a special Novena of Masses in honor of Our Mother of Perpetual Help, asking her to intercede before the throne of Almighty God for the grace of many vocations to the priesthood from among our young men.

Dear Father:

Kindly add my intentions to Our Mother of Perpetual Help Novena:—

☐ health
☐ employment
☐ family peace
☐ happy marriage
☐ success in studies
☐ success in work
☐ return to the Sacraments
☐ sick friend
☐ financial help
☐ thanksgiving
☐ ....
☐ ....

Enclosed find my Novena offering $..........

My Name ....
Address ....
City .... Province (State) ....

Please send all intentions and donations to:

FATHER ROMAN CHOMIAK, C.SS.R.
ST. MARY'S CHURCH
YORKTON, SASK., CANADA

Бл. п. Петро Гуляк щиро любив Церкву і свій нарід та примірно виховав свою родину. Він остався 6 дочок, 2 синів, 13 внуків, 3 правнуків, 2 братів: Романа і Юрка в Гилберт Плейнс, Ман., сестру Анну Малюгу в Гилберт Плейнс, та сестру Катерину Бачинську в Порт Артур, Онт.

Вічна йому пам'ять!

Присутній.

PRESS FUND

Щиро дякуємо ласкавим жертводавцям за надіслані жертви на пресовий фонд "Голосу Спасителя".

.50—Mrs. Nick Tretiak, Yorkton.
.75: Mrs. A. Kudlik, Columbus.
1.00—Olga Onyszak, Toronto; Anton Kusyk, Vancouver; Anne Zerebeski, Pelly.
1.00: Sam Krasilchuk, Bruce; W. Holinka, Winnipeg; Michael Zelasko, Toronto; John Stecsynski, Camrose; John Trojan, Chicago; Mary Wenger, Camrose; M. Hrabec, Ryley; Mrs. P. Chucy, Prince Albert; Dr. S. Hodowany, Toronto.
2.00—E. Mykytiuk, Montreal; Mrs. A. Slavuta, Fisher Branch.
2.00: Anonymous; M. Dudiak, Pittsburgh; A. Martyniuk, Montreal; Maria Harbowy, Dearborn; John Dubyk, Prince Albert; Mrs. P. Cwick, Philadelphia; Mrs. C. Baranick, Olyphant; P. Kawchuk, Winnipeg; W. J. Snihurowych, West Point; Ann Bilowus, Staten Island; Anna Hnatiw, Fort William.
2.50—Mrs. A. Czorniy, Baltimore.
3.00: Peter Tokar, Saskatoon.
3.50: M. Klish, Portage la Prairie.
4.50: Mrs. Mary Lapic, New Brighton.
5.00—Alex Klymko, Fort Frances.
5.00: Mrs. M. Gawlicki, Winnipeg.
12.50: Funeral of Tom Obuchowski, Edmonton.
8.00—Funeral of Olga Prystay, Yorkton.
10.00—Funeral of Peter Gulak, Yorkton.
16.00: Julia Hryncyshyn, Chicago.
16.84—Funeral of Paraska Sereda, Model Farm.
20.00: Pauline Worchach, Mt. Carmel.
20.00: Funeral of Nicholas Yurkiw, Grandview.
21.75: Funeral of John Negrych, Winnipeg.
25.00—Funeral of Josephine Strutynski, Yorkton.
26.00: Funeral of George Kozubal, Holar.

Дев'ятниця за покликання нових священників-місіонерів

В багатьох краях світу відчувається великий брак священників-місіонерів. Наш український нарід зокрема потребує тисячі нових, ревних і святих священників-місіонерів по різних країнах світу. Нехай усі вірні моляться з великою ревністю і витривалістю за численних і добрих священників-місіонерів. Ісус Христос учить так: "Жниво велике, а робітників мало; то ж благайте Господа жнив, щоб послав робітників на жниво своє" (Лука 10, 2).

Отці Редемптористи відправлятимуть від 9 до 17 травня 1969 року в церкві Матері Божої Неустанної Помочі в Йорктоні, Саск., дев'ятницю Служб Божих за покликання нових, ревних і святих українських священників-місіонерів по різних країнах світу.

Чи Ви не хотіли б причинитися до цього Божого діла? Коли так, перешліть свою лепту на ту дев'ятницю Служб Божих за покликання нових священників-місіонерів.

NOVENA FOR VOCATIONS TO THE PRIESTHOOD
(May 9 to May 17)

Great is the need of Priests and Missionaries to carry on the work of bringing the word of God to our people. Here at the Shrine of Our Mother of Perpetual Help in Yorkton, Sask., Canada, from May 9 to May 17 there will be offered up a special Novena of Masses in honor of Our Mother of Perpetual Help, asking her to intercede before the throne of Almighty God for the grace of many vocations to the priesthood from among our young men.

Dear Father:
Kindly add my intentions to Our Mother of Perpetual Help Novena:—

- ☐ health
- ☐ employment
- ☐ family peace
- ☐ happy marriage
- ☐ success in studies
- ☐ success in work
- ☐ return to the Sacraments
- ☐ sick friend
- ☐ financial help
- ☐ thanksgiving
- ☐ .....
- ☐ .....

Enclosed find my Novena offering $.....

My Name .....
Address .....
City ..... Province (State) .....

Please send all intentions and donations to:

FATHER ROMAN CHOMIAK, C.SS.R.
ST. MARY'S CHURCH
YORKTON, SASK., CANADA

WINNIPEG, MAN.

Funeral of John Negrych

On Monday, December 9, 1968 John Negrych, aged 54 years, suddenly passed away at the Winnipeg General Hospital following a serious heart attack.

Mr. John Negrych was born and educated in Sundown, Manitoba. In 1935 he married Sophie Bodnarchuk at St. Nicholas Church, Sundown, Man. In

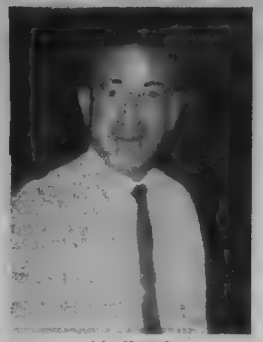

John Negrych

1950 they moved to Winnipeg and were one of the first members and staunch supporters of the newly organized parish of St. Joseph in West Kildonan. He was employed by the Nelson River Construction. He was a quiet person who always greeted people with a warm smile.

Prayers were said in the Cropo Funeral Chapel on Wednesday evening, Dec. 11th. St. Joseph's Choir sang the Panachyda. Very Rev. Paul Maluga, C.SS.R. sang the Requiem High Mass at St. Joseph's Church on Thursday, December 12th and delivered the eulogy. The Interment took place at All Saints Cemetery.

The Pallbearers were: Bill Negrych, John Bodnarchuk, John Bugera, Donald Chubey, Clarence and Ray Jackson.

After the funeral lunch was served by St. Joseph's UCWL in the church auditorium. Father P. Maluga, C.SS.R. thanked all the guests who participated in the funeral and expressed their sympathy to Mrs. S. Negrych and the next of kin. A special collection was taken up to have the life history and picture of the late John Negrych inserted in the Catholic newspapers.

Besides his wife Sophie, he leaves to mourn his passing, brother Bill and three sisters, Mrs. Mary Franks, Mrs. Rose Jackson, Miss Pauline Negrych, all of Winnipeg.

May the soul of the deceased John rest in peace.

YORKTON, SASK.

Funeral of Emil Polegi

Prayers for the late Mr. Emil Polegi, Sr., of Jedburgh, Saskatchewan, were said Wednesday evening in the Chapel of Bailey's Funeral Home. Mr. Polegi, a well known Jedburgh area farmer died Sunday, September 15, 1968 at St. Elizabeth Hospital, Humboldt as a result of injuries received following a two car collision earlier that day in the Humboldt area. He was 68 years of age.

Requiem High Mass was said Thursday morning, September 19, 1968, from St. Mary's Ukrainian Catholic Church, Yorkton, with Rev. M. Kuchmiak, CSSR., officiating.

Interment was in the family plot in the Garden of the Crucifixion, Yorkton Memorial Gardens. Pallbearers were John Kuchinsky, Alex Solomon, Stanley Churko, Steve Oscienny, John Kwasnitza and Stanley Hanake.

Born August 29, 1900 in Galicia, Austria, he was the son of Mr. and Mrs. John Polegi. He came to Canada and the Theodore district in 1903, as a child with his parents. The family homesteaded in the Theodore district where Emil was raised and educated. He married the former Minnie Boghosevich on November 16, 1922 at Yorkton and the couple began farming in the Jedburgh district. In 1954 they retired to Jedburgh, but he retained an active interest in the family farm. He continued to assist his son up until the time of his death. An active worker in the community he served on Rockydell School Board and was a member of Sts. Peter & Paul Church. A sports enthusiast he enjoyed baseball and football in his earlier years, and was well known in curling circles.

He leaves to mourn his passing his wife Minnie; two sons, Carl of Kamloops, B.C., and Emil Jr., of Jedburgh; two daughters, Mrs. Matt (Frances) Schmuck of Yorkton and Mrs. Victor (Florence) Pankoski of Saskatoon; 12 grandchildren; a brother Steve of Jedburgh and two sisters, Mrs. Annie Waselenchuk of Yorkton and Mrs. John (Olga) Kowal of Medicine Hat.

Arrangements were by Bailey's Funeral Home.

May his soul, through the mercy of God, rest in peace!

ОТЕЦЬ ЙОСИФ ГОВОРИТЬ ПРО ПОКЛИКАННЯ

FATHER JOSEPH SPEAKS ABOUT VOCATIONS

Книжка, формату 9 x 6, написана в англійській мові, щоб уся наша молодь могла її зрозуміти. Книжку видруковано на дорогоціннім папері з 21-ма фотографіями та апробатою Впреос. Митрополита Кир Максима Германюка, ЧНІ. Обкладинка є в двох кольорах.

Книжка продається за $2.00.

The Book is written in the English language in order that all our youth may benefit from it. It has a 9 x 6 format and is printed on a deluxe pin weave paper with 21 photographs. The book has a glossy two-color cover and is endorsed by Metropolitan Maxim Hermaniuk, C.SS.R., of Winnipeg, Manitoba.

The Book retails for $2.00 each.

REDEEMER'S VOICE PRESS
Box 220, Yorkton, Sask., Canada.

Церква Матері Божої Неуст. Помочі

ЙОРКТОН, САСК., КАНАДА

Помік усіма святими Пречиста Діва Марія стоїть на першому місті. Вона є чесніша від херувимів і незрівнянно славніша від серафимів. Вона є Божою Матір'ю і матір'ю всіх християн. Вона є повна ласки. Через ціле своє життя Вона найбільше любила Бога та найвірніше служила Йому.

Ми повинні багато молитися до Неї, щоб Бог, через Її заступництво, скріпив нашу віру, надію і любов і допоміг нам найбільше любити Його та найвірніше служити Йому.

Пресвята Богородиця може все й всюди помогти нам. Одначе Вона звичайно помагає нам у своїх ВІДПУСТОВИХ ЦЕРКВАХ. Церква Матері Божої Неустанної Помочі в Йорктоні є одною зо славних ВІДПУСТОВИХ МАРІЯСЬКИХ ЦЕРКОВ у Канаді. Щоб одержати поміч від Преч. Діви Марії, ми повинні добре святкувати всі її свята, читати чи співати на її честь і славу Акафист, Параклис чи Молебень, або засвітити свічку чи лямпочку.

Коли хочете прославити Пресв. Богородицю, подякувати Їй за одержані добродійства, перепросити Її, чи дістати через Її заступництво Божу ласку для себе, своєї родини чи приятелів, живих або померлих, подбайте, щоб перед чудотворним образом Матері Божої Неустанної Помочі в Йорктоні отці відправили на Ваше намірення: Акафист, Параклис чи Молебень, або засвітили свічку чи лямпочку.

OUR MOTHER OF PERPETUAL HELP SHRINE

YORKTON, SASK., CANADA

THE VOTIVE LIGHT — YOUR SILENT PRAYER FOR YOUR INTENTIONS

The Blessed Virgin Mary is the Mother of Perpetual Help, because she continually prays for us, and our Lord, at her asking, helps us. It often happens that the Blessed Virgin Mary helps us without our asking, but usually she wishes for our prayers, because through prayer we show our weakness, our faith, our hope and our love. The Yorkton Church of the Mother of Perpetual Help has its Altar of Mercy. Let us all go to this Altar and place our prayers at the foot of the Altar, for here they will be heard.

A beautiful means of prayer is the Votive Light which is your representative before the Altar of God. As you go about your daily tasks it silently... day and night... manifests your petition for a special favor or your gratitude for blessings received.

Dear Father:
Please burn a VOTIVE LIGHT at the Shrine of Our Mother of Perpetual Help for my intentions.

- ☐ in thanksgiving
- ☐ for health
- ☐ help in finding work
- ☐ help in school studies
- ☐ for vocations
- ☐ for deceased
- ☐ special intention
- ☐ .....
- ☐ .....

Small vigil lights: 3 for 25c

Enclosed find: ☐ $1.00 for 7-day light
☐ $4.00 for 30-day light

A more beautiful means of prayer is a live, sung prayer by Moleben, Akathistus, or Panachyda for deceased. These services are sung at the shrine of our Mother of Perpetual Help.

Please sing a ☐ Moleben ☐ Akathistus ☐ Panachyda for my intention at the Shrine of Our Mother of Perpetual Help.

Moleben, Akathistus, or Panachyda: $2.00.

- ☐ in thanksgiving
- ☐ for vocations
- ☐ help in school studies
- ☐ for health
- ☐ help in finding work
- ☐ for deceased
- ☐ special intention
- ☐ .....
- ☐ .....

Enclosed find $..... for the above
☐ Molebens ☐ Akathistus ☐ Panachyda

My name .....
Address .....
City ..... Province (State) .....

Please send your intentions & donations to:

FATHER ROMAN CHOMIAK, C.SS.R.
ST. MARY'S CHURCH
YORKTON, SASK., CANADA.

Церква Матері Божої Неуст. Помочі

ЙОРКТОН, САСК., КАНАДА

Поміж усіма святими Пречиста Діва Марія стоїть на першому місті. Вона є честніша від херувимів і незрівняно славніша від серафимів. Вона є Божою Матір'ю і матір'ю всіх християн. Вона є повна ласки. Через ціле своє життя Вона найбільше любила Бога та найвірніше служила Йому.

Ми повинні багато молитися до Неї, щоб Бог, через Її заступництво, скріпив нашу віру, надію і любов і допоміг нам найбільше любити Його та найвірніше служити Йому.

Пресвята Богородиця може все й всюди помогти нам. Одначе Вона звичайно помагає нам у своїх ВІДПУСТОВИХ ЦЕРКВАХ. Церква Матері Божої Неустанної Помочі в Йорктоні є одною зо славних ВІДПУСТОВИХ МАРІЙСЬКИХ ЦЕРКОВ у Канаді. Щоб одержати поміч від Преч. Діви Марії, ми повинні добре святкувати всі її свята, читати чи співати на її честь і славу Акафист, Параклис чи Молебень, або засвітити свічку чи лямпочку.

Коли хочете прославити Пресв. Богородицю, подякувати Їй за одержані добродійства, перепросити Її, чи дістати через Її заступництво Божу ласку для себе, своєї родини чи приятелів, живих або померлих, подбайте, щоб перед чудотворним образом Матері Божої Неустанної Помочі в Йорктоні отці відправили на Вище намірення: Акафист, Параклис чи Молебень, або засвітили свічку чи лямпочку.

OUR MOTHER OF PERPETUAL HELP SHRINE

YORKTON, SASK., CANADA

THE VOTIVE LIGHT — YOUR SILENT PRAYER FOR YOUR INTENTIONS

The Blessed Virgin Mary is the Mother of Perpetual Help, because she continually prays for us, and our Lord, at her asking, helps us. It often happens that the Blessed Virgin Mary helps us without our asking, but usually she wishes for our prayers, because through prayer we show our weakness, our faith, our hope and our love. The Yorkton Church of the Mother of Perpetual Help has its Altar of Mercy. Let us all go to this Altar and place our prayers at the foot of the Altar, for here they will be heard.

A beautiful means of prayer is the Votive Light which is your representative before the Altar of God. As you go about your daily tasks it silently... day and night... manifests your petition for a special favor or your gratitude for blessings received.

Dear Father:

Please burn a VOTIVE LIGHT at the Shrine of Our Mother of Perpetual Help for my intentions.

- ☐ in thanksgiving
- ☐ for health
- ☐ help in finding work
- ☐ help in school studies
- ☐ for vocations
- ☐ for deceased
- ☐ special intention
- ☐ .....
- ☐ .....

Small vigil lights: 3 for 25c

Enclosed find: ☐ $1.00 for 7-day light ☐ $4.00 for 30-day light

A more beautiful means of prayer is a live, sung prayer by Moleben, Akathistus, or Panachyda for deceased. These services are sung at the shrine of our Mother of Perpetual Help.

Please sing a ☐ Moleben ☐ Akathistus ☐ Panachyda for my intention at the Shrine of Our Mother of Perpetual Help.

Moleben, Akathistus, or Panachyda: $2.00.

- ☐ in thanksgiving
- ☐ for vocations
- ☐ help in school studies
- ☐ for health
- ☐ help in finding work
- ☐ for deceased
- ☐ special intention
- ☐ .....
- ☐ .....

Enclosed find $..... for the above ☐ Molebens ☐ Akathistus ☐ Panachyda

My name .....

Address .....

City ..... Province (State) .....

Please send your intentions & donations to:

FATHER ROMAN CHOMIAK, C.SS.R.
ST. MARY'S CHURCH
YORKTON, SASK., CANADA.

ДОДАТОК SUPPLEMENT

REDEEMER'S VOICE, YORKTON, SASK. — MAY, 1969

МОНТРЕАЛ, КВЕБЕК

†

о. проф. Микола Кушнірик

По одномісячній тяжкій недузі, 7 лютого 1969 року, заосмотрений Святими Тайнами, відійшов на вічний спочинок ще один наш священик Монтреалу, бл. п. о. Микола Кушнірик, якого парафія св. Михаїла не забуде ніколи.

О. Микола Кушнірик народився в Монтреалі. Його батьки Степан і Меланія з роду Бойчуків увесь час належали до визначних членів парафії. Від 5 кл. Микола Кушнірик вихований в Академії Св. Терези, а філософічні й теологічні студії з відзначенням закінчив у великій монтреальській духовній семінарії, де одержав ступень S.T.L.

Висвячений на священика 15 червня 1941 року ВПреосв. Кир Василієм Ладикою ЧСВВ у Вінніпегу. Душпастирював у слідуючих парафіях: від вересня 1941 до червня 1943 у Селкирк, Ман.; від червня 1943 до липня 1945 —у парафії Пресвятої Евхаристії в Торонті, Онт.; від серпня 1945 до березня 1948—у Портедж Ля Прері, Ман.; від липня 1949 до 1950 — у Веланд, Онт.; опісля хворував 22 місяці у шпиталі в Гемилтоні, а від листопада 1952 року досі був парохом у парафії св. Архистратига Михаїла.

Бл. п. о. Микола Кушнірик прожив всього 52 роки. Прозовж 28 років священства працював ревно і з великою посвятою. Бог дав йому великий талант, який він уживав для добра нашої Церкви й українського народу. Він відзначався як великий організатор, як глибокий богослов, переконливий бесідник, знавець багатьох мов, якими володів досконало, як взірцевий виховник для молоді і провідник для старших, як науковець, як визначний знавець нашого церковного обряду і як професор університету. Був вірним патріотом, не щадив своїх сил, знання і матеріяльних засобів на церковні й народні цілі.

Похорони відбулися величаво, у найкращому порядку, з участю архиєпископа Монтреалу Павла Грегуар, епископа Валеріяна Беланжей і Преосв. Кир Ісидора Борецького з Торонта. Крім них взяли участь у похоронах понад 30 священників і богословів з Оттави нашого обряду, кільканадцять священників і богословів латинського обряду, усі місцеві українські православні священики під проводом митрофорного прот. о. Володимира Слюсара та багато духовників інших вироізнань. Зарекордовано понад 5 тисяч вірних і приятелів, що взяли участь у похоронних богослуженнях.

Прощальні промови виголосили: о. прелат В. Филевич, епископ Беланжей, від Комітету Українців Канади, парафії св. Михаїла—проф. Микола Андрухів. Після похоронних богослужень відбувся у парафіяльній залі величавий поминковий обід, де представники різних місцевих організацій і священики висловили свое співчуття опечаленій родині та парафіянам церкви св. Архистоатига Михаїла. Від парафії св. Михаїла—Іван Гнесько; від ЛУКЖ К. Кравець; від УККО п. Кальба; від Українського Національного Об'єднання В. Захаркевич; від Ліги Визволення України Р. Брикович; від Об'єднання Жінок Ліги Визволення України Ярослава Бриняська; від Товариства Просвіти ім. Т. Шевченка М. Потерейко; від Спілки Української Молоді П. Кінах; від Пласту і від Українського Народнього Союзу Д. Попадинець; від ЛУКЖ при церкві Успення Матері Божої М. Кріса; а від чоловічого церковного хору при церкві св. Михаїла В. Бутковський.

Від духовенства промовляли: о. декан Т. Гарасимчук з Гемилтону; о. радник С. Колянківський, сотрудник церкви св. Михаїла у Монтреалі; о. радник і парох церкви Св. Духа Іван Гаврилюк; о. В. Бринявський, парох церкви св. Василія і св. І. Хрестителя; о. Я. Гайманович у заступстві о. декана А. Цимбалістого; о. Л. Чайка із Кірклендлейку, Норанди, Руан і Вал Д'ор; о. Я. Міляничі, з Чину Студитів з Вудсток; господарем обіду і представником Отців Василіян, що останньо заступають покійного о. Миколу Кушнірика, був о. ігумен Віктор Сорока ЧСВВ. Члени парафії св. Архангела Михаїла і тимчасові душпастирі бажають подякувати всім людям доброї волі за належне і гідне підготування похоронних богослужень і за переведення цілого похорону. Найперше дякуємо архиепископові П. Грегуар, епископові В. Беланжей, зокрема Преосвященному Владиці Кир Ісидорові та усім священикам. Преподобним Сестрам Служебницям, вівтарній дружині і всім вірним за ласкаву участь у похоронних богослуженнях для покійника.

Також належиться щира подяка нашому церковному хорові під керівництвом п. Ростислава Куліша, всім дякам за їхню поміч у співі під час похоронних відправ, управі парафії, організаторам п. К. Когутякові, І. Нестоукові та іншим впорядчикам походів із похоронного заведення до церкви і на цвинтар під проводом п. Павла Масного. Дякуємо всім, що зайнялися прикрашенням церкви. Також належиться особлива подяка членкам ЛУКЖ під головуванням пані К. Кравець, що зайнялися поминальним обідом, у якому взяло участь понад 400 парафіян і гостей.

Бл. п. о. Микола Кушнірик залишив у смутку свою стареньку маму Меланію Кушнірик, братів Василя і Івана з дружиною Еллою, сестру Марію та Анну, заміжню за Миколою Войціховським, та їхніх четверо дітей і шість внуків.

Зі своєї сторони опечалена мати і рідня покійника висловлює щиру подяку всім за співчуття, за участь у похоронних богослуженнях, за жертви, зложені на Служби Божі, за квіти, зокрема п-ву Вікторові і В. Даниловим за прекрасні і вельми цінні вазони рож і гвоздиків для прикрашення церкви, за всі датки на Українську Енциклопедію та на нагробний пам'ятник. Зокрема дякують посадникові міста Монтреалю Вп. п. Ж. Драпо, представникам від провінціяльного уряду і Вп. судді Михайлові Старчевському. З черги особливу подяку складають п. Іванові Генемському, що зайнявся збіркою на Служби Божі і на пам'ятник та п. Василеві Мельничукові, що проводить збірку на Українську Енциклопедію. Ця фундація при помочі ваших датків зробить покійника меценатом і його біографія буде записана до нашої української історії назавжди. Зокрема родина дякує Сестрам Служебницям за прикрашення церкви, яку о. Микола збудував, у якій довгі роки відправляв і з якої був похований.

Хай вселаскавий Господь прийме душу покійного слуги Божого отця Миколая до свого царства, а його слова, терпіння, жертви і велика віра хай будуть для нас усіх могутнім заповітом назавжди.

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

* * * *

Примітка: Якщо хтось із приятелів бажав би зложити (прислати) датки на Служби Божі за душу покійника або на пам'ятник чи на Українську Енциклопедію, або на посмертну пам'ятну книгу, може слати на адресу:

St. Michael's Church
2388 Iberville Street,
Montreal, Quebec.

ОТЕЦЬ ЙОСИФ ГОВОРИТЬ ПРО ПОКЛИКАННЯ

Ця нова книжка про покликання до духовного стану є важна й пожиточна для Української Католицької Церкви в Канаді та в Злучених Державах. Написана в формі питань і відповідей, подаючи відповідь на 152 питання. Книжка складається з шістьох розділів і є присвячена в честь Верховного Архиєпископа-Митрополита та Кардинала Йосифа Сліпого.

Перший розділ виясное питання щодо суті покликання, виводить значення і потребу в Українській Католицькій Церкві. Другий розділ подає інформації про священиче й монаше покликання і помагає перемогти різні пересуди та непорозуміння щодо покликань. Третій розділ допоможе перемогти різні проблеми, вагання та сумніви на дорозі покликання. Четвертий розділ є передовсім для батьків, священиків, учителів, монахинь та інших, яких обов'язком є давати провід і вказівки в справі покликань. П'ятий розділ виясное питання про духовне життя, що є основою всіх покликань. Шостий розділ подає 700 слів про епархіяльне священство та про дванадцять Чинів, Згромаджень та Світських Інститутів в Українськім Обряді.

Книжка, формату 9 x 6, сторін 137, написана в англійській мові, щоб уся наша молодь могла зрозуміти її. Книжку видруковано на добрім папері з 21-ма фотографіями та передмовою Митрополита Максима Германюка, ЧНІ. Обкладинка є в трьох кольорах.

Автор книжки — о. Йосиф Денищук ЧНІ, редемптерист-місіонер, директор покликань та парох через 22 роки, мав досить досвіду з організаціями молоді по містах, містечках та фармерських околицях, щоб пізнати проблеми та труднощі щодо покликань нашої молоді для добра нашої Церкви.

Ціна твору — $2.00. Духовенству і манастирям дається 20% знижки. По замовлення просимо здатись до:

Rev. J. Denischuk, C.SS.R.,
Holy Eucharist Rectory,
515 Broadview Avenue, Toronto 6, Ontario, Canada.

Дев'ятниця за покликання нових священинів-місіонерів

В багатьох краях світу відчувається великий брак священиків-місіонерів. Наш український нарід зокрема потребує тисячі нових, ревних і святих священиків-місіонерів по різних країнах світу. Нехай усі вірні моляться з великою ревністю і витривалістю за численних і добрих священиків-місіонерів. Ісус Христос учить так: "Жниво велике, а робітників мало; то ж благайте Господа жнив, щоб послав робітників на жниво своє" (Лука 10, 2).

Отці Редемптористи відправлятимуть від 9 до 17 травня 1969 року в церкві Матері Божої Неустанної Помочі в Йорктоні, Саск., дев'ятницю Служб Божих за покликання нових, ревних і святих українських священиків-місіонерів по різних країнах світу.

Чи Ви не хотіли б причинитися до цього Божого діла? Коли так, перешліть свою лепту на ту дев'ятницю Служб Божих за покликання нових священиків-місіонерів.

NOVENA FOR VOCATIONS TO THE PRIESTHOOD
(May 9 to May 17)

Great is the need of Priests and Missionaries to carry on the work of bringing the word of God to our people. Here at the Shrine of Our Mother of Perpetual Help in Yorkton, Sask., Canada, from May 9 to May 17 there will be offered up a special Novena of Masses in honor of Our Mother of Perpetual Help, asking her to intercede before the throne of Almighty God for the grace of many vocations to the priesthood from among our young men.

Dear Father:

Kindly add my intentions to Our Mother of Perpetual Help Novena:—

- ☐ health
- ☐ employment
- ☐ family peace
- ☐ happy marriage
- ☐ success in studies
- ☐ success in work
- ☐ return to the Sacraments
- ☐ sick friend
- ☐ financial help
- ☐ thanksgiving
- ☐ .....
- ☐ .....

Enclosed find my Novena offering $.....

My Name .....

Address .....

City ..... Province (State) .....

Please send all intentions and donations to:

FATHER ROMAN CHOMIAK, C.SS.R.
ST. MARY'S CHURCH
YORKTON, SASK., CANADA

ПРОФ. ВОЛОДИМИР ЯНІВ — РЕКТОР УВУ

Професорові і ректорові Українського Вільного Університету д-р Володимирові Янівові проминуло 60 років від дня народження. Батько ювілята, Йосип Янів, був професором в українській Академічній гімназії у Львові, де й Володимир Янів 1927 р. склав іспит зрілости. Від 1927 р. В. Янів належав до УВО, в 1939 став членом ОУН, займаючи різні становища, включно з референтурою в Крайовій Екзекутиві. За політичну діяльність був заарештований 8 разів, 7 разів мав судове слідство, 7 місяців був у концентраційному таборі в Березі Картузькій, а 14 місяців був ув'язнений німецьким гестапо.

В 1931/32 — перший голова Союзу українських студентських організацій (СУСОЇ), від 1932 р. головний редактор "Студентського Шляху", автор 3-ох поетичних збірок "Сонце і грати", "Листопадові фрагменти" і "Шляхи".

4 серпня 1944 року ювілят закінчив у Берліні університетські студії, осягнувши докторат за психологічну дисертацію: "Про душевні переживання в'язня".

Від 1949 року зв'язаний з УВУ, в 1963 р. уже звичайний професор психології і соціології, тричі продекан, від 1968 року — ректор УВУ. За наукові праці обрано проф. В. Янева в 1950 р. дійсним членом НТШ, від 1953 р. він же голова Українського Християнського Руху, автор збірників і видань, член інших наукових установ та товариств, професор Українського Католицького Університету ім. св. Климента в Римі.

ДОПОМОЖІТЬ УБОГИМ ЛЮДЯМ!

Куритиба, 20 лютого, 1969.

Слава Ісусу Христу!

Преосвященний Владика
Кир Андрей Роборецький
Саскатун, Саск., Канада.

Ваше Достойнство!

Святий Піст настав і ми тут розпочали широку Кампанію Братерства, з мотивом призбирати фонди і якось мірою допомогти нашим дуже убогим хліборобам. Чимало їх, чомусь таких незарадних чи опущених, так і животіють у нужді.

Я відвідав був з Йорданським Благословенням може найбільш запущену оселю Антоніо Олійто. Її відвідали Владики і переконалися, що яких 200 родин живе там в умовинах нижче людської гідности. Майже в кожній хаті є якась каліка. В малій хатині тиснеться велика сім'я. Діти похожолі, недокровні, босі і вбого одіті.

Жаль було глядіти і плакати хотілось, бо зарадити трудно. Цих людей конче вбрати і накормити. Таких добре було б купити їм насіння, може цим зрушиться їх з цього безпросвітного стану.

Тож удаюся і до Вас з просьбою допомогти цим нашим бідним людям. Там певно знайдуться вірні, добре ситуовані, які радо поспішать з поміччю і поділяться своїм заробітком із своїм голодним братом.

Остаюсь з пошаною і признанням

о. Тарас Олійник—завідатель місії, ЧСВВ.

Всечесніші Отці!

Повище подаємо відпис письма о. Т. Олійника, ЧСВВ. Цей лист говорить сам за себе. Просимо взяти це до уваги і причинитися для найбідніших наших братів і сестер. Спосіб допомоги просимо примінити так, як у Ваших умовинах це буде найкраще.

Якраз тепер, у Великому Пості, є нагода для вірних виявити свою любов до ближнього ділом християнського милосердя. Зокрема належить звернути увагу цим нашим вірним, які матеріяльно є добре ситуовані, а які є обов'язані помогти іншим згідно із вимогами і наукою нашої християнської віри.

Гроші можна пересилати до Єпископської Канцелярії, з виразним зазначенням для кого ця жертва призначена, або ці гроші пересилати прямо на адресу о. Т. Олійника, якого адресу подаємо нижче.

З християнським привітом остаємо і пересилаємо наше Архиєрейське благословення

✠ АНДРЕЙ — єпископ

Саскатун, дня 11 березня, 1969 р.

Адреса є:

Rev. T. Olinek, OSBM.,
Curitiba—Cx. P. 6192
Brazil — PR.

MANITOBA STATE COUNCIL — KNIGHTS OF COLUMBUS

Bursaries for Catholic High School boys will once again be offered by the Manitoba State Council, Knights of Columbus, under the chairmanship of Hugo Gross, 75 Queen's Crescent, Brandon, Manitoba.

The Bursaries are available to Catholic boys who must board away from home to obtain a Catholic High School education. Bursaries are from Grades 9 to 13 inclusive, and awards are made on the basis of need and merit.

The Bursary program has been in effect since 1958 and over $29,000.00 has been provided. Over 100 awards have been made—ranging from $100.00 to $500.00.

Boys in Greater Winnipeg are not eligible, since they have Catholic High Schools available to them.

Requests for application Forms are to be made to: Mr. Hugo Gross, 75 Queen's Crescent, Brandon, Manitoba, and the completed applications should be mailed before May 15, 1969.

PRESS FUND

Щиро дякуємо ласкавим добродіям за жертви на пресовий фонд "Голосу Спасителя":

1.00: Tom Demchuk, Sifton; Fred Strilchuk, Dauphin; A. Diakiw, Vancouver; Elias Sichmryk, N. Kamloops.

2.00: Maxim Dereniuk, Luserne; Maria Senkiw, Detroit; Mrs. K. Maryniuk, Winnipeg; Anonymous; J. Worobetz, Saskatoon; Julian Yarema, Holden.

2.50: Anastasia Bilasc, Pittsburgh; S. W. Galan, Winnipeg.

3.00: Mrs. P. Graba, Port Arthur.

3.50: Anastasia Balata, E. Chicago; Gregory Senicar, Chicago.

4.00: W. Woytowich, North Battleford.

4.50: Mrs. K. Strzalkowska, Oakville.

5.00: Mrs. Annie Laba, Grimsby.

7.00: Russell Steimach, Detroit.

37.00: Anne Derbowka, Detroit.

42.50: Malania Fedyshyn, Nivington.

Церква Матері Божої Неуст. Помочі

ЙОРКТОН, САСК., КАНАДА

Поміж усіма святими Пресвята Діва Марія стоїть на першому місті. Вона є чесніша від херувимів і незрівнянно славніша від серафимів. Вона є Божою Матір'ю і матір'ю всіх християн. Вона є повна ласки. Через ціле своє життя Вона найбільше любила Бога та найвірніше служила Йому.

Ми повинні багато молитися до Неї, щоб Бог, через Її заступництво, скріпив нашу віру, надію і любов і допоміг нам найбільше любити Його та найвірніше служити Йому.

Пресвята Богородиця може все й всюди помогти нам. Одначе Вона звичайно помагає нам у своїх ВІДПУСТОВИХ ЦЕРКВАХ. Церква Матері Божої Неустанної Помочі в Йорктоні є одною зо славних ВІДПУСТОВИХ МАРІЯСЬКИХ ЦЕРКОВ у Канаді. Щоб одержати поміч від Преч. Діви Марії, ми повинні добре святкувати всі її свята, читати чи співати на її честь і славу Акафист, Параклис чи Молебень, або засвітити свічку чи лямпочку.

Коли хочете прославити Пресв. Богородицю, подякувати Їй за одержані добродійства, перепросити Її, чи дістати через Її заступництво Божу ласку для себе, своєї родини чи приятелів, живих або померлих, подбайте, щоб перед чудотворним образом Матері Божої Неустанної Помочі в Йорктоні отці відправили на Ваше наміреня: Акафист, Параклис чи Молебень, або засвітили свічку чи лямпочку.

OUR MOTHER OF PERPETUAL HELP SHRINE

YORKTON, SASK., CANADA

THE VOTIVE LIGHT — YOUR SILENT PRAYER FOR YOUR INTENTIONS

The Blessed Virgin Mary is the Mother of Perpetual Help, because she continually prays for us, and our Lord, at her asking, helps us. It often happens that the Blessed Virgin Mary helps us without our asking, but usually she wishes for our prayers, because through prayer we show our weakness, our faith, our hope and our love. The Yorkton Church of the Mother of Perpetual Help has its Altar of Mercy. Let us all go to this Altar and place our prayers at the foot of the Altar, for here they will be heard.

A beautiful means of prayer is the Votive Light which is your representative before the Altar of God. As you go about your daily tasks it silently... day and night... manifests your petition for a special favor or your gratitude for blessings received.

Dear Father:

Please burn a VOTIVE LIGHT at the Shrine of Our Mother of Perpetual Help for my intentions.

- ☐ in thanksgiving
- ☐ for health
- ☐ help in finding work
- ☐ help in school studies
- ☐ for vocations
- ☐ for deceased
- ☐ special intention
- ☐ .....
- ☐ .....

Small vigil lights: 3 for 25c

Enclosed find: ☐ **$1.00 for 7-day light** ☐ **$4.00 for 30-day light**

A more beautiful means of prayer is a live, sung prayer by Moleben, Akathistus, or Panachyda for deceased. These services are sung at the shrine of our Mother of Perpetual Help.

Please sing a ☐ **Moleben** ☐ **Akathistus** ☐ **Panachyda** **for my intention at the Shrine of Our Mother of Perpetual Help.**

Moleben, Akathistus, or Panachyda: $2.00.

- ☐ in thanksgiving
- ☐ for vocations
- ☐ help in school studies
- ☐ for health
- ☐ help in finding work
- ☐ for deceased
- ☐ special intention
- ☐ .....
- ☐ .....

Enclosed find $..... for the above

- ☐ Molebens
- ☐ Akathistus
- ☐ Panachyda

My name .....

Address .....

City ..... **Province (State)** .....

Please send your intentions & donations to:

FATHER ROMAN CHOMIAK, C.SS.R.
ST. MARY'S CHURCH
YORKTON, SASK., CANADA.

СЕСТРИ МІСІОНАРКИ...

СЕСТРИ МІСІОНАРКИ ХРИСТИЯНСЬКОЇ ЛЮБОВИ прийняли на себе і піддаються віднові, що її так дуже бажали для законних Згроманджень дотепершні Святіші Отці Папи Римські, в дусі, що оживлять перших християн, в яких було одне серце і одна душа.

Потреби, спричинені матеріяльною і духовною нуждою і самолюбством, існують ще й сьогодні... Люди потребують, щоб їх знову спрямувати до Бога, до Ісуса Христа та до Його Святої Церкви через діла милосердя, які усунули б ці потреби.

Божественний Спаситель благословить і обіцяє вічне життя в нагороду за діла милосердя. Його слова є правдиві сьогодні, як і були правдиві тому 2000 літ: "Прийдіть, благословенні Вітця мого,... я голодував, і ви дали мені їсти; мав спрагу, і ви напоїли мене; чужинцем був, і ви прийняли мене; нагий, і ви мене одягли; хворий, і ви мене відвідали; у в'язниці був, і ви прийшли до мене... Поправді кажу вам: коли ви вчинили це одному з моїх братів найменших, ви мені вчинили" (Матей 25, 34-40).

Сестра Місіонарка Християнської Любови посвячує себе Богові, щоб принести поміч тим, що найбільше її потребують, "найменшим братам" Христовим.

Ти є багата, навіть і дуже багата на віру, надію і любов. Чому ж не піднести б їх до небесних висот? Чому ж не ушляхотнити б їх цим, що поділишся ними з "найменшими братами" Христовими, які так дуже потребують віри, надії і любови?

Це велике й шляхетне завдання є перед тобою.

Коли ти зацікавлена життям **Сестри Місіонарки Християнської Любови, напиши** по інформації до Преподобної Матері Учительки Новичок:

MISSIONARY SISTERS OF CHRISTIAN CHARITY
Niagara Parkway and Dee Road
Queenston, Ontario, Canada.

ДОДАТОК SUPPLEMENT

ВИСОКЕ ВІДЗНАЧЕННЯ ВПР. о. СЕМЕНА ІЖИКА

Святкування з приводу інсталяції о. редактора Семена Іжика на почесного крилошанина відбулося дуже врочисто в неділю 4 травня ц.р. У церкві св. Покрови на Парках, у якій о. С. Іжик є вже 20 літ парохом, чину інсталяції довершив митрополит Кир Максим. Ролю архидиякона сповняв о. Дмитро Шевчук. Архиєрейську Літургію відслужив митрополит Кир Максим в асисті о. митрата В. Кушніра, о. крилошанина С. Іжика, о. С. Семчука, о. П. Пуляка і о. Д. Шевчука. Дияконували о. Петро Романишин і о. Теодосій Сеніщин, ЧСВВ. Співав мішаний хор з парафії св. Андрея з Вінніпегу під керуванням Василя Матвіва. Капеляном біля митрополита був о. проф. Степан Тарнавецький. До церкви прибуло дуже багато людей з Вінніпегу, Парків, Селкирку, Гонору, Ст. Норберт так, що половина з них мусіли стояти на дворі. По Євангелію привітальне слово виголосив новоінстальований почесний крилошанин о. С. Іжик. Він висловив щиру подяку Верховному архиєпископові кардиналові Кир Йосифові за це високе відзначення та митрополитові Кир Максимові за інсталяцію. Проповідь на тему недільного Євангелія виголосив митрополит Кир Максим, згадуючи теж про заслуги о. С. Іжика як душпастиря та щирого українського патріота.

Вечером у залі Інституту Просвіти відбувся величавий бенкет на пошану о. Семена Іжика, на якому було присутніх понад 400 осіб. Програмою бенкету вміло проводив відомий лікар-спеціяліст д-р Ярослав Барвінський. У вступному слові він подав коротко життєвий шлях о. Семена Іжика. Уроджений на Бойківщині. Гімназійні студії закінчив у Львові, а Духовну Семінарію у Перемишлі. Дияконат одержав з рук єпископа Йосафата Коциловського, ЧСВВ., в червні 1939 у Перемишлі, а пресвітерят 19 травня 1940 у Ярославі з рук єпископа Григорія Лакоти. Учителював і душпастирював на Лемківщині до 1942 року. Арештований гестапом був в'язнем концентраційних таборів у Німеччині до 15 квітня 1945 року. Був душпастирем великого скитальського табору ім. М. Лисенка в Ганновері. 19 жовтня 1947 прибув до Канади на місійну працю. В 1949 започаткував дитяче видавництво "Мій приятель". Від 1959 р. є редактором українського католицького тижневика "Поступ". Є діяльний в організаціях Католицької Акції та в Організаціях Українського Визвольного Фронту, зокрема в АБН.

Д-р Я. Барвінський представив гостей за почесним столом та гостей зарезервованого стола.

Від імені Федерального уряду в Оттаві привітальне слово виголосив посол Марко Смеречанський. Від провінційного уряду Манітоби особистий привітальний лист прислав прем'єр Валтер Вір і посол Федір Клим. Від імені Ліберальної партії Манітоби, що є офіційною опозицією, промовляв посол Степан Патрик, мейор міста Ст. Дзюба, особистий приятель о. С. Іжика, захворів і прислав телеграму з дічниці, а привіт виголосив діючий мейор Славко Ребчук, який вручив о. С. Іжикові Пропам'ятну грамоту міста Вінніпегу. Від духовенства довше привітальне слово виголосив о. митрат В. Кушнір, президент КУК і СКВУ. Від усіх українських католицьких організацій говорив Іван Новосад, голова Централі Українців Католиків Манітоби. Від імені Організацій Українського Визвольного Фронту промовляв мгр. Іван Іванчук, заступник голови Головної Управи ЛВУ. Дуже гарне привітальне слово, навіяне гумором і сердечністю, виголосив гість з Міннеаполіс о. прелат Степан Кнап.

Володимир Сагаш, який прибув на ці святкування з Ріджайни разом зі швагром о. Семена Іжика, Юрком Середичем, зложив привіт від ОУВФ провінції Саскачевану. Екзекутивний директор СКВУ д-р Михайло Сосновський з Оттави зложив привіт від СКВУ і від українських журналістів.

Господар бенкету прочитав низку телеграм.

Після привітів була концертова частина, а це: виступ хору Ю. СУМ під керуванням Надї Гуменюк, виступ соліста Івана Федишина при акомпаньяменті Терені Даревич і виступ дитячого ансамблю "Перепелички" під проводом Наталї Леонтович-Башук.

Після концертової програми представники парафій, організацій та установ вручали подарунки о. крилошанинові з короткими словами привіту.

На закінчення програми головну промову виголосив митрополит Кир Максим, у якій дав публічне признання о. крилошанинові Семенові Іжикові за його невтомну працю для добра Української Католицької Церкви та для визволення України. Всі приявні відспівали солензантові гримке многоліття.

Кінцеве слово, що було словом подяки, виголосив о. Семен Іжик.

КОМУНІКАТ

З ініціятиви окремого комітету з видних громадян у понеділок 21 квітня 1969 відбули представники 48-ох громадських та культурних організацій українців у Вінніпегу нараду у справі сучасного стану Української Католицької Церкви в Україні та у вільному світі і, прийшовши після основної доповіді д-ра М. Марунчака та широкої дискусії над нею до ряду висновків, постановили, що:

Посилений натиск окупантів України і чергова хвиля переслідувань Української Католицької Церкви, підкреслена в останньому часі арештуванням Владики Василя Величковського, байдужістю і навіть ворожістю лат. ієрархії Польщі до українців-католиків у тій державі та безоглядним наступом словацького шовінізму на українців і їх Церкву на Пряшівщині, вимагають відповідної, офіційної і швидкої контракції Української Католицької Церкви у вільному світі.

На жаль, і тут Українська Католицька Церква переживає свої труднощі, зумовлені різними тенденціями та умовинами як внутрі, так і назовні неї та зокрема браком вершинного її керівництва у формі власного Патріярхату. Всі основи для цього завершення Української Католицької Церкви заіснували — є відповідні постанови ІІ Ватиканського Собору, є одногідні в цій справі заяви всіх наших Владик і є пристрасне бажання мас їх вірних, продемонстроване в час відвідин цього та інших континентів Верховним Архиєпископом Кир Йосифом влітї 1968 року.

Для остаточного і формального здійснення цього Патріярхату потрібне ще тільки рішення Синоду Владик Української Католицької Церкви та проголошення Патріярхату Папою Павлом VI. Пересування в часі цих основних для дальшого життя і дії всієї Української Католицької Церкви рішень спричинюють і в дальшому будуть спричинювати найтяжчі ускладнення для неї, а тому й усі зібрані одноголосно схвалили ряд постанов-резолюцій щодо заходів у цій справі перед своїми Ієрархами та перед Папою Павлом VI. Резолюції будуть переслані всім нашим Владикам та Святішому Отцеві.

Нарадою у Вінніпегу проводила Президія у складі д-р Б. Мартинович, голова, і хор. Дмитро Микитюк та П. Курієвич як секретарі. Резолюції Зборів оформила окремо обрана комісія—суддя Марія Вавриков, мгр. Іван Іванчук і мгр. Роман Сеньчук. Для проведення в життя постанов Зборів та дальшої акції в тій справі Збори обрали Президію Ради Громадських Установ, яку очолив д-р М. Марунчак і в якій є ще 14 членів. Рада Громадських Установ, що складається з 48 членів, по одному членові від кожної установи, в найкоротшому часі перешле копії резолюцій Зборів, меморіяли —з'ясування та аргументації української громади про невідхильну конечність створення Патріярхату Української Католицької Церкви в належні руки та місця.

Водночас Рада Громадських Установ у Вінніпегу скоординує свою діяльність з усією українською спільнотою і підтримуватиме всі заходи у справі Патріярхату своїм авторитетом у змаганні довести до всеукраїнської та загальної акції з тією метою, певна в її слушність та доцільність.

Вінніпег, 22 квітня 1969.

За Раду Громадських Установ
у Вінніпегу

А. Курдидик, секретар Ради.

До всіх українських студентів Европи й Америки!

ОГОЛОШЕННЯ

Союз Українських Студентів у Німеччині повідомляє і пригадує, що від 1-го до 5-го липня 1969-го року відбудеться Світовий Конгрес Українського Студентства за межами України.

У зв'язку з Конгресом заплановано на 5-го липня (субота) в Мюнхені в найкращому готелі міста УКРАЇНСЬКУ ЗАБАВУ. Тут буде нагода познайомитися зі старшим і молодшим українським поколінням на еміграції. Гадаємо, що українська студентська молодь скористується з цієї нагоди познайомитися, нав'язати дружбу індивідуального і громадського характеру.

Після студентського Конгресу розпічнуться Високошкільні Курси Українознавства, які триватимуть від 7-го до 25-го липня 1969-го р.

Союз Українських Студентів у Західній Німеччині, як господар і співорганізатор зі свого боку, організував вільний час протягом Курсу для різних мистецьких і фізичних розваг. В їх пляні—відвідини музеїв, театрів, курортних та історичних місць Баварії, включно з чудовими каварнями та пиварнями. Тому дуже важливо, щоб організатор Курсів вчасно знали кількість та з яких країн українські студенти візьмуть участь. Водночас нагадуємо, що бажано взяти з собою також вечірнє вбрання.

Очікуємо, що в Конгресі та Курсах візьмуть участь студенти Сполучених Штатів, Канади, Великобританії, Франції, Бельгії, Італії, Голляндії, Австрії, Еспанії та Західньої Німеччини. Сподіваємось також участи українських студентських громад з Югославії, Чехословаччини, Польщі.

Оскільки Мюнхен найближче до країн Сходу та України з-поміж інших міст Заходу, де живуть великі українські громади, треба сподіватися, що Конгрес і Курси дадуть усім учасникам багато спогадів ,задоволення і, зокрема, багато знання про життя в нашій Батьківщині.

Bund Ukrainischer Studenten
in Deutschland e.V.
D-8000 Muenchen 80
Laplacestrasse 24
Tel. 48 03 72.

Союз Українських Студентів
у Західній Німеччині

За Управу—Ігор Мисько.

ЙОРКТОН, САСК.

Бл. п. Брат Степан—Олекса Березяк, ЧНІ.

Дня 8 червня 1969 року помер у йорктонськім шпиталі бл. п. Брат Степан—Олекса Березяк. Покійний народився 28-го березня 1895 року в селі Туріє, радехівського повіту, Україна. В часі першої світової війни покликаний до війська, брав участь у боях на італійськім фронті. Вернувши додому, як тесля займався своїм ремеслом і будував хати, маючи до помочі кількох робітників. Однак почув Божий поклик до монашого життя, щоб посвятитися Христові для Божої слави й спасіння душ. Тому лишає своє звиковне зайняття, зголошується в 1926 році до манастиря О.О. Редемптористів у Збоїсках коло Львова, і по році постулятури та по двох літах новіцяту складає монаші обіти убогости, чистоти й послуху 13 червня 1929 року.

В тому часі в Збоїсках було багато Братів-монахів, що займалися різними ремеслами: столярством, кравецтвом, огородництвом і т.д. Треба зазначити, що в манастирі Брати-монахи не мають священичого рукоположення, однак, не зважаючи на те, беруть діяльну участь в апостольстві, не тільки стараючись про матеріяльні справи манастиря, одіння, поживу і т.д. для всіх монахів, але також своїми молитвами, працею і жертвами виєднують Боже благословення для праці священиків. Ця їх поміч дуже важлива й конечна, бо успіх місій, душпастирської праці, навернення грішників залежні від Божої ласки, а її виєднується молитвою і жертвою.

Бл. п. Брат Степан трудився там, де настоятелі йому доручили, головно в столярстві, огородництві, а також часто був захристиянином. За час свого побуту в Західній Україні перебував у манастирях: Збоїсках, Станиславові та Ковлі на Волині.

В Канаді Отці Редемптористи потребували помочі, тому настоятелі вислали до Канади Брата Степана. Він приїжджає в серпні 1936 року. Найдовше був в Йорктоні, коло 10 літ в Роблині Манітобі та два роки в Айтуні, Саск. Всюди помагав як тесля, огородник і захристиянин. Маючи приємний голос, часто сповняв обов'язок дяка. Люди любили його спів і не раз, особливо в Роблині, просили його, щоб приїхав на похорон.

У своїм монашім житті Брат Степан визначався любов'ю праці, згідливістю з другими і духом молитви. Покійний також визначався живою вірою. Бувало на колоніях біблійники старалися засипати його своїми закидами, але бл. п. Брат Степан короткими словами давав їм таку відповідь, що потім вже боялися виступати зі своїми закидами, щоб не наразитися на сміх присутніх.

Від довшого часу покійний багато терпів з причини недуги ніг. Однак, не зважаючи на недомагання, дальше працював ревно, особливо в городі. Що більше, чим більше занепадав на

лова, і хор. Дмитро Микитюк та П. Курієвич як секретарі. Резолюції Зборів оформила окремо обрана комісія—суддя Марія Вавриків, мгр. Іван Івачук і мгр. Роман Сеньчук. Для проведення в життя постанов Зборів та дальшої акції в тій справі Збори обрали Президію Ради Громадських Установ, яку очолив д-р М. Марунчак і в якій є ще 14 членів. Рада Громадських Установ, що складається з 48 членів, по одному членові від кожної установи, в найкоротшому часі перешле копії резолюцій Зборів, меморіяли з обґрунтування та аргументації української громади про невідхильну конечність створення Патріярхату Української Католицької Церкви в належні руки та місця.

Водночас Рада Громадських Установ у Вінніпегу скоординує свою діяльність з усією українською спільнотою і підтримуватиме всі заходи у справі Патріярхату своїм авторитетом у змаганні довести до всеукраїнської та загальної акції з тією метою, певна в Її слушність та доцільність.

Вінніпег, 22 квітня 1969.

За Раду Громадських Установ
у Вінніпегу
А. Курдидик, секретар Ради.

До всіх українських студентів Європи й Америки!

ОГОЛОШЕННЯ

Союз Українських Студентів у Німеччині повідомляє і пригадує, що від 1-го до 5-го липня 1969-го року відбудеться Світовий Конгрес Українського Студентства за межами України.

У зв'язку з Конгресом заплановано на 5-го липня (субота) в Мюнхені в найкращому готелі міста УКРАЇНСЬКУ ЗАБАВУ. Тут буде нагода познайомитися зі старшим і молодшим українським поколінням на еміграції. Гадаємо, що українська студентська молодь скористується з цієї нагоди познайомитися, нав'язати дружбу індивідуального і громадського характеру.

Після студентського Конгресу розпочнуться Високошкільні Курси Українознавства, які триватимуть від 7-го до 25-го липня 1969-го р.

Союз Українських Студентів у Західній Німеччині, як господар і співорганізатор зі свого боку, організував вільний час протягом Курсу для різних мистецьких і фізичних розваг. В їх плани—відвідини музеїв, театрів, курортних та історичних місць Баварії, включно з чудовими кавярнями та пивярнями. Тому дуже важливо, щоб організатори Курсів якнайскоріше знали кількість та з яких країн українські студенти візьмуть участь. Водночас надіємося, що бажано взяти з собою також вечірні вбрання.

Очікуємо, що в Конгресі та Курсах візьмуть участь студенти Злучених Штатів, Канади, Великобританії, Франції, Бельгії, Італії, Голляндії, Австрії, Еспанії та Західньої Німеччини. Сподіваємося також участи українських студентських громад з Югославії, Чехословаччини, Польщі.

Оскільки Мюнхен найближче до країн Сходу та України з-поміж вищих міст Заходу, де живуть великі українські громади, треба сподіватися, що Конгрес і Курси дадуть усім учасникам багато спогадів задоволення і, зокрема, багато знання про життя в нашій Батьківщині.

Bund Ukrainischer Studenten
in Deutschland e.V.
D-8000 Muenchen 80
Laplucestrasse 24
Tel. 48 03 72.

Союз Українських Студентів
у Західній Німеччині

За Управу—Ігор Мисько.

ЙОРКТОН, САСК.

Бл. п. Брат Степан—Олекса Березяк, ЧНІ.

Дня 8 червня 1969 року помер у йорктонському шпиталі бл. п. Брат Степан—Олекса Березяк. Покійний народився 28-го березня 1895 року в селі Гуріє, радехівського повіту, Україна. В часі першої світової війни покликаний до війська, брав участь у боях на італійському фронті. Вернувши додому, як тесля займався своїм ремеслом і будував хати, маючи до помочі кількох робітників. Однак почув Божий поклик до монашого життя, щоб посвятитися Христові для Божої слави й спасіння душ. Тому лишає своє звичайне заняття, зголошується в 1926 році до манастиря О.О. Редемптористів у Збоїсках коло Львова, і по процесі постулятури та по двох літах новіціяту складає монаші обіти убогости, чистоти й послуху 13 червня 1929 року.

В тому часі в Збоїсках було багато Братів-монахів, що займалися різними ремеслами: столярством, кравецтвом огородництвом і т.д. Треба зазначити, що в манастирі Брати-монахи не мають священичого рукоположення, однак, не зважаючи на те, беруть дійсну участь в апостольстві, не тільки стараючись про матеріяльні справи манастиря, одніяк, поживу і т.д. для всіх монахів, але також своїми молитвами, працею і жертвами виєднують Боже благословення для праці священників. Ця їх поміч дуже важлива й конечна, бо успіх місій, душпастирської праці, навернення грішників залежни від Божої ласки, а її виєднується молитвою і жертвою.

Бл. п. Брат Степан трудився там, де настоятелі йому доручили, головно в столярстві, огородництві, а також часто був захристиянином. За час свого побуту в Західній Україні перебував у манастирях: Збоїсках, Станиславові та Ковлі на Волині.

В Канаді Отці Редемптористи потребували помочі, тому настоятелі вислали до Канади Брата Степана. Він приїжджає в серпні 1936 року. Найдовше був в Йорктоні, коло 10 літ в Роблині. Манітоба та два роки в Айтуні, Саск. Всюди помагав як тесля, огородник і захристиянин. Маючи приємний голос, часто сповняв обов'язок дяка. Люди любили його слів і не раз, особливо в Роблині, просили його, щоб приїхав на похорон.

У своїм монашім житті Брат Степан визначався любов'ю праці, згідливістю з другими і духом молитви. Покійний також визначався живою вірою. Бувало на колоніях біблійники старалися засипати його своїми закидами, але бл. п. Брат Степан короткими словами давав їм таку відповідь, що потім вже боялися виступати зі своїми закидами, щоб не наразитися на сміх присутніх.

Від довшого часу покійний багато терпів з причини недуги ніг. Однак, не зважаючи на недомагання, дальше працював ревно, особливо в городі. Що більше, чим більше занепадав на здоров'ю, тим більше жертвував себе праці й молитві, згідно зі словами св. Павла: "використовуючи час" (Еф. 5. 16). Як захристиянин уважав своїм обов'язком все сам сповняти всі прислуги, так що кожного дня служив або співав до двох і більше Служб Божих, і хоча кульгав на ноги, подавав кадило і т.д. Покійний посідав питому нашим добрим селянським родинам чемність, одним словом прикмети доброго виховання, що в нього скріпляла ще Божа ласка. Все з пошаною відносився до священичого стану, до всіх був привітний, до кожного заговорив, все був усміхнений. Через свою недугу ніг в останніх часах мусів не раз іти до шпиталю. Потім старався показати ще вдячність тим, що його лічили, докторові і в листах писав, кілько для них вислухав Служб Божих, прийняв св. Причастей, проказав вервиць, тощо. Бл. п. Брат Степан помер нагло, однак не несподівано, бо до смерти готовився цілим своїм життям.

У вівторок, 10 червня, год. 8 ввечері відправлено при його домовині в церкві Пресв. Богородиці Парастас при співучасті численних священиків. При кінці Впр. о. Ст. Бахталовський, ЧНІ., сказав слово, підносячи чесноти покійного та заохочуючи, щоб його приклад потягнув неодного з молодців до наслідування і посвяти в монашім житті. По Богослужбі багато вірних приходили й біля домовини на вколішках побожно молилися.

Наступного дня, в середу, 9 год. рано Преосвященний Кир Андрей Роборецький у співслужбі Отців: А. Музики, Р. Бойка, Ч.О., В. Корби і М. Гринчишина, ЧНІ., відправив Архиєрейську Службу Божу. Проповідь по англійськи, по Євангелії, виголосив Впр. о. М. Гринчишин, ігумен з Ноєварку, вказуючи на джерело, з якого покійний черпав силу: Христос у Пресвятій Євхаристії є життям душ. По Службі Божій була проповідь Преосв. Кир Андрея. У своїм прекраснім слові Владика накреслив богобійне й трудяще життя бл. п. Брата Степана, і заохотив усіх, зокрема монахів до наслідування прикладу покійного, як ревного й побожного монаха.

По останнім цілуванні всі перейшли до парафіяльної залі на поминальний обід, що його старанно приготовило жіноцтво місцевої української католицької парафії. При кінці обіду промовляв Впр. о. В. Корба в імені Впр. о. протоігумена П. Малюги та Впр. о. М. Кучмяк, йорктонський ігумен. Вони висказували смуток О.О. Редемптористів з причини втрати так доброго співбрата; в щирих словах дякували всім Отцям, Братам Християнської Школи і Сестрам Сл. П.Н.Д.М. та вірним, що так численно взяли участь у похороні. В особливий спосіб дякували Преосв. Кир Андрееві, що вмисне приїхав з Саскатуну, щоб взяти участь у похороні та відправити Архиєрейську Службу Божу, щоб цією участю і своїм словом піднести заслуги жертвового, любивого й побожного Брата-монаха для Чину Отців Редемптористів і Української Католицької Церкви.

На похорон прибули всі Отці і Брати з Айтуни, Віньярд і Роблину, а також кількох Отців епархіяльних з Саскачевану. Всіх отців-священиків було 27, які взяли участь у похороні. Приїхав також сестрінок покійного Брата, п. Пилип Савуля з Саскатуну.

Бл. п. Брат Степан плянував святкувати 13 червня ц.р. 40-літній ювілей своїх монаших обітів. Однак Господь інакше зарядив. Він хотів, щоб та урочистість відбулася в небі.

Тлінні останки бл. п. Брата Степана перевезено до Вінніпегу, і там похована його на спільнім цвинтарі О.О. Редемптористів на цвинтарі св. Родини. Вічна Йому пам'ять!

о. С. Б., ЧНІ.

БЕНКЕНД, САСК.
Свіжа могила

В четвер, 8 травня 1969 року, в лічниці в Вадіні, Саск., помер, по важкій недузі пістряка, бл. п. **Олекса Береза**, проживши 68 років і прийнявши святі Тайни.

Покійний Олекса прийшов на світ 24 лютого 1901 в селі Середпільці, Радехівського повіту, в Україні, в селянській сім'ї Дмитра Берези і Євдокії, з дому Бартків. Його молоді роки проминули в незвичайно важкий час світової війни та визвольних змагань українського народу, коли то по нашій землі перекотилося стільки фронтів, що залишили за собою горе й знищення. Молодим хлопцем помагав батькові при господарці, та, маючи гарний голос, співав у церковнім хорі. Дня 18 лютого 1926 одружився з Меланією Василишин. В 1929 році покійний Олекса попрощав молоду дружину, батьків, сестер і рідну землю та й виїхав до Канади в околицю Бенкенд шукати кращої долі. Приїхав він у час затяжної кризи, в часі якої було тяжко знайти працю. Спочатку працював у фармерів, потім у кузні, а від 1940 року почав працювати на залізничній дорозі в компанії Сі-Пі-Яр, аж доки не дістав пенсію. В своїм часі він спровадив до Канади свою дружину. Життя стало легше й щасливіше. Без поблагословення їх донею Анною, яку вони виховали в релігійній і національній свідомості.

Бл. п. Олекса Береза

Покійний Олекса був основоположником парафії Вознесення НГІХриста в Бенкенд. Своєю жертвою і працею багато причинився до будови церкви Вознесення НГІХ в Бенкенд. У ній він також дякував даром. Покійний був милої вдачі, примірним парафіянином і любив помагати ближнім, через що з'єднав собі загальну любов і признання. По другій світовій війні, він спровадив до Канади свого брата Антона, який тепер працює в Вінніпезі та п. Володимира Василишина, брата своєї дружини, який живе в Едмонтоні. Він був свідомим християнином і передплачував різні, українські католицькі часописи та місячники.

Залишив у смутку, крім дружини й доньки Анни, зам. за Гунтером А. Карацоцока, ще в УРСР дві сестри: Марію, зам. за М. Костюка, Анну, зам. за В. Стефаніюка та брата Степана, в Вінніпезі брата Антона і стрічечного брата Теодора в Порт Артур, Онт. Синок Івась помер немовлям у рідним селі.

Похорон відбувся 12 травня з церкви Вознесення НГІХ в Бенкенд при великому числі людей різних віровизнань і національностей, які знали, любили та поважали покійного. 11 і 12 травня похоронні відправи відслужив о. Роман Хом'як, ЧНІ., і сказав прощальне слово. Покійного похоронено на місцевому парафіяльному цвинтарі. По похороні був поминальний обід у міській залі.

Родина покійного зложила $10.00 на вироблення кліші та на пресовий фонд "Голосу Спасителя". Щира подяка за жертву. По трудящім житті, Господи прийми душу бл. п. Олекси до царства небесного, де нема болю, ні печалі, але вічне життя!

Присутній.

SHEHO, SASK.
Funeral for Alec Sebulsky

Funeral services for the late Alec Sebulsky of Sheho, Saskatchewan were held at Christ the King Ukrainian Catholic Church on April 19, 1969. They were conducted by Rev. M. Kuchmiak, C.SS.R., assisted by Rev. J. Syrota, C.SS.R., with altar boys Peter Chyrski and Bernie Babak in attendance. Pallbearers were Peter Sebulsky, John Sebulsky, Bill Sebulsky, Orest Streelasky, John Shumay and John Wasylowich.

Mr. Sebulsky was a Fourth Degree Knight of Columbus, so he was buried with full Knight honors with the Fourth Degree Honor Guards presenting arms at the graveside. At prayers on the evening of April 18, two Guards stood vigilance for half hour intervals paying due respect for his work, faithfulness and leadership and symbolic of his duty well done. Many floral tributes and donations to Masses honored his sudden passing.

Mr. Sebulsky was born on March 15, 1921 in the Sheho district, the son of Mr. Frank Sebulsky of Sheho and the late Mrs. Rosalie Sebulsky who was laid to rest seven months ago. He received his elementary school education at Posti School, south of Sheho, his high school at Sheho and one year at St. Joseph's College at Yorkton. In 1942 he entered Teacher's College at Moose Jaw and taught at Ile a la Crosse, Buffalo Narrows, Aysgarth and Krasny Schools. Then he ventured into merchandising and remained in the store and locker business.

In 1951 he married Dorothy Shumay of Springside and they were blessed with three children: Rosanne 16, Leonard 15 and Alexandra 12. Besides being a good husband and father he was active in community affairs and church life. He was overseer of the Village for almost 12 years and took pride in working for the betterment of the community. He was head of the Centennial Committee, spearheaded the building of the Centennial Curling Rink and sewer and water were realized for the village under his leadership. He was very civic-minded and was always ready and willing to help anyone whether old or young or give everyday advice on any problem. With his unique ability to repair articles, his services were sought by many in the community. In his short lifetime he made many friends and will be remembered by all as a friendly, kindly and generous man.

Through his example and leadership and his continued effort, toil and sacrifice the Christ the King Church was built in 1953. His love for his church was never-ending and he encouraged his family to be as devoted to church works.

In 1953 he joined the order of Knights of Columbus of Yorkton Council 2031. In 1961 a Ukrainian Council was formed in Yorkton and he transferred to the Father Delaere Council 5182. The following year he favorably got his Fourth Degree, when he joined D'arcy McGee Assembly of Saskatoon and two years ago when the Brother Stanislaus Assembly was formed in Yorkton, Alec became a member. He held various offices with the Knights and he helped to promote the formation of a new Council in this area known as the Foam Lake Council 5970 where he was a Grand Knight.

Predeceased by his mother, he is survived by his wife, Dorothy; 3 children, his father, Mr. Frank Sebulsky; 3 sisters, Mrs. Elsie Koropotwa of Orone, Ont., Mrs. Mary Streelasky of Foam Lake and Mrs. Kay Bobee of Millbrook, Ont; 6 brothers, Bill and John of Yorkton, Peter of Sheho, Paul of Jansen and Walter and Ernest of New Jersey, U.S.A.

Interrnment was in the Sheho cemetery and Narfuson's Funeral Home was in charge of arrangements.

May his soul, through the mercy of God, rest in peace.

NEW VOCATIONS BOOK

Father Joseph Speaks About Vocations. By Father Joseph Denischuk, CSSR; Redeemer's Voice Press, Yorkton, Sask., pp. 137. $2.

By Alfred De Manche

One of the most interesting vocation books in years has made its appearance, with author a Toronto Ukrainian priest, Father Joseph Denischuk of Holy Eucharist Church, Toronto.

It has the enthusiastic spirit of high ideals common to other vocational material, but it also frankly discusses some questions and problems regarding a vocation.

For example, just as LOVE is the major factor which unites a boy and a girl in courtship and marriage, it must be LOVE which draws a youth to the priestly or religious life. Does this call to follow Christ bind under pain of sin, as so many have said in the past? When is a vocation seed planted? What about married clergy? Should youth see the world first? These are among the questions the author meets head-on in this book.

It's harder for a boy to get into a seminary than one would expect, he says, even considering the fewer numbers applying these days. And he agrees that it is difficult for a youth to part with the increased pleaseures of the world in our day.

He lists four types of individuals who have a harder time than others making up their minds: Those from wealthy families, from big cities, with greater talents, and those who get themselves involved with persons of the other sex.

There is also a chapter for parents, teachers, and those giving guidance on vocations, and another chapter dealing with the spiritual life, so important for all vocations.

Although the last section of the book deals in depth with Ukrainian religious orders, it generally is good vocation reading for all interested Catholics, and lists as well 81 reference books on this topic for further reading.

(The Canadian Register)

ПОДЯКА

Складаю найщирішу подяку Пресвятому Серцю Христовому, Матері Божій Неустанної Помочі та святому Йосифові за всі ласки, що їх одержала в житті.

Жертвую $5.00 на Дев'ятницю Служб Божих за покликання нових священиків-місіонерів.

Катерина Вітюк,
Форт Вільям, Онт.

PRESS FUND

Щиро дякуємо всім ласкавим добродіям за ласкаві жертви на пресовий фонд "Голосу Спасителя".

1.00—Wasyl Bumbar, Buffalo; Mrs. S. Hunka, Rochester; Anastasia Paslowski, Glidden.

2.00—Mrs. Mary Oleski, Castlegar; W. Woytowich, North Battleford; Nick Soroka, Chrisholm; A. Dopko, Chambley; Lorraine Kozakewich, Ituna.

2.50—S. Gach, Toronto; Mary Kostecka, Great Kills; Paul Storozuk, Lockport.

5.00 -Tekla Krupka, Detroit.

прекраснім слові Вла-
богобійне й трудяще
рата Степана, і заохо-
а монахів до насліду-
покійного, як ревного
наха.
ілювані всі перейшли
залі на поминальний
старанно приготовило
вої української като-
При кінці обіду про-
В. Корба в імені Впр.
П. Малюги та Впр. о.
тонський ігумен. Вони
уток О.О. Редемпто-
и втрати так доброго
оних словах дякували
ратам Християнських
Сл. П.Н.Д.М. та від-
ленно взяли участь у
бливший спосіб дяку-
о Андрєєві, що вмисне
уну, щоб взяти участь
дправити Архиєрейсь-
у, щоб цією участю і
нести заслуги жертво-
ожного Брата-монаха
Редемптористів і Украї-
кої Церкви.
рибули всі Отці і Бра-
ьярд і Роблину, а та-
в епархіяльних з Сас-
отців-священиків було
сть у похороні. При-
нок покійного Брата,
з Саскатуну.
епан плянував святку-
ц.р. 40-літній ювілей
бітів. Однак Господь
Він хотів, щоб та
лася в небі.
бл. п. Брата Степана
нніпегу, і там похова-
ім цвинтарі О.О. Ре-
цвинтарі св. Родини.
ть!
о. С. Б., ЧНІ.

1929 році покійний
молоду дружину.
рідну землю та й
в околицю Бенкенд
долі. Приїхав він у
зи, в часі якої було
ацю. Спочатку пра-
потім у кузню, а від
працювати на залізни-
ній Сі-Ні-Ар, аж доки
. В своїм часі він
ади свою дружину.
ше й щасливше. Бог
донею Анною, яку
елігійній і національ-

а був основоположе-
знесення НГІХриста
о жертвою і працею
я до будови церкви
в Бенкенд. У ній
в даром. Покійний
примірним парафія-
агати ближнім, через
альну любов і при-
й світовій війні, він
ади свого брата Ан-
рацює в Вінніпезі та
силишина, брата своєї
зе в Едмонтоні. Він
істиянином і перед-
країнські католицькі
ники.
ку, крім дружини й
за учителя А. Кара-
Р дві сестри: Маріо-
ка, Анну, зам. за В.
ата Степана, в Він-
а і стрічечного бра-
т Артур, Онт. Си-
немовлям у рідним

ся 12 травня з цер-
ГІХ в Бенкенд пі-
одей, різних віровиз-
рстей, які знали, лю-
покійного. 11 і 12
відправи відслужив
ЧНІ, і сказав про-
окійного похоронено
фіяльному цвинтарі.

По похороні був поминальний обід у міській залі.

Родина покійного зложила $10.00 на вироблення хліба та на пресовий фонд "Голосу Спасителя". Щира подяка за жертву. По трудящім житті, Господи прийми душу бл. п. Олекси до царства небесного, де нема болю, ні печалі, але вічне життя!

Присутній.

SHEHO, SASK.

Funeral for Alec Sebulsky

Funeral services for the late Alec Sebulsky of Sheho, Saskatchewan were held at Christ the King Ukrainian Catholic Church on April 19, 1969. They were conducted by Rev. M. Kuchniak, C.S.S.R., assisted by Rev. J. Syrota, C.SS.R., with altar boys Peter Chyrski and Bernie Babak in attendance. Pallbearers were Peter Sebulsky, John Sebulsky, Bill Sebulsky, Orest Streelasky, John Shumay and John Wasylowich.

Mr. Sebulsky was a Fourth Degree Knight of Columbus, so he was buried with full Knight honors with the Fourth Degree Honor Guards presenting arms at the graveside. At prayers on the evening of April 18, two Guards stood vigilance for half hour intervals paying due respect for his work, faithfulness and leadership and symbolic of his duty well done. Many floral tributes and donations to Masses honored his sudden passing.

Mr. Sebulsky was born on March 15, 1921 in the Sheho district, the son of Mr. Frank Sebulsky of Sheho and the late Mrs. Rosalie Sebulsky who was laid to rest seven months ago. He received his elementary school education at Fosti School, south of Sheho, his high school at Sheho and one year at St. Joseph's College at Yorkton. In 1942 he entered Teacher's College at Moose Jaw and taught at Ile a la Crosse, Buffalo Narrows, Aysgarth and Krasny Schools. Then he ventured into merchandising and remained in the store and locker business.

In 1961 he married Dorothy Shumay of Springside and they were blessed with three children: Rosanne 16, Leonard 15 and Alexandra 12. Besides being a good husband and father he was active in community affairs and church life. He was overseer of the Village for almost 12 years and took pride in working for the betterment of the community. He was head of the Centennial Committee, spearheaded the building of the Centennial Curling Rink and sewer and water were realized for the village, under his leadership. He was very civic-minded and was always ready and willing to help anyone whether old or young or give everyday advice on any problem. With his unique ability to repair articles, his services were sought by many in the community. In his short lifetime he made many friends and will be remembered by all as a friendly, kindly and generous man.

Through his example and leadership and his continued effort, toil and sacrifice the Christ the King Church was built in 1953. His love for his church was never-ending and he encouraged his family to be as devoted to church works.

In 1953 he joined the order of Knights of Columbus of Yorkton Council 2031. In 1961 a Ukrainian Council was formed in Yorkton and he transferred to the Father Delaere Council 5182. The following year he favorably got his Fourth Degree, when he joined D'arcy McGee Assembly of Saskatoon and two years ago when the Brother Stanislaus Assembly was formed in Yorkton, Alec became a member. He held various offices with the Knights and he helped to promote the formation of a new Council in this area known as the Fonn Lake Council 5970 where he was a Grand Knight.

Predecensed by his mother, he is survived by, his wife, Dorothy, 3 children, his father, Mr. Frank Sebulsky; 8 sisters, Mrs. Elsie Koropotwa of Orone, Ont., Mrs. Mary Streelasky of Fonn Lake and Mrs. Kay Bobee of Millbrook, Ont; 6 brothers, Bill and John of Yorkton, Peter of Sheho, Paul of Jansen and Walter and Ernest of New Jersey, U.S.A.

Interament was in the Sheho cemetery and Narfason's Funeral Home was in charge of arrangements.

May his soul, through the mercy of God, rest in peace.

NEW VOCATIONS BOOK

Father Joseph Speaks About Vocations. By Father Joseph Denischuk, CSSR; Redeemer's Voice Press, Yorkton, Sask., pp. 137. $2.

By Alfred De Manche'

One of the most interesting vocation books in years has made its appearance, with author a Toronto Ukrainian priest, Father Joseph Denischuk of Holy Eucharist Church, Toronto.

It has the enthusiastic spirit of high ideals common to other vocational material, but it also frankly discusses some questions and problems regarding a vocation.

For example, just as LOVE is the major factor which unites a boy and a girl in courtship and marriage, it must be LOVE which draws a youth to the priestly or religious life. Does this call to follow Christ bind under pain of sin, as so many have said in the past? When is a vocation seed planted? What about married clergy? Should youth see the world first? These are among the questions the author meets head-on in this book.

It's harder for a boy to get into a seminary than one would expect, he says, even considering the fewer numbers applying these days. And he agrees that it is difficult for a youth to part with the increased pleasures of the world in our day.

He lists four types of individuals who have a harder time than others making up their minds: Those from wealthy families, from big cities, with greater talents, and those who get themselves involved with persons of the other sex.

There is also a chapter for parents, teachers, and those giving guidance on vocations, and another chapter dealing with the spiritual life, so important for all vocations.

Although the last section of the book deals in depth with Ukrainian religious orders, it generally is good vocation reading for all interested Catholics, and lists as well 81 reference books on this topic for further reading.

(The Canadian Register)

ПОДЯКА

Складаю найщирішу подяку Пресвятому Серцю Христовому, Матері Божій Неустанної Помочі та святому Йосифові за всі ласки, що їх одержала в житті.

Жертву $5.00 на Дев'ятницю Служб Божих за покликання нових священиків-місіонерів.

Катерина Вітюк,
Форт Вилям, Онт.

PRESS FUND

Щиро дякуємо всім ласкавим добродіям за ласкаві жертви на пресовий фонд "Голосу Спасителя".

1.00—Wasyl Bumbar, Buffalo; Mrs. S. Hunka, Rochester; Anastasia Paslowski, Glidden.

2.00—Mrs. Mary Oleski, Castlegar; W. Woytowich, North Battleford; Nick Soroka, Chrisholm; A. Dopko, Chambley; Lorraine Kozakewich, Ituna.

2.50—S. Gach, Toronto; Mary Kostecka, Great Kills; Paul Storozuk, Lockport.

5.00—Tekla Krupka, Detroit.

ДОДАТОК SUPPLEMENT

REDEEMER'S VOICE, YORKTON, SASK. — NOVEMBER, 1969

ПЕРЕДСИНОДАЛЬНА НАРАДА У ВІННІПЕЗІ

ПРОЄКТИ КОМІСІЙ, ПОДАНІ ТІЛЬКИ НА ОБГОВОРЕННЯ

НАРИС ПРОЄКТУ КОНСТИТУЦІЇ УКРАЇНСЬКОЇ КАТОЛИЦЬКОЇ ЦЕРКВИ

1. Київська Помісна Церква (чи Обряд) є самоправною віткою Вселенської Церкви, візантійсько-київської традиції.

2. Ця Церква охоплює вірних цієї традиції:

а) української материної Церкви,

б) вихідних з української материної Церкви до різних країн поселення,

в) всіх інших епархій візантійсько-київської традиції.

3. Головою і батьком Київської Помісної Церкви є Київський патріярх.

4. Київською Помісною Церквою править Київський патріярх з помісним синодом цієї Церкви.

5. Помісний синод Київської Церкви складається з патріярха, всіх ієрархів цієї Церкви і верховних настоятелів чернечих згромаджень.

6. Допоміжними органами цієї Церкви є:

а) Виборчий синод єпископів Помісної Київської Церкви

б) Ширша патріярша Рада

в) Постійна патріярша Рада

7) Патріярха вибирає Виборчий синод єпископів Київської Помісної Церкви.

8. Ширша Патріярша Рада складається з патріярха, митрополитів та ієрархів, які поза митрополіями, та вибрані до неї Помісним синодом.

9. До Постійної патріяршої Ради входять патріярх і чотири владики, вибрані Помісним синодом.

10. Окремі територіяльні Церкви кермуються постановами Помісного синоду, беручи до уваги місцеві вимоги крайових єпископських конференцій.

11. Чернечі згромадження дістають духовне оформлення за своїми конституціями, зберігаючи традиції Східньої Церкви. Зовнішню душпастирську працю ведуть за напрямними церковної ієрархії.

12. Єпископів призначає і настановляє патріярх з Ширшою патріяршою Радою.

ПИТАННЯ МОВИ В БОГОСЛУЖБАХ УКРАЇНСЬКОЇ ЦЕРКВИ

Основний принцип. 1. Мовою богослужб Української Церкви є мова українська. Хоч розвій мови не однозначний з розвітом Церкви, занепад мови є занепадом Церкви, як самобутньої складової частини Вселенської Церкви.

Церковнослов'янська мова. 2. Церковнослов'янська мова та богослужбові тексти тією мовою—це наша спадщина. Свідомість цієї спадщини треба зберігати, хоч давня мова виходить із щоденного літургійного вжитку.

Українська мова. 3. Рішення верховного архиєпископа і владик Української Церкви впровадити живу українську мову в богослужби, згідно з традицією Східніх Церков, виявляється на практиці корисне.

4. Треба змагати до того, щоб у нас і наших православних братів було якнайбільше спільних літургійних перекладів українською мовою—мовою одного українського народу.

5. Богослужбові переклади повинні бути якнайкращі. Перекладачі і консультанти-мовознавці, що відповідальні за мову перекладів, як теж церковна влада, що перевіряє богословську правильність перекладів і дає їх до вжитку, роблять велику прислугу всій Церкві.

6. У заокеанських країнах, головно в умовах міського життя, існує безнастанна небезпека для української мови. Члени Української Церкви, передусім священики, розуміючи, що доля їхньої Церкви залежить від долі української мови, повинні виявляти окрему любов до рідної мови, говорити нею, дбати про рідномовне навчання.

7. Церковна влада повинна негайно дати священикам, чецям і черницям Часослов українською мовою, щоб щодня молилися рідною мовою.

8. Мова українських богослужб — це молитовний спів священика і громади. Більше треба дбати про красу богослужб, передусім про спів. Це буде також добра прислуга для справи рідної мови.

Англомовні частини. 9. Хоч озиваються голоси за те, щоб до Літургії впровадити більше англійської мови, цього не слід робити; навпаки, треба перевірити, чи всі теперішні англомовні частини Літургії справді потрібні.

10. Нема сумніву, що в деяких парафіях на одній із неділь Літургій треба читати Євангелію також англійською мовою і казати проповідь також тією мовою.

11. У Чині хрещення, вінчання, єлеопомазання й похорону на випадок потреби можна допустити деякі молитви англійською мовою.

12. Вірні, які не розуміють української мови, але розуміють її вагу для збереження Української Церкви, за допомогою двомовних та ще транслітерованих молитовників можуть легко і швидко настільки знати короткий текст Літургії, щоб із зрозумінням і користю брати в ній участь.

Теперішній фермент. 13. Домагання впровадити англійську мову в українські богослужіння походить не тільки з незнання української мови, а теж з інших причин. У наших епархіях конче потрібна добра англомовна газета, літургічні публікації українською та англійською мовою, парафіяльні бюлетені, а понад усе **потрібне почуття приналежности до однієї Церкви та однієї етнічної спільноти Канади.**

14. Якщо в наших епархіях, не зважаючи на всі засоби і способи, деякі групи будуть домагатися англійської мови, тоді, замість впроваджувати в наші парафії Літургію англійською мовою, створити англомовну парафію.

Інші справи. 15. Український священик, теж поза церквою, прилюдно прокazуючи молитву чи виступаючи на зібраннях, повинен поводитися як представник Української Церкви.

16. Самовільні англійські богослужби в українських церквах мають бути негайно припинені. Заборонені також Літургії англійською мовою для молоді в літніх таборах чи "на показ" для латинян.

17. Треба створити між'епархіяльну літургійну комісію, яка б авторитетно, хай і неофіційно, давала відповіді на запитання священиків і мирян.

ЛІТУРГІЙНА МОВА

На передсинодальній нараді у Вінніпезі проєкт мовної комісії зазнав поразки, бо ніхто, навіть палкі оборонці англійської мови, не виявив підтримки для пляну творити окремі англомовні парафії.

"Відкиньте цей дурний проєкт", гукнув один з молодих учасників наради.

Комісія висунула такі пропозиції:

—Мовою богослужень Української Церкви має бути мова українська.

—Перевірити, чи теперішні англомовні частини у відправі Літургії справді потрібні і по змозі усунути їх.

—Допустити читання Євангелії і проповідь також англійською мовою в тих парафіях, де це справді потрібне.

—Якщо деякі групи, не зважаючи на всі переконування, далі будуть настирливо домагатися англійської мови в богослуженнях, то в більших містах створити парафії, де всі богослужения (співана Літургія, читана Літургія, Утреня, Вечірня) відправлялись би англійською мовою.

У прикінцевому виясненні представник комісії сказав, що в наших парафіях **мусить бути тяглість поколінь.** Не можна допустити до того, щоб богослужения для молоді були англійською мовою, а українською—для старших людей. Священики, які виконують душпастирську службу, повинні бути двомовні. Священик без знання англійської мови не є вповні кваліфікований для міського душпастирства, а священик, що не знає української мови, є взагалі некваліфікований. "Коли стогне пастир, за ним стогне стадо", сказав він.

Деякі делегати УКЮ виступали за впровадження англійської мови в богослуження. Інші члени УКЮ не погоджувалися з ними. Група вінніпезьких університетських студентів зробила заяву: "в Українській Церкві—українська мова".

РОЗПОВСЮДЖЕННЯ ОБРАЗА В КОРИСТЬ ПАТРІЯРХАТУ УКРАЇНСЬКОЇ ЦЕРКВИ

Велика історична справа щодо завершення Української Католицької Церкви її Патріярхатом, потребує масовогопоширення всіма її активними силами, починаючи з її вершин і кінчаючи її низами-мирянами, як фундаментом тієї Церкви.

Образ Ісуса Христа, який розповсюджується в користь Патріярхату УКЦеркви є виявом любови мирян до Христової Церкви і її Патріярха. Цей образ є завжди пам'яткою про символічну підтримку кожним мирянином—одним долляром—справи Патріярхату.

Мінімальні адміністраційні витрати, що пов'язані з розповсюдженням образа, мають сягати до 30%, а 70% ідуть на прямі цілі.

Окремі парохіяльні церкви, що сприяють розповсюдженню образа дістають 10% і стільки отримує автор-видавець, та 10% має та організація, що замов-

ОДАТОК SUPPLEMENT

EMER'S VOICE, YORKTON, SASK. — NOVEMBER, 1969

ПЕРЕДСИНОДАЛЬНА НАРАДА У ВІННІПЕЗІ
І КОМІСІЇ, ПОДАНІ ТІЛЬКИ НА ОБГОВОРЕННЯ
ОЕКТУ КОНСТИТУЦІЇ УКРАЇНСЬКОЇ КАТОЛИЦЬКОЇ ЦЕРКВИ

Помісна Церква (чи Об-
авною віткою Вселенсь-
нтійсько-київської тра-

а охоплює вірних цієї

ої матерньої Церкви,
з української матерньої
их країн поселення,
их епархій візантійсько-
ції.
батьком Київської По-
є Київський патріярх.
о Помісною Церквою
кий патріярх з помісним
еркви.
синод Київської Церкви
патріярха, всіх ієрархів
верховних настоятелів
аджень.
ми органами цієї Церк-

синод єпископів Помісі-
Церкви
тріярша Рада

ННЯ МОВИ В БОГОСЛУЖБАХ УКРАЇНСЬКОЇ ЦЕРКВИ

нцип. 1. Мовою бого-
ської Церкви є мова
с розквіт якої не
розквітом Церкви, зане-
епадом Церкви, як само-
вої частини Вселенської

в'янська мова. 2. Цер-
ка мова та богослужбо-
мовою—це наша спад-
сть цієї спадщини треба
давня мова виходить із
ургійного вжитку.
ова. 3. Рішення верхов-
копа і владик Українсь-
провадити живу українсь-
ослужби, згідно з тради-
Церков, виявляється на
не.
гати до того, щоб у нас
славних братів було як-
ьних літургійних пере-
ською мовою—мовою од-
го народу.
бові переклади повинні
ці. Перекладачі і кон-
знавці, що відповідаль-
кладів, як теж церковна
евірює богословську пра-
кладів і дає їх до вжит-
лику прислугу всій Цер-

ських країнах, головно в
го життя, існує безнас-
ла для української мови.
ської Церкви, передусім
умівчи, що доля їхньої
ть від долі української
виявляти окрему любов
и, говорити нею, дбати
е навчання.
влада повинна негайно
ам, чеңцям і черняцям
ською мовою, щоб що-
ідною мовою.
раїнських богослужб —
спів священика і гро-
треба дбати про красу
богослужб, передусім про спів. Це буде також добра прислуга для справи рідної мови.

Англомовні частини. 9. Хоч озиваються голоси за те, щоб до Літургії впровадити більше англійської мови, цього не слід робити; навпаки, треба перевірити, чи всі теперішні англомовні частини Літургії справді потрібні.

10. Нема сумніву, що в деяких парафіях на одній із недільних Літургій треба читати Євангелію також англійською мовою і казати проповідь також тією мовою.

11. У Чині хрещення, вінчання, єлеомазання й похорону на випадок потреби можна допустити деякі молитви англійською мовою.

12. Вірні, які не розуміють української мови, але розуміють її вагу для збереження Української Церкви, за допомогою двомовних та ще транслітерованих молитовників можуть легко і швидко настільки знати короткий текст Літургії, щоб із зрозумінням і користю брати в ній участь.

Теперішній фермент. 13. Домагання впровадити англійську мову в українські богослужіння походить не тільки з незнання української мови, а теж з інших причин. У наших епархіях кончє потрібна добра англомовна газета, літургійні публікації українською та англійською мовою, парафіяльні бюлетені, а понад усе **потрібне почуття приналежности до однієї Церкви та однієї етнічної спільноти Канади.**

14. Якщо в наших епархіях, не зважаючи на всі засоби і способи, деякі групи будуть домагатися англійської мови, тоді, замість впроваджувати в наші парафії Літургію англійською мовою, створити англомовну парафію.

Інші справи. 15. Український священик, теж поза церквою, прилюдно проказуючи молитву чи виступаючи на зібраннях, повинен поводитися як представник Української Церкви.

16. Самовільні англійські богослужби в українських церквах мають бути негайно припинені. Заборонені також Літургії англійською мовою для молоді в літніх таборах чи "на показ" для латинян.

17. Треба створити між'єпархіяльну літургійну комісію, яка б авторитетно, хай і неофіційно, давала відповіді на запитання священиків і мирян.

ЛІТУРГІЙНА МОВА

На передсинодальній нараді у Вінніпезі проект мовної комісії зазнав поразки, бо ніхто, навіть палкі оборонці англійської мови, не виявив підтримки для пляну творити окремі англомовні парафії.

"Відкиньте цей дурний проект", гукнув один з молодих учасників наради.

Комісія висунула такі пропозиції:

—Мовою богослужень Української Церкви має бути мова українська.

—Перевірити, чи теперішні англомовні частини у відправі Літургії справді потрібні і по змозі усунути їх.

—Допустити читання Євангелії і проповідь також англійською мовою в тих парафіях, де це справді потрібне.

—Якщо деякі групи, не зважаючи на всі переконування, далі будуть настирливо домагатися англійської мови в богослуженнях, то в більших містах створити парафії, де всі богослужіння (співана Літургія, читана Літургія, Утреня, Вечірня) відправлялись би англійською мовою.

У прикінцевому виясненні представник комісії сказав, що в наших парафіях **мусить бути тяглість поколінь.** Не можна допустити до того, щоб богослуження для молоді були англійською мовою, а українською—для старших людей. Священики, які виконують душпастирську службу, повинні бути двомовні. Священик без знання англійської мови не є вповні кваліфікований для міського душпастирства, а священик, що не знає української мови, є взагалі некваліфікований. "Коли стогне пастир, за ним стогне стадо", сказав він.

Деякі делегати УКЮ виступали за впровадження англійської мови в богослуження. Інші члени УКЮ не погоджувалися з ними. Група вінніпезьких університетських студентів зробила заяву: "в Українській Церкві—українська мова".

РОЗПОВСЮДЖЕННЯ ОБРАЗА В КОРИСТЬ ПАТРІЯРХАТУ УКРАЇНСЬКОЇ ЦЕРКВИ

Велика історична справа щодо завершення Української Католицької Церкви її Патріярхатом, потребує масовогосприяння всіма її активними силами, починаючи з її вершин і кінчаючи її низами-мирянами, як фундаментом тієї Церкви.

Образ Ісуса Христа, який розповсюджується в користь Патріярхату УКЦеркви є виявом любови мирян до Христової Церкви і її Патріярха. Цей образ є завжди пам'яткою про символічну підтримку кожним мирянином—одним долляром—справи Патріярхату.

Мінімальні адміністраційні витрати, що пов'язані з розповсюдженням образа, мають сягати до 30%, а 70% ідуть на пряму ціль.

Окремі парохіяльні церкви, що сприяють розповсюдженню образа дістають 10% і стільки отримує автор-видавець, та 10% має та організація, що замовляє образи і їх розповсюджує в порозумінні з парохом та разом з ним відсилає до Риму прибуток з розповсюдження образа.

Образ Ісуса Христа Спасителя намалював і видав М. Бабій, якого адреса:

2448 Thurman St., Cleveland, Ohio
44113, USA.

Ціна образа є $1.00. Можна його також замовляти на адресу:

Redeemer's Voice Press
Yorkton, Sask., Canada

Наукове Товариство ім. Шевченка. **Енциклопедія Українознавства.** Словникова частина. Зошток 23. Головний-редактор проф. д-р Володимир Кубійович. В-во "Молоде Життя". Стор. 1761-1840.

В цім зошитку є гасла: **Низький Бескид** (докінчення) — **Олександрівський буроугільний район.** В нім є кілька карт і дуже багато фотографій. Ширші довідки подано про: Никитський Ботанічний Сад, Никифора Дроснйка, Николіль, Нідерланди, Ніжен, Ніканора Абрамовича, німецьке право, Німецькі Яблонне, німецьких хрестоносних лицарів, Німчука Івана, "нову еру" Новаківського Олексу, Новгород Великий, Новгород Сіверський, Новгородсіверський патріотичний гурток, Новгородсіверський Спасо - Преображенський манастир, Новицького Олексу, Новоросійськ, номенклатуру, нормалізацію, об'єднання праці при Українському Центральному Комітеті, обжинки, обласний суд, область, "Обнову", обновленців, обов'язкове загальне навчання, обрядові пісні, Овруч, Овсянико-Куликовського Дмитра, Оглоблина Олександра, Огоновського Омеляна, Одеський державний академічний театр опери та балету, Одеський державний український драматичний театр ім. жовтневої революції, Одеський державний університет ім. І. Мечникова, Одеський історико-археологічний музей, Одеський художній музей та озокерит. Довші статті є про: Никопільський мангановий басейн, німців на Україні, норманську теорію, нумізматику, Нью-Йорк, оборонну промисловість, общину, Одесу, одяг, озера та Озівське море.

Р. Хом'як, ЧНІ.

Д-р Михайло Марунчак. **Українці в Румунії, Чехо-Словаччині, Польщі, Югославії** /Ukrainians in Rumania, Czecho-Slovakia, Poland, Jugoslavia/. Загальна Бібліотека. Вінніпег 1969. Стор. 65. Ціна $1.50.

Достойний автор подає в цьому творі перегляд культурних здобутків української спільноти в так званих соціялістичних країнах та робить підсумки політики польського, румунського, чехо-словацького та югославського урядів у відношенні до української мови, шкільництва, друкованого слова, тощо. Відмічено також осягн і труднощі в культурно-видавничій ділянці, зокрема на відтинку письменства та на полі українстики. В досліджені циферно та документально доказано, як по мачушинному трактує Українська Радянська Соціялістична Республіка культурні проблеми своїх земляків у Румунії, Чехо-Словаччині, Польщі та Югославії.

Автор дає основні відомості про українців у згаданих країнах, які змагаються за особисте та спільне життя. З твору ясно випливає, які є великі прагнення вдержувати культурний зв'язок з матерйком та українськими спільнотами в діяспорі.

Замовлення слати на адресу:

Markian Shashkevych Centre
49 Euclid Ave., Winnipeg 4, Man., Canada.

Або до:

Redeemer's Voice Press
Yorkton, Sask., Canada

НОВИЙ УКРАЇНСЬКИЙ КВАРТАЛЬНИК

В Торонті появилося перше число нового українського квартальника: (ч. 1-2. Весна-Літо Р. Б. 1969, стор. 176), присвяченого, як подає редакція, "українській християнській культурі та розвазі". Видавець і редактор відомий журналіст і публіцист Олександер Мох. Зміст дуже цікавий, ілюстрований численними світлинами. Видавництво "Добра Книжка". Річна передплата $6.00.

В журналі беруть участь такі автори: Гр. Лужницький, С. Гординський, М. Кушнір, Ю. Липа, А. Куновський, М. Матвіїв-Мельник, А. Базилевич, о. Р. Ганас, о. І. Назарко, ЧСВВ., і ін.

Журнал призначений для широких кол читачів.

Замовлення слати на адресу:

Alexander Moch
6 Churchill Ave., Toronto 145, Ontario Canada.

Маркіян Шашкевич, **"Азбука і Абецадло".** Передрук з унікального оригіналу з 1836 р. Слово до публікації-коментар. Бібліотека Шашкевичіяни ч. 3. Вінніпег 1969. З друкарні "Голосу Спасителя" в Йорктоні. Стор. XVII-30. Ціна $1.00.

В бібліотеці "Шашкевичіяни" при Заповіднику о. Маркіяна Шашкевича в Вінніпезі появився дуже цікавий твір, передрук полемічної праці студента-богослова Маркіяна Шашкевича в обороні української азбуки перед намаганням таки власного духовенства замінити її польським абецадлом. Цей твір появився заходом українського католицького єпископа Івана Снігурського в Перемишлі в 1836 році, рік перед появою "Русалки Дністрової", і негайно зверпув увагу української спільноти на Маркіяна Шашкевича та на незавидне положення Української Католицької Церкви в Галичині. Здається, одинокий примірник цієї книжки в вільному світі опинився в руках д-ра Романа П. Смика з Кова Сіті, ЗСА., сестрінка Богдана Лепкого, що його предки, приятелі о. Маркіяна Шашкевича, дістали цей твір від автора з власноручним підписом.

Д-р Р. П. Смик зрозумів, що в його руках опинилася велика цінність. Він зв'язався з д-р М. Г. Марунчаком, редактором "Шашкевичіяни", відомим істориком і дослідником українського поселення в Канаді, та проф. М. Терщаківцем, істориком і знавцем доби Маркіяна Шашкевича. Вони написали дуже актуальні супровідні статті до цього другого, по 133 роках, видання "Азбуки і Абецадла".

Це видання присвячують видавці, фундатор та редакція Верховному Архиепископові Української Католицької Церкви Блаженнішому Йосифові Кардиналові Сліпому, видимому виразникові української азбуки наших днів, з нагоди посвячення Катедри Святої Софії в Римі.

Цей багато повчальний твір заслуговує на масове поширення.

Замовлення слати на адресу:

Markian Shashkevych Centre
49 Euclid Ave., Winnipeg 4, Manitoba, Canada.

КРИДОР, САСК.
Посмертна згадка

В понеділок, 11 серпня 1969 розіслася по оселі Кридор вістка про смерть Петра Харка. До полудня ще працював коло хати, чистив і закладав вікна, а по обіді ще забирався докінчувати працю. Однак несподівано впав і почув тиснення та біль у грудях. Заки дружина покликала сусідів на рятунок Петро вже був неживий. Покликали тільки священика, який уділив йому ще св. Тайну Одновопомазання.

Покійний скінчив життя, маючи 74 роки. Народився 10 липня 1895 р. в селі Войславичах, Сокальського повіту, в Україні. Десятилітнім хлопцем, 1905 р. приїхав до Канади разом з батьками і братом Василем та сестрою Юлією (пізніше заміжня за Дмитром Ласю-

Бл. п. Петро Харко

ком, уже померла). Поселилися в околиці Кридор сім миль на південь від містечка, на східньому березі озера Редберрі.

В листопаді 1923 року Петро оженився з Анною Козловською (з околиць Виткова, Саск.) і працювали на фармі аж до 1961 року. Залишаючи на господарці сина Івана, самі перейшли на спочинок до містечка Кридор, ще з сином Михайлом. Не був це повний спочинок, бо в час пильних робіт (сійби чи жнив) вони завжди ще виїжджали помагати синові на фармі.

Крім вірної дружини Анни, покійний Петро залишив ще в жалобі трьох синів, дочку Соню та восьмеро внуків. Найстарший син Еміліян живе в Норт Баттлефорд, Саск., Іван на фармі коло Кридор, Михайло вдома та донька Соня Михайлюк у Саскатуні.

Похоронні відправи почалися Парастасом у п'ятницю вечером, 15 серпня в Норт Баттлефорд, де живе син покійного та численна родина і приятелі. Парастас відслужив Всеч. о. Б. Бачинський. А в суботу рано привезли тіло до церкви св. Николая в Кридор-Угрунів, де покійний прожив недалеко. Цю церкву він любив і до кінця приз-

їх розповсюджує в поро-
рохом та разом з ним від-
му прибуток з розповсю-
за.
са Христа Спасителя на-
дав М. Бабій, якого адреса:

nan St., Cleveland, Ohio
44113, USA.

за є $1.00. Можна його
ляти на адресу:

emer's Voice Press
ton, Sask., Canada

Товариство ім. Шевченка.
Українознавства. Слов-
ина. Зшиток 23. Головний
ф. д-р Володимир Кубійо-
'Молоде Життя". Стор.

ку є гасла: Низький Бес-
ня) — Олександрівський
район. В ньому є кілька
багато фотографій. Ширші
ю про: Никитський Бота-
Никифора Дроняка, Нико-
яди, Ніжен, Ніканора Аб-
мецьке право, Німецьке
ських хрестоносних лица-
Івана, "кову еру". Нова-
кеу, Новгород Великий,
верський, Новгородсівер-
тичний гурток, Новгород-
Спасо - Преображенський
вицького Олексу, Новоро-
нклятуру, нормалізацію,
раці при Українському
Комітеті, обжинки, об-
бласть, "Облову", обнов-
зькове загальне навчання.
, Овруч, Овсянико-Кули-
итрл. Оглоблина Олексан-
кого Омеляна, Одеський
демічний театр опери та
кий державний українсь-
ний театр ім. Жовтневої
еський державний універ-
ічникова. Одеський істо-
ічний музей, Одеський
ей та озокерит. Довші
Никопільський манганови
на Україні, норманську
матику, Нью-Йорк, обо-
повість, общину, Одесу,
Озівське море.

Р. Хом'як, ЧНІ.

ю Марунчак. Українці в
Словаччині, Польщі, Юго-
ians in Rumania, Czecho-
nd, Jugoslavia/. Загаль-
. Вінніпег 1969. Стор.
0.

автор подає в цьому тво-
культурних здобутків
ільности в так званих со-
раїнах та робить підсум-
польського, румунського,
ого та югославського
ношенні до української
тва, друкованого слова,
ено також освіти і труд-
гурно-видавничий ділянці,
тинку письменства та на
ики. В дослідженні ци-
ументально доказано, як
ну, трактує Українська
ціялістична Республіка
блеми своїх земляків у
-Словаччині. Польщі та

основні відомості про
даних країнах, які зма-
бисте та спільне життя.

З твору ясно виливає, які є великі прагнення вдержувати культурний зв'язок з материком та українськими спільнотами в діяспорі.

Замовлення слати на адресу:

Markian Shashkevych Centre
49 Euclid Ave., Winnipeg 4, Man., Canada.

Або до:

Redeemer's Voice Press
Yorkton, Sask., Canada

НОВИЙ УКРАЇНСЬКИЙ КВАРТАЛЬНИК

В Торонті появилося перше число нового українського квартальника: (ч. 1-2, Весна-Літо Р. Б. 1969, стор. 176), присвяченого, як подає редакція, "українській християнській культурі та розвазі". Видавець і редактор відомий журналіст і публіцист Олександер Мох. Зміст дуже цікавий, ілюстрований численними світлинами. Видавництво "Добра Книжка". Річна передплата $6.00.

В журналі беруть участь такі автори: Гр. Лужницький, С. Гординський, М. Кушнір, Ю. Липа, А. Куновський, М. Матвіїв-Мельник, А. Базилевич, о. Р. Ганас, о. І. Назарко, ЧСВВ., і ін.

Журнал призначений для широких кол читачів.

Замовлення слати на адресу:

Alexander Moch
6 Churchill Ave., Toronto 145, Ontario Canada.

Маркіян Шашкевич, **"Азбука і Абецадло"**. Передрук з унікального оригіналу з 1836 р. Слово до публікації-коментар. Бібліотека Шашкевичіяни ч. 3. Вінніпег 1969. З друкарні "Голосу Спасителя" в Йорктоні. Стор. XVII-30. Ціна $1.00.

В бібліотеці "Шашкевичіяни" при Заповіднику о. Маркіяна Шашкевича в Вінніпезі появився дуже цікавий твір, передрук полемічної праці студента-богослова Маркіяна Шашкевича в обороні української азбуки перед намаганням таки власного духовенства замінити її польським абецадлом. Цей твір появився заходом українського католицького єпископа. Ізаана Снігурського в Перемишлі в 1836 році, рік перед появою "Русалки Дністрової", і негайно звернув увагу української спільноти на Маркіяна Шашкевича та на незавидне положення Української Католицької Церкви в Галичині. Здається, одиноки примірник цієї книжки в вільному світі опинився в руках д-ра Романа П. Смика з Ковл Сіті, ЗСА., сестрінка Богдана Лепкого, що його предки, приятелі о. Маркіяна Шашкевича, дістали цей твір від автора з власноручним підписом.

Д-р Р. П. Смик зрозумів, що в його руках опинилася велика цінність. Він зв'язався з д-р М. Г. Марунчаком, редактором "Шашкевичіяни", відомим істориком і дослідником українського поселення в Канаді, та проф. М. Терщаківцем, істориком і знавцем доби Маркіяна Шашкевича. Вони написали дуже актуальні супровідні статті до цього другого, по 133 роках, видання "Азбуки і Абецадла".

Це видання присвячують видавці, фундатор та редакція Верховному Архиепископові Української Католицької Церкви Блаженнішому Йосифові Кардиналові Сліпому, видимому виразникові української азбуки наших днів, з нагоди посвячення Катедри Святої Софії в Римі.

Цей багато повчальний твір заслуговує на масове поширення.

Замовлення слати на адресу:

Markian Shashkevych Centre
49 Euclid Ave., Winnipeg 4, Manitoba, Canada.

КРИДОР, САСК.
Посмертна згадка

В понеділок, 11 серпня 1969 рознеслася по оселі Кридор вістка про смерть Петра Харка. До полудня ще працював коло хати, чистив і закладав вікна, а по обіді ще вабирався докінчувати працю. Однак несподівано впав і почув тиснення та біль у грудях. Заки дружина покликала сусідів на рятунок Петро вже був неживий. Покликали тільки священика, який уділив йому ще св. Тайну Оливопомазання.

Покійний скінчив життя, маючи 74 роки. Народився 10 лютня 1895 р. в селі Войславичах, Сокальського повіту, в Україні. Десятилітнім хлопцем, 1905 р. приїхав до Канади разом з батьками і братом Василем та сестрою Юлією (пізніше заміжня за Дмитром Ласюком, уже померла). Поселилися в околиці Кридор сім миль на південь від містечка на східньому березі озера Редберрі.

Бл. п. Петро Харко

В листопаді 1923 року Петро оженився з Анною Козловською (з околиць Виткова, Саск.) і працювали на фармі аж до 1961 року. Залишаючи на господарці сина Івана, самі перейшли на спочинок до містечка Кридор, ще з сином Михайлом. Не був це повний спочинок, бо в час пильних робіт (сійби чи жнив) вони завжди ще виїжджали помагати синові на фармі.

Крім вірної дружини Анни, покійний Петро залишив ще в жалобі трьох синів, дочку Соню та восьмеро внуків. Найстарший син Еміліян живе в Норт Баттлефорд, Саск., Іван на фармі коло Кридор, Михайло вдома та донька Соня Михайлюк у Саскатуні.

Похоронні відправи почалися Парастасом у п'ятницю вечером, 15 серпня в Норт Баттлефорд, де живе син покійного та численна родина і приятелі. Парастас відслужив Всеч. о. Б. Бачинський. А в суботу рано привезли тіло до церкви св. Николая в Кридор-Угрині, де покійний прожив недалеко. Цю церкву він любив і до кінця прийжав туди на богослужения. На похорон зїхалося багато людей з Н. Баттлефорду, Саскатуну, Принс Альберт та з місцевої околиці. Похоронні відправи служив місцевий душпастир о. С. Гарванко, а дібрана група трьох дяків і помічників (Петро Харко з Борден, Володимир Войтюк і Павло Харко в Кридор) добре згармонізованим співом доповнювали красу богослужения.

Після похоронних богослужень відбувся обід у парафіяльній залі в Кридор, і при цій нагоді на заклик п. Володимира Войтюка учасники склали пожертви на пресовий фонд у честь покійного. Збірку перевів п. Степан Жеребецький. Із зібраних $36.77, приначено $18.00 на "Голос Спасителя" в Йорктоні.

Нехай пам'ять про покійного Петра довго зберігається між нами. Нехай земля, в якій він спочив, буде йому легкою, а Господь нехай нагородить його нагородою праведних!

Учасник.

ЙОРКТОН, САСК.
Посмертна згадка

В суботу 20 вересня 1969 року помер на серцеву недугу в йорктонському шпиталі бл. п. **Стефан Н. Шордій** в 67 році життя.

Покійний прибув до Канади малим хлопцем в травні 1902 року і замешкав во своїми родичами на фармі в околиці Райн, Саскачеван. 6 листопада 1926 року подружився з Анастазією Киба і разом замешкали в околиці Ебенізер, Саск. В 1948 році замешкали настало в Йорктоні, Саск.

Бл. п. Стефан був примірний член парафії Матері Божої Неустанної Помочі в Йорктоні. Він був спокійної й лагідної вдачі, і через те люди його щиро любили та шанували. Брав живу

Бл. п. Стефан Шордій

участь у церковному й громадському житті. Своїми пожертвами стало помагав святій Церкві та українським інституціям у Йорктоні, Саскатуні та Роблині. Помагав бідним і потребуючим, особливо повоєнним нашим біженцям в Европі. Він спровадив до Канади цілька родин з Австрії, яким грозила велика небезпека з таборі. Любив читати українські книжки й часописи. Був довголітнім і сталим передплатником часописів "Українські Вісті" і "Голосу Спасителя".

В понеділок 22 вересня ввечорі в домі заведення Бейлі шість священиків відслужили Парастас: о. протоігумен Павло Малюга, ЧНІ., о. ігумен Михайло Кучм'як, ЧНІ., о. Єронім Ляшкевич з Канори, Саск., о. Степан Ширий, ЧНІ., о. Михайло Баранецький, ЧНІ. і о. Борис Киба, ЧНІ., братанич покійного, з Роблин, Ман.

У вівторок 23 вересня вранці відслужили заупокійну Божественну Літургію в церкві Матері Божої Неустанної Помочі наступні священики: о. П. Малюга, родич покійного, о. Григорій Шишкович, ЧНІ., о. Є. Ляшкевич, і о. Б. Киба. Співали учасники під проводом пані Марії Храпливої. Прощальне слово виголосив о. Малюга. Тіло покійного зложено на міським цвинтарі.

Бл. п. Стефан лишив у глибокому смутку свою дружину Настю, сина Василя в Ванкувері, Б.К., дочку Славку, заміжну за Петром Чорним у Йорктоні, 4 внуки, 5 сестер: Теклю, заміжну за Стефаном Коржиновським у Йорктоні, Катерину, вдову по чоловікові Василеві Буртнякові в Торонті, Анну, заміжну за Петром Германом у Йорктоні, Марію, заміжну за Іваном Черевиком в Вінніпегу, і Михайлину, заміжну за Михайлом Рогатинським у Сван Ривер, Ман.

По похороні відбувся поминальний обід у парафіяльній залі. Під час обіду син Василь і о. Малюга зложили подяку в імені дружини покійного всім, що взяли участь у похороні, священикам, жертводавцям на Служби Божі, й квіти, паням ЛУКЖ, що приготовили обід і всім, що причинилися в якийбудь спосіб до цього величавого похорону.

Дружина покійного зложила $10.00 на пресовий фонд "Голосу Спасителя".

ПОДЯКА

Оцим складаємо щиру подяку всім священикам, співакам і учасникам, які взяли участь у похороні нашого дорогого мужа і батька, всім приятелям і знайомим за вияви співчуття, жертви на Служби Божі й квіти, та паням, які приготовили поминальний обід.

Дружина Настя, дочка Славка і син Василь.

КАЛЕНДАР "ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ"
на 1970 рік

Є ВЖЕ В ПРОДАЖУ

Друкований на гарному книжковому папері, містить цікаві оповідання, устав церковних богослужень, адресар українського духовенства та має багато світлин.

Ціна одного примірника $1.25 з пересилкою.
При більших замовленнях є значний опуст.

Замовлення пересилати до:

REDEEMER'S VOICE PRESS
Yorkton, Sask., Canada.

Дев'ятниця за з'єднання Церков

Ісус Христос звертався до небесного Отця з молитвою "щоб усі були одно" (Іван 17, 21). Від 17 до 25 січня триває час, що є особливо призначений на молитви й проповіді про з'єднання всіх християн і чесних людей в одній, святій, соборній і апостольській Церкві. В тому часі в церкві Матері Божої Неустанної Помочі в Йорктоні, Саск., отці відправлятимуть дев'ятницю Служб Божих в наміренні з'єднання всіх християн і чесних людей в одній Церкві, щоб була "одна отара і один пастир" (Іван 10, 16).

Чи Ви не хотіли б причинитися до цього Божого діла? Коли так, перешліть свою лепту на ту дев'ятницю Служб Божих за з'єднання Церков.

NOVENA FOR THE UNITY OF THE CHURCH

JANUARY 17 to JANUARY 25

Here at the Shrine of Our Mother of Perpetual Help in Yorkton, Sask., Canada, from JANUARY 17 to JANUARY 25 we shall offer up a special Novena of Masses in honor of Our Mother of Perpetual Help, begging Almighty God to have mercy on all Christians and unite them into one fold under one Shepherd.

Dear Father:

Kindly remember MY INTENTIONS during Our Mother of Perpetual Help's Novena.

- ☐ health
- ☐ employment
- ☐ happy marriage
- ☐ family peace
- ☐ success at work
- ☐ success at studies
- ☐ financial help
- ☐ sick friend
- ☐ return to Sacraments
- ☐ thanksgiving
- ☐ for vocations
- ☐ special intention

Enclosed find my Novena offering of $ .....

Please send all intentions & donations to:

FATHER ROMAN CHOMIAK, C.SS.R.
ST. MARY'S CHURCH,
YORKTON, SASK., CANADA.

богослуження. На по-
ося багато людей з Н.
. Саскатуну. Прянс Ал-
цевої околиці. Похоронні
жив місцевий душпастир
ників (Петро Харко з Бор-
нр Войтюк і Павло Харко
обре згармонізованим спі-
вали красу богослуження.
ороних богослужень від-
парафіяльний залі в Кри-
й нагоді на заклик п. Во-
йтюка учасники склали
пресовий фонд у честь
бірку перевів п. Степан
із зібраних $36.77, при-
0 на "Голос Спасителя" в

ять про покійного Петра
еться між нами. Нехай
і він спочив, буде йому
єспод нехай нагородить
ою праведних!

Учасник.

РКТОН, САСК.
смертна згадка

0 вересня 1969 року по-
ру недугу в йорктонсько-
л. п. **Стефан Н. Шордій** в

рибув до Канади малим
вні 1902 року і замешкав
ичами на фармі в около-
чеван. 6 листопада 1926
вся з Анастазією Киба і
али в околиці Ебенізер,
роді замешкали настало
аск.
фан був примірний член
ої Божої Неустанної По-
мої. Він був спокійної й
, і через те люди його
га шанували. Брав живу

Стефан Шордій

овному й громадському
пожертвами стало по-
Церкві та українським
Йорктоні, Саскатуні та
гав бідним і потребую-
своєнним нашим біжен-
ін спровадив до Канади
Австрії, яким грозила
а в таборі. Любив чи-
і книжки й часописи.
і сталим передплатни-
Українські Вісті" і "Го-

22 вересня ввечорі в
Бейлі шість священиків
растас: о. протоігумен
ЧНІ., о. ігумен Михай-
ло Кучм'як, ЧНІ., о. Єронім Ляшкевич з Канори, Саск., о. Степан Ширий, ЧНІ., о. Михайло Баранецький, ЧНІ. і о. Борис Киба, ЧНІ., братанич покійного, з Роблін, Ман.

У вівторок 23 вересня вранці відслужили заупокійну Божественну Літургію в церкві Матері Божої Неустанної Помочі наступні священики: о. П. Малюга, родич покійного, о. Григорій Шишкович, ЧНІ., о. Є. Ляшкевич, і о. Б. Киба. Співали учасники під проводом пані Марії Храпливої. Прощальне слово виголосив о. Малюга. Тіло покійного зложено на міському цвинтарі.

Бл. п. Стефан лишив у глибокому смутку свою дружину Настю, сина Василя в Ванкувері, Б.К., дочку Славку, заміжну за Петром Чорним у Йорктоні, 4 внуки, 5 сестер: Теклю, заміжну за Стефаном Коржиновським у Йорктоні, Катерину, вдову по чоловікові Василеві Буртнякові в Торонті, Анну, заміжну за Петром Германом у Йорктоні, Марію, заміжну за Іваном Черевиком в Вінніпегу, і Михайлину, заміжну за Михайлом Рогатинським у Сван Ривер, Ман.

По похороні відбувся поминальний обід у парафіяльній залі. Під час обіду сини Василь і о. Малюга зложили подяку в імені дружини покійного всім, що взяли участь у похороні, священикам, жертводавцям на Служби Божі, й квіти, паням ЛУКЖ, що приготовили обід і всім, що причинилися в якийбудь спосіб до цього величавого похорону.

Дружина покійного зложила $10.00 на пресовий фонд "Голосу Спасителя".

ПОДЯКА

Оцим складаємо щиру подяку всім священикам, співакам і учасникам, які взяли участь у похороні нашого дорогого мужа і батька, всім приятелям і знайомим за вияви співчуття, жертви на Служби Божі й квіти, та паням, які приготовили поминальний обід.

Дружина Настя, дочка Славка і син Василь.

КАЛЕНДАР "ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ"

на 1970 рік

Є ВЖЕ В ПРОДАЖУ

Друкований на гарному книжковому папері, містить цікаві оповідання, устав церковних богослужень, адресар українського духовенства та має багато світлин.

Ціна одного примірника $1.25 з пересилкою.
При більших замовленнях є значний опуст.

Замовлення пересилати до:

REDEEMER'S VOICE PRESS
Yorkton, Sask., Canada.

Дев'ятниця за з'єднання Церков

Ісус Христос звертався до небесного Отця з молитвою "щоб усі були одно" (Іван 17, 21). Від 17 до 25 січня триває час, що є особливо призначений на молитви й проповіді про з'єднання всіх християн і чесних людей в одній, святій, соборній і апостольській Церкві. В тому часі в церкві Матері Божої Неустанної Помочі в Йорктоні, Саск., отці відправлятимуть дев'ятницю Служб Божих в наміренні з'єднання всіх християн і чесних людей в одній Церкві, щоб була "одна отара і один пастир" (Іван 10, 16).

Чи Ви не хотіли б причинитися до цього Божого діла? Коли так, перешліть свою лепту на ту дев'ятницю Служб Божих за з'єднання Церков.

NOVENA FOR THE UNITY OF THE CHURCH

JANUARY 17 to JANUARY 25

Here at the Shrine of Our Mother of Perpetual Help in Yorkton, Sask., Canada, from JANUARY 17 to JANUARY 25 we shall offer up a special Novena of Masses in honor of Our Mother of Perpetual Help, begging Almighty God to have mercy on all Christians and unite them into one fold under one Shepherd.

Dear Father:

Kindly remember MY INTENTIONS during Our Mother of Perpetual Help's Novena.

- ☐ health
- ☐ employment
- ☐ happy marriage
- ☐ family peace
- ☐ success at work
- ☐ success at studies
- ☐ financial help
- ☐ sick friend
- ☐ return to Sacraments
- ☐ thanksgiving
- ☐ for vocations
- ☐ special intention

Enclosed find my Novena offering of $

Please send all intentions & donations to:

FATHER ROMAN CHOMIAK, C.SS.R.
ST. MARY'S CHURCH,
YORKTON, SASK., CANADA.

WINNIPEG, MAN.
Funeral of Gabriel (Harry) Kozakewich

Suddenly after a brief illness, Harry Kozakewich, aged 68 years, passed away in Misericordia Hospital, Winnipeg, Manitoba on Friday, September 19th, 1969.

Mr. Harry Kozakewich was born in Hanusovec, District of Stanislaviv, Western Ukraine. At an early age he arrived to Canada with his parents and resided in the Ituna, Saskatchewan, district. On October 14, 1929 he married Mary Fedirko of West Bend, Sask. Their marriage was blessed with two sons and six daughters. Before coming to Winnipeg

Harry Kozakewich

he was occupied on the farm in Model Farm and Foam Lake districts, Sask. In Winnipeg he was employed by Metro Parks, retiring in 1968. He was an edifying member of St. Joseph's Ukrainian Catholic Church, West Kildonan, Man.

Besides his wife Mary, Mr. Kozakewich is survived by two sons John and Denis of Winnipeg, six daughters: Mrs. Pauline Douglas of Chicago, Ill., USA., Mrs. Susan Talaga, Mrs. Elizabeth Klym and Mrs. Effie Ingles of Winnipeg, Man., Mrs. Joan Hoogaveen of Campbell River, B.C. and Gail at home; seven grandchildren, four sisters, Mary of Kelliher, Sask., Nellie and Ann of Windsor, Ont., Lena of Toledo, Ohio; four brothers: Mike and Gregory of Ituna, Sask., Bill of Yorkton, Sask., and John of Edmonton, Alberta.

Requiem services were held at St. Joseph's Church on Sunday evening by Rev. Paul Maluga, C.SS.R., Rev. Michael Bzdel, C.SS.R., and Rev. Joseph Fornalchuk. St. Joseph's Choir participated in the requiem prayers.

The funeral Mass was held at St. Joseph's Church on Monday, September 22nd with Rev. Paul Maluga, C.SS.R. officiating. Interment took place at the Holy Family Cemetery.

The pallbearers were: Bruce Douglas, Eddie Talaga, Ted Klym, Leslie Ingles, Paul Hoogaveen and Nick Lozinsky.

Following the funeral service luncheon was served by the Ukrainian Catholic Women's League at St. Joseph's Auditorium.

In appreciation to the late Harry Kozakewich the guests donated a memorial to the Progress Weekly and Redeemer's Voice monthly.

May his soul, through the mercy of God, rest in peace.

CARD OF THANKS

We wish to express our sincere thanks to the Reverend Fathers, to the members of St. Joseph's Choir and Ukrainian Catholic Women's League, to Cropo's Funeral Chapel, and to all our friends and neighbours for their courtesy, sympathy, Mass cards, and kind services rendered to our beloved father.

Wife, children and family.

PRESS FUND

Щира подяка всім ласкавим жертводавцям за жертви на пресовий фонд "Голосу Спасителя".

10.00: D. Smereka, Port Vue

Funeral of Steve N. Shordee, Yorkton.

18.00: Funeral of Peter Charko, Krydor.

25.00: Funeral of Gabriel Kozakewich, Winnipeg.

ПОДЯКА ЗА ВИСЛУХАНІ МОЛИТВИ

Складаю щиру подяку Матері Божій Неустанної Помочі за вислухані молитви під час моєї недуги, та прошу ва дальшу опіку. Залучаю $50.00 як вияв вдячности М.Б.Н.П.

Б. Л. Корчинський з родиною.

Церква Матері Божої Неуст. Помочі

ЙОРКТОН, САСК., КАНАДА

Поміж усіма святими Пречиста Діва Марія стоїть на першому місті. Вона є чесніша від херувимів і незрівняно славніша від серафимів. Вона є Божою Матір'ю і матір'ю всіх християн. Вона є повна ласки. Через ціле своє життя Вона найбільше любила Бога та найвірніше служила Йому.

Ми повинні багато молитися до Неї, щоб Бог, через Її заступництво, скріпив нашу віру, надію і любов і допоміг нам найбільше любити Його та найвірніше служити Йому.

Пресвята Богородиця може все й всюди помогти нам. Одначе Вона звичайно помагає нам у своїх ВІДПУСТОВИХ ЦЕРКВАХ. Церква Матері Божої Неустанної Помочі в Йорктоні є одною зо славних ВІДПУСТОВИХ МАРІЙСЬКИХ ЦЕРКОВ у Канаді. Щоб одержати поміч від Преч. Діви Марії, ми повинні добре святкувати всі її свята, читати чи співати на її честь і славу Акафист, Параклис чи Молебень, або засвітити свічку чи лямпочку.

Коли хочете прославити Пресв. Богородицю, подякувати Їй за одержані добродійства, перепросити її, чи дістати через її заступництво Божу ласку для себе, своєї родини чи приятелів, живих або померлих, подбайте, щоб перед чудотворним образом Матері Божої Неустанної Помочі в Йорктоні отці відправили на Ваше намірення: Акафист, Параклис чи Молебень, або засвітили свічку чи лямпочку.

OUR MOTHER OF PERPETUAL HELP SHRINE

YORKTON, SASK., CANADA

THE VOTIVE LIGHT — YOUR SILENT PRAYER FOR YOUR INTENTIONS

The Blessed Virgin Mary is the Mother of Perpetual Help, because she continually prays for us, and our Lord, at her asking, helps us. It often happens that the Blessed Virgin Mary helps us without our asking, but usually she wishes for our prayers, because through prayer we show our weakness, our faith, our hope and our love. The Yorkton Church of the Mother of Perpetual Help has its Altar of Mercy. Let us all go to this Altar and place our prayers at the foot of the Altar, for here they will be heard.

A beautiful means of prayer is the Votive Light, which is your representative before the Altar of God. As you go about your daily tasks, it silently... day and night... manifests your petition for a special favor or your gratitude for blessings received.

Dear Father:

Please burn a VOTIVE LIGHT at the Shrine of Our Mother of Perpetual Help for my intentions.

- ☐ in thanksgiving
- ☐ for health
- ☐ help in finding work
- ☐ help in school studies
- ☐ for vocations
- ☐ for deceased
- ☐ special intention
- ☐ .....
- ☐ .....

Small vigil lights: 3 for 25c

Enclosed find: ☐ **$1.00 for 7-day light** ☐ **$4.00 for 30-day light**

A more beautiful means of prayer is a live, sung prayer by Moleben, Akathistus, or Panachyda for deceased. These services are sung at the shrine of our Mother of Perpetual Help.

Please sing a ☐ **Moleben** ☐ **Akathistus** ☐ **Panachyda** **for my intention at the Shrine of Our Mother of Perpetual Help.**

Moleben, Akathistus, or Panachyda: $2.00.

- ☐ in thanksgiving
- ☐ for vocations
- ☐ help in school studies
- ☐ for health
- ☐ help in finding work
- ☐ for deceased
- ☐ special intention
- ☐ .....
- ☐ .....

Enclosed find $..... for the above ☐ **Moleben** ☐ **Akathistus** ☐ **Panachyda**

My name .....

Address .....

City ..... **Province (State)** .....

Please send your intentions & donations to:

FATHER ROMAN CHOMIAK, C.SS.R.
ST. MARY'S CHURCH
YORKTON, SASK., CANADA.